Xuyên Việt Uy Vũ, Vương Phi Có Cái APP

Contents

Xuyên Việt Uy Vũ, Vương Phi Có Cái APP **4**

1. Chương 1: Mang Theo App Xuyên Việt . . . 4
2. Chương 2: Không Trách Ta Nha . . . 7
3. Chương 3: Phu Nhân Thật Đau . . . 8
4. Chương 4: Chính Trị Ác Nô . . . 9
5. Chương 5: Soái Ca Đột Kích . . . 12
6. Chương 6: Soi Mói . . . 13
7. Chương 7: Lấy Thân Gán Nợ . . . 16
8. Chương 8: Nghi Tâm Của Nàng . . . 17
9. Chương 9: Thiếu Nợ Tình Rồi . . . 19
10. Chương 10: Toan Hủ Thư Sinh . . . 21
11. Chương 11: Trà Lâu Tiểu Tự . . . 24
12. Chương 12: Vừa Chua Vừa Đố . . . 25
13. Chương 13: Cũng Là Say Rồi . . . 28
14. Chương 14: Thư Sinh Là Ai . . . 29
15. Chương 15: Ta Có Giải Dược . . . 31
16. Chương 16: Trêu Chọc Lý Thị . . . 33
17. Chương 17: Cám Heo Là Dược . . . 35
18. Chương 18: App Mua Sắm . . . 37
19. Chương 19: Đây Là Mã Thần . . . 40
20. Chương 20: Kéo Ngươi Chôn Cùng . . . 42
21. Chương 21: Điều Kiện Của Nàng . . . 45
22. Chương 22: Gặp Lại Cố Nhân . . . 51
23. Chương 23: Mượn Đao Giết Người . . . 56
24. Chương 24: Nhất Xuất Hảo Hí . . . 62
25. Chương 25: Trộm Gà Không Thành . . . 67
26. Chương 26: Để Nàng Xuất Gia . . . 73
27. Chương 27: Khôi Lỗi Mộ Nhất . . . 79
28. Chương 28: Ký Kết Hiệp Ước . . . 85
29. Chương 29: Thùng Vàng Đầu Tiên . . . 90
30. Chương 30: Đêm Khuya Xông Vào . . . 96
31. Chương 31: Đăng Môn Yêu Thỉnh . . . 102
32. Chương 32: Cơ Quan Uy Vũ . . . 107
33. Chương 33: Anh Nguyên Xuất Phát . . . 111
34. Chương 34: Vị Hiệp Sĩ Kia . . . 117
35. Chương 35: Quý Nhân Tương Trợ . . . 122
36. Chương 36: Quả Nhiên Là Hắn . . . 128
37. Chương 37: Không Cho Cự Tuyệt . . . 135
38. Chương 38: Lấy Thân Phạm Hiểm . . . 141
39. Chương 39: Phía Sau Màn Độc Thủ . . . 146
40. Chương 40: Bỏ Trốn Mất Dạng . . . 152
41. Chương 41: Thế Giới Ăn Hàng . . . 158

42. Chương 42: Vương Gia Hái Hoa . . . 163
43. Chương 43: Nhánh Cây Quý Giá . . . 169
44. Chương 44: Bán Nữ Cầu Vinh . . . 176
45. Chương 45: Ngươi Bị Bán Rồi . . . 182
46. Chương 46: Trả Thù Của Nàng . . . 187
47. Chương 47: Bị Leo Cây . . . 193
48. Chương 48: Nghi Tâm Tái Khởi . . . 199
49. Chương 49: Đó Là Khai Vị . . . 204
50. Chương 50: Vì Ngươi Tốt . . . 210
51. Chương 51: Phải Chết Chi Cục . . . 215
52. Chương 52: Xử Lý Di Nương . . . 220
53. Chương 53: Ngươi Tìm Không Được . . . 225
54. Chương 54: Kham Vi Nhi Tức . . . 231
55. Chương 55: Vì Nàng Bới Tóc . . . 242
56. Chương 56: Đẹp Không? . . . 248
57. Chương 57: Ta Muốn Cướp Đoạt . . . 253
58. Chương 58: Lấy Tiền Tài Của Người . . . 259
59. Chương 59: Khói Độc Tái Kiến . . . 265
60. Chương 60: Mọi Việc Trong Vương Phủ . . . 270
61. Chương 61: Rục Rịch Dục Động . . . 274
62. Chương 62: Thả Ta Ra Ngoà . . . 279
63. Chương 63: Thỉnh Uống Một Ly . . . 285
64. Chương 64: Hấn Chột Dạ Rồi . . . 290
65. Chương 65: Người Không Thấy Rồi . . . 296
66. Chương 66: Đừng Nghĩ Tách Ra . . . 301
67. Chương 67: Đánh Nhau Rồi . . . 307
68. Chương 68: Yêu Ước Cổ Quái . . . 313
69. Chương 69: Vai Chính Yến Hội . . . 318
70. Chương 70: Ngư Vương Đăng Tràng . . . 324
71. Chương 71: Hai Cái Hà Bao . . . 329
72. Chương 72: Một Còn Rùa Đen . . . 334
73. Chương 73: Quân Ân Hạo Đãng . . . 340
74. Chương 74: Đường Mới . . . 345
75. Chương 75: Ai Đau Lòng Hơn . . . 351
76. Chương 76: Bất Phục Khí A . . . 357
77. Chương 77: Đánh Giá Vó Người . . . 362
78. Chương 78: Chịu Thua Nhanh Lên . . . 367
79. Chương 79: Hà Tất Chủy Khiếm . . . 373
80. Chương 80: Thiện Giải Nhân Y . . . 378
81. Chương 81: Kim Chi Ngọc Diệp . . . 384
82. Chương 82: Nhâm Quân Thải Hiệt . . . 390
83. Chương 83: Dì Cả Đến Rồi . . . 396
84. Chương 84: Bốn Nữ Nhân . . . 402
85. Chương 85: Bị Người Chế Trụ . . . 408
86. Chương 86: Tai Vạ Đến Nơi . . . 414
87. Chương 87: Tú Viên Nho Nhỏ . . . 420
88. Chương 88: Các Nàng Còn Dám . . . 426
89. Chương 89: Nàng Đã Đến Rồi . . . 432
90. Chương 90: Ngươi Thú Ta Đi . . . 438
91. Chương 91: Một Quân Cờ . . . 443
92. Chương 92: Trời Xui Đất Khiến . . . 448
93. Chương 93: Ám Lưu Thông Khởi . . . 453
94. Chương 94: Nàng Đang Ngủ . . . 459
95. Chương 95: Âm Nhân Phía Sau . . . 465

96. Chương 96: Ai Quan Tâm Nàng . . . 470
97. Chương 97: Bí Mật Của Trùng . . . 476
98. Chương 98: Lão Vương Sát Vách . . . 482
99. Chương 99: Công Chúa Lai Ý . . . 488
100. Chương 100: Thiên Tử Chi Nộ . . . 493
101. Chương 101: Tranh Nhãn Hạt Tử . . . 499
102. Chương 102: Thả Nàng Đi . . . 505
103. Chương 103: Dĩ Nha Hoàn Nha . . . 511
104. Chương 104: Ái Mộ Thành Si . . . 517
105. Chương 105: Trà Lâu Phục Kích . . . 522
106. Chương 106: Tạm Hồi Mộ Gia . . . 528
107. Chương 107: Chơi Được Quá Hãi . . . 534
108. Chương 108: Trong Lòng Có Quỷ . . . 540
109. Chương 109: Vô Pháp Buông Tha . . . 545
110. Chương 110: Nhiều Mặt Tính Toán . . . 551
111. Chương 111: Cô Nương Quý Gia . . . 556
112. Chương 112: Tâm Của Quỷ Nhảy . . . 562
113. Chương 113: Đêm Khuya Hành Động . . . 568
114. Chương 114: Nhân Chứng Vật Chứng . . . 574
115. Chương 115: Đầu Đường Mua Người . . . 580
116. Chương 116: Có Mượn Có Trả . . . 586
117. Chương 117: Ta Nghèo Sao? . . . 592
118. Chương 118: Việc Gì Tự Hắc . . . 595
119. Chương 119: Thua Triệt Để . . . 600
120. Chương 120: Chân Long Chi Oai . . . 606
121. Chương 121: Nghệ Tuyệt Thiên Hạ . . . 612
122. Chương 122: Mặt Mũi Xấu Xí . . . 617
123. Chương 123: Cá Chết Rách Lưới . . . 623
124. Chương 124: Không Có Phúc Khí . . . 629
125. Chương 125: Cùng Hắn Về Nhà . . . 634
126. Chương 126: Tâm Chiếu Bất Tuyên . . . 640
127. Chương 127: Ba Lần Ám Toán . . . 645
128. Chương 128: Khó Phân Thật Giả . . . 651
129. Chương 129: Úy Trì Thỉnh Chiến . . . 656
130. Chương 130: Hà Nhân Xuất Chiến . . . 662
131. Chương 131: Ai Là Gian Phu . . . 667
132. Chương 132: Quái Sự Tần Phát . . . 673
133. Chương 133: Hai Cái Ma Bố . . . 678
134. Chương 134: Hắn Sẽ Giết Ta . . . 684
135. Chương 135: Ngươi Bị Bắt Rồi . . . 689
136. Chương 136: Ngươi Có Biết Tội . . . 695
137. Chương 137: Chọn Một Dạng Đi . . . 701
138. Chương 138: Thời Gian Đến Rồi . . . 706
139. Chương 139: Trần Ai Lạc Định . . . 712
140. Chương 140: Vương Gia Đang Bận . . . 723
141. Chương 141: Mười Vị Mỹ Nhân . . . 729
142. Chương 142: Quả Phụ Môn Tiền . . . 735
143. Chương 143: Một Phiếu Lớn . . . 740
144. Chương 144: Phong Vi Thái Tử . . . 746
145. Chương 145: Trường Lộ Mạn Mạn . . . 752
146. Chương 146: Có Người Nhớ Ta . . . 757
147. Chương 147: Thâm Cung Thiết Phục . . . 762
148. Chương 148: Phong Cuồng Chi Dạ . . . 768
149. Chương 149: Đạn Hoàn Đại Hạ . . . 773

150. Chương 150: Thư Sinh Phát Hỏa . . . 778
151. Chương 151: Thiếu Sát Lỗ Lược . . . 784
152. Chương 152: Lại Gặp Nhau Nữa . . . 790
153. Chương 153: Cầm Thanh Túy Nhân . . . 795
154. Chương 154: Sát Khí Tứ Phía . . . 802
155. Chương 155: Hiểm Phong Ác Chiến . . . 808
156. Chương 156: Vong Mạng Chi Đồ . . . 814
157. Chương 157: Tả Hữu Hỗ Bác . . . 819
158. Chương 158: Bách Thọ Bảo Đồ . . . 824
159. Chương 159: Tin Tức Thật Giả . . . 830
160. Chương 160: Hàng Hóa Mới Mẻ . . . 835
161. Chương 161: Tiền Của Cừu Nhân . . . 841
162. Chương 162: Keng Keng La Hưởng . . . 846
163. Chương 163: Ngươi Được Ngươi Tới . . . 851
164. Chương 164: Chưa Già Đã Yếu . . . 856
165. Chương 165: Nàng Bất Hảo Sát . . . 862
166. Chương 166: Du Viên Chân Mỹ . . . 867
167. Chương 167: Ngươi Sợ Ta Sao . . . 872
168. Chương 168: Rất Tưởng Niệm Ngươi . . . 878
169. Chương 169: Thường Rồi Phu Nhân . . . 883
170. Chương 170: Khôi Phục Như Trước . . . 889
171. Chương 171: Tú Sắc Khả Xan . . . 894
172. Chương 172: Minh Châu Thất Sắc . . . 900
173. Chương 173: Chương Kết . . . 907

Xuyên Việt Uy Vũ, Vương Phi Có Cái APP

Giới thiệu
Tên khác: Xuyên Việt V5, Vương Phi Có Cái APPEditor: Luna HuangThế loại: Xuyên không, cổ đại, huyễn huyễnChắc

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-uy-vu-vuong-phi-co-cai-app

1. Chương 1: Mang Theo App Xuyên Việt

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư thế nào cũng không nghĩ ra bản thân sẽ xuyên qua, trước khi ngủ, nàng cài một cái app chơi được một chút, sau khi tỉnh lại lại phát hiện chạy tới cổ đại, ngay cả thân phận cũng thay đổi.

Càng cổ quái là, nàng lần này xuyên qua tựa hồ cùng cái app này có quan hệ. Không phải là mê tiểu trò chơi tiêu khiển trong cái điện thoại di động sao? Ai biết tiêu khiển này trực tiếp đem nàng tiêu khiển đến cổ đại…

Mộ Tiêu Thư nhìn xung quanh một chút, đây rõ ràng là gian phòng thập phần phong cách cổ.

Hé ra giường gỗ cũ kỹ, la trướng nửa mới nửa cũ. Bên giường còn bày ra một bộ bàn ghế nhỏ, bên trên đặt một cái rổ nhỏ bằng trúc, bên trong là một khối tơ lụa bảo lam sắc, trên mặt có một ít châm tuyến dây dưa. Xa hơn chút nữa còn lại là hòm xiểng(Luna: rương).

Thân thể nguyên chủ cùng nàng trùng tên trùng họ, vốn là đích trưởng nữ Mộ gia. Xuất thân không saim đầu óc lại không tốt lắm, Bất quá nàng có một sở trường, phương diện tú nghệ thiên phú dị bẩm.

Từ khi song thân của nguyên chủ qua đời, trong nhà tất cả đều bị nhị thúc chiếm đi, mà nàng từ một đại gia tiểu thư lưu lạc thành tú, còn là một tú nương ngu si bị nhốt.

Tay, càng làm càng thô ráp.

Thân thể, càng ngày càng đơn bạc.

Khuôn mặt…

Mộ Tiêu Thư xoa mặt mình, chỉ mò thấy một tầng mạn che mặt.

Nàng phải đeo mạn che mặt, bởi vì ngày đầu tiên bị nhốt vào tòa tiểu viện này, nàng đã bị hạ một loại độc dược, gương mặt này cứ như vậy bị hủy!

Mà cái người nhốt nàng kia, cái người hủy dung mạo của nàng kia, là ở phòng cha nương nàng lưu lại, tiêu xài bạc của cha nương nàng kiếm được, hành hạ nữ nhi duy nhất của bọn họ!

Ngầm chiếm tất cả của người chết vẫn chưa đủ, còn phải hạ thủ với người sống!

Một hận ý mãnh liệt đột nhiên dâng lên, Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, loại cảm giác này xa lạ như vậy, không giống như là thuộc về của nàng.

Đúng rồi, đây là cảm thụ của thân thể nguyên chủ, là hận tàn nàng lưu lại.

Mặc dù nàng sỏa, nàng cũng không phải hoàn toàn không biết gì cả, nàng cũng biết hận! Thế nhưng nàng cô đơn chiếc bóng, bất lực, chỉ có thể mặc cho người xâm lược…Cuối cùng cô đơn chết tại trong tiểu viện lụi bại này.

Ngay thời gian Mộ Tiêu Thư xuất thần, bên ngoài đột nhiên vang lên âm thanh của một nữ tử.

"Ngươi thế nào không hiểu chuyện như thế! Nếu như nàng chết, chúng ta những năm này mưu hoa tất cả đều uổng phí!"

Là Lý thị, nữ nhân ác độc nhốt nguyên chủ, còn lợi dụng cả đời nguyên chủ!

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một tiếng, nằm lại trên giường, nhắm hai mắt lại.

Nếu nàng tới, toàn bộ kế hoạch của nữ nhân này cũng đừng mong thực hiện được. Nàng sẽ làm những người này thân bại danh liệt, hai bàn tay trắng!

Tiếng bước chân tới gần, thanh âm kiều tiếu của Mộ tam tiểu thư truyền vào trong tai của Mộ Tiêu Thư.

"Nữ nhi chỉ là muốn lấy nàng ra thử độc thôi mà, nghe nói chất độc này hiệu quả tốt, ta muốn nhìn một chút có phải thật vậy hay không. Ai biết nàng vô dụng như vậy, mới một lát sau, lại ngất đi thôi, còn càng không ngừng thổ huyết, ta rõ ràng cho nàng uống giải dược."

Thử độc, chỉ là bởi vì lý do bốc đồng này, nguyên chủ lại vứt bỏ tính mệnh.

Kỳ thực há chỉ là thử độc? Các nàng đối với nguyên chủ làm chuyện ác vẫn còn thiếu sao?

Môn "Chi nha" Mở một tiếng, Lý thị mang theo tam tiểu thư đi đến. Lúc nhìn thấy Mộ Tiêu Thư, chuyện thứ nhất nàng làm chính là bắt mạch.

Lý thị thở dài một hơi rất lớn: "Độc của nàng đã giải rồi, hẳn là không chết được."

Nàng biết một chút độc thuật, lúc này cuối cùng là yên tâm.

Phải biết rằng nàng vì đại nữ nhi của mình, trù tính đã nhiều năm, mắt thấy sự tình sắp thành, làm sao có thể ở điểm mấu chốt này mà thất bại?

"Còn sống nha? Vậy là tốt rồi…"

Mộ Tiêu Y ngoài miệng nói như vậy, trên thực tế trong lòng vô cùng thất vọng. Nàng rót độc cho Mộ Tiêu Thư đủ để độc chết hai thành niên tráng hán, kẻ ngu này làm sao sẽ mạng lớn như thế, lại còn không chết?

"Ngươi nha đầu này!" Lý thị mắng Mộ Tiêu Y một câu: "Ta còn Ta còn có khách phải chiêu đãi, ngươi chớ hồ nháo nữa, chớ chọc ta tức giận. Mệnh của nha đầu kia mặc dù tiện, nhưng giữ lại còn có chỗ sử dụng, đợi được sau khi chuyện thành công, ngươi muốn thể nào ta cũng không quản ngươi."

Lý thị nói xong cũng đi, mà Mộ Tiêu Y lưu lại.

Nàng nhìn Mộ Tiêu Thư trên giường một mắt, đột nhiên hung hăng lật ngược rổ bên giường, gương mặt xinh đẹp dữ tợn vặn vẹo.

"Chỉ biết vì tỷ tỷ dự định, thế nào không vì ta suy nghĩ một chút Du Vương điện hạ là của ta, là của ta!"

Mộ Tiêu Y phát tiết vừa thông suốt, chờ nàng ngẩng đầu lên, lại phát hiện Mộ Tiêu Thư trên giường nhìn nàng chằm chằm, nhất thời lại càng hoảng sợ.

"Ngươi… Ngươi nhìn cái gì vậy!"

Vạt áo trước của Mộ Tiêu Thư còn dính một tảng máu lớn, tóc cũng loạn tao tao, thoạt nhìn có chút đáng sợ, như một nữ quỷ từ trong địa ngục trở về lấy mạng.

"Còn trừng! Còn trừng ta ta móc hai tròng mắt của ngươi ra!"

"Ngươi cho ta uống là cái gì?" Mộ Tiêu Thư đột nhiên hỏi.

Mộ Tiêu Y nghe xong sửng sốt một chút, sau đó ác độc nói: "Mắc mớ gì tới ngươi, ngươi ở nơi này thêu đến chết là được rồi!"

Đem nàng độc chết còn hỏi liên quan gì đến nàng, Mộ Tiêu Thư ngầm bĩu môi, lại cố ý dùng ánh mắt mong chờ nhìn vị đường muội này của nàng, nói: "Uống ngọt ngọt, là mật ong sao? Ta thật nhiều năm không có hưởng qua mật ong rồi, uống ngon thật."

Mộ Tiêu Y triệt để ngây dại, thế nào cũng không nghĩ tới Mộ Tiêu Thư sẽ nói ra lời như vậy, cảm tình kẻ ngu si này cái gì cũng không biết a. Nàng nhoẻn miệng cười, đột nhiên có một chủ ý.

Mộ Tiêu Y tiến đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư, dụ dỗ nói: "Ngươi cảm thấy uống ngon sao? Có muốn hay không lại dùng một chút? Chỗ của ta còn nga."

Nàng nói xong lấy ra một bình sứ màu trắng, ân cần đưa tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, trong lòng mặc niệm: Uống đi uống đi, là chính ngươi muốn uống, chết cũng không trách ta.

Mộ Tiêu Thư do dự, nhìn chằm chằm bình sứ lắc lư bất định, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mộ Tiêu Y thấy nàng không tiếp, rất sợ bỏ qua cơ hội này, không thể làm gì khác hơn là không ngừng cố gắng nói: "Không uống? Ta đây thu lại nga. Ngươi thực sự không uống?"

Mộ Tiêu Thư nghe xong, lập tức đem bình độc dược đoạt mất. Nàng mở nắp bình, đem mạn che mặt nhấc lên một chút, tiếp cận miệng bình lên mép miệng, làm bộ muốn uống, dư quang vẫn còn chú ý phản ứng của Mộ Tiêu Y.

Mộ Tiêu Y khẩn trương hề hề nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, còn nuốt nước miếng một cái, trong mắt tràn đầy vẻ hưng phấn, sẽ chờ kẻ ngu này đem độc dược xem là mật ong uống, ai biết Mộ Tiêu Thư ngưng tay.

"Lại thế nào?"

Mộ Tiêu Y không nhịn được, thật muốn như lần trước một dạng, trực tiếp rót hết cho nàng.

Mộ Tiêu Thư đem độc dược bỏ qua một bên: "Ta không uống, uống sẽ khó chịu."

"Sẽ không, làm sao sẽ khó chịu? Ngươi lần trước đó là bởi vì uống quá nhiều, lúc này chúng ta uống nửa bình, bảo chứng không có việc gì."

"Thực sự?" Mộ Tiêu Thư do dự nhìn Mộ Tiêu Y, suy nghĩ một chút, "Vậy ngươi uống trước, ta xem một chút có khó chịu không…"

——-Phân Cách Tuyến Luna Huang———

Khai hố mới ba chương nha, cám ơn các nàng đã ủng hộ

2. Chương 2: Không Trách Ta Nha

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Y quả thực muốn mắng mẹ, nghĩ thầm kẻ ngu si chính là phiền phức, nhưng là vì để Mộ Tiêu Thư tự uống thuốc độc, nàng không thể làm gì khác hơn là làm gương tốt rồi.

"Vậy ngươi xem nha."

Mộ Tiêu Y cầm lấy bình nhỏ tay có chút run rẩy, này dù sao cũng là độc a. Thế nhưng vừa nghĩ tới Du vương anh tuấn tiêu sái, nàng chịu tội một chút cũng đáng, hơn nữa trên người nàng lại có giải dược.

Luận mỹ mạo, nàng tự nhận và tỷ tỷ Mộ Tiêu Chiêu tương xứng. Thế nhưng Mộ Tiêu Chiêu có Mộ Tiêu Thư đòn sát thủ này, mà nàng lại không có… Chỉ có Mộ Tiêu Thư chết, các nàng hai người người mới có thể công bằng cạnh tranh!

Mộ Tiêu Y ngẩng đầu lên, một hơi thở uống cạn nửa bình, đem độc dược còn lại trong bình kín đáo đưa cho Mộ Tiêu Thư, dụ dỗ: "Đến ngươi, ngươi xem ta không phải là thật tốt sao?"

Mộ Tiêu Thư ngu hồ hồ nhếch miệng cười, quả thực đem độc dược uống hết, một giọt cũng không có còn lại. Xong nàng còn tát vào mồm hai cái, tựa hồ chưa thỏa mãn.

Mộ Tiêu Y thấy, bên phải tay chỉ Mộ Tiêu Thư, rốt cục nhịn không được cười ha ha.

"Kẻ ngu si! Thật là không có thấy qua kẻ ngu si nào như ngươi, đem độc dược coi như mật ong! Xuống địa phủ nhớ kỹ nói cho Diêm vương gia, ngươi là ngu xuẩn chết, không trách ta ta! Ha ha ha, ai„ cười đến đau bụng ta…"

Mộ Tiêu Thư không nói tiếng nào tùy nàng mắng, thân thể đột nhiên nhất oai, hai mắt nhắm lại, đã hôn mê.

Tiếng cười của Mộ Tiêu Y hơi ngừng, trên mặt xuất hiện hoảng trương, độc dược này phát tác nhanh như vậy?

"Bất hảo! Ta phải nhanh lên một chút."

Nàng vội vội vàng vàng xuất ra giải dược, đem bình rót vào trong miệng mình, tròn một lọ, toàn bộ vào bụng của nàng. Kỳ thực giải độc chỉ cần nửa bình là đủ rồi, thế nhưng nàng sợ nha.

Giải hết độc, lúc này Mộ Tiêu Y mới yên tâm, trên tay bỗng nhiên ẩm ướt: "Ân?"

Nàng nghi ngờ cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy trên mu bàn tay tuyết trắng, thình lình dính một giọt máu đen đặc! Ngay sau đó hai giọt, ba giọt, máu đen như sau đât sau mưa hạ xuống, mùi máu tươi nồng nặc tứ tán.

"A ——" Âm thanh của Mộ Tiêu Y kêu lên, lập tức có có một ngụm máu máu đen lớn trong miệng nàng tuôn ra, "Ta…Nôn… Trúng độc… Cứu mạng…"

Chân Mộ Tiêu Y mềm nhũn, cả người oai ở trên mặt đất. Máu đen còn đang không ngừng chảy, từ miệng của nàng, trong mũi của nàng tràn ra, Mộ Tiêu Y lần đầu cảm nhận được tư vị tử vong.

Độc tính phát tác nhanh như vậy, nàng căn bản vô pháp đứng thẳng, chỉ có thể hoạt động hai chân cồng kềnh, giùng giằng bò ra bên ngoài, tiếng kêu thê lương cầu cứu.

Thế nhưng viện này, trong ngày thường đều là chưa người đến, tiếng cầu cứu của nàng đâu dễ dàng như vậy để người nghe thấy?

Phòng trong, nguyên bản Mộ Tiêu Thư đã bất tỉnh lại đột nhiên mở mắt ra, tròng mắt đen lúng liếng giảo hoạt vòng vo chuyển, một lý ngư đả đĩnh ngồi dậy.

"Xuống địa phủ nhớ kỹ nói cho Diêm vương gia, ngươi là ngu xuẩn chết, không trách ta nha, là chính ngươi muốn uống độc dược nga." Nàng bắt chước khẩu khí của Mộ Tiêu Y, âm dương quái khí nói.

Bình độc dược kinh qua tay nàng, nàng hướng bên trong bỏ thêm ít đồ. Mộ Tiêu Y muốn giải độc, sợ là không đơn giản như vậy.

Lúc này, tiếng động lớn tiếng huyên náo phía ngoài từ từ lớn hơn, Lý thị quay lại.

"Tiểu Y! Ngươi tỉnh tỉnh! Tại sao có thể như vậy? Các ngươi nói, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Mới vừa rồi nữ nhi còn hoạt bính loạn khiêu, lúc này lại thành huyết nhân, Lý thị kinh khủng không hiểu.

"Chúng ta không biết a phu nhân, đột nhiên nghe tiếng kêu của tam tiểu thư, vừa qua đã nhìn thấy…"

Lý thị nhất thời không nghĩ ra, thế nhưng ánh mắt quét đến gian nhà của Mộ Tiêu Thư, nàng mạnh đứng dậy vọt vào.

"Tiểu tiện nhân! Ngươi làm gì tiểu Y nhà của ta?"

Lý thị lúc tiến vào, Mộ Tiêu Thư đã biết. Nếu như nàng trang nhất trang hôn, còn có thể tránh nàng một tránh, thế nhưng Mộ Tiêu Thư không muốn trang, nàng lại muốn nhìn nữ nhân này một chút xem nang muốn làm cái gì! Các nàng không phải là khi dễ nàng sỏa sao? Nàng lại sỏa cho các nàng xem!

Nên sau khi Lý thị vào cửa, nhìn thấy chính là vẻ mặt ngây thơ của Mộ Tiêu Thư.

"Tốt, ngươi quả nhiên tỉnh! Nói, bộ dáng tiểu Y bây giờ có phải là ngươi làm hại hay không?"

3. Chương 3: Phu Nhân Thật Đau

Editor: Luna Huang

So sánh với Lý phu nhân đang thở hổn hển, Mộ Tiêu Thư còn lại là "Ngu đần như lúc ban đầu", nàng lăng lăng nói: "Tiểu Y? Nàng uống quá nhiều mật ong rồi."

Lý thị không biết Mộ Tiêu Thư đang nói cái gì, nàng chỉ biết mình sắp tức chết rồi, một nữ nhi thật tốt, thế nào lại có cái dáng vẻ kia? Nhất định là nàng, nhất định là tiểu tiện nhân này trả thù tiểu Y nhà nàng. Kỳ quái là, tiểu tiện nhân này ngày hôm nay thế nào không sợ nàng?

Mặc kệ thế nào, tiểu Y chính là xảy ra chuyện trong phòng nàng, trước đánh một trận mới nói! Dù sao nha đầu kia mệnh, đánh không chết!

Mộ Tiêu Thư mắt thấy Lý thị vung lên cái tát, mắt của nàng như hạt châu vòng vo chuyển, người cũng không chút sứt mẻ.

Đợi được cái tát đến trước mặt, nàng đột nhiên lộ ra biểu tình vạn phần hoảng sợ, thân thể nhìn như vụng về ngã về sau, lại nhẹ nhàng mà tránh khỏi.

Lý thị đánh người lý nào lại nhẹ tay, lần này thế nhưng hoàn toàn xuất hết khí lực, lúc này thu lại tay không được nữa rồi, lại ba một tiếng đánh lên giường.

"A ——"

Một tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn, trên tay trắng noản của nàng chảy ra máu. Chỉ thấy một cây gỗ to dài rất trùng hợp đâm vào lòng bàn tay của nàng, xuyên thấu bàn tay của nàng, từ trên mu bàn tay đâm ra!

"Làm sao vậy làm sao vậy? Ai nha, phu nhân chảy máu!" Đám nha hoàn bà tử bên ngoài nghe được động tĩnh, đều tràn vào.

"Này… Nhanh lên rút ra."

"A —— đau chết mất, gỗ quá lớn…A ——"

Mộ Tiêu Thư nghe tiếng kêu thảm thiết bên tai liên tục vang lên, nàng lại như người ngoài cuộc, cười híp mắt nhìn đây hết thảy, còn thêm mắm thêm muối nói: "Giường của ra đây đã sớm hỏng, lúc nãy quá gấp,

đã quên nói cho phu nhân. Phu nhân thật đáng thương, trên tay một khe hở đầy máu thật to, đau quá đau quá!"

Thực sự là na hồ bất khai đề na hồ, Lý thị nhất thời tay của càng thêm đau, máu chảy ra khiến đầu nàng choáng váng!

Ai u, nàng cảm giác mình sẽ ba tháng không xuống giường được rồi. Nhưng là bây giờ nàng dù cho muốn dạy dỗ Mộ Tiêu Thư, cũng là hữu tâm vô lực rồi.

"Các ngươi… Giáo huấn tiểu tiện nhân này cho ta!"

Lý thị vừa dứt lời, lại có một bà tử cao lớn vạm vỡ trừng mắt con ngươi đánh tới!

(Luna: Sợ thiệt tác giả miêu tả như đàn ông)

Mộ Tiêu Thư quanh năm bị giam trong tiểu viện này, ăn so với hạ nhân còn không bằng. Dinh dưỡng không đầy đủ, lại cả ngày làm việc mệt nhọc, thân thể gầy đến như cây gậy trúc, bóp một cái liền đứt đoạn.

Mà bà tử này?

Nàng họ Trang, bởi vì thắt lưng có thủy hang to, cánh tay có móng heo mập, mọi người đã đem họ của nàng đổi một âm, xưng là Tráng bà tử.

Trang bà tử bởi vì tư thái diêu cẩu đuôi rất được chủ tử yêu thích, vẫn theo chủ tử cật hương hát lạt, càng lớn càng tráng.

Chuyện Đánh nhau ẩu đả như vậy, Lý thị đều thích để cho nàng đứng ra. Không từ mà biệt, đã nói phân lượng này, một thái sơn áp đỉnh, hiệu quả kia đều là gạch thẳng đánh dấu!

Mộ Tiêu Thư như cây gậy trúc cùng Trang bà tử như heo đánh nhau, làm sao có cái gì tốt mà thắng chứ?

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư không sợ, nàng cười mắt cong cong, đón thân thể của Trang bà tử xông thẳng lại, một chiêu mượn lực đánh, lập tức hóa giải trùng kích của nàng.

Thân thể của nàng là hư, là không có khí lực, thế nhưng nàng hiểu kỹ xảo, những kỹ xảo này đời trước người khác cũng chưa từng học qua! Đó là nghề nghiệp đặc thù của nàng lúc trước, chuyên môn giải quyết nan đề của khách nhân, mỗi khi có người hiến thiên kim, chỉ cầu một lần xuất thủ của nàng. Thực lực của nàng, được công nhận.

Bà tử mất đi thăng bằng? Thời gian ngã ở trên giường, còn không có hiểu rõ là thế nào.

Nàng đánh Mộ Tiêu Thư đều đã đánh đến thuận tay, ba ngày không đánh tay nàng lại ngứa ngáy, thế nào hôm nay hết lần này tới lần khác thất thủ?

Thất thủ không tính là bêu xấu, người chưa đánh tới trước đem mình ngã xuống, còn rơi khó coi như vậy. Phía sau lưng chấm đất, chổng vó, một cái mông to mọng cổ nang nang, kiều của lão Cao, cùng một con rùa vương bát đản y hệt!

Đừng nói nàng không rõ, những người khác trong phòng cũng không hiểu, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, trong đầu cũng là dấu chấm hỏi lớn.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư từ trong tay áo móc ra một bình nhỏ, nhìn như chậm rãi, kì thực động tác cực nhanh.

Bình nhỏ này bạch sáchw, miệng tinh tế thật dài, nhìn vô cùng quen mắt! Không phải là bình độc dược Mộ Tiêu Y cho nàng sao?

4. Chương 4: Chính Trị Ác Nô

Editor: Luna Huang

"Đại vương bát ngoan ngoãn, ta mời ngươi uống mật ong nga!"

Mộ Tiêu Thư nói, cổ tay khẽ động, những thứ trong bình toàn bộ đổ vào miệng của Trang bà tử.

Trang bà tử bị ép uống đầy miệng, phát hiện quả thực theo như lời Mộ Tiêu Thư, còn có chút ngọt!

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư ở đây từ đâu tới mật ong a? Nàng ít năm như vậy ăn cái gì, người khác không biết, các nàng đám đầu sỏ này gây nên còn không biết sao?

"Ngươi cho nàng uống cái gì?" Lý thị phục hồi tinh thần lại, giương miệng, trừng mắt, ngơ ngác hỏi.

"Mật ong a, tiểu Y cho ta." Mộ Tiêu Thư nhất phái khờ dại nói, "Loại mật ong này không thể uống nhiều, ta chỉ uống một ngụm, muốn giữ lại sau này chậm rãi thưởng thức, tiểu Y hình như ướng nhiều lắm."

Đối mặt với hồ ngôn loạn ngữ của Mộ Tiêu Thư, mọi người ở đây hầu như đều nhanh hóa đá.

Kẻ ngu si quả nhiên là kẻ ngu si, dĩ nhiên đem độc dược coi như mật ong.

Nhưng đi qua lời nói của Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Y không biết là thế nào ngã tám đời tám đời huyết môi, muốn độc người khác, ngược lại đem mình liên lụy.

Lúc này độc của Trang bà tử phát tác, há mồm thổ huyết.

"Không nên làm dơ giường của ta, ta mới đổi nệm mà!" Mộ Tiêu Thư ủy ủy khuất khuất nói.

Nàng lanh tay lẹ mắt đẩy, ván giường rung động, thân thể của bà tử mập mạp cô lỗ lỗ lăn một vòng. Một tiếng trống vang lên rơi xuống trên mặt đất, hơn nữa còn là mặt hướng xuống dưới…

Chờ nàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt đều là tự mình thổ huyết, khỏi nói có bao nhiêu kinh khủng.

Trong lúc nhất thời, mọi người trong phòng cũng không biết nên định thế nào với kẻ ngu si trước mắt.

Động thủ đánh đi, bị cắt đứt rồi. Mắng chửi người đi, nàng sỏa nghe không hiểu nha. Nên làm thế nào cho phải? Mà trong phòng này lại tràn ngập mùi máu tươi nồng nặc, cực kỳ sang tị, muốn có bao nhiêu quỷ dị liền có bấy nhiêu.

"Phu nhân, Liễu đại phu tới!" Bên ngoài có người vội vã chạy tới.

"Đại phu tới thật tốt, nhanh để đại phu xem! Vừa rồi chỉ có một bệnh nhân, hiện tại có ba bệnh nhân rồi!"

"Nhanh giúp ta một cái, chúng ta trước đỡ phu nhân đi ra ngoài. Ai u, Trang bà tử ngươi quá nặng, tự đi ra ngoài đi!"

Ngày hôm nay tiểu viện này quá tà môn, người lúc tiến vào đều là thật tốt, thời gian đi ra lại thấy máu! Vẫn là đi nhanh lên, miễn cho tại ương đến phiên các nàng! Ngay cả Lý thị cũng là nghĩ cách không sai biệt lắm.

Đám nữ nhân lão lão tiểu tiểu này dường như bị ác quỷ đuổi theo, trong nháy mắt tất cả đều trào ra ngoài, chớp mắt không còn một mống.

Các nàng vừa đi, sự ngu dại của Mộ Tiêu Thư lập tức thu vào.

Một màn ảnh lớn chừng bàn tay xuất hiện trước mặt của nàng, chính như cùng màn hình điện thoại di động giống nhau khổ, phía trên là cửa của một căn tiểu điếm, trên kệ các loại các loại hàng lặt vặt.

Này thình lình lại chính là trò chơi nhỏ nàng chơi vào tối hôm qua!

Trò chơi tên là "Tự do thương điếm nhai", người chơi có thể ở bên trong bán một ít đồ DIY của mình. Bởi trình độ của trò chơi tự do hóa, những tiểu điếm này đều là đủ loại, các loại vật ly kỳ cổ quái đều có bán.

Mộ Tiêu Thư mình cũng mở một căn của mình, tên là Kỳ Xảo các, chuyên môn chế tác một ít đồ chơi linh cơ khẽ động nàng nghĩ ra được, tỉ như dược thủy có dược hiệu cổ quái, các loại vũ khí thiên hình vạn trạng.

Mới vừa rồi Mộ Tiêu Y để cho nàng uống độc dược, kỳ thực bị nàng dời đi vào căn điếm này. Ngay thời gian nàng ngửa đầu uống độc dược, trên kệ của cửa hàng liền nhiều hơn một bình nhỏ.

Không chỉ có như vậy, vào cửa hàng còn có thể lấy đồ ra, bao quát nàng len lén thêm độc dược vào trong, cũng là từ cửa hàng này lấy ra nữa.

Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm màn ảnh lớn chừng bàn tay, nghĩ thầm bình này có thể hay không phóng lớn hơn một chút. Ý niệm trong đầu ý của nàng vừa hiện lên, màn ảnh trước mắt lại khuếch trương đại thành khổ lớn như TV.

Hai mắt của Mộ Tiêu Thư sáng ngời, nếu có thể phóng đại, nàng có đúng hay không có thể đi vào?

Tiếp theo một cái chớp mắt, nàng lại phát hiện mình đứng trong cửa hàng rồi.

Tuy rằng không nghĩ ra đây là chuyện gì xảy ra, nhưng Mộ Tiêu Thư cảm thấy rất tân kỳ.

Hàng trên kệ bày một ít dược thủy và tiểu nỗ, đều là nàng trước khi xuyên qua mân mê, khác biệt trước chỉ là vật phẩm giả thuyết, hiện tại thành thực vật, có thể cầm ở trong tay thưởng thức.

Nàng cầm lấy tiểu nổ nhìn một chút, sau đó đem đeo vào trên cánh tay mình. Đồ chơi này lực sát thương rất lớn, ở tình huống của đối phương không có phòng bị, đủ để giết chết một danh cao thủ!

Mộ Tiêu Thư lại tìm môt cây chủy thủ, đồng dạng giấu ở trên người.

Trong cửa hàng có hai cửa, một đạo là thông hướng viện tử, một đạo khác thông hướng chế tác thất.

Mộ Tiêu Thư đi vào chế tác thất, bên trong dị thường rộng, chung quanh đều nhìn không thấy biên, chỉ thấy ngăn tủ cao to sừng sững, đếm không hết có bao nhiêu. Ngay chính giữa trên đất trống, còn lại là hai thạc đại lư tử.

Mộ Tiêu Thư xuất ra chủy thủ, giơ tay lên nhất chiêu, lại bay tới một chén nhỏ trong suốt. Nàng không khách khí chút nào trên tay của mình rạch ra một vết thương, tiên huyết thật nhanh rơi xuống trong chén nhỏ.

Hai cái lư tử này công năng bất đồng, một là phân giải, một là hợp thành, trong cửa hàng tất cả mọi thứ đi qua hai cái lư tử này chế tác.

Trước mắt Mộ Tiêu Thư chính là phân giải lư, nàng trúng độc, khuôn mặt bị hủy, hiện tại cần phải làm là đem độc tố phân giải ra ngoài, đồng thời chuẩn bị giải dược tương ứng.

Không lâu sau, lư tử xoay tròn bay nhanh ngừng lại, không trung nhiều hơn mười món khác.

"Tìm được rồi." Mộ Tiêu Thư vươn tay tay cầm lên một bình nhỏ chứa dịch thể mặc lục sắc, "A, chính là hủy dung chi độc các nàng hạ cho ta."

Ngón tay hướng trên thượng một điểm, một màn ảnh đột nhiên xuất hiện, phương và phương thuốc giải độc phương thuốc giải độc đều có, thậm chí bao quát lượng cần dùng giải độc, cũng toàn bộ nhất thanh nhị sở.

Ước chừng thời gian một nén nhang, trong tay Mộ Tiêu Thư sinh ra một viên thuốc.

Độc để cho nàng hủy dung tuy rằng hiếm thấy, nhưng tài liệu của giải độc cũng không khó tìm, trong tầm tay nàng có, đi qua hợp thành lư, dễ dàng làm ra viên giải độc đan này.

Về đến phòng, Mộ Tiêu Thư liền đem giải độc đan ăn vào cùng nước lạnh, ngồi vào trước gương, nàng đem mạn che mặt thảo xuống.

Bởi vì trúng độc, trên mặt của nàng hiện đầy mụn nhọt đáng sợ đáng sợ, vinh quang tột đỉnh, nhìn qua rất đáng sợ.

Dưới tác dụng của giải độc đan, mặt của nàng bắt đầu nóng lên, mụn nhọt tựa hồ động, sau đó nhan sắc từ từ thay đổi, trở nên trong suốt…

5. Chương 5: Soái Ca Đột Kích

Editor: Luna Huang

Không biết có phải hay không bởi vì tác dụng của giải độc đan, Mộ Tiêu Thư nghĩ vô cùng uể oải và buồn ngủ, biến hóa trên mặt vẫn còn tiếp tục, nàng lại không kịp đợi, thẳng thắn ngủ.

Ngủ một giấc đến mê man, đến giấc mộng cũng không có, thế nhưng trời sinh cảnh giác cao đột nhiên để cho nàng giật tỉnh lại.

Trong phòng có người!

Mộ Tiêu Thư nằm giả bộ ngủ, thực tế lại là vận sức chờ phát động.

Người kia hướng bên giường tới gần, hắn đi chần chờ, rất cẩn thận, hiển nhiên là đang quan sát tình huống nơi này. Hắn đang khống chế hô hấp của mình, thế nhưng hiệu quả không tốt lắm, Mộ Tiêu Thư nghe được, hô hấp của hắn có chút gấp.

Người xâm nhập càng đi càng gần, Mộ Tiêu Thư mạnh mở mắt ra, chân đi phía trước chính là đá một cái! Tiếng kêu rên vang lên, trong không khí sinh ra một mùi máu tươi.

Mộ Tiêu Thư âm thầm cười cười, chuẩn xác, bị nàng đá phải vết thương rồi!

Thế nhưng sau một khắc nàng lại không cười được, trên người người kia chợt bộc phát ra một khổng lồ áp bách, phô thiên cái địa hướng phía Mộ Tiêu Thư đè ép đến.

Đây là nội lực phóng ra ngoài mang tới hiệu quả, người này nhất định là cao thủ, nội lực của hắn mạnh mà lại bá đạo!

Mộ Tiêu Thư phảng phất trúng một kích nặng nề, thân thể nhoáng lên trở về trên giường, chủy thủ trong tay cũng rớt. Mà cái người xâm nhập kia vào lúc này bắt đầu, toàn bộ mà đặt ở trên người của nàng.

Hai chân của Mộ Tiêu Thư bị hắn kẹp lấy, tay cũng bị hắn chế trụ đặt tại đỉnh đầu, thân thể cùng người lai lịch không rõ này dính sát vào nhau. Hiện tại đã vào đêm, không có chút đèn, xung quanh một mảnh đen kịt, bất quá Mộ Tiêu Thư chí ít đã biết một chút, hắn là nam nhân.

"Lăn xuống!" Nàng hung tợn nói.

Nàng cũng không có tâm tình cùng một người nam nhân tiếp cận gần như vậy, nếu như hắn lớn lên soái thì cũng thôi, vạn nhất là một người quái dị… Mộ Tiêu Thư càng nghĩ càng không ổn, ra sức giằng co.

Thế nhưng nàng rất rõ ràng, bản thân không phải là đối thủ của hắn, mạc ba cổn đả ít năm như vậy, giao thủ một cái của đối phương nàng là có thể cảm thấy ra thực lực của đối phương.

"Chớ lộn xộn, nếu không giết ngươi!" Nam nhân trầm giọng uy hiếp nói.

Hắn tựa hồ kiêng kỵ cái gì, thanh âm thấp đủ cho hai người bọn họ mới nghe thấy, còn chú ý tình huống bên ngoài.

"Có người truy ngươi." Mộ Tiêu Thư phi thường khẳng định nói.

Truy này dĩ nhiên không phải theo đuổi, là truy của truy sát! Đuổi kịp, là xảy ra nhân mạng.

"Ngươi không ngu ngốc."

Tay không của nam nhân đột nhiên giữ lại yết hầu của Mộ Tiêu Thư, sát ý dâng trào, phảng phất có thực chất, để Mộ Tiêu Thư không thở nổi.

Chính là bởi vì không ngu ngốc, hắn mới cần giết người diệt khẩu!

Mộ Tiêu Thư nếu không làm chút gì, không hề nghi ngờ sẽ chết ở trên tay hắn!

"Ta… Có thể… Giúp ngươi…" Mộ Tiêu Thư vô cùng gian nan bài trừ ra mấy chữ như thế.

Nam nhân bất vi sở động, lực đạo trên tay không có giảm bớt chút nào. Thế nhưng đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng nói chuyện.

"Truy đến nơi đây đã không thấy tăm hơi."

"Khẳng định vẫn còn ở phụ cận, phân công nhau đi tìm! Lúc này đây chủ tử tốn huyết bổn, thật vất vả đưa hắn ép đến hoàn cảnh này, nếu là ở cuối cùng này trước mắt xảy ra chuyện không may, dẫn đến thất bại trong gang tấc, ta ngươi cũng không có trái cây gì ăn!"

Thanh âm này qua đi, bên ngoài lần thứ hai yên tĩnh trở lại. Nhưng đây chỉ là biểu tượng, nguy hiểm chân chính đã bắt đầu rồi! Lớp này gần triển khai thảm thức tìm tòi, không đem người tìm được sợ là sẽ không bỏ qua.

"Ngươi bị trọng thương…trốn… Không xong, ta có thể…" Mộ Tiêu Thư liều mạng nhắc nhở nam nhân giá trị của mình.

Tay bóp hầu của nàng buông lỏng ra, người nọ thấp giọng uy hiếp: "Đừng ra vẻ, bằng không ta sẽ để ngươi chôn cùng!"

Ở trong lòng Mộ Tiêu Thư cười nhạt, trong nháy mắt lóe lên vô số ý niệm trong đầu.

Trước hết để cho hắn đắc ý một hồi, dám uy hiếp cô nãi nãi, còn muốn giết nàng, một khi tìm được cơ hội lại lột một lớp da của hắn! Bên ngoài không phải là còn có một đoàn người chờ lấy mạng hắn sao? Nàng tùy tiện động chút tay chân, thì có thể làm cho cái mạng nhỏ của hắn biến mất! Hơn nữa nở trong tay nàng, chỉ cần tìm được cơ hội, tùy thời có thể cho hắn một mũi tên.

Mộ Tiêu Thư linh xảo xuống giường, đốt một ngọn nến.

Quang nhu hòa chiếu sáng phòng trong, cũng để cho Mộ Tiêu Thư thấy rõ mặt của người xâm nhập, nàng không khỏi sửng sờ một chút.

Lúc này ở nam tử ngồi ở trên giường của nàng hết sức tuấn mỹ, trong ánh nến minh diệt, đường viền trên bộ mặt của hắn càng phân minh. Mày kiếm, mắt tinh, mũi thẳng, còn có đôi môi đang mím thật chặt. Ngũ quan của hắn sinh thật tốt, dù cho làm một chút biến động, đều chỉ tổn hại nhan sắc của hắn.

Lớn lên đẹp, rồi lại đủ khí khái nam tử hán, quả thực thiêu không ra một điểm mao bệnh. Một người như vậy nếu là đặt ở hiện đại, không biết dẫn đến bao nhiêu cô gái nhớ thương, muốn tìm cách tiếp cận.

Mộ Tiêu Thư chớp chớp mắt, nguyên lai là một soái ca!

Lớn lên soái như vậy, nàng làm sao nhẫn tâm lấy mạng của hắn?

6. Chương 6: Soi Mói

Editor: Luna Huang

Thời gian Mộ Tiêu Thư đang nhìn người đến, người đến cũng đang quan sát nàng. Đàm Hạo Uyên đồng dạng nghĩ ngoài ý muốn, nữ tử này xinh đẹp tướng mạo so với tưởng tượng của hắn khác quá xa.

Phản ứng mẫn tiệp của nàng vừa rồi, cùng với một tiếng hung tợn "Lăn xuống" khi bị chế trụ, cũng làm cho Đàm Hạo Uyên nghĩ đây là một nữ tử lợi hại. Mà hắn thấy, nữ tử lợi hại thế nào cũng không nên trưởng thành có bộ dáng này của nàng, nhìn qua vô hại như vậy.

Nàng tuổi còn trẻ, nàng mỹ lệ, cả người phảng phất là như làm từ nước, một chữ "non"!

Nhất là cặp mắt kia, thủy uông uông làm cho mắt lom lom. Chính là hai mắt này, lúc này đang ở hiếu kỳ mà xoi mói… xem xét hắn…

Vóc người?

Khóe miệng của Đàm Hạo Uyên hầu như muốn co quắp, nào có nữ tử như nàng như vậy không kiêng nể gì cả, nhìn chằm chằm một nam nhân xa lạ? Ánh mắt kia quả thực giống như là muốn xuyên thấu qua y phục của hắn, nhìn thân thể hắn!

Sắc nữ! Đàm Hạo Uyên lập tức đối với nàng hạ định nghĩa.

Đúng lúc này, trên nóc nhà đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng động rất nhỏ, Mộ Tiêu Thư và Đàm Hạo Uyên đồng thời rùng mình. Hai người liếc nhau, hành động trong lúc bất chợt trở nên cực kỳ ăn ý.

"Cởi!" Mộ Tiêu Thư dùng khẩu hình.

Đàm Hạo Uyên lập tức hiểu ý của nàng, hai ba cái liền bỏ áo khoác và hài của mình.

Mộ Tiêu Thư đoạt lấy y vật, ném vào trong y sương. Cùng lúc đó, ánh mắt của nàng đảo qua gian phòng, tốt, không có phát hiện vết máu.

Đây hết thảy cơ hồ là trong nháy mắt hoàn thành, sau một khắc, Mộ Tiêu Thư đột nhiên một nhào đến trên người của Đàm Hạo Uyên, đưa hắn áp ngã xuống giường, thân thể mảnh khảnh không giữ lại chút nào dán tới! Một đôi tay nhỏ bé đặt tại trước ngực của Đàm Hạo Uyên, xúc cảm rắn chắc cứng rắn đi qua lòng bàn tay truyền tới.

Dù là Đàm Hạo Uyên đã có chuẩn bị tâm lý, thân thể hắn vẫn là cứng đờ.

Nữ nhân này khí tức ấm áp mà lại nhu hòa, lúc này hô hấp của hai người quấn quít cùng một chỗ, bầu không khí tối như vậy. Tay nàng mềm nhũn, không có một tia lực đạo, cứ như vậy khoát lên trước ngực của hắn.

Dù là Đàm Hạo Uyên tự xưng là định lực tốt, lúc này đều có chút tâm viên ý mã. Nhưng là một đôi mắt của Mộ Tiêu Thư hàm chứa nụ cười, khóe miệng của hắn liền không nhịn được muốn co quắp.

Vì sao hắn một đại nam nhân, lại sẽ có loại cảm giác bị người chiếm tiện nghi!

Đúng lúc này, Mộ Tiêu Thư đột nhiên thả giọng, nũng nịu nói rằng: "Vương nhị ca, ngươi thế nào nhiều ngày như vậy không đến thăm ta nha!"

Thanh âm này mềm nhũn, tuy là oán trách nói, lại nói đến người khác tâm đều mềm nhũn. Ngay cả một vị nhân huynh trên nóc nhà đang chuẩn bị yết ngói, cước bộ cũng thoáng cái nặng lên, thiếu chút nữa từ đỉnh ngã xuống.

Mộ Tiêu Thư vẫn còn tự biên tự diễn, cái miệng nàng nàng bưng kín "Vương nhị ca" nói: "Ngươi đừng nói chuyện, để ta đoán một chút. Ngươi có đúng hay không lại cùng Nguyễn Hồng tiểu tiện nhân kia câu được rồi?"

Giọng nói của nàng đột nhiên trở nên rất bất mãn, chỉ trích nói: "Đã nói ngươi chớ cùng nàng dây dưa không rõ, ngươi ở đây, ở đây, còn có ở đây, đều là của ta!"

Ở đây, ở đây, còn có ở đây?

Vị nhân huynh kia ở trên nóc nhà đã bắt đầu miên man bất định rồi. Nữ nhân gì mà trào phóng như vậy, tấm tắc, đây thật là… Hắn len lén yết khai một mảnh ngói…

Thanh âm phòng trong chỉ truyền ra càng thêm rõ ràng, hai người bên dưới chính triền cùng một chỗ, hôn thở hồng hộc.

Vị nhân huynh này cảm thấy khí huyết hạ trào, cơ hồ đem trì không được, thế nhưng hắn còn không quên sứ mạng của mình. Liếc mắt một cái, trong mắt lóe lên vẻ thất vọng.

Cái phòng này chỉ có một chút, căn bản không giấu được người, hắn vừa nhìn đã đem tình hướng trong phòng nhìn thấu. Đem mái ngói đắp lại, hắn lặng yên không một tiếng động ly khai.

Lúc này đầu của Mộ Tiêu Thư còn bị Đàm Hạo Uyên giam giữ, miệng cũng bị môi mềm chặn lại, cảm quan của Mộ Tiêu Thư tràn đầy mùi nam nhân xa lạ.

Mộ Tiêu Thư trừng mắt một đôi mắt to như nước trong veo, trong mắt sắp phun ra lửa.

Người trên nóc nhà đều đã đi rồi, nam nhân này vẫn còn không buông nàng ra! Nàng tuy rằng nghĩ hắn rất tuấn tú rất đẹp mắt, thế nhưng không nghĩ tới cũng bị người ăn đậu hủ a!

Một thanh âm vang lên "Thu ——", Đàm Hạo Uyên cuối cùng kết thúc nụ hôn này, như thoả mãn khóe môi gợi lên.

"Ngươi… Vô liêm sỉ, vong ân phụ nghĩa!" Mộ Tiêu Thư thở phì phò mắng, "Cư nhiên nhân cơ hội chiếm tiện nghi của cô nãi nãi."

Nàng nói một quyền phóng đến chỗ đau trên lưng của Đàm Hạo Uyên, lại bị hắn dễ dàng nắm lấy. Quả đấm của quả đấm của Mộ Tiêu Thư chỉ lớn một chút, bị bàn tay to của Đàm Hạo Uyên bào lại, liền không làm gì được.

"Như nhau như nhau." Đàm Hạo Uyên cười nhạt nói, "Ai cho ngươi câu dẫn ta trước."

"Ta câu dẫn ngươi?"

"Không thừa nhận?"

Được rồi, mặc dù nàng không có ý tứ câu dẫn, nhưng đích xác có ý nghĩ đùa giỡn hắn. Cái đó và câu dẫn… Khoảng chừng cũng không kém bao nhiêu đâu? Hơn nữa ban nãy hai người gần như vậy, thân là một nam nhân kiện toàn, bộ vị nào đó cũng có một chút phản ứng bình thường…

"Được rồi, chúng ta huề nhau." Mộ Tiêu Thư hướng Đàm Hạo Uyên vươn một tay, "Mang ra đây."

Đàm Hạo Uyên ngắm tay nàng một mắt, vấn: "Cái gì?"

"Bạc a, cô nương ta mạng của ngươi, ta cũng không cần cái khác, ngươi hay dùng trả lại đi."

Thấy tiền sáng mắt! Đàm Hạo Uyên dán lên một mắt cho Mộ Tiêu Thư

Hắn chỉ chỉ bản thân, nói: "Thành, muốn bạc, tự đến lấy."

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một tiếng, chẳng lẽ nàng còn không dám?

Thế nhưng một hồi qua đi, nàng lại xanh mặt, tức giận nói: "Trên người ngươi cư nhiên chỉ có một tiền đồng? Ngươi ăn mặc một thân hảo xiêm y, cư nhiên nghèo như vậy! Chớ không phải là trộm được?"

Kiếp trước Mộ Tiêu Thư chính là một "Người làm ăn", người khác bỏ tiền, nàng giúp người khác giải quyết phiền phức, đây là một việc đương nhiên cỡ nào. Nhưng là bây giờ nàng ra tay, đối phương lại không xuất tiền trả, cảm giác này thực sự không tốt lắm, nàng cũng không thích làm không công!

Đàm Hạo Uyên ngồi ở trên giường, chỉ mặc một kiện áo đơn bạc, mơ hồ đó có thể thấy được thân thể cường tráng.

Động tĩnh mới vừa rồi để vết thương phần eo của hắn tăng thêm, tiên huyết đem xiêm y nhuộm ra một mảnh hồng. Sẽ phải rất đau, thế nhưng hắn tựa hồ không thèm quan tâm, cứ như vậy người cao mã đại ngồi ở chỗ kia, nhìn Mộ Tiêu Thư bão nổi.

"Không phải là ta không cho, ngươi lấy được thì cứ lấy đi." Hắn cười nói.

Mộ Tiêu Thư quả thực cũng bị hắn chọc cười, hắn đây rõ ràng là chơi xấu! Hắn tổng cộng là một tiền đồng, nàng có thể lấy cái gì? Nheo lại quan sát nam nhân một phen, nàng có một chủ ý.

————Phân Cách Tuyến Luna Huang————-

T_T mọi người không thích bộ này sao? Sao không nghe ý kiến ý cò gì hết trơn vậy

7. Chương 7: Lấy Thân Gán Nợ

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư tiến đến trước mặt của Đàm Hạo Uyên, dùng một ngón tay chỉ vào lồng ngực của hắn, cũng nở nụ cười.

"Cô nương ta cũng không chịu thiệt thòi, nếu ngươi không có bạc, vậy chỉ dùng cái khác đi. Ta xem một thân thịt này không sai, chúng ta ký một khế ước, sau này việc nặng toàn bộ giao cho ngươi gánh."

Đàm Hạo Uyên sửng sờ một chút, nàng là nghiêm túc sao?? Hắn ngoắc ngoắc môi, chỉ sợ hắn gia hạn khế ước, nàng cũng không dám để hắn thực hiện.

"Ngươi xác định?"

"Xác định." Mộ Tiêu Thư gật đầu, dùng một khoản thù lao hoán một soái ca như thế, đáng giá! Đây là cổ đại, nàng đang cần một người thay nàng làm việc vặt, nhìn hắn thân thể khoẻ mạnh, một người địch được vài người.

Mộ Tiêu Thư nói: "Ngươi bị thương, ta còn phải dùng tiền chữa thương cho ngươi, cuộc mua bán này thấy thế nào cũng là ta lỗ ngươi lời."

Trong mắt của Đàm Hạo Uyên lóe lên nghiền ngẫm, trước khi hắn tiến đến liền chú ý tới, tòa tiểu viện này vừa nghiên vữa cũ, còn tưởng rằng là hạ nhân ở, lại không nghĩ rằng sẽ có một phen tao ngộ như thế. Mộ Tiêu Thư đã nâng lòng hiếu kỳ của hắn lên, để hắn hiếm thấy muốn bồi nàng nháo một phen.

"Mang giấy bút đến, ta ký!"

"Thùng thùng đông." Tiếng đập cửa vang lên, hai người một lượt nhìn về phía cửa.

"Tiêu Thư?" Bên ngoài có người kêu, "Ta mang theo chút điểm tâm cho ngươi."

Mộ Tiêu Thư trừng mắt nhìn, nghe thanh âm, chắc là đường muội của nàng Mộ Tiêu Chiêu.

"Ngươi nấp kỹ."

Mộ Tiêu Thư nói xong đeo mạn che mặt lên, mặt của nàng đã khôi phục, vì lý do an toàn, nàng vẫn là nên mang mạn che, để ngừa vạn nhất. Đóng cửa phòng lại, Mộ Tiêu Thư hướng ra ngoài đi đến.

Mộ Tiêu Chiêu là đại nữ nhi của Lý thị, trưởng nữ của nhị gia Mộ gia, cùng Mộ Tiêu Thư cùng một ngày sinh ra, trước sau còn kém mấy canh giờ.

Vị này và nguyên chủ "Quan hệ không tệ", thỉnh thoảng đưa chút điểm tâm cho nàng, nói với nàng hai câu, cũng chỉ có nàng mới sẽ gọi tên của Mộ Tiêu Thư. Đang bị vây trong tâm của nguyên chủ, như vậy Mộ Tiêu Chiêu quả thực chính là thiên nữ hạ phàm, thật là người tốt!

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư rõ ràng, Mộ Tiêu Chiêu chỉ là tâm cơ tương đối sâu mà thôi. Lý thị phẫn mặt đen, nàng lại phẫn mặt trắng, mục đích đều giống nhau, để Mộ Tiêu Thư vì các nàng là khổ lực cả đời!

Mộ Tiêu Thư đến cửa, mắt tràn đầy vui mừng: "Tiểu Chiêu, ngươi thế nào mới đến thăm ta?"

Thần tình Mộ Tiêu Chiêu có chút u buồn: "Tay của mẫu thân bị thương, muội muội lại trúng kịch độc, ta lo lắng vô cùng, đến bây giờ mới có chút thời gian đến thăm ngươi."

"Nga…"

Mộ Tiêu Chiêu đem một cái hộp cầm trên tay đưa cho Mộ Tiêu Thư: "Cái này cho ngươi, nhiều lắm một mình ta căn bản không ăn hết."

Hai mắt Mộ Tiêu Thư sáng ngời, tiếp nhận hộp lập tức mở ra, hoan thiên hỉ địa cầm lấy một khối điểm tâm, há mồm cắn.

"Ngô… Ăn ngon…" Mộ Tiêu Thư ngoài miệng đều là mảnh vụn của điểm tâm.

Trên mặt Mộ Tiêu Chiêu hiện lên một tia bất khả chẳng thèm, bước vào phòng.

Tòa tiểu viện này của Mộ Tiêu Thư thực sự rất nhỏ, chỉ một mình nàng ở, phòng trong là ngọa thất, gian ngoài tú thất, hiện tại các nàng ở trong tú thất, bên ngoài còn có một cái mao thất.

Trong tú thất tùy ý có thể thấy được vải vóc các màu, cùng với đủ loại tú tuyến, ở giữa còn có một cái giá tú, mặt trên còn có một tác phẩm chưa hoàn thành. Trong đời ngắn ngủi của nguyên chủ, phần lớn thời gian đều hao tổn ở đây.

Mộ Tiêu Chiêu trực tiếp đến giá tú đi đến, vừa đi vừa vấn: "Tiêu Thư, ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, muội muội ta là thế nào trúng độc? Ta bảo chứng không nói cho mẫu thân biết."

"Nàng uống mật ong…" Một bên lang thôn hổ yết gặm điểm tâm, một bên hàm hàm hồ hồ nói.

Mộ Tiêu Chiêu nhíu mày, người khác cũng đều là nói y như vậy, thế nhưng nàng chính là thấy lạ. Muội muội của nàng nếu không thông minh, cũng không phải người ngu, làm sao sẽ tự uống độc dược? Mộ Tiêu Chiêu luôn cảm thấy có người từ đó phá rối.

Thế nhưng vừa nhìn tướng ăn của Mộ Tiêu Thư, nàng lại cảm giác mình suy nghĩ nhiều. Bất quá là một kẻ ngu si, nàng nếu là có bản lĩnh, còn có thể bị giam lỏng trong tiểu viện lâu như vậy?

Mộ Tiêu Chiêu bỏ đi nghi ngờ, tâm tình buông lỏng, cũng có chút không quen nhìn tính tình của Mộ Tiêu Thư, nói: "Bất quá là mấy khối điểm tâm, cũng không phải thịt xương, không ai giành với ngươi."

"Ngọa rãnh!" Mộ Tiêu Thư ở trong lòng mắng.

Đây rõ ràng là châm chọc nàng là chó sao? Ngoại trừ cho còn có ai sẽ đoạt thịt xương ăn? Khi dễ nàng sỏa nghe không hiểu a!

"Điểm tâm, ngươi ăn!" Mộ Tiêu Thư lấy một khối điểm tâm gặm phân nửa, mặt trên còn dính miệng đầy đưa cho Mộ Tiêu Chiêu.

Mặt Mộ Tiêu Chiêu tối sầm, ăn rồi cho nàng ăn? Nàng vừa muốn cự tuyệt, chỉ thấy điểm tâm này rơi xuống đất, lăn hai vòng, hảo xảo bất xảo, Mộ Tiêu Thư còn đạp một cước!

"A nha! Rớt" Mộ Tiêu Thư không để ý chút nào đem khối kia điểm tâm nhặt lên, "Cũng không thể lãng phí."

Nói xong, lúc Mộ Tiêu Chiêu còn không có phản ứng, lại mạnh bỏ vào trong miệng nàng!

Thật bẩn! Mộ Tiêu Chiêu trợn to mắt, trong miệng phát sinh thanh âm ngô ngô, giùng giằng.

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư không biết khí lực từ nơi nào tới, thế nào cũng không chịu buông tay, cư nhiên ngạnh sinh sinh mang khối điểm tâm kia toàn bộ nhét cho nàng!

"Ngươi! Ngươi! Ngươi cư nhiên… Nôn…"

Mộ Tiêu Chiêu là người có khiết phích, hôm nay ăn nửa khối điểm tâm một kẻ ngu si đã ăn, còn là bị rơi trên mặt đất, bị người đạp một cước, nhất thời ác tâm vô cùng. Nàng cầm lấy cổ họng của mình muốn nôn hết điểm tâm ra, lại không thể nảo nôn ra được.

"Vị đạo tốt không?" Mộ Tiêu Thư dương dương đắc ý cười, "Thêm một cái nữa?"

Mộ Tiêu Chiêu vừa nghe sợ hãi, đều quên mục đích chuyến này của mình, liều mạng chạy ra cửa. Ngay thời gian nàng sắp tông cửa xông ra, một cái khăn thu hút chú ý của nàng.

8. Chương 8: Nghi Tâm Của Nàng

Editor: Luna Huang

Cái khăn tay này là màu mực, lại rơi trên mặt đất, vô luận là từ màu sắc và hoa văn hay là chất liệu, đều không giống như là đồ của Mộ Tiêu Thư có!

Mộ Tiêu Chiêu nổi lên lòng nghi ngờ, không để ý tới ghê tởm, nhặt lên khăn tay trên đất: "Đây là cái gì?"

Mộ Tiêu Thư chỉ liếc mắt nhìn, lại xác định đồ là do nam nhân kia trong phòng làm rơi! Bởi vì kiểu dáng và y phục trên người hắn tương đồng. Người nọ bị thương không nhẹ, lại chính diện lâm vào truy sát, khó tránh khỏi có điểm sơ sẩy.

Mộ Tiêu Thư bất động thanh sắc, hời hợt nói: "Không biết a, có thể là của ai đánh rơi a. Hôm nay tới người nhiều như vậy, ta làm sao biết."

Câu trả lời này không có thể để Mộ Tiêu Chiêu thoả mãn, Mộ Tiêu Thư là đòn sát thủ của nàng, nàng còn phải dựa vào nàng đi lên nhân sinh đỉnh!

Mộ Tiêu Thư ở trong tiểu viện này, tiếp xúc được chỉ có thân tín của các nàng, ngoại nhân ai cũng không biết sự tồn tại của nàng. Vạn nhất có ai phát hiện sai, muốn đem người mang đi? Vậy tương lai của Mộ Tiêu Chiêu nàng nên dựa vào cái gì?

Hơn nữa cái khăn tay này, thấy thế nào cũng không như vật sở dụng của nữ tử.

Mộ Tiêu Chiêu mắt liếc cửa phòng ngủ, không nói hai lời tiến vào trong.

"Tiểu Chiêu! Ngươi làm cái gì?"

Thế nào được? Bên trong còn cất giấu người!

Mộ Tiêu Chiêu dừng lại nơi cửa, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Mộ Tiêu Thư: "Ta nhìn gian nhà của ngươi một chút, xem có cái gì thiếu sẽ bổ túc."

Mộ Tiêu Thư lắc đầu: "Ta thiếu rất nhiều, ngươi bổ túc được bao nhiêu?"

Mộ Tiêu Chiêu: "…"

Tuy nói lý do này bất hảo, thế nhưng Mộ Tiêu Chiêu tiến vào gian nhà của Mộ Tiêu Thư, còn cần lý do gì sao? Một kẻ ngu si, tâm tình tốt nàng đùa hai cái, tâm tình không tốt, thì để đánh mắng!

Nàng càng ngăn cản, càng nói rõ trong phòng này không đúng!

Mộ Tiêu Chiêu trực tiếp đạp cửa ra, sàng là sàng, bàn là bàn, thế nhưng trừ những cái đó ra, cái gì cũng không có.

Mộ Tiêu Chiêu sững sờ ở cửa, xem ra là nàng suy nghĩ nhiều…

"Ta phải thay đổi sàng, đệm chăn cũng muốn đổi mới, tốt nhất có thêm nhiều xiêm y, cái rương vừa hủ vừa cũ ta đã sớm không muốn… Thẳng thắn để ta dời đến trong viện ngươi ở đi?" Mộ Tiêu Thư cười híp mắt nói.

Sau khi Mộ Tiêu Chiêu nghe xong cười lạnh, kẻ ngu si này nghĩ được đẹp!

Viện tử của nàng là nơi tốt nhất trong Mộ phủ, đến phiên kẻ ngu này nàng ở sao? Đừng nói đời này, chính là kiếp sau cũng không được!

Lại nói tiếp còn phải cảm tạ Mộ Tiêu Thư. Nếu không phải là bởi vì tú kỹ tuyệt hảo của nàng, để cha nàng thấy được Mộ gia đông sơn tái khởi, Mộ Tiêu Chiêu nàng thân là nữ nhi thứ xuất, làm sao có thể có đãi ngộ của đại tiểu thư đích xuất? Sinh mẫu của nàng Lý thị, lại làm sao có thể phù chính, ở Mộ gia nói một không hai?

Cha nàng đã sớm có tâm tư tái giá, chính là nhìn mặt mũi của nàng, lúc này mới đổi chủ ý, đem Lý thị phù chính.

"Ta đi cùng mẫu thân nói một chút thử." Mộ Tiêu Chiêu giả ý hùa theo.

Mộ Tiêu Thư rất vui vẻ, quấn quít lấy Mộ Tiêu Chiêu còn muốn nói gì nữa, Mộ Tiêu Chiêu rồi lại nhớ lại cảm giác ghê tởm mới vừa rồi, vội vã trở về súc miệng.

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất trở lại tiểu viện của mình, đem tay móc họng, mới đem thức ăn nôn ra ngoài.

Nha hoàn vì Mộ Tiêu Chiêu bưng tới nước súc miệng, Mộ Tiêu Chiêu một lần lại một lần súc miệng, lập lại mười mấy lần, nàng mới rốt cục ngừng lại, vẫn như cũ cả nghĩ người không thích hợp, cả người Mộ Tiêu Chiêu đều có vẻ tiều tụy, sắc mặt càng vô cùng xấu xí.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?" Nha hoàn có chút lo lắng, nhẫn thần né tránh nói, "Viện kia gần đây rất tà môn!"

"Ba." Mộ Tiêu Chiêu quạt nha hoàn cái tát, tức giận mắng: "Câm miệng!"

Mộ Tiêu Thư tiểu tiện nhân kia, hại nàng bị nhiều tội thế này, chờ coi, sau này nhất định phải để cho nàng xem tốt!

Sau khi Mộ Tiêu Chiêu rời khỏi, Mộ Tiêu Thư lại thu hồi biểu tình sỏa hồ hồ, cau mày vào phòng ngủ của mình. Nam tử kia đích xác đã đi rồi, ngay cả y phục giấu ở trong rương cũng mang đi.

"Thiếu ta một cái mạng, cứ như vậy chạy rồi?" Nàng thấp giọng tự nói.

Lúc đi tới nơi này, gặp mỗi một người đều muốn lột da rút gân nàng, cũng chỉ có hắn biểu hiện ra một tia thân mật, tuy rằng mới đầu có chút không thoải mái. Mộ Tiêu Thư không rõ có chút hơi mất mác.

Tầm mắt của nàng vừa chuyển, nhìn về phía giấy bút đặt trên bàn nhỏ, phát hiện ngòi bút ướt, hiển nhiên trước đó không lâu có người dùng qua.

"Khế ước!"

Mộ Tiêu Thư trừng mắt, thế nhưng trên bàn không thấy, Mộ Tiêu Thư ở bên trong phòng vừa thông suốt trở mình tìm kiếm, rốt cục tìm được tờ giấy kia ẩn núp trong góc phòng. Chữ viết tay như rồng bay phượng múa, rất có khí thế.

"Chữ viết rất tốt." Nàng nói thầm.

Vết mực trên giấy chưa khô, tản ra hương mực nhàn nhạt, Mộ Tiêu Thư nhìn về phía phần cuối ngoài lạc khoản —— Đàm Hạo Uyên, thậm chí còn in lên một tiểu ấn.

"Đàm? Dòng họ nghe có chút quen tai…"

Có thể nguyên chủ đã từng nghe nói qua họ này, đáng tiếc nàng bị nhốt lâu ngày, cùng thế giới bên ngoài trường kỳ cách ly, đâu còn biết Đàm là là một dòng họ thế nào?

Mộ Tiêu Thư đem phần khế ước này thổi thổi, chờ khô liền gấp lại, bỏ vào một hà bao tàng thanh sắc rồi cất vào.

9. Chương 9: Thiếu Nợ Tình Rồi

Editor: Luna Huang

Biệt viện Lân vương Bắc Vọng, một ngọn đèn nhỏ hôn ám minh diệt bất định, chiếu ra hai gương mặt lạnh lùng.

Thống lĩnh hộ vệ Vương phủ Cố Viễn đe dọa nhìn đệ đệ ruột thịt của mình, thanh âm leng keng hữu lực chất vấn: "Ngươi là thủ hạ chính là thủ hạ chính là đều đã đã trở về, Vương gia vẫn còn chưa thấy hình bóng, chuyện này ngươi phải như thế nào ăn nói!"

Cố Triêu trầm mặc không nói, cụp mắt nghe ca ca chất vấn.

Cố Triêu cùng Cố Viễn đều là thủ hạ của Lân vương, Cố Viễn ở ngoài sáng, Cố Triêu ở trong tối, hai người đều là thân tín của Lân vương.

Tuy nói bọn họ là huynh đệ, thế nhưng đối mặt với chuyện của Lân vương, Cố Viễn vĩnh viễn sẽ không nghĩ tình huynh đệ huống hồ chuyện lần này đích thật là hắn thất trách.

Cố Triêu đáp: "Nửa đường, chúng ta gặp phải nhiều lần tập kích, Vì đem Vương gia bình an tiễn đến kinh thành, các huynh đệ từng nhóm đi chống thích khách. Lúc gặp phải một nhóm cuối cùng, chỉ còn lại có một mình ta."

Hắn đi trước đối phó với địch, Lân vương nhân cơ hội ly khai, thế nhưng hôm nay hắn thuận lợi hồi kinh, nhưng không thấy hình bóng của Lân vương, có thể thấy được khi bọn hắn sau khi tách ra, Lân vương gặp phải phiền toái.

Sắc mặt Cố Viễn lãnh túc, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nói rằng: "Ngày mai ta đem nhân thủ trong phủ phát ra một bộ phận, ngươi âm thầm dẫn người ra khỏi thành đi tìm tung tích Vương gia, ta phải lưu thủ vương phủ, để phòng bất trắc."

Cố Triêu đang muốn trả lời, đột nhiên nghe một trận tiếng bước chân yếu ớt, từ xa đến gần, từ từ mà đến.

Hai người tất cả giật mình, sau đó cùng nhau nhìn cửa.

Ngoài phòng, một nam tử tắm ánh trăng, thần sắc nhàn nhạt đứng vững trước mặt bọn họ.

Cố Viễn và Cố Triêu quỳ một gối, trong miệng hô: "Chủ tử!"

"Vào nhà nói." Đàm Hạo Uyên bỏ lại một câu như vậy, bước đi vào phòng.

"Chủ tử bị thương?"

Dưới ánh nến, sắc mặt của Đàm Hạo Uyên có chút tái nhợt, trong không khí cũng phiêu tán như có như không mùi máu tươi.

Đàm Hạo Uyên khoát khoát tay nói: "Không có gì. Bọn họ sát thủ tinh nhuệ tất cả đều tất cả đều ở tại Kinh Giao, trước đây gặp phải nhiều thích khách trái lại chỉ là món khai vị, bổn vương gặp phải mai phục, chịu chút thương là có thể trở về, đã là vạn hạnh."

"Bọn họ lúc này đây thật là đại thủ bút, trên giang hồ các tổ chức lớn sợ là có một nửa bị bọn họ thu mua." Cố Triêu nói rằng.

Cố Viễn liếc Cố Triêu một mắt, vấn,: "Nhân thủ của ngươi đâu?"

Vương gia đã bình an trở về, hắn cuối cùng cũng có thể hưng sư vấn tội.

Cố Triêu còn chưa có đáp, Đàm Hạo Uyên trái lại lên tiếng: "Việc này không trách Cố Triêu, trong chúng ta kế điệu hổ ly sơn, đối phương nắm lấy cơ hội, từng bước ép sát, lúc này mới biến thành cục diện bị động như vậy."

Cố Triêu nghe xong lời này, cũng "Phù phù" Một tiếng quỳ xuống, trong tĩnh dạ, có vẻ càng vang dội.

"Thuộc hạ đáng chết, bị địch nhân thừa cơ lợi dụng."

"Việc này bổn vương không muốn truy cứu, đừng làm cho ta nói lần hai."

"Vâng."

Đàm Hạo Uyên nói tiếp: "Đi thăm dò rõ là ai làm, lại an bài nhân thủ ra khỏi thành tiếp ứng người của chúng ta."

Cố Viễn và Cố Triêu cùng kêu lên đáp ứng, thích khách là ai phái, trong lòng bọn họ đã có tính toán, kế tiếp phải làm chỉ là xác nhận mà thôi, nhìn có hay không những người khác đục nước béo cò, cũng tham dự vào.

"Còn có một chuyện..." Đàm Hạo Uyên hơi do dự, "Mộ gia trong kinh có một tòa thiên viện có một vị nữ tử ở, bổn vương thiếu nàng một khoản nợ, chuyện của nàng cũng nhất tịnh tra xét. Cố Viễn, việc này do ngươi đi làm."

Cố Viễn và Cố Triêu nhất tề sửng sốt, nữ tử? Thiếu nợ?

Trong đầu bọn họ đồng thời toát ra một dấu chấm hoi, đây là tình huống gì?

Cố Viễn đáp ứng chuyện Đàm Hạo Uyên giao phó, chỉ bất quá bởi vì chủ tử xảy ra chuyện,dưới sự lo lắng trở nên so với ai khác đều nghiêm chỉnh, hiện tại tâm bát quái của hắn lại xuẩn xuẩn dục động.

Nữ tử này đến cùng là ai nha, thật để ý!

"Ta đi lấy thuốc trị thương." Cố Triêu nói đi ra cửa.

Ở đây không phải là vương phủ, mà là một biệt viện bí mật, chỉ là khi tất yếu dùng để nghỉ chân, cũng không có đại phu thường trú.

Cố Triêu đi rồi, ánh mắt của Cố Viễn liên tiếp ngắm trộm chủ tử nhà mình, nhất phó rất muốn vấn lại không dám hỏi. Đàm Hạo Uyên bị hắn nhìn chịu không nổi, lạnh buốt liếc hắn một mắt.

Cố Viễn quấn quýt một lát, rốt cục vẫn phải hỏi lên: "Chủ tử cùng vị nữ tử Mộ gia kia…"

Đàm Hạo Uyên híp mắt một cái, Cố Viễn nhất thời run lên tam đẩu, nhưng bát quái chi tâm chi tâm là của hắn vô cùng cường đại, vì hắn cung cấp dũng khí khổng lồ!

"Chẳng lẽ chủ tử thiếu là nợ tình?" Cố Viễn thốt ra.

(Luna: bạn này dũng cảm thiệt, hâm mộ hâm mộ)

Đàm Hạo Uyên lộ ra một dáng tươi cười nguy hiểm, phảng phất mãnh thú sắp xuất sào.

Cố Viễn lập tức chính là lông tơ dựng thẳng, chạy xông ra ngoài, vừa chạy vừa nói:" Ta đi an bài việc ngày mai."

Má ơi, thực sự là đáng sợ!

Vương gia mặt lạnh tuy rằng đáng sợ, nhưng thời gian hắn cười nhạt càng kinh khủng hơn a! May mà chạy trốn nhanh…

Ở trong lòng Cố Viễn nói thầm. Rồi lại có điểm đắc chí. Nhìn phản ứng của chủ tử, phỏng chừng chính là nợ tình không chạy rồi! Xem ra bọn họ rất nhanh thì sẽ có Vương phi rồi.

Việc Đàm Hạo Uyên hồi kinh bí mật tiến hành, ai cũng không biết hành tung chân chính của hắn, bên ngoài các loại lí do thoái thác đều sai, tất cả đều là phỏng đoán.

Tỉ như ngày thứ hai, một ven đường trà quán, có một đám người rảnh rỗi tụ chung một chỗ hồ khản.

10. Chương 10: Toan Hủ Thư Sinh

Editor: Luna Huang

Nước trà trà quán bán chính là trà kém, vài miếng lá trà nấu thành một ấm, một văn tiền có thể mua được ba chén trà lớn.

Một người giết lợn bưng một chén lớn, càu nhàu uống, một hơi thở ra xong, cầm chén vừa để xuống nói rằng: "Hoàng thượng không phải là gọi Lân vương trở về sao?? Hiện tại đều đã qua một tháng, người còn không thấy, sẽ không phải là trên đường xảy ra chuyện gì chứ?"

"Vậy cũng nói không chính xác." Một đôi mày như cái tẩu thuốc, làm ra một bộ hình dạng rất hiểu, "Đường này xa như vậy, cái gì cũng có thể phát sinh a, nói không chính xác dã thú ló đầu ra…"

"Hừ! Ngươi cho là Lân vương là ai, còn dã thú!"

Tên mày tẩu thuốc đỏ mặt lên, đang muốn vì mình vì mình tìm về tràng tử, chợt nghe một thanh âm nhã nhặn vang lên.

"Các ngươi những người này, không có việc gì thích nói mò, lại cứ cái gì cũng đều không hiểu, tấm tắc."

Mọi người quay đầu nhìn lại, là một thư sinh mặc nho thường, gương mặt trắng đẹp mắt dài.

"Chỉ ngươi hiểu, ngươi tới nói!"

Thư sinh lôi cái ghế, rất không khách khí ngồi xuống: "Tiểu sinh thật đúng là so với các ngươi hiểu một ít!"

Hắn nói quỷ đầu quỷ não chung quanh ngắm hai mắt, giảm thấp thanh âm nói: "Biên cảnh an bình, may mắn có Lân vương nhiều năm trấn thủ, các ngươi biết hoàng thượng vì sao đột nhiên muốn triệu Lân vương trở về?"

"Này người nào không biết a, dù sao cũng là phụ tử! Nhiều năm như vậy không gặp..."

"Ai, không đúng không đúng, mười năm một lần quốc yến sắp mở, nên hoàng thượng mới để cho Lân vương hồi kinh."

Sau khi Thư sinh nghe xong, không biết từ đâu mà móc ra một cái chiết phiến, hôm nay mà rất mát mẻ, hắn lại phong lưu tiêu sái phong lưu tiêu sái phiến thượng. Một bên quạt một bên cười, còn hề hề nói: "Không phải vậy, các ngươi cũng chỉ là mượn cớ."

"A?"

Mọi người đang muốn nghe thư sinh này thuyết pháp một chút, ai biết đợi một lúc lâu, hắn lại chỉ lo uống trà, dĩ nhiên một điểm ý lên tiếng cũng không có.

Hình như nước sôi vậy trà rất thơm giống như...

Một lát, thư sinh buông chén trà xuống, thiêu mi nói: "Đều nhìn tiểu sinh để làm chi? Tiểu sinh mặc dù biết chân tướng, thế nhưng, hắc hắc, không nói cho các ngươi biết!"

"Ngươi thư sinh này, muốn đùa giỡn chúng ta phải không?"

Người uống trà đều là mục trừng khẩu ngốc, tráng hán giết lợn cầm chén trọng trọng đập một cái, trong lỗ mũi hừ vài tiếng, xem bộ dáng là muốn đánh người rồi!

"Ai, hai vị khách quan, hai vị hai vị! Uống trà là tốt rồi, đừng động thủ a. Muốn động thủ, thỉnh đi nơi khác!"

Đối mặt sạp trà chủ khuyên bảo, thoạt nhìn thư sinh rất văn nhược lại không cảm kích, miệng khiêu khích nói: "Đến đến a, cho rằng tiểu sinh chỉ sợ ngươi a!"

Tráng hán giết lợn vốn chính là một tính tình nóng nảy, nắm tay liền hướng trên mặt của thư sinh đánh tới!

Đập một cái không được, khuôn mặt muốn nở hoa!

Ai biết thư sinh cư nhiên dị thường linh hoạt, dĩ nhiên cợt nhả tránh ra, còn ba hoa nói: "Lại đi lại đi! Chỉ bằng các hạ đôi tay đần chân đần, mơ tưởng chạm vào một cọng tóc gáy của tiểu sinh!"

Tráng hán giết lợn nghe vậy càng nổi trận lôi đình: "Cho ngươi cuồng, ngày hôm nay không cho ngươi chút nhan sắc nhìn thì không được!"

Hai người này một truy, một đào, y như mèo vờn chuột. Bất đồng là con chuột này quá mức giảo hoạt, vẻ mặt cười, lộ vẻ đang đùa đại mèo.

Đột nhiên, không biết từ đâu mà vươn một chân, thư sinh vấp một chút, để hắn thoáng cái ngã chổng vó.

Mọi người vây xem tuôn ra một trận cười to, đều trầm trồ khen ngợi, ngay cả tráng hán giết lợn đều hết giận, cười ha ha.

"Ai! Ai làm!" Thư sinh giận dữ hét, lảo đảo từ dưới đất bò dậy.

"Ta làm!" Một thanh âm thanh thúy không chút do dự đáp.

Thư sinh theo tiếng kêu nhìn lại, đụng vào ánh mắt dịu dàng.

Hắn ngẩn người, nguyên lai hại hắn suất giao chính là vị cô nương, còn là một cô nương xinh đẹp khó gặp.

Hắn nhìn lén Mộ Tiêu Thư vài, nói rằng: "Đừng tưởng rằng ngươi là một cô nương có thể muốn làm gì thì làm! Tiểu sinh trai hiền không cùng nữ đấu, nể tình là vi phạm lần đầu, tha thứ ngươi lần này."

Thư sinh rất là đại độ vỗ vỗ bụi trên người, dáng dấp nhất phó không muốn cùng nữ tử chấp nhặt.

Người gạt chân thư sinh một cước không là người lạ, chính là Mộ Tiêu Thư. Mới vừa rồi nàng kinh qua nơi đây, thấy hắn kiêu ngạo, liền nổi lên tâm tư trêu cợt.

Mộ Tiêu Thư nghe vậy nhíu mày, đưa ngón tay ra đâm vào vai của thư sinh một chút, thư sinh kia lập tức thối lui vài bước.

"Nam nữ thụ thụ bất thân! Dù cho chúng ta không cẩn thận hôn, tiểu sinh cũng sẽ không thú ngươi!"

Mộ Tiêu Thư một trận không nói gì, thầm nghĩ trở mình trợn mắt.

Nàng bất quá là đầu ngón tay đầu ngón tay "Đâm" hắn một chút, thế nào biến thành "Hôn" rồi?

"Ai, ta nói thư sinh thối, ngươi ban nãy nói phân nửa liền bán ngươi một cái nút, có phải là ngươi hay không căn bản cái gì cũng không biết, rồi lại khoe khoang khoe khoang?"

Người chung quanh vừa nghe, cũng theo ồn ào.

"Tiểu nương tử nói rất đúng, ta xem thú sinh này căn bản cái gì cũng không biết."

"Ta nói, nguyên lai chỉ là một tên thích khoe khoang, thiết —— còn tưởng rằng hắn có gì đặc biệt hơn người."

Thư sinh nhìn chung quanh một chút, mặt đỏ lên, hướng về phía Mộ Tiêu Thư kêu to: "Ngươi nói xấu tiểu sinh!"

Mộ Tiêu Thư không thèm để ý chút nào: "Vậy ngươi nói một chút cái nhìn của ngươi a."

"Nói thì nói, tiểu sinh không sợ ngươi!"

"Vậy chúng ta đi tìm một chỗ ngồi an tĩnh?"

"Đi!"

"Ngươi tên là gì a?"

"Tống Tử Nho!"

Mộ Tiêu Thư sắp không nín được nở nụ cười, Tống Tử Nho này đỏ mặt tía tai quá khôi hài rồi.

Nàng quả thực đối với sự tình bọn họ nói ban nãy có chút hứng thú, dù sao đây là xã hội phong kiến, rung chuyển của triều đình sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng. Nguyên chủ bị nhốt lâu như vậy, đối với tình huống của ngoại giới thật là hoàn toàn không biết gì cả.

Cách trà quán không xa, thì có một gian trà lâu, Mộ Tiêu Thư đi ở phía trước, Tống Tử Nho đi theo phía sau.

Tống Tử Nho hăng hái bừng bừng nhìn bóng lưng của Mộ Tiêu Thư, nhếch môi im lặng nở nụ cười. Cáicười sang sảng này giống như dương quang ngày xuân, sắp xếp trước khuôn mặt dễ nhìn đổi thành ánh sáng chói mắt.

Mộ Tiêu Thư làm như phát giác, đột nhiên quay đầu, trong nháy mắt này Tống Tử Nho lại giấu lại khuôn mặt này, vẫn là dáng dấp khổ đại cừu thâm.

(Luna: Đây là Cố Viễn hay Lân vương???)

11. Chương 11: Trà Lâu Tiểu Tự

Editor: Luna Huang

Lại nói tiếp, Mộ Tiêu Thư vốn nên ở trong tú viện thêu, thế nhưng nàng tại sao phải thêu nha?

Vì Lý thị cùng nữ nhi làm bộ làm tịch của nàng?

Vì các nàng một bước lên trời?

Mới là lạ!

Ở thời gian Đại Hạ còn chưa tứ phân ngũ liệt, Mộ gia là một là một vọng tộc. Bọn họ thịnh vượng không phải là bởi vì tộc nhân văn thao vũ lược, mà là bởi vì tú nghệ lung tú độc môn truyền thừa.

Đã từng lung tú vạn kim khó cầu, chỉ vì đế vương mà tác. Mộ gia không biết ra bao nhiêu đời hoàng hậu, ở trong lịch sử Đại Hạ, càng có tập tục quyền lực đế vương đăng cơ vận tú long bào nữ tử Mộ gia thêu, thú nữ tử Mộ gia biết lung tú. Dựa vào cái này, Mộ gia từng đời một càng thêm phồn vinh.

Bất quá đây hết thảy vinh hoa, cũng theo ** của Đại Hạ mà tiêu thất.

Mộ Tiêu Thư bị người để mắt tới, chính là bởi vì nàng là truyền thụ duy nhất lung tú.

Lý thị muốn liền để cho Mộ Tiêu Chiêu leo lên hậu vị, tái hiện phong cảnh năm đó của Mộ gia. Thế nhưng Mộ Tiêu Chiêu không biết lung tú, vì vậy Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư liền thành tế phẩm để nàng thượng vị.

Nghĩ vậy, Mộ Tiêu Thư liền chỉ còn lại có cười nhạt.

Trước khi nàng ra đây, tự mình động thủ hủy đi một bức tú phẩm chưa hoàn thành. Bức tú phẩm này sớm định ra biểu diễn ngày Mộ Tiêu Chiêu cập kê, thế nhưng cùng nàng có quan hệ gì?

Nàng đã nói rồi, nếu nàng tới, mục đích của Lý thị đừng vọng tưởng đạt được!

Bên môi Mộ Tiêu Thư trán tia cười lạnh, cùng Tống Tử Nho một trước một sau vào quán trà. Hai người muốn một tiểu gian an tĩnh, chọn một bình trà và mấy đĩa đồ ăn nhỏ, liền đóng cửa lại bắt đầu nói.

"Y theo tiểu sinh chi kiến, hoàng thượng triệu Lân vương hồi kinh, là bởi vì nổi lên lòng nghi ngờ."

"Lòng nghi ngờ?"

"Đúng vậy. Đầu đường thị tỉnh tiểu dân da lông, lại không biết tại nơi người có chút quyền thế, lưu truyền chính là mặt khác."

Tống Tử Nho nói đến đây, đột nhiên không nói, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó… Tiểu sinh đột nhiên phát hiện cô nương ngươi thiên sinh lệ chất, tú sắc khả xan, tuy nói hung hãn một chút… Để tiểu sinh thú ngươi cũng không phải không thể, dù sao chúng ta…"

(Luna: Ha Ha Đàm Hạo Uyên Lân vương)

"Ngừng!" Mộ Tiêu Thư trừng mắt Tống Tử Nho, "Có chuyện nói thẳng, quanh co lòng vòng không có ý nghĩa."

Tống Tử Nho vạn phần kinh ngạc: "Tiểu sinh không phải là đã nói thẳng?"

"Thối thư sinh, ngươi nghĩ đẹp! Truyền lưu là cái gì nói, còn không mau tiếp tục!"

"Bà nương thật hung…" Tống Tử Nho nhỏ giọng thầm thì một câi, đang nói vừa chuyển, "Bọn họ đều nói, Lân vương ủng binh tự trọng, muốn tạo phản!"

Mộ Tiêu Thư lập tức hiểu được, hoàng thượng khả nghi, yêu cầu Lân vương hồi kinh, thực tế là muốn thử Lân vương. Nếu như Lân vương không trở lại, đã nói lên hắn thật sự có tạo phản chi tâm!

Bên ngoài bây giờ đều đang đồn, kỳ hạn sắp tới, Lân vương lại còn không có hiện thân. Chiếu như thế, Bắc Vọng vô cùng có khả năng vô cùng có khả năng nhấc lên một tinh phong huyết vũ!

"Ai, ta nói thư sinh, ngươi có thể có tin tức của Lân vương? Ngươi nghĩ hắn có thể hay không hồi kinh?"

"Này tiểu sinh làm sao sẽ biết."

"Thật không biết?"

"Không biết… Xú bà nương, ngươi làm cái gì!"

Một bả thanh chủy thủ hàn lóng lánh đột nhiên để cổ của Tống Tử Nho, Mộ Tiêu Thư trầm giọng uy hiếp: "Nói hay không? Không nói, ta sẽ giết ngươi!"

"Ta nói! Ta nói… Ngươi nghìn vạn lần ổn định, tay đừng đánh trợt… Lân vương trên đường hồi kinh bị đâm, hiện tại người đã mất tích, tiểu sinh phỏng chừng hắn là không về được."

"Tin tức của ngươi nguồn ở đâu?"

"Hắc hắc, tiểu sinh thông minh như vậy, cái gì cũng trốn không thoát thất khiếu lả lướt tâm của tiểu sinh. Tiểu sinh không chỉ có thông minh, còn rất biết kiếm tiền! Nữ chủ thiên hạ đều muốn gả tiểu sinh vi thê! Ngươi cây chủy thủ buông xuống, tiểu sinh thú ngươi là được! Phải dùng tới bức hôn như vậy sao?"

Mộ Tiêu Thư là hiểu, thu sinh này tuy rằng kỳ kỳ quái quái, khẳng định không phải là người bình thường.

Đang nghĩ ngợi việc này, cửa bao sương đột nhiên bị vật nặng phá khai, một người bị đạp bay tiến đến, đập vào bàn trong phòng! Một trận "Lách cách" Qua đi, bên trong bao sương đã thành một mảnh hỗn độn, thức ăn nước canh đều rơi xuống sàn nhà.

Mộ Tiêu Thư thật nhanh đem chủy thủ thu vào, nhìn về phía cửa. Thư sinh Tống Tử Nho trốn phía sau của Mộ Tiêu Thư.

Một hoa phục thanh niên ngọc thụ lâm phong, phong lưu phóng khoáng xuất hiện, hắn lắc lắc vạt áo, gương mặt kiệt ngạo bất tuân.

Một cước kia đúng là của hắn!

Hoa phục thanh niên cười nhạt: "Ngươi là hộ viện của phủ, bổn vương liền không dám lấy ngươi thế nào? Cho ngươi quỳ xuống đất dập đầu xin lỗi ngươi không chịu, rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, hiện tại đã không có cơ hội rồi!"

Hắn bước vào phòng, tùy tùng ùa lên, rậm rạp đem cửa chận lại thủy tiết bất thông.

12. Chương 12: Vừa Chua Vừa Đố

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn hộ vệ trên đất, người nọ giùng giằng, nhưng không cách nào đứng lên, một chân rũ trên mặt đất, đã bị gãy.

Lại là Lân vương, ngày hôm nay cùng hai chữ này hữu duyên, bất quá nàng không dự định để ý tới nhàn sự này.

Tống Tử Nho tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Thư, kề tai nàng nói nhỏ.

"Bà nương, đám người kia thật dã man… Ngươi đừng sợ, tiểu sinh sẽ bảo hộ ngươi!"

Khóe miệng Mộ Tiêu Thư co quắp, lười để ý hắn.

Hoa phục thanh niên đi tới trong nhà, nhấc chân đạp lên mặt của người kia trên mặt đất, cố sức nghiền nghiền! Người nọ phát sinh thống khổ tiếng hừ, ngẩng đầu phẫn hận nhìn về phía hoa phục thanh niên.

"Chủ tử sẽ không tha ngươi!"

"Chủ tử? Ha ha ha ha! Hoa phục thanh niên ngửa đầu cười to, trên mặt hiện lên hung ác nham hiểm, "Chủ tử nhà ngươi hiện tại ở nơi nào? Gọi hắn đi ra, để bổn vương nhìn, hắn muốn thế nào không buông tha bổn vương!"

Dứt lời, hoa phục thanh niên hướng ngực của hộ vệ kia mãnh lực đạp, "Răng rắc" Một tiếng đầu khớp xương gãy, người trên đất rốt cục nhịn không được, phát ra kêu rên thê thảm.

"Người đến!" Hoa phục thanh niên âm tiếu nói, "Người này dĩ hạ phạm thượng, đánh cho bổn vương, đánh chết mới thôi!"

"Vâng!"

Ngoài cửa tràn vào một đám tùy tùng, bắt đầu đối cới hộ vệ của Lân vương phủ quyền đấm cước đá! Thanh âm của quyền cước đánh trên cơ thể người, thanh âm của đầu khớp xương, người kia kêu thảm thiết, bên tai không dứt bên tai không dứt.

(Luna: Hận ông này ghê, vậy là đám thích khách kia cũng sợ là ổng phái tới rồi)

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, mặc dù nàng không muốn quản nhàn sự này, hiện tại cũng có chút nhìn không được, thảm trạng ở trước mặt mình trình diễn, nàng có thể khoanh tay đứng nhìn sao? Nhưng là bây giờ tình thế bất minh, nàng nếu muốn đối phó nhiều người như vậy, cần phải phí không ít lực.

Đúng lúc này, cửa xuất hiện một thiếu nữ mặc la váy vàng nhạt, mắt ngậm tiếu ý nhìn phía hoa phục thanh niên.

"Du Vương điện hạ." Thiếu nữ ôn nhu kêu, "Hà tất vì một người không quan hệ nổi giận, không đáng."

Du vương đổi giận thành cười, ánh mắt ôn nhu lưu luyến, đáp: "Tiểu Chiêu, nàng thế nào đến đây? Loại tràng diện máu tanh này chỉ sẽ dơ ánh mắt của nàng. Nghe lời, ra bên ngoài chờ."

"Việc này vì ta mà thành, nếu không phải hắn hất nước trà lên thân ta, cũng không phát sinh nhiều chuyện như vậy, ta muốn lưu lại."

Lời nói này của Mộ Tiêu Chiêu khiếp sanh sanh, thế nhưng trong mắt khẩn trương lại khó có thể che giấu.

Hình ảnh máu tanh này đối với nàng mà nói, coi là cái gì? Đâu có thể tạo thành cái gì kinh hách? Quan trọng nhất Du vương thay nàng xuất đầu, để cho nàng rất có mặt mũi! Hiện ở trong lòng Mộ Tiêu Chiêu miễn bàn có bao nhiêu đắc ý.

Chuyện này vừa truyền ra, trong kinh còn có người nào không biết thiên vị của Du vương đối với nàng? Nhất là đám quý nữ mơ ước Du vương, tốt nhất biết khó mà lui, dẹp ý niệm này!

Ai biết đúng lúc này, dị biến tái khởi.

"A!"

Một người đang bận quyền đấm cước đá phát sinh hét thảm một tiếng, thân thể một cái ngã xuống. Ngay sau đó là người thứ hai, người thứ ba, trong chớp mắt, mấy người tùy tùng trong phòng toàn bộ nằm xuống đất!

"Chỉ là hất chút nước trà, liền muốn đưa người vào chỗ chết. Mộ cô nương thật hung tâm, khí độ tốt!"

Trong mắt Mộ Tiêu Chiêu lóe lên vẻ ngoan lệ: "Là ai!

Một danh thiếu nữ tiến nhập tầm mắt của nàng, lười biếng, trên mặt mang mạn bất kinh tâm cười.

Người này không phải là Mộ Tiêu Thư, còn có thể là ai?

Từ Mộ Tiêu Chiêu xuất hiện, Mộ Tiêu Thư liền không do dự. Địch nhân của địch nhân là bằng hữu, trước giúp nói sau! Hơn nữa, dung mạo của nàng đã khôi phục, Mộ Tiêu Chiêu căn bản không nhận ra nàng.

Mộ Tiêu Chiêu chỉ nhìn thoáng qua, dấm chua cọ trong cổ họng bốc lên.

Đều nói Mộ Tiêu Chiêu nàng mạo mỹ, thế nhưng nữ tử trước mắt không biết từ nơi nào đến, càng so với Mộ Tiêu Chiêu nàng càng tốt hơn. Điều này làm cho nàng có thể nào không chua, có thể nào không đố kị?

"Điện hạ, nàng mắng ta!" Mộ Tiêu Chiêu ủy khuất hướng Du vương làm nũng, nghĩ đem nữ tử này đại tá khối, nàng sảng khoái rồi.

"Cáo trạng nha? Ta thật sợ!" Mộ Tiêu Thư làm bộ nói, "Nghe nói Mộ gia đại tiểu thư nhân từ thiện lương, hôm nay vừa thấy, nguyên lai đều là giả. Theo ta thấy, tâm nhãn của ngươi nhỏ như đậu xanh?"

"Đậu xanh?" Tống Tử Nho từ phía sau Mộ Tiêu Thư chui ra nửa người, "Lời ấy sai rồi, y theo tiểu sinh chi kiến, kim nhãn hai từ càng."

Mộ Tiêu Thư "hì hì" cười, vỗ tay khen: "Vẫn là thư sinh có văn hóa."

"Đó là tự nhiên, tiểu sinh đọc đủ thứ thi thư, học phú ngũ xa, đó cũng không phải là vung!"

"Các ngươi!"

Nếu như không phải là bận tâm hình tượng, Mộ Tiêu Chiêu đã sớm một cái tát đánh qua, nhưng là bây giờ Du vương ở đây, nàng không thể làm như vậy.

"Điện hạ, bọn họ khinh người quá đáng!" Mộ Tiêu Chiêu cắn răng nói.

Lúc này thái độ Du vương khác thường, càng không có lập tức đứng ra bảo vệ Mộ Tiêu Chiêu, trái lại có nhiều hăng hái nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư.

Tính tình đanh đá này ngược lại mới mẻ, hơn nữa tướng mạo của nàng, so với Mộ Tiêu Chiêu càng tốt hơn, cùng dịu dàng của Mộ Tiêu Chiêu bất đồng, nữ tử như vậy có một phen phong tình, để hắn cảm thấy rất mới mẻ.

Thẳng đến Mộ Tiêu Chiêu lần thứ hai cáo trạng, Du vương mới rốt cục chầm chập mở miệng.

"Vị cô nương này, việc này cùng ngươi không quan hệ. Bổn vương nể tình ngươi xuất phát từ lòng tốt, không cùng ngươi tính toán."

"Điện hạ, nàng bôi nhọ ta, nơi này có nhiều người như vậy, làm sao có thể tiện nghi nàng như vậy?"

Bên ngoài bao sương mặc dù tụ tập không ít người Du vương mang tới, nhưng là người lạ cũng không phải người ngu, mỗi một người đều nhìn chằm chằm tình huống nơi này. Không nói đến thứ khác, liền nói đối bên trong bao sương đối diện, lại có người ở nhìn trộm sang đây.

Mặc dù Mộ Tiêu Chiêu nói rõ ràng như vậy, Du vương vẫn là không có thay đổi chủ ý, trấn an nàng nói: "Các ngươi đều là nữ tử, bổn vương thương tiếc nàng cũng như thương tiếc nàng một dạng, Tiểu Chiêu, nàng minh bạch ý tứ của bổn vương không?"

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu cứng đờ, lời nói của Du vương rất nhẹ, kỳ thực dẫn theo uy hiếp, hắn đây là đối với biểu hiện của nàng bất mãn!

"Ta… Tiểu Chiêu minh bạch, là Tiểu Chiêu hồ đồ."

"Ân…" Du vương hài lòng quay đầu, đối với Mộ Tiêu Thư nói, "Có thể nhìn thấy cô nương cũng là có duyên, không bằng cùng đi sang bên cạnh ngồi một chút? Bổn vương làm chủ."

Lúc này hành vi của Du vương, nói khó nghe một chút, chính là muốn câu dẫn Mộ Tiêu Thư!

Xem ra là một sắc quỷ a, Mộ Tiêu Thư bĩu môi.

Nàng còn chưa lên tiếng, Tống Tử Nho trái lại nhảy ra ngoài, giang hai cánh tay ngăn ở trước mặt của Mộ Tiêu Thư: "Không được! Nàng là vị hôn thê của tiểu sinh, đừng tưởng rằng ngươi là Vương gia, có thể tùy tiện đoạt vị hôn thê của tiểu sinh!"

Tất cả đường nhìn đồng loạt bắn về phía Tống Tử Nho, hắn rụt hạ thân tử một cái, lập tức trong ngực ưỡn cao hơn.

Khóe miệng Mộ Tiêu Thư co quắp, liền đẩy Tống Tử Nho ra: "Du Vương điện hạ, tiểu nữ tử cự tuyệt lời mời của ngươi."

13. Chương 13: Cũng Là Say Rồi

Editor: Luna Huang

Lời này của Mộ Tiêu Thư vừa ra miệng, mọi người ở đây sợ ngây người.

Đây chính là Du vương a, người khác cầu còn cầu không được, ai sẽ nói ra lời như vậy? Cô nương này thực sự biết mình đang nói cái gì không?

Du vương cau mày: "Vì sao?"

"Điện hạ cùng một người bất hiếu kính với trưởng bối, không thương yêu muội muội đi được gần như vậy, còn hỏi ta vì sao?"

"Lời này nói như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư còn không có đáp, Mộ Tiêu Chiêu đã cảm thấy không đúng, nhà nàng về điểm này không đến mức truyền đến bên ngoài chứ?

"Điện hạ, nàng lặp đi lặp lại nhiều lần nói xấu ta, chúng ta không cùng nàng quen biết, đi thôi."

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Ta rốt cuộc thấy được, nguyên lai Mộ gia đại tiểu thư am hiểu nhất không phải là nữ hồng, mà là cáo trạng. Muội muội ngươi hôm nay còn trúng độc nằm ở trên giường, sinh tử không biết. Thân nương ngươi trên tay có thương thương tổn tới gân cốt, nhất thời không thể tốt lên được. Ngươi ở chỗ này gặp tình lang, quả nhiên là vô ưu vô lự, ta nên nói ngươi là tâm tính tốt, hay là...không lương tâm?"

Thoại âm rơi xuống, thư sinh kỳ quái ngắm Mộ Tiêu Thư một mắt.

Người của Mộ gia đương nhiên không có khả năng đem chuyện Mộ Tiêu Y trúng độc, cùng với Lý thị bị thương ra ngoài nói. Nếu như nói, người khác sẽ nghĩ như thế nào? Muốn giải thích thế nào? Nên không bằng không nói, chờ các nàng tốt lên, việc này tự nhiên cũng cho qua.

Thế nhưng hôm nay Mộ Tiêu Thư một phen nói, trực tiếp đem chuyện này làm rõ, còn là lúc Mộ Tiêu Chiêu và Du vương hẹn hò.

Mộ Tiêu Chiêu tức giận sắp phát điên, chẳng lẽ ngoại trừ "Tâm nhãn nhỏ", còn cho nàng một tôi danh "Bất hiếu" nữa sao?

"Ngươi ngậm máu phun người! Nương ta và muội muội thật tốt, ngươi làm cái gì nguyền rủa các nàng? Ngươi đến cùng là ai?"

"Tử không nhận trướng? Tốt, sự thực thế nào bản thân ngươi rõ ràng, ta mới lười để ý ngươi."

"Này là thật sao?" Du vương đột nhiên hỏi.

Mộ Tiêu Chiêu hoảng hốt, vội vã giải thích: "Dĩ nhiên không phải, là nàng hồ ngôn loạn ngữ, muốn hủy danh dự của ta."

Du vương được một câu nói này, liền không dự định truy cứu nữa, dù sao hắn và hắn và Mộ Tiêu Chiêu đi được gần, nếu danh tiếng của nàng bị phá hủy, hắn cũng không có bao nhiêu chỗ tốt.

Du vương chuyển hướng Mộ Tiêu Thư, nói rằng: "Vị cô nương này, bổn vương tuy rằng không biết ngươi là từ đâu có được tin tức, nhưng Tiểu Chiêu sẽ không nói dối. Nếu là cô nương buông xuống thành kiến, chúng ta cùng nhau đến bên cạnh thỏa thích một chén, nếu là ngươi kiên quyết không thay đổi khẩu..."

Lời này của Du vương là ân uy tịnh thi, thức thời nhất định sẽ theo lời của hắn nói, nói bản thân cũng là bị người gạt, liền có thể đại vui mừng, dù sao ai cũng không muốn đối nghịch với một Vương gia.

Đáng tiếc Mộ Tiêu Thư nàng cho tới bây giờ thì không phải là một người "Thức thời".

"Ta không thay đổi khẩu thì như thế nào? Du Vương điện hạ tưởng muốn đối phó với ta như đối phó với tên hộ vệ này sao? Cũng đúng, đối với một hộ viện nho nhỏ quan báo tư thù, bụng dạ của người cũng là lớn không đến đâu."

Bao nhiêu người Bao nhiêu người nịnh bợ Du vương, thế nhưng nữ nhân này dĩ nhiên không cảm kích? Nhưng lại ngay mặt nói xấu hắn, Du vương rất không thoải mái! Lúc này hắn thực sự thay đổi mặt: "Ngươi dám bố trí bổn vương?"

"Ta chỉ là ăn ngay nói thật."

Mộ Tiêu Thư đi tới bên người hộ vệ kia ngồi xổm xuống, từ trong lòng ngực lấy ra một bình, đem thuốc bột rắc lên vết thương của hắn.

"Vương gia nếu là cùng Lân vương có mâu thuẫn, đại khả đi tìm Lân vương, hà tất quay sang một hộ vệ nho nhỏ trút giận. Khí đọ này, ta cũng say rồi."

"Ngươi có biết bản thân đang nói cái gì hay không?"

Du vương đã tần lâm bạo phát, Mộ Tiêu Chiêu thấy mừng thầm trong lòng, bắt đầu lửa cháy đổ thêm dầu.

"Vương gia, nữ tử này không biết tốt xấu như vậy, Vương gia khoan hồng độ lượng, nàng lại đạp mũi trên mặt. Việc này nếu là truyền đi, người khác còn tưởng rằng… Còn tưởng rằng điện hạ thực sự sợ Lân vương, hộ vệ của Lân vương phủ làm sai, Vương gia cũng không thể giáo huấn."

Mộ Tiêu Chiêu nhắc tới Lân vương, sắc mặt của Du vương khó coi vài phần, tâm tư mới vừa rồi về điểm này đã sớm tiêu thất.

Hắn trầm mặt, vung tay lên nói: "Đem hai người bàn lộng thị phi này bắt lại cho bổn vương!"

14. Chương 14: Thư Sinh Là Ai

Editor: Luna Huang

(Luna: Là Lân vương chứ a)

"Nương tử, làm sao bây giờ? Tiểu sinh thật là sợ a!" Đối mặt với tùy tùng của Du vương, thư sinh sợ hãi kêu to.

Đúng lúc này, không biết từ đâu tới khói trắng đột nhiên tràn đầy gian phòng, hô hấp bị nghẹt, tầm nhìn cũng bị bạch sắc chiếm!

Thời gian ở bên trong phòng mọi người luống cuống tay chân, một đạo thân ảnh từ trong nhà vọt ra ngoài.

Cùng lúc đó, bên trong bao sương đối diện, một thân ảnh mạnh mẽ lập tức đuổi theo.

Trên lưng Tống Tử Nho cõng một hộ vệ gãy xương, trên tay lôi kéo Mộ Tiêu Thư choáng váng đầu, cứ như vậy chạy ra khỏi chạy ra khỏi, chui vào trong hẻm nhỏ.

Trùng hợp thân thể hắn đan bạc còn có thể nhanh nhẹn như vậy, thực sự là kỳ quái.

Chạy một đoạn, Tống Tử Nho đem Mộ Tiêu Thư bọn họ buông xuống, xuất ra một lọ thuốc hít thúy lục, đặt vào mũi của bọn họ, để cho bọn họ ngửi một cái.

"Khụ khụ!" Thân thể Mộ Tiêu Thư khôi phục lại, "Thối thư sinh, ngươi làm cái gì!"

Nàng vốn có kế hoạch thoát thân hoàn mỹ, ai biết bị Tống Tử Nho trộn lẫn, còn bị chịu tội! Khói trắng sặc người, khó chịu chết!

“Cứu ngươi a, còn có thể làm cái gì? Tấm tắc, lá gan của ngươi thật lớn, hướng một Vương gia còn dám như vậy. Có bà nương như ngươi, tiểu sinh nếu không cố gắng một chút, sớm đã bị người khảm thành hai khúc.”

“Ai là bà nương của ngươi!”

“Hắc hắc, còn có thể là ai?”

“Câm miệng!”

“Hai vị thật hăng hái, bên đường liếc mắt đưa tình.”

Mộ Tiêu Thư và Tống Tử Nho đều là sửng sốt, nhìn về phía phía sau.

“Tại hạ Cố Viễn Vệ thống lĩnh hộ vệ của Lân vương, đa tạ hai vị đã cứu người của ta, có thể đưa hắn trả trở về không?”

Tống Tử Nho hừ hừ hai tiếng: “Nói giống như chúng ta chiếm người của ngươi không bằng, một xú nam nhân, tiểu sinh còn có thể hiếm lạ? Đi đi đi, nhìn là thấy phiền.”

Mộ Tiêu Thư không nói gì, hộ vệ bị thương càng bất đắc dĩ, chân sau giật giật đến bên người của Cố Viễn, xấu hổ nói: “Thống lĩnh, ta để vương phủ hổ thẹn rồi, thỉnh thống lĩnh trách phạt.”

Cố Viễn giơ tay lên ý bảo hắn đừng nói chuyện, hướng Tống Tử Nho hỏi: “Các hạ mới vừa rồi sử dụng là cửu trượng khói độc, chỉ có chợ đêm mới có lưu thông, số lượng cực nhỏ, ngươi từ đâu mà có được?”

“Không hổ là người của Lân vương phủ, quả nhiên biết hàng.”

Tống Tử Nho cười đến tà nịnh trương cuồng, thư sinh nho nhã nhát gan tiêu thất vô tung, cùng người lúc trước tưởng như hai người. Hắn chuyển hướng Mộ Tiêu Thư nói: “Bà nương, hôm nay tiểu sinh còn có chuyện phải làm, ngày khác tìm ngươi.”

Nói xong, thân ảnh Tống Tử Nho lóe lên liền đi.

Cố Viễn thấy chỉ là thầm than một tiếng, nhưng không có truy. Hắn nếu có thể có có một cửu trượng khói độc, là có thể có cái thứ hai. Khói mù này dù cho ngươi ngừng thở cũng vô dụng, làm theo có thể để cho ngươi xuất hiện cảm giác hít thở không thông, đồng thời thân thể không thể động đậy.

Mộ Tiêu Thư hăng hái bừng bừng nhìn phương hướng Tống Tử Nho ly khai, thư sinh này rõ ràng không biết thân phận của nàng, một câu “Ngày khác tìm ngươi” lại nói có thứ tự như thế, có thể thấy được cũng là người có chút thủ đoạn.

Kiếp trước chỉ bằng dáng dấp một người, nàng cũng có thể biển người mênh mông tìm ra người đó, bất quá đây là đang cổ đại a, nàng chờ mong Tống Tử Nho làm như thế nào.

“Cô nương đối với việc của Mộ gia rất quen thuộc?” Cố Viễn hỏi.

Mộ Tiêu Thư thu hồi ánh mắt, ngắm một mắt một mắt, thuận miệng nói: “Vậy thì thế nào? Ta chỉ Ta chỉ là cùng Mộ Tiêu Chiêu có chút thù cũ, ngươi không cần cảm tạ ta.”

“Chờ một chút…”

“Chớ theo ta!” Mộ Tiêu Thư trừng mắt Cố Viễn, “Các ngươi chính là như vậy đối đãi với ân nhân cứu mạng?”

Cố Viễn bị một chút, than thở: “Được rồi.”

Lúc nhận mệnh lệnh của Đàm Hạo Uyên, Cố Viễn lập tức triển khai điều tra, cũng xác thực tra được tin tức Mộ Tiêu Y trúng độc, Lý thị bị thương. Bất quá„ trước mắt hắn còn không tìm được người Lân vương nhắc tới, hết lần này tới lần khác bận rộn, vốn muốn nhìn Mộ Tiêu Thư một chút có đúng hay không có thể giúp đỡ…

Cùng lắm thì hắn tra tiếp là được, không phải là một nữ tử sao? Tìm được nàng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mộ Tiêu Thư bay qua đầu tường Mộ phủ, không có lập tức trở về tú viên, trái lại sờ soạn trong viện của Mộ Tiêu Y.

Một danh đại phu đang vì Mộ Tiêu Y bắt mạch, sắc mặt Lý thị lo lắng đứng ở một bên, trên tay bị một khối băng trắng quấn chặt.

"Liễu đại phu, Tiêu Y nhà của ta thế nào?"

Trong hai nữ nhi, Lý thị càng trọng thị Mộ Tiêu Chiêu, nhưng Mộ Tiêu Y dù sao cũng là nữ nhi nàng, nàng có thể không đau lòng sao?

Liễu đại phu lắc đầu, nói rằng: "Độc tính hoàn toàn không có dấu hiệu yếu bớt, xin thứ cho lão phu không thể ra sức."

Lý thị cắn môi, oán độc nhìn đại phu một mắt: "Độc này là ngươi bán cho ta, ngươi nghĩ cứ như vậy mà đứng bên ngoài sao?"

"Phu nhân nói gì vậy? Lão phu bán độc cho ngươi chưa bất cứ vấn đề gì, hiện tại lệnh ái trúng chính là một loại độc khác, tuy rằng thoạt nhìn rất giống, nhưng độc tính viễn siêu so với độc dược của lão phu! Ngươi đối với độc cũng là có chút hiểu rõ, làm sao có thể nói ra những lời này!"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Liễu đại phu liếc Lý thị một mắt, nhẹ giọng nói: "Vì nay chi kế, sợ rằng phải mời "Những người đó" Ra tay, bất quá bảng giá của bọn hắn…"

15. Chương 15: Ta Có Giải Dược

Editor: Luna Huang

Liễu đại phu vươn một bàn tay, ở trước mắt trước mắt hoảng hoảng.

"Ngươi cướp tiền sao?" Âm thanh Lý thị hô, "Nhiều bạc như vậy, ta thế nào có!"

"Hừ, phu nhân khiêm nhường, thân là gia đương gia chủ mẫu của Mộ phủ, ít bạc này cũng là một việc nhỏ. Còn nữa, " Những người đó" đâu dễ thỉnh như vậy. Phu nhân suy nghĩ thật kỹ, chưa có nhiều như vậy, lão phu cũng không có mặt mũi đi thỉnh bọn họ, cáo từ!"

Liễu đại phu nói xong cũng nói xong cũng đi, Lý thị tức giận đến trong ngực không ngừng phập phồng, một chưởng vỗ vào trên bàn.

"A ——tê ——" Nàng đã quên chuyện bản thân bị thương, "Đáng trách, thực sự là sư tử khai đại khẩu! Ta mấy năm nay thật vất vả mới để dành được một vốn riêng, có thể nào…"

Nếu như bạc đi minh, nàng vô pháp giải thích chuyện Mộ Tiêu Y trúng độc, độc dược lại là từ đâu tới? Vấn đề này một khi mở đầu, không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên Lý thị chỉ có thể lén giải quyết.

"Nương." Mộ Tiêu Chiêu từ bên ngoài đi vào, "Ta gặp Liễu đại phu, tiểu Y thế nào?"

Lý thị miễn cưỡng lộ ra một dáng tươi cười, hỏi: "Ngươi không phải là cùng Du vương ra ngoài sao, thế nào sớm như vậy trở lại rồi?"

Mộ Tiêu Chiêu Mộ Tiêu Chiêu nhất âm: "Việc này nữ nhi chậm một chút lại nói, chuyện của muội muội…"

"Nàng trúng độc có cổ quái, không biết là vấn đề phát sinh ở đâu, Liễu đại phu cũng không có cách nào."

Mộ Tiêu Chiêu nghe xong, như có điều suy nghĩ.

"Kỳ quái, kẻ ngu si kia cũng uống độc dược vì sao nàng vô sự?"

Mộ Tiêu Thư nghe đến đó, trực tiếp trở về tú viên. Mẫu nữ hai người này đã có nghi vấn, sớm muộn là muốn tới tìm nàng, nàng phải đi về chờ là tốt rồi.

Đến cửa tú viên, bước chân của Mộ Tiêu Thư ngừng lại, dưới tầm mắt dời, một tiểu rổ rơi ở trên mặt đất. Xốc vào thô lên, lộ ra đồ vật bên trong.

Một chén cơm trắng, bên trên là mấy cọng rau phát vàng, tưới nước canh không biết tên, còn kèm theo một ít lọ nồi, đây là thức ăn của Mộ Tiêu Thư. Trong tiểu viện, nàng chính là ăn những thứ này.

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một tiếng, vừa định đem thứ này ra bên ngoài, nghĩ lại, thu tay, đem vải thô đắp lên, trái lại đem rổ xách vào phòng

Cơm nước "Mỹ vị phong phú" như thế, cứ như vậy ném há không đáng tiếc? Dù sao cũng phải vật tẫn kỳ dùng mới đúng.

Mộ Tiêu Thư từ trong lòng ngực móc ra mấy cái bánh bao thịt, mùi ngon ăn. Đây là nàng từ bên ngoài mua về, ngươi hương vị, vị đạo ăn cũng không tệ. Về phần bạc… Còn lại là nàng từ P lấy ra.

Trong APP tuy rằng có thể lấy ra, thế nhưng dùng một chút thì ít một chút.

Gặm xong bánh bao, bên ngoài truyền đến động tĩnh. Lý thị tới so với tưởng tượng của nàng còn nhanh, đi theo bên người nàng vẫn là đám người lúc trước, thế nhưng thiếu Trang bà tử.

Lý thị há mồm đã muốn gọi "Tiểu tiện nhân", thế nhưng nhớ tới đại nữ nhi căn dặn, ngạnh sinh sinh nhịn xuống.

"Tiểu Thư nha đầu? Ăn rồi sao?"

Thanh âm của Lý thị rất cứng ngắc, muốn cho muốn cho đối với Mộ Tiêu Thư vẻ mặt ôn hoà thật đúng là khó. Việc này vốn nên để đại nữ nhi của nàng làm, thế nhưng Mộ Tiêu Chiêu thế nào cũng không chịu đến, nói hễ đến là ghê tởm, vì vậy nàng không thể làm gì khác hơn là tự mình xuất thủ.

Mộ Tiêu Thư đề phòng nhìn nàng một cái, lãnh đạm đáp: "Đang muốn ăn."

"Trước khoan ăn, ta hỏi ngươi chuyện này, nếu như ngươi đáp, ta cho ngươi ăn ngon, thế nào?"

Ăn ngon? Lấy cái này đã muốn thu mua nàng? Đem bàn tính tính được tốt!

Trong lòng hèn mọn, trong miệng Mộ Tiêu Thư lại đáp cực kỳ tích cực: "Vấn đề gì?"

Lý thị bật cười một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên là một kẻ ngu si.

"Hai ngày trước ngươi uống mật ong, có đúng hay không cảm thấy rất khó chịu? Sau là thế nào tốt?"

"Lại vấn đề này?"

"Đúng."

"Trả lời ta có ăn ngon?"

"Đúng vậy."

"Ta lại muốn ngủ, sau đó thì tốt rồi." Mộ Tiêu Thư há mồm liền ra, sau đó mắt ba ba nhìn chằm chằm Lý thị, "Ăn ngon đâu?"

Lý thị nguyên bản vẫn còn chờ mong nàng có thể nói ra chút gì, ai biết cũng một kết quả như vậy, nhất thời bị tức đến giận sôi lên.

Trần bà tử nhìn không được, xen vào nói nói: "Hảo ngươi một xú nha đầu, dĩ nhiên không thành thật, muốn gạt ai? Còn không mau nói thật đi!"

Thấy Lý thị không có ngăn cản nàng, Trần bà tử cảm giác cơ hội lập công của mình tới.

Hiện tại Trang bà tử là một nửa chết nửa sống, kế tiếp đến phiên nàng được sủng ái rồi! Nàng thế nhưng không ít thấy Trang bà tử lấy được nhiều chỗ tốt.

"Ăn ngay nói thật mới có thứ tốt ăn, không nói… Cho ngươi ăn đại bản!"

Thân thể của Mộ Tiêu Thư co rúm lại một chút, chớp mắt to kháng nghị nói: “Ta đã nói, các ngươi cũng không cho ta ăn ngon, các ngươi khi dễ người!”

“Hảo ngươi một kẻ ngu si, còn dám mạnh miệng! Xem ta không đánh ngươi.. ”

Bà tử xắn tay áo muốn lên, Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhắm mắt lại kêu lên: “Tiểu Chiêu cứu mạng! Tiểu Chiêu cứu mạng a!”

Lý thị sửng sốt một chút, nhớ lại đại nữ nhi dặn, liền bắt lại bà tử kia, đối với Mộ Tiêu Thư nói: “Ngươi không nói thật, ta thế nào cho ngươi ăn ngon?”

“Ta nói, là các ngươi không tin!” Mộ Tiêu Thư lý trực khí tráng trừng mắt nàng, “Ngủ một giấc thì tốt rồi nha, trước khi ngủ ta…ta…”

Hai mắt Lý thị sáng ngời, chẳng lẽ tìm đến kẻ ngu si thật đúng là tìm đúng rồi? Nói không chừng nàng có thể tiết kiệm một số bạc lớn a!

“Trước khi ngủ, ngươi làm cái gì?”

Lý thị đến gần một bước, như là một đại hôi lang tới gần tiểu bạch thỏ, cẩn cẩn dực dực, tâm hoài bất quỹ.

Không chỉ là nàng, ngay cả nha hoàn bà tử nàng mang tới, cũng đều nhìn chằm chằm miệng của Mộ Tiêu Thư, đến thở mạnh cũng không dám, sợ mình quấy rầy nàng nói ra chân tướng.

Phải biết rằng đến Liễu đại phu đại danh đỉnh đỉnh cũng không có cách nào, kẻ ngu si này lại được rồi, nhất định là có nguyên nhân.

“Ta…ta… Các ngươi xấu lắm, ta không nói cho các ngươi biết.”

Lý thị tự cho là đối với kẻ ngu si đã đủ ôn nhu, đủ kiên nhẫn rồi, ai biết nàng lại còn không cảm kích, đổi thành bình thường nàng đã sớm nổi giận. Nha hoàn bà tử theo nàng đến đều vì nàng mắng chửi người, ai biết…

Lý thị tùy ngón tay một nha hoàn, phân phó nói: “Ngươi! Đến trù phòng làm cho nàng ăn.”

Nha hoàn kia ngẩn người, lên tiếng: “Vâng.”

Lý thị nghĩ thầm lúc này nên hài lòng, lão nương đã không ít nhượng bộ rồi. Nàng dáng tươi cười quay đầu, chờ nhìn khuôn mặt tươi cười Mộ Tiêu Thư sỏa hồ hồ, ai biết nghênh đón nàng cũng là một bạch nhãn thật to.

Biểu tình Lý thị cứng đờ, mặt nóng dán lên lãnh cái mông của người khác, mặt mũi này đặt ở nơi nào a?

“Ta… Ta đánh chết ngươi một…”

Mộ Tiêu Thư hừ lạnh một tiếng, căn bản sẽ không để ý nàng, tự nhiên đi vào phòng.

Còn dám không nhìn nàng!

Lý thị giận đùng đùng đuổi theo, cửa “Phanh” Một tiếng đóng lại, hảo xảo bất xảo, còn đập vào mũi của Lý thị!

“Ai u —— lỗ mũi của ta ——”

———-Phân Cách Tuyên Luna Huang———-

T_T hôm qua ta đăng nhầm chương sao không có ai nhắc hết vậy =.=

16. Chương 16: Trêu Chọc Lý Thị

Editor: Luna Huang

“Nha, phu nhân chảy máu, mau gọi đại phu!”

“Tại sao lại thấy máu? Ta đã nói nơi này tà môn…”

Mọi người thất chủy bát thiệt??? Trong lòng lo sợ, ước gì lập tức rời khỏi nơi này.

Lý thị che mũi, hét lớn một tiếng: “Tất cả đều im miệng cho lão nương! Muốn cút thì nhanh cút, lão nương không nhịn được nhìn thấy thấy các ngươi!”

Bị nàng vừa hô, tất cả mọi người đàng hoàng.

Một lát sau, nha hoàn kia đi lấy thức ăn mang theo một cái hộp đựng thức ăn trở về. Lý thị tự mình nhận lấy, gõ cửa một cái, nói rằng: “Tiêu Thư a, ngươi mở cửa một chút, ăn tới. Ban nãy là lỗi của ta, không nên nói không giữ lời.”

Phòng trong hoàn toàn yên tĩnh, Lý thị dẫn theo hộp đựng thức ăn, tay đều sắp cứng. Gương mặt nàng cứng ngắc, lại nói vài câu hữu ích, cửa rốt cuộc cũng mở.

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng quét các nàng một mắt: “Ăn tới a?”

Lý thị gật đầu, rất chân chó đem hộp đựng thức ăn đưa lên.

Mộ Tiêu Thư liếc một cái, nói rằng: “Ai nói ta muốn ăn? Ta hiện tại không muốn!”

“Ngươi.. Ngươi cố ý có đúng hay không?”

“Cái gì là cố ý?” Mộ Tiêu Thư giả ra vẻ mặt sỏa tương, “Dùng bạc có thể mua được thật nhiều thật nhiều thức ăn, ta không muốn ăn, ta muốn bạc, thật nhiều thật nhiều bạc!”

Thấy nàng nói nghiêm túc, ai cũng tra không rõ ràng nàng rốt cuộc là thật khờ hay là cố ý.

Lý thị cau mày hỏi: “Ngươi muốn bao nhiêu bạc?”

Mộ Tiêu Thư vươn một ngón tay.

“Một lượng?”

Mộ Tiêu Thư lắc đầu.

“Mười lượng?”

Vẫn lắc đầu.

“Một trăm lượng?” Lý thị nâng thanh âm lên, khẩu vị của kẻ ngu si này có đúng hay không quá to?

“Hắc hắc, một vạn lượng!”

”Cái gì! Phòng trong tất cả mọi người cùng kêu lên.

“Liền muốn một vạn lượng, nếu không không bàn nữa, ta có chút mệt mỏi…” Mộ Tiêu Thư ngáp một cái.

Lý thị cười lạnh một tiếng, “Một vạn lượng thì một vạn lượng, ta cho ngươi, ngươi trước mang phương pháp giải độc nói cho ta biết.”

“Không được, ta trước phải nhìn thấy bạc!”

Kinh qua chuyện vừa rồi, Lý thị đã thấy được tính tình của Mộ Tiêu Thư, kinh qua một phen cò kè mặc cả, cuối vẫn là thỏa hiệp. Nàng tự mình trở về một chuyến, từ địa phương bí mật mình giấu lấy ra mười tờ ngân phiếu một nghìn lượng, giao cho Mộ Tiêu Thư.

“Bạc ngươi đã lấy được, hiện tại có thể nói rồi?”

Mộ Tiêu Thư cầm ngân phiếu, vui.

Lý thị mắt lạnh nhìn, nghĩ thầm chờ chuyện kết, nhất định phải đoạt lại ngân phiếu, sau đó đem kẻ ngu si này treo ngược lên đánh! Mặc kệ ngân phiếu hay là người, đều ở trong tiểu viện, chạy không được!

“Giải dược ở nơi này.” Mộ Tiêu Thư nói hướng một cái bàn duy nhất đi đến, nơi đó có một cái rổ.

Nha hoàn phụ trách đưa cơm cho nàng thấy rổ nhìn quen mắt, không khỏi mục trừng khẩu ngốc. Rổ đặt thật là giải dược, mà không phải thức ăn Mộ Tiêu Thư kỳ kém vô cùng sao?

Lý thị nhưng không biết chuyện này, nàng tò mò xốc vải thô lên, liền thấy…

Một chén cơm trắng thêm lọ nồi?

Chén này như đồ ăn của heo có thể giải độc?

Là cơm trắng có thể giải độc, hay là lọ nồi có thể giải độc?

Mặt của Lý thị từ bạch biến đỏ biến hồng, từ hồng thay đổi tử, lại từ tử thay đổi thanh. Nàng hiện tại rốt cuộc hiểu, nàng bị kẻ ngu si này đùa bỡn!

Nha hoàn phụ trách đưa cơm vội vã cúi đầu, che giấu nụ cười trên mặt mình.

Lý thị một phản thái độ mới vừa rồi, giọng nói trở nên âm sâm sâm: "Tiểu tiện nhân! Ngươi ngứa da có đúng hay không? Lão nương thấy ngươi nghe lời, đã rất nhiều năm không có chính tay giáo huấn ngươi rồi."

Mộ Tiêu Thư hướng nàng phất phất ngân phiếu trong tay, hô hấp của Lý thị nhất thời chính là bị kiềm hãm.

Một vạn lượng a, không phải là con số nhỏ.

Lý thị tuy nói chưởng quản Mộ gia nhiều năm, nhưng không biết có bao nhiêu ánh mắt nhìn chằm chằm, nàng dù sao cũng phải làm dáng một chút. Có thể tồn hạ một khoản vốn riêng, thực tại không dễ! Hiện tại một vạn lượng rơi vào trong tay của Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi muốn làm gì?" Nàng vấn.

Mộ Tiêu Thư không để ý tới nàng, chỉ là ngân phiếu vo thành một viên, liền hướng trong miệng bỏ vào!

"Nàng muốn ăn ngân phiếu, mau ngăn cản nàng!" Lý thị khàn cả giọng hô to.

Một đám nha hoàn bà tử tất cả đều xông lên, Mộ Tiêu Thư xoay người, vai nhún, thấy thế nào đều là ăn ngân phiếu!

Có bà tử bắt được tay nàng, có người ôm lấy chân của nàng, có người nắm cả hông của nàng. Đang lúc hỗn loạn mạn che mặt của Mộ Tiêu Thư rớt, bất quá không ai lo lắng cái này.

Thế nhưng chờ các nàng thật vất vả xoay người Mộ Tiêu Thư, lại chỉ nhìn thấy nàng toàn tâm toàn ý động quai hàm.

Sau đó chỉ thấy nàng nuốt xuống một chút, miệng xị xuống…

17. Chương 17: Cám Heo Là Dược

Editor: Luna Huang

Lý thị ngơ ngác nhìn một màn này, mắt trực câu câu nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư cổn động hầu. Nàng khổ cực tồn vốn riêng, một bộ phận cứ như vậy bị Mộ Tiêu Thư nuốt…nuốt…nuốt mất…

Mộ Tiêu Thư ợ một cái, nghi ngờ vấn: "Nếu bạc có thể mua rất nhiều ăn ngon, vì sao ngân phiếu lại không thể ăn?"

Mọi người hầu như muốn cười ngất, đây chính là một vạn lượng a, một vạn lượng! Không phải là một lượng, cũng không phải mười lượng a!

Trời ạ, này tạo nghiệt cái gì!

Một vạn lượng ngân phiếu, nếu như cho các nàng thật tốt, cả đời vinh hoa phú quý a, kết quả lại bị một kẻ ngu si ăn hết!

Người ở chỗ này đều đau lòng, giống như Mộ Tiêu Thư ăn tươi chính là hạnh phúc cả đời các nàng.

Muốn nói người có chịu nhất, còn có Lý thị.

Người khác đau lòng, dù sao không phải là tiền của các nàng. Thế nhưng Lý thị? Những thứ này đều là nàng dụng hết tâm cơ để dành được a. Nàng dễ dàng nuốt được sao?

Lý thị tiện tay bắt một món khác, cười gằn liền muốn đi đánh Mộ Tiêu Thư!

"Dừng tay!" Mộ Tiêu Thư trừng mắt nàng kêu lên, "Trên tay ngươi chính là giải dược, đập hư liền mất, đến lúc đó đừng trách đến trên đầu ta a."

"Còn muốn gạt người? Ngươi cho ta là sỏa phải không!"

Lý thị mắng xong, đột nhiên ý thức được trí lực kiện toàn của các nàng, tại sao lại bị kẻ ngu si kẻ ngu si xoay quanh? Hảo đoan đoan, nàng thế nào lại không duyên cớ đã đánh mất một vạn lượng bạc?

Đừng nói bạc, tay nàng bây giờ còn chưa tốt, cách hai ngày phải hoán dược một lần. Lỗ mũi của nàng đến bây giờ còn rất đau!

Nữ nhi bảo bối của nàng trúng độc nằm ở trên giường, chờ nàng đi cứu, tay chân của nàng cũng trúng, đã chờ chết.

Một kẻ ngu si hồ đồ, vì sao lsị khiến nàng tiền mất tật mang?

Lý thị nghi ngờ đánh giá Mộ Tiêu Thư, không hề nghi ngờ, kẻ ngu si vẫn là kẻ ngu si. Nhưng khi nàng xem ánh mắt của Mộ Tiêu Thư, nàng ngẩn người.

Hai mắt ngây thơ thủy linh, muốn nói nàng sỏa, rồi lại không giống, muốn nói nàng không sỏa, vừa tựa hồ không pha bất kỳ tạp chất gì, cái gì không vào được mắt của nàng.

Lý thị biết rõ từ trong đôi mắt đó có thể thấy được rất nhiều thứ, nàng tự nhận rất am hiểu, nên đem nô bộc đều vững vàng khống chế ở trong tay của mình.

Thế nhưng đối mặt với Mộ Tiêu Thư, nàng lại đột nhiên mê mang, nàng rốt cuộc là sỏa hay không sỏa?

"Phu nhân, trước đem vật để xuống đi..." Một nha hoàn nhỏ giọng nói rằng.

Lý thị lúc này mới nhớ tới bản thân giơ một chén cơm lọ nồi, "Này thật có thể giải độc?" Nàng vấn Mộ Tiêu Thư.

"Ngược lại ta ăn nó thì tốt rồi." Mộ Tiêu Thư mãn bất tại hồ nói.

Lý thị ghét bỏ nhìn nó một mắt, loại vật này là người ăn sao?

"Phu nhân, này... Thực vật của nàng đều là nô tỳ đưa tới, làm sao có thể có thể giải a? Nàng nhất định là đang nói láo."

Lý thị nhíu mày, đổi lại trước đây, nàng cũng là thế nào cũng không tin nó có thể giải độc. Thế nhưng trong nhà này của Mộ Tiêu Thư không có gì cả, có thể dùng cái gì giải độc? Nói không chừng chó ngáp phải ruồi...

Lo lắng một lát, nàng có một chủ ý.

"Ta đây trước hết mang về đi nhìn thử một chút, nếu là vô dụng, cẩn thận da của ngươi!"

Lý thị nói xong, mang theo tâm phúc của nàng đi ra tú viên.

Trần bà tử vấn: "Thực sự cấp cho tam tiểu thư ăn cái này a?"

Cước bộ của Lý thị dừng lại, nói: "Các ngươi mang Trang bà tử đến."

Trần bà tử sửng sốt, sau đó hiểu ý tứ của Lý thị, nàng là muốn dùng Trang bà tử thử xem "Giải dược" Này! Dù sao loại vật ghê tởm này, làm sao có thể cho tiểu thư dùng?

Nếu có dùng, chịu chút cũng không có gì, ngược lại loại vật này còn nhiều mà, đến trù phòng lấy một chén là được. Nếu như vô dụng, tam tiểu thư cũng không cần chịu tội.

Các nàng xuất động bốn sai vặt thân thể khoẻ mạnh, lúc này mới đem Trang bà tử từ trong nhà mang đến.

Trang bà tử trúng độc vẫn là một thân phì nhục, sắc mặt cũng không mặt mày hồng hào như ngày thường, mà là một mảnh tro đen.

Một chén cơm uy xuống phía dưới, kế tiếp chính là đợi.

Thời gian một nén nhang, một nha hoàn hào hứng chạy đi tìm Lý thị: "Trang bà tử nàng tỉnh!"

Lý thị đánh bàn tính, xem vốn riêng của mình còn dư lại bao nhiêu, nghe xong lời này lập tức đem bàn tính ném một cái, nắm nha hoàn vấn: "Ngươi nói là sự thật?"

Nha hoàn gật đầu: "Trang bà tử khí sắc hiện tại vẫn khỏe, cũng có thể rời giường đi lại, trên người cũng có khí lực. Nàng đói bụng đến hoảng, chúng ta lấy đồ ăn cho nàng."

"Mau, mau gọi Liễu đại phu."

Lý thị mừng rỡ, không nghĩ tới sự tình còn thật là như nàng nghĩ vậy, chó ngáp phải ruồi để một chén cơm giải độc của Mộ Tiêu Thư, nói như vậy nữ nhi nàng cũng được cứu rồi.

Liễu đại phu nguyên tưởng rằng Lý thị thay đổi chủ ý, liền vội chạy tới, phải biết rằng đây là một khoản làm ăn lớn, làm thành hắn có thể có không ít chỗ tốt.

Thế nhưng hắn vừa tới, đã bị người lãnh tới trước mặt một bà tử, để hắn bắt mạch.

Liễu đại phu tâm bất cam tình bất nguyện nghe theo, tức giận nói: "Thân thể nàng rất tốt, phu nhân tìm lão phu liền vì cái này? Phu nhân đối với nữ nhi mình còn không bằng một hạ nhân tốt?"

Sau khi Lý thị nghe xong tự tiếu phi tiếu, nói rằng: "Nàng thực sự không có việc gì? Không có… Trúng độc gì?"

"Hừ, lão phu bắt mạch ngươi vẫn chưa yên tâm?"

Lý thị cũng tự tay thay Trang bà tử chẩn qua mạch, chỉ là như trước có chút lo lắng, nghe nói như thế tảng đá lớn trên tâm mới rơi xuống.

"Đem tiền xem bệnh đưa cho Liễu đại phu." Lý thị nhàn nhạt nói, "Nhớ kỹ tiễn đại phu đến cửa chính."

Liễu đại phu tuy rằng nghĩ kỳ quái, nhưng là không dây dưa, chỉ là trong lòng cười nhạt, đến cuối cùng cũng là cầu hắn!

Lý thị gọi tới nha đầu vì Mộ Tiêu Thư đưa cơm, để cho nàng chuẩn bị y theo dàng kia, làm một chén cơm lộ nồi. Nha hoàn kia hoan thiên hỉ địa đi, chờ tam tiểu thư tỉnh, đây chính là một cái công lớn a!

"Trang bà tử, thân ngươi đã tốt?" Lý thị mặt lạnh vấn.

"Tốt rồi tốt rồi, đa tạ phu nhân cứu giúp, ta còn tưởng rằng sẽ chết trong tay kẻ ngu si kia." Nói đến kẻ ngu si, Trang bà tử nghiến răng nghiến lợi.

" Tốt lắm, ngươi đi chuẩn bị roi cho tốt, phải dùng loại mang theo gai!"

(Luna: Ha ha chén cơm kia có thuốc giải, cơm này đâu có đâu, cầu còn chưa qua đã muốn rút ván)

18. Chương 18: App Mua Sắm

Editor: Luna Huang

Trong mắt Lý thị hiện lên vẻ ngoan lệ, nghĩ đến mình ở chỗ Mộ Tiêu Thư bị tức, lửa giận cọ cọ ứa ra.

"Chỉ cần lưu nàng một hơi thở, tùy ngươi thế nào lăn qua lăn lại. Nga, đúng rồi, đôi tay kia nhớ giữ lại cấp cho."

Trang bà tử nanh cười rộ lên: "Tạ phu nhân thành toàn."

Lý thị để nha hoàn bưng chén cơm lọ nồi, đi gian nhà của Mộ Tiêu Y.

Mộ Tiêu Y nghe nói giải dược tới, thật cao hứng, nàng thực sự là chịu tư vị của độc dược này đủ rồi. Thỉnh thoảng liền thổ huyết, trong bụng thời khắc phiên giang đảo hải, nàng cả người đều gầy một vòng. Thế nhưng chờ nàng nhìn thấy giải dược, không khỏi mắt choáng váng.

"Đây là đồ cho người ăn sao? Ta không ăn!"

Lý thị cau mày, khuyên nhủ: "Tiêu Y nghe lời, ngoan ngoãn ăn, ngươi xem Trang bà tử, hiện tại không phải thật tốt sao?"

Lý thị khuyên can mãi, Mộ Tiêu Y cuối cùng là tiếp nhận rồi thứ có thể giải độc. Nàng cau mày, miễn cưỡng ăn một miếng.

"Nôn ——"

Mộ Tiêu Y đem cơm một ngụm trong miệng phun tới, vẩy đến trên đệm khắp nơi đều mà cơm, nước mắt cũng theo đó hạ xuống.

"Ta bị tội lâu như vậy, còn phải loại ghê tởm này! Nương, thực sự không có cách nào sao? Nữ nhi nguyện ý uống thuốc, ta không bao giờ bướng bỉnh nữa, ta bảo chứng uống, nương, có thể không ăn thứ này không?? Thứ này cùng cám heo không có sai biệt, ô ô…"

"Nghe lời, nói cái gì mà cám heo, đây không phải là tốt vô cùng sao?" Lý thị trái lương tâm nói, mình cũng liên tục buồn nôn, thế nhưng nàng không thể biểu hiện ra ngoài, "Ăn thì tốt rồi, dược đều là khó ăn…"

Lý thị khuyên, Mộ Tiêu Y không thể làm gì khác hơn là lại ăn một miếng, hơi kém lại muốn phun ra, nhưng ở nhưng ở ánh mắt nghiêm nghị của Lý thị miễn cưỡng nuốt xuống.

Nàng là một tiểu thư lớn lên được nâng trong lòng bàn tay, lại phải ăn loại thức ăn này, ngẫm lại chỉ ủy khuất, nước mắt kia sẽ không ngừng.

Một chén cơm ăn ăn hơn nửa canh giờ, cả người Mộ Tiêu Y đều mệt lả. Nhìn nữ nhi như vậy, lửa giận của Lý thị càng sâu.

Đều là tiểu tiện nhân kia, đều là nàng hại nữ nhi của nàng, mới để cho nàng gặp nhiều tội như vậy!

"Trang bà tử, chúng ta đi!" Lý thị cười lạnh, nàng đã đợi không được Mộ Tiêu Y khôi phục, hiện tại liền muốn đến bới da của Mộ Tiêu Thư!

Lúc này Mộ Tiêu Thư ngồi ở trên giường đờ ra, bất quá đây chỉ là biểu tượng, kỳ thực nàng đang ở trong P ngao du.

Thương điếm trên đường có các loại các dạng thương phẩm bán ra, chỉ có ngươi không nghĩ tới, không có ngươi không mua được, đáng tiếc cái gì đều cần bạc.

Nếu như bên trong cũng có địa đồ đánh quái thì tốt rồi, đáng tiếc không có!

Không có địa đồ đánh quái, ý nghĩa Mộ Tiêu Thư vô pháp nhặt quái vật rơi xuống, vô pháp thu được tài liệu và ngân lượng! Mà thiếu những thứ này, cửa hàng của mình đều khó khăn vận tác!

Trước chế tác giải dược, không sai biệt lắm đem bạc của nàng toàn bộ xài hết, nên Mộ Tiêu Thư quay bảo bối đầy đường, nhưng không có tiền mua, miễn bàn có bao nhiêu nén giận. Cái đó và coi chừng núi vàng núi bạc, lại không thể timg một cái đạo lý.

Bất quá bây giờ sao…

Mộ Tiêu Thư đưa tay một điểm, một mặt bản bán trong suốt trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện, biểu hiện trên mặt hiện lên tài phú của nàng vi 10009 lượng bạc

Mười tấm tấm ngân phiếu Lý thị cho, lúc vào APP, trực tiếp biến thành tài phú, nên Mộ Tiêu Thư rốt cục có thể bắt đầu mua đồ!

Nàng đi tới trên đường, bởi đã có mục tiêu, thẳng đến mục đích.

Mặt của điếm tiểu nhị tiện hề hề trước mặt của Mộ Tiêu Thư lắc, dùng thanh âm máy móc vấn: "Khách quan, người muốn cái gì?"

"Cho ta một khôi lỗi phảng chân."

"Phảng chân khôi lỗi của bổn điếm có chín đẳng cấp, khách quan muốn cấp bậc gì?"

"Cấp bậc cao nhất."

"Cấp bậc cao nhất phảng chân khôi lỗi giá trị một vạn lượng bạc, thỉnh khách nhân ở trả tiền ký nhận."

(Luna: đúng số dễ sợ)

Điếm tiểu nhị nói xong, trước mặt của Mộ Tiêu Thư bắn ra một cửa sổ, trên đó viết: "Nhất định phải tốn hao 10000 ngân lượng mua cửu cấp phảng chân khôi lỗi?"

Mộ Tiêu Thư nhấn "Xác định", nàng lập tức thấy tài phú giá trị kinh hoàng, cuối cùng biến thành một con số "9" đơn độc.

Lại không có tiền… Cũng còn chưa ô nhiệt…

Bất quá tiền vốn chính là để tiêu.

Thanh âm máy móc của điếm tiểu nhị nói rằng: "Cảm tạ hân hạnh chiếu cố! Người mua cửu cấp phảng chân khôi lỗi đã đóng gói, gửi qua bưu điện đến trong nhà của người, xin chú ý kiểm tra và nhận."

Mộ Tiêu Thư phải đi về, trước mặt đột nhiên lại bắn ra màn ảnh, trên đó viết: "Đạt thành thành tựu ẩn dấu "Tiêu phí 10000 ngân lượng", biếu tặng ngẫu nhiên khen thưởng, thỉnh về nhà kiểm tra và nhận."

"Ngẫu nhiên khen thưởng?" Mộ Tiêu Thư đầy bụng hồ nghi, không biết hệ thống tặng cái gì cho nàng.

Trở lại Kỳ Xảo các tiệm của nàng, quả thực gặp được một cái bọc. Mở, bên người của Mộ Tiêu Thư có một người khôi lỗi.

Đây là một khôi lỗi nam tính, ăn mặc cổ trang, trên lưng mang một thanh trường kiếm, nhìn qua so với người thật hầu như giống nhau như đúc.

"Phốc, mặt còn rất soái!" Mộ Tiêu Thư tò mò sờ sờ, "Xúc cảm cũng cùng chân nhân một dạng…"

Mộ Tiêu Thư mở thiết trí mặt bản khôi lỗi, tiến hành cài đặt, rốt cục thở phào nhẹ nhõm.

"Nguyên lai dáng dấp mới vừa rồi là cam chịu thiết lập, hình tượng có thể điều chỉnh, ngay cả giới tính cũng…"

Mộ Tiêu Thư tắt đi mặt bản, đối với khôi lỗi kêu: "Mộ Nhất."

Khôi lỗi nghiêm trang quỳ một chân trên đất, biểu tình nghiêm túc nói: "Mộ Nhất tại, chủ tử xin phân phó."

Mộ Tiêu Thư: "…"

A a a, nàng chỉ có thể nói thực sự quá quá giống! Quả thực cùng chân nhân không có khác nhau.

Thời gian nàng kích động, không nghĩ qua là đem một cái hộp chạm rơi, Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, nhìn về phía hộp xa lạ kia.

"Thành tựu ẩn dấu ngẫu nhiên khen thưởng… Nguyên lai chính là cái này? Hộp cũng không phải quá lớn…"

Mộ Tiêu Thư tự nhủ nói, một bên đem hộp mở ra, nhưng khi nàng nhìn thấy đồ vật bên trong, nhất thời phỏng tay một dạng đem ném một cái, đảo mắt mặt đỏ tới mang tai.

19. Chương 19: Đây Là Mã Thần

Editor: Luna Huang

Nàng nhìn thấy gì?

Ai có thể nói cho nàng biết vì sao ngẫu nhiên khen thưởng sẽ là đồ chơi này?

Mộ Tiêu Thư cảm thấy ghê tởm đến từ APP!

Nàng nhìn qua cứ như vậy muốn tìm bất mãn sao? A?

Một cây điều trạng vật bị nàng đồ, còn mang vào một phần bản thuyết minh, lên lớp giảng bài: "Vĩnh động thần kỳ bổng (nữ dùng), chỉ cần đè xuống chốt mở, không cần nạp điện, là có thể…"

Mộ Tiêu Thư liếc một cái, chỉ cảm thấy trong lòng có một vạn thất cây cỏ mã mã chạy chồm mà qua!

Vĩnh động… Vĩnh động em gái ngươi a!

Nàng miễn miễn cường cường đem đồ lượm trở về, ném tới trên kệ hàng. Dù sao cũng là một đạo cụ, trước bày ra, có thời gian cần, còn có thể mang ra dùng….

Mộ Tiêu Thư dự định thử tính năng của Mộ Nhất một chút, đúng lúc này, lỗ tai của nàng giật giật. Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, nhỏ giọng nói: "Tới còn rất nhanh."

Dứt lời, nàng lại từ Kỳ Xảo các tiêu thất, mà trên giường nhỏ tú viên, Mộ Tiêu Thư đang ngồi trong con ngươi quang hoa tái hiện, người đã trở về.

Lý thị sẽ tìm phiền phức cho nàng, là dự liệu được đoán trước từ sớm, nàng nếu không đến, Mộ Tiêu Thư trái lại thấy kỳ quái.

Mộ Tiêu Thư xuống giường, đi tới gian ngoài. Nàng lấy ra một khối tú bố, đem nó bày trên tú giá, lại lấy một cây châm, bắt đầu thêu.

Lúc này, Lý thị mang theo Trang bà tử, khí thế hung hăng tiến nhập tiểu viện.

Nhìn thấy cửa phòng đóng chặt, Trang bà tử nở nụ cười lạnh, vẻ mặt dữ tợn bởi vì kích động run lên.

Không đợi Lý thị phân phó, Trang bà tử liền trước phiến cửa nhỏ, một đôi thịt chưởng phách, ngoài miệng rống to hơn: "Tiểu tiện nhân, mở cửa! Mở cửa có nghe hay không!"

Giọng của nàng có thể so với hồng chung, nghe vào trong tai rất có một phen hiệu quả đinh tai nhức óc.

Mộ Tiêu Thư ngồi ở trước tú giá, phảng phất không có nghe được gì cả, chỉ lo xe chỉ luồn kim, tú một khối bạch bố phân cao thấp.

Nguyên chủ am hiểu thêu, tài nghệ này nàng cũng thừa kế. Trước đây còn không có chú ý tới, hiện tại động thủ thật, Mộ Tiêu Thư mới phát hiện bí mật của lung tú.

Nguyên lai, lung tú cũng không phải là tú nhất môn độc đáo, nó còn có bí mật!

Lúc Mộ gia xuống dốc, ai không hoài niệm phong quang lúc trước? Có bao nhiêu đánh chủ ý lên lung tú? Mộ Tiêu Chiêu đã từng từ ở đây lừa gạt tú pháp lung tú của Mộ Tiêu Thư, đáng tiếc mời tới mời tới tú nương nhất đồng nghiên cứu, chưa từng có thể lăn qua lăn lại một nguyên cớ.

Nên như vậy, cũng là bởi vì lung tú khó có thể nắm trong tay, mà lại cứ nguyên chủ nha đầu này, hơn thế thiên phú dị bẩm, cũng chỉ có nàng hiểu thấu đáo bí mật của lung tú.

Điên cuồng tiếng đập cửa vẫn còn tiếp tục, Mộ Tiêu Thư mắt điếc tai ngơ.

Ngoài phòng, Trang bà tử rốt cục mất đi kiên trì, nhìn về phía Lý thị, Lý thị mắt lạnh nhìn, hướng nàng gật đầu một cái.

Trang bà tử được cho phép, liệt khai miệng rộng nở nụ cười, vẻ mặt dữ tợn run lên tam đẩu. Nàng giang rộng hai chân ra, ngồi chồm hổm một trung bình tấn, đột nhiên nhắc tới chân phải, đạp tới phiến cửa nhỏ!

Phân lượng của của Trang bà tử không có thể như vậy, tuy rằng bởi vì thân thể trúng độc hư một chút, nhưng cũng không có tổn hại đến căn bản. Một đôi chân của nàng tựa như hai thanh thiết chùy to lớn, như thế đạp tới, cánh cửa kia tựa như giấy, bị đạp ra!

"Phanh" Một tiếng vang thật lớn, Trang bà tử dương dương đắc ý, động tĩnh lớn như vậy, hách không chết một tiểu tiện nhân như ngươi!

Thế nhưng nàng vừa nhìn trong phòng, trên mặt đắc ý đọng lại.

Vốn tưởng rằng Mộ Tiêu Thư thất kinh lại hảo đoan đoan ngồi ở nơi đó, hình như cái gì cũng không biết, hết sức chuyên chú tú. Cửa mở, Trang bà tử không cần suy nghĩ, trước mắt nổi lên dáng dấp Mộ Tiêu Thư hoảng sợ. Nàng đánh qua Mộ Tiêu Thư nhiều lần như vậy, phản ứng này thế nhưng thấy nhiều!

Nhưng là hôm nay chuyện gì xảy ra?

Trang bà tử nhất thời hoàn toàn thất vọng, trong lòng còn có một sợi trống rỗng không có được trấn an.

Lý thị đẩy Trang bà tử ra, thấy tình cảnh bên trong phòng, cũng là ngoài ý muốn.

Nàng sửng sốt một chút, lập tức cười lạnh, nói rằng: "Trang cái gì trang, là sợ sao? Trang cũng vô dụng, dù cho ngươi trang ngoan, ta ngày hôm nay không giáo huấn ngươi không được!"

Trang bà tử theo cáo mượn oai hùm: "Thối nương môn, còn không qua đây quỳ xuống cầu xin tha thứ, phu nhân cao hứng, có thể có thể cho hạ thủ nhẹ một chút."

Nàng gở roi quấn ở trên lưng xuống, chiết thành mấy chiết, trên không trung "Hoắc hoắc" Huy vũ hai cái.

"Trang bà tử, hôm nay ngươi buông tay ra mà làm, ta chuẩn." Lý thị cười lạnh nói.

Trang bà tử cúi đầu khom lưng: "Phu nhân yên tâm, Trang bà tử ta sẽ không, cái này cũng lành nghề. Cây roi này ta ngâm nước ớt, một roi quất xuống, có thể kéo vài khối thịt, bảo chứng vừa đau vừa rát, rất thoải mái."

20. Chương 20: Kéo Ngươi Chôn Cùng

Editor: Luna Huang

Trang bà tử sinh động như thật nói, vốn định dọa dọa Mộ Tiêu Thư, phải biết rằng người bị hại sợ hãi chính là thuốc kích thích của người bạo hành. Mộ Tiêu Thư càng là lạnh run, nàng lại càng hài lòng, càng hưng phấn. Thế nhưng bây giờ người ta căn bản không căn bản không nàng, điều này làm cho Trang bà tử không có cảm giác thành tựu.

"Tiểu tiện nhân, nói chuyện với ngươi!"

Mộ Tiêu Thư rốt cục buông xuống tú hoa châm, cầm lên một bả cây kéo nhỏ kim sắc, nhìn hai người một mắt, đột nhiên kinh ngạc nói: "Trang bà tử? Ngươi không phải là đã chết rồi sao?"

"Ai nói ta chết? Tốt, ngươi dám nguyền rủa ta?"

"Di? Tất cả mọi người nói như vậy a, nói ngươi trúng kịch độc, chưa hai ngày hảo sống."

“Ngươi cái miệng thúi này, xem ta không tê ngươi!” Trang bà tử nói vọt tới.

“Cũng không phải ta nói.”

Mộ Tiêu Thư linh xảo trắc thân, tránh được, thân thể cao lớn của Trang bà tử, đồng thời cổ tay vừa lộn, siết kim sắc kéo ở vai nàng một đâm ——

“A!”

Mộ Tiêu Thư cười nhạt, tay nắm kéo vừa chuyển, kéo liền từ trên vai của Trang bà tử vắt xuống một khối thịt tươi! Ở đầu vai nàng để lại một lỗ thủng máu đỏ tươi.

Mộ Tiêu Thư nhấc chân nhất đoán, Trang bà tử một đầu ở trên tú giá kéo xuống. Tú giá đổ nát, thân thể nặng nề ngã ở trên mặt đất.

“Thật ghê tởm!” Mộ Tiêu Thư ghét bỏ nói.

Lý thị ngơ ngác nhìn một màn này, bất quá chuyện một cái chớp mắt, Trang bà tử thế nào lại như vậy rồi? Lúc này, nàng nghe được một thanh âm quen thuộc.

“Uy, cho ngươi” Đón một món khác hướng Lý thị bay tới.

Nàng bản năng tiếp nhận, xúc cảm trơn trợt dính, đây là…

“A —— a ——” âm thanh Lý thị kêu lên.

Mộ Tiêu Thư ném cho nàng chính là khối thịt kia! Từ trên vai Trang bà tử kéo xuống! Máu dầm dề, vẫn còn ôn độ.

(Luna: T_T truyện này đáng sợ quá)

Hai chân Lý thị mềm nhũn, ngã trên mặt đất.

Nàng có thể chính mồm hạ lệnh dần vặt người, nàng cũng có thể thưởng thức tràng diện máu tanh, thế nhưng để chính nàng đụng vào thịt người, nàng chịu không nổi! Thật là ác tâm ghê tởm!

“Nôn ——” Lý thị há mồm phun ra.

"Lại làm dơ chỗ này của ta." Mộ Tiêu Thư bất mãn nói.

Chậm rì rì chậm rì rì đi tới trước mặt của Lý thị, đem một bó tóc của nàng kéo lên: "Phu nhân, người nói… Nếu như ta hiện tại cho cổ ngươi một chút, mạng của nguơi, còn có thể ở đây không?"

Thanh âm của Mộ Tiêu Thư sâu kín, từng chữ từng chữ nói rất chậm, tựa như nữ quỷ lấy mạng.

Lòng của Lý thị sợ hãi tử vong trong nháy mắt, kinh qua kinh hách mới vừa rồi, nàng không chút nghi ngờ Mộ Tiêu Thư thực sự sẽ động thủ.

Mặc kệ trên tay nàng nắm giữ bao nhiêu quyền lực, có bao nhiêu tiền có thể tiêu, lại có bao nhiêu người vì nàng bán mạng, chỉ cần một đao này xuống phía dưới, mạng nhỏ cũng sẽ xong! Đây là sự tình thiên chân vạn xác.

"Đừng…giết người phải đền mạng, ngươi không thể làm như vậy…"

"Ta có cái gì không thể a, ngươi đem ta nhốt ở chỗ này, để ta sống không bằng heo chó, ta hiện tại không muốn sống. Phu nhân, vừa lúc muốn kéo ngươi chôn cùng."

"Không nên! Ngươi sống, ngươi sống! Sau này ta cho ngươi ăn ngon, mặc đẹp, cái gì tốt cũng đều mang cho ngươi. Ngươi thả ta đi, ta van cầu ngươi, để ta làm cái gì đều có thể…"

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, bình luận: "Ngươi thật tiện!"

Đang nói đầu của nàng đột nhiên nhất thấp, ngay tại chỗ một nhào lộn, đón thuận thế đứng lên.

Phòng trong lần thứ hai truyền ra kêu thảm thiết sắc nhọn, Trang bà tử sợ choáng váng, vội vội vàng vàng đem băng ghế trong tay ném một cái: "Phu nhân! Ta không phải cố ý… Ta là tưởng…"

"Ngươi là tưởng ta sao." Mộ Tiêu Thư cười thay nàng nói hết lời.

Lý thị mới vừa rồi cầu xin tha thứ, là kế hoãn binh, bởi vì nàng bởi vì nàng Trang bà tử, biết nàng giơ ghế lên muốn đập nát đầu của Mộ Tiêu Thư!

Mộ Tiêu Thư cười, là cười ngây thơ của Lý thị. Nàng không cần xoay người, cũng biết phía sau chuyện gì xảy ra.

Mộ Tiêu Thư tránh ra, gặp họa chính là Lý thị.

“Nếu không ta phản ứng nhanh, đầu liền muốn nở hoa rồi.” Mộ Tiêu Thư nói như không liên quan mình.

Tuy nói Lý thị ôm lấy đầu, Trang bà tử cũng điều chỉnh vị trí đập xuống, thế nhưng tình huống của Lý thị vẫn là rất thê lương. đầu khớp xương bả vai cũng phỏng chừng đã gãy, hiện tại nằm ở chỗ này hừ hừ khanh khanh kêu, căn bản không nhúc nhích được.

“Ta giết ngươi!” Trang bà tử mở to một đôi mắt rậm rạp tơ máu, hung tợn muốn cùng Mộ Tiêu Thư liều mạng.

Nàng thương tổn tới Lý thị, dù cho nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, Lý thị là một người lòng dạ chật hẹp, sẽ không bỏ qua cho nàng! Đều là do lỗi của tiểu tiện nhân này, đều là nàng! Nàng tại sao có thể né tránh?

“Ta cho ngươi tránh!”

Trang bà tử không quan tâm nhào tới, Mộ Tiêu Thư cố kỹ trọng thi, chờ đúng thời cơ một nhào đến phương hướng của Lý thị!

Trang bà tử liều mạng đem thân thể chạy đến, phù phù một tiếng, thân thể to mọng của nàng đập vào trên mặt đất, cuối cùng cũng cuối không để cho Lý thị thương càng thêm thương.

“Ha ha… Ngươi có thể thử thêm vài lần nữa, nhìn phu nhân nhà ngươi có thể hay không hỏng mất.”

Trang bà tử giùng giằng từ dưới đất bò dậy, nàng thế nào cũng đều không hiểu, vì sao nàng lại không đối phó được một kẻ ngu si? Kẻ ngu si tùy nàng đánh chửi, thế nào lại trở nên lợi hại như vậy? Nàng ngơ ngác sững sờ ở, không biết nên làm gì bây giờ.

Mộ Tiêu Thư một mình vào trong phòng, chỉ coi các nàng không tồn tại.

Một lát sau, một nha hoàn vội vã chạy tới, vừa chạy vừa gọi: “Phu nhân, không xong! Độc của tam tiểu thư lại phát tác!”

21. Chương 21: Điều Kiện Của Nàng

Editor: Luna Huang

Nha hoàn vừa vào cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là Trang bà tử trên vai máu chảy thành sông, ngay sau đó lại nhìn thấy Lý thị trên mặt đất rên, nàng cả kinh tại chỗ, ngay cả mục đích của chuyến đi này của mình đều quên.

“Đây là… Đây là thế nào?”

Lúc này ở trong viện của Lý thị, trên tay Mộ Tiêu Chiêu nắm bắt một phong thư, hoang mang lo sợ đi tới đi lui.

Độc của Mộ Tiêu Y lại phát tác, càng không ngừng nôn máu đen, nàng lại nhận được thư của phụ thân, nói mấy ngày nữa sẽ về nhà. Thế nhưng trong nhà hiện tại hỏng bét, nếu như bị hắn thấy, nên làm thế nào cho phải?

Tồn tại của Mộ Tiêu Thư, thế nhưng gạt Mộ Triển Mẫn! Cũng là bởi vì lung tú, Lý thị mới được Mộ Triển Mẫn phù chính!

Bất kể là độc của Mộ Tiêu Y, hay là thương trên tay Lý thị, chân tướng đều không thể nói ra được, chỉ có thể ẩn dấu.

Mộ Tiêu Chiêu càng nghĩ càng sốt ruột, táo bạo hỏi: “Phái người đi thỉnh mẫu thân chưa? Thế nào còn chưa có trở lại?”

Nha hoàn của nàng Duyệt Trúc vào phòng, phục bên tai Mộ Tiêu Chiêu, nói nhỏ một trận.

“Cái gì!” Thanh âm của Mộ Tiêu Chiêu cất cao, “Nương ta nàng… Hảo, hảo, cuối cùng là nhìn rõ, nguyên lai là nàng! Ta đánh giá thấp nàng!”

“Tiểu thư, bây giờ nên làm gì?”

“Làm sao bây giờ?” Mộ Tiêu Chiêu trên mặt lộ ra cười quỷ dị, kỳ tích bình tĩnh lại, “Ta sẽ đi gặp nàng.”

Mang theo nha hoàn của nàng, Mộ Tiêu Chiêu lập tức ra cửa.

Ở trên đường, nàng thấy người đưa Lý thị cùng với Trang bà tử trở về, nhìn thấy dáng vẻ của các nàng, mặt của Mộ Tiêu Chiêu đều xanh. Trấn an mẫu thân mình vài câu, nàng lại gọi thêm Trần bà tử, lúc này mới đi tú viên.

Thời gian nàng đến, Mộ Tiêu Thư đang vùi đầu viết cái gì, biết nàng, liền buông bút xuống, cười tủm tỉm nhìn Mộ Tiêu Chiêu, tựa hồ chờ rất lâu rồi.

“Ta nha, liền biết ngươi sẽ đến.”

Mộ Tiêu Thư đứng lên, đem thứ mình viết thổi thổi, nhìn một chút, lại vo thành viên, ném.

Mộ Tiêu Chiêu nhìn chăm chú vào Mộ Tiêu Thư, mở miệng nói: "Tiêu Thư, tỷ muội chúng ta một hồi, ngươi nếu có cái gì bất mãn, vì sao không nói thẳng, trái lại thương tổn muội muội và mẫu thân của ta?"

"Là ai nói nhảm?" Mộ Tiêu Thư kinh ngạc nói, "Tiểu Y ta không nói, thân nương ngươi nàng rõ ràng là Trang bà tử đánh, đâu có chuyện gì liên quan tới ta."

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu cũng nổi một cổ lửa giận, mặt của nàng triệt để lạnh xuống. Giờ này khắc này, nàng là triệt để hiểu, Mộ Tiêu Thư lần này sẽ không bán sổ sách của nàng!

"Cho ngươi xem một món khác." Mộ Tiêu Thư lại nói.

Nàng đem rổ chứa vải vụn, ném vào trước mặt của Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Tiêu Chiêu nhìn thoáng qua, hô hấp thay đổi, nàng cũng vô pháp giữ được tĩnh táo, run rẩy: "Ngươi đem tú phẩm của ta… Làm hỏng?"

"Là tú phẩm của ta." Mộ Tiêu Thư cải chính nói, "Lễ cập kê của ngươi, nếu là lấy không ra tú phẩm, người khác sẽ nhìn ngươi thế nào? Muốn thế nào hướng người khác giải thích? Hôm nay Mộ gia không có căn cơ gì, chỉ vào hoàng thượng coi trọng sống qua! Ta nghe nói cha ngươi đang vì thăng quan bôn tẩu, ở nơi này trước mắt nếu là…"

"Ngươi muốn cái gì?" Mộ Tiêu Chiêu lạnh như băng nói, "Chúng ta dù sao cũng là người một nhà, đều họ Mộ, nếu như xé rách mặt, đối với người nào cũng không tốt."

Mộ Tiêu Thư vỗ tay một cái, cười nói: "Hảo, đủ thẳng thắn, ngươi so với nương ngươi thức thời hơn. Ta chỉ muốn một món ka=hác, thân phận nguyên bản của ta!"

"Không thành vấn đề, Tiêu Y…"

Mộ Tiêu Thư ngẩng, mãn bất tại hồ nói: "Cái này ta không quản được."

"Hảo, ngươi chờ tin tức của ta." Mộ Tiêu Chiêu gần như cắn răng nghiến lợi, nàng âm mặt, thật nhanh ly khai viện tử của Mộ Tiêu Thư.

Cùng ngày, Liễu đại phu lần thứ hai bị mời đến Mộ phủ, nói là chủ Lý phu nhân hơi nhức đầu, tìm hắn đến xem.

Lại có tin tức nói Lý phu nhân tâm tình không tốt, lại là đập bể đồ, lại là đánh chửi hạ nhân, đến tai đến tai vào buổi tối, lúc này mới yên tĩnh. Về phần nguyên nhân nàng phát hỏa, chỉ có rất ít người mới biết được.

Trăng lạnh treo cao, trong vòng biệt viện Lân vương, một lộ thiên thủy trì bốc lên nhiệt khí. Hai nha hoàn đang cầm vật cần để tắm rửa, ánh mắt dừng ở mặt nước sóng gợn lăn tăn.

Đột nhiên, một nam tử thoát nước mà ra, trên thân mạnh mẽ đắm chìm trong ánh trăng, bước đi lên bờ. Giọt nước tròn vo không thích đồng đều, từ bắp thịt của no đủ hữu lực của hắn chảy xuống.

Tuy là ban đêm, hai vị tỳ nữ hầu tắm bên cạnh trì nhìn đến đỏ mặt, cúi thấp đầu nghênh liễu thượng khứ.

Đàm Hạo Uyên tùy ý tỳ nữ vì hắn vì hắn mát xa mặc y phục, không đợi vạt áo cột chắc, hắn liền đi thẳng tới bên cạnh cái bàn đá, xốc lên một bầu rượu, ngửa đầu đở vào trong miệng.

Nếm một ngụm rượu ngon, bên môi Đàm Hạo Uyên lộ ra một nụ cười mị hoặc, phảng phất cảm thấy mỹ mãn.

"Chủ tử." Cố Triêu đã đi tới. Hai tỳ nữ tự giác lui ram đem nơi này cho chủ tớ hai người bọn hắn.

Đàm Hạo Uyên đại mã kim đao ngồi xuống, trong miệng lười biếng nói: "Nói."

"Trong thành có người ở sưu tầm tung tích của chủ tử, vương phủ bị người để mắt tới, Cố Viễn tại cùng bọn họ chu toàn. Có người đã từng len lén xông vào, bị Cố Viễn ngăn lại, đối phương lập tức uống thuốc độc tự vẫn."

Tiếu ý Đàm Hạo Uyên không giảm, chỉ là đôi mắt thanh lãnh như ánh trăng, khoan thai nói rằng: "Chiến trận ám sát bổn vương lớn như vậy, làm sao cam tâm thất bại trong gang tấc? Bọn họ không chiếm được tin tức của bổn vương, sợ là nóng nảy. Có thể có cái tin tức khác?"

"Vâng. Chúng ta điều tra đến điểm dừng chân của bọn họ ở ngoài thành, thuộc hạ bố trí tốt, ngày mai sẽ cùng bọn chúng " Tiếp xúc"."

Khóe môi Đàm Hạo Uyên nhất câu, trong mắt hình như có hàn mang hiện lên: "Đúng rồi, bổn vương thêm vào chuyện bảo Cố Viễn đi thăm dò có thể có mi mục?"

"Tạm thời không có."

Đàm Hạo Uyên không có hỏi lại, tự rót tự uống một hồi, liền trở về tẩm phòng. Một danh mạo mỹ tỳ nữ lẳng lặng hầu, chính là một trong hai tỳ nữ hầu hắn tắm.

Đầu mày của Đàm Hạo Uyên lập tức nhíu lại, tỳ nữ nâng cao chén nước canh, cười nói: "Thất gia uống rượu, nô tỳ chuẩn bị chén canh giải rượu này, thỉnh thất gia tiếu nạp."

Biệt viện này là nơi bí mật, ngoại trừ vài người cực ít, trong biệt viện đa số đều không biết thân phận chân thật của Đàm Hạo Uyên, chỉ biết là hắn là thất gia.

"Canh giải rượu?" Đàm Hạo Uyên bước vài bước to đến bên người tỳ nữ, đem chén canh kia cầm trên tay, "Ngươi thật thiếp tâm."

Ánh mắt của tỳ nữ nhất thời sáng lên, vui vẻ nói: "Tạ ơn thất gia khích lệ, đây là nô tỳ phải làm."

Đàm Hạo Uyên quay chén canh ngửi một cái, bỗng nhiên nói rằng: "Còn không quên thêm mị dược cương cường, thật sự là quá "có tâm" rồi. Người đến! Đem chén nước trong này rót cho nàng uống hết, tra rõ lai lịch của nàng!"

Đàm Hạo Uyên đem chén nặng nề mà đặt ở trên án, Cố Triêu mang người lên tiếng trả lời mà vào, không nói hai lời liền bắt tỳ nữ.

"Thất gia, nô tỳ sai rồi! Nô tỳ bị ma quỷ ám ảnh, thỉnh tha nô tỳ đi! Nô tỳ không có ý đồ khác, nô tỳ chỉ là… Chỉ là ái mộ thất gia…"

Đàm Hạo Uyên không kiên nhẫn khoát khoát tay, không có ý thương hương tiếc ngọc chút nào: "Mang xuống."

Cố Triêu sai người đem tỳ nữ dẫn đi, trong lòng cũng rất băn khoăn. Cứ cách đoạn thời gian liền muốn phát sinh chuyện tương tự một lần, quả thực khó lòng phòng bị. Những tỳ nữ này đều là kinh qua trọng trọng chọn, xác định lai lịch thuần khiết mới chọn. Thế nhưng luôn sẽ có người vi phạm, làm một số việc không nên làm…

Nên trách Vương gia hắn mị lực vô biên sao? Cố Triêu ôm trán thở dài.

Ngày thứ hai, trời còn chưa sáng, kinh thành Mộ phủ liền có một chiếc xe ngựa lái ra khỏi đại môn.

Mộ gia chủ mẫu Lý thị muốn đi vào một tòa chùa miểu ở Kinh Giao, vì phồn vinh hưng thịnh của Mộ gia cầu phúc, ai biết lại ngoài ý muốn ở bên ngoài chùa miểu đoạn tường, gặp một tiểu khiếu hoa tử bẩn thỉu.

Tiểu khiếu hóa này vẻ mặt mụn nhọt ghê tởm, có thể nói không đúng tý nào, Lý thị thưởng nàng mấy cái tiền đồng, coi như là phát thiện tâm. Nhưng ngay khi tiểu khiếu hóa khom lưng nhận tiền đồng, trên người nàng một tượng điêu khắc gỗ nho nhỏ rớt ra. Lý thị lập tức dừng bước, bắt được tượng điêu khắc gỗ tỉ mỉ kiểm tra, bên trên có khắc một chữ "Mộ"

Lý thị lệ nóng doanh tròng, trước mặt của mọi người ôm chặt tiểu khiếu hóa kia: "Tượng điêu khắc gỗ này là năm đó đại ca chính tay khắc, sau lại tặng cho tiểu nữ nhi của hắn, hài tử này nhất định là di cô của hắn rồi!"

Vì vậy chuyến đi này của Lý phu nhân, cầu phúc không có thành, trái lại mang về một nhị tiểu thư.

Trong xe ngựa lung lay lắc lư, gương mặt Lý thị hai mắt chết cũng nhắm chặt. Ngồi trước mặt nàng vừa bên ngoài nhận trở về tiểu khiếu hóa tử —— Mộ Tiêu Thư.

Hôm nay sáng sớm, Mộ Tiêu Thư liền lặng lẽ tiến nhập mã xa của Lý thị. Ở bên trong xe, nàng bị phẫn thành một khiếu hóa tử, sau đó đi tới trước cửa miếu cùng Lý thị "Vô tình gặp được", thuận lợi hoàn thành nhận thức.

Bên trong xe buồn chán, ngoại trừ thanh âm của bánh xe không có gì khác, Mộ Tiêu Thư móc ra một tiểu hà bao tàng thanh sắc, cầm ở trên tay thưởng thức. Lý thị đối diện nàng đột nhiên mở mắt ra, hận hận nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

"Mục đích của ngươi đã đạt được, đừng quên sự tình ước hẹn với chúng ta!"

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Thẩm thẩm an tâm là được, ta ngoại trừ thẩm thẩm, còn có thể dựa vào ai? Chỉ cần thẩm thẩm thật tình đối đãi, ta cũng sẽ ghi nhớ trong lòng."

Lý thị nặng nề mà hừ một tiếng, vết thương trên bả vai nàng còn đau! Loại thương này muốn khỏi, cũng không dễ dàng như vậy.

Vốn có nàng là thế nào không tha cho Mộ Tiêu Thư, nhưng Mộ Tiêu Chiêu khuyên. Đại nữ nhi của nàng nói rất đúng. Mộ Tiêu Thư bất quá là một hai bàn tay trắng, dù cho về tới Mộ gia tiếp tục làm tiểu tỷ, nàng có thể nhấc lên cái gì?

Nữ tử quan trọng nhất là cái gì? Là hôn sự! Thế nhưng chỉ bằng dung mạo này của Mộ Tiêu Thư, trên đời này người nam nhân nào muốn nàng? Không có nàng vị đương gia chủ mẫu này hỗ trợ, Mộ Tiêu Thư nàng có thể gả ra ngoài?

Mộ Tiêu Chiêu còn nói, để cho nàng trở lại Mộ gia cũng là chuyện tốt. Một khi qua ngày lành, đồ nàng mong muốn sẽ càng nhiều, chỉ cần nàng có điều cầu, dù sao cũng phải cầu Lý thị đương gia chủ mẫu này trước. Như vậy, các nàng cũng liền có thể đem Mộ Tiêu Thư gắt gao bắt bí. Đợi được ngày sau nàng không có giới trị lợi dụng, cũng tùy các nàng xử trí?

Lý thị mắt liếc nhìn Mộ Tiêu Thư như không có chuyện gì xảy ra, nghĩ đến xấu dạng dưới mạn che mặt của nàng, tâm tình liền tốt hơn nhiều.

Mộ Tiêu Thư nắm bắt tiểu hà bao, ở đây cất giấu khế ước của nàng và người kia. Nàng không khỏi nghĩ, người kia thành thật ký, có thể hay không quỵt nợ?

Nghĩ chuyện này, nàng không tự chủ được nở nụ cười.

Thế nhưng cười chỉ duy trì trong một cái chớp mắt, nét mặt của nàng đột biến đổi, bỗng nhiên cúi xuống thân thể, một mũi tên nỏ đột nhiên từ trước cửa sổ bán vào, dừng lại trên trên mi tâm của nha hoàn đối diện!

Nha hoàn kia hai mắt trợn tròn, đảo tròng trắng mắt, dùng sức nâng mắt lên nhìn, tựa hồ muốn nhìn rõ mình là chết như thế nào.

22. Chương 22: Gặp Lại Cố Nhân

Editor: Luna Huang

Tiếng thét chói tai của Lý thị lập tức bên trong xe vang lên, nàng ôm đầu của mình, liều mạng lui vào trong góc. Cùng lúc đó, lại là tam thanh muộn hưởng, thân xe rung động, con ngựa hí, ba cây tên nỏ hung hăng đâm vào trên mã xa!

Mộ Tiêu Thư miêu thân, dịch chuyển đến cạnh cửa xa ngựa, xốc một góc mành lên.

Ước hai dặm chi ngoại, có hai nhóm người ngựa đánh đến, đánh thành một đoàn, nhìn một cái ước chừng hơn trăm người! Này mấy tiễn nỏ này, chính là các nàng bị vạ lây cá trong chậu.

Mộ Tiêu Thư chỉ liếc mắt nhìn, lập tức trọng trọng vỗ xa phu sợ choáng váng, lạnh giọng phân phó nói: "Thay đổi tuyến đường, chúng ta vòng đường xa!"

Xa phu mồ hôi lạnh nhễ nhại rốt cục tỉnh táo lại, liên thanh ứng thị, khống chế mã xa bắt đầu chuyển hướng.

Mã xa khẽ động, nha hoàn chết bên trong xe liền ngã xuống, đánh về phía Lý thị. Lý thị sớm đã sợ đến tay chân chân, không có thể né tránh, bị thi thể ấm áp nhào vào.

"Đem nàng ném.. ném xuống!" Lý thị mang theo khóc nức nở, há miệng run rẩy nói.

Mộ Tiêu Thư liếc nàng một mắt, sau đó nắm y phục của nha hoàn kia, một cước đá ra ngoài xe. Làm như vậy không phải là vì Lý thị, mà là giữ lại cổ thi thể bên trong xe, tóm lại không phải là sự tình thoải mái.

Mã xa thay đổi phương hướng, xa phu ngoan kéo ngựa bên xe, hận không thể nhanh lên một chút ly khai đất thị phi này. Đúng lúc này, dị biến tái khởi!

Vẫn là tiễn nỏ bất thình lình bắn tới, thổi phù một tiếng, đâm vào cái bụng con ngựa.

Con ngựa thống khổ hí, bốn vó loạn đặng, mạnh vòng vo một phương hướng, nhanh chân chạy như điên, đúng là hướng về phương hướng của hai nhóm người mãnh tiến lên.

Chỉ nghe phù phù một tiếng, xa phu sơ ý một chút đã bị bỏ rơi xa, sinh tử không biết. Vai bị thương của Lý thị đụng vào trên vách mã xa, kêu thảm thiết liên tục, đầu vai mắt thấy máu rỉ ra.

Chỉ có tình huống của Mộ Tiêu Thư tốt hơn chút, khó khăn lắm ổn định thân thể. Nàng đem thanh chủy thủ mang theo người rút ra, cố sức cắt sợi dây buộc ngựa.

Ngựa này bị kích thích, đã vô pháp trấn an, biện pháp duy nhất chính là mã xa cùng ngựa tách ra.

Sợi dây rốt cục dưới nỗ lực của Mộ Tiêu Thư bị cắt đứt, mã xa một trận xóc nảy, cuối cùng cũng ngừng lại, thế nhưng Mộ Tiêu Thư vẫn như cũ không cao hứng nổi.

Xung quanh đều là đao quang kiếm ảnh, con ngựa kia trong lúc phát điên, đã đem các nàng dẫn tới trung tâm tranh đấu!

Nếu như chỉ là rất ít người, Mộ Tiêu Thư có đầy đủ lòng tin có thể ứng phó. Nhưng bây giờ xung quanh có nhiều người như vậy đang chém lung tung giết lung tung, nàng muốn thế nào ly khai? Sợ rằng chỉ cần nàng khẽ động, sẽ trở thành mục tiêu sống!

Mộ Tiêu Thư lăng không huy chủy thủ một chút, chặt đứt một cây tiễn nở đang bay đến, xoay người trở vào bên trong xe.

Có tên bắn lén, nàng lại đoán! Ai đui mù đối với nàng động thủ, nàng sẽ giết kẻ đó! Tử thủ mã xa, đợi được có cơ hội lại chạy ra.

Nàng vừa hạ quyết tâm, lại có một người áo đen lảo đảo đụng phải trên mã xa, quơ đao liền hướng bên trong xe bổ tới, Mộ Tiêu Thư nhất tránh, nhất chủy thủ ngoan đâm vào lưng hắn, lại mạnh rút ra. Người nọ nửa người phủ phục trên xe ngựa. Chết.

Lý thị sợ đến mặt không còn chút máu, lá gan của Mộ Tiêu Thư còn lại là quá lớn, còn tiến lên lục soát thân thể của hắc y nhân.

"Không có mang theo bất luận vật gì có thể để tỏ rõ thân phận…"

Mộ Tiêu Thư tìm ra một đống ám khí, chỉ là còn chưa đánh dấu. Nàng chọn giữ lại để mình dungg, lại đem cây trường đao cầm ở trong tay.

Đồ đều là tốt, đủ để thấy rõ chủ tử sau lưng đám người kia là vị đại nhân vị đại nhân, bằng không không xứng với những hảo trang bị này.

Thời gian phân tích lai lịch của những người này, Mộ Tiêu Thư thế nào cũng không nghĩ ra, tại đây thời khắc hỗn loạn, lại còn có người chú ý tới sự tồn tại của nàng.

Cách đó không xa trên một tiểu sườn núi, một trước một sau đứng thẳng hai nam tử. Hai người đều hắc y, che mặt, thấy không rõ tướng mạo.

Đàm Hạo Uyên nhìn chằm chằm phương hướng của mã xa, thấp giọng tự nói: "Thanh chủy thủ kia…"

Hắn đã từng một địa phương khác gặp qua!

Đàm Hạo Uyên đối với điểm này vững tin không thể nghi ngờ, không khỏi cười khẽ một tiếng, thân hình khẽ động từ tại chỗ tiêu thất.

"Chủ tử!" Cố Triêu không kịp ngăn cản, không thể làm gì khác hơn là đi theo.

Đang ở nơi giết người tuy rằng không ít, thế nhưng Đàm Hạo Uyên lại phảng phất nhàn đình tín bộ, đến mức càng trống trải. Bởi vì tất cả đối thủ của hắn, đều chết thảm dưới kiếm của hắn. Hắn giống một pho tượng sát thần, bước chân vững vàng, một chút hướng mục tiêu của chính mình tới gần, thẳng đến hắn đứng ở trước mã xa.

Bên trong xe Mộ Tiêu Thư nắm chặt trường đao, nhìn chằm chằm mành trước mặt sứt mẻ bất kham. Có người đến, hơn nữa còn là cao thủ!

Đột nhiên, một đạo hàn quang hiện lên, mành nhanh nhẹn hạ xuống, trường đao Mộ Tiêu Thư chém ra, tranh một tiếng, cùng mũi kiếm đánh vào một chỗ. Một người áo đen xuất hiện trước mặt nàng, che mặt, chỉ có một đôi mắt bên ngoài, lúc này chính là nghiêm nghiêm túc túc nhìn nàng.

Sau một hồi, trong mắt kia phảng phất có mỉm cười, Mộ Tiêu Thư nghe hắn không gì sánh được khẳng định nói: "Là nàng."

Nàng sửng sốt một chút, hồi tưởng lại thanh âm này, cũng nở nụ cười: "Ngươi chuẩn bị trả nợ tốt rồi sao?"

"Nữ nhân vô tình, chỉ biết nhớ thương…" Đàm Hạo Uyên quay người một kiếm, đâm chết một người phía sau hắn đánh lén, "Nợ của nàng."

Ngay sau đó lại có ba người từ chung quanh phác sát chạy đến, mới vừa rồi biểu hiện của Đàm Hạo Uyên hiển nhiên đưa tới chú ý của bọn họ, đưa hắn làm trọng điểm công kích hỏa lực.

Động tác của Đàm Hạo Uyên không nhanh không chậm, không xuất chiêu thì thôi, vừa xuất chiêu nhất định đả thương người. Ngay khi hắn cùng với ba đối thủ triền đấu, có người nhân cơ hội hướng Mộ Tiêu Thư phát khởi tiến công.

Ngón tay Mộ Tiêu Thư kẹp một cái„ ngón tay đang lúc sinh ra mấy mũi ám khí, đang chuẩn bị bắn đến người nọ, lại bị người dùng lực kéo một cái, lên ngã vào trong ngực bền chắt của hắn. Động tác của nàng tự không cần phải nói, là hoàn toàn bị cắt đứt. Tên còn lại phi thân ra, chặn thế tiến công đối phương, chính là Cố Triêu chạy tới.

Cái trán của Mộ Tiêu Thư gân xanh nổi lên, đối với Đàm Hạo Uyên nói: "Xen vào việc của người khác!"

Đàm Hạo Uyên một cánh tay đem nàng xiết vào trong ngực, tư thái nhất phó đương nhiên của người bảo vệ. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư nàng lúc nào cần bảo vệ của người khác?

Lúc này sắc mặt Đàm Hạo Uyên có chút âm trầm, lạnh lùng nói: "Tốc chiến tốc thắng, tất cả đều giết!"

Mộ Tiêu Thư nhìn kinh ngạc, chờ đến ngoại vi, không khỏi hỏi: "Ngươi đến cùng là ai? Đã có thân thủ như vậy, lần trước thì tại sao bị thương?"

"Ai cũng khó tránh khỏi bị người ám toán." Đàm Hạo Uyên thuận miệng giải thích một câu, tháo che mặt xuống.

Mộ Tiêu Thư nhìn gương mặt soái của hắn gần trong gang tấc, không khỏi hơi thất thần.

Trong mắt Đàm Hạo Uyên lộ ra khôi hài, trước mắt vị này tựa hồ đối với tướng mạo của hắn đặc biệt cảm thấy hứng thú, rồi lại nhíu nhíu mày, nghĩ mạn che mặt của Mộ Tiêu Thư phá lệ chướng mắt, liền đưa tay tháo xuống.

Mộ Tiêu Thư chợt hoàn hồn, một tay liễu cổ tay của Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên thiêu mi, tiến đến bên tai của nàng thấp giọng hỏi: "Thế nào, còn không cho phép nhìn? Ngày đó nàng rất nhiệt tình…"

Nghĩ đến "Ngày đó", mặt của Mộ Tiêu Thư có chút hơi phát nhiệt, trên tay càng phát ra cố sức: "Nói chung, không được."

Sau mạn che mặt nàng còn mang mặt nạ, làm sao có thể để Đàm Hạo Uyên thấy hình dạng xấu? Trong lúc bất chợt Mộ Tiêu Thư phá lệ nổi lên coi trọng hình tượng của mình.

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên từ trên mặt của nàng chậm rãi di động tới tay, vươn một ngón tay trên mu bàn tay nàng vẽ vẽ, dẫn tới Mộ Tiêu Thư trừng hắn một mắt, lúc này mới thu tay lại.

"Mới vừa rồi ta cứu nàng một mạng, có đúng hay không đủ để gán nợ?"

“Mới vừa rồi dù cho ngươi không ra tay, ta tự có có biện pháp tự bảo vệ mình, nên không tính. Thế nào, chẳng lẽ ngươi là muốn quỵt nợ?”

“Cũng được, nợ này trước nhớ kỹ.”

Mộ Tiêu Thư xoay người nhìn về phía những người đang chém giết, song phương thắng bại đã phân, những người còn lại chỉ là giãy giụa, bị vây lại vô pháp thoát thân, toàn diệt chỉ là vấn đề thời gian.

“Ngươi vẫn chưa trả lời ta, ngươi là ai?”

Đàm Hạo Uyên có chút vô cùng kinh ngạc, nàng thực sự không biết? Thần sắc của Mộ Tiêu Thư cũng không giống nói dối.

Lúc này, Cố Triêu đã đi tới, quỳ một gối nói rằng: “Chủ tử, thanh lý không sai biệt lắm, chỉ là người kia nên xử lý như thế nào?”

Mộ Tiêu Thư theo ánh mắt của hắn nhìn lại, nguyên lai người kia chỉ Lý thị.

Đàm Hạo Uyên vấn: “Nàng mong muốn ta làm sao bây giờ?”

Mộ Tiêu Thư cười cười: “Phiền phức vị gia này thưởng cho chúng ta một chiếc mã xa hoàn hảo, tiễn hai người chúng ta hồi phủ.”

Đàm Hạo Uyên gật đầu, chỉ huy Cố Triêu đi làm, quay đầu lại nhẹ giọng hỏi: “Ta xem quan hệ của các nàng không bình thường, nàng cũng không cùng nàng thân cận, đang đánh cái chủ ý gì?”

Mộ Tiêu Thư chỉ là cười, xác thực nàng đang đánh mưu ma chước quỷ. Cả người của nguyên chủ từ sinh đến tử đều hủy ở trong tay Lý thị và nữ nhi của nàng, nàng làm sao có thể tiện nghi các nàng? Nàng nhất định cũng muốn các nàng hy sinh sinh mệnh tất cả huy hoàng, trả lại món nợ này!

“Đa tạ.” Mộ Tiêu Thư giảo hoạt cười, “Xe ngựa này coi như là lợi tức, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi.”

Cố Triêu sắp xếp xong xuôi lại trở về nghe thấy được một câu như vậy, nhất thời đối với nữ nhân này hiếu kỳ không gì sánh được. Chiếm tiện nghi người khác còn có thể đương nhiên như vậy, cũng là kỳ nhân rồi!

“Chủ tử, mã xa chuẩn bị xong.”

Đàm Hạo Uyên gật đầu, một lần nữa mang khăn, hắn rất tự nhiên dắt tay của Mộ Tiêu Thư, chỉnh cái động tác không có chút nào cách biệt, thấy Cố Triêu mục trừng khẩu ngốc.

Lý thị nhìn nam tử cao to kia đem Mộ Tiêu Thư tiễn lên xe ngựa, không khỏi đầu mày thẳng khiêu.

Người này là ai vậy? Hắn làm sao sẽ nhận thức Mộ Tiêu Thư? Vì sao đối với Mộ Tiêu Thư ôn nhu có thừa, đến ngoại nhân đều có thể nhìn phân minh?

Lý thị có vô số nghi hoặc, thế nhưng không ai chịu vì nàng giải đáp. Đàm Hạo Uyên từ đầu tới đuôi cũng không nhìn nàng một mắt, Mộ Tiêu Thư càng không có dấu hiệu muốn giải thích. Nàng chỉ có thể đem mấy vấn đề này toàn bộ chôn ở trong lòng.

Sau khi Mộ Tiêu Thư rời khỏi, Cố Triêu vấn Đàm Hạo Uyên: "Chủ tử, những thi thể này xử trí như thế nào?"

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nói rằng: "Hắn ở Kinh Giao không phải là có một sản nghiệp, bổn vương cấp cho một cảnh kỳ."

"Vâng." Trong mắt Cố Triêu lóe lên vẻ hưng phấn, đoạn đường này bọn họ chịu bị bao nhiêu tội, cuối cùng là thời gian phản kích!

Cố Triêu lên tiếng vâng, hắn so một thủ thế, nhân mã của hai phe này chiến đấu nhất thời bạch nhiệt hóa.

"Ngươi đi theo ta!" Đàm Hạo Uyên tựa hồ đối với cục diện phía sau mất đi hứng thú, mang theo Mộ Tiêu Thư đi ra ngoài.

Lý thị bên trong xe ngựa gọi: "Chờ ta một chút!" Mộ Tiêu Thư và Đàm Hạo Uyên còn lại là mắt điếc tai ngơ.

Lý thị trơ mắt nhìn Mộ Tiêu Thư ly khai, muốn theo sau, đao kiếm không có mắt. Nàng không có thể như Mộ Tiêu Thư vậy, vạn nhất bị người đam vài lỗ nên làm cái gì bây giờ? Vì vậy cuối cùng chỉ có thể lùi về trong mã xa, trong lòng run sợ khẩn cầu lão thiên gia thương xót.

Đàm Hạo Uyên và Mộ Tiêu Thư tuôn ra một cái đường máu, hắn tựa như một pho tượng một cỗ máy giết người di động, người chặn đường đều bị chém dưới kiếm của hắn.

23. Chương 23: Mượn Đao Giết Người

Editor: Luna Huang

Cùng ngày, trong thành nổ tung oa, điên cuồng mà lưu truyền một cái tin đồn: ngoài cửa biệt thự của Du Vương điện hạ ở Kinh Giao, đột nhiên xuất hiện một tòa núi thây. Do thi thể đông đảo xếp mà thành,

máu chảy thành sông, xú khí huân thiên!

"Này núi thây là thế nào tới?"

"Chết đều là những người nào?"

"Không biết a!"

"Là ai đang làm trò quỷ? Vì sao đem thi thể nhét vào biệt thự cửa Du Vương điện hạ?"

"Ngươi hỏi ta ta hỏi ai?"

Mọi người chung quanh hỏi thăm, nhưng không cảm giác được manh mối.

Đây chính là Du Vương điện hạ, dân chúng trong thành ai không biết ai không hiểu? Dù cho tất cả hoàng tử đều bị người quên lãng, duy chỉ có Du vương không quên được. Bởi vì sớm đã có suy đoán nói, Du vương là trữ quân nhân hoàng thượng chú ý tới! Hắn được công nhận là hoàng tử hoàng thượng yêu thích nhất.

Nếu tin tức không có chính xác, cũng chỉ có thể biên, vì vậy trong nháy mắt, thuyết thư nhân của các đại tửu lâu quán trà lấy ra bản lãnh của mình, truyện của mỗi người tươi sống canh tranh tương xuất. Người nói kích động, người nghe càng kích động, lúc đó nhấc lên một thịnh yến cuồng hoan.

Mà lúc này khí áp của Du vương phủ lại phá lệ thấp, lúc Du vương biết được việc này, giận dữ.

Trên tay hắn cầm cây roi, hai mắt xích hồng, hướng đám thụ hạ mãnh vung!

"Đều là một đám thùng cơm! Bổn vương nuôi các ngươi lâu như vậy, các ngươi không làm được chuyện không nói, còn làm cho lấn cửa nhà bổn vương!"

Hắn càng là tức giận, hạ thủ liền càng nặng, vũ điệu roi, để người khác da tróc thịt bong.

"Điện hạ tha mạng! Thuộc hạ nhận được tin tức, nói là tra được hành tung của Lân vương, liền dẫn người đi vào điều tra, ai biết đó là một cái bẫy! Bọn họ có chuẩn bị mà đến, chúng ta lúc này mới…"

Lửa giận của Du vương không những không có biến mất, trái lại thiêu đốt càng thêm tràn đầy.

"Cẩu vật! Các ngươi lớn lên đều là heo? Lân vương hắn Lân vương vật gì, một cái bẫy là có thể để phái đi toàn quân bị diệt? Là ai lời thề son sắt bảo chứng vạn vô nhất thất? Bổn vương lần này hạ huyết bổn, các ngươi liền lấy kết quả này cho bổn vương xem?"

Mấy ngày trước, Đàm Gia Dật còn tưởng rằng đại cục đã định, ai biết đảo mắt thế cục triệt để lật ngược, điều này làm cho hắn thế nào chịu được?

Vừa thông suốt qua đi, chính hắn cũng mệt mỏi, thở hồng hộc ném roi, phân phó nói: "Còn ngây ngốc làm cái gì? Đem những người còn lại tất cả đều triệu hồi, người nên xử lý tất cả đều xử lý, không nên lưu lại một người sống, hiểu không?"

Người quỳ trên mặt đất thở dài một hơi, một xấp thanh đáp lời vâng.

Lúc này đây bọn họ thỉnh động không ít thế lực giang hồ tương trợ, nếu như được chuyện, vậy dễ làm, mọi người cùng chung thành quả thắng lợi. Thế nhưng hôm nay thua chuyện… Vì để tránh cho có người bỏ đá xuống giếng, chỉ có để người biết chuyện vĩnh viễn ngậm miệng.

Huyết án biệt thự Du vương tuy rằng rung động kinh thành, thế nhưng đối với Mộ gia mà nói, khiếp sợ hơn, ngày nên trôi qua vẫn phải là trôi qua, hơn nữa bọn họ nghênh đón một đại sự: Mộ nhị tiểu thư thất tung nhiều năm đã trở về.

Hôm nay gia chủ Mộ gia là Mộ Triển Mẫn, vốn là nhị gia, hắn còn có một huynh trưởng Mộ Triển Hoành.

Thời gian Mộ gia chưa gượng dậy nổi, Mộ Triển Hoành dựa vào bộc lộ tài năng khoa cử, được mắt xanh của hoàng đế, bắt đầu đi vào quan trường. Cũng là hắn, để Mộ gia đã xuống dốc lần nữa tiến vào trong tầm mắt quyền quý của kinh thành.

Tám năm trước, Mộ Triển Hoành ký dư hậu vọng bị lâm vào một hồi tranh cãi, hắn vì tránh né tai hoạ, hướng triều đình đưa lên từ trình, mang thê nhi đi du sơn ngoạn thủy. Thế nhưng cũng không lâu lắm, phu phụ Mộ Triển Hoành liền song song chết ở nửa đường, mà nữ nhi duy nhất của bọn họ Mộ Tiêu Thư đi lạc.

Sau khi Mộ Triển Hoành chết, Mộ Triển Mẫn làm đệ đệ đương nhiên tiếp thu tất cả của Mộ gia, nhảy thành gia chủ Mộ gia.

Hôm nay nhị tiểu thư thất tung nhiều năm đã trở về, về tình về lý Mộ phủ đều nên hảo hảo nuôi nàng.

Trong phủ liền có lão nhân cảm khái: "Nhị tiểu thư là một người vô phúc, một đi một về này, cảnh còn người mất, Mộ gia cũng không phải là Mộ gia trước kia nữa rồi."

"Không có thể như vậy, trước đây Mộ phủ chính là nhà của nàng, hôm nay cũng ăn nhờ ở đậu."

"Rõ ràng là đích xuất đại phòng, tiểu thư đàng hoàng, hôm nay tất cả của Mộ gia cũng đều là tiền lão gia tranh về, nữ nhi của hắn lại cúi đầu dưới mái hiên người khác…"

Hai người này nói rất nhẹ, cho rằng không ai nghe, nhưng không biết nha hoàn của Mộ Tiêu Chiêu Duyệt

Trúc đang ở phụ cận.

Duyệt Trúc bất thình lình đứng dậy, khinh thường nói: "Nàng toán cái gì mà tiểu thư đàng hoàng? Bất quá là một kẻ ngu si mà thôi. Hai người các ngươi tốt nhất đem mắt đánh bóng một chút, nếu như theo sai người, sau này các ngươi khóc!"

Duyệt Trúc bỏ lại những lời này, lắc mông liền đi, lưu lại hai vị lão nhân Mộ phủ kia hai mặt nhìn nhau.

Lúc này ở trong viện của Lý thị, Mộ Tiêu Chiêu chính cùng nương của mình phía sau cánh cửa đóng kín nói chuyện.

"Nương, ngươi xác định đây là thật?"

Lý thị trầm mặt đáp: "Nương tuy rằng không biết đám hắc y nhân kia là ai, nhưng ta khẳng định bọn họ cùng tiểu tiện nhân kia có lui tới! Thảo nào nàng đột nhiên sửa lại thái độ, trước kia sỏa coi như là giả bộ, nàng cũng không dám lớn lối như vậy a, cảm tình là có chỗ dựa vững chắc, có đáy khí!"

Trong tay Mộ Tiêu Chiêu xoa xoa một khăn tay, con ngươi chớp động, suy tư về chuyện chân tướng.

"Ta nguyên nghĩ nàng một người lăn qua lăn lại không ra hoa dạng gì, chỉ có thể ngoan ngoãn mặc chúng ta lợi dụng. Hiện tại xem ra, vẫn còn phải cẩn thận mới phải."

"Nếu không phải vì ngươi, ta sớm giết chết tiểu tiện nhân kia rồi!" Lý thị cắn răng nghiến lợi nói, chỉ nghĩ bả vai của mình đau dữ dội.

Mộ Tiêu Chiêu đột nhiên dừng lại bước chân, trảm đinh chặt sắt nói: "Không được, chúng ta phải nghĩ một sách lược vẹn toàn."

"Sách lược vẹn toàn gì?"

"Nương không phải là biết một vị Liễu đại phu sao" Nữ nhi nghe nói trong chợ đêm nhân tài đông đúc, không bằng hướng hắn hỏi thăm một chút..." Mộ Tiêu Chiêu tiến đến bên tai Lý thị, thấp giọng nói nói mấy câu.

Lý thị nghe xong, ngưng thần suy nghĩ tỉ mỉ một hồi, nói rằng: "Nhưng là có thể, chỉ là Liễu Xuân lòng tham không đáy, vì chuyện của muội muội ngươi, hắn đã làm thịt ta sáu vạn lượng bạc! Nếu là có nhược điểm rơi vào trên tay hắn, khó bảo toàn ngày sau không biết dùng để áp chế chúng ta."

"Độc của muội muội còn chưa giải, bọn họ không phải là sẽ phái người đến sao? Đến lúc đó chúng ta có thể gọi Liễu Xuân, trực tiếp cùng người nọ làm giao dịch."

Hai người thương định một chuyện gấp gáp, Mộ Tiêu Chiêu bàng quan thần tình của Lý thị, lại phát hiện không có chuyển biến tốt đẹp chút nào.

"Nương, ngươi còn đang tức giận?"

Lý thị mạnh vỗ bàn một cái, hận nói: "Ta có thể không giận sao? Vì tiền trình của ngươi, khẩu khí này của ta chỉ có thể nhịn! Thế nhưng chung quy nan bình, vừa nghĩ tới sau này nàng mỗi ngày trước mặt ta hoảng, ta lại chên ghét chết được."

Mộ Tiêu Chiêu trấn an nói: "Mẫu thân hồ đồ, ngươi quên rồi sao? Chúng ta không thể trực tiếp động thủ, không phải là còn có người khác sao?"

Sau khi Lý thị nghe xong, hai mắt lập tức sáng lên, nàng thế nào đã quên tra này?"

Lúc này, ngoài cửa tới một danh phụ nhân, thon thả khinh bãi, váy phiên phi, một bước đều lộ ra đặc sắc của nàng, phong vận liên tục ngăn chặn cũng không đở nổi. Đáng tiếc, tuổi kia, có đẹp thì cũng là chuyện đã quan rồi.

"Chính là nàng." Mộ Tiêu Chiêu thấp giọng nói, sau đó nàng cười cười, đứng dậy bắt chuyện: "Phó di nương thế nào tới?"

Mộ Triển Mẫn yêu mỹ nhân, tiểu thiếp một người lại một người thú về, thời gian vào cửa của Phó di nương so với Lý thị sớm một chút, đứng hàng thứ năm, hai người đã từng đấu gà bay chó sủa, ngươi chết ta sống.

Thế nhưng không có địch nhân vĩnh viễn, từ khi Lý thị phù chính, Phó di nương thay đổi thái độ, bắt đầu nịnh bợ Lý thị. Lúc đầu tự nhiên chịu tội không ít, sau lại cùng Lý thị một giuộc.

"Đại tiểu thư." Phó di nương cung kính một tiếng, "Ta đến xem tỷ tỷ."

"Mẫu thân và Mẫu thân và di nương chậm rãi trò chuyện, ta đi xem muội muội."

Lý thị đã hiểu ý tứ của Mộ Tiêu Chiêu, lúc này nhìn Phó di nương liền phá lệ thuận mắt đứng lên, hòa hòa khí khí nói: "Ngồi đi, cũng liền ngươi còn nhớ thương đến xem ta, nhìn một đám không có lương tâm, không chừng ở sau lưng vui thế nào a!"

"Tay của tỷ tỷ là thế nào? Nghe nói bên đau đầu của ngươi lại tái phát?"

"Không có thể như vậy, khó chịu rồi. Về phần tay này..." Thần tình Lý thị âm âm, tức giận nói: "Không cẩn thận làm trúng."

Phó di nương thấy nàng không muốn nói tường tận, chỉ có thể đem đề tài này bỏ qua, phụ họa Lý thị vài câu, rốt cục tiểu tâm dực dực nói đến ý đồ mình đến.

"Hai nha đầu của ta mất thấy đại cô nương trưởng thành, vẫn còn theo ta chen trong một tiểu viện, phương diện sinh hoạt có nhiều bất tiện. Lần trước phu nhân nhắc tới Phức Hương viện, không biết chuyện này…"

Mặt Lý thị lộ vẻ quý ý, nói rằng: "Cái viện kia ta vốn chính là giữ lại cho ngươi, thế nhưng ngươi cũng biết, nhị tiểu thư vừa tìm trở về, cũng cần chỗ ở."

Sắc mặt Phó di nương cứng đờ, nói quanh co: " Nàng hôm nay bất quá là một cô nhi không cha không mẹ, ở đâu mà không được a, phu nhân mới là gia chủ của Mộ gia là chúng ta."

"Hừ, đừng xem nha đầu kia không ai có thể cậy vào, nàng rất trương cuồng. Ta chỉ viện tử khác, nàng lại không chịu, đã nhìn chằm chằm Phức Hương viện của ngươi rồi."

"Vậy làm sao thành!" Thanh âm của Phó di nương rồi đột nhiên cất cao, "Hôm nay Mộ phủ không có thể để nàng định đoạt như vậy."

"Phức Hương viện này, không phải là của ngươi chính là của nàng, lời của ta đặt ở đây, nên làm như thế nào… Chính ngươi nhìn mà làm đi."

Trong Phức Hương viện, Mộ Tiêu Thư hắt hơi một cái.

Nàng xoa xoa nói: "Những hoa này thơm quá, lổ mũi của ta đều ngứa." Nàng nói cúi người, tiến đến một đóa hoa lương hoàng sắc trước mặt ngửi một cái.

Một bên Duyệt Trúc thấy thế, bĩu môi, mang theo một tia khinh bỉ không dễ phát giác nói rằng: "Coi chừng có người sau lưng niệm nhị tiểu thư a."

"Niệm ta?" Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu lên, nháy mắt hai cái.

Lúc này nhật quang, xung quanh sắc màu rực rỡ, thỉnh thoảng có hai con bướm lượn.

Mộ Tiêu Thư đổi lại nguyên bản như cũ, mặc vào một thân áp noãn thanh váy, mặc dù mặt che mạn, thế nhưng minh diễm của thiếu nữ lại không che nổi. Nhất là một đôi mắt, oánh oánh như hàm chứa thanh tuyền.

Duyệt Trúc đột nhiên cảm thấy một màn này có chút gai mắt, quay mặt.

Mộ Tiêu Thư cong tay lên, tùy ý một bước nhỏ, hỏi: "Ngươi nghĩ người nọ là niệm ta tốt? Hay là niệm

không tốt?"

Duyệt Trúc nghe xong rất không nhịn được, nàng biết tồn tại của Mộ Tiêu Thư, tiểu thư nhà nàng nói qua với nàng. Chính vì vậy, nàng càng thêm nhìn Mộ Tiêu Thư khó chịu.

Trong thời gian kẻ ngu này bị giam ở tú viên, so với các nàng những nô tỳ này còn không bằng. Thế nhưng hiện tại, dựa vào cái gì dựa vào cái gì một bay lên đầu cành cây liền thành phượng hoàng, nàng vẫn như cũ làm nô tỳ?

24. Chương 24: Nhất Xuất Hảo Hí

Editor: Luna Huang

Duyệt Trúc mang vài phần tâm tư ác độc nói: "Ta làm sao biết, " Niệm" ngươi cũng liền phu nhân và hai vị tiểu thư, các nàng là mong muốn tốt hay là không tốt?"

Nói bóng gió, Mộ Tiêu Thư là một người không có người quan tâm. Ý tứ thứ ahi, Lý thị và hai vị tiểu thư còn có thể cho nàng sắc mặt tốt?

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, đột nhiên đi nhanh qua đó!

Duyệt Trúc ngay trước mặt nàng cách đó không xa, đường nhỏ lại hẹp, lúc này tránh cũng không thể tránh, đã bị Mộ Tiêu Thư đụng ngã lăn. Bản thân Mộ Tiêu Thư một chút việc cũng không có.

Hai bên đường đều là bụi hoa nhỏ, ngã không đau, hết lần này tới lần khác nàng áp đến gai hoa hồng! Lòng bàn tay, cái cổ, phía sau lưng, đều bị đâm!

Mộ Tiêu Thư dừng bước, quay đầu lại, cư cao lâm hạ nhìn về phía Duyệt Trúc.

"Ở trước mặt ta, ngươi phải tự xưng nô tỳ, còn ngươi ngươi ngươi nữa cũng không được phép dùng, phải gọi tiểu thư. Nếu là lần tới ngươi như trước không nói, vậy lưu cái miệng này cũng vô ích, không bằng vá lại đi. Còn có, mấy bụi hoa người đè bẹp này, thay đổi đi, phí dùng từ tiền tiêu vặt hàng tháng của ngươi trừ."

Mộ Tiêu Thư nói xong, cũng không quay đầu lại đi về phía trước.

Duyệt Trúc khó khăn bò dậy, sờ soạng hai gò má của mình một chút, chỉ thấy đầu ngón tay hồng hồng, dính máu.

“Tê ——” Mặt của nàng cũng bị gai đâm hỏng.

Hỗn đản!

Ở trong lòng Duyệt Trúc điên cuồng mà điên cuồng mà Mộ Tiêu Thư, nàng cũng chỉ dám mắng ở trong lòng, nửa điểm không dám lộ ra. Một câu nói sai, liền nhận ngay một hậu quả, nàng làm sao dám?

Duyệt Trúc hận hận nhìn về phía bóng lưng của Mộ Tiêu Thư, đột nhiên lộ ra nụ cười quỷ dị.

Người đàn lắc mông bày dáng kia, không phải là Phó di nương sao?? Nàng đã sớm đánh chủ ý lên Phức Hương viện, lúc này, khẳng định có trò hay để nhìn!

Duyệt Trúc quên mất đau, vội vã nhổ xong gai ghim trên người, liền vội chạy đi xem náo nhiệt. Nàng không thu thập được, tự có người khác thu thập a!

Phó di nương mang theo hai nha hoàn, vội vã vào Phức Hương viện, trước mặt lại gặp được Mộ Tiêu Thư.

Nha hoàn tiến đến bên tai của nàng thấp giọng nói: “Nàng chính là nhị tiểu thư vừa tìm trở về.” Phó di nương cười lạnh một chút, ngẩng đầu ưỡn ngực, đối mặt với Mộ Tiêu Thư đi đến.

Mộ Tiêu Thư nâng mí mắt, nói rằng: “Xin cho một chút.”

Phó di nương nghiên mặt, mắng: “Từ đâu tới dã nha đầu, không hiểu quy củ!”

Nha hoàn của nàng lập tức tiến lên, một tái một phải đem Mộ Tiêu Thư kẹp ở giữa: “Nhìn thấy di nương còn không nhường đường, muốn ăn đòn!” Nói nhất tề giơ tay lên, hướng trên mặt Mộ Tiêu Thư đánh tới.

Mộ Tiêu Thư hơi sửng sờ, đón thân thể của nàng nhanh lui về phía sau, chỉ nghe cái tát vang dội thanh liên tiếp vang lên, hai nha hoàn động thủ trên mặt đều tự sinh ra một hồng ấn.

Mộ Tiêu Thư thẳng người lên, nha hoàn trong lúc đó nhìn qua nhìn lại, cười nói: “Các ngươi này… Ân, đùa trò gì? Cho nhau bạt tai, thú vị sao?”

Trên mặt hai nha hoàn đều là đau rát, các nàng tự nhận đều là hảo thủ, thế nhưng ai ngờ cũng sẽ đánh vào mặt mình?

“Không biết hối cải! Di nương giáo huấn ngươi, là cho ngươi mặt mũi, ngươi cũng dám tránh?”

Bên trái mặc thanh y keo cánh tay của Mộ Tiêu Thư, một người ngầm hiểu, lại là quang thêm vài vái tát.

Không phải là tránh sao? Lúc này xem nàng thế nào tránh!

Mộ Tiêu Thư không cười, nàng cũng không tránh, trực tiếp nắm chặt quyền, quay mũi của nha hoàn kia đánh tới.

Mơ hồ nghe một tiếng "Răng rắc" Hơi yếu, nha hoàn trúng chiêu trước mắt tối sầm, đầu cũng bất tỉnh, cả người không khống chế té xuống đất.

Nha hoàn mặc thanh y còn chỉ ngây ngốc cầm lấy Mộ Tiêu Thư, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Mộ Tiêu Thư kéo một đoạn tay áo của nàng qua, xoa xoa quả đấm của mình, cười nói: "Ta lẽ nào chỉ sẽ tránh sao? Thật khờ."

Nha hoàn thanh y trơ mắt nhìn vết máu dính vào ống tay áo của mình, nhưng không biết phản ứng, nàng là bị một quyền dứt khoát của Mộ Tiêu Thư làm cho sợ choáng váng!

"Đồ vô dụng!" Phó di nương tố thủ một ngón tay, đối với nha hoàn và sai vặt làm việc ở phụ cận phân phó nói: "Đều tới đây cho ta! Ta cũng không tin, nhiều người như vậy còn giáo huấn không được một dã nha đầu! Nơi này là Mộ phủ, là địa phương giảng quy củ!"

Mộ Tiêu Thư mãn bất tại hồ xoa quả đấm của mình, hình như một quyền kia đập xuống, đau không phải là mũi của người khác, ngược lại là tay nàng.

Lúc trước Phức Hương viện mặc dù không có người, thế nhưng lại xử lý tốt, quét dọn sơ sơ có thể vào ở, cho nên làm việc đều là nha hoàn sai vặt của Mộ phủ. Lúc này nghe xong phân phó của Phó di nương, bọn họ đều len lén nhìn về phía Duyệt Trúc.

Một là di nương, một là tiểu thư, bọn họ nên chọn ai?

Duyệt Trúc làm nha đầu thân tín của Mộ Tiêu Chiêu, lúc này bị phái tới phụ trách việc của Phức Hương viện, là người chủ sự, người ở chỗ này liền đều chỉa về phía nàng nghĩ kế.

Khăn trong tay nàng dính máu, trên mặt hoành một đạo vết thương hơi lộ ra dữ tợn, thấy người khác hướng nàng xin chỉ thị, không khỏi cười lạnh, không thể nhận ra gật đầu.

Chờ Mộ Tiêu Thư nắm xong quyền, lại ngẩng đầu lên, liền phát hiện bên người vây quanh một vòng người của. Những người này mài soàn soạt, nhìn lẫn nhau, tùy thời chuẩn bị động thủ, trong đó còn có mấy tên sai vặt lưng hùm vai gấu.

Mắt thấy bọn họ liền muốn nhào lên, đột nhiên Mộ Tiêu Thư đưa tay, quát dẹp đường: "Chậm đã! Các ngươi còn nhớ rõ thân phận của mình sao?? Muốn giáo huấn ta, các ngươi còn chưa đủ tư cách."

Những người đó nhất thời do dự, này dù sao cũng là một vị tiểu thư a, bọn họ bất quá là hạ nhân, hạ nhân đánh tiểu thư, không thể nào nói nổi?

"Đều lo lắng để làm chi?" Phó di nương kêu lên, "Lão gia sắp trở về, nếu như thấy dã nha đầu không quy củ ở Mộ phủ dương oai, ta xem gặp các ngươi toàn bộ đều có thể lăn!"

Phó di nương đến Mộ lão gia đều dời ra ngoài, bọn họ nhất thời lại có lo lắng. Tiểu thư thì như thế nào? Một tiểu thư không nơi nương tựa, còn không bằng một di nương có chỗ dựa. Phải biết rằng phía sau của Phó di nương, còn đứng một vị Lý thị.

"Lão gia xem trọng nhất là quy củ, làm sao có thể để cho nàng phá hư quy củ."

"Bất kính di nương, không biết hối cải, quả thực nên đánh!"

Có mấy người đi đầu hô vài câu, những người khác đều phụ họa, những người này không lâu còn đang là chỉnh lý viện tử của Mộ Tiêu Thư, đảo mắt là thành địch nhân của nàng.

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn bọn họ, những người này không phải thấy nàng là một cô nữ, ăn nhờ ở đậu, muốn khi dễ thế nào thì khi dễ thế đó? Nếu không thì bọn hắn làm sao dám làm như vậy?

Vậy cũng chớ trách nàng không khách khí, Mộ Tiêu Thư để cho bọn họ biết, đối với nàng động thủ, là phải bỏ ra giá cao thảm thống.

Mộ Tiêu Thư xoa cánh tay phải của mình, tìm đúng bộ phận then chốt nhất, thì có ba cây tiểu tiễn bắn ra.

Thế giới trong nháy mắt an tĩnh, cước bộ mọi người đều là ngừng lại, chỉ có ba xông lên phía trước nhất, còn không quan tâm chạy về phía trước. Thế nhưng ba người này chạy chạy, thân thể nhào tới trước một cái, quỳ rạp trên mặt đất co quắp vài cái, bất động.

Phức Hương viện bao phủ tĩnh mịch, không biết ai đột nhiên hét lên một tiếng: "Giết người rồi — "

Tiếng thét này thức tỉnh mọi người, vòng vây vây bắt Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư nhất thời rụt về vài bước.

Mộ Tiêu Thư không chút hoang mang cầm nỏ trong tay băn ba cây tiểu tiễn, tay phải lung lay, nói rằng: "Đến đây! Thế nào đều không đến? Không phải là luôn miệng nói muốn giáo huấn ta sao? Không phải là muốn giữ gìn quy củ của Mộ phủ, nói nên đánh ta sao!"

Nàng làm bộ lại muốn bấm cơ quan, sóng người trong nháy mắt lui về sau một mảng lớn.

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, nhìn những người này một cái, thấy trái hồng mềm đã muốn đến bóp hai cái,

đụng tới đá phiến cứng rắn, lại đều sợ!

Nàng mạnh một chuyển hướng, đưa tay nỏ nhắm ngay Phó di nương: "Ngươi đứng phía trước như thế, là muốn ăn một mũi tên của ta sao?"

Phó di nương vừa nhìn trái phải, mặt nhất thời xanh. Người khác đều lui về sau, kết quả nàng ngược lại là đứng trước. Nàng chính muốn mở miệng mắng chửi người, nhưng là đối diện với tay của Mộ Tiêu Thư, lời mắng người lại cũng không nói ra được.

Mũi tên phong duệ như vậy, mũi tên còn lóe hàn quang, lúc này đều quay nàng! Chỉ cần Mộ Tiêu Thư động động ngón tay, nàng mất mạng!

Phó di nương cuối cùng là một người sợ chết, không dám khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Mộ Tiêu Thư, giọng nói chuyện đều hòa hoãn rất nhiều.

"Ngươi… Còn không đem vật kia buông xuống? Chỉ cần ngươi đem đồ vật lại, ta không so đo với ngươi chuyện vô lễ mới vừa rồi."

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, kinh ngạc nói: "Ngươi đều có thể cho người đánh chết ta, ta còn với ngươi khách khí? Dù cho tặng ngươi một mũi tên, thì như thế nào?"

Sắc mặt của Phó di nương thay đổi mấy lần, mắt lóe ra, đột nhiên kéo một một nha hoàn cách đó không xa, chắn trước mặt của mình.

Nha hoàn kia phát sinh một tiếng thét chói tai, thành mục tiêu sống, cũng làm tấm chắn của Phó di nương. Nàng sợ hãi lạnh run, mà Phó di nương rốt cục thở phào nhẹ nhõm. Vừa để tâm xuống, lửa giận của nàng liền lên.

Phó di nương dùng tay chỉ Mộ Tiêu Thư: "Tiện tỳ! Thanh thiên bạch nhật, ngươi cũng dám quát tháo sát nhân, người đến, đem tiện tỳ này bắt lại cho ta!"

Nghe thấy nàng kêu có khí thế, thế nhưng chính nàng chết lôi nha hoàn kia không tha, hình tượng tất nhiên không thể dễ nhìn.

Về phần những người khác, bọn họ cũng không sỏa a. Bây giờ là ai chết sớm hơn ai, bọn họ cùng Mộ Tiêu Thư cũng không có thù oán gì, không cần thiết lấy loại sinh mạng này ra mạo hiểm.

Phó di nương thấy không ai để ý, nhất thời lấy không lại mặt, tức giận đến vẻ mặt đỏ bừng. Ngay thời gian nàng chuẩn bị tức miệng mắng to, mặt đột nhiên mát lạnh một trận, hình như có vật gì xuyên qua.

Phó di nương lăng lăng đưa tay đặt lên gương mặt, rút về thì, chỉ thấy ngón tay dính máu đỏ tươi, diễm lệ

như vậy, nguy hiểm như vậy.

Mộ Tiêu Thư lạnh nhạt nâng tay cầm nỏ lên, nói rằng: "Phó di nương, ngươi nếu như muốn thử xem tay của ta nhanh, hay là tốc độ của những người đó nhanh, có thể phóng ngựa qua đây. Bất quá lần tới, cũng không biết tiểu tiễn này sẽ đến nơi nào. Ngươi đoán, là mi tâm, hay là mắt? Hay là ngực?"

Phó di nương run rẩy nói không ra lời, trên ngón tay đỏ bừng phảng phất một cảnh cáo, cho dù người có lá chắn, như trước không phải là trăm phần trăm an toàn.

Trong Phức Hương viện tất cả như đọng lại, bọn hạ nhân không dám nhúc nhích, Phó di nương càng không dám, chỉ có Mộ Tiêu Thư nhất phái thản nhiên.

Qua một lúc lâu, kẻ khác hít thở không thông tràng diện mới bị đánh vỡ.

Mộ Tiêu Chiêu đỡ Lý thị, trong vòng vay của một đám nha hoàn bà tử, đi tới Phức Hương viện.

Lúc Lý thị và Phó di nương nói qua, tính toán thời gian một chút, nghĩ không sai biệt lắm nháo được rồi, liền muốn tới đây nhìn một cái. Nàng vốn có muốn nhìn chính là dáng vẻ chật vật của Mộ Tiêu Thư, nhìn nàng một cái bị người nhục nhã thế nào, thế nhưng ai biết sẽ thấy một màn như thế?

25. Chương 25: Trộm Gà Không Thành

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư thẳng tắp đứng, trên tay thưởng thức một vật nhỏ kỳ quái. Cự ly nàng đứng cách Phó di nương không xa, cùng trong tưởng tượng của Lý thị bất đồng, lúc này khuôn mặt Phó di nương trắng bệch, còn kém đem hai chữ sợ hãi viết ở trên mặt.

Tại sao có thể như vậy?

Mộ Tiêu Chiêu đồng dạng hoang mang nghĩ, nhiều nha hoàn sai vặt như vậy vây quanh ở phụ cận, nhìn qua Mộ Tiêu Thư như là bị bao vây, nhưng nàng cũng nhất phái nhẹ nhõm, nhưng thật ra người bên ngoài nhất phó bộ dáng như lâm đại địch. Còn có đồ trên tay Mộ Tiêu Thư là cái gì?

Mộ Tiêu Chiêu và Lý thị đi tới bên cạnh Phó di nương, Lý thị vươn tay vỗ vỗ bả vai của nàng, cổ quái vấn: "Làm sao vậy đây là?"

Phó di nương đầu tiên là lại càng hoảng sợ, phát hiện Lý thị, cả người nàng đều buông lỏng xuống.

Phó di nương ngay tại chỗ ngồi xuống, móc ra một cái khăn, khóc sát mắt, ô ô ô ô khóc rất bi thiết. Mặc cho Lý thị hỏi thế nào, nàng cũng không mở miệng, lại có xu thế khóc lóc om sòm.

Vẻ mặt Mộ Tiêu Chiêu cổ quái nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, miễn cưỡng nặn ra một dáng tươi cười, "Tiêu Thư, xảy ra chuyện gì? Ngươi ở đây chơi vật gì vậy?"

Mộ Tiêu Thư đem ống tay áo lật trở lại, tiểu nỏ bị nàng dấu đi, nàng thuận miệng đáp: "Không có gì, chỉ là đồ chơi nhỏ."

"Nàng…" Có người ở bên người Mộ Tiêu Chiêu thấp giọng nói.

Mộ Tiêu Chiêu quay đầu nhìn lại, nói chuyện là một nha hoàn. Nha hoàn này ban nãy vẫn Phó di nương cầm lấy, thẳng đến mới vừa rồi được buông ra.

Mộ Tiêu Chiêu cau mày: "Nói tiếp."

"Nàng dùng cái kia giết…giết người…"

"Cái gì?" Lý thị và Mộ Tiêu Chiêu đồng thời hô lên, dư quang bỗng nhiên nhìn trên ba cổ thi thể trên đất.

"Đến cùng là chuyện gì xảy ra? Phó di nương?"

Đối mặt với nghi vấn của Mộ Tiêu Chiêu, Phó di nương mạnh cất cao âm lượng, khóc càng thêm lớn tiếng.

Mộ Tiêu Thư đến gần các nàng, cười, giải thích: "Vị Phó di nương này nói ta là dã nha đầu, muốn để cho bọn họ giáo huấn ta, ta sợ quá, thất thủ! Thẩm thẩm, đại tỷ, ngươi xem bọn hắn nhiều người như vậy, mỗi một người đều cường tráng hơn ta, nếu như đều nhào tới, ta nên làm cái gì bây giờ nha?"

Tiếng khóc của Phó di nương đột nhiên dừng một chút, trong đầu chỉ có những lời này đang không ngừng tiếng vọng.

Mộ Tiêu Thư nói nàng sợ… Nói nàng sợ… Sợ…

Nếu như trước mặt có cái bàn, Phó di nương là rất muốn chui vèo. Mộ Tiêu Thư lúc nào sợ qua a? Sợ rõ ràng là bọn họ những người này!

Mộ Tiêu Thư vẫn còn "Ủy khuất không gì sánh được" nhìn về phía Lý thị lên án: "Thẩm thẩm, ngươi xem một chút, bọn họ tất cả đều khi dễ người! Ta là dã nha đầu sao?? Ta phải sao?"

Lý thị và Mộ Tiêu Chiêu bị nàng trách móc một trận, trong lòng rất khó chịu.

Hiện nay xem ra, Phó di nương là hoàn toàn thất bại nha! Hai người bọn họ chính là vì tới nhìn náo nhiệt của Mộ Tiêu Thư, lúc này có thể không thất vọng sao? Cho dù là thất vọng, các nàng vẫn phải là vẫn phải là giải quyết tốt hậu quả.

Mộ Tiêu Chiêu giả ý cười cười, nói: "Ngươi dĩ nhiên không phải dã nha đầu! Đại bá mất sớm, ngươi là nữ nhi duy nhất của hắn, tiểu thư của Mộ gia chúng ta, ai dám nói ngươi là dã nha đầu?"

Lời này vừa ra, đám nha hoàn sai vặt nhất thời run lên, đầu tất cả đều thấp xuống.

Mộ Tiêu Thư một ngón tay chỉ Phó di nương trên đất: "Không phải là nàng sao? Một tiểu thiếp còn lớn lối như vậy, theo ta thấy, nàng là không đem thẩm thẩm để vào mắt."

Sắc mặt của Lý thị rất là xấu xí, lời này của Mộ Tiêu Thư ý tứ không phải là nói nàng vô năng, đến một di nương cũng không quản được sao? Nàng không phải là người có tính khí tốt, rất muốn tại chỗ phát tác, thế nhưng vai còn có lòng bàn tay đau đớn đều đang nhắc nhở nàng: Không được, phải nhịn xuống, tiền đồ của Mộ Tiêu Chiêu còn phải dựa vào nàng!

Lý thị ngộp đến mức sắp nội thương, Mộ Tiêu Chiêu không thể làm gì khác hơn là thay nàng ra ngựa.

Nàng vấn Phó di nương nói: "Di nương, này có đúng hay không có cái gì hiểu lầm? Phó di nương vẫn có tri thức hiểu lễ nghĩa, từ chưa bao giờ làm chuyện thất lễ a."

Phó di nương rốt cục ngừng khóc, giải thích: "Ta vừa đến Phức Hương viện, bắt gặp nàng, cho là nha hoàn mới tới, nào biết đâu rằng nàng sẽ là tiểu thư. Nõ kia của nàng rất lợi hại, thiếu chút hù chết ta."

"Vậy hẳn là hiểu lầm." Mộ Tiêu Chiêu liền vội vàng nói, "ChuyệnTiêu Thư tìm trở về, còn chưa có chính thức công bố. Ta thông báo Duyệt Trúc, để cho nàng đối với bọn hạ nhân trong phủ nói, về phần những di nương, nương ta đang muốn nói cho các nàng biết."

"Nga ——" Mộ Tiêu Thư kéo dài thanh âm.

Không có chính thức công bố, vậy cũng là lý do? Quý phủ người nào không biết Mộ nhị tiểu thư được tìm trở về? Cho nên nói, ai sẽ tin chuyện ma quỷ?

Lý thị miễn cưỡng nở nụ cười một chút: "Nếu là hiểu lầm, hiện tại cũng đều giải khai, tất cả giải tán đi, nên làm cái gì thig làm cái đó đi. Phó di nương, ngươi cũng đứng lên, khóc cái gì."

Lúc này Phó di nương mới xoa xoa nước mắt, từ dưới đất đứng lên.

“Đúng rồi, Duyệt Trúc đâu?” Mộ Tiêu Chiêu đột nhiên mở miệng, “Viện này, ta có chút việc muốn nói.”

Duyệt Trúc?

Bọn nha hoàn ở đây đều nhìn quanh, hình như có một hết không thấy nàng.

Một nha hoàn đứng dậy, nói: “Ta biết, Duyệt Trúc tỷ tỷ nàng ở… A ——”

Nha hoàn nói chuyện đột nhiên trợn to mắt, kinh khủng không hiểu, ngôn ngữ hoan khoái cũng biến thành thét chói tai. Mộ Tiêu Chiêu tầm mắt của nàng nhìn lại, mặt lập tức cứng lại rồi.

Chỉ thấy dưới cây cách đó không xa, có một nữ tử lưng dựa vào cây, nhìn trang phục chính là Duyệt Trúc. Nhưng trước ngực của nàng, lại dính ba cây tên nỏ! Tên nỏ xiêm y quanh thân đều bị nhiễm đỏ…

Đối với thảm kịch đột nhiên phát hiện, tất cả mọi người không biết nên biểu tình thể nào mới tốt, tất cả đều ngơ ngác nhìn.

Phó di nương thích ứng nhanh nhất, nàng liếc hai mắt nhìn người chung quanh, nhỏ giọng nói: “Đó không phải là tiễn của nhị tiểu thư sao?”

Một câu nói đề tỉnh mọi người ở đây, Mộ Tiêu Chiêu mạnh xoay người, vấn Mộ Tiêu Thư: “Ngươi tại sao muốn giết Duyệt Trúc?”

“Trong hỗn loạn, ta làm sao lo được nhiều như vậy?”

“Nàng mặc dù là nha hoàn, lại theo rất nhiều năm, chúng ta tình như tỷ muội, ngươi tại sao có thể…”

Mộ Tiêu Thư mặt không đổi sắc, thản nhiên nhìn chăm chú vào Mộ Tiêu Chiêu, hỏi: “Phó di nương không biết thân phận của ta, Duyệt Trúc biết chưa?”

Mộ Tiêu Chiêu gật đầu: “Dù cho như vậy…”

“Mới vừa rồi Phó di nương muốn bọn họ động thủ đối phó ta, Duyệt Trúc chẳng những không có ngăn cản, còn trợ giúp.”

“Không có khả năng.” Mộ Tiêu Chiêu lắc đầu, “Phẩm tính của nha hoàn ra, ta hiểu.”

Mộ Tiêu Thư âm thầm oán thầm: Cũng là bởi vì ngươi hiểu, mới phái đến giám sát Phức Hương viện?

"Ta ngược lại nhìn rất rõ ràng, thời gian Phó di nương hạ lệnh, bọn họ đều len lén trưng cầu ý kiến của Duyệt Trúc! Không có Duyệt Trúc gật đầu, việc này có phát triển thành cục diện bây giờ không. Không tin ngươi hỏi bọn họ một chút."

Tất cả mọi người cúi đầu, không dám lên tiếng.

Mộ Tiêu Chiêu vấn: "Nàng nói là sự thật sao?"

Không ai trả lời.

Nếu như bọn họ gật đầu, chẳng khác nào vì Mộ Tiêu Thư làm chứng, khó tránh khỏi bị Mộ Tiêu Chiêu hận.

Nếu như bọn họ phản công, nói không phải là, rước họa vào thân! Ý vị này Mộ Tiêu Thư đem sẽ tìm được lý do, đưa tất cả mọi người bọn họ nhúng một lần. Có Duyệt Trúc ở phía trước chỉa vào, tổng cũng tốt đúng hay không?

Thế nhưng dù cho tất cả bọn họ đều không lên tiếng, đây cũng là một loại cam chịu.

Mộ Tiêu Chiêu thấy thế, tâm triệt để trầm xuống.

Duyệt Trúc biết rõ thân phận của Mộ Tiêu Thư, lại trợ giúp, nàng chết cũng xứng đáng. Thế nhưng Duyệt Trúc là người của Mộ Tiêu Chiêu, cứ như vậy bị Mộ Tiêu Thư giải quyết, Mộ Tiêu Chiêu cảm giác mình mặt của đều nhanh mất hết!

Mộ Tiêu Thư nhìn Mộ Tiêu Chiêu và Lý thị, cười nói: "Sự tình đều biết rõ? Kỳ thực ta không muốn mệnh của Duyệt Trúc, ai bảo nàng ở sau lưng gian lận? Người nào, chính là bớt làm chút sự tình lén lén lút lút."

Mộ Tiêu Thư nói xong, bàng nhược vô nhân đi.

Chờ nàng đi xa, mặt của Lý thị nhất thời lão trường lão tường. Câu nói sau cùng của Mộ Tiêu Thư, một mực nhìn các nàng, chính là đang cảnh cáo các nàng, dù sao lén lén lút lút còn bao gồm Lý thị và Mộ Tiêu Chiêu.

Phó di nương tiểu tâm dực dực vấn: "Chuyện của Phức Hương viện…"

"Ngươi còn dám mang Phức Hương viện!" Cổ lửa giận không chỗ phát tác của Lý thị nhất thời bạo phát, "Có bản lĩnh ngươi cùng tiểu tiện nhân tranh đi."

Sắc mặt Phó di nương cứng đờ, giải thích "Ta là tưởng trước ra oai phủ đầu, sau đó lợi dụ để cho nàng

khuất phục, không nghĩ tới nàng một người nhu nhu nhược nhược, tính tình lại cứng như thế, dĩ nhiên trực tiếp đối nghịch với ta…"

Cho tới cuối cùng đừng nói hạ mã uy, mình ngược lại là nàng bị dọa gần chết.

Lý thị lạnh lùng hừ một tiếng, gọi Mộ Tiêu Chiêu đi. Phó di nương thấy thế, dậm chân tại chỗ, cắn răng liếc nhìn Phức Hương viện, đau lòng trở về viện tử của mình.

Chuyện này qua đi, bên người Mộ Tiêu Thư nhất thời thanh tĩnh, hầu như không ai dám bên người nàng, hình như nàng là một ôn thần.

Đối với cái này, Mộ Tiêu Thư một điểm bất tại hồ, chỉ để ý ăn uống no đủ, thuận tiện dưới sự chỉ huy Phức Hương viện.

"Cây này nên chặt đi…" Một sai vặt làm khó nói, hắn nhắc tới chính là cây Duyệt Trúc chết dựa vào.

"Cây tốt, chặt làm gì?" Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt hắn nói, "Giữ đi." Nàng càng muốn giữ lại cây này, cảnh kỳ này người mưu đồ bất chính!

Sai vặt vội vã cúi đầu, cung kính xác nhận.

Mộ Tiêu Thư nhìn hình dạng hắn khẩn trương hề hề, nghĩ có chút buồn cười, khoát tay áo nói: "Ngươi đi làm việc đi."

Sai vặt như được đại xá, chạy đi.

Lúc này, phía trên đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng cười khẽ, Mộ Tiêu Thư kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy trên tường viện một thân ảnh quen thuộc ngồi xổm.

"Ngươi là ai?" Mộ Tiêu Thư biết rõ còn hỏi.

Tống Tử nho Một thân bạch y xán lạn cười, từ đầu tường nhảy xuống, đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

"Mấy ngày không gặp, bà nương ngươi vẫn là hung hãn như lúc ban đầu. Hồi Mộ phủ thời gian ngắn ngủi này, đã đem hạ nhân chỉnh dễ bảo. Chỉ là vì sao phải làm bộ không biết tiểu sinh? Tiểu sinh thương tâm!"

Mộ Tiêu Thư: "…"

Mạn che mặt nàng đều là bài biện sao? Vì sao sẽ bị người nhận ra? Bất quá Mộ Tiêu Thư càng tò mò hơn

là một chuyện khác.

"Ngươi tại sao sẽ ở đây? Sẽ không phải là leo tường vào đi?"

Tống Tử Nho thần bí lắc đầu, thấp giọng nói: "Ngươi đoán? Ngược lại tiểu sinh là từ đại môn vào."

"Chẳng lẽ Mộ gia mời ngươi tới đến làm tiên sinh dạy học?"

"Cũng không phải."

"Ngươi là đến thặng cật thặng hát?"

"Tiểu sinh như là người nghèo kiết hủ lậu sao?"

"Giống, cực kỳ giống! Nói ta vị thẩm thẩm kia gần nhất bệnh nhức đầu, ngươi sẽ không phải là một đại phu đi?"

Tống Tử Nho hơi sửng sờ, cười nói: "Thật bị ngươi đoán đúng."

"Nga..."

Mộ Tiêu Thư hứng thú, Lý thị có phải thật vậy hay không đau đầu, nàng lại không rõ lắm, đây chẳng qua là vì nàng nhiều lần mượn cớ thỉnh đại phu mà thôi.

26. Chương 26: Để Nàng Xuất Gia

Editor: Luna Huang

Nếu nói đau đầu, cũng liền phiến hạ nhân trong phủ, nguyên nhân chân chính là vì Mộ Tiêu Y.

Nói cách khác, nguyên nhân chân chính thối thư sinh đến Mộ phủ là Mộ Tiêu Y? Hắn là giúp Mộ Tiêu Y giải độc! Mộ Tiêu Thư đối với thân phận của Tống Tử Nho càng thêm tò mò.

"Ngươi có thể phối giải dược?"

Tống Tử Nho đang muốn đáp, lại đột nhiên dựng lên cái lỗ tai, bắt tay đặt ở bên môi, làm tư thế chớ có

lên tiếng.

"Tống công tử? Tống công tử?" Bên ngoài có người ở lo lắng gọi, là nha hoàn của quý phủ.

"Bọn họ đang tìm ta." Tống Tử Nho thấp giọng nói, "Hôm nào tái kiến."

Tống Tử Nho nói xong, xách vạt áo liền muốn hướng đầu tường nhảy, giữa đường ngừng lại, quay đầu hướng Mộ Tiêu Thư nói: "Bà nương, nhớ kỹ đừng để ý cái nhìn của người khác, đều không có vấn đề."

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, hắn vì sao đột nhiên nói như vậy? Một câu nói của Tống Tử Nho lại làm cho nàng dở khóc dở cười ——

"Ngươi chỉ cần lưu ý cái nhìn của tiểu sinh như vậy đủ rồi."

Mộ Tiêu Thư im lặng im lặng, Tống Tử Nho cảm giác mình hài lòng leo tường đi.

Bên ngoài mơ hồ truyền đến thanh âm mừng rỡ của nha hoàn: "Tống công tử, tìm được ngươi…"

"Cảnh trí phủ ưu mỹ, bất lưu thần đi xa rồi, thất lễ…"

Từ nay về sau không lâu sau, Mộ Tiêu Thư từ trong miệng bọn hạ nhân biết được, tân đại phu y thuật cao siêu, thoáng cái trị được bệnh đau đầu của Lý thị. Mà Mộ Tiêu Y đã nhiều ngày bởi vì tâm tình không tốt, vẫn đóng cửa không ra, bởi vì thân thể mẫu thân tốt, nàng cũng cao hứng theo.

Việc Mộ Tiêu Y trúng độc bởi vì liên quan đến Mộ Tiêu Thư bị giam cầm, hay bởi vì Lý thị không hy vọng tin tức mình và chợ đêm lui tới bị truyền đi, chọc người nhàn thoại, ngoại trừ số ít tâm phúc, đối ngoại vẫn là gạt.

"Nhanh như vậy giải được độc, tiện nghi nàng." Mộ Tiêu Thư lẩm bẩm, nguyên chủ thế nhưng chính tay Mộ Tiêu Y độc chết.

Tối hôm đó, Lý thị đem Mộ Tiêu Thư gọi qua.

"Y theo ngươi nói, ta cho ngươi về tới Mộ gia, ngươi có đúng hay không cũng nên có hành động?"

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Thẩm thẩm yên tâm, tất cả tú thất vào chỗ, ta hôm nay có thể khai công."

Lý thị hài lòng gật đầu: "Vậy là tốt rồi, nhất định phải hoàn thành trước lễ cập kê."

“Không thành vấn đề, ta có nắm chắc.”

Hai người đang nói, đột nhiên có người hội báo Mộ Triển Mẫn đã trở về. Lý thị mừng rỡ đứng dậy, hỏi: “Lão gia hắn ở đâu?”

Nha hoàn đang muốn đáp, một nam tử trung niên đại bộ mại tiến đại bộ mại tiến phòng, vừa đi vừa nói chuyện: “Ở chỗ này, phu nhân, vi phu có việc muốn hỏi ngươi.”

Người tới tướng mạo giảo hảo, tuy rằng đã đến trung niên, phong thái không giảm, chỉnh thể điểm mạch văn, chỉ là giữa hai lông mày hàm chứa một tia gian tà chi tướng.

Mộ Tiêu Thư đánh giá hắn, nghĩ thầm Mộ Triển Mẫn lớn lên nhân mô cẩu dạng, so với trong ấn tượng nàng tốt hơn rất nhiều.

Ý niệm này cùng nhau, Mộ Tiêu Thư đột nhiên phát hiện không thích hợp, nàng đối với Mộ Triển Mẫn cư nhiên không có ấn tượng gì. Nàng nhíu mày, như trước không muốn khởi ký ức cùng Mộ Triển Mẫn tương quan, chẳng lẽ là lúc đó tuổi còn nhỏ, nên không nhớ rõ?

Đúng lúc này, ánh mắt của Mộ Triển Mẫn cùng Mộ Tiêu Thư gặp nhau.

Nguyên bản Mộ Triển Mẫn đi nhanh tới cước bộ ngừng lại, ánh mắt rồi đột nhiên sắc bén rất nhiều, nhìn chằm chằm trên dưới Mộ Tiêu Thư đánh giá. Lý thị đứng ở một bên, lặng lẽ nhìn hai người bọn họ, nhưng thật ra không có hé răng.

“Ai vậy?” Mộ Triển Mẫn hỏi đến không chút khách khí, thẳng đi tới một cái ghế trước mặt, một hiên vạt áo ngồi xuống.

Lý thị cười đáp: “Hồi lão gia, nàng là nữ nhi đại ca Tiêu Thư, ta lần trước đến miếu cầu phúc là lúc…”

“Mộ Tiêu Thư?” Mộ Triển Mẫn cắt đứt lời nói của Lý thị, híp mắt cười nhạt, “Là nơi nào nhô ra hàng giả! Đại ca của ta sớm đã qua đời nhiều năm, nữ nhi của hắn từ lâu không biết hạ lạc, không duyên cớ, lại toát ra một người nói là nữ nhi của hắn?”

Lý thị lúng túng cười cười, nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư cũng không úy kỵ, đi tới trước mặt Mộ Triển Mẫn, đem một tượng điêu khắc gỗ đem ra.

“Nhị thúc, thân phận của ta, tự có tượng điêu khắc gỗ làm chứng.”

Mộ Triển Mẫn nhìn thấy tượng điêu khắc gỗ nho nhỏ, thần tình lúc này mới thay đổi. Hắn đem tiếp nhận,

tỉ mỉ quan sát một phen, trên mặt mấy phen biến hóa, thoạt nhìn tâm tình rất là phức tạp.

Qua hồi lâu, Mộ Triển Mẫn mới thanh âm khàn khàn nói: "Đây chính là đồ của đại ca, hắn tự mình khắc, lúc đó ta ở bên cạnh hắn…"

"Lão gia, sự tình đã lâu như vậy, vẫn là nén bi thương đi, quan trọng nhất là, Tiêu Thư nàng đã trở về."

Lần đầu tiên Lý thị ôn nhu, Mộ Tiêu Thư nghe xong lời của nàng, đều hết nổi da gà.

Mộ Triển Mẫn thở dài, lần thứ hai đánh giá Mộ Tiêu Thư. Ánh mắt của hắn sắc bén hàm chứa phức tạp, Mộ Tiêu Thư xem không hiểu thần tình này, tựa hồ có một tia hoài niệm trong đầu.

"Nhị thúc…"

Trước chớ gọi vội." Mộ Triển Mẫn cắt đứt lời nói của Mộ Tiêu Thư, sắc mặt chìm, hỏi, "Ngươi mấy năm nay là thế nào trôi qua? Nói nghe một chút."

Việc này không cần Mộ Tiêu Thư trả lời, Lý thị liền thay nàng đáp.

"Tiêu Thư nàng lang bạc kỳ hồ, chung quanh ăn xin mà sống, tiểu thư của Mộ gia chúng ta, lại lưu lạc vi khất nhi, thật đáng buồn đáng tiếc…"

"Hừ!" Mộ Triển Mẫn trọng trọng vỗ bàn, "Phu nhân, ngươi xem vi phu cái gì cũng không biết sao?"

(Luna: Rõ ràng cái gì cũng không biết mà)

Đột như kỳ lai làm khó dễ để Lý thị luống cuống tay chân, ủy khuất vấn: "Lão gia thế nào nói ra lời này?"

Mộ Tiêu Thư nhìn biểu hiện của hai người bọn họ, không có đổ vào trong mắt Lý thị lóe lên một tia giảo hoạt.

"Ta vừa trở lại kinh thành, chợt nghe một đống tin đồn, đều là về vị chất nữ này chúng ta!"

Trong thành không thiếu bát quái, sau khi Mộ Triển Mẫn trở về, liền phát hiện danh tiếng nhà mình chính thịnh, chung quanh đều đang đồn "Chuyện tốt" Của nhà bọn họ.

"Mộ gia nhị tiểu thư lưu lạc tại ngoại nhiều năm, cố nhiên kẻ khác thổn thức, thế nhưng ta nghe nói trên người nàng sớm đã không sạch sẽ."

“Một nữ hài tử, còn là tiểu thư kiều tích tích, tại ngoại sống thế nào? Khó tránh khỏi phải bị người khi phụ?”

“Tuy nói là tình hữu khả nguyên, thế nhưng nàng dù sao đã…”

“Ta còn nghe nói một việc, vị Mộ nhị tiểu thư này đã từng ở một sơn trại, tấm tắc, nữ nhân loại trong ổ phỉ, còn có mấy người thuần khiết?”

“Hừ hừ. Các ngươi cho rằng nhị tiểu thư này là một thứ tốt gì? Hảo cô nương đã sớm tự sát tỏ vẻ trinh tiết! Các ngươi nhìn nàng một cái, đây coi là chuyện gì!”

Mộ Triển Mẫn vô tài vô đức, vô luận phương diện nào đều bình thường, Mộ gia mặc dù có thể như ngày hôm nay, chính là dựa vào tài nghệ trong tay Mộ Tiêu Chiêu, nàng là người có hi vọng làm hoàng hậu a! Hoàng thượng cũng bởi vậy cho Mộ Triển Mẫn một nhàn soa.

Có thể nói Mộ gia bây giờ, cũng không có lực tốt, chỉ là một trống rỗng.

Mộ Triển Mẫn nói xong, vấn Lý thị: “Nàng tuy rằng đáng thương, hôm nay Mộ gia tự thân khó bảo toàn. Phu nhân, ngươi thế nào không hỏi tới ý kiến của vi phu, liền trực tiếp mang người như thế lĩnh trở về? Hiện tại người quen thấy ta, mỗi một người đều sắc mặt, ngươi để,ặt của ta ở nơi nào?”

Mộ Tiêu Thư cuối cùng là hiểu, câu nói kia của thối thư sinh nguyên lai không phải là thuận miệng nói, cảm tình nàng ở bên ngoài nổi danh như vậy a!

Nhìn Mộ Triển Mẫn âm trầm, nhìn nhìn lại tuy rằng nhìn qua sầu lo, làm thế nào cũng nhìn thấy Lý thị có chút hả hê, Mộ Tiêu Thư liền nở nụ cười lạnh.

Hai người này hình như đều quên, cái nhà này vốn là của người nào!

Mộ Tiêu Thư lạnh như băng nói: “Nhị thúc lời này là có ý gì?”

“Đúng vậy lão gia, người đều đón trở lại, ngươi xem…”

“Hừ, nhận trở về còn có thể tiễn trở ra! Dù sao cũng là dù sao cũng là nữ nhi của Mộ gia chúng ta, ta xem như vậy đi, ngươi cho Tĩnh Nguyệt am chút bạc, ủy thác các nàng tới chiếu cố Mộ Tiêu Thư đi.”

Am ni cô? Này là muốn cho nàng xuất gia? Đổi thành nữ hài tử nhà người bình thường, lúc này nên khóc thiên đoạt địa hoang mang lo sợ rồi! Am ni cô chỗ đó không khí trầm lặng, cả ngày niệm kinh, cô nương nào sẽ cam tâm tình nguyện đi làm ni cô?

Bất quá Mộ Tiêu Thư chỉ là lạnh lùng nhìn Mộ Triển Mẫn và Lý thị, không có một chút biểu thị.

"Lão gia, ngươi trước đừng có gấp. Ai nha Tiêu Thư, ngươi nghe thẩm thẩm nói, ngươi về viện tử trước, ta khuyên nhị thúc khuyên ngươi."

Sau khi Mộ Tiêu Thư nghe xong, cười ý vị thâm trường đứng lên: "Vậy đa tạ thẩm thẩm rồi."

Biểu tình của Lý thị cứng đờ, phản ứng của Mộ Tiêu Thư cùng dự liệu của nàng bất đồng, lúc này không nên đối với nàng mang ơn sao? Thế nhưng nàng còn không có nghĩ rõ ràng, Mộ Tiêu Thư xoay người đi, còn dứt khoát, không có chút nào ướt át bẩn thỉu.

Mộ Tiêu Thư không lo lắng chút nào sẽ bị đuổi ra Mộ phủ, tâm tư của nàng Lý thị vẫn không rõ?

Lý thị cần nàng, nên không dám đối với nàng quá ác, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại muốn khống chế nàng, vì vậy chình vừa xuất. Đơn giản chính là muốn cho Mộ Tiêu Thư một hạ mã uy, nếu như hai người xé rách mặt, Mộ Tiêu Thư nàng cũng sẽ không có ngày lành qua. Biện pháp tốt nhất, lại chính là cùng Lý thị hợp tác rồi.

Bất quá là chút tài mọn, đối với Mộ Tiêu Thư mà nói không đau cũng không dương, nàng căn bản không để vào mắt, chỉ là có điểm khó chịu mà thôi.

Mộ Tiêu Thư ra cửa, trước mặt gặp được Mộ Tiêu Y bệnh nặng mới khỏi.

"Cha đã trở về? Ta đến xem hắn." Mộ Tiêu Y vốn có thật vui vẻ, thế nhưng vừa nhìn thấy Mộ Tiêu Thư, mặt của nàng lại trắng.

"Ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Nàng chán ghét nói.

"Nơi này là nhà của ta, ta thích ở nơi nào thì là ở nơi đó."

"Ngươi…mặt của ngươi thật lớn! Ngươi ở đâu có nhà? Nơi này là chỗ của ta, ngươi bất quá là một… Là một…"

"Là một cái gì?"

Mộ Tiêu Thư không ý tứ tương nhượng bất luận cái gì, chuyện giả ngu chơi đùa vài lần cũng không mới mẻ, nàng không nhịn được giả bộ.

"Tiêu Y muội muội, thân thể ngươi vừa tốt, vẫn là không nên động nộ, cẩn thận lại hộc máu."

“Ngươi là cố ý? Là ngươi hại ta uống thuốc độc!”

“Hư —— chuyện này người khác cũng không biết, nương ngươi phí hết tài sản lớn. Cha ngươi đang ở bên trong, nếu là hắn biết, sẽ thế nào đối với nương ngươi? Theo ta được biết, hắn vẫn ghét bỏ nương ngươi xuất thân thấp hèn, muốn tái giá!”

Mộ Tiêu Thư và Mộ Tiêu Y đấu võ mồm, tâm tình rất là khoan khoái, còn hừ lên điệu hát dân gian. Mộ Tiêu Y thở phì phò vọt vào phòng, thân thể của nàng rất suy yếu, cũng thật sự là không có khí lực cùng Mộ Tiêu Thư so đo.

Không biết Lý thị là thế nào cùng Mộ Triển Mẫn nói, lại còn nói hắn phục, còn phái người đưa tới cho Mộ Tiêu Thư một ít đồ trang sức, cùng với một ít ngân phiếu.

Người tặng đồ nhắn: “Phu nhân nói, chỉ cần nhị tiểu thư cùng nàng đồng lòng, hết thảy đều tốt. Phu nhân tuyệt sẽ không để cho tiểu thư bị đưa đi am ni cô ăn chay niệm kinh, ngày sau vinh hoa của Mộ gia cũng sẽ có một phần của nhị tiểu thư.”

27. Chương 27: Khôi Lỗi Mộ Nhất

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư đối lời nói này tai trái tiến tai phải ra, đối với ngân phiếu cảm giác rất hứng thú. Nàng đang lo không có tiền có thể làm gì! Đã có người bản thân đưa tiền tới cửa, nàng lại không khách khí nhận.

“Trở lại nói cho thẩm thẩm, Tiêu Thư hiểu, nhất định sẽ không để cho nàng thất vọng, đa tạ lễ vật của thẩm thẩm.”

Lúc người đi, Mộ Tiêu Thư rất không hình tượng đếm ngân phiếu.

“Nhất, nhị…mười tờ.” Mặt giá trị của những ngân phiếu này đều là một trăm lượng, đóng lại chính là một nghìn lượng.

“Một nghìn lượng… Căn bản không đủ tiêu a.”

Mộ Tiêu Thư nhìn chung quanh một chút, đột nhiên đứng dậy đóng kỹ cửa sổ.

Nàng mở APP ra, gian phòng không lớn đột nhiên kéo dài về phía trước, một cái phố toàn thương điếm xuất hiện ở trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

“Mộ Nhất, đi ra.”

Mộ Nhất một thân trường bào màu lam vừa hiện thân, quỳ một gối xuống trước mặt của Mộ Tiêu Thư, nói rằng: “Có thuộc hạ.”

Một Mộ Nhất liền muốn tiêu hết một vạn lượng, Mộ Tiêu Thư mong muốn còn không chỉ là một Mộ Nhất, nàng còn muốn Mộ Nhị Mộ Tam Mộ Tứ! Không có tiền cũng thực sự quá không tiện rồi, nên việc cấp bách, nàng phải kiếm tiền!

Tiền thế nào kiếm, đây là một vấn đề.

Mộ Tiêu Thư suy nghĩ một hồi, có một chủ ý.

Đêm xuống, nàng từ trong APP lấy ra một bộ y phục. Bộ y phục này toàn thân hắc sắc, phối hợp một đấu lạp, mặt trên có một mỏng sa hắc sắc. Nàng bán nỏ nhỏ bé, đổi lấy bộ y phục này.

Thay xong, nàng quan sát bản thân một hồi, hỏi: “Mộ Nhất, ta mặc đồ này có đúng hay không quá khả nghi rồi?”

Mộ Nhất mờ mịt nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, đáp: “Thuộc hạ không biết.”

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, bình luận: “Ngươi thành thật.”

Nàng điều ra khống chế của Mộ Nhất, tiến hành rồi thiết trí một đống, đem nhan sắc y phục của Mộ Nhất từ lam sắc đổi thành hắc sắc. Tất cả chuẩn bị xong, Mộ Tiêu Thư lại xuất phát!

Ít nhiều khởi sự Phức Hương viện, hiện tại người của Mộ phủ đối với Mộ Tiêu Thư đều là kính nhi viễn chi. Nếu như nàng không đề cập tới yêu cầu, trên cơ bản không ai sẽ chủ động trước gót chân nàng thấu. Cho nên Mộ Tiêu Thư sớm ” Đóng cửa ngủ”, thì sẽ không có người tới quấy rầy nàng.

Bắc Vọng cấm đi lại ban đêm chỉ nhằm vào bộ phận nhai đạo, tỉ như hoàng cung, mà địa phương khác không có yêu cầu nghiêm khắc.

Mộ Tiêu Thư đầu tiên là chạy vào một ít hẻm nhỏ, chờ chui ra ngoài, người đã ở phố nhỏ phồn hoa.

Con đường này cũng không quá rộng, mặt đường tối đa chỉ có thể hai chiếc xe ngựa có thể song song chạy, bất quá ở đây giống nhau cũng không cần chạy xe ngựa, mọi người giống nhau sẽ chọn ở cửa phố xuống xe, sau đó bộ hành tiến đến.

Ven đường giăng đèn kết hoa, hồng đăng lung treo thật cao, nhất chỉnh tất cả đều là cửa hàng đều phải xếp

hàng, cái gì Ỷ Thúy lâu, Túy Nguyệt hiên, Hồng Tụ các… Mọi việc như thế. Mỗi cửa hàng, không ngoại lệ đều có đám cô nương trẻ tuổi cô đứng mặc đồ đỏ đeo lục, nhiệt tình chiêu mộ khách nhân qua đường.

(Luna: hiểu rồi hen)

Mộ Tiêu Thư nhìn chung quanh một vòng, cảm thấy rất thoả mãn, chính là cái chỗ ngồi này!

Nàng tà khí nở nụ cười một chút, vấn người phía sau, nga không, người khôi lỗi: "Mộ Nhất, ngươi biết đây là địa phương nào sao?"

"Hồi chủ tử, nơi này là thanh lâu nhai."

(Luna: phố hoan lạc)

Khuôn mặt tươi cười của Mộ Tiêu Thư cứng đờ, quay đầu lại đánh giá Mộ Nhất. Người khôi lỗi lúc này là khuôn mặt nghiêm trang, nhìn không chớp mắt, nhìn không ra bất luận cái gì không thích hợp.

Mộ Tiêu Thư ngượng ngùng xoay người, trong lòng kinh nghi bất định.

Một khối đầu gỗ đều biết nơi này là nơi nào, khôi lỗi này có đủ phảng chân của…

"Khụ, chúng ta đi thôi." Mộ Tiêu Thư đem võng sa trên đấu lạp để xuống.

(Luna: là cái nón hình trong rộng có màng mỏng như tỏng kiếm hiệp, không biết diễn tả thế nào)

Nơi này còn có một cái tên, gọi Tiêu Kim Quật! Địa phương tốn nhiều tiền, tự nhiên nơi nơi thương cơ, Mộ Tiêu Thư chuẩn bị ở chỗ này vét thùng vàng đầu tiên của mình.

Mộ Tiêu Thư bàng nhược vô nhân lên phố, nàng mặc đồ này cũng đủ thấy được, chí ít cùng phong cách của cả con đường không hợp nhau, đưa tới không ít người xem.

"Túy Nguyệt hiên, liền nhà này." Mộ Tiêu Thư chọn một nhà mặt tiền của cửa hàng xa hoa nhất, lâu cũng cao nhất!

Đi tới cửa, hai cô nương nùng trang tươi đẹp xóa sạch lập tức mở miệng bắt chuyện: "Ai u khách nhân, người trang phục hết sức tân kỳ hết sức tân kỳ, mau mời vào trong…"

Mộ Tiêu Thư tự nhiên không cùng các nàng khách khí, nhưng ngay khi nàng một chân bước vào, rồi lại bị người kéo lại.

“Chậm đã!” Cô nương kéo nàng trợn to mắt, “Ngươi… Ngươi không phải là cô nương sao?”

Bị nhìn thấu, Mộ Tiêu Thư lạnh nhạt nói: “Phải thì như thế nào?”

“Không nên không nên, ở đây không phải là địa phương cô nương gia tới, nam nhân nhà ngươi không ở nơi này mà, đến nơi khác tìm đi.”

Hai vị cô nương trực tiếp đem Mộ Tiêu Thư cho rằng người bắt kẻ thông dâm, liền vội vàng đem nàng đẩy ra phía ngoài.

“Chờ một chút.” Mộ Tiêu Thư đưa tay ngăn cản, có lẽ là bởi vì lời của nàng vô cùng trảm đinh chặt sắt, lại có một tia mệnh lệnh ở bên trong, động tác của hai vị cô nương Túy Nguyệt hiên ngừng lại.

“Mộ Nhất, đưa bạc.”

Một thỏi bạc đã đánh mất, tròn mười hai, hai vị cô nương nhìn bạc, mặt lộ vẻ vẻ khổ sở.

Cho vào, sợ xảy ra đại sự, không cho vào, bạc này đều tới tay, không nỡ trả lại a! Thực sự là mâu thuẫn. Các nàng cái khác không yêu, duy chỉ có yêu tài như mạng.

“Hai vị cô nương, ta không phải là đến tìm người, ta tới quan cố quý điếm buôn bán.”

“Buôn bán?”

Hai người kia bách tư bất đắc kỳ giải, một cô nương, muốn quan cố buôn bán trong điếm các nàng thế nào? Chẳng lẽ nàng mê đặc thù? Như thế hiếm thấy…

Một người trong đó nói rằng: “Nếu là khách nhân, vậy mời vào trong! Các nàng cũng gọi ta Hồng Tiếu, khách nhân xưng hô như thế nào.”

“Ta họ Tô”

Cô nương tự xưng Hồng Tiếu đem Mộ Tiêu Thư dẫn vào trong Túy Nguyệt hiên, Mộ Nhất nhắm mắt theo sát phía sau, diện vô biểu tình.

Một thân hắc y, đầu đội đấu lạp, còn che khuất diện mạo bằng hắc sa. Một trường thân ngọc lập, tướng mạo anh tuấn, còn đeo thanh kiếm, nhưng là lại nhìn không chớp mắt, đối với nơi oanh oanh yến yến không hề hứng thú, nghiêm trang đến dường như hòa thượng niệm kinh.

Hai người này, người nào đều không giống như là cuống kỹ viện a!

Bởi vậy khi bọn hắn xuất hiện ở trong điếm, thanh âm huyên náo đúng là dừng lại một hồi, không biết có bao nhiêu đường nhìn đều hướng bọn họ phóng tới.

Hồng Tiếu giả ho khan một tiếng, hỏi: "Tô… Vị khách nhân họ Tô này, người muốn ngồi nghe một hồi tiểu, hay là…"

"Không cần." Mộ Tiêu Thư kiên quyết cự tuyệt nói, "Mở cho ta một gian phòng, tìm một cô nương xinh đẹp đến."

Hồng Tiếu: "…"

Thật thẳng thắn! Đi thẳng vào vấn đề! Vấn đề là người nọ là một cô nương a! Một cô nương chạy tới tìm cô nương là muốn nghĩ thế nào a!

Hồng Tiếu tuy nói kiến thức rộng rãi, lại cũng chưa từng chiêu đãi khách nhân cổ quái như vậy, không khỏi ở bên trong tâm gầm hét lên, cũng may nàng là cụ bị chức nghiệp rèn luyện hàng ngày.

"Thải Lam, ngươi đưa vị khách nhân này đi lên lầu."

"Vị khách nhân này, xin mời đi theo ta." Thải Lam ngọt ngào cười, chính là dáng tươi cười có điểm cương.

Lấy hoả nhãn kim tinh của các nàng, còn có thể nhìn không ra vị khách nhân này là một cô nương? Nàng kiền chuyến đi này lâu như vậy, gặp phải loại sự tình này, cũng là lần đầu tiên a.

Mộ Tiêu Thư muốn đi theo Thải Lam lên lầu, đột nhiên có người kéo lấy tay áo của nàng.

"Chậm đã chậm đã… Vị này chẳng lẽ là cô nương mới tới của Túy Nguyệt hiên các ngươi? Mặc đồ này hết sức tân kỳ, ha ha…"

Mộ Tiêu Thư tức giận kéo lại tay áo của mình, biểu tình có chút lạnh. Hồng Tiếu vội vã chạy qua chu toàn: "Các ngươi còn không mau tới chiêu đãi Vương công tử?"

Vị Vương công tử này bị hai vị cô nương lôi đi, Mộ Tiêu Thư cũng nhân cơ hội lên lầu. Chỉ là nàng chưa chú ý tới, trong một cái cửa sổ ở lầu hai, hiện lên một đạo hắc ảnh, cửa sổ nhỏ liền đóng lại.

Vào phòng, đóng cửa một cái, tiếng động lớn tiếng ồn ào phía ngoài liền bị ngăn cách.

Thải Lam dính Mộ Tiêu Thư, đà thanh đà khí nói: "Tô cô nương, Thải Lam vẫn là lần đầu tiên chiêu đãi người như khách nhân vậy…"

Mộ Tiêu Thư nổi da gà đầy đất, vội vã một ngón tay Mộ Nhất, nói rằng: "Ngươi khách hàng là hắn."

Thải Lam hơi sửng sờ, sau đó hiểu được: "Nguyên lai là như vậy a, ta còn tưởng rằng…"

Nàng lại giống như không có xương, dây dưa Mộ Nhất. Mộ Nhất cục gỗ này lại chỉ biết là ngồi, mặc cho thế nào khiêu khích đều không có phản ứng, điều này làm cho biểu tình của Thải Lam có chút cương.

Mộ Tiêu Thư nhìn Thải Lam xướng đọc giác hí, có chút muốn cười, mở miệng nói rằng: "Hắn lần đầu tiên tới chỗ như thế, không hiểu chuyện, các ngươi có cái gì…ân, đồ chơi nhỏ trợ hứng? Làm cho hắn thông suốt một chút."

(Luna: Nữ chủ cực…không biết nên dùng từ nào để nói nữa.)

"Đương nhiên là có! Túy Nguyệt hiên chúng ta là thanh lâu tốt nhất trên con đường này, Tô cô nương chờ."

Mộ Tiêu Thư có nhiều hăng hái nhìn Thải Lam kéo ra một ngăn kéo, từ bên trong lấy ra một bình nhỏ. Nàng đem một viên dược hoàn bên trong bình bỏ vào trong rượu, cười khanh khách đưa tới bên mép của Mộ Nhất.

"Cho ta." Mộ Tiêu Thư đột nhiên nói rằng.

Thải Lam sửng sốt, ngu hồ hồ đem ly rượu giao cho Mộ Tiêu Thư nàng trơ mắt nhìn ngẩng đầu lên ngẩng đầu lên, đem rượu kia uống một hơi cạn sạch.

Thải Lam ngơ ngác nhìn một màn này, cảm giác mình đột nhiên không biết thế giới này nữa rồi. Một nữ tử chạy đến thanh lâu, muốn một phần mị dược, còn bản thân uống vào, đây rốt cuộc chuyện gì xảy ra?

"Mộ Nhất, ngươi tốt nhất bồi Lam cô nương nói." Mộ Tiêu Thư không nhìn cằm của Thải Lam sắp rơi xuống đất, đi vào gian trong.

Cái nhà này có hai gian, nàng đóng cửa, mở APP ra.

Tiến nhập chế tác thất, trong tay Mộ Tiêu Thư nhất chén rượu nhỏ, nàng giằng co lâu như vậy, mục đích nhưng thật ra là mị dược của Túy Nguyệt hiên. Làm một thanh lâu, loại thuốc này lượng sử dụng là lớn vô cùng.

Mộ Tiêu Thư đem chén rượu kia ném vào phân giải lư, không lâu sau, Mộ Tiêu Thư liền đối với màn ảnh

nghiên cứu, bắt tay vào làm cải tiến.

Nửa canh giờ qua đi, nàng lấy lại năm trăm lượng bạc, rốt cục dùng hợp thành lư làm ra một phần thành phẩm.

Nàng cân nhắc qua trực tiếp đi mua, vấn đề là giá của mị dược xuất kỳ đắt, quả thực làm cho không người nào có thể lý giải, Mộ Tiêu Thư không thể làm gì khác hơn là bỏ đi ý niệm mua.

Chờ nàng cầm dược hoàn mới khai phát ly khai APP, Thải Lam gian ngoài đã là đầu đầy mồ hôi, uể oải không chịu nổi.

Nhìn thấy Mộ Tiêu Thư đi ra, nàng nhất thời rơi chén rượu, tức giận nói: "Tô cô nương, người ngươi mang tới chẳng lẽ là tên thái giám sao? Coi như là thái giám, cũng chưa từng có như vậy… Như vậy…"

Mộ Tiêu Thư đón đầu bị người lên án, mà Mộ Nhất mặt không thay đổi ngồi ngay thẳng, chưa bất kỳ bày tỏ gì.

"Các ngươi hàn huyên cái gì?" Mộ Tiêu Thư tò mò vấn.

"Ngươi hỏi hắn đi!" Thải Lam bị tổn thương tự ái tức giận nói.

Mộ Tiêu Thư đem hai tờ ngân phiếu một trăm lượng nhét vào trong tay của nàng: "Cô nương xin bớt giận, ta muôna gặp điếm chủ thấy các ngươi."

28. Chương 28: Ký Kết Hiệp Ước

Editor: luna Huang

Điếm đại Túy Nguyệt hiên, cô nương mạo mỹ, nội bộ bố trí cũng rất phong nhã, tự nhiên giá cũng cao. Có thể coi là như vậy, cũng không dùng hai trăm lượng. Hơn nữa cấp bậc của Thải Lam ở hiên nội, cũng chính là thông thường mà thôi. Nên nếu như thu bạc này, nhưng là phải thay người làm việc. Các nàng chuyến đi này, đều thông thấu.

Thải Lam cầm hai tấm ngân phiếu, nhưng cũng không thu hồi, hỏi: "Hiên chủ không phải là muốn gặp liền có thể gặp, dù cho ngươi là khách nhân, quy củ cũng không có thể phá. Cô nương là có chuyện gì sao?"

Xem ra không nói ra một ngọn nguồn, Thải Lam này chắc là sẽ không hỗ trợ dẫn kiến, Mộ Tiêu Thư thành thật mà nói: "Thực không dám đấu diếm, ta lần này đến, là muốn cùng hiên chủ quý điếm nói chuyện làm ăn."

Thải Lam vừa nghe, sắc mặt có điểm bất hảo, nàng đem một tấm ngân phiếu thu vào, một tấm còn lại trả cho Mộ Tiêu Thư."

"Thật xin lỗi, chuyện này ta làm không được, các ngươi còn muốn ta làm gì? Thỉnh xin cứ việc phân phó đi, đương nhiên phải là trong đủ khả năng ta, như là hát một khúc hay muốn một điệu gì đó."

Mộ Tiêu Thư có chút ngoài ý muốn, nàng vốn tưởng rằng muốn gặp hiên chủ không khó lắm, không nghĩ tới sẽ bị cự tuyệt.

"Thải Lam cô nương, không suy nghĩ một chút nữa?" Mộ Tiêu Thư lại lấy ra một tờ ngân phiếu, kể cả tấm lúc nãy bị trả trở lại cùng cầm đưa ra.

Thải Lam thấy mắt đều thẳng, thế nhưng sau một khắc, nàng ngạnh sinh sinh đem mặt nhăn lại, nói rằng: "Ta thật không có biện pháp! Tô cô nương, ngươi vì một cuộc làm ăn cũng thật là hợp lại, một cô nương ở nhà chơi cư nhiên chạy đến thanh lâu. Ta ta cũng không gạt ngươi, Túy Nguyệt hiên cũng không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm, suốt ngày có người muốn đến nói chuyện làm ăn, hiên chủ phiền, đã nói một mực không gặp."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, nguyên lai là có chuyện như vậy! Cảm tình Túy Nguyệt hiên trong mắt người khác cũng là khối thịt to. Vậy phải làm sao bây giờ, chẳng lẽ nàng một chuyến tay không?

"Cho nên nói… Việc này không phải là ta không chịu giúp, mà là không thể…" Thải Lam đột nhiên nghĩ đến một chuyện, nghi ngờ vấn, "Tô cô nương, ngươi sẽ không có cảm thấy… Có chỗ nào khó chịu?"

Một hỏi lên, ánh mắt của Thải Lam càng thêm kỳ quái.

Nàng thế nhưng nhìn tận mắt vị "Tô cô nương" này đem mị dược uống, làm sao sẽ lâu như vậy không có hiệu quả? Điều đó không có khả năng a.

Mộ Tiêu Thư có chủ ý, cười thần bí, nói rằng: "Chính là tiểu dược, làm sao làm khó được ta! Lại nói tiếp, ta cũng vậy nhìn thấy các ngươi trong điếm sử dụng dược có hiệu quả không tốt, lúc này mới nổi lên tâm tư hợp tác. Cũng được, các ngươi đã không hiếm lạ cuộc trao đổi này, ta đây phải đi tìm nơi khác."

Thải Lam bật cười một tiếng, hiển nhiên không tin lời của nàng.

"Tô cô nương đừng trêu ta, ta không biết ngươi là dùng cách gì, nhưng dược hiên là chúng ta sở dụng, đây chính là xuất từ Bách Hối Thương Minh, toàn bộ Bắc Vọng cũng đừng nghĩ tìm ra mị dược tốt hơn."

"Không tin cũng được, ta mang dược bán cho người khác là được. Mộ Nhất, chúng ta đi."

Nghe gọi của Mộ Tiêu Thư, Mộ Nhất lập tức đứng lên, hai người quả thực đi ra ngoài.

Thải Lam ngơ ngác nhìn, nếu như thuốc kia quả thực như lời của Mộ Tiêu Thư, dược phẩm của nhà khác chất so với Túy Nguyệt hiên thật là tốt, chẳng phải là muốn ảnh hưởng đến làm ăn của bọn họ? Đến lúc đó một khi truy cứu tới, khó tránh khỏi trên đầu của nàng, nàng kia không phải tao ương sao?

Thải Lam vốn không tin lời của Mộ Tiêu Thư, nhưng là thấy nàng thẳng thắn như vậy, không tự chủ được sẽ tin vài phần.

"Chờ một chút! Như vậy đi, ngươi đưa dược cho ta, ta đưa cho Hồng Tiếu nhìn, sau đó mới quyết định."

Dưới đấu lạp, khóe môi của Mộ Tiêu Thư câu dẫn, con cá sắp mắc câu! Bất quá còn chưa đủ, vị này miệng còn phải treo một treo a. Cước bộ của nàng chỉ là ngừng lại, rồi liền tiếp tục đi ra ngoài.

Lúc này Thải Lam là thật sốt ruột, tính tình của phá bán dược này thật lớn!

Nàng ngăn cản Mộ Tiêu Thư, thả mềm giọng nói: "Tô cô nương, mới vừa rồi là ta bất hảo, đem lời nói tuyệt, không biết biến báo. Ta không kiến thức, người cũng đừng so đo ta, chuyện này chúng ta lại thương lượng một chút?"

Mộ Tiêu Thư mới ngừng lại, như là suy tính một hồi, sau đó mới mở miệng: "Cũng được, ngươi bất quá một phụ nhân không kiến thức, không hiểu chuyện buôn bán, ta có thể hiểu được."

Thải Lam nghe xong suýt tý nữa phun ra một ngụm lão huyết, nhìn thần khí của nàng! Nhưng hết lần này tới lần khác nàng còn không dám đắc tội người này.

"Thuốc kia…"

Mộ Tiêu Thư đem viên dược hoàn đưa cho Thải Lam: "Mau đi đi."

Nhìn thân ảnh của Thải Lam tiêu thất ở khúc quanh, Mộ Tiêu Thư thổi phù một tiếng bật cười. Việc buôn bán này, xem ra còn chú trọng một trang mô tác dạng, lần tới nàng thì có kinh nghiệm!

"Mộ Nhất, rót nước." Nàng cũng có chút khát.

Thời gian Mộ Tiêu Thư đang cầm ly nước, trong một gian mật thất Túy Nguyệt hiên, có một nam tử đưa mặt nhìn viên đan tròn tròn.

Hắn vươn tay, ngoắc ngoắc phía sau, một nam tử trung niên lập tức chân chó trên mặt đất, khom lưng hỏi: "Chủ tử có cái gì phân phó?"

Nam tử kia buông viên dược ra, ở bên tại nam tử trung niên, thấp giọng nói nói mấy câu. Nam tử trung

niên kia liên tục gật đầu, liền rời đi.

Mộ Tiêu Thư uống xong nước, ngươi muốn gặp còn chưa tới, liền ăn chút mứt hoa quả. Thời gian ăn, nàng nghe được một trận tiếng bước chân rất có phân lượng, từ xa đến gần, sau đó dừng lại ở cửa.

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn lại, gặp được một nam nhân một miệng râu, bụng béo phệ.

Nam nhân này quả thực chính là hình tượng tiêu chuẩn của thương nhân, tướng mạo phú đến chảy dầu. Thân thể mập mạp cồng kềnh, cước bộ đều so với người khác chìm, cũng không biết có bao nhiêu cân nặng. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư lại luôn cảm thấy có là lạ ở chỗ nào, người này để cho nàng mơ hồ có chút kiêng kỵ.

"Ngươi chính là Tô cô nương?" Người nọ thuận miệng hỏi một câu, trước mặt của Mộ Tiêu Thư ngồi xuống, "Ta là chủ sự của nơi này Triệu Phủ Thất, gọi ta Triệu tổng quản là được."

"Nói như vậy thuốc của ta ngươi nhìn rồi, cảm thấy thế nào?"

"Dược đúng là hảo dược" Triệu Phủ Thất đánh giá Mộ Tiêu Thư, "Bất quá Tô cô nương, việc buôn bán chút trọng thành tín, cô nương mang đấu lạp không dùng chân diện mục kỳ nhân, làm ăn này sợ là bất hảo làm?"

Bản năng Mộ Tiêu Thư đối với người này có chút kiêng kỵ, mặc dù nói không rõ ràng lắm là vì sao, nhưng dự cảm đã từng nhiều lần đã cứu mạng của nàng, nàng phải cẩn thận. Triệu Phủ Thất này không quan tâm sinh ý, lại nhìn chằm chằm đấu lạp của nàng, có đúng hay không có mục đích gì?

Mộ Tiêu Thư giải thích: "Không phải là ta không chịu, chỉ là ngươi cũng biết, ta một cô nương lại đi bán thuốc này, để người biết thực sự bất hảo. Nên, xin hãy tha thứ tùy hứng."

Triệu Phủ Thất nghiêm mặt: "Đây là lời nói gì? Tô cô nương chẳng lẽ không tin ta?"

"Cẩn thận sử đắc vạn năm thuyền, ta dù sao cũng là nữ tử, mong muốn người có thể thông cảm cái khổ của ta."

"Cũng được, nếu cô nương kiên trì, chúng ta đây lại nói chuyện làm ăn. Dược của ngươi quả thật không tệ, còn hơn Bách Hối Thương Minh, nếu là giá hợp lý, cô nương cũng giao được hàng, bản điếm có thể cân nhắc cùng ngươi hợp tác trường kỳ."

"Triệu tổng quản không hổ là người làm đại sự, đủ thẳng thắn. Một giá, một lượng bạc một viên, hàng ta bao nhiêu cũng có thể giao."

Loại mị dược này tác dụng chủ yếu chính là trợ hứng, tiêu hao lượng lớn. Ở dược phẩm đồng loại, cái giá

tiền này đã coi như là cao.

Triệu Phủ Thất nở nụ cười, trên mặt phì nhục thành một đống, bành trướng ở trên mặt.

"Giá không thành vấn đề, thế nhưng giao hàng... Tô cô nương, đừng nói quá quá vẹn toàn. Ngươi cũng biết Túy Nguyệt hiên ta có bao nhiêu chi nhánh? Đừng nói Bắc Vọng cảnh nội, coi như là các nước Đông Sóc Tây Hách, đều có chi nhánh của chúng ta! Mỗi ngày tiêu hao hết bao nhiêu viên dược, ngươi có thể tính qua?"

Triệu Phủ Thất ngạo nghễ nói, Mộ Tiêu Thư lại không lo lắng chút nào. Chi nhánh của Túy Nguyệt hiên càng nhiều, nàng không phải là kiếm càng nhiều sao?

"Nói thẳng đi, các ngươi cần bao nhiêu dược?"

Trên mặt Triệu Phủ Thất hiện lên một tia ngoài ý muốn, Mộ Tiêu Thư tựa hồ khá tự tin, càng không có dấu hiệu dao động chút nào. Hắn không chút nghĩ ngợi đáp: "Lần đầu tiên giao hàng, trước cung cấp một vạn viên, từ nay về sau mỗi tháng nộp lên năm nghìn viên, thế nào?"

Mộ Tiêu Thư do dự, Triệu Phủ Thất vấn: "Tô cô nương có đúng hay không có trắc trở cái gì? Có trắc trở nói thẳng, buôn bán, là mọi người tốt mới là thật tốt."

"Ngươi số này không thành vấn đề, chỉ là thời gian cần dàn xếp một chút. Tầm tay ta dược không có nhiều như vậy, lần đầu này muốn ăn chút mới có thể cung cấp."

Lúc này Mộ Tiêu Thư lưu vài phần đầu óc, nàng nếu như đáp ứng vô cùng thẳng thắn, đối phương nói không chừng khả nghi, thẳng thắn cố ý bán một cái nút.

Triệu phủ trầm ngâm một hồi, vấn: "Ngươi cần bao lâu thời gian."

"Mười ngày." Mộ Tiêu Thư đáp.

Kỳ thực tài liệu của làm loại mị dược này cũng không quá hiếm thấy, nàng có thể trực tiếp đi qua APP mua số lượng lớn, trên thực tế căn bản không mất bao lâu, là có thể đem một vạn viên dược làm được. Thế nhưng lo lắng ăn ngay nói thật quá chói mắt, lúc này mới đưa ra cần mười ngày.

"Mười ngày?" Triệu Phủ Thất trợn to đôi mắt nhỏ của hắn, khó có thể tin nói.

Mộ Tiêu Thư này cũng do dự, từ trước từ trước nàng chưa làm qua loại buôn bán này, cũng không có khái niệm gì, chẳng lẽ mười ngày quá dài? Mộ Tiêu Thư như thực chất hỏi lên, ánh mắt của Triệu Phủ Thất nhìn nàng càng quỷ dị hơn.

"Đó cũng không phải, ta cho rằng cô nương ít nhất phải chuẩn bị ba tháng, không nghĩ tới…"

Triệu Phủ Thất móc ra chiếc khăn tay, ở trên mặt lau.

Mặt của Mộ Tiêu Thư nhất thời chính là cứng đờ, nàng còn tưởng rằng mười ngày đã đủ lâu…

"Ta còn muốn thêm vào một cái yêu cầu, xét thấy chúng ta là lần đầu tiên hợp tác, kiện hàng lần đầu này ta muốn chia nhỏ ra mà giao, một lần một nghìn viên. Đến lúc đó một tay giao tiền một tay giao hàng, ngươi cảm thấy thế nào? Ta sẽ nhường Mộ Nhất mang hàng đến giao."

Triệu Phủ Thất gật đầu, hướng ra phía ngoài gọi: "Người đến —— hầu hạ bút mực!"

Thải Lam lập tức vào cửa, trên tay nâng văn phòng tứ bảo, hiển nhiên sớm chuẩn bị xong.

Nàng len lén nhìn nhiều hai mắt Mộ Tiêu Thư, trong lòng hiếu kỳ vị này đến cùng là ai, cũng dám việc buôn bán với thanh lâu, lá gan thực sự là khá lớn!

Thải Lam mài, Triệu Phủ Thất tự mình động thủ viết, không lâu sau, hai phần hiệp ước viết xong.

Mộ Tiêu Thư nhìn kỹ hiệp ước vết mực chưa khô, cuối cùng gật đầu.

"Không hổ là Túy Nguyệt hiên, phần hiệp ước này rất công bằng." Nàng nói ký tên ở phía trên. Kí tên "Tô Tiểu Mộc", còn ấn vân tay, "Triệu tổng quản, đến ngươi."

Triệu Phủ Thất ha hả cười, đem hai phần hiệp ước nhận lấy, cầm bút lên ngừng lại trước khi ký tên.

"Làm sao vậy?" Mộ Tiêu Thư hoang mang hỏi.

Triệu Phủ Thất lại đột nhiên vươn tay, hướng nàng bắt qua! Trợn to mắt trợn to mắt, chính muốn phản kháng, lại phát hiện thân thể cư nhiên không thể động!

29. Chương 29: Thùng Vàng Đầu Tiên

Editor: Luna Huang

Trúng chiêu! Mộ Tiêu Thư lập tức hiểu mấu chốt của vấn đề.

Hai tay kia đến trước mặt nàng, nàng hô to một tiếng: "Mộ Nhất!"

Nguyên bản Mộ Nhất hình như đầu gỗ như điện chớp vọt tới, đáng tiếc vẫn là chậm một bước. Đấu lạp của Mộ Tiêu Thư bị người đụng, ở trên mặt đất, lộ ra mặt của Mộ Tiêu Thư dưới đấu lạp. Ngày hôm nay nàng không có mang mặt nạ hình dạng xấu xí.

Nhìn mặt của Mộ Tiêu Thư, Triệu Phủ Thất kinh ngạc một chút, nói rằng: "Không nghĩ tới Tô cô nương nhỏ như vậy… Ta còn tưởng rằng…"

Mộ Tiêu Thư lạnh mặt: "Còn tưởng rằng cái gì?"

"Còn tưởng rằng ngươi lớn tuổi." Triệu Phủ Thất híp mắt cười, thấy thế nào cũng là cáo già.

Mộ Tiêu Thư hừ một tiếng, phân phó nói: "Mộ Nhất, bắt hắn lại!"

Mộ Nhất là khôi lỗi cao cấp nhất, Mộ Tiêu Thư sớm liền phát hiện, trí năng của hắn nhất định có đủ, cũng không phải là cơ khí chỉ biết phục tòng mệnh lệnh, hắn còn hiểu biến báo.

Lúc này ở ra mệnh lệnh của Mộ Tiêu Thư ra, Mộ Nhất đối với Triệu Phủ Thất xuất thủ, mỗi một chiêu đều khống chế hành động đối thủ.

Triệu Phủ Thất cũng không chút hoang mang, thay đổi hình dạng mới vừa rồi, thân thể cục kịch dĩ nhiên trong lúc bất chợt nhạy bén! Hắn thấy chiêu phá chiêu, nhìn ngốc, cư nhiên ứng phó như thường, đồng thời không có chút nào mất lực.

Thải Lam từ lâu cách xa chiến trường, an tĩnh đứng ở trong góc nhỏ nhìn.

Mộ Tiêu Thư chú ý tới điểm này, sắc mặt dần dần trở nên khó coi.

Nàng thế nào cũng không nghĩ tới Triệu Phủ Thất lại là cao thủ, sau khi hắn vào cửa, nàng đi qua tiếng bước chân nặng nề cho rằng người này không có uy hiếp, lại quan sát qua thân hình của hắn, không giống một luyện gia tử, lại không nghĩ rằng đối phương giấu giếm thực lực. Lại nhìn Thải Lam, nữ tử này lãnh tĩnh như vậy, hiển nhiên cũng là biết nội tình.

Mộ Tiêu Thư thất sách, triệt đầu triệt đuôi thất sách, mà lần này thất sách, để nàng rơi vào rồi cục diện bị động.

"Ha ha, có chút ý tứ." Triệu Phủ Thất một bên ứng phó Mộ Nhất, một bên cười ha hả, "Ngươi tùy tùng này tuy rằng không có bản lãnh gì, nhưng chiêu thức của hắn nhưng thật ra mới mẻ, ta chưa từng thấy qua."

Mộ Tiêu Thư ám thở dài, đối với Mộ Nhất nói: "Trở về, ngươi không phải là đối thủ của hắn."

Mộ Nhất nghe lời dừng tay, lui trở về trước mặt của Mộ Tiêu Thư, bảo vệ nàng.

Triệu Phủ Thất tựa hồ rất là thất vọng, hét lên: "Dừng tay? Chưa kính chưa kính, để hắn lại chơi với ta một hồi."

Mộ Tiêu Thư mở to con mắt, nói rằng: "Ngươi đối với ta hạ dược."

"Không sai."

Mộ Tiêu Thư không rõ, thuốc này rốt cuộc là thế nào hạ? Nàng quét mắt đồ trên bàn. Trong lúc bất chợt bừng tỉnh đại ngộ: "Là mực, khối mực này có vấn đề."

Dáng tươi cười của Triệu Phủ Thất càng tăng lên, tán thưởng gật đầu: "Tô cô nương thật là làm cho Triệu mỗ ngoài ý muốn, thảo nào dám đến Túy Nguyệt hiên. Cái này để cô nương phổ thông có tật giật mình, ngươi lại còn muốn việc buôn bán. Như đã nói qua, nếu không phải cô nương cảnh giác nặng, để Triệu mỗ vẫn không có cơ hội động thủ, cũng không cần ra hạ sách này, đối với cô nương hạ dược."

Mộ Tiêu Thư hiện tại thân thể vô pháp nhúc nhích, dù cho muốn sử dụng APP chế tác giải dược đều làm không được, chỉ có thể cùng Triệu Phủ Thất chu toàn.

"Triệu tổng quản, ta tự nhận không có nơi nào có lỗi với ngươi."

"Quả thực không có." Triệu Phủ Thất cầm bút lên, trong hiệp ước tinh tế ký vào.

Mộ Tiêu Thư thấy khóe miệng quất thẳng tới, nhịn không được hỏi: "Ngươi còn muốn tiếp tục cuộc trao đổi này?"

Triệu Phủ Thất kinh ngạc ngẩng đầu: "Đây là tự nhiên, cô nương nói mê sảng cái gì, ta đối với Tô cô nương cung cấp dược phi thường hài lòng."

"Tốt a, ngươi lại muốn mua dược của ta, rồi hướng ta vô lễ, loại sự tình này ta thực sự là văn sở vị văn!" Mộ Tiêu Thư thử nhúc nhích, thế nhưng như trước không được.

Triệu Phủ Thất quay hiệp ước thổi thổi, nói rằng: "Không có biện pháp, Triệu mỗ cũng là có có nỗi khổ... Hắc hắc."

Sắc mặt của Mộ Tiêu Thư rồi đột nhiên trở nên khó coi, có khổ? Nàng cũng không ở đây là địa phương nào! Bản năng nàng liền nghĩ đến một ít khả năng không tốt lắm.

Triệu Phủ Thất buông hiệp ước xuống, chỉ thấy biểu tình của Mộ Tiêu Thư thật không tốt, hắn sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười.

"Tô cô nương xinh đẹp như vậy, Triệu mỗ thấy đều phải tâm động."

Sắc mặt của Mộ Tiêu Thư thay đổi mấy lần, sau đó cười lạnh, nói rằng: "Ta mặc kệ ngươi muốn làm gì, từ tục tĩu nói trước, nếu không các ngươi giết chết ta, nếu không, sẽ chờ ta tìm các ngươi tính sổ! Ta là ngươi tâm nhãn nhỏ, đặc biệt mang thù!

Triệu Phủ Thất nghe xong, biểu tình càng thêm kỳ quái, tựa hồ muốn cười lại cực lực nhịn, thấy Mộ Tiêu Thư mạc danh kỳ diệu.

Hắn vẫn là nhịn không được cười lên, đem một viên tiểu dược hoàn đưa cho Mộ Nhất, nói rằng: "Đây là giải dược, Triệu mỗ là theo Tô cô nương đùa giỡn, nhưng thật ra là vì trông thấy chân diện mục của cô nương, cũng không có những ý nghĩ khác. Thấy cô nương khẩn trương như vậy, nổi lên đùa chi tâm."

Mộ Tiêu Thư nghe giải thích này, đầu mày quất thẳng tới. Triệu Phủ Thất này da mặt đủ dày, đối với nàng hạ dược còn nói muốn đùa.

Sau khi dùng giải dược, thân thể của nàng từ từ khôi phục như thường, Mộ Tiêu Thư nóng lòng ly khai cái chỗ này, không muốn ở nhiều hơn nữa. Nhưng nàng đi tới cửa, lại bị Triệu Phủ Thất gọi lại.

Hắn tương kì một phần hiệp ước đưa cho Mộ Tiêu Thư, dặn dò: "Cô nương đừng quên đến Túy Nguyệt hiên giao hàng."

Mộ Tiêu Thư dựa lưng vào cửa, tùy thời chuẩn bị tông cửa xông ra, cười lạnh nói: "Giao hàng? Ta cũng không dám với các ngươi buôn bán." Nàng nói xong cũng xé đi phần hiệp ước.

"Chậm đã!" Triệu Phủ Thất vội vã ngăn lại, hắn thở dài, "Phải làm sao ngươi mới bằng lòng thay đổi chủ ý?"

Mộ Tiêu Thư lạnh như băng nhìn hắn chằm chằm, thẳng da mặt dày của hắn cả người không được tự nhiên, rồi mới lên tiếng: "Túy Nguyệt hiên các ngươi đối với ta vô lễ trước, còn trông cậy vào hợp tác với các ngươi?"

Nàng dừng lại một chút, nói tiếp: "Trừ phi…"

"Trừ phi cái gì?"

"Trừ phi các ngươi tiền đặt cọc trước…"

Nói còn chưa dứt lời, một xấp ngân phiếu đã xuất hiện ở trước mắt của Mộ Tiêu Thư.

Triệu Phủ Thất cười nói: "Tiền đặt cọc là chuyện nhỏ chỉ cần cô nương đừng nóng giận là được. Nơi này có sáu ngàn lượng, năm nghìn lượng là tiền đặt cọc, còn dư lại một nghìn lượng, coi như Triệu mỗ bồi tội với cô nương."

Mộ Tiêu Thư nghi ngờ tiếp nhận tiền đặt cọc, luôn cảm thấy người trước mắt này từ đầu tới đuôi đều lộ ra cổ quái. Bất quá nàng cũng cần tiền, không có đạo lý cự tuyệt.

Nàng đem hiệp ước thu vào, đội đấu lạp, đối với Mộ Nhất hô: "Chúng ta đi."

Sau khi Mộ Tiêu Thư rời khỏi, Thải Lam đã đi tới, kỳ quái nói: "Hiên chủ hôm nay rộng lượng như vậy, cứ theo đà này, hiên chúng ta đều phải ăn gió tây bắc rồi."

Triệu Phủ Thất liếc nàng một cái: "Ngươi biết cái gì?"

Hắn ra cửa, lưu lại Thải Lam một mình trầm tư. Triệu Phủ Thất ở nội Túy Nguyệt hiên thất quải bát quải, vào trong một gian mật thất, bên trong tia sáng hôn ám, có một nam tử ngồi ở bên cạnh bàn.

"Chủ tử." Triệu Phủ Thất cung cung kính kính kêu.

"Ân, việc mới vừa rồi ta đã thấy." Trên bàn nến nhỏ run lên một cái, chiếu ra mặt tuấn lãng của nam tử, "Ngươi làm tốt."

Nam tử xuất ra một miếng vải đen, che trên mặt mình. Triệu Phủ Thất phía sau hắn cúi đầu khom lưng, trong miệng nói: "Cung tiễn chủ tử."

Mộ Tiêu Thư ra Túy Nguyệt hiên, đột nhiên nghe thấy được một hương vị quen thuộc, không khỏi bị tham trùng gợi lên.

Mộ Tiêu Thư đi vào trong điếm, tiểu nhị nhiệt tình bắt đầu gọi: "Cô nương, một chén canh thịt bò?"

Mộ Tiêu Thư trước xuyên qua, đối với ăn cũng không phải quá để tâm, thế nhưng ở đầu đường Bắc Vọng cư nhiên gặp được ăn vặt của nàng ở tiền kiếp, không khỏi phá lệ hoài niệm.

"Một chén đi."

Mộ Tiêu Thư vào điếm ngồi xuống, điếm tiểu nhị kỳ quái nhìn Mộ Nhất một mắt, cười nói: "Tốt, canh thịt bò một chén!"

Trong điếm còn thưa thớt vài vị khách nhân, có khi là lẻ loi một mình, có còn lại là có thêm mấy người kết bạn. Mộ Tiêu Thư chỉ nhìn lướt qua, sẽ không đưa bọn họ để ở trong lòng. Nàng rót cho mình một ly, vừa uống vừa suy nghĩ chuyện.

Ngày hôm nay ở Túy Nguyệt hiên tao ngộ đưa tới cảnh giác của nàng, sau lại không cùng Triệu Phủ Thất truy cứu, là bởi vì nàng không rõ đáy của Túy Nguyệt hiên, không dám tùy tiện hành động. Mà Triệu Phủ Thất lại nhiều tiền tài, miễn cưỡng coi như là bồi thường.

Bất quá.. Thoái nhượng chung quy không phải là phong cách của nàng!

Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm Mộ Nhất, thẳng cục gỗ này cũng mở miệng hỏi nàng: "Chủ tử có việc phân phó?"

"Mộ Nhất, ngươi quá yếu!"

Mộ Nhất không nói chuyện, cũng không có phản ứng. Mộ Tiêu Thư nói tiếp: "Sau khi trở về, ngươi tiếp thu huấn luyện."

"Vâng." Mộ Nhất lên tiếng, như trước diện vô biểu tình.

Mộ Tiêu Thư nghĩ buồn cười, bản thân cùng đầu gỗ thương lượng cái gì? Đỉnh cấp khôi lỗi năng lực tính dẻo có đủ, miễn bàn năng lực thân thể. Mộ Nhất biết một chút kỹ xảo cận chiến, nhưng còn chưa đủ.

Trong đầu Mộ Tiêu Thư hiện lên các loại phương án huấn luyện, trở nên có chút kích động, ước gì lập tức để Mộ Nhất hồi APP huấn luyện. Đúng lúc này, một trận tiếng nói chuyện truyền vào lỗ tai của nàng.

"Nhất kiện tú phẩm của Mộ đại tiểu thư chảy vào chợ đêm, trải qua chuyên gia giám định, xác định của nàng xác thực biết lung tú!"

Những lời này để tay của Mộ Tiêu Thư mạnh căng thẳng, bất động thanh sắc đánh giá hai người kia nói chuyện. Từ bên ngoài nhìn, hai người này bình thường không có gì lạ, phóng tới người trong đống đều không nhận ra, đại khái là trên phương diện làm ăn cùng chợ đêm có quan hệ!

"Nhất kiện tú phẩm mà thôi, rất thưa thớt cũng không lạ gì."

"Hắc, ngươi không lạ gì, tự có người khác hiếm lạ! Tú phẩm này bọn họ không dám ở Bắc Vọng, nên lặng lẽ đưa đi xa."

"Đưa đi đâu?"

”Ai biết được? Có lẽ là Đông Sóc? Nếu ta nói Mộ gia cũng thực sự là may mắn, chiến loạn thì không ai đem bọn họ coi ra gì, hiện tại thế cục an định một ít, người cấp trên đối với bọn họ cảm thấy hứng thú rồi.

Nói chuyện hai người áp thanh âm thấp hơn chút, nếu Mộ Tiêu Thư không có thính lực tốt, lại các hai người này gần, căn bản không nghe được đối thoại của bọn họ.

“Khách quan, canh thịt bò của người!”

“Đa tạ.”

Mộ Tiêu Thư cầm lấy hũ dấm, cho một ít vào bát, nàng thích ăn chua một chút! Nàng vừa ăn, vừa nghe tiếng nói chuyện bên kia/

“Hiện xác nhận tú nghệ lung tú của Mộ gia đại tiểu thư không thể nghi ngờ, chỉ là vẫn chưa tới hỏa hậu, thế nhưng giả dĩ thời gian… Hắc hắc.”

“Nói như vậy, đồn đãi đều là thật? Vị này quả thật là có khả năng nhất là hoàng hậu được chọn tiếp theo?”

“Khắp nơi đều nói như vậy.”

“Tấm tắc, thế sự vô thường a. Tiểu thư đích tôn mất tích của Mộ gia tìm trở về rồi, theo lý thuyết vốn nên nàng kế thừa tài nghệ lung tú mới đúng, thế nhưng miễn bàn tú nghệ, vị này đến thuần khiết cũng không bảo toàn, ngày sau sợ rằng…”

30. Chương 30: Đêm Khuya Xông Vào

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư ăn canh thịt bò động tác ngừng lại, nhịn không được ở trong lòng nói thầm: “Thật sao, rỗi rãnh nói được tới trên đầu nàng!”

Nghe người khác nói bậy mình, cảm giác là có chút cổ quái. Không phải là đang nói nàng, lại đúng là nói nàng, tâm tình của Mộ Tiêu Thư có chút phức tạp.

“Vị nhị tiểu thư này và đại tiểu thư vừa so sánh, chính là một đất một trời! Mộ nhị tiểu thư sợ là đến lập gia đình đều khó khăn, đại tiểu thư ngược lại là làm hoàng hậu!”

“Lại nói tiếp cũng có chút đáng thương…”

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, nguyên chủ nếu như còn sống, thật đáng thương. Phỏng chừng nàng đến bây giờ còn đến bây giờ còn ở tiểu viện tú viên, vì người khác làm trâu làm ngựa.

Mộ Tiêu Thư không có tâm tình ăn nữa, lung tung nếm vài hớp, liền thanh toán ly khai.

Trở lại Mộ phủ, nàng trước đem khuê phòng mình kiểm tra một lần, xác nhận không có vấn đề, lúc này mới đóng cửa. Đơn giản sau khi rửa mặt, Mộ Tiêu Thư vốn định vào APP, bắt đầu huấn luyện Mộ Nhất, ngay thời gian nàng đi tới bên giường, bầu không khí thất nội trong lúc bất chợt thay đổi.

Trên người Mộ Tiêu Thư tóc gáy từng sợi một dựng thẳng lên, chỉ cảm thấy gặp nguy hiểm đang đến gần, nàng làm bộ lơ đãng xoay người, ở bên trong phòng một góc, ánh nến chiếu không tới, nhìn thấy một bóng đen!

Sờ một cái chủy thủ trong tay áo, Mộ Tiêu Thư làm bộ đối với lần này đối với lần này hoàn toàn không biết gì cả, giật lại đệm chăn chuẩn bị ngủ.

Một tiếng cười khẽ phá vỡ yên lặng của thất nội, Mộ Tiêu Thư rút chủy thủ ra, xoay người lại chính là đâm một cái!

"Dừng tay, là ta!"

Thanh âm quen thuộc vang lên, Đàm Hạo Uyên xuất hiện ở trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư nghi ngờ nhìn chằm chằm Đàm Hạo Uyên, nhưng không có đem chủy thủ thu, mà là mặt mang cảnh giác địa chất Ngươi lén lút trốn ở trong phòng ta làm cái gì?"

Đàm Hạo Uyên đánh giá Mộ Tiêu Thư, bình luận: "Từ nơi nào trở về? Đến y phục chưa từng hoán, nếu như đổi thành người khác, nàng đã bại lộ."

Mộ Tiêu Thư đích xác còn ăn mặc thân hắc y, chỉ là đem đấu lạp lấy xuống, nàng nào biết đâu rằng ở đây còn có thể cất giấu một Đàm Hạo Uyên?

"Ngươi đến cùng là ai?" Mộ Tiêu Thư tức giận hỏi, "Lần tới còn như vậy, ta cũng sẽ không khách khí!"

Đàm Hạo Uyên tựa như quen lôi một cái ghế ngồi xuống, nhìn Mộ Tiêu Thư nói: "Lời này hẳn là ta tới hỏi mới đúng, nghe đồn Mộ nhị tiểu thư lưu lạc phỉ ổ, thuần khiết hủy hết, nghe đồn dung mạo nhị tiểu thư xấu xí vô cùng, hôm nay ta thấy vị này, là quan hệ như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: "Ngươi có bí mật của ngươi, ta cũng có bí mật của ta, chúng ta nước giếng không phạm nước sông, nên ngươi…"

Đàm Hạo Uyên mạnh tới gần nàng: "Hiện tại mới nói nước giếng không phạm nước sông, có phải là quá muộn hay không? Ngày đó nàng giúp ta, lúc ta viết xuống phần khế ước, nàng cũng đừng nghĩ không đếm xỉa đến."

"Lời nói này, như là ta tự tìm một dạng."

"Không sai, ai cho ngươi xen vào việc của người khác."

Đàm Hạo Uyên đanh đá như thế lẽ thẳng khí hùng, Mộ Tiêu Thư quả thực không biết phản bác hắn!

"Ban nãy nàng đi đâu vậy?" Đàm Hạo Uyên lại hỏi.

"Chuyện không liên quan ngươi."

"Ta đây đem chuyện của nàng nói ra, cũng là chuyện không liên quan nàng?"

"Ngươi dám! Ngươi dám nói, ta đã đem chuyện của kinh giao truyền đi, nghe nói Du Vương điện hạ đều nhanh giận điên lên, chung quanh đang bắt hung phạm."

Đàm Hạo Uyên thờ ơ dựa vào ghế một chút, ném ra một câu: "Ai sẽ tin nàng."

Lời này cũng không sai, bất quá...

"Ta tự nhiên có biện pháp để cho người khác tin tưởng."

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười: "Ân, nàng luôn luôn có biện pháp. Nàng có biện pháp gì, tại sao không đi dẹp loạn lưu ngôn phỉ ngữ bên ngoài? Nàng không nghe được người khác đều nói như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, chuyện này nàng đã sớm biết, hơn nữa nàng biết là ai ở sau lưng phá rối.

Nguyên chủ hơn nửa đời người đều ở đây tiểu tú viên vượt qua, căn bản chưa vài người biết sự tồn tại của nàng, ngay cả Mộ Triển Mẫn cũng không biết. Lúc nàng hồi Mộ gia, người khác đều không nhận biết nàng, có cần phải như vậy chửi bới nàng sao? Chỉ có một cái khả năng, Lý thị ở sau lưng xui khiến!

"Bất quá là một chút nhàn ngôn toái ngữ, có cái gì quan trọng, lại không thể để ta mất đi ít thịt!"

Đàm Hạo Uyên nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, lúc này ánh mắt của hắn không gì sánh được chăm chú. Danh tiếng đối với nữ tử mà nói quan trọng bao nhiêu, hắn làm sao sẽ không biết? Cho nên biểu hiện của Mộ Tiêu Thư phá lệ để hắn lưu ý.

"Nói như vậy, ta quá lo lắng, còn muốn đến để an ủi nàng…"

Mộ Tiêu Thư bật cười một tiếng, trêu nói: "Vậy ta còn phải cám ơn ngươi?"

"Không sai, nàng dự định thế nào cảm tạ ta?"

Thanh âm của Đàm Hạo Uyên không khỏi thấp một ít, mang theo một vô pháp mê người, Mộ Tiêu Thư nghĩ buồng tim của mình hình như nhảy một chút. Nàng ngẩn ngơ, sau đó chợt hoàn hồn.

Vì sao mỗi lần nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, đều không đúng lắm? Hình như vật gì vậy loáng thoáng muốn thoát ly khỏi lòng bàn tay?

Mộ Tiêu Thư không thích loại cảm giác này, nàng phải tùy thời bảo trì trạng thái tốt nhất, ứng đối bất luận cái khả năng gì phát sinh chuyện. Mà chỉ cần Đàm Hạo Uyên xuất hiện ở tầm mắt của nàng, lại không thể thực hiện.

Biện pháp tốt nhất, không nên gặp hắn.

Mộ Tiêu Thư lấy ra hà bao tàng thanh sắc, đem giấy bên trong ra.

"Đây là khế ước ngày đó ngươi viết, bây giờ trả cho ngươi. Lần trước ngươi giúp ta, chúng ta huề nhau."

Đàm Hạo Uyên nhìn tờ giấy trên tay Mộ Tiêu Thư, biểu tình trong nháy mắt cứng ngắc. Hắn tuyệt đỉnh thông minh, làm sao có thể nghe không hiểu? Ý tứ trong lời nói của Mộ Tiêu Thư, là để hắn không cần đến nữa.

Đàm Hạo Uyên nhướng mày, sau đó giãn ra, đưa tay lấy tờ giấy kia.

Mộ Tiêu Thư không rõ có chút khẩn trương, không biết tại sao, dĩ nhiên muốn rất tay về!

Không được, nàng cắn răng ngăn cản bản năng mình. Thực sự là thấy quỷ rồi, nàng đến cùng làm sao vậy? Chẳng lẽ sau khi chuyển kiếp đột nhiên trở nên mềm yếu?

Thế nhưng chờ Đàm Hạo Uyên thu hồi phần khế ước này, bọn họ đích xác sẽ không có dây dưa…

Lúc này, Đàm Hạo Uyên nhận lấy tờ giấy kia, Mộ Tiêu Thư cảm thấy ngực vật gì vậy. Thế nhưng sau một khắc, một tay ấm áp đặt lên trên tay của nàng, đó là tay của Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười một chút, thấp giọng nói: "Thu đi, ta thiếu nàng."

Hắn đem khế ước thả lại vào lòng bàn tay của Mộ Tiêu Thư, ôn độ của hai người cho nhau thẩm thấu, trung gian cách giấy thật mỏng.

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người, qua một lúc lâu, nàng mới nhớ tới muốn đem tay rút về. Bầu không khí của thất nội nhất thời trở nên có chút ngượng ngùng, hai người đều nghiên đầu, không dám nhìn hướng đối phương.

Một lát sau, Đàm Hạo Uyên phá vỡ trầm mặc.

"Ta qua trận trở lại thăm nàng, đến lúc đó sẽ đưa cho nàng một phần đại lễ!"

Đại lễ! Thời gian Mộ Tiêu Thư lấy lại tinh thần, Đàm Hạo Uyên đã đi rồi.

Xem ra đã định trước bọn họ còn phải tái kiến, Mộ Tiêu Thư cảm thấy có chút phiền phức, nhưng mơ hồ, còn có vẻ mong đợi…

Mấy ngày kế tiếp, Mộ Tiêu Thư đóng cửa không ra, đến ăn cũng là nha hoàn trong viện đến trù phòng lấy về.

Không thể không nói chính là, đãi ngộ của nàng quả thực tốt hơn nhiều, bọn hạ nhân cũng không dám trước mặt nàng thuyết tam đạo tứ, nhưng thật ra sợ mất mạng, mỗi người đều cẩn thận. Đoán chừng là chuyện của Phó di nương lần trước, vì bọn họ gõ cảnh báo, không dám xem nàng là cô nhi không nơi nương tựa nữa.

Có ăn ngon, có mặc đẹp, còn có hảo phòng ở, ngày nếu như vẫn, tựa hồ cũng thật tốt.

Mộ Tiêu Thư mỗi ngày ở trong phòng thêu, thỉnh thoảng nhìn tiến độ Mộ Nhất huấn luyện một chút.

Mộ Nhất tiến triển thật nhanh, khôi lỗi này cũng không biết lấy cái động lực gì, không cần ăn cái gì, cũng không cần nạp điện, lại động.

Hắn còn có một chỗ tốt, có thể chẳng phân biệt được ngày đêm mà huấn luyện, hơn nữa không biết uể oải, lại có vị Mộ Tiêu Thư này làm "Sư phụ", cho nên chỉ qua mấy ngày ngắn ngủi, thì có tiến bộ rất lớn.

Về phần giao dịch cùng Túy Nguyệt hiên, nhưng thật ra một chuyện đơn giản nhất.

Tài liệu đi qua APP mua, ném tiến hợp thành lư, sau khi hoàn thành, để Mộ Nhất lặng lẽ trước khi rời đi giao hàng. Triệu Phủ Thất cũng nói tín dụng, giao tiền phi thường thẳng thắn.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đang ở trong phòng xe chỉ luồn kim, bên ngoài đột nhiên tiếng động lớn, không biết

chuyện gì xảy ra. Như thế kỳ quái, giống nhau không ai dám tranh cãi ầm ĩ trong viện nàng ở.

Mộ Tiêu Thư buông châm tuyến xuống, mở cửa đi ra.

Trong Phức Hương viện, một tòa tiểu thịt sơn đứng thẳng, phá lệ thấy được, chính là Trang bà tử. Lý thị đứng ở bên cạnh nàng, có vẻ khéo léo lả lướt.

Lúc này Lý thị đang chỉ huy mấy bà tử, dùng sợi dây đem ba nha hoàn trói lại.

"Phu nhân! Nô tỳ lần sau không dám, phu nhân tha nô tỳ đi!"

"Nô tỳ tuyệt không dám tái phạm, nhất định sẽ tận tâm hầu hạ nhị tiểu thư!"

Mấy nha hoàn kêu khóc, thế nhưng Lý thị phảng phất không nghe thấy, cứ như vậy, đến mí mắt cũng không có nháy.

Ba nha hoàn kia bị bà tử trói lại, áp trứ quỳ gối trước mặt của Lý thị. Lý thị cư cao lâm hạ coi thường các nàng, nhàn nhạt phân phó: "Đem miệng của các nàng chặn lại."

Tam đoàn bố nhét vào trong miệng bọn nha hoàn, ngăn chặn tiếng kêu gào của các nàng, chỉ còn lại có ngô kêu to. Đám bà tử một người coi chừng, trong tay cầm một cây roi.

Ba nha hoàn đều là hầu hạ bên người của Mộ Tiêu Thư, hiện nay chưa sai lầm gì, không biết Lý thị tại sao muốn đánh các nàng.

Nàng lẳng lặng nhìn một hồi, đi tới hỏi: "Thẩm thẩm, mấy nha hoàn phạm vào lỗi gì?"

Lý thị thấy Mộ Tiêu Thư, nhất thời khuôn mặt tươi cười đầy mặt.

"Ngươi tới được vừa lúc, mấy điêu nô này khi dễ không có cha nương, trộm điểm tâm ta làm tặng cho ngươi. Ta ngày hôm nay không giáo huấn các nàng một chút, làm cho các nàng biết ngươi có thẩm thẩm ta che chở, cũng coi như cấp những người khác một bài học!"

Điểm tâm?

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư lóe lóe, trên mặt đất quả thực có hộp điểm tâm, còn dư chừng nửa hộp, lung tung tán lạc.

Lý thị nói nửa câu nàng cũng không tin. Thứ nhất Lý thị chưa hảo tâm như vậy, thứ hai bọn nha hoàn căn

bản không cần trộm.

Các nàng sợ Mộ Tiêu Thư sợ mất mạng, như thế nào dám trộm? Hơn nữa Mộ Tiêu Thư ăn không hết mấy khối, còn dư lại cũng sẽ thưởng cho các nàng, nếu như muốn ăn, hà tất phải trộm sao? Bọn nha hoàn lại không ngốc!

Ba nha hoàn kia liều mạng lắc đầu, còn có người hướng Mộ Tiêu Thư nhìn sang, làm bộ đáng thương, tựa hồ muốn tìm kiếm trợ giúp của nàng.

Mộ Tiêu Thư bất vi sở động, mấy nha hoàn này đều là Lý thị bát vào, nhất định là người bên cạnh Lý thị. Lý thị đều không thèm để ý, nàng một đối tượng bị giám thị có cái gì tốt quan tâm?

Kỳ quái là, Lý thị tại sao muốn trách phạt nhãn tuyến của mình?

31. Chương 31: Đăng Môn Yêu Thỉnh

Editor: Luna Huang

Lúc này Lý thị ra lệnh một tiếng, đám bà tử mà bắt đầu động thủ, roi không khách khí chút nào quất vào trên người của nha hoàn, đánh cho các nàng nước mắt giàn giụa.

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn, bọn nha hoàn trong viện tất cả đều sợ đến co đầu rụt cổ, nhất là mấy người phía sau Lý thị…Di? Mấy nha hoàn thế nào lạ mặt như thế?

“Chúng ta Chúng ta mua các ngươi trở về, cho các ngươi ăn cho các ngươi mặc, không phải là cho các ngươi trộm đạo, muốn là nghe lời!” Lý thị nhân cơ hội giáo hạ nhân, “Nếu ai không nghe lời, hạ tràng hãy cùng các nàng một dạng! Đều hiểu chưa?”

Bọn nha hoàn đều minh bạch, Mộ Tiêu Thư nhìn mấy người sau lưng Lý thị, nàng cũng hiểu.

Mấy nha hoàn chịu đòn này, không phải là bởi vì trộm điểm tâm, mà là bởi vì không để cho Lý thị thoả mãn!

Các nàng thân là cơ sở ngầm của Lý thị, lại sợ hãi Mộ Tiêu Thư, người như vậy, tự nhiên không thể giúp Lý thị gấp cái gì. Lý thị đối với biểu hiện của các nàng rất bất mãn, nên cố ý từ bên ngoài mua một nhóm nha hoàn mới khác, làm trò giáo huấn người, là là cố ý giết gà dọa khỉ cho các nàng nhìn.

Suy nghĩ minh bạch, Mộ Tiêu Thư đã không có hứng thú nhìn tiếp.

“Thẩm thẩm, người xin bớt giận, chớ vì mấy nha hoàn chọc tức thân thể, ta đi về trước.” Nếu muốn ” Hợp tác”, tự nhiên muốn biểu diễn một chút.

“Tiêu Thư, ngươi chờ thêm chút nữa, mấy người các ngươi chạy đến.” Lý thị hướng nha hoàn sau lưng nàng hô, “Sau này các ngươi ở trong viện này hầu hạ nhị tiểu thư. Nàng tựa như nữ nhi ruột thịt của ta một dạng, không được phép các ngươi có nửa điểm sơ sẩy, hiểu chưa?”

Mấy nha hoàn cùng kêu lên nói “Minh bạch”, Mộ Tiêu Thư khách sáo mấy câu có lệ, đem nha hoàn nhận. Lý thị quan tâm tiến độ của tú phẩm, cố ý cùng Mộ Tiêu Thư tiến thất nhìn, thấy nàng đang thêu, lúc này mới hài lòng.

“Tiêu Thư, cũng không phải ta muốn giục ngươi, tú phẩm này đối với chúng ta cực kỳ quan trọng. Chờ ngươi tú xong, ta đưa ngươi đến thành y phường tốt nhất trong thành, làm thêm vài bộ xiêm y đẹp đang lưu hành.”

“Đa tạ thẩm thẩm, Tiêu Thư minh bạch.”

“Ngươi minh bạch là tốt rồi.”

Lý thị mang người đi, Mộ Tiêu Thư bĩu môi: “Chơi lợi dụ? Điểm ấy chỗ tốt đã muốn đem ta thu mua? Dị tưởng thiên khai.”

Lời tuy như vậy, Mộ Tiêu Thư vẫn là ngoan ngoãn ngồi vào trước tú giá, bốc lên tú hoa châm, bắt đầu làm việc.

Nàng đã đem võng xuống phía dưới, tạm thời làm cho các nàng đắc ý một trận, đợi được thời cơ thu võng đã đến, hắc hắc!

Nha hoàn mới tới bổ túc ba người kia bị xử trí, tên theo thứ tự là Thu Diệp, Thu Nhị và Thu Thực. Mộ Tiêu Thư đặt tên cho các nàng, liền tiếp tục sử dụng tên lúc trước. Đóng lại chính là ba thu, vậy cũng rất dễ nhớ.

Từ sau khi mấy nha hoàn này đến, Mộ Tiêu Thư như trước nên làm cái gì thì làm cái nấy, nhưng sinh hoạt vẫn có biến hóa.

Tỉ như lúc nàng nghỉ ngơi, bên ngoài mành luôn có người tùy thời nhìn vào. Thời gian nàng một mình tắm rửa, có người giúp nàng. Lúc ăn cơm, dù cho nói không cần người hầu, các nàng cũng không chịu đi xa, tùy thời chú ý nhất cử nhất động của nàng.

Thời gian Mộ Tiêu Thư duy nhất thanh tĩnh, đó là là lúc vào tú thất. Cũng may miễn cưỡng còn có thể nhẫn, nàng đánh đuổi mấy cái này, lại muốn đến sóng mới, cũng thật phiền toái.

Hôm nay, Mộ Tiêu Thư đang thêu, nha hoàn Thu Thực ở bên ngoài nói: "Nhị tiểu thư, tam tiểu thư tới."

Mộ Tiêu Y cư nhiên sẽ tìm đến nàng? Chuyện hiếm như thế, nàng thế nhưng thật lâu chưa lộ diện, thậm chí cũng không tới tìm phiền phức cho Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư thu thập xong châm tuyến, ra tú thất, đi tới chính sảnh của tiểu viện.

Mộ Tiêu Y chán đến chết ngồi trong tay thưởng thức thiệp mời. Thấy Mộ Tiêu Thư đến, nàng lập tức rõ ràng.

"Hà phủ ngũ tiểu thư mời chúng ta thưởng anh, ngươi có đi không?"

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, nghĩ tới, Bắc Vọng là có truyền thống ngắm cây anh đào.

Cự ly cách kinh thành không xa, có tên là Anh Nguyên, tròng một mảnh cây đào to.

Cây anh đào trong Anh Nguyên chủ yếu là hồng nhạt, lúc nở rộ, toàn bộ Anh Nguyên phảng phất bao phủ trong đại dương hồng nhạt. Mỗi khi đến lúc này, liền có vô số người trào hướng Anh Nguyên, thưởng anh du xuân, thơ thơ phẩm rượu. Một ít người có mặt mũi cơ bản đều ở Anh Nguyên có sản nghiệp, lúc hoa nở, cử gia đi trước thưởng anh là chuyện thường xảy ra.

Từ trước Mộ gia ở Anh Nguyên cũng có một tòa tòa nhà, chiếm vị trí tuyệt hảo, người người cực kỳ hâm mộ, đáng tiếc hiện tại cái gì cũng mất.

"Ngươi đến cùng có đi không?" Mộ Tiêu Y không nhịn được nói, "Bổn cô nương hạ mình tới gọi ngươi, bất quá là bởi vì bị mẫu thân nhắc nhở. Ta mới không vui! Ngươi nếu là thức thời, tốt nhất cũng đừng đi. Ngươi xuất hiện địa phương nào, ngay cả cây anh đào đều không đẹp!"

Mộ Tiêu Thư lấy lại tinh thần, nói rằng: "Đi, vì sao không đi?"

Trước khi nàng xuyên qua nhiều lần muốn đi thưởng anh, đáng tiếc vài lần đều bỏ lỡ, nếu hiện tại có cơ hội, vì sao không đến xem?

"Ân, ngươi không đi tốt nhất… Cái gì?" Mộ Tiêu Y trừng mắt kêu lên, cười nhạo nói: "Ngươi xấu như vậy, còn có mặt mũi đi thưởng anh?"

"Thì tính sao? Xấu ta cũng muốn đi."

Mộ Tiêu Thư không tức giận, kỳ thực Mộ Tiêu Y nói cũng không sai, mặt nạ mang mụn nhọt nàng đích xác rất xấu a.

"Ngươi… Không biết cảm thấy thẹn!"

Mộ Tiêu Y hiển nhiên rất tức giận, khuôn mặt cổ đến lão cao. Nhưng nàng càng tức giận, Mộ Tiêu Thư thì càng cùng nàng đối nghịch.

"Nếu muốn đi thưởng anh, ta đây nên chuẩn bị một chút, hình như không có y phục thích hợp…"

"Hừ! Y phục mặc gì y phục mặc trên người ngươi đều là bị tao đạp. Mộ Tiêu Thư ta cho ngươi biết, thưởng anh không chỉ là ngắm hoa đơn giản như vậy, mấy ngày này, các công tử tiểu thư nhà đều đến Anh Nguyên. Ta không cho ngươi đi là vì tốt cho ngươi, một mình ngươi xấu nữ chen trong đám mỹ nhân, ta sợ ngươi xấu hổ và giận dữ mà chết!"

Mộ Tiêu Y nói thở hồng hộc, Mộ Tiêu Thư cười nhạt nghe, ngược lại mệt cũng không phải nàng.

Mộ Tiêu Y tựa hồ khát, uống một hớp lớn trà, nói tiếp: "Ngươi nghĩ xong chưa?"

"Nghĩ xong, ta vẫn là muốn đi."

Mộ Tiêu Y trợn to mắt nhìn Mộ Tiêu Thư, thực sự không nghĩ ra cái người quái dị này tại sao phải đi tìm mất mặt. Nàng vốn có chỉ là làm dáng một chút chạy đến một chuyến, không nghĩ tới… Thế nhưng nên nói nàng đều đã nói, hiện tại bây giờ nói bất động, không thể làm gì khác hơn là thở phì phò ly khai Phức Hương viện.

Mộ Tiêu Y đi rồi, đi trong phòng tuôn ra một trận cười to. Nhớ tới biểu tình của Mộ Tiêu Y, Mộ Tiêu Thư đã cảm thấy thú vị, nhìn người tức giận cũng là một thú vui.

Sau khi Mộ Tiêu Y rời đi không lâu sau, Lý thị lại phái một nha hoàn chạy đến.

"Phu nhân để nô tỳ thỉnh nhị tiểu thư đi xem, thương lượng một chút chuyện làm xiêm y."

"Làm xiêm y? Ngươi ở bên ngoài chờ ta một hồi, ta thay kiện y phục liền đi qua."

Ngày hôm nay thật đúng là náo nhiệt, Mộ Tiêu Thư một bên cảm khái một bên hay xong xiêm y, hướng viện tử của Lý thị đi.

Nàng vào cửa, đầu tiên nhìn thấy vải vóc thành đôi, chất liệu không đồng nhất, nhan sắc hoa văn cũng đều là đủ loại. Mộ Tiêu Thư nhất thời bị cảnh tượng này khiến cho sửng sốt, ngẩn ra ở cửa.

Lý thị đang cùng Mộ Tiêu Chiêu xem vải vóc, thấy Mộ Tiêu Thư tới, gọi nàng đi qua.

“Các ngươi đây là.. ”

Chọn chất liệu làm xiêm y a.” Mộ Tiêu Chiêu đáp.

Lý thị nói tiếp: “Ngươi muốn đi thưởng anh, tự nhiên cần một thân xiêm y, phải không? Ta cho người đem trong chất liệu tốt trong khố phòng đều, ngươi tới chọn chút đi.”

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: “Đa tạ thẩm thẩm.”

“Cảm tạ cái gì, đều là người một nhà.”

Hôm nay Lý thị đặc biệt thích cường điệu “Người một nhà”, có cơ hội phải nhắc nhở Mộ Tiêu Thư một chút, rất sợ nàng đã quên quan hệ lợi ích giữa các nàng.

Mộ Tiêu Thư tùy ý lật vài khúc vải, không hài lòng, liền hỏi Mộ Tiêu Chiêu: “Ngươi chọn xong chưa? Thích khúc nào?”

Mộ Tiêu Chiêu che miệng cười: “Xiêm y của ta sớm đã chuẩn bị xong, hiện tại chỉ có ngươi thiếu y phục.”

Thì ra là thế… Mộ Tiêu Thư đem vải vóc của thất nội đại thể một lần, lại đều không hài lòng. Có cáichất liệu không thích, cái thì chất liệu mặc dù tốt thế nhưng hoa văn qua thời rồi, phỏng chừng cái đang thình hành thì chất liệu tốt đã bị dùng hết.

Cũng đúng, Lý thị bất quá là làm dáng một chút, nàng không có khả năng lấy thứ tốt ra thật.

Thấy Mộ Tiêu Thư chọn không được, Mộ Tiêu Chiêu chọn một khúc vải vóc hồng nhạt. Hỏi: “Khúc này thế nào?”

“Khúc này nhìn thì đẹp, đáng tiếc không thể mặc lúc thưởng anh.”

“Vì sao?”

Vẻ mặt Mộ Tiêu Chiêu nghi hoặc, tựa hồ thực sự không hiểu. Bất quá này gạt được người khác, không lừa được nàng a!

“Hồng nhạt cho dù tốt, có thể tốt qua sắc hoa sao?”

Nhãn thần Mộ Tiêu Chiêu lóe lên, nói: “Là ta sơ sót, vậy làm sao bây giờ? Muội muội đối với những thứ này đều không hài lòng.”

"Hừ! Yêu cầu thật nhiều, có những thứ này chất liệu cũng không tệ! Còn thiêu tam lấy tứ!" Mộ Tiêu Y từ bên ngoài tiến đến, há mồm chính là quở trách.

Lý thị làm bộ trách vài câu, mặt lộ vẻ khó xử nhìn về phía Mộ Tiêu Thư. Không chỉ là Lý thị, Mộ Tiêu Chiêu và Mộ Tiêu Y cũng đều nhìn nàng.

Mộ Tiêu Thư nhất thời đã hiểu, các nàng là muốn nhìn nàng chê cười.

Thưởng anh nói giản đơn, nhưng nữ nhi nhà nào không phải là sớm bắt đầu chuẩn bị? Chỉ có đứa ngốc Mộ Tiêu Thư này cái gì cũng không có, mới có thể tùy tiện nói muốn đi ngắm hoa, cũng không trước xem tủ áo của mình!

Trong tủ treo quần áo đích xác không có gì tốt, vấn đề chính là để giải quyết, chính là một bộ y phục, còn muốn khó có được nàng?

"Ta tự nghĩ biện pháp." Mộ Tiêu Thư nói xong mỉm cười ly khai.

Lý thị cùng hai của nàng tương hỗ nhìn nhau vài lần, sau đó thần giao cách cảm cùng nhau cười ra tiếng. Lý thị gọi một nha hoàn, phân phó nàng: "Mau theo sau, nhìn nhị tiểu thư đi chỗ nào, cẩn thận đừng làm cho nàng phát hiện."

Nha hoàn không bao lâu trở lại: "Nhị tiểu thư lấy chiếc xe ngựa, xuất phủ."

Mộ Tiêu Chiêu cười nhạo một chút, nói rằng: "Phỏng chừng nàng là muốn đi ra phố mua, nương không phải cho nàng một nghìn lượng bạc sao? Thế nhưng nàng cũng không nghĩ thử, hiện ở nơi nào còn có thể có cái chất liệu gì tốt! Kinh thành quý nữ nhiều như vậy, ai mà không sớm liền chuẩn bị? Tơ lụa trong trang đều đoạn hàng, còn sót lại đều là thứ không ai muốn."

"Một người quái dị còn muốn vô giúp vui, ta xem nàng đến lúc đó mặc cái gì đi ra ngoài!"

Các nàng chờ xem Mộ Tiêu Thư bị chê cười, Mộ Tiêu Thư quả thực để xa phu lái, chạy qua những bố trang lớn một lần, kết quả hai tay đi ra. Nàng tìm mấy bố trang quy mô nhỏ hơn, mất một phen trắc trở, cuối cùng từ trong điếm lấy được hai khúc vải.

Mộ Tiêu Thư hài lòng đi trở về, mà Lý thị gọi xa phu đến hỏi.

32. Chương 32: Cơ Quan Uy Vũ

Editor: Luna Huang

“Cái gì? Ngươi nói nàng thực sự mua được hai khúc vải vóc?”

“Đúng vậy phu nhân, tiểu nhân tận mắt thấy nhị tiểu thư ôm hai khúc vải đi ra.”

Mộ Tiêu Chiêu truy vấn: “Dạng vải gì?”

“Cái này… Bởi vì dùng vải trắng bọc, nên nhìn không thấy…”

“Quả thật là ở bố trang chưa nghe nói qua mua?”

“Đúng vậy, phu nhân.”

Một trận hỏi xong, Lý thị Lý thị trầm mặc.

“Nàng có thể mua được thứ tốt gì, ta tài không tin.” Mộ Tiêu Y bỉu môi nói.

Chất liệu làm xiêm y tốt các nàng giành hết rồi, một chút cũng không có khoa trương, hàng năm đều có một hồi như vậy.

Đám quý nữ đều ra khỏi nhà, cùng nha hoàn đi bố trang. Chọn vải vóc là chuyện khảo nghiệm người, không chỉ có cần thật tinh mắt, còn phải nhanh tay! Nếu không nhìn trúng cái nào rất có thể sẽ bị người khác mua mất, tranh chấp là chuyện thường xảy ra.

Lúc đó Mộ Tiêu Y liền cùng một vị tiểu thư đánh một trận, muốn nói Mộ Tiêu Thư khinh địch như vậy lại mua được chất liệu yêu thích, nàng còn thật không tin.

“Ta đến chỗ nàng xem!” Mộ Tiêu Y cắn răng nghiến lợi nói.

“Chờ một chút.” Lý thị chặn lại nói, “Chút chuyện nhỏ này, không cần ngươi xuất mã.”

Mộ Tiêu Thư trở lại Phức Hương viện, không nhìn nha hoàn hướng nàng hành lễ, trực tiếp vào tú thất, cùm cụp một tiếng gài cửa.

Nàng tiện tay đem khúc vải mua được ném một cái, nhìn cũng không nhìn một mắt. Đúng như là đám người Lý thị dự liệu, các đại bố trang căn bản mua không được hàng tốt, bất quá Mộ Tiêu Thư cho tới bây giờ chưa trông cậy vào thực sự mua được.

Có APP trên tay, chẳng khác nào có bảo bối. Mỗ bảo có nó có thể có. Mỗ bảo không có nó cũng có thể có! Đâu cần xuống phố mua? Còn nữa, nàng và nàng và Túy Nguyệt hiên khoản giao dịch thứ nhất đã hoàn thành, kiếm tam nghìn lượng bạc, tiền cùng có.

Mộ Tiêu Thư sở dĩ trên đường phố đi dạo một vòng lớn như thế, bất quá là làm cho người khác nhìn mà thôi, cũng tốt để đồ của nàng có chỗ đến.

Mộ Tiêu Thư trực tiếp tiến nhập APP, bắt đầu cuống thương điếm nhai.

Thương điếm nhai phân vài khu vực, Kỳ Xảo các của Mộ Tiêu Thư chính là binh khí khu. Nàng đi điểm lộ, đi tới phục sức khu.

Phục sức khu là khu vực đứng đầu thương điếm nhai, muội tử nào không yêu xiêm y đẹp?

Ở người ở phục sức khu vưu kì nhiệt tình yêu thương một ít trang phục đặc sắc và vật phẩm trang sức, có người sưu tập các loại tư liệu, ở thương điếm nhai đem chế tác được, có người thẳng thắn trực tiếp tự mình thiết kế. Có thể nói, khu vực này tụ tập một đống người yêu thích cuồng nhiệt.

Mộ Tiêu Thư một bên nhìn, một bên tấm tắc lấy làm kỳ. Thời gian nàng cái cái APP này hơi ngắn, nhưng chưa từng tới đây. Một đường xem lướt qua, một cửa tiệm hấp dẫn sự chú ý của nàng.

Đây là một điếm chuyên bán hán phục, căn cứ miêu tả của cửa hàng, Mộ Tiêu Thư lập tức minh bạch, chính là nó.

Nàng không chút do dự tiến nhập cửa hàng, cầm lấy sản phẩm mục lục nhìn.

Ước chừng thời gian uống cạn chun trà, Mộ Tiêu Thư định ra rồi ngũ khoản xiêm y mong muốn.

Một giọng nữ ôn nhu vang lên: "Khách quan, người muốn cái gì?" Xem ra tiểu nhị của tiệm này thiết trí thành chân nhân nữ tính…

"Cho ta năm bộ y phục." Mộ Tiêu Thư đem năm kiện cửa chọn cho điếm tiểu nhị mỹ nữ xem.

"Phi thường xin lỗi, hán phục bổn điếm hiện không có hàng, chỉ có thể đặt trước, bổn điếm cần một ngày thời gian chuẩn bị."

Mộ Tiêu Thư: "…"

"Được rồi, vậy đặt trước…"

Lúc cùng điếm tiểu nhị thương lượng xong, Mộ Tiêu Thư trả tiền, ly khai APP.

Nàng vừa trở về, liền phát hiện ngoài cửa có bóng người chợt lóe lên, không khỏi nhíu mày. Xem ra phải áp dụng chút biện pháp, hôm nay đến tú thất cũng bị các nàng mơ ước rồi.

Mộ Tiêu Thư thẳng thắn trở về APP một chuyến, chờ nàng lúc trở ra, trên tay sinh ra một ——

Một phen chuyển, Mộ Tiêu Thư thành công cài đặt tiểu đồ chơi bản thân mua được, mở cửa đi ra.

Nàng gọi Thu Thực tới, hỏi: "Nước nóng chuẩn bị xong chưa?"

"Hồi nhị tiểu thư, đều chuẩn bị xong."

"Hảo, ta phải đi ngâm một chút…" Mộ Tiêu Thư vừa nói vừa đi.

Một lát sau, một nha hoàn quỷ quỷ túy túy xuất hiện ở cửa tú thất.

Nha hoàn này chính là Thu Nhị một trong ba thu, nàng lấm lét nhìn trái phải một hồi, thấy quả thực không ai, liền đi vào tú thất.

Tay vừa đụng tới cửa, chợt nghe rầm một tiếng, một thùng dịch thể bất minh từ trên đầu tưới xuống!

Thu Nhị chỉ ngây ngốc đứng ở nơi đó, cả người ướt nhẹp, dịch thể bất minh tán phát tanh tưởi không ngừng mà bày vào trong lỗ mũi nàng, để cho nàng há mồm nôn mửa liên tục.

Nôn một trận xong, Thu Nhị ngơ ngác ngẩng đầu nhìn về phía phía trên, một cái thùng nước rơi vào mi mắt của nàng.

"Này… Này là thứ quỷ gì? Ai! Ai giở trò quỷ! Ta nguyền rủa mười tám đời tổ tông nhà hắn… Tiểu… Tiểu thư…"

Thu Nhị còn không chưa rống xong, lại gặp được Mộ Tiêu Thư đã đi nhưng quay lại. Ý thức được bản thân mắng cái gì, nàng phù phù một tiếng quỳ xuống, dùng sức dập đầu: "Tiểu thư tha mạng… Nô tỳ chỉ là nhất thời tức giận, thuận miệng…"

Thu Nhị đem đầu đập thật vang, lại nghe thấy một tiếng cười khẽ, nàng ngạc nhiên ngẩng đầu, tiếng cười Mộ Tiêu Thư vọng lại.

Mộ Tiêu Thư nắm lấy cái mũi của mình vấn: "Cơ quan này của ta thế nào?"

Thu Nhị không biết nên đáp lại như thế nào, nàng sắp bị vị đạo trên người ép điên rồi, loại vị đạo này tương tự với phân là chuyện gì xảy ra…

"Cơ quan của tiểu thư tự nhiên là… Tự nhiên là tốt…"

"Ân…" Mộ Tiêu Thư kéo dài thanh âm, đối với Thu Thực phía sau mục trừng khẩu ngốc nhìn chằm chằm thùng nước phân phó nói, "Còn không mau một chút thu thập sạch sẽ? Nhớ kỹ, cánh cửa này không đụng được, ta còn là đi tắm."

Mộ Tiêu Thư xoay người đi, Thu Thực hung hăng trừng Thu Nhị một mắt, nói rằng: "Phu nhân không phải nói, tú thất là không thể là không thể tiến sao?"

"Thế nhưng đồ đang ở bên trong, chúng ta không đi vào, nhìn thế nào được?"

"Ngươi hôi chết."

“Cơ quan mất đi hiệu lực, không bằng chúng ta hiện tại đi vào, cũng tốt hướng phu nhân báo cáo kết quả công tác.”

Thu Thực vừa nghe, có đạo lý a! Phu nhân không giảng đạo lý, nàng nhận thức kết quả! Thu Thực cũng động lòng, hai người đều nhìn về cánh cửa kia.

Thu Nhị cảm giác mình lòng bàn tay ngứa, thủy chung không dám đụng vào cánh cửa kia, Thu Thực liếc nàng một cái, dứt khoát trên cửa nhấn một cái…

Rầm ——

Thùng nước thối thứ hai lăng không tưới xuống, người xú hồng hồng từ một biến thành hai.

“Hì hì…” Mộ Tiêu Thư lần thứ hai quay lại, đối với hai người ướt sũng nói, “Ta đã quên nói, nước này là có độc, chạm đến phải nhanh một chút đi tắm, nếu không độc phát sẽ vong.”

Thân thể của hai nha hoàn cứng đờ, chân liền muốn chạy.

“Chậm đã!” Mộ Tiêu Thư nhìn các nàng nói, “Nhớ kỹ đem sàn nhà rửa sạch.”

Nói xong, Mộ Tiêu Thư cuối cùng là đi tắm.

Thùng nước kia là vật phẩm lấy được thông qua APP một dạng, nước thối bên trong vĩnh viễn ngược lại cũng không xong, còn có thể trí năng phân biệt. Về phần trúng độc, còn lại là Mộ Tiêu Thư dọa thôi.

Trong tú thất căn bản không có bí mật, cũng chỉ có bí mật của Lý thị và Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Thư là không thèm quan tâm, muốn tiến liền tiến. Thế nhưng nàng cả ngày bị người nhìn chằm chằm, dù sao cũng phải một chút lợi tức?

Mộ Tiêu Thư ngủ ngon giấc, ngày thứ hai, thời gian Thu Thực vì nàng chải đầu vấn: “Tiểu thư ngày hôm nay muốn làm cái gì? Nô tỳ tìm người làm để thưởng anh thì phải mặc xiêm y?”

“Tay ngươi làm sao vậy?”

Tay lược của Thu Thực run một cái, miễn cưỡng cười nói: “Cùng Thu Diệp đùa giỡn, không cẩn thận tạo thành.”

Ước chừng là chưa làm tốt, bị Lý thị phạt đi? Mộ Tiêu Thư chưa nói mặc.

“Chuyện của xiêm y tự ta sẽ sử lý, ngày hôm nay ta muốn đi xem đồ trang sức một chút.”

“Nô tỳ bồi tiểu thư đi? Tiểu thư có thể không có quen, thế nhưng có vị tiểu thư nào xuất môn không mang theo nha hoàn?”

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười một chút, nói rằng: “Ta quả thực không có quen, ngươi vẫn là ở nhà, nghiên cứu cái cơ quan của ta thật tốt.”

Biểu tình của Thu Thực cứng đờ, Thu Diệp đứng bên cạnh đã đi tới: “Vậy hãy để cho nô tỳ bồi tiểu thư đi ra ngoài.” Nàng nói xong còn Thu Thực một mắt.

Tam thu này còn liên hợp lại, đây không phải là muốn đi theo nàng đi ra cửa a.

“Đi, vậy Thu Diệp đi.”

Ba nha hoàn nghe xong, nhất thời thở dài một hơi. Mộ Tiêu Thư nhìn ở trong mắt, khóe miệng lộ ra mỉm cười. Mang các nàng xuất môn, cũng muốn các nàng theo kịp mới được a.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp, Mộ Tiêu Thư lại tiến tú thất tìm một chút, liền dẫn liền dẫn Thu Diệp ra Phức Hương viện.

“Đây không phải là nhị tiểu thư sao? Phức Hương viện này ở thoải mái?”

Mộ Tiêu Thư nghe thanh âm, biết là người nào.

Phó di nương đối với ngôi viện này oán niệm rất sâu a, luôn luôn “Đi ngang qua”, sau đó sẽ đâm Mộ Tiêu Thư vài câu, giống như Mộ Tiêu Thư đoạt đồ của nàng vậy.

“Di nương nói không sai, Phức Hương viện rất tốt, đáng tiếc cho dù tốt cũng là viện tử của ta, di nương vẫn là bớt làm trò đi.”

“Viện này vốn là của ta.”

“Nga, phải không, ta chỉ biết là bây giờ là ta ở. Di nương nếu bất mãn, có thể đi cùng phu nhân nói a. Làm phiền nhường một chút, ta còn có chuyện muốn đi làm.”

Phó di nương tức giận đến sắc mặt trắng bệch, nhìn Mộ Tiêu Thư ly khai, nàng gọi nha hoàn mình: “Đi, chúng ta đi tìm phu nhân!”

“Tìm phu nhân?” Nha hoàn lộ ra biểu tình kinh ngạc đến ngây người, Phó di nương chẳng lẽ thật muốn timg phu nhân muốn viện tử sao? Đó không phải là tự mất mặt sao? Loại sự tình này đến nàng làm nha hoàn đều có thể nhìn minh bạch.

“Hắc?” Phó di nương nâng thanh âm lên, dùng ngón tay trỏ đâm nha hoàn một chút, “Du mộc đầu! Khó trách chỉ là mệnh nha hoàn!”

Phó di nương thướt tha đến chỗ của Lý thị, Lý thị vừa lúc cũng muốn tìm nàng, hai người liền kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ uống trà.

“Phu nhân, tiểu tiện nhân này càng ngày càng kiêu ngạo, ta xem nàng căn bản không để Mộ gia chúng ta vào mắt. Ngươi nói nàng ở viện tử của Mộ gia chúng ta, ăn thực vật của Mộ gia chúng ta, nàng làm sao dám trương cuồng như thế?”

Lý thị bình tĩnh uống một ngụm trà, mang giương mắt vấn: “Này thì thế nào?”

Phó di nương thở dài một hơi, nói tiếp: “Cũng không có gì, là bị tiểu tiện nhân làm hơi giận một chút thôi. Ta bị khinh bỉ không có việc gì, liền sợ nàng được một tấc lại muốn tiến một thước, đến lúc đó đến phu nhân ngươi cũng…”

Phó di nương nhìn phản ứng của Lý thị, Lý thị lại bất động thanh sắc, nàng không thể làm gì khác hơn là tự biên tự diễn tiếp tục nói.

“Theo ta thấy, là thời gian tìm cho nhị tiểu thư một nhà chồng rồi!”

Lực chú ý của Lý thị rốt cục bị câu dẫn, thấp giọng nói: “Như thế, lấy danh tiếng bên ngoài của nàng…”

“Nguyên nhân chính là như vậy, nên mới càng phải sớm đi chuẩn bị a!” Phó di nương thấy có hy vọng, nhất thời tinh thần chấn hưng.

Lý thị vấn: “Ngươi có cái chủ ý gì?”

Phó di nương tiến tới bên người của Lý thị, hai người bắt đầu nói nhỏ. Sau đó không lâu, Phó di nương hài lòng ly khai.

Mộ Tiêu Chiêu đi đến, hỏi rõ ngọn nguồn xong, nói: “Nàng tích cực.”

“Nói cho cùng, còn không phải là vì một viện tử.”

“Khoảng chừng cũng muốn xả giận.” Mộ Tiêu Chiêu che mặt cười khẽ, nhìn không hơn diễn xuất của Phó di nương này.

33. Chương 33: Anh Nguyên Xuất Phát

Editor: Luna Huang

Trên đường, Mộ Tiêu Thư mang theo Thu Diệp chung quanh đi dạo.

Nàng mấy ngày này rất trọng thị điều trị thân thể, hôm nay thể trạng so với thời gian mới đến đã một bậc thang, cho nên Mộ Tiêu Thư đi đường cực nhẹ nhõm.

Bất quá Thu Diệp lại không tốt như vậy. Mộ Tiêu Thư thường thường sai sử nàng đi mua một ít đồ, mà tất cả mọi thứ làm toàn để mang cầm, nhưng làm mệt thảm.

"Thu Diệp, bên kia đường có bán đồ ăn ngon, đi giúp ta mua hai cây đi."

Thu Diệp nhìn một chút tay trái của mình, lại nhìn một chút tay phải của mình, đều bị chiếm hết rồi! Nàng lấy cái gì đi mua đây?

Đáng tiếc Mộ Tiêu Thư hoàn toàn không có ý tứ thay suy tính của mình, thấy nàng không đi, trái lại hỏi, "Thế nào còn không đi?"

"Vâng, vâng..." Thu Diệp cười khổ một tiếng, chỉ có thể kiên trì đi, ai bảo nàng cùng đi!

Mộ Tiêu Thư nhìn hướng Thu Diệp đi, lộ ra một dáng tươi cười giảo hoạt: "Cho ngươi theo! Ta là dễ giám thị như vậy sao?" Thân ảnh nàng lóe lên, ngay trong đám người tiêu thất.

Thu Diệp hao hết nghìn vạn lần khổ mua xong, nhìn lại, Mộ Tiêu Thư nhưng không thấy đâu.

"Tiểu thư?" Nàng ngơ ngác kêu lên, không ai đáp lại.

Mộ Tiêu Thư ở trên đường dạo một trận, thời gian chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, trên tay của nàng nhiều hơn mấy cái hộp. Mặt hộp tinh xảo, bên trong đựng hiển lại chính là đồ trang sức.

Sau khi Mộ Tiêu Thư trở về, phát hiện có một đám nha hoàn ở trước cửa tú thất làm thành một vòng tròn, kỷ kỷ tra tra, tựa hồ đang cãi nhau.

Mộ Tiêu Thư tới gần vừa nhìn, mới nhìn thấy Mộ Tiêu Y trung gian bọn nha hoàn này. Mộ Tiêu Y trên tay nắm một cây roi, huy lên bay phất phới.

"Ngươi có loại này!" Mộ Tiêu Y đỏ mặt, cũng không biết là chọc tức, hay là kịch liệt vận động đến mệt.

Lần thứ hai Mộ Tiêu Y huy động roi, thế nhưng người vẫn khinh phiêu phiêu lách mình tránh ra.

"Ngươi! Hảo, bắt điêu nô này lại cho ta! Ta xem nàng còn thế nào tránh!"

Mộ Tiêu Y dứt lời, mấy nha hoàn khác đang muốn có động tác, Mộ Tiêu Thư đứng ra ngăn trở các nàng.

“Đây là làm chi? Ai làm tiểu Y muội muội sinh khí?”

Hung hăng hung hăng quăng hạ roi, cả giận nói: “Ngươi tránh ra, ta không đánh chết nha hoàn này không được!”

“Nơi này là viện của ta, ngươi muốn đánh người dù sao cũng phải nói cho ta biết trước vì sao?”

“Người của ngươi không có giáo dục như vậy, công nhiên chống đối tiểu thư, ta xem ngươi cũng là thiếu giáo huấn! Một hạ nhân đều không được.”

Náo loạn nửa ngày, chuyện ngọn nguồn vẫn là không có làm rõ ràng. Mộ Tiêu Thư kỳ quái nhìn nha hoàn kia một mắt, lại phát hiện đối phương tĩnh táo dị thường, trên mặt không có sợ, cũng không có lo lắng, kỳ quái như thế.

“Tiêu Y, ngươi lời này lại không đúng. Ngươi quên rồi? Tất cả nha hoàn trong viện này đều là thẩm thẩm điều, ta nhưng cho tới bây giờ chưa nhúng tay qua. Chẳng lẽ ngươi muốn giáo huấn mẫu thân của ngươi?”

Mộ Tiêu Y bị nghẹn đến nói không nên lời, Mộ Tiêu Thư nhân cơ hội hỏi: “Ai có thể nói cho ta biết đến cùng chuyện gì xảy ra?”

Nàng xoay chuyển ánh mắt, nhìn về phía Thu Thực: “Thu Thực, ngươi tới nói đi. Ân? Dù trên tay ngươi là chuyện gì xảy ra?”

Thu Thực giấu đầu hở đuôi đem dù giấu ra sau, Mộ Tiêu Thư cảm thấy buồn cười, vừa nhìn về phía Thu Nhị, chỉ thấy nàng đem một cây dù vứt xa xa.

Thu Thực chột dạ cúi đầu, rụt rè nói: “Dù… Bởi vì khí trời tốt, nên lấy ra phơi nắng. Nga, chuyện là như vầy. Tam tiểu thư muốn vào tú thất xem, bị nha hoàn cản lại. Tam tiểu thư trong cơn tức giận trong cơn tức giận, liền…”

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm nói: “Nói như vậy, nàng không phải là không có làm sai sao? Ta đã nói rồi, gian phòng này ai cũng không cho phép tiến vào.”

“Hừ, cho ngươi vài phần nhan sắc, người thật đem mình làm chủ nhân? Ta muốn đi vào!”

Mộ Tiêu Y nói xong cũng hướng tú thất đi đến, nha hoàn nhãn thần lạnh lẽo, chính muốn ngăn cản, lại bị Mộ Tiêu Thư đè vai xuống. Mộ Tiêu Thư hướng nàng lắc đầu.

Sau một khắc, chợt nghe một tiếng “Xôn xao ——”, một vị đạo tanh tưởi truyền ra.

Mộ Tiêu Thư sáng suốt bưng kín miệng mũi của mình, thở dài nói: "Cùng bảo với người là đừng vào, ngươi thế nào chính là không nghe?"

Mộ Tiêu Y cái này thực sự là tự làm tự chịu, nha hoàn kia kiên trì cũng có lý do, mọi người đại vui mừng, chỉ có tam thu thất kinh.

"Tam tiểu thư mau đi tắm, sẽ trúng độc!" Các nàng mang mang lục lục lo lắng.

Mộ Tiêu Y sắp bị hun chết, căn bản không dám há mồm, hận không thể để cho mình hô hấp lúc này ngừng lại. Sau đó, Mộ Tiêu Thư nghe nói vị đường muội này của nàng nôn nửa canh giờ, cả ngày cũng không có ăn, trời cùng thương xót.

Về phần nha hoàn kia, Mộ Tiêu Thư biết được nàng là mới tới, tên là Khởi Thanh. Phức Hương viện có một có một nha hoàn làm việc vặt vãnh sinh bệnh, bị Mộ phủ đuổi ra ngoài, thay đổi để nàng đến.

Lai lịch của Khởi Thanh rất thuần khiết, tìm không ra bất luận cái điểm đáng ngờ gì, Mộ Tiêu Thư liền đem nàng nâng làm đại nha hoàn, lưu tại bên cạnh mình. Mà Khởi Thanh, biết được tin tức tốt như vậy, nàng như trước không biểu tình gì, chỉ là nhàn nhạt nở nụ cười một chút, điều này làm cho Mộ Tiêu Thư lấy làm kỳ.

Ước định tốt ngày thưởng anh rất nhanh thì đến, Mộ phủ cũng theo náo nhiệt lên. Lần này muốn đi Anh Nguyên lưu lại nửa tháng, cho nên bất luận tiểu thư người hay là hạ nhân, đều là hảo một trận chuẩn bị.

Mã xa chuẩn bị tốt, hành lý một rương rương đặt lên xe.

Lý thị đối với hai nữ nhi mình luôn mãi căn dặn: "Bên ngoài không thể so với trong nhà, các ngươi phải cẩn thận, thận trọng từ lời nói đến việc làm. Tiểu Chiêu ta không lo lắng, chủ yếu là Tiêu Y, ngươi lưu tâm, nghe lời của tỷ tỷ… Nhìn thấy công tử nhà khác phải rụt rè, cẩn thận quan sát phẩm hạnh đối phương, chớ bị người dụ dỗ liền đầu óc mê muội…"

(Luna: Dịch khúc này mắc cười quá)

Các tiểu thư có thể đi Anh Nguyên ngắm hoa, bọn tự nhiên cũng sẽ đi a! Nên đây không chỉ là ngắm hoa mà thôi.

Mộ Tiêu Y bỉu môi, tuy rằng rất không nhịn được, nhưng vẫn là kiên trì nghe. Lý thị lại nói những lời không thể lạc đàn, lúc này mới bỏ qua hai nữ nhi.

Phó di nương đến đây vì các nàng tiễn đưa, nhìn tình cảnh này, trong lòng chua chát.

Lúc trước đều là di nương, cũng đều là sinh thứ nữ, hôm nay các nàng biến hóa nhanh chóng đích xuất,

bản thân vẫn như cũ là di nương, đây thế nào lòng không chua xót cho được…

Phó di nương trong lòng mặc dù khó chịu, trên mặt nhưng không có biểu hiện ra ngoài, trái lại hoan hoan hỉ hỉ nói lời hữu ích, hình như người sắp đi thưởng anh là nữ nhi của nàng.

"Di, nhị tiểu thư đâu?" Phó di nương nhìn xung quanh, không tìm được thân ảnh của Mộ Tiêu Thư.

"Nàng không có y phục, không dám ra cửa đi?" Mộ Tiêu Y ác độc nói, được nha hoàn nâng đở lên xe ngựa.

"Để cho Tiêu Y muội muội thất vọng rồi."

Mộ Tiêu Thư chậm rãi đã đi tới, y phục thêu hoa đại sắc theo động tác của nàng chập chờn. Mạn che mặt cùng xiêm y đồng sắc, dài dài thước tha bước đến. Vốn là vật che đậy khuôn mặt, nhưng là bây giờ nó thành một kiện trang sức, vì Mộ Tiêu Thư bình thiêm sắc thái thần bí.

Mà đôi mắt trong suốt kia của nàng, con ngươi đen như mực phảng phất như bảo thạch tốt nhất, phụ trợ thân xiêm y, hầu như làm cho quên đi dung mạo vốn có của nàng.

Mộ Tiêu Thư đem thân xiêm y ôm tỳ bà che nửa mặt.

Thu thập hành trang tiếng động lớn xôn xao tiêu diệt, Mộ Tiêu Thư rất nhỏ tiếng bước chân ảnh hướng đến động tĩnh của thế gian. Mọi ánh mắt đều đuổi theo nàng, ngay cả Mộ Tiêu Chiêu đều quên dời.

Mộ Tiêu Thư đi tới xe ngựa của mình, một tiếng trống vang lên, nha hoàn Khởi Thanh đem một rương thả đi tới. Cũng là một tiếng động tĩnh này, thức tỉnh người chung quanh.

Mộ Tiêu Chiêu âm thầm giữ lại ngón tay của mình, hồi tưởng lại chuyện khi còn bé.

Mẫu thân Lý thị của nàng còn chưa thành là phu nhân, thời gian nàng còn là một thứ nữ. Mộ Tiêu Thư là sủng nhi của Mộ gia, tất cả nữ nhi Mộ gia cực kỳ hâm mộ và ngưỡng vọng. Dung mạo của nàng vì mọi người khen, nhu thuận của nàng không người không khen. Ngay lúc đó gia chủ Mộ gia Mộ Triển Hoành, hận không thể đem tốt nhất ở khắp thiên hạ cấp cho nữ nhi của hắn.

Hồi tưởng lại việc này, Mộ Tiêu Chiêu đã cảm thấy tâm phiền ý loạn.

"May là… May là dung mạo nàng bị hủy, may là nàng cửa nát nhà tan rồi!" Mộ Tiêu Chiêu nhe răng cười, có chút ít ác độc tự nói.

Nha hoàn của nàng hầu hạ không có nghe lời của nàng, nghi ngờ vấn: "Tiểu thư muốn nô tỳ làm cái gì?"

Mộ Tiêu Chiêu mắt điếc tai ngơ, chỉ là để phân phó: "Đem màn xe xuống đi!"

Mộ Tiêu Y nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, hận không thể xông lên đem thân xiêm y của nàng lột ra, để cho người khác nhìn dưới mạn che mặt là một xấu nữ thế nào.

Mộ Tiêu Thư đang muốn lên xe ngựa chú ý tới tầm mắt của nàng, cười mắt cong cong: "Tiêu Y muội muội, ngươi lại trừng ta, tròng mắt liền muốn rơi ra rồi!"

Mộ Tiêu Y cả kinh, bản năng đưa tay sờ lên mắt nàng, chọc cho người chung quanh đều nhịn không được bật cười, nàng lúc này mới phát hiện mình bị người đùa bỡn. Vì vậy căm giận ném màn xe, né đi vào.

Mã xa không lớn, đều là mã xa nhỏ, ngoài hành lý của mình, hơn nữa có một nha hoàn, không sai biệt lắm. Bởi vậy lúc này chuẩn bị ba chiếc, mỗi vị tiểu thư một chiếc.

Lần trước ở Kinh Giao tao ngộ, Lý thị không dám lại tiết kiệm tiền, mời thêm mấy hộ viện, lần này cũng phái mấy người một đường đi theo. Chờ đến Anh Nguyên, có người nhà chiếu ứng, cũng không còn gì lo lắng nữa rồi.

Sắc mặt Lý thị phức tạp tiễn đám nữ nhi của mình lên xe, cuối cùng nhìn mã xa của Mộ Tiêu Thư một mắt, đột nhiên bắt đầu hoài nghi mình có phải làm sai hay không. Nàng có đúng hay không nên ngăn cản Mộ Tiêu Thư đi Anh Nguyên? Thế nhưng vừa nghĩ tới cảnh sắc dưới mạn che mặt, nàng lại bình thường trở lại.

Đi Anh Nguyên thì như thế nào? Phó di nương còn chuẩn bị hậu lễ chờ nàng kìa!

Mã xa bình ổn lái về phía Anh Nguyên, cây anh đào thỉnh thoảng vừa thấy từ từ tăng nhanh, ở Anh Nguyên ngoại vi, đã mơ hồ có thể thấy được cảnh trí biển hoa hồng nhạt.

Mộ Tiêu Thư vén rèm xe lên nhìn, không trung truyền đến mùi hoa nhàn nhạt, tâm tình rất là khoan khoái.

Đến Anh Nguyên, xa phu lấy ra thiệp mời, thuận lợi thông hành. Nơi này bị các quyền quý chiếm, người thường không có cơ hội tiến vào. Thỉnh thoảng có chỗ ở bán ra, đều là cướp đoạt, mà giá cũng rất cao.

Lúc mã xa ngừng lại, Mộ Tiêu Thư nghe phía bên ngoài có thanh âm thanh thúy giận trách: "Tiểu Chiêu, đã lâu không gặp ngươi, ngươi cũng không tới xem ta!"

"Bây giờ không phải là tới sao?" Mộ Tiêu Chiêu cùng người kia nói.

Mộ Tiêu Thư xuống xe ngựa, chỉ thấy một nữ tử dịu dàng hướng nàng nhìn lại, kinh ngạc nói: "Nha, vị này chẳng lẽ là…"

“Vị này chẳng lẽ là ” Đại danh đỉnh đỉnh” Mộ nhị tiểu thư sao?” Giọng nữ phía sau Mộ Tiêu Thư nói rằng, “Uyển Nương, ngươi thế nào mời người như thế đến? Nếu như cùng nàng chơi với nhau, chẳng phải hỏng thanh danh của chúng ta!”

Người nói chuyện tay được nha hoàn đỡ, từ một chiếc mã xa mới tinh xuống tới. Cầm khẽ nâng, không ai bì nổi nhìn Mộ Tiêu Thư.

Vừa đến Anh Nguyên lại gặp phải người, hảo tâm tình của Mộ Tiêu Thư bị quét sạch, hỏi: “Đây lại là ai?”

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Ta thấy bộ này cũng hay mà sao ít nàng theo dõi nhỉ =.= buồn ghê

34. Chương 34: Vị Hiệp Sĩ Kia

Editor: Luna Huang

Đối mặt với câu hỏi của Mộ Tiêu Thư, người tới từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, nha hoàn của nàng thay nàng trả lời: “Tiểu thư nhà ta là ai, không tới phiên ngươi người không sạch sẽ tới hỏi.”

Mộ Tiêu Chiêu cúi đầu, khóe miệng lộ ra tiếu ý, Mộ Tiêu Y không chút kiêng kỵ nở nụ cười. Hà Uyển Nương nhìn tỷ muội các nàng hai người một chút, lại nhìn Mộ Tiêu Thư, cũng không lên tiếng.

Trong lòng Mộ Tiêu Thư đã giận, trên mặt càng phát diện vô biểu tình.

“Ngươi nói ta không sạch sẽ?”

“Liền nói ngươi đó, nếu không còn có ai từ trong phỉ ổ bò ra? Cư nhiên không biết xấu hổ xuất hiện ở Anh Nguyên, nơi này không phải là ngươi nên tới!”

Liêu Thục Cần thoáng nhìn phản ứng của Mộ Tiêu Chiêu và Hà Uyển Nương, trong lòng có đáy, nói tới nói lui liền càng phát ra không chút kiêng kỵ.

Mộ Tiêu Thư không có, mà là yên lặng mở APP ra.

Thương điếm nhai dài ở trước mặt của nàng triển khai, cùng nhai đạo của Anh Nguyên trùng hợp. Cửa hàng san sát nối tiếp nhau, chỉnh tề có thứ tự tọa lạc trái phải hai bên. Mộ Nhất một thân đen kịt, xuất hiện ở trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

Nhưng đây hết thảy, tất cả các tiểu thư ở đây đều nhìn không thấy.

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Ta xem không sạch sẽ chỉ sợ là ngươi."

Liêu Thục Cần đang muốn châm chọc khiêu khích, đột nhiên một bóng người màu đen từ phía sau nàng đánh tới, khí lực cực đại, thân thể của nàng không tự chủ được nhào mạnh qua phía trước. Mọi người cả kinh, đồng loạt nhắm hai mắt lại, không dám nhìn tới tình cảnh này, chỉ nghe được một nhất thanh muộn hưởng qua đi, Liêu Thục Cần thống khổ ngâm khẽ truyền ra.

Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Y cùng với Hà Uyển Nương lúc này mới mở mắt ra, Liêu Thục Cần quỳ rạp trên mặt đất, mũi gần mặt đất tựa hồ có vết máu. Lần này quá mức đột nhiên, lỗ mũi của nàng sợ là mẻ rồi.

Con đường này rất rộng, xa mã lui tới, cho nên bụi bặm cũng không có thiếu. Liêu Thục Cần lần này té ngã, bị thương mũi không nói, một thân mỹ dính đầy bụi, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyết trắng cũng biến thành hôi phác phác.

Quả thực như lời của Mộ Tiêu Thư nói, Liêu Thục Cần mới là không sạch sẽ…

Hà Uyển Nương rốt cục hồi qua thần, gọi tỳ nữ của mình: "Nhanh đi thỉnh đại phu đến, người đến! Đem Liêu tiểu thư dìu vào thất. Thục Cần, ngươi không sao chứ?"

Mộ Tiêu Chiêu mạnh nhìn về phía phương hướng bóng người hắc sắc biến mất, nhưng là nơi nào thấy người? Chỉ có càng ngày càng nhiều người bắt đầu vây, nghị luận chuyện phát sinh.

Nàng mờ mịt vấn: "Người đụng phải Thục Cần đâu?"

"Đại tiểu thư." Hai hộ vệ của Mộ gia về tới trước mặt mã xa, hồi bẩm nói, "Thuộc hạ vô năng, để người mất dấu."

Mộ Tiêu Thư thầm nghĩ: Không phải là ngươi mất dấu, là người tiêu thất. Mộ Nhất phía trước quẹo cái ngoặt, bởi vì không ai, liền trực tiếp hồi APP.

Mộ Tiêu Y đột nhiên chỉ vào Mộ Tiêu Thư nói: "Ngươi nói, có phải là ngươi hay không giở trò quỷ?"

Mộ Tiêu Thư dùng nhãn thần nhìn kẻ ngu ngốc nhìn nàng, hỏi ngược lại: "Ta thế nào có thể làm ra loại trò quỷ này? Ngươi dạy ta một chút đi."

Mộ Tiêu Y nghẹn lời, nàng còn thật nghĩ không ra. Chỉ bằng "Tuyệt đỉnh thông minh" Của nàng, cũng vô pháp truóc đó mai phục một người tiến hành đánh lén, càng miễn bàn Mộ Tiêu Thư, nàng đến Liêu Thục Cần là ai cũng không biết! Thế nhưng hết lần này tới lần khác để nàng nói trúng rồi, Liêu Thục Cần bây giờ là thực sự không sạch sẽ rồi.

“Tiểu thư, lỗ mũi của ngươi chảy máu.” Nha hoàn của Liêu Thục Cần khóc nói.

Một tiếng khóc này hấp dẫn sự chú ý của mọi người, Hà Uyển Nương nói: “Còn không mau dìu tiểu thư nhà ngươi đi vào?” Người vây xem càng ngày càng nhiều, đây cũng không phải là chuyện gì tốt.

Liêu Thục Cần bỏ qua rồi tay của nha hoàn, một tay che mũi, một tay chỉ vào Mộ Tiêu Thư: “Ngươi không chỉ có trên người bẩn, là một người không biết xấu hổ, còn là một tảo bả tinh, đi tới chỗ nào chỗ đó chỉ thấy máu! Ta nghe nói nhà các ngươi…”

“Thục Cần!” Hà Uyển Nương mở miệng ngăn lại, nàng xem Mộ Tiêu Chiêu một mắt, có chút lo lắng.

Mộ Tiêu Thư thờ ơ lạnh nhạt, Hà Uyển Nương này cũng là một nhân vật lợi hại. Ban nãy Liêu Thục Cần khiêu khích nàng, Hà Uyển Nương mặc kệ, bởi vì Mộ Tiêu Thư nàng không quan trọng gì. Hôm nay dính đến Mộ Tiêu Chiêu, dính đến Mộ gia, nàng lại giảng hòa.

“Uyển Nương, ngươi đừng trách ta, có người quái dị này ở đây, ta quyết định không tiến cửa nhà ngươi! Ta không phải là cùng ngươi không qua được, chỉ là ngươi có thể chứa có thể nhẫn loại sự tình này sao? Cùng người như vậy ở dưới một mái hiên?”

Lời của nàng đưa tới một phen nghị luận, người vây xem đưa ánh mắt tụ tập đến trên người của Mộ Tiêu Thư, bắt đầu đối với nàng chỉ trỏ. Đối với nàng lưu ngôn phỉ ngữ, lúc này một lần nữa bị nhắc tới.

Hà Uyển Nương bất đắc dĩ, sự tình nháo đến nước này, Mộ Tiêu Thư và Liêu Thục Cần trong lúc đó mâu thuẫn đã vô pháp điều hòa.

“Tiểu Chiêu, chuyện này…”

Mặt Mộ Tiêu Chiêu lộ vẻ vẻ xấu hổ, thấp giọng nói rằng: “Đều là ta bất hảo…”

Nàng nhược chất chọc người đau lòng, có người người đã đau lòng nói đây không liên quan đến nàng, muốn trách cũng chỉ có thể trách vị nhị tiểu thư kia a, mọi việc như thế.

Mộ Tiêu Y độc nở nụ cười một chút, mở miệng nói: “Tỷ, này có quan hệ gì tới ngươi, rõ ràng là chính nàng không nên đến, còn khóc hô cầu chúng ta. Chúng ta đều đã khuyên qua nàng, là chính nàng không nghe. Hảo đường tỷ của ta, các người hỏi tâm thử, ta có đúng hay không khuyên qua ngươi a?”

“Tiêu Y, ngươi đừng nói như vậy.” Mộ Tiêu Chiêu giả mù sa mưa khuyên nhủ.

“Mau cút đi, người quái dị!” Trong người qua đường có người hô.

“Chớ tái họa người khác, vẫn là đi về nhà đợi, miễn cho dơ mắt người khác.”

“Không có tự mình hiểu lấy, chẳng lẽ đang còn muốn thưởng anh kết bạn với một vị công tử sao? Mộng thật đẹp a!”

Mộ Tiêu Thư nhìn hiểu, nguyên lai hai tỷ muội này còn vì nàng chuẩn bị “Tiết mục” kích thích như thế. Liêu Thục Cần này chỉ sợ cũng là cùng các nàng thông đồng, chờ nàng vừa đến liền hướng nàng làm khó dễ. Đem nguyên bản là mời nàng đến thưởng anh, ngạnh sinh sinh nói thành nàng không nên theo đến. Đồng thời còn lợi dụng danh tiếng xấu của Mộ Tiêu Thư, đem nàng đặt hoàn cảnh hôm nay.

Mộ Tiêu Thư có thể bất tại hồ lưu ngôn phỉ ngữ, điều kiện tiên quyết là những người này ở đây nói ở sau lưng nàng! Ngay mặt bị người thóa mạ, người có cốt khí đều nhịn không được! Xuyên qua gặp phải các loại tính toán, lúc này đều nổi lên trong lòng.

Mặt của nàng càng ngày càng xanh, nắm tay càng nắm càng chặt, lửa giận ngập trời, dường như hỏa sơn gần phun trào.

Lúc này, nha hoàn Khởi Thanh đụng tay của Mộ Tiêu Thư một cái, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư, đừng trúng mong muốn của người khác.”

Một câu nói này như cảnh tỉnh, đem Mộ Tiêu Thư từ tức giận giải ra.

Đúng vậy, Mộ Tiêu Chiêu và Mộ Tiêu Y trăm phương ngàn kế, một hát bạch diện, một hát hắc diện, không phải là muốn thấy nàng phát giận sao? Nếu như nàng thất thái, đến lúc đó lại không chỉ có danh tiếng kém đơn giản như vậy.

Nhìn hộ vệ của Mộ gia, tay của bọn họ đang cầm phương diện binh khí, tùy thời đều có thể sẽ xuất thủ. Bọn họ thật chỉ là Lý thị bởi vì sợ mà mời tới? Vẫn là nói bọn họ là người nhận mệnh lệnh?

Nàng không chút nghi ngờ, chỉ cần nàng động thủ, những hộ vệ này lập tức toàn lực ngăn lại. Dù sao mạng của nàng vẫn có chỗ dùng, nếu là bị thương thì là người ăn cơm tù, đối với Lý thị mà nói cái được không bù đắp đủ cái mất.

Lửa giận của Mộ Tiêu Thư dần dần tắt, lần thứ hai bình tĩnh lại.

“Cảm tạ ngươi, Khởi Thanh, ta không sao rồi.”

Trong mắt của Khởi Thanh, vẻ tán thưởng chợt lóe lên.

Như vậy, phải thế nào đối mặt loại tình huống này? Mộ Tiêu Thư tới lúc gấp rút thúc đẩy suy nghĩ, có một nam tử đột nhiên la lớn: “Các ngươi nhiều người như vậy, vây bắt khi dễ một nữ tử, không sợ a?”

Ân? Mộ Tiêu Thư ngẩn ngơ, này… Đây là có người anh hùng cứu mỹ nhân?

Nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một danh nam tử từ trong đám người ép ra ngoài.

Nam tử mặc cả người bạch y, trên tay phe phẩy một cái chiết phiến, tướng mạo cũng còn không có trở ngại, chỉ là khí chất kém một chút, còn có tóc ở trong đám người chen lấn có chút sai lệch. Trừ lần đó ra, thấy thế nào đều giống như hiệp khách trong tiểu thuyết võ hiệp a.

"Ngươi lại ở nơi nào đến?"

"Mắc mớ gì tới ngươi! Bản công tử cho ngươi mau cút!"

Nam tử nghe xong những lời này, mặt đen đen, sau đó cà một tiếng triển khai chiết phiến, một bên quạt một bên nói: "Các ngươi mỗi người có phải là nam nhân hay không, cư nhiên đối với một nữ tử yếu đuối nói những lời khó nghe này. Còn có các ngươi, cũng không phải thứ tốt gì, như vậy đối với tỷ muội mình sao?"

Mộ Tiêu Thư nghe được sửng sốt một chút, nàng xác định bản thân không biết người này. Nam tử kia trên đầu búi tóc cong vẹo, mắt thấy lung lay sắp rơi.

Mộ Tiêu Y đứng ra nói: "Ngươi là căn thông gi, chuyện của Mộ gia chúng ta không tới phiên lắm miệng."

"Hừ hừ, ta coi như là căn thông cũng so với các ngươi cường." Nam tử đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, nói, "Cô nương, ta là Tương Duệ. Trên đường đi qua nơi đây, bây giờ nhìn không nổi nữa, nếu như cô nương không ngại, ta nguyện ý ra nơi ở của mình, cho cô nương tạm cư, để cô nương có thể an an ổn ổn thưởng anh."

Liêu Thục Cần giễu cợt nói: "Ngươi chẳng lẽ là coi trọng nàng? Ngươi biết dáng dấp dưới mạn che mặt của nàng ra sao sao?"

"Tục!" Tương Duệ mắng, "Nữ tử quan trọng nhất là vẻ đẹp tâm linh, ngươi hiểu cái gì."

Nếu đổi lại là lánh một vị nữ tử đối mặt loại tình huống này, có thể thực sự đáp ứng rồi.

Nhiều người như vậy vây công nàng, chỉ có vị này đứng ra giúp nàng nói. Nhiều người như vậy cười nhạo nàng xấu, vị này nói với nàng tâm linh mỹ mới là quan trọng nhất. Người khác ghét bỏ nàng không cho nàng tiến thất, vị này nói mang thất của mình tặng nàng ở.

Thật tốt a! Săn sóc a! Quả thực có thể gả cho hắn!

(Luna: @@ *á khẩu*)

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ, này cũng không phải tiểu thuyết, trên thân nam nhân luôn luôn một vi và cảm.

Khởi Thanh cau mày, lôi kéo ống tay áo của Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư phách vỗ tay của nàng tỏ vẻ trấn an, chính muốn mở miệng cự tuyệt, đột nhiên nghe được có người cười ha hả.

"Ha ha ha! Hôm nay thật là náo nhiệt! Nhiều người như vậy Nhiều người như vậy, nhìn cái gì chứ?"

Mọi người theo tiếng kêu nhìn lại, chỉ thấy bảy tám ăn mặc như gia đinh ra đi khỏi đoàn người, cách một lối đi, một người mập mạp bụng to béo phệ đã đi tới.

Sắc mặt Mộ Tiêu Thư cổ quái, người mập mạp này không phải là Triệu Phủ Thất sao?

"Triệu gia!"

"Triệu gia cũng tới thưởng cây anh đào a."

Triệu Phủ Thất tựa hồ nhân khí rất vượng, có không ít người vây lại, hướng hắn chào hỏi, lôi kéo làm quen.

Phải biết rằng người ở chỗ này phần lớn là có chút lai lịch, nếu không phải là gia đại nghiệp đại nhà mình, nếu không phải là nhận thức gia đại nghiệp đại, là bọn hắn quay Triệu Phủ Thất, nhưng đều là rất là khách khí.

Mộ Tiêu Thư không khỏi hoang mang, Triệu Phủ Thất này lại là người nào? Hiên chủ của Túy Nguyệt hiên cũng không đến mức có năng lượng lớn như vậy.

35. Chương 35: Quý Nhân Tương Trợ

Editor: Luna Huang

Hai mắt Hà Uyển Nương sáng ngời, cũng muốn đến chào hỏi, đáng tiếc quá nhiều người, nàng không qua được, không khỏi âm thầm sốt ruột. Mộ Tiêu Y thấy thế không hiểu vấn: "Hắn là ai vậy?"

"Ngươi không biết? Triệu gia là danh nhân trong kinh, tuy là bạch thân, nhưng mạng giao thiệp cực lớn. Chỉ cần chuyện hắn đáp ứng, nhất định sẽ làm được. Cho dù là triều đình, hắn cũng nói được."

Mộ Tiêu Y nghe được mơ mơ màng màng, Mộ Tiêu Thư ngược lại thì hiểu vài phần.

Một bạch thân không có khả năng có lực ảnh hưởng lớn như vậy, nên phía sau của Triệu Phủ Thất nhất định còn có một chủ tử, hắn là người phát ngôn của người kia.

(Luna: Nghi ngờ Lân vương nha)

Triệu Phủ Thất một bên ứng phó người vây quanh, một bên bước đến Hà phủ môn.

Lúc này, chuyện của Mộ Tiêu Thư bị quên phía sau, vị "Rút dao tương trợ" kia, cũng ngây ngốc nhìn Triệu Phủ Thất, trong mắt tràn đầy ước ao.

Người khác quên mất nàng, nàng đương sự này cũng không có quên. Thấy thần tình của vị "Hiệp sĩ" kia, Mộ Tiêu Thư trong lòng có phổ rồi.

Triệu Phủ Thất đi đến Hà phủ môn, hắn hướng mọi người liền ôm quyền, nói rằng: "Cảm tạ chư vị mời, thế nhưng Triệu mỗ hôm nay còn có việc, thứ cho bất năng phụng bồi."

Mọi người vừa nghe, có việc? Vậy khẳng định là chuyện trọng yếu! Ai lại muốn thăng quan? Ai lại muốn phát tài? Đó là Triệu Phủ Thất a. Chẳng lẽ cùng Hà gia có liên quan? Nghe nói gia chủ của Hà phủ khổ nổi không thể tiến hơn một bước…

Hà Uyển Nương tiến đến trước mặt của Triệu Phủ Thất, kích động nói: "Triệu gia, gia phụ còn chưa trở về, tiểu nữ tử cả gan, thay cha mời Triệu gia đi vào trước."

Triệu Phủ Thất làm khó nói: "Hà cô nương thịnh tình Triệu mỗ minh bạch, chỉ là hôm nay còn có việc…"

Trên mặt Hà Uyển Nương cứng lại, nàng còn tưởng rằng là Hà gia bọn họ đưa lễ có đáp lại, nên Triệu Phủ Thất tự mình tới cửa, chuẩn bị thương nghị đại sự. Không nghĩ tới nàng tự mình đa tình…

Ngay khi người khác không ngừng suy đoán, sắc mặt Hà Uyển Nương lúng túng, Triệu Phủ Thất lại hướng Mộ Tiêu Thư thi lễ một cái.

"Mộ cô nương, mới vừa rồi Triệu mỗ trên đường đi qua, nghe nói ngươi không có chỗ đi. Không bằng như vậy, Triệu mỗ đỉnh đầu còn có vài toà trạch dinh, hôm nay đều bỏ trống, cô nương nhìn trúng chỗ nào, liền dọn vào ở đi."

Lời vừa nói ra. Nhất thời một mảnh tĩnh mịch.

Hà Uyển Nương kinh ngạc nhìn Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Chiêu toàn bộ bối rối, không biết chuyện gì xảy ra,

Mộ Tiêu Y kỳ quái nhìn Triệu Phủ Thất.

Trong lòng mọi người đều một cái nghi vấn: Đây là sự tình Triệu Phủ Thất nói?

Mộ gia ở Anh Nguyên một tòa tòa nhà cũng không có, Liêu gia của Liêu Thục Cần cũng là như vậy, thế nhưng đỉnh đầu của Triệu Phủ Thất, lại nắm giữ tròn sáu tọa đại trạch! Những tòa trạch phần lớn thời gian đều là để trống, có lúc Triệu Phủ Thất mời một ít khách cào ở, những khách nhân này nếu không xuất thân cao quý, nếu không có tài năng đặc thù, thế nhưng Mộ Tiêu Thư, nàng có cái gì a?

Mới vừa rồi còn bị mọi người thóa mạ, hạ thấp Mộ Tiêu Thư, hôm nay lại nhận được mời của Triệu Phủ Thất, thỉnh nàng vào ở đại trạch của mình, còn tùy tiện chọn địa phương thích?

Mà bọn họ những người này, tự cho là tài trí hơn người, nhưng ngay cả cùng Triệu Phủ Thất có cơ hội nói nhiều hơn mấy câu cũng không có!

Xúc động lớn nhất là thuộc về Hà Uyển Nương, nàng đối với Mộ Tiêu Chiêu quả thực có chút oán trách. Vì sao không sớm một chút nói cho nàng biết Mộ Tiêu Thư cùng Triệu Phủ Thất có lui tới? Nếu như nói sớm một chút, nàng nói cái gì cũng sẽ không tùy ý để tình thế phát triển trở thành cái dạng này a!

Chuyện xấu để tất cả mọi người chuyển bất quá loan, hoảng hốt trong lúc đó, bọn họ nghe Mộ Tiêu Thư đáp ứng nói: “Tốt, vậy ngài.”

“Ha ha, cảm tạ cái gì! Mộ nhị tiểu thư, bên này thỉnh.”

Triệu Phủ Thất dẫn Mộ Tiêu Thư đi ra ngoài, đến hai cổ kiệu dừng ở chỗ đó.

Ở lúc Mộ Tiêu Thư lên kiệu, Mộ Tiêu Chiêu vội vã tới, ngăn cản nói: “, ngươi là theo chân ta đi ra ngoài, làm sao có thể cứ như vậy…”

Mộ Tiêu Thư lãnh đạm nhìn nàng một cái, trong lòng Mộ Tiêu Chiêu lạnh lẽo, lời nói còn thừa lại liền bị nàng nuốt trở vào.

Mộ Tiêu Thư lên cỗ kiệu, buông màn kiệu xuống, Khởi Thanh đi theo bên cạnh, đi đến trạch tử của Triệu Phủ Thất.

“Nàng ở chỗ của Triệu gia làm khách, người khác cầu còn không được, có thể có chuyện gì.” Hà Uyển Nương lãnh hạ mặt nói, “Tiểu Chiêu, ngươi thế nào không còn sớm nói cho ta biết chuyện này?”

“Ta nào biết đâu rằng sẽ như vậy…”

Mộ Tiêu Chiêu nhìn về phía ven đường, chỉ thấy Tương Duệ ngơ ngác nhìn phương hướng cỗ kiệu ly khai, đưa tay giúp đỡ dìu búi tóc của hắn… Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu một trận phiền táo.

Trạch tử của Triệu Phủ Thất không hổ là đại trạch, so với diện tích của Mộ phủ đều nhiều hơn một chút, ở Anh Nguyên này thổ địa trân quý không gì sánh được, là đáng quý. Trọng yếu hơn là, trạch tử như vậy hắn có sáu tòa…

Triệu Phủ Thất an bài xong người chiếu cố Mộ Tiêu Thư, chính hắn liền rời đi.

Hạ nhân nơi này nghiêm chỉnh huấn luyện, nói ôn nhu săn sóc, Mộ Tiêu Thư lần đầu tiên cảm nhận được có người chiếu cố hạnh phúc. Lấy Mộ phủ cùng ở đây đối lập, quả thực một cái địa ngục, một cái thiên đường.

Mộ Tiêu Thư không có hỏi Triệu Phủ Thất tại sao phải giúp nàng, giờ này khắc này, nàng thầm nghĩ hảo hảo buông lỏng, hảo hảo hưởng thụ.

Trải qua chuyện ở đại môn Hà phủ, "Danh khí" Của Mộ Tiêu Thư lớn hơn, đi trên đường luôn có người sẽ nhịn không được nhìn nàng, mạn che mặt thật dài của nàng phảng phất thành một tượng trưng.

Cùng trước bất đồng là, bọn họ chỉ là tò mò nhìn, nữ nhân kỳ quái này là ai, tại sao được coi trọng, cũng không nghị luận gì khác. Dù cho phía sau nói lên, cũng là gương mặt phức tạp.

Bất quá có chuyện tương đối cổ quái…

Đó là ngày thứ ba Mộ Tiêu Thư đến Anh Nguyên, nàng vào một tiểu điếm lịch sự tao nhã, muốn lầu hai một phòng nhỏ, chọn vài món ăn, dựa vào trước cửa sổ đờ ra. Nàng không thích uống rượu, sẽ không có chọn rượu, Khởi Thanh lại nói nhất định phải nếm thử rượu anh đào nơi này, Mộ Tiêu Thư liền đáp ứng rồi.

Tiểu nhấp một miếng, Mộ Tiêu Thư hơi nhíu mày, nói thầm: "Rượu đến cùng có cái gì ngon?"

Khởi Thanh bị nàng nói đùa, thế nhưng Mộ Tiêu Thư là thật không hiểu, nàng chính là uống không đến cái vị kia. Ngay thời gian nàng nếm thử ngụm thứ hai, bên ngoài có hai nữ tử đi qua. Bản không có gì, thế nhưng các nàng cư nhiên cũng mang mạn che mặt, vẫn cùng hình thức của Mộ Tiêu Thư gần.

Một ngụm rượu của một ngụm rượu lập tức phun tới, Khởi Thanh đi ra ngoài nhìn thoáng qua, cũng rất kinh ngạc.

Đến ngày thứ tư, nữ tử đeo mạn che càng nhiều. Mộ Tiêu Thư không nói gì, nàng đều không biết mình là thế nào nhấc lên cổ thuỷ triều này, nàng cực kỳ khó chịu lại suy nghĩ trong đầu mình.

Ngày thứ năm, Triệu Phủ Thất tới chơi.

Hắn vừa vào cửa lại cười nói: "Ngày gần đây lượng tiêu thụ mạn che mặt tăng mạnh, cổ phong này từ Anh Nguyên quát kinh thành, các tiểu thư đều vì mình chuẩn bị mạn che mặt dài, còn tranh kỳ đấu diễm, liều mạng tốn tâm tư."

Lưu hành từ trước đến nay là bắt đầu từ kinh thành, sau đó đến các nơi Bắc Vọng mở rộng, bất quá Mộ Tiêu Thư đối với khí cổ phong không quá cảm mạo.

"Triệu hiên chủ, ta ở chỗ người ăn uống chùa chừng mấy ngày, cũng không sai biệt lắm, hiên chủ hiện tại có thể có ngồi xuống cùng ta nói chuyện"

Triệu Phủ Thất gật đầu một cái: "Triệu mỗ chính là vì chuyện này mà đến."

"Nguyện nghe kỳ tường."

"Mộ tiểu thư, chúng ta minh nhân bất thuyết ám thoại, ta thân phận chân thật của ngươi." Hắn nói đem phần hiệp ước ký kết cùng Tô Tiểu Mộc ra.

Mộ Tiêu Thư đối với lần này sớm có dự liệu, cho nên cũng không ngoài ý muốn.

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, Triệu mỗ muốn cùng Mộ tiểu thư hợp tác, mở một dược phường."

"Dược phường?" Mộ Tiêu Thư nheo mắt lại, "Ngươi thế nào biết ta không có dược phường? Nếu là không có. Những thuốc kia của ta từ đâu tới đây?"

Triệu Phủ Thất cười lắc đầu: "Triệu mỗ không quan tâm cái này, chỉ quan tâm hợp tác mở dược phường của chúng ta."

Thật không hổ là thương nhân, nói cách khác, hắn sẽ không truy cứu dược vật kia của Mộ Tiêu Thư lấy từ đâu ra, cái này đối với nàng mà nói là chuyện tốt.

Đi qua APP có thể chế dược không sai, lại rất tiện lợi, thế nhưng nếu như Mộ Tiêu Thư làm được quá lửa, lại dễ khiến cho người khác hoài nghi, mà nàng thì không cách nào tiến hành giải thích. Nếu như mở dược phường, tất cả đều có lý do rồi, nàng thu nhập chính quy, sử dụng APP cũng có thể dùng dược phường làm yểm hộ.

"Nghe thật có ý tứ, Triệu hiên chủ có ý kiến gì?"

Vừa nhắc tới buôn bán, Triệu Phủ Thất lại trở nên dẻo miệng. Hai người tâm tình qua đi, xác định công việc cụ thể của dược phường, lần thứ hai ký kết hiệp ước.

Sự tình nói xong rồi, Triệu Phủ Thất không có ý định ly khai.

"Hiên chủ còn nói ra suy nghĩ của mình."

"Ha ha, Mộ tiểu thư quả thực thông tuệ." Triệu Phủ Thất đem mặt nghiêm một chút, nghiêm mặt nói, "Chủ tử đã trở về."

Mộ Tiêu Thư nghe xong lời này, tay không tự chủ được siết chặt. Triệu Phủ Thất xưng chủ tử, cũng chính là người sau lưng của hắn mánh khoé thông thiên.

"Hắn muốn gặp ta?"

"Không sai, ý của Mộ tiểu thư như thế nào?"

"Không thành vấn đề." Gặp liền gặp, ai sợ ai a? Hơn nữa Mộ Tiêu Thư phát hiện, người bên cạnh mình càng ngày càng kỳ quái, vẫn là gặp vị "Chủ tử" này một lần cho thỏa đáng.

"Ngày mai, chủ tử sẽ đến Anh Nguyên."

Cùng Triệu Phủ Thất nói xong, Mộ Tiêu Thư kinh ngạc suy tư hồi lâu. Có chút nghi vấn nàng không phải là không có, mà là tạm thời đem gác lại. Lấy một việc gần nhất mà nói, Khởi Thanh vừa tới bên người nàng cũng rất khả nghi.

Khởi Thanh rất có khả năng, thân thế thuần khiết tra không ra sai lầm, nói làm việc đều có chừng mực. Nàng rất lãnh tĩnh, Mộ Tiêu Thư còn cho rằng, nàng vũ lực giá trị không kém! Như vậy một nữ tử, lại chạy đến bên người nàng làm nha hoàn, lúc ban đầu vẫn là nha hoàn làm việc thô, không khả nghi sao?

Còn có thái độ của Triệu Phủ Thất đối với nàng, vậy thì càng khả nghi.

Ngày thứ hai, Mộ Tiêu Thư mang theo nghi hoặc ra cửa.

Khởi Thanh hỏi nàng: "Tiểu thư không ở trong phòng chờ?"

"Không, ta muốn đi nghênh đón vị kia, hắn nói như thế nào cũng giúp ta đại ân." Nói xong Mộ Tiêu Thư nhìn Khởi Thanh một mắt, "Ta còn đang suy nghĩ, ngươi có đúng hay không cũng là hắn đưa tới."

Khởi Thanh đối với vấn đề này cười trừ, đây quả thực là thầm chấp nhận.

Mộ Tiêu Thư vốn có chỉ là thuận miệng hỏi, không nghĩ tới đối phương thẳng thắn cũng không phản bác. Nàng cắn răng, đột nhiên rất muốn đem vị phía sau màn này bắt lại đánh một trận! Một ngoại nhân, dựa vào cái gì nhúng tay cuộc sống của nàng như vậy! Thế nhưng về phương diện khác, nàng lại muốn cảm tạ người này, thực sự là mâu thuẫn.

Kinh thành, Du vương phủ.

Đàm Gia Dật một tay nắm vạt áo một danh thủ hạ chính là, hai mắt trợn tròn, trên trán gân xanh nổi lên. Trên tay đầu khớp xương từng cây một xông ra, có thể thấy được cố sức to lớn.

"Bổn vương hỏi ngươi. Là ai, tiết lộ cơ mật. Là ai, đem chuyện này che giấu xuống phía dưới. Là ai, làm hại bổn vương rơi xuống hoàn cảnh bị động như vậy!"

"Thuộc hạ đáng chết, thuộc hạ đáng chết! Điện hạ tha mạng."

(Luna: Đáng chết còn đòi tha mạng:v)

"Ngươi thật sự đáng chết! Cũng không cần tha mạng!"

Đàm Gia Dật đem người cố sức ném một cái, mặc hắn nặng nề mà nện xuống đất. Người nọ té đến bên chân của Đàm Gia Dật, hướng chân của hắn không ngừng dập đầu.

"Thuộc hạ chỉ cầu điện hạ tha tính mệnh người nhà ta, về phần ta, tùy điện hạ xử trí! Điện hạ…"

"Im miệng!"

Đàm Gia Dật một cước hướng người trên mặt đất đá vào mồm, đạp lên hai cái răng vừa rớt ra của hắn!

36. Chương 36: Quả Nhiên Là Hắn

Editor: Luna Huang

Sau khi kế truy sát Đàm Hạo Uyên thất bại, Đàm Gia Dật không nghĩ tới bản thân còn có thể nghênh tới một tin tức càng thêm hỏng bét.

Tốn hao tốn hao vô số tâm huyết mới kinh doanh lên kho binh khí, một tên gian tế bán đứng hủy hoại chỉ trong chốc lát. Nguyên tưởng rằng Đàm Hạo Uyên trúng kế, lúc này mới để cho bọn họ truy sát thuận lợi tiến hành, nhưng không biết bọn họ ám độ trần thương, cư nhiên nhắm ngay kho binh khí của hắn!

Mà tin tức này, cư nhiên bị giấu đi!

Kho binh khí thứ nhất bị hủy xong, rút giây động rừng, lại dắt ra tin tức mấy nhà kho bí mật còn lại. Vì tự bảo vệ mình, Đàm Gia Dật không thể làm gì khác hơn là nhịn đau chúng nó bỏ qua.

"Điện hạ, thuộc hạ tội đáng chết vạn lần, cũng may chứng cứ phạm tội toàn bộ bị hủy. Điện hạ..."

Đàm Gia Dật bừng tỉnh không nghe thấy, hắn kinh doanh nhiều năm tất cả vào lúc này bị hủy hơn phân nửa. Mà đầu sỏ gây nên Đàm Hạo Uyên không chỉ có sống được thật tốt, còn mang theo nhóm thân binh kia của hắn trở lại!

Hoàng đế còn hạ lệnh, để hắn đi nghênh đón, đây thật là châm chọc.

Đàm Gia Dật nghĩ tới đây, rút ra bội kiếm của mình, một kiếm khảm hạ thủ đầu thủ hạ. Đã đánh mất kiếm, một cước đá văng ra cổ đầu, Đàm Gia Dật phân phó nói: "Người đến, thay bổn vương thay y phục."

Cửa thành, chiến mã hắn sắc, giáp trụ hắn sắc, thiết kỵ sắp hàng chỉnh tề. Ngày chính mãnh, trong bọn họ đang lúc hàn khí um tùm. Một người cầm đầu xiêm y mặc sắc, thanh nhất sắc áo giáp chi trung, thân tơ lụa nổi bật.

Đàm Gia Dật đứng ở trên tường thành, cùng Đàm Hạo Uyên trên chiến mã xa xa nhìn nhau! Một âm mặt, một hàm chứa cười. Một bại trận, một thắng lợi. Đối lập cách xa.

Đàm Gia Dật hạ thành tường, dẫn dắt chúng văn võ bá quan nghênh tiếp Lân vương trở về. Một loạt trình tự đi xuống, hai huynh đệ kích quyền tỏ vẻ hữu hảo. Đàm Gia Dật lại trong nháy mắt này nói: "Chớ đắc ý!"

Đàm Hạo Uyên chỉ là nhìn không chớp mắt, khóe môi lần thứ hai ngoắc ngoắc, Đàm Gia Dật nhất thời chính là cơn tức dâng lên, cảm giác mình lại bị vũ nhục.

Dân chúng đường hẻm vây xem hình dáng hoàng tử, Đàm Hạo Uyên ở trong vòng vây của thân binh, vào hoàng cung hướng hoàng đế quỳ lạy.

Hoàng đế ngồi cao ở long ỷ, nhìn thấy nhi tử trở về tươi cười rạng rỡ.

"Đã trở về là tốt rồi, đã trở về là tốt rồi a! Trên đường cực khổ!" Đã trở về đã nói lên sẽ không tạo phản, hắn lại có thể an tâm tọa long ỷ của hắn rồi.

“Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, nhi thần không khổ cực, nhưng thật ra nghe nói tứ ca bôn ba nơi nơi, rất bận rộn.”

“Nga, thật không?” Hoàng đế sửng sờ một chút, nhìn về phía Đàm Gia Dật.

Đàm Gia Dật bĩu môi, ra khỏi hàng hồi bẩm: “Không dám, nào có như thất đệ mệt nhọc. Phụ hoàng, yến hội đã chuẩn bị xong.”

“Ha ha a… Hảo, hảo, vậy thượng yến hội. Lão Thất, ngươi cùng trẫm nói một chút sự tình những năm này…”

Trong hoàng cung ẩm yến qua đi, Đàm Hạo Uyên điều dưỡng thân thể vì danh, khởi hành đến Anh Nguyên trước. Tin tức truyền tới Anh Nguyên, vô số tiểu thư tuổi thanh xuân rục rịch.

Thất hoàng tử Đàm Hạo Uyên trấn thủ biên quan nhiều năm, đồn đãi hắn anh dũng thiện chiến, là chiến thần chuyển thế. Tuy nói tứ hoàng tử Đàm Gia Dật trong lòng các nàng càng tốt hơn, nhưng hoàng tử dù sao cũng là hoàng tử mà…

Vì vậy trong Anh Nguyên, các cô nương đều mặc đồ đỏ đeo lục, tỉ mỉ chưng diện. Mà nữ tử không có ở Anh Nguyên, lại hối hận bất điệt, bởi vì Lân vương muốn đến Anh Nguyên, đường bị vây trạng thái bán phong tỏa, các nàng muốn đi đều không đi được.

Lúc này Mộ Tiêu Thư dưới tàng cây một viên anh, nhánh cây từng mảnh từng mảnh cánh hoa phía trên.

Vị trí của nàng cao thấp, cự ly cách Anh Nguyên một chút, thế nhưng trên cao nhìn xuống, có thể thấy rất rõ ràng. Đương nhiên nếu có ai đến nàng bên này xem một chút, muốn tìm được nàng cũng thật dễ dàng.

Khởi Thanh đứng ở bên người nàng, đầu mày đột nhiên nhíu lại. Từ khi có Khởi Thanh, Mộ Tiêu Thư đều không cần quá cẩn thận rồi, Khởi Thanh sẽ chủ động thay nàng.

“Lui ra phía sau!” Khởi Thanh tiến lên một bước, đối một danh nam tử nói rằng.

Tương Duệ thấy được Mộ Tiêu Thư, vội vã đến tìm nàng, không nghĩ tới sẽ bị người ngăn cản, vội vã hướng Mộ Tiêu Thư chào hỏi: “Mộ tiểu thư, là ta a, là ta!”

Thanh âm này nghe có chút quen tai a, Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu, nhìn chằm chằm người trước mặt một hồi, rốt cục nhớ ra rồi.

Đây không phải là vị anh hùng cứu mỹ nhân Tương Duệ lần trước sao? Nàng nở nụ cười một chút, đối với Khởi Thanh nói: “Để hắn đến đây đi.”

Khởi Thanh tuy rằng lui về phía sau, cũng rất không tình nguyện, Mộ Tiêu Thư chưa bất kể nàng, vấn Tương Duệ: "Tìm ta?"

Tương Duệ gật đầu: "Đúng, cũng thật trùng hợp, ở chỗ này gặp phải Mộ cô nương."

Mộ Tiêu Thư thiêu thiêu mi, Tương Duệ nói tiếp: "Lần trước gặp một lần, không có cơ hội tái kiến, Tương mỗ đối với Mộ tiểu thư…"

"Khụ khụ!" Khởi Thanh nặng nề mà ho khan.

Tương Duệ không vui ngắm Khởi Thanh một mắt, nói tiếp: "Đối với Mộ tiểu thư rất là tưởng niệm."

"Khụ khụ!" Khởi Thanh lần thứ hai ho khan.

Mộ Tiêu Thư cảm thấy rất thú vị, lại hỏi: "Có bao nhiêu tưởng niệm?"

Tương Duệ vừa nghe cảm thấy hấp dẫn, hai mắt đều sáng lên, há mồm liền ra: "Lúc ăn cơm nhớ, thời gian tản bộ nhớ, liền suốt đêm liền suốt đêm nghỉ ngơi, trước mắt đều là thân ảnh tiểu thư. Tiểu thư mỹ mạo…"

"Mỹ mạo?"

"Nga, không…phải…"

"Không phải?"

Biểu tình của Tương Duệ cứng lại rồi, phát mình nói như thế nào cũng không đúng.

"Mộ tiểu thư, vẻ đẹp tâm linh hơn xa vẻ đẹp bên ngoài, hy vọng tiểu thư đừng quan tâm ánh mắt của người khác, sống tốt cuộc sống của mình."

Mộ Tiêu Thư có chút chưa kính, lại là tâm linh mỹ, nhưng thực nàng là một ngoại mạo hiệp hội. Tâm linh có đẹp hay không làm sao biết, thế nhưng bên ngoài có đẹp hay không vừa nhìn sẽ biết.

Tương Duệ thấy nàng trầm mặc, cho là mình nói trúng rồi, âm thầm cao hứng. Hắn từ trên nhánh cây trong tay Mộ Tiêu Thư tháo xuống một đóa hoa nhỏ, nói rằng: "Tâm của tiểu thư tựu như cùng đóa hoa này một dạng…"

Một trận tiếng vó ngựa che mất tiếng nói chuyện của Tương Duệ, Mộ Tiêu Thư lập tức đứng dậy, chạy tới tiểu sườn núi.

Chỉ thấy hắc sắc thiết kỵ tuyệt trần mà đến, nơi đi qua bụi khói cuồn cuộn, tiếng vó ngựa trầm trọng lại có quy luật. Mộ Tiêu Thư nhìn về phía trước đội ngũ, một người quen ngồi trên lưng ngựa, thần tình hờ hững lại mang ngạo khí.

Quả thật là hắn.

Mộ Tiêu Thư đã đoán rất nhiều lần, đoán hắn chỉ là chính là thủ hạ của vị Lân vương kia, cũng có thể là giống như nàng lúc trước một dạng lấy tiến bán mạng.

Hiện tại những suy đoán này tất cả cũng không có ý nghĩa. Người của Anh Nguyên đều hô to Lân vương đã tới, nàng cơ bản khẳng định suy đoán của mình. Lân vương, là ông chủ chân chính của Túy Nguyệt hiên, chủ tử sau lưng chủ tử sau lưng Triệu Phủ Thất, đều là cùng một người. Hắn thậm chí còn có thể là chủ tử của Khởi Thanh.

"Khởi Thanh, ngươi…"

"Tiểu thư không đi xuống xem một chút sao?"

Mộ Tiêu Thư nhàn nhạt nở nụ cười một chút. Lúc này, phía dưới Đàm Hạo Uyên lập tức đột nhiên ngẩng đầu, hướng tiểu sườn núi nhìn lại. Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư và hắn cứ như vậy đối mặt.

Mộ Tiêu Thư nao nao, mà Đàm Hạo Uyên trên lưng ngựa lộ ra dáng tươi cười.

Anh Nguyên phụ cận, đã có tinh binh khai đạo, những người không có nhiệm vụ ngăn ở hai bên, bọn người Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Y cùng với Hà Uyển Nương cũng ở trong đó.

Thấy vị Lân vương này hướng lên trên nhìn lại, không ít người cũng hoang mang ngẩng đầu.

Tiểu sườn núi, một nữ tử đón gió mà đứng, phi hồng y phiên phi, như một con hỏa điệp đang giương cánh.

Tất cả mọi người chen ở hai bên đường, Mộ Tiêu Thư nhưng thật ra đặc biệt, thẳng thắn leo đến tiểu sườn núi rồi!

Nhãn thần Liêu Thục Cần lóe lóe, trong lòng nghĩ một chuyện khác. Vì sao Lân vương sẽ ngẩng đầu nhìn? Ai sẽ nghĩ tới chỗ đó còn có người? Nếu như hắn không ngẩng đầu lên, căn bản sẽ không có người phát hiện nơi đó có người đứng.

Để cho nàng càng thêm để ý là, hai người này… Như là quen biết nhau, Liêu Thục Cần một đôi tay chăm chú nắm chặt.

Không chỉ là các nàng Liêu Thục Cần mấy người, có không ít người đều nhận ra Mộ Tiêu Thư. Nàng thân trang phục không có mô phỏng theo người khác, như trước độc nhất vô nhị, chỉ cần một mắt là có thể nhận ra. Về phần trên tiểu sườn núi còn hai người khác, thì bị chọn là không được để mặt đến.

"Ta thế nào không nghĩ tới đi chỗ đó?" Có người bắt đầu hối hận.

"Nơi đó quá xa, không bằng ở đây hảo, các điện hạ bao gần."

"Thế nhưng Lân Vương điện hạ căn bản không nhìn về bên này…"

Tại đây trong tiếng nói chuyện nhỏ vụn, một danh thân vệ giá mã đến bên người của Đàm Hạo Uyên, kêu: "Điện hạ?"

"Đi." Đàm Hạo Uyên lần thứ hai ruổi ngựa đi tới, toàn bộ đội ngũ ngắn ngủi dừng lại vào Anh Nguyên, đến hành cung Anh Nguyên trước.

Trên tiểu sườn núi, Mộ Tiêu Thư đưa mắt nhìn Đàm Hạo Uyên ly khai.

Khởi Thanh nhỏ giọng nói: "Đó là thân vệ của điện hạ, điện hạ tự mình huấn luyện, kinh qua trọng trọng chọn lựa chọn ra một nhân tài. Chỉ phục tòng lệnh của điện hạ, đấu tranh anh dũng, đám nhiệm thiếp thân thị vệ."

"Trở về thôi." Mộ Tiêu Thư nói.

Tương Duệ cũng bị một đoàn thiết kỵ chấn nhiếp phục, lúc này mới hồi phục tinh thần lại, thấy Mộ Tiêu Thư phải đi, kêu: "Mộ cô nương?"

Tâm thần của Mộ Tiêu Thư toàn bộ bị chiếm cứ, đâu khoảng không để ý đến hắn? Chỉ có Khởi Thanh quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Tương Duệ một mắt. Cái nhìn này, đó là cảnh cáo.

Chỗ trạch tử tạm cư của Mộ Tiêu Thư tên là Phong Trạch, bởi vì vị trí địa lý đặc thù, phong cách nơi này ngoại nhu hòa, lúc thức dậy, hoa cỏ trong vườn luôn rung động, tự thành đàn.

Mộ Tiêu Thư trở lại Phong Trạch không lâu sau, Đàm Hạo Uyên liền tới.

Hành cung chiếm cứ Anh Nguyên là một mảnh thổ địa tốt nhất, trong cung thực mãn anh cây, lại có xảo thủ công tượng tiến hành thiết kế chế tạo, là điều kiện tốt nhất của thưởng anh, đáng tiếc người bình thường còn không thể nào vào được. Vùng xung quanh hành cung, thì bị quyền quý chiếm, Phong Trạch cũng là trong đó các tòa đó, cho nên hành cung các Phong Trạch cũng không xa.

Sau khi Đàm Hạo Uyên đến, Khởi Thanh liền tự giác lui xuống.

Lưu lại hai người nhìn nhau không nói gì, một lát, Mộ Tiêu Thư đem giấy trong hà bao tàng thanh sắc lấy ra nữa, để lên bàn.

"Trả lại ngươi."

"Cho nàng thu thì nàng cứ thu."

Mộ Tiêu Thư cười nhạt: "Ta làm sao dám? Chỉ là kiểu này, cũng đủ để định tội ta."

Đàm Hạo Uyên đứng dậy, đem hà bao kia cầm ở trong tay thưởng thức, cười nói: "Nàng có cái gì không dám? Ta thấy nàng cái gì cũng dám, bổn vương lại không phải cố ý lừa nàng."

Hắn nói xuất ra phần khế ước này, chỉ vào đại tự phía trên nói: "Giấy trắng mực đen, đại danh ta, ta nào biết, còn có người sẽ không biết tên của Lân vương."

Mặt Mộ Tiêu Thư đỏ lên, lại nói tiếp đích thật là có chuyện như vậy. Muốn trách cũng chỉ có thể trách Lý thị a, đem nguyên chủ nhốt lâu như vậy nàng sao biết được nói cái gì?

"Thứ này ta vẫn không thể thu, đường đường Lân Vương điện hạ, cư nhiên ký khế ước như vậy, lại không thể làm tròn, có chỗ lợi gì? Còn không bằng vàng bạc thật."

"Thật cảm thấy như vậy?"

"Không thì sao?"

"Có khế ước ở, ta sẽ là của nàng." Đàm Hạo Uyên chỉ chỉ thâtr tử: "Phòng ở của bổn vương cho nàng ở."

Vừa chỉ chỉ Khởi Thanh phía ngoài: "Thụ hạ của bổn vương cho nàng dùng."

Cuối cùng hắn chỉ chỉ bản thân, tà cười nói: "Người của bổn vương cũng có thể cho nàng ngủ."

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

Rảnh rỗi thêm một chương, cám ơn các nàng nhiều

37. Chương 37: Không Cho Cự Tuyệt

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư trợn to, khuôn mặt ửng đỏ: "Ai hiếm lạ ngủ ngươi?"

"Lần đầu tiên gặp mặt ngày đó, là ai nhìn ta chằm chằm chảy nước miếng?"

Mộ Tiêu Thư: "…"

Nàng là muốn phản bác, thế nhưng luôn cảm thấy đây đối với lời này càng ngày càng quỷ dị, nàng càng phản bác, sự tình càng nói không rõ. Mộ Tiêu Thư trầm mặc lại, đột nhiên có chút không biết làm sao. Nói thật, nàng không hiểu nhiều thế nào đối mặt với Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên dừng ở mặt thất thần của Mộ tiểu thư, luôn cảm thấy mạn che mặt vô cùng chướng mắt, liền kéo xuống.

Trong khoảng thời gian này Mộ Tiêu Thư tự tại, nên cũng không có mang mặt nạ, ngày hôm nay cũng giống như vậy. Đàm Hạo Uyên nhìn thấy hình dáng của nàng, trái lại bất mãn.

"Vì sao không mang mặt nạ?"

Mộ Tiêu Thư không nói nhìn về phía hắn: "Ta không mang mặt nạ ngươi cũng muốn quản?"

"Đương nhiên, ai bảo bổn vương là người của nàng."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Đàm Hạo Uyên vẫn ở chỗ cũ quấn quýt chuyện của mặt nạ, đột nhiên nói rằng: "Sẽ không phải là bởi vì hắn?"

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, hắn nào? Chẳng lẽ nói là chỉ Tương Duệ?

"Tương Duệ, mười bốn tuổi thú thê, năm sau năm sau một nhi tử, năm thứ hai lại thêm một nữ nhi, có thể nói nhi nữ song toàn. Nhất tâm muốn công danh, cũng đọc sách, vẫn ở lại kinh thành, chung quanh cầu người dẫn kiến, chỉ vì có thể làm quan. Nhiều lần vấp phải trắc trở không có kết quả, hắn dời đi mục tiêu, muốn kết hôn với một nữ nhân vi thê có thể giúp hắn đạt thành nguyện vọng."

Mộ Tiêu Thư nghe xong, chỉ có một nghĩ cách: "Ngươi thật hiểu… Như vậy, hắn tiếp cận ta là vì cái gì?"

Đàm Hạo Uyên không đáp, Mộ Tiêu Thư suy tính một hồi, nói rằng: “Rất nhiều người đều cảm thấy Tiêu Chiêu sẽ làm hoàng hậu, thái độ của hoàng thượng những năm gần đây đối với Mộ gia cũng thật tốt. Có thể, tương lai có người cho hắn chỗ tốt, chỉ cần hắn…”

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, các nàng muốn cho nàng thích Tương Duệ?

Càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy. Trong quan niệm của các nàng, lập gia đình là mục đích duy nhất của nữ nhân, đồng thời gả gà theo gà gả chó theo chó. Trên lý thuyết, nữ tử danh tiếng xấy như Mộ Tiêu Thư vậy, là phi thường muốn gả, nên Tương Duệ xuất hiện quả thực như trời giáng trời hạn gặp mưa.

Chỉ cần có lợi ích, Tương Duệ là một người rất khống chế. Mà Mộ Tiêu Thư nếu như coi trọng Tương Duệ, các nàng có thể thông qua hôn nhân thao túng khống chế Mộ Tiêu Thư, đây cũng là thủ đoạn này của các nàng.

Còn có một chút, theo thuyết pháp của Đàm Hạo Uyên, Tương Duệ chính là một tiểu nhân hèn hạ, thích hắn, cũng là nghiêm phạt đối với Mộ Tiêu Thư!

Biện pháp này đối với nữ nhân phổ thông quả thực rất hữu hiệu, đáng tiếc đối với nàng vô dụng.

Một đôi tay đột nhiên trước mặt của Mộ Tiêu Thư quơ quơ, trong trầm tư nàng bản năng một trảo, ngẩng đầu đã nhìn thấy mặt của Đàm Hạo Uyên.

Hắn vấn: “Suy nghĩ minh bạch?”

“Minh bạch.”

“Tốt lắm, bổn vương còn có một việc muốn hỏi.”

Mộ Tiêu Thư kỳ thực muốn cho hắn đừng hỏi, Đàm Hạo Uyên nhưng căn bản không có ý định trưng cầu ý kiến của nàng.

“Trạch tử này nàng có thích không?”

“Cũng được.”

“Tặng cho nàng.”

Mộ Tiêu Thư mạnh rút tay về, nghiêm mặt nói: “Không lấy.”

Đàm Hạo Uyên không hiểu nhìn nàng, hỏi: "Vì sao?"

"Lân Vương điện hạ, ta thích minh tính sổ, không thiếu người, người khác cũng không thiếu ta. Triệu Phủ Thất giúp đại ân, ngươi là chủ tử của hắn, nên chúng ta huề nhau, thỉnh thu hồi phần khế ước đi. Từ nay về sau, chúng ta không thiếu nợ nhau, hai bên không quan hệ! Bao quát Khởi Thanh, ngươi cũng để cho nàng trở lại."

Mộ Tiêu Thư không hy vọng hắn lại nhúng tay vào cuộc sống của mình.

Nói xong lời nói này, hai người đều ngậm miệng lại. Giằng co sau một khoảng thời gian, Đàm Hạo Uyên đứng dậy đi hướng cửa.

Mộ Tiêu Thư cảm thấy hắn có thể tức giận, hy vọng không có đưa hắn chọc quá lửa, bằng không một vị hoàng tử trả thù cùng Lý thị không có thể một cấp bậc như vậy.

Đàm Hạo Uyên dừng lại ở cửa, đứng một lúc lâu, lại trở về bên người Mộ Tiêu Thư, Hắn hiện tại sắc mặt âm trầmm so với bất luận cái gì lần nào Mộ Tiêu Thư gặp qua đều âm.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên nghĩ tới, lần đầu tiên Đàm Hạo Uyên xông vào gian nhà của nàng, trên người hắn mang theo chính là loại cảm giác này.

Cảm giác bị áp bách mãnh liệt, lãnh khốc, vô tình, vì mục đích không từ thủ đoạn. Đây là ấn tượng của Mộ Tiêu Thư ngay lúc đó. Hắn vốn là muốn giết nàng, chỉ bất quá sau lại đổi chủ ý.

Hiện tại thế nào? Đàm Hạo Uyên lại muốn giết nàng?

Trong ánh mắt đề phòng của Mộ Tiêu Thư, Đàm Hạo Uyên đi bước một tới gần. Hắn nghiêm mặt, dừng trước mặt trạm định Mộ Tiêu Thư.

"Bổn vương không thích bị người cự tuyệt." Đàm Hạo Uyên nói, tay hắn bóp cổ của Mộ Tiêu Thư, tạm thời không dùng lực.

Tâm Mộ Tiêu Thư trầm xuống, nàng đúng là vẫn còn chọc giận Đàm Hạo Uyên.

Phong Trạch là địa bàn của hắn, cùng Mộ gia bất đồng, ở đây chung quanh đều có hộ vệ, ngay cả thị nữ, đều có không ít là luyện gia tử. Hơn nữa Đàm Hạo Uyên xuất hành, không có khả năng ai cũng không mang theo, cho nên ở đây nhất định có thân vệ của hắn. Nói cách khác, Mộ Tiêu Thư đối mặt không phải là một Đàm Hạo Uyên, còn bao quát nhiều thủ hạ của hắn.

Chỉ là hắn một người đã đủ khó chơi, càng miễn bàn còn có người khác. Mộ Tiêu Thư trực tiếp có kết luận: Không làm chống lại vô vị.

Đàm Hạo Uyên nói tiếp: “Bổn vương đem trạch tử này tặng cho nàng, nàng có muốn không?”

Mộ Tiêu Thư không đáp, tay của Đàm Hạo Uyên chính là co lại, hô hấp của nàng trở nên khó khăn.

“Muốn!” Mộ Tiêu Thư cắn răng nghiến lợi nói, “Tặng không làm sao không muốn.”

“Hảo.” Đàm Hạo Uyên tháo lực đạo trên tay, lại hỏi, “Bổn vương đem Khởi Thanh làm nha hoàn cho nàng, ý của nàng thế nào?”

Lúc này Mộ Tiêu Thư đã có kinh nghiệm, trừng mắt Đàm Hạo Uyên nói: “Có thể.”

“Tốt, Hiện tại bổn vương muốn hôn nàng rồi.”

Mộ Tiêu Thư còn không có phản ứng kịp, môi dưới đã bị ngậm rồi.

Nụ hôn của Đàm Hạo Uyên rất mãnh liệt, tựa như khí tràng của bản thân hắn một dạng, Mộ Tiêu Thư phảng phất toàn bộ bị bao vây lại, chỉ có thể bị động theo tiết tấu của hắn.

Nụ hôn dường như tật phong sậu vũ tới cũng nhanh, đi cũng nhanh. Đàm Hạo Uyên vẫn không nói được lời nào, trực tiếp đi nhanh ly khai. Từ đầu tới đuôi, sắc mặt của hắn sẽ không có đẹp qua, ngay cả cửa đều là bị đá ra.

Mộ Tiêu Thư móc ra khăn lau miệng mình, mắng: “Thối tính tình!”

Nàng tự nhận bản thân tính tình bất hảo, nhưng là không thích ép buộc. Đàm Hạo Uyên hiển nhiên không phải là một khoản này. Mộ Tiêu Thư nhận thức thời gian cùng hắn không dài, nhưng thật ra thấy được muốn khống chế của hắn. Nếu như nói trước kia nàng đối với Đàm Hạo Uyên còn có một chút hảo cảm, như vậy hiện tại điểm hảo cảm ấy đã không còn sót lại chút gì rồi.

Mộ Tiêu Thư yêu tự do, thích chi phối cuộc sống của mình, mà không phải bị người chi phối. Nhưng là bây giờ chọc tới một hoàng tử vị, sợ là không dễ làm.

Ánh mắt nàng chớp động, nghĩ khả năng biện pháp hữu hiệu.

Khởi Thanh đi đến, Mộ Tiêu Thư quan sát sắc mặt của nàng, phát hiện như thường ngày. Thế nhưng mới vừa rồi Đàm Hạo Uyên âm mặt ly khai, Khởi Thanh khẳng định nhìn thấy.

Khởi Thanh đưa lên một hộp gỗ hồng, nói rằng: “Đây là khế đất của Phong Trạch, thỉnh tiểu thư nhận lấy.”

Khóe miệng của Mộ Tiêu Thư giật một cái, theo lý thuyết chuyện này là một tống một thu, vốn nên đại vui mừng mới phải, hết lần này tới lần khác nháo thành như vậy. Cái hộp này nàng nhìn lại chính là biểu diễn phỏng tay!

Mộ Tiêu Thư mở nắp hộp, khế đất bên trong được bảo tồn tốt. Nàng thở dài một hơi nói: "Ngươi giúp ta thu đi."

"Còn có một chuyện." Khởi Thanh nói, "Dựa theo lệ cũ bao năm qua, hành cung mở ra ngày thứ baếnắp tổ chức ẩm yến. Thỉnh tiểu thư chuẩn bị sớm, theo nô tỳ chọn vật liệu may mặc."

"Ẩm yến? Thì đi đi."

Vải vóc sớm đã chuẩn bị xong, để lại ở một gian phòng khác. Mộ Tiêu Thư theo Khởi Thanh qua đó, bị vải vóc một phòng làm cho hoảng sợ.

Nguyên chủ làm nghề thêu, đối với vải vóc và châm tuyến cực kỳ hiểu rõ, Mộ Tiêu Thư chỉ là nhìn lướt qua, liền biết bọn họ thật xấu.

"Này nếu như xuất ra bán, phỏng chừng sẽ đưa tới tranh mua."

Khởi Thanh nở nụ cười, nói rằng: "Chất liệu tốt mới không bám, không đáng giá tiền nhất chính là bạc."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Thổ hào! Không hổ là thổ hào nha hoàn trong nhà đi ra ngoài, lời này lấy đi ra bên ngoài nói, phỏng chừng cằm của người nào cũng không giữ được.

Mộ Tiêu Thư không hăng hái lắm, tùy ý tuyển vào khúc. Khởi Thanh đối với lần này rất bất mãn, lại chọn vài khúc vải, vấn ý kiến của Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư thẳng thắn để cho nàng toàn quyền phụ trách.

Anh Nguyên Hà phủ.

Liêu Thục Cần cắn khăn tay, ở bên trong phòng đi tới đi lui, rước lấy vô số bạch nhãn của Mộ Tiêu Y.

"Nàng thực sự không biết Lân vương?" Liêu Thục Cần hỏi thứ một trăm lẻ một lần, "Thế nhưng Vương gia còn đối với nàng nở nụ cười, điều đó không có khả năng, không có khả năng…"

Mộ Tiêu Chiêu chưa từng kiên nhẫn: "Thục Cần, chúng ta đã nói qua rất nhiều lần, nàng không biết Lân vương. Ta phi thường khẳng định! Ngươi ngồi xuống trước có được hay không? Đi qua đi lại mắt ta cũng hoa rồi."

Sở dĩ Mộ Tiêu Chiêu khẳng định như vậy, là bởi vì chính tay các nàng đem Mộ Tiêu Thư nhốt ở trong tiểu tú viên, nàng từ đâu có cơ hội nhận thức Lân vương? Đừng nói Lân vương, nàng đến tên khất cái ở đại môn của Mộ phủ đều chưa từng thấy qua!

Thế nhưng các nàng giải thích thế nào, Liêu Thục Cần chính là nghe không vào.

Mộ Tiêu Y tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Chiêu nói: "Nàng có đúng hay không coi trọng Lân vương rồi?"

Mộ Tiêu Chiêu hiểu rõ cười cười, nhỏ giọng đáp: "Đây không phải là rất bình thường?"

"Ta vẫn là càng thích Du Vương điện hạ."

Biểu tình của Mộ Tiêu Chiêu cứng đờ, quan sát thần sắc của muội muội mình. Thế nhưng Mộ Tiêu Y rất bình thường, cũng không biết là thực sự chưa chú ý tới hay là là cố ý nói như vậy.

Người nào không biết Du vương cùng nàng quan hệ tốt? Người khác thì thôi, đến muội muội của nàng đều mơ ước Du vương?

Mộ Tiêu Chiêu nhíu mày, cảm thấy chuyện này phải coi trọng.

"Mặc kệ bọn họ có biết hay không, Lân vương cũng không thể coi trọng cái loại nữ tử này." Hà Uyển Nương vào phòng, hướng các nàng ba người nhất nhất chào hỏi.

Lời này Liêu Thục Cần thích nghe: "Ngươi nói đúng, danh tiếng nàng kém như vậy, lại xấu như vậy, vô luận như thế nào cũng không có khả năng gả cho Lân vương. Chỉ bất quá, ta vẫn cảm thấy bọn họ…"

Hà Uyển Nương nhìn không hơn Liêu Thục Cần loại cái nhìn này, nào có cái gì chỉ bất quá? Nàng nhìn lại, nam nhân thích ai cũng không quan trọng, duy nhất quan trọng là… Nàng gả cho ai. Chỉ cần nàng gả cho người nhân trung long phụng, những thứ khác không vấn đề.

"Dù cho giữa bọn họ thật có cái gì, cũng không cần chặt. Tỷ tỷ, ngươi nói có đúng hay không? Tiếp qua không lâu sau, nàng sợ là…"

"Tiêu Y!" Mộ Tiêu Chiêu ngăn lại Mộ Tiêu Y, nàng đương nhiên minh bạch ý tứ của Mộ Tiêu Y, thế nhưng sự kiện kia không thể tùy tiện nói ra a.

Hà Uyển Nương rất mẫn cảm, lập tức phát hiện có mờ ám, chuyện của trạch còn thấy ít sao? Bất quá nàng thông minh cái gì cũng không hỏi.

Mộ Tiêu Chiêu nghĩ đến Tương Duệ bên kia, không khỏi cả người thư sướng. Mộ Tiêu Thư cũng liền xứng

đôi người như Tương Duệ rồi!

"Tương Duệ?" Trong Phong Trạch, Mộ Tiêu Thư nhìn thiệp mời trong tay, "Hắn muốn mời ta đi ra ngoài?"

———-Phân Cách Tuyến Luna Huang———

Tối rảnh rỗi tặng mọi người thêm một chương he he

38. Chương 38: Lấy Thân Phạm Hiểm

Editor: Luna Huang

Tương Duệ phái một người chạy đến, mời Mộ Tiêu Thư xuất môn gặp mặt.

Mộ Tiêu Thư lo lắng chỉ chốc lát, đối với Khởi Thanh nói: "Ngươi đi nói cho người truyền lời, thì nói ta đáp ứng rồi, chuẩn bị một chút liền đến."

Đối với Tương Duệ, ngay từ đầu nàng đã cảm thấy không đối đầu, hiện tại làm ra quyết định này, thuần túy chỉ là muốn xem hắn muốn làm gì.

Khởi Thanh truyền lời trở về, Mộ Tiêu Thư tự mình trang điểm. Nàng một bên chải đầu, một bên hướng Khởi Thanh nói: "Lúc này ta muốn một mình đi."

"Tiểu thư, điểm này xin thứ cho Khởi Thanh vô pháp đáp ứng."

Mộ Tiêu Thư ba đem lược đặt tại trên bàn trang điểm, chất vấn: "Ta là phạm nhân ngươi trông coi sao?"

"Nô tỳ phải bảo đảm tiểu thư an toàn."

Mộ Tiêu Thư cười lạnh: "Bảo hộ ta an toàn" Chỉ sợ là giám thị ta đi?"

Trước đây Khởi Thanh còn biết che lấp, thế nhưng từ lần trước Đàm Hạo Uyên giở mặt, Khởi Thanh làm tầm trọng thêm. Mộ Tiêu Thư bây giờ là đi tới chỗ nào đều có nàng theo, hết lần này tới lần khác động thủ, còn không phải đối thủ của Khởi Thanh!

Tố chất của vóc người này không bằng từ trước của, chung quy vô pháp làm được chân chính thuận buồm xuôi gió.

Khởi Thanh dầu muối không, không nói tiếng nào đứng, không phủ nhận, cũng không đồng ý.

Mộ Tiêu Thư tức giận đến muốn đập đồ, nàng tức giận cực nhỏ giống như vậy, cuối cùng chỉ có thể oán khí tất cả đều ghi tạc trên đầu của Đàm Hạo Uyên.

"Hảo, các ngươi đều là hảo dạng. Ta nhượng bộ, ngươi len lén theo ta, đừng làm cho Tương Duệ phát hiện ngươi ở đây, như vậy có được chưa?"

"Vâng, cẩn tuân phân phó cuae tiểu thư."

Nhất phó kính cẩn nghe theo, không biết còn tưởng rằng nàng thực sự thật biết điều…thật có nàng.

Mộ Tiêu Thư và Tương Duệ hẹn ngày hôm nay, sau khi nàng chuẩn bị xong, đã lên xe bảo xa phu xuất phát.

Địa điểm ước định là một cửa hàng, quy mô rất nhỏ, bàn đều chỉ có bốn cái. Cũng may cửa hàng tinh xảo, cái bàn đều rất, còn xiêm áo hoa cỏ, làm cho sinh lòng hảo cảm.

Thời gian Mộ Tiêu Thư đến, chỉ có Tương Duệ một người ở. Về phần điếm chủ, đến bóng người chưa từng nhìn thấy. Khởi Thanh y theo ước định, không có tiến cửa hàng, nàng tránh chỗ nào rồi, Mộ Tiêu Thư chưa chú ý.

"Mộ tiểu thư! Mời ngồi." Tương Duệ nhiệt tình đứng dậy gọi, "Tiểu thư có thể đến đây phó ước, là vinh hạnh của ta. Lần trước… Ta còn tưởng rằng tiểu thư không muốn gặp lại ta."

"Lần trước lúc rời đi có chút vội vội vàng vàng, lúc này mới chậm trễ." Mộ Tiêu Thư ngồi đối diện Tương Duệ, hỏi hắn: "Người điếm đâu?"

"Nga, hắn thấy không có sinh ý gì, vào bên trong rồi…"

Đang nói, điếm chủ liền từ trong nhà đi ra.

"Tiểu thư muốn chút gì? Tiệm này tuy nhỏ, nhưng làm đồ rất tốt, ta đã tới nhiều lần."

Mộ Tiêu Thư nhìn bài tử treo trên tường một chút, chần chờ, cuối cùng nói: "Ngươi quyết định đi, ta cũng không biết nơi này có cái gì."

Tương Duệ cũng không khách khí, quả thực lôi kéo điếm chủ chọn vài món, còn có một tí rượu.

Chủ quán trước dâng trà rượu, Mộ Tiêu Thư nâng ly trà lên, thấm giọng. Động cơ của Tương Duệ không tinh khiết, nàng cũng hoài nghi trong những thức ăn này có đúng hay không có hạ thêm chút gì vào. Nhưng nàng là đến ăn, nếu như vẫn không ăn, thế nào bắt được đuôi của Tương Duệ? Không vào hang cọp làm sao bắt được cọp con, chủ yếu nhất là…

Mộ Tiêu Thư nhìn chung quanh một vòng, còn có Khởi Thanh ở đây.

Tương Duệ và Mộ Tiêu Thư nói chuyện một chuyện phát sinh ở Anh Nguyên trong mấy ngày gần đầy, Mộ Tiêu Thư nhất nhất đáp lời.

Trong điếm khách nhân chỉ có hai người bọn họ, cho nên điếm chủ chuẩn bị cũng cấp tốc, không bao lâu, món ăn được chọn toàn bộ được dọn lên. Điếm chủ thu tiền, chạy về bên trong nhà.

"Mộ cô nương nếm thử nếm thử, vị đạo của xâu thịt ở đây đặc biệt."

Tương Duệ yêu cầu, Mộ Tiêu Thư liền ăn, bất quá nàng ăn tới ăn lui, cũng chưa phát hiện có cái gì đặc biệt. Vây quanh hàn huyên một hồi, Tương Duệ đổi đề tài, nói đến chuyện của Lân vương.

"Mộ cô nương và Lân vương quen biết?"

Mộ Tiêu Thư âm thầm nở nụ cười một chút, nghĩ thầm sợ là sắp vào chủ đề chính rồi, giả vờ kinh ngạc nói: "Lân vương? Ta mới hồi Mộ gia không lâu sau, làm sao có có cơ hội nhận thức Lân vương, Tương công tử nói đùa."

Tương Duệ nhìn qua như là thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Cũng đúng, ngày đó Lân vương… Chỉ là trùng hợp."

Danh tiếng xấu như Mộ Tiêu Thư vậy, đồn đãi dưới mạn che mặt là một người quái dị, làm sao có thể lọt vào mắt xanh của Lân vương? Cũng chỉ là đúng dịp mà thôi. Hiển nhiên Tương Duệ càng tin tưởng loại thuyết pháp này.

"Từ sau khi Lân Vương điện hạ đến, các cô nương ở Anh Nguyên đều bị tước đầu nhọn, tìm muốn gặp Lân vương một mặt." Tương Duệ lắc đầu, tựa hồ đối với những cô nương này rất thất vọng, rồi hướng Mộ Tiêu Thư nói, "Chỉ có Mộ tiểu thư bất vi sở động, để ta bội phục vạn phần."

"Ngươi thế nào biết ta bất vi sở động?"

Tương Duệ ngạc nhiên, trong mắt hiện lên vẻ khinh bỉ, chỉ là rất nhanh thì bị hắn che giấu, nhiệt tình thỉnh Mộ Tiêu Thư ăn nhiều hơn một chút.

Đối thoại không có gì tiến triển, bất quá Mộ Tiêu Thư phát hiện thân thể bắt đầu không được bình thường.

Trước mắt Tương Duệ bắt đầu trở nên không rõ, thân thể cũng loáng thoáng khô nóng.

"Ta thế nào cảm giác…"

"Cảm thấy cái gì?"

Mộ Tiêu Thư đã thấy không rõ biểu tình của Tương Duệ: "Cảm thấy có chút hoảng a…"

"Hoảng sao? Không bằng như vậy, ta đỡ tiểu thư đi nghỉ ngơi một hồi?" Tương Duệ đắc ý cười, "Bên trong có chuẩn bị giường, sẽ chờ Mộ tiểu thư…"

Giọng nói chuyện của hắn càng ngày càng quỷ dị, bất quá Mộ Tiêu Thư đã không để ý tới, cái "Hang hổ" này nàng vào có chút sâu rồi.

Ngoài tiệm, Khởi Thanh mặt không thay đổi nhìn tất cả nơi này, thân thể khẽ động muốn muốn đi vào, nhưng nghĩ lại, hựu ngăn lại hành vi của mình.

Tương Duệ đem Mộ Tiêu Thư bế lên, hướng vào nội tiểu điếm. Thân thể Khởi Thanh lóe lên, vào tiểu điếm. Lúc này Tương Duệ đi ra, thân thể Khởi Thanh nhẹ nhảy, lên phòng lương, cẩn thận đem bản thân dấu đi.

Tương Duệ hừ lên tiểu khúc, một bên hừ một bên đi đóng cửa, căn bản không phát hiện Khởi Thanh, phải nói, hắn đến đầu cũng không có nâng một chút.

Sau khi Tương Duệ đi vào, Khởi Thanh cũng đi theo.

Trong điếm quả thực có giường, Mộ Tiêu Thư nằm ở phía trên, mi hơi nhíu lên, trên mặt hiện lên hồng không bình thường, thường thường kéo xiêm y của mình.

Tương Duệ thấy thế nở nụ cười vài tiếng, đưa tay tháo mạn che mặt, rồi lại bắt tay rụt trở về.

"Vẫn là đừng xem…" Hắn lẩm bẩm, "Dù sao che mặt, lớn lên xấu hoặc mỹ đều giống nhau, cởi y phục đều là nữ nhân."

Mộ Tiêu Thư trên giường động càng phát ra lợi hại, lục lọi bắt được tay của Tương Duệ.

"Gấp cái gì, lập tức để ngươi… Ngô…"

Khởi Thanh vào phòng, một chưởng bổ vào trên gáy của Tương Duệ. Mộ Tiêu Thư cũng không thiêu người, một tay nắm ở cổ của Khởi Thanh cọ cọ, thở hồng hộc.

Khởi Thanh dứt khoát một chút điểm huyệt đạo của nàng, thay nàng chẩn mạch, xuất ra một dược hoàn nhét vào trong miệng của nàng.

Thời gian một nén nhang, Mộ Tiêu Thư dần dần tỉnh táo lại. Nàng tỉ mỉ hồi ức chuyện mới vừa rồi phát sinh, chỉ nhớ tới mình bị hạ dược, hơn nữa trên người bây giờ vẫn là rất không thích hợp.

"Là một loại ******, ta ở trên người của điếm chủ lục ra được cái này." Khởi Thanh mở miệng nói, đem một bình nhỏ đem ra.

"Thế nào giải?" Mộ Tiêu Thư vấn. Nàng hiện tại như trước bất năng nhúc nhích, hơn nữa khó chịu, như là có cái gì ở bên trong bò một dạng, gây rối đến lợi hại.

"Chịu đựng là tốt rồi, khoảng chừng cần hai canh giờ, hai người kia xử trí như thế nào?"

Hai canh giờ? Mộ Tiêu Thư ngây dại, Khởi Thanh có thể sử dụng loại giọng nói bình thản này nói ra, là bởi vì dược không có hạ ở trên người nàng đi?

Khởi Thanh không chỉ có đánh bất tỉnh Tương Duệ, còn đem điếm chủ cũng bắt lại, đều trói lại ném vào bên cạnh. Bất quá nàng hiện ở nơi nào có tinh lực muốn những thứ này? Nếu Khởi Thanh không có cách nào, nàng tự nghĩ biện pháp.

"Ngươi đi ra ngoài trước, có thể giải khai huyệt đạo của ta không?"

Khởi Thanh do dự một chút, liền chiếu theo phân phó của Mộ Tiêu Thư làm, còn kéo hai người kia, ra bên ngoài.

Mộ Tiêu Thư thở hơi hổn hển, mang theo bình tiến nhập APP, thẳng đến chế tác thất. Như lần đầu tiên chế tác giải dược như vậy, nàng y theo dạng bức tranh hồ lô, đầu tiên tiến hành rồi phân giải, lúc này trực tiếp đem dược trong bình thuốc ném vào là được rồi.

Kết quả rất nhanh thì đi ra, Mộ Tiêu Thư một bên chịu nhịn trên thân thể không khỏe, nhất vừa nhìn dược phương trong màn ảnh. Nhìn một chút, trên mặt nàng xuất hiện vẻ hoang mang. Lại một lát sau, hoang mang này biến thành xấu hổ.

Nàng phát hiện, Tương Duệ đối với nàng hạ dược có thành phần của mị dược, thật buồn bực chính là, thành phần này cùng với dược nàng bán cho Túy Nguyệt hiên giống nhau như đúc. Tại sao có thể như vậy?

Dược phương chỉ có một mình nàng biết, ở niên đại này, nàng cũng không tin không ai có thể có dược giống nhau như đúc. Như vậy chỉ còn lại có một khả năng, người chế dùng mị dược nàng bán cho Túy Nguyệt hiên làm cơ sở, đem nó gia công thành loại *** hiện tại này…

Mộ Tiêu Thư tự xưng là dược hiệu nhà mình làm tốt, cái này rốt cuộc gieo gió gặt bão rồi sao? Lúc này nàng rốt cuộc tự mình thử, dược hiệu quả thật không sai…

Mộ Tiêu Thư không nói mà phối dược, đem ăn xong. Một đoạn thời gian qua đi, hiệu quả của *** liền biến mất.

Sau khi Khởi Thanh đi vào, nhìn ánh mắt của Mộ Tiêu Thư mang theo bao nhiêu tìm tòi nghiên cứu. Mộ Tiêu Thư không để ý tới nàng, chỉ là để cho nàng đem hai người kia cứu tỉnh.

Khởi Thanh lấy ra một cây ngân châm, trên đầu bọn hắn đâm một chút, hai người kia tỉnh lại.

"Tương công tử, ngươi tỉnh rồi?" Mộ Tiêu Thư cười híp mắt nói.

Tương Duệ bồi cười, xem chừng còn không có chuyển loan, cười xong hắn mới phát hiện mình bị trói, nghi ngờ nói: "Mộ tiểu thư, đây là… Ta vì sao bị trói?"

Mộ Tiêu Thư chậm rãi đi tới trước mặt của hắn, trong mắt mỉm cười: "Tương công tử thật không nhớ rõ rồi? Ta đây nhắc nhở ngươi một chút, ngươi ở trong thức ăn hạ độc, sau đó đem ta dẫn vào… Ngươi muốn làm cái gì, bản thân cũng nhớ kỹ đi?"

Biểu tình Tương Duệ cứng lại rồi, tròng mắt qua lại vòng vo, nói rằng: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, cái gì hạ dược? Không thể nào. Nga, ta đã biết, nhất định là hắn! Nhất định là hắn làm!"

Hắn, chỉ chính là điếm chủ của tiệm này.

Điếm chủ kia thấy Mộ Tiêu Thư nhìn sang hắn, cũng là hô to oan uổng, hai người bắt đầu đẩy cho nhau, càng ngày càng lợi hại.

Mộ Tiêu Thư chỉ cảm thấy tạp âm ong ong càng không ngừng hưởng, nàng không có kiên trì, rút chủy thủ ra đi tới trước mặt của hai người kia. Đao phong tuyết trắng, đó là nhan sắc nguy hiểm.

Mộ Tiêu Thư đem mũi nhọn của chủy thủ quay hai người bọn họ, nói rằng: "Các ngươi không cần từ chối, ta biết hai người các ngươi không thanh bạch. Nói! Ai nói lời thật, ta sẽ tha các ngươi một lần."

39. Chương 39: Phía Sau Màn Độc Thủ

Editor: Luna Huang

“Ta nói! Ta nói!” Điếm chủ cả tiếng kêu la.

“Ngươi nói cái gì, ngươi có cái gì tốt mà nói! Mộ cô nương, ngươi đừng nghe hắn.”

Mộ Tiêu Thư không nhìn Tương Duệ, đối vị điếm chủ kia mở miệng: “Nói đi, chớ muốn nói dối, nếu không ta sẽ không bỏ qua cho ngươi.”

“Vâng, tất cả ta đều nói. Là hắn, hắn đi tới điếm ta, nói đem bao trọn điếm ta. Hắn cho ta rất nhiều tiền, bao một ngày căn bản không dùng được nhiều tiền như vậy, lại cho ta một lọ dược, nói chỉ cần đem dược này hạ vào thức ăn, tiền toàn bộ là của ta. Ta thực sự không biết đó là dược gì a, cô nương.”

Tương Duệ kêu to lên: “Ngươi ngậm máu phun người! Ta chỉ bao trọn điếm này, lúc nào cho ngươi dược!”

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một chút, từ chối cho ý kiến.

Nàng cầm lấy chủy thủ đi tới trước mặt điếm chủ: “Ta hỏi lần nữa, ngươi nói có đúng không sự thật không? Nếu như không đúng… Thấy cây chủy thủ này không có? Rất nhọn a? Nó sẽ tiến vào trong mắt của ngươi!”

Điếm chủ bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, Mộ Tiêu Thư làm bộ muốn đâm hắn, hắn lập tức hai mắt nhắm nghiền, khóc nói thật không có nói dối.

Mộ Tiêu Thư thu hồi chủy thủ, đối với Khởi Thanh nói: “Hắn không có nói dối, thả hắn.”

Điếm chủ cảm động đến rơi nước mắt, nhưng không có chú ý tới Mộ Tiêu Thư cấp Khởi Thanh một cái ánh mắt. Khởi Thanh đem mang ra khỏi, không bao lâu trở lại, bên ngoài vô thanh vô tức, hình như điếm chủ thực sự chạy rồi.

Trên mặt Tương Duệ mồ hôi lạnh thẳng treo, hắn run rẩy nói: “Mộ, Mộ cô nương, ta thật là oan uổng, ngươi đừng tin chuyện ma quỷ của người kia…”

Mộ Tiêu Thư cười đến rất ôn nhu, nhìn ánh mắt của hắn nói: “Tương Duệ, ta biết ngươi là oan uổng.”

“Thật, thực sự?” Tương Duệ không dám tin tưởng vấn.

“Đương nhiên là thực sự. Bởi vì những chuyện kia đều là người lạ sai sử ngươi làm, ngươi nói cho ta biết hắn là ai, ta tạm tha cho ngươi, nói cách khác…”

Chủy thủ của Mộ Tiêu Thư rạch một cái, ngay trên mặt của Tương Duệ cắt ra một vết thương!

Tương Duệ hét thảm lên, hắn lúc nào bị loại đau này a. Trước hắn còn Mộ Tiêu Thư chỉ là hù dọa người, thế nhưng một đao này xuống phía dưới, trong mắt của Mộ Tiêu Thư hắn thấy được ác quỷ a, hắn không chút nghi ngờ nàng thực sự dám đâm mắt người.

"Ta nói, ta nói… Ngươi lấy chủy thủ ra."

Mộ Tiêu Thư đem chủy thủ đặt ở trên y phục hắn lau lau, quả thực thu vào: "Ngươi bây giờ có thể nói."

"Tê —— chuyện là như vầy, trước khi đến Anh Nguyên, một thân thích của ta tìm tới ta."

"Thân thích nào?"

"Quan hệ khá xa, nàng ở Mộ phủ làm di nương, chính là Phó di nương!"

"Phó di nương?" Mộ Tiêu Thư có chút ngoài ý muốn, vốn tưởng rằng sẽ nghe được tên của Lý thị.

"Đúng, nàng nói với ta chỉ cần ta làm theo lời nàng nói, sau này Mộ gia phát đạt, sẽ dẫn kiến ta…"

Mộ Tiêu Thư vấn: "Nàng bất quá là một di nương, thế nào dẫn kiến ngươi a?"

"Nàng nàng và nàng và Mộ gia đại tiểu thư quan hệ tốt, đại tiểu thư sau này làm hoàng hậu…."

Mộ Tiêu Thư lắc đầu: "Ngươi không có nói thật."

Tương Duệ luống cuống, mặt của hắn vẫn còn đau, vội vã nói bổ sung: "Ta cảm thấy dù sao ta cũng như vậy rồi, nên đáp, đáp ứng rồi…"

Mộ Tiêu Thư cười cười, nói: "Lúc nãy đúng không, Phó di nương có thể có có thể có tín vật gì? Chứng minh hai người các ngươi có hiệp nghị?"

Tương Duệ lắc đầu liên tục, liên thanh nói không có. Mộ Tiêu Thư không tin, để hắn suy nghĩ lại một chút, lại lấy chủy thủ ra ở trước mắt hắn quơ quơ, Tương Duệ cuối cùng nhớ ra một việc.

"Thời gian nàng cho người đưa cho ta, một tờ giấy, mặt trên viết cách dùng và dùng của ****! Dược này dùng nhiều sẽ gây ra nhân mạng, nên…"

"Tờ giấy kia đâu?"

"Ở trên người ta…"

Mộ Tiêu Thư dựa theo thuyết pháp của Tương Duệ, quả thực trong ám túi phát hiện tờ giấy kia, mặt trên ghi chép cặn kẽ cách dùng. Thứ này nguyên lai cần dấm để tan, mới có hiệu quả.

"Tốt." Mộ Tiêu Thư nói, "Kế tiếp ngươi chỉ cần viết một phần chứng minh, đem những thứ người nói đều viết hết, lại ấn vân tay, chúng ta thanh toán xong."

Tương Duệ do dự, thế nhưng dưới sự thúc giục của Mộ Tiêu Thư, hắn vẫn làm theo. Mộ Tiêu Thư hài lòng đem đồ thu vào, có thứ này, xem Phó di nương còn thế nào chống chế!

"Mộ tiểu thư, hiện tại có thể thả ta chứ?"

"Ân, bất quá còn có một chút ít việc…" Mộ Tiêu Thư nói đến bên ngoài, không bao lâu mang theo nhất nhất một chén nhỏ đã trở về, trong chén có một ít dịch thể trong suốt.

"Dấm và dược hoàn dung hợp, cư nhiên trở nên vô vị vô sắc, người làm dược này cũng thật lợi hại, Khởi Thanh ——"

Thời gian Tương Duệ còn không có tỉnh hồn lại, Khởi Thanh liền nhéo liền nhéo cằm hắn, mạnh mẽ mở ra cái miệng của hắn, Mộ Tiêu Thư nhân cơ hội đem dịch thể trong suốt đổ vào.

Tương Duệ trợn to mắt, hắn không cần nghĩ cũng biết bản thân uống cái gì, thế nhưng Mộ Tiêu Thư tại sao phải cho hắn uống cái này?

"Ngươi có đúng hay không cảm thấy kỳ quái? Đợi lát nữa ngươi liền hiểu."

Mộ Tiêu Thư nói xong, để Khởi Thanh giải khai dây thừng trên người Tương Duệ, ly khai quán cóc này.

Khởi Thanh đi theo phía sau của Mộ Tiêu Thư, biểu tình quái dị. Từ khi theo Mộ Tiêu Thư, nàng liền phát hiện nguyên lai thế gian còn có kỳ nữ tử như vậy, đến chuyện như vậy cũng dám làm… Khởi Thanh quay đầu lại nhìn thoáng qua, có chút đồng tình Tương Duệ và vị điếm chủ kia.

Tương Duệ được tự do, xác định Mộ Tiêu Thư đi, liền bắt đầu chửi ầm lên.

"Xú nữ nhân, thứ không ai cần! Lão tử khẳng muốn ngươi đã là thiên đại ân đức rồi, ngươi sẽ chờ không ai thèm lấy, bị vạn người khinh bỉ đi! Đến lúc đó đừng đến cầu lão tử!"

Hắn càng không ngừng mắng. Mắng mình cũng khát, nhớ tới muốn đi uống nước. Đi đi ra bên ngoài, còn chưa kịp châm trà, đã nhìn thấy điếm chủ đang ở trong miệng rót nước trà.

Tương Duệ sửng sờ một chút, tiệm này chỉ là một mặt tiền cửa hiệu, còn tưởng rằng điếm chủ đã đi về nhà, không nghĩ tới hắn vẫn còn ở.

Vị điếm chủ kia uống nửa bình nước, liếc Tương Duệ một mắt nói: "Cửa bị khóa lại."

"Khóa lại? Chúng ta đây thế nào đi ra ngoài?"

Tương Duệ hỏi xong, đột nhiên phát hiện vấn đề không phải là đi ra ngoài là thế nào, mà là dược hắn uống! Hắn nhất thời như tao tình thiên phích lịch, nhìn về phía vị điếm chủ kia.

Điếm chủ cười lạnh: "Ta cũng bị hạ dược."

Lúc này Tương Duệ mới phát hiện sự tình nghiêm trọng, hai nam nhân bị hạ dược, cùng trong một gian phòng, nghĩ như thế nào quỷ dị.

Điếm chủ kia cầm ấm trà, đột nhiên đánh tới, mắng to lên: "Ngươi hại chết!! Ngươi không phải nói nữ nhân kia là một người vô dụng, căn bản không ai quản sao? Hiện tại được rồi, ta…"

Hắn mắng mắng, trước mắt đột nhiên một trận không rõ, chỉ cảm thấy thiên địa cũng bắt đầu hoảng lên, mà người trước mặt trong lúc bất chợt trở nên mê người.

Tương Duệ bị mắng bị mắng cơn tức cũng lên tới, vốn định cùng điếm chủ đánh một trận, mới vén tay áo lên, nam nhân kia nhào tới, không phải là đánh hắn, mà là ôm eo hắn, há miệng trên mặt hắn gọi.

Tương Duệ cả người lông tơ dựng thẳng, liều mạng khước từ, nhưng dược hiệu của hắn cũng bắt đầu phát tác…

(Luna: Xong hai em, dịch đoạn này cười ngất mất)

Mộ Tiêu Thư trở lại Phong Trạch, liền muốn tìm Triệu Phủ Thất vấn một ít chuyện, vừa vặn Triệu Phủ Thất đã ở Anh Nguyên, không bao lâu liền gặp được.

"Mộ tiểu thư tìm Triệu mỗ, có phải nói chuyện dược phường?" Triệu Phủ Thất vẫn là hình dạng bình thường, một bụng to.

Mộ Tiêu Thư lắc đầu, đem bình thuốc từ chỗ Tương Duệ để lên bàn.

"Ta cơ duyên xảo hợp chiếm được cái này, Triệu hiên chủ không ngại nhìn một cái?"

Triệu Phủ Thất lấy một dược hoàn, sắc mặt ngưng trọng vài phần, đưa lên mũi ngửi một cái, liền thở dài một hơi. Hắn đem dược hoàn thả trở lại, đậy nắp bình, vấn Mộ Tiêu Thư: "Thứ này ngươi là từ đâu tới?"

"Nơi phát ra ta không nói, chỉ muốn hỏi một chút ngươi có nhận ra hay không?"

Triệu Phủ Thất cười khổ: "Thế nào không nhận ra? Này khoản ** gần nhất mới bắt đầu lưu thông ở chợ đêm, số lượng cực nhỏ, ta phỏng chừng vẫn còn ở giai đoạn thí nghiệm dược."

Mộ Tiêu Thư mẫn cảm bắt được hai từ then chốt: Chợ đêm và thí nghiệm dược.

Chợ đêm tương đối khá hiểu biết, những dược hoàn này không thể lưu thông ở trong kinh thành, chỉ ở những nơi mang tính đặc thù như thanh lâu mới có. Hay là kinh qua một ít con đường ngầm, mới có thể mua được, những con đường này gọi chung là chợ đêm.

Chợ đêm tuy rằng hỗn độn, nhưng trong loạn có tự, tự thành một hệ thống, độc lập với thương nghiệp chính thống ở ngoài, đồng thời cũng là bộ phận cấu thành trọng yếu, không ai coi khinh nó.

Thế nhưng thí nghiệm dược là chuyện gì xảy ra?

Triệu Phủ Thất giải thích: "Mỗi lần tân dược tân dược, sẽ đem một ít trong đó bán cho một số ít cho khách hàng không quá quan trọng, sau đó âm thầm theo dõi, xem dược hiệu làm sao. Thí nghiệm dược sau khi chấm dứt, mới có thể được bán đến tay một ít đại chủ cố. Sở dĩ Triệu mỗ nói như vậy, chính là Triệu mỗ bây giờ còn mua không được thứ này."

Mộ Tiêu Thư trừng mắt nhìn, lại là một hồi như thế. Triệu Phủ Thất không thể nghi ngờ là đại chủ cố, hắn biết đến nội tình tương đối nhiều.

"Triệu hiên chủ, ngươi có biết hay không thuốc này có hơn phân nửa thành phần là mị dược của ta?"

Triệu Phủ Thất trợn to đôi mắt nhỏ của hắn: "Ngươi nói cái gì?"

"Chính là ý tứ của mặt chữ, ta phi thường khẳng định, hơn nữa ta chưa bán qua dược cho người khác."

Sắc mặt Triệu Phủ Thất trầm xuống, hắn đã hiểu trong đó cong cong từng đạo. Làm một lô tân dược nào có đơn giản như vậy, đầu tiên phải có nguyên liệu lớn, kinh lịch không biết bao nhiêu lần thất bại mới có thể thành.

Túy Nguyệt hiên là thanh lâu, cũng không phải bán dược, người khác căn bản không có con đường lấy được rất nhiều dược hoàn, trừ phi… Có nội gian!

“Việc này ta sẽ đi thăm dò, đa tạ Mộ cô nương báo cho biết.”

“Triệu hiên chủ, ta còn có một việc muốn hỏi. Việc dược phường, là ý tứ của ngươi, hay là ý của chủ tử ngươi?”

Triệu Phủ Thất ngẩn người, sau đó nở nụ cười, nhin ánh mắt của Mộ Tiêu Thư sinh ra điểm trêu đùa.

“Là chủ ý của Triệu mỗ, bất quá ý tứ của Triệu mỗ và ý của chủ tử, cũng không kém là bao nhiêu, ha ha ha!”

Mộ Tiêu Thư không nói gì, lại nghe Triệu Phủ Thất nói tiếp: “Thực không dám đấu diếm, việc dược phường liên quan đến chợ đêm, ngày sau ta sẽ nói tường tận, hôm nay cáo từ trước.”

Triệu Phủ Thất vội vã ly khai, lưu lại Mộ Tiêu Thư còn đang suy tư chuyện này.

Ngày thứ hai, có người trên đường đi qua một cửa hàng, ngoài ý muốn nghe được thanh gõ cửa. Vừa hỏi, người ở bên trong nói có một ác nhân đem cửa khóa lại, thỉnh cầu hắn tìm người hỗ trợ.

Người nọ là người hảo tâm, quả thực mời người đến, đem khóa cậy ra.

Thế nhưng vừa vào cửa, hắn lại nghe thấy được cổ quỷ dị tanh tưởi…Trong điếm loạn thất bát tao, như là đánh nhau một dạng, mà hai người bị khóa lại cư nhiên đều là y quan không chỉnh, hầu như vô pháp che đậy thân thể…

40. Chương 40: Bỏ Trốn Mất Dạng

Editor: Luna Huang

Tương Duệ được tự do, không để ý tới ánh mắt của người khác, thẳng đến hồi nơi ở thay đổi y phục, sau đó đi tìm đại phu.

Trên người hắn vô cùng đau đớn, nhất định là thương tổn tới, đi một bước lộ đều phải mồ hôi lạnh nhễ nhại. Bị giam tại trong cửa hàng, Tương Duệ còn cho là mình sắp chết rồi.

Lúc xem đại phu xong, Tương Duệ trở lại nơi ở, gặp được vị bằng hữu kia của hắn, hắn nói: “Tương Duệ, ta trăm triệu lần không muốn ngươi sẽ làm ra loại sự tình mất mặt này, ta chỗ này không giữ ngươi, thỉnh ngươi đi đi.”

Tương Duệ bị đuổi ra ngoài xong, thế mới biết sự tích của hắn đã truyền khắp Anh Nguyên.

Lão đại phu thay hắn xem bệnh, đem thương thế của hắn nói đến sinh động như thật. Mà sát vách cửa hàng, càng muôn miệng một lời, đều nói từng nghe thanh âm cổ quái, kéo dài suốt hai canh giờ…

Tương Duệ ném mặt về đến nhà, ly khai Anh Nguyên. Về phần vị điếm chủ kia, hắn cũng không thấy, ước chừng là không mặt mũi tiếp tục ở Anh Nguyên.

Mộ Tiêu Chiêu một mực ở Hà phủ chờ tin tức, vốn có sớm có người báo tin, lại chậm chạp không có xuất hiện, điều này làm cho nàng mi đầu đại trứu.

"Một chút việc đều làm không xong, đồ vô dụng!" Mộ Tiêu Chiêu hãy còn mắng, đột nhiên có gia đinh Hà phủ đến nói, Mộ Tiêu Thư muốn gặp nàng.

Mộ Tiêu Chiêu trăm triệu không nghĩ tới Tương Duệ chờ không đến, ngược lại sẽ chờ được Mộ Tiêu Thư. Nàng sửa sang lại, phải đi gặp người.

Mộ Tiêu Thư ngồi ở trong phòng, Hà ngũ tiểu thư tự mình chiêu đãi.

"Nhị tiểu thư chẳng lẽ không thích trà này? Ngươi nói xem thích gì, ta làm người đi tìm."

"Không cần, ta gặp đường tỷ liền đi."

Sắc mặt Hà Uyển Nương cứng đờ, nói: "Đến cũng đến rồi, không bằng cùng nhau ăn một bữa cơm đi? Nhị tiểu thư, không phải là ta lắm miệng, ngươi ở trong nhà Triệu gia quá lâu, sợ rằng sẽ chọc cho người nhàn thoại, vẫn là đến Hà phủ, mọi người cũng có thể bồi lẫn nhau."

Mộ Tiêu Thư cười nhìn về phía Hà Uyển Nương, mang theo vô cùng kinh ngạc nói: "Ngũ tiểu thư hôm nay thế nào khách khí như vậy? Quý phủ bảo địa như thế, ta làm sao dám lưu lại?"

"Chuyện ngày đó Uyển Nương vẫn muốn cùng nhị tiểu thư xin lỗi, nếu như Uyển Nương có thể đúng lúc mở miệng, có thể sự tình không đến mức phát triển trở thành hình dạng về sau, ta bồi tội với ngươi."

"Không dám nhận, hơn nữa ta ở Phong Trạch tốt, Triệu gia đã xem Phong Trạch chuyển tặng cho ta, thế nào ở có thể nói là ở chỗ người khác lâu? Ta phân minh ở trạch tử của mình."

Tin tức này để Hà Uyển Nương kinh ngạc đến nói không ra lời, nàng không có nghe lầm chứ?

"Việc này… Việc này có thật không?"

"Ngươi không tin? Khởi Thanh, khế đất ta cho ngươi thu đâu?"

Khởi Thanh dâng khế đất, Hà Uyển Nương nhìn tay đều run lên.

Đây chính là Phong Trạch, Triệu Phủ Thất cư nhiên cứ như vậy đưa cho Mộ Tiêu Thư! Mộ Tiêu Thư đến cùng có tài đức gì, sẽ có vinh như vậy! Hà Uyển Nương không nghĩ ra, nàng chỉ biết mình sai vô cùng.

Mộ Tiêu Thư để Khởi Thanh đem khế đất thu vào, Hà Uyển Nương tựa hồ bị tin tức này kinh đến, ngồi yên không nói gì.

"Tiêu Chiêu thế nào còn chưa tới?" Mộ Tiêu Thư oán trách một câu, nhìn về phía cửa.

Mộ Tiêu Chiêu đã sớm tới, nàng vốn có muốn đi vào, thế nhưng lại nghe thấy có người trong nhà nói đến Phong Trạch, liền cửa nghe lén một hồi. Này vừa nghe chợt nghe đại sự!

Mộ Tiêu Chiêu đã sớm nghe Lý thị nói qua, nói sau lưng nàng có khả năng còn có người khác, cho nên mới phải thái độ đại biến, có can đảm cùng các nàng gọi nhịp! Về phần sau lưng nàng chính là ai, vẫn luôn không có điều tra ra.

Trước sau Lý thị đặt nhiều người nằm vùng trong viện của Mộ Tiêu Thư như vậy, nhưng vẫn không có manh mối.

Bất quá vấn đề này hôm nay đã có đáp án, lại là Triệu Phủ Thất! Không, phải nói là người phía sau Triệu Phủ Thất.

Thật là một tin tức xấu đến cực độ, Mộ Tiêu Chiêu trở nên dị thường uể oải. Lúc này nàng nghe được người ở bên trong nhắc tới nàng, liền miễn cưỡng vui cười, vén rèm lên vào phòng.

"Tiêu Thư, ta thật ngoài ý ngươi sẽ đến, còn tưởng rằng sau sự kiện lần trước, ngươi không bao giờ để ý chúng ta…"

Mộ Tiêu Thư diện vô biểu tình, cũng không cũng không bã trong lời của nàng, đối với Hà Uyển Nương nói: "Ta muốn đơn độc cùng nàng nói mấy câu."

Hà Uyển Nương vui vẻ đáp ứng, đứng dậy rời khỏi chính sảnh.

"Ngươi nghe nói chuyện của Tương Duệ chưa?" Mộ Tiêu Thư nhàn nhạt, một câu hỏi cực kỳ thông thường, nghe lại như bao hàm thâm ý.

"Tương Duệ?" Mộ Tiêu Chiêu đầu mày vừa nhảy, "Ai là Tương Duệ a? Ta hình như không biết một người

như vậy."

"Chúng ta vừa tới Anh Nguyên ngày đó, không phải có một nam tử đứng ra vì ta nói chuyện? Chính là hắn, ta nghe được một ít nhàn ngôn toái ngữ về hắn."

Mộ Tiêu Chiêu rõ ràng ngẩn ra, nghe khẩu khí của Mộ Tiêu Thư, nàng đối Tương Duệ tựa hồ chưa bất kỳ cảm tình đặc biệt, chẳng lẽ nói sự tình thất bại?

"Hắn làm sao vậy?" Mộ Tiêu Chiêu hoang mang hỏi, trong lòng cũng bất ổn.

Mộ Tiêu Thư đem đồn đãi phía ngoài nhất nhất nói, cuối cùng hắng giọng nhìn sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu nói: "Những chuyện xấu xa này đều là ngầm truyền, ngươi sâu cư bên trong Hà phủ, cũng không ai dám đem chuyện bẩn này truyền đến tai ngươi, không biết cũng là bình thường."

Mộ Tiêu Chiêu nghe xong những lời này, trễ nải nữa cũng hiểu. Tương Duệ thua, hơn nữa bị Mộ Tiêu Thư phát hiện!

Chỉ nghe nói qua Tương Duệ với nữ sắc không sạch sẽ, chưa từng nghe nói hắn đối nam nhân cảm thấy hứng thú, nhưng lại đem mình khiến cho tiếng xấu lan xa, mọi người gièm pha đều biết. Là người bình thường cũng không làm như vậy, trừ phi là có người từ đó làm khó dễ.

Mộ Tiêu Thư sẽ tìm đến nàng nói, đã nói lên hoài nghi đến trên đầu của nàng. Bất quá phỏng chừng còn không có chứng cứ, chỉ là suy đoán mà thôi. May là mặt khác nàng an bài người chắp đầu, chuyện này thế nào tra, tội danh làm chủ cũng sẽ không rơi xuống trên đầu nàng.

Mộ Tiêu Chiêu suy nghĩ cẩn thận, mạnh mẽ để cho mình tỉnh táo lại, làm ra một bộ biểu tình ăn con ruồi nói: "Không nghĩ tới hắn thoạt nhìn đàng hoàng, lại là đồ bẩn thỉu như thế. Bất quá Tiêu Thư, ngươi tại sao muốn đem chuyện này nói cho ta biết chứ? Cô nương gia chúng ta, vẫn là ít nghe chuyện bẩn cho thỏa đáng."

"Ta nghĩ đến ngươi sẽ cảm thấy hứng thú. Ngươi đã không có hứng thú, vậy ta quấy rầy rồi."

Muốn nói đều đã nói xong rồi, Mộ Tiêu Thư xoay người cáo từ.

Mộ Tiêu Chiêu tâm tình rất loạn, cũng không đi quản nàng, kết quả bị Hà Uyển Nương một trận oán giận, nàng vì sao không đem người lưu lại. Mộ Tiêu Chiêu càng thêm tâm phiền, sau khi trở về phòng đã muốn đập đồ, nhưng vừa nghĩ ở đây không phải là địa bàn của mình, lúc này mới thôi.

Nàng đối với tỳ nữ mình phân phó nói: "Để cho bọn họ đi tìm người, đem Tương Duệ tìm ra cho ta, lập tức!"

Mộ Tiêu Thư là ngồi mã xa đi ra ngoài, lúc này cùng Khởi Thanh bên trong xe nói.

"Tiểu thư định xử lý chuyện này như thế nào?"

"Đương nhiên là chờ sau khi trở về lại nói, chờ trở lại Mộ phủ, đến lúc đó gọi Lý thị và Mộ Triển Mẫn, toàn gia cùng nhau mới náo nhiệt." Trên mặt Mộ Tiêu Thư mang nụ cười cười không sợ chuyện lớn.

"Đúng rồi," Khởi Thanh nói, "Y phục đã làm xong."

"Nhanh như vậy?"

"Ngoại trừ trước kia định được rồi, chủ tử thêm vào cho người đưa tới mấy bộ xiêm y đồ trang sức, sau khi trở về thỉnh tiểu thư xem qua."

Mộ Tiêu Thư không có hé răng, Lân Vương điện hạ rỗi rãnh như vậy, đến chuyện mặc y phục của người khác cũng muốn quản nha? Bây giờ Bắc Vọng chắc là quốc thái dân an, cũng không có chuyện để làm sao?

Mộ Tiêu Thư âm thầm thổ rãnh, trở lại Phong Trạch, cùng Khởi Thanh tùy ý nhìn xiêm y một chút. Liền không để ở trong lòng.

Hành cung mở ra ẩm yến rất nhanh thì đến, tiểu thư công tử của Anh Nguyên tỉ mỉ trang phục, chuẩn bị mặt mày rạng rỡ ở ẩm yến. Cũng không thiếu người thậm chí từ phần đất bên ngoài tới, tìm các loại quan hệ tiến nhập Anh Nguyên.

Anh Nguyên vốn là không tính là quá lớn, tự nhiên không thể để cho người tùy ý dũng mãnh vào, bởi vậy quản so với bình thường nghiêm khắc chút. Có vài người xa xa tới, nhưng vẫn là bị chận ở ngoài cửa, càng miễn bàn không có thiệp mời.

Ngày ẩm yến, Mộ Tiêu Chiêu lại một chút cũng không vui.

Nàng mặc một kiện đồ mới, đeo nguyên bộ tân trang sức, cho dù ai nhìn đều phải khen nàng chói lọi, thế nhưng nhiều khen tặng hơn nữa, Mộ Tiêu Chiêu cũng không cao hứng nổi.

Người phái đi tìm Tương Duệ đã trở về, chỉ mang về cho nàng ba chữ: Không tìm được. Tương Duệ giống như là bốc hơi khỏi nhân gian một dạng, căn bản chưa người biết hắn đi nơi nào.

Mộ Tiêu Chiêu càng nghĩ, cuối cùng chỉ có thể cho người mang thư trở lại, đem chuyện này nói cho Lý thị, để cho bọn họ tìm. Đồng thời cũng chuẩn bị tốt một chút, để ngừa vạn nhất.

Hà Uyển Nương chuẩn bị hoàn tất, phái người đi thỉnh Mộ Tiêu Chiêu. Lúc này Mộ Tiêu Chiêu mới ra cửa,

lên xe ngựa. Mộ Tiêu Y sớm đã đợi, không khỏi oán trách một câu.

Mã xa đi tới, đi ngang qua Phong Trạch. Phong Trạch các Hành cung không xa, trên đường tự nhiên sẽ đụng tới.

Hà Uyển Nương vén rèm xe lên, nhìn phía đại môn đống chặt của Phong Trạch, mặt lộ vẻ cực kỳ hâm mộ.

"Hà gia chúng ta phí rất nhiều tiền, lại thỉnh động không ít người đứng ra, lúc này mới ở Anh Nguyên mua một tòa trạch. Nhị cô nương các ngươi lại dễ dàng như vậy được tặng một tòa, đây là phúc khí bực nào! Phong Trạch vô luận vị trí hay diện tích, đều so với Hà phủ tốt hơn nhiều."

Hà Uyển Nương cảm khái, lại không chú ý sắc mặt của Mộ Tiêu Chiêu và Mộ Tiêu Y càng ngày càng khó coi, còn thêm mắm thêm muối nói: "Đúng rồi, ta tính toán một chút, Phong Trạch nên so với Mộ phủ các ngươi còn muốn lớn hơn."

"Uyển Nương!" Mộ Tiêu Y không nhịn được, bỉu môi nói, "Có thể không đề cập đến nàng không?"

Hà Uyển Nương kinh ngạc vấn: "Vì sao không đề cập tới? Đồ của nàng cũng không là của các ngươi sao?"

Lời này vừa ra, Mộ Tiêu Y nhất thời sửng sốt, hiển nhiên là động lòng. Nét mặt của Mộ Tiêu Chiêu không hiện, thế nhưng trong lòng lưu ý không được.

Hôm nay danh tiếng của Mộ gia từ từ khôi phục, thế nhưng danh vọng vẫn là không lớn bằng lúc trước. Không nói khác, liền lấy ở Anh Nguyên không có trạch dinh mà nói, trước hết kém một bậc. Vốn có để cho bọn họ đưa trạch dinh cơ hồ là chuyện không thể nào, nếu như có Phong Trạch… Nói ra thật tốt a.

Hà Uyển Nương thấy các nàng nổi lên tâm tư, nói tiếp: "Biết các ngươi quan hệ bất hảo, bất quá đều là người một nhà, đây đều là việc nhỏ, nhiều lời vài câu dễ nghe, cái gì oán không giải được? Đến lúc đó, của nàng không phải chính là của các ngươi sao?"

Hai tỷ muội Mộ Tiêu Chiêu đều trầm mặc, Hà Uyển Nương thấy hiệu quả đã đạt được, liền cũng không nói thêm nữa. Nàng vài lần lấy mặt của Mộ Tiêu Thư dán cái mông lạnh, làm sao sẽ không có oán khí? Một bút một bút, tất cả đều nhớ kỹ!

Đã tới hành cung, rất xa thấy Mộ Tiêu Thư từ một chiếc xe ngựa khác đến. Hà Uyển Nương đẩy Mộ Tiêu Chiêu một cái, Mộ Tiêu Chiêu tuy rằng không tình nguyện, bất quá vẫn là mang theo Mộ Tiêu Y đi tới chào hỏi.

Mộ Tiêu Thư làm bộ nhìn không thấy các nàng, thẳng đến các nàng mở miệng nói, lúc này mới kinh ngạc nói: "Các ngươi tìm ta? Có việc?"

Mộ Tiêu Chiêu cười đến ôn nhu: “Nói cái gì cũng không có việc gì, đều là tỷ muội, thế nào xa lạ như thế?”

41. Chương 41: Thế Giới Ăn Hàng

Editor: Luna Huang

Cái công tử tiểu thư khác cũng đều đến hành cung, Mộ Tiêu Thư như vậy thấy được, lập tức đưa tới chú ý của bọn họ. Có thể nói, từ lúc Triệu Phủ Thất trước mặt mọi người mời Mộ Tiêu Thư, nàng vẫn rất làm người khác chú ý. Những nghi ngờ này thâm do một viên bát quái chi tâm của ngươi, hiện tại tất cả đều dựng lên cái lỗ tai nghe.

Mộ Tiêu Thư hoàn toàn không có ý tứ cho Mộ Tiêu Chiêu mặt mũi, cười lạnh: “Tỷ muội? Ta không có tỷ muội như các ngươi vậy!”

Xung quanh lập tức có người bắt đầu nghị luận, chuyện ngày đó rất nhiều người đều thấy được, lúc đó cũng không có bởi vì Mộ Tiêu Thư nói, thậm chí còn nhìn có chút hả hê, ước gì nàng không có chỗ đi.

“Chờ một chút.” Mộ Tiêu Chiêu gọi Mộ Tiêu Thư lại, đẩy muội muội của mình một cái, “Tiểu Y nàng biết sai rồi, Tiêu Thư, nhìn phân thượng nàng tuổi nhỏ, ngươi cũng đừng cùng nàng so đo.”

Mộ Tiêu Thư đi ra vài bước, vừa nghe lời này cước bộ dừng lại, quay đầu lại nhìn về phía tỷ muội hai người, trong mắt đều là tiếu ý.

“Tiểu Y muốn cùng ta nhận lỗi?”

Mộ Tiêu Chiêu gật đầu, lại đẩy Mộ Tiêu Y một chút. Khuôn mặt Mộ Tiêu Y không tình nguyện, thế nhưng dưới ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu, vẫn là khuất phục, dùng thanh âm rất thấp nói một câu: “Xin lỗi.”

Mộ Tiêu Chiêu thở dài một hơi, ai biết Mộ Tiêu Thư lại lạnh mặt: “Loại nhận lỗi qua loa như thế này vẫn là các ngươi giữ đi, ta không lạ gì!”

Nói xong phẩy tay áo bỏ đi.

Mộ Tiêu Chiêu giật mình tại chỗ, Mộ Tiêu Y thở phì phò oán giận: “Ngươi ra chủ ý bẩn, để ta nhận lỗi? Không thấy người khác không cảm kích sao? Còn có, chuyện ngày đó là một mình ta sao?”

“Không phải ngươi sai. chẳng lẽ là lỗi của ta? Ta lúc đó không nói gì!”

Đối mặt với ngụy biện của Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Y ngây dại. Nàng suy nghĩ một chút, hình như đúng là có chuyện như vậy, nói Mộ Tiêu Thư mặt dày mày dạn muốn theo cùng cũng là nàng.

Nói như vậy, tất cả đều là một mình nàng sao? Mộ Tiêu Y choáng váng, luôn cảm thấy có chỗ nào là lạ.

Hà Uyển Nương đã đi tới, hỏi các nàng: "Làm sao?" Thấy không ai nói tiếp, liền đã hiểu, "Chúng ta vào đi thôi."

Đoạn đường này Mộ Tiêu Thư đi tới, đã bị người nhìn chòng chọc một đường. Khởi Thanh đối với nội hành cung tựa hồ rất quen thuộc, có nàng nàng, đều không cần người khác dẫn đường.

Hành cung yến ẩm dựa theo lệ cũ, trước mang lên bàn, dâng đồ ăn rượu uống các loại, chờ người đều đến đông đủ, liền chính thức bắt đầu.

Không có chỗ ngồi cố định, muốn ăn cái gì tự đi lấy, muốn ngồi chỗ nào cũng tùy ý. Trong ẩm yến, có thể tự do hoạt động, đấu thi đấu thơ, đánh đàn nhảy múa, đều có thể.

(Luna: Loại hình buffet)

Chính là bởi vì yến ẩm hành cung không có quy củ sâm nghiêm, nó phá lệ hoan nghênh trẻ tuổi, thế hệ trước cực ít đến đây tham dự.

Mộ Tiêu Thư nghe Khởi Thanh nói xong, phát hiện nó và yến hội hiện đại một ít giống nhau.

Thời gian bắt đầu là từ lâu định xong, cũng không ai dám can đảm đến muộn, đều sớm tới. Các cung nữ tấp nập vãng lai, đem thức ăn liên tục mang lên.

Mộ Tiêu Thư nhìn xung quanh, không có tìm được thân ảnh của Đàm Hạo Uyên.

Khởi Thanh đoán được ý của nàng, bám vào bên tai nàng nhỏ giọng nói: "Điện hạ muốn chậm một chút, hắn đến yến ẩm liền bắt đầu."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, Khởi Thanh bưng tới một ly trà, vì nàng đưa đến ghế nhỏ, để cho nàng ngồi ở dưới một thân cây. Người quan tâm nàng mặc dù nhiều, thế nhưng đối với danh tiếng cục kỳ kém rồi lại được xem trọng bội phần, tất cả công tử tiểu thư không hẹn mà cùng lựa chọn kính nhi viễn chi.

Ly chỗ nàng không xa, bọn người Mộ Tiêu Chiêu tụ chung một chỗ, hữu thuyết hữu tiếu.

Hà Uyển Nương nhìn phương hướng của Mộ Tiêu Thư một chút, đối với Mộ Tiêu Chiêu ý bảo: "Ngươi không đi mời nàng tới đây?"

Mộ Tiêu Chiêu còn chưa lên tiếng, Mộ Tiêu Y đã hận hận nói: "Ai muốn thỉnh nàng! Để cho nàng một mình đợi là được, buồn chết nàng, đừng nghĩ theo chúng ta chơi với nhau."

Mộ Tiêu Chiêu như trước không lên tiếng, Hà Uyển Nương lắc đầu, cũng không phải gia sự nàng.

Lúc này Liêu Thục Cần mang theo tiểu cô nương chừng mười tuổi đến, nàng không cùng đám người Hà Uyển Nương cùng nhau tiến hành, chính là đi nhận người tiểu muội muội này đi.

Liêu Thục Cần đem tiểu cô nương đẩy đến trước mặt:" Liêu Bảo Nghi, các ngươi gọi nàng tiểu Nghi là được."

Vài người một phen hàn huyên, Liêu Thục Cần tiến đến trước mặt Mộ Tiêu Chiêu nói: "Ta ở trên đường nghe được một ít hồ thoại, nói là Triệu gia đem Phong Trạch tặng cho muội muội ngươi, chuyện này là giả đi?"

Lại là hồ thoại, lại là giả, Liêu Thục Cần phải không tin chuyện này, chỉ là tìm Mộ Tiêu Chiêu xác nhận một chút.

"Khế đất đều có rồi, còn có thể giả?"

"Khế đất?"

"Uyển Nương tận mắt nhìn thấy."

Liêu Thục Cần nhìn về phía Hà Uyển Nương, Hà Uyển Nương gật đầu một cái. Nói được phân thượng này, Liêu Thục Cần không tin cũng phải tin. Nàng buồn bực ngồi lo lắng một lát, đột nhiên đứng lên.

"Tiểu Nghi, ngươi cùng các tỷ tỷ chơi một hồi, ta ly khai một chút."

Liêu Bảo Nghi ồ một tiếng, chỉ thấy Liêu Thục Cần đi đến bên cạnh. Mộ Tiêu Y trợn to mắt, chỉ vào Liêu Thục Cần nói: "Nàng nàng nàng nàng là đến chỗ Mộ Tiêu Thư?"

Liêu Thục Cần quả thật là đi tìm Mộ Tiêu Thư, thời gian nàng đi tới, Mộ Tiêu Thư phát hiện, chỉ là không có lưu ý. Thẳng đến nàng đi tới trước mặt, lúc này mới hướng nàng nhìn sang.

"Liêu tiểu thư lại muốn dạy dỗ ta?" Mộ Tiêu Thư cười vấn, "Ngươi nếu là dám nói một câu thô tục, ta cũng sẽ không khách khí nữa. Ngô, mũi còn đau phải không?"

Rõ ràng là cảnh cáo, nàng lại nói cười híp mắt. Liêu Thục Cần cước bộ dừng một chút, sau đó lại đi tới bên người của Mộ Tiêu Thư: "Thục Cần là tới hướng nhị tiểu thư nói xin lỗi."

“Nhận lỗi? Xin lỗi, ta không tiếp thu, ngươi có thể đi.”

Liêu Thục Cần là làm đấu tranh tâm lý thật lâu, lúc này mới hạ quyết tâm, duy chỉ có thật không ngờ sẽ bị cự tuyệt. Bởi vì Mộ Tiêu Thư lẻ loi một mình, đến một người nói chuyện cũng không có, ở trường hợp này, xấu hổ nhiều a, là sẽ bị người khinh bỉ.

“Muốn ta làm như thế nào, Mộ tiểu thư mới bằng lòng tiếp thu lời xin lỗi của ta?”

Mộ Tiêu Thư kỳ quái người này tại sao phải nhận lỗi, lần đầu tiên lúc gặp mặt, nàng chỉ cao khí ngang như vậy, luôn mồm mắng nàng không sạch sẽ, đến cùng nàng một dưới mái hiên cũng không thể nhẫn. Hiện tại khen ngược, trái lại bản thân thấu kỳ quái.

“Ngày hôm nay là ngày gì a, thế nào mỗi một người đều phải cùng ta nhận lỗi? Ta không cần nhận lỗi, một câu xin lỗi đã nghĩ trung hoà được những chuyện ngươi đã làm? Nào có chuyện tiện nghi như vậy?”

“Cũng không phải chỉ có ngươi bị ủy khuất, lỗ mũi của ta…”

“Lỗ mũi của ngươi cũng không phải do ta làm, trách ta?”

Liêu Thục Cần nghẹn lời, lỗ mũi của nàng đến bây giờ còn rất đau, bất quá quả thực không phải là Mộ Tiêu Thư làm hại nha, ngay lúc đó người kia thủy chung không có bắt được.

Nàng thấy Mộ Tiêu Thư không giống người khác nói dễ khi dễ như vậy, vốn định chuyện lớn biến thành chuyện nhỏ, thế nhưng Mộ Tiêu Thư căn bản không ăn bộ này, nàng cũng không kiên trì tiếp tục dây dưa.

“Ngươi không tiếp thu nhận lỗi thì thôi, ta rốt cuộc thấy được hung tâm của Mộ nhị tiểu thư.”

Mộ Tiêu Thư không cam lòng tỏ ra yếu kém, đáp lễ nói: “Một lời không hợp sẽ giám định hung tâm, như ngươi vậy, ta mới không lạ gì nhận thức. Làm phiền đi xa một chút, ngươi cản tầm mắt ta.”

Liêu Thục Cần tức giận về tới Mộ Tiêu Chiêu các nàng, đối mặt với ánh mắt cổ quái của mọi người, càng phát giác biệt khuất.

“Tứ hoàng tử đến ——”

“Thất hoàng tử đến ——”

Thanh âm của thái giám dài nhỏ vang vọng hành cung, nguyên bản các cố các công tử tiểu thư, lúc này đều nhìn về phía cửa.

“Thiên, tứ hoàng tử cũng tới!”

“Không nghĩ tới có thể nhìn thấy Du Vương điện hạ!”

“Thất hoàng tử trấn thủ biên quan nhiều năm, ta vẫn ngưỡng mộ hắn, rất muốn thấy một mặt.”

Các loại nhỏ giọng nghị luận bắt đầu truyền ra, mọi người không hẹn mà cùng hướng phương hướng của hai vị hoàng tử, tới gần.

Hành cung yến ẩm ăn mặc tương đối tùy ý, cho nên hai vị hoàng tử đều mặc thường phục.

Du vương trước sau như một yêu thiển sắc, lần này một thân bạch y, kim quan buộc tóc, mỉm cười bên môi, trong mắt hung ác nham hiểm làm thế nào cũng tiêu không đi.

Đàm Hạo Uyên tùy ý hơn một ít, trên người trường bào mặc sắc, tóc tùy ý xõa, so với Du vương, thiếu vài phần nho nhã, sinh ra cuồng dã tính. Lạnh lùng đảo qua mọi người, tựa hồ cũng không để vào mắt.

Hai vị hoàng tử vào bàn, đại môn hành cung liền đóng cửa. Bọn họ là hạch tâm của yến ẩm, tất cả mọi người hướng phương hướng bọn họ tụ tập.

Mộ Tiêu Thư một mình ngồi an tĩnh, để Khởi Thanh giúp nàng cầm một ít thức ăn, vẫn ngồi ở dưới cây kia, đối với hết thảy chung quanh hờ hững.

Du vương vẻ mặt ôn hoà, nhất là đối với nữ tử, càng ôn nhu có thừa.

Mộ Tiêu Chiêu nhìn tràng diện này, trong lòng ứa ra dấm chua, liền cái gì cũng không đoái hoài tới. Sắp đi tới trước mặt Du vương thì, lại bị người đẩy một chút. Mộ Tiêu Chiêu thật vất vả đứng vững, lại phát hiện người đẩy nàng chính là Mộ Tiêu Y! Cổ lửa nhất thời không biết phát tiết chỗ nào!

Mộ Tiêu Y chen đến trước mặt của Du vương, dáng tươi cười ngọt gọi điện hạ, bình thường điêu ngoa mạnh mẽ hình như đều ném đi.

“Tiểu Y?” Du vương phong độ cười cười, lại hỏi, “Tỷ tỷ ngươi đâu?”

Sắc mặt của Mộ Tiêu Y phai nhạt xuống, lúc này sau lưng nàng Mộ Tiêu Chiêu lộ ra mỉm cười, đi lên trước nói: “Nàng chạy trốn quá nhanh, ta đều theo không kịp.”

Lúc Du vương nhìn thấy Mộ Tiêu Chiêu, đối với nững nữ tử khác liền không thế nào để ý. Hai người hữu thuyết hữu tiếu, để những người khác đố kị. Đáng tiếc đố kị cũng không cách nào, có thể làm sao?

Hà Uyển Nương sớm đã có hôn ước, bởi vậy chỉ là một mặt sương. Liêu Thục Cần đem Liêu Bảo Nghi giao cho Hà Uyển Nương, nói: "Ngươi giúp ta chiếu cố tiểu Nghi, ta ly khai một hồi."

Nói xong cũng không chờ Hà Uyển Nương đáp ứng, người đã chạy. Hà Uyển Nương cúi đầu, ánh mắt và Liêu Bảo Nghi trùng hợp nhìn nhau.

Liêu Bảo Nghi nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ nàng…"

Hà Uyển Nương cười cười, sờ sờ đầu của Liêu Bảo Nghi: "Hai vị điện hạ đều là nhân tủng long phụng, nữ tử nào nữ tử nào không thương?" Nàng mặc dù không, nhưng không có nghĩa là nàng không có hướng tới.

Mộ Tiêu Thư dưới tàng cây đợi một hồi, có chút không thú vị, đại môn hành cung đã đóng, nàng cũng ra không được. Nghĩ tới nghĩ lui, không thể làm gì khác hơn là đi tới bên bàn, nhìn qua từng bàn, tìm xem có đồ ăn ngon không.

Đây nàng nhìn không nỗi nữa rồi, lúc này Mộ Tiêu Thư mới phát hiện ngự cung đình có lực hấp dẫn!

Các nơi kẻ khác khen không dứt miệng, sắc hương vị câu toàn. Chung quanh sưu tập ăn vặt đặc sắc, nhìn lại tham. Các loại điểm tâm đa dạng, so với hoa trên cành nhìn còn đã mắt hơn, cho người ăn đều luyến tiếc.

Trời ạ, Mộ Tiêu Thư phát hiện mình ban nãy lãng phí quá nhiều thời gian, vừa lúc đại đa số người vây quanh hai vị hoàng tử, nàng mới có cơ hội độc hưởng mỹ thực nhiều như vậy! Nguyên lai thuộc tính ăn hàng của nàng vẫn không nổ phát, là bởi vì chưa trù tử tay nghề tốt!

Thời gian Mộ Tiêu Thư mở cửa thế giới ăn hàng ra, Liêu Thục Cần rốt cuộc tìm được một cơ hội, có thể mặt mày rạng rỡ trước mặt Lân vương.

42. Chương 42: Vương Gia Hái Hoa

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên vẫn mặt lạnh, cùng Du vương tương phản, hắn đối với nữ tử vưu kì không giả sắc thái, vì vậy chỉ có mấy nhân tài quen nhau mới có thể tới gần, vẫn là nam tử chiếm đa số.

Đàm Hạo Uyên cùng người chơi thân hăng hái, để cung nữ đi lấy chút rượu Tang Lạc đến.

Lời này để Liêu Thục Cần nghe thấy được, nàng phát hiện trong tay mình đang cầm rượu Tang Lạc, liền tiểu tâm dực dực bưng đến.

Đàm Hạo Uyên nhận, phát hiện "Cung nữ" dâng rượu này còn đứng không đi, không khỏi cau mày, quay đầu nhìn thoáng qua.

"Ngươi là Liêu Thục Cần?" Đàm Hạo Uyên vấn.

Lời này hỏi lên, không ít công tử ở đây lộ ra vẻ giật mình. Nữ tử họ Liêu này bọn họ chưa từng nghe nói qua, thất hoàng tử lại há mồm hô lên tên của nàng, chẳng lẽ…

Liêu Thục Cần lần đầu cách Đàm Hạo Uyên gần như vậy, khẩn trương đến đều choáng váng, lúc này rồi đột nhiên tỉnh táo lại, mừng rỡ như điên nói: "Vâng, tiểu nữ tử chính là Liêu Thục Cần!"

Đàm Hạo Uyên cười lạnh một tiếng, đột nhiên thay đổi mặt, đem vò rượu đập xuống đất, quát dẹp đường: "Cút!"

Vì vui quá hóa buồn đơn giản như thế, Liêu Thục Cần bị một chậu nước lạnh tưới lên đầu, trong óc oanh một tiếng cái gì cũng không biết. Cung nữ thỉnh nàng ly khai, nàng chỉ ngây ngốc đứng không biết động.

Có người lắc đầu than thở: "Nữ tử này thế nào không chừng mực như vậy?"

Về phần Đàm Hạo Uyên tại sao có biểu hiện như thế, tuy rằng bọn họ đều suy đoán, nét mặt lại một chữ cũng không hỏi. Chê cười, hỏi muốn tìm chết nha? Cũng không có ai cùng Đàm Hạo Uyên thân cận đến mức có thể tùy ý đùa giỡn.

Các cung nữ vô pháp, không thể làm gì khác hơn là dùng tay kéo đi, thẳng đến Liêu Thục Cần bị kéo rất xa, nàng mới hồi qua thần.

Sở dĩ Đàm Hạo Uyên đem tên của nàng nhớ rõ ràng như vậy, cũng là bởi vì sự kiện ở đại môn Hà phủ kia. Nghĩ đến Mộ Tiêu Thư, đường nhìn hắn không khỏi phiêu hốt, tìm chung quanh thân ảnh của nàng, không lâu sau hắn liền tìm được.

Người khác đều là quần tam tụ ngũ tụ chung một chỗ, chỉ có nàng lẻ loi một mình, vây bắt bàn ăn đồ!

Đàm Hạo Uyên nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư một hồi, hừ lạnh quay đầu trở lại, đỏ cho mình ngụm rượu lớn.

Hắn đường đường là thất hoàng tử, tự nhận cũng là tuấn tú lịch sự ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng, lại còn mị lực không bằng thức ăn trên bàn! Đây là đạo lý gì?

Bên kia, Du vương bồi các công tử tiểu thư uống nhiều rượu.

Theo thời gian trôi qua, người vây bên người hắn ít nhiều, này cùng Mộ Tiêu Chiêu cũng có quan hệ. Dù cho đối phương là Du vương, có can đảm vẫn tự đòi chưa người thú vị cũng là số ít, đại thể tứ tán ra, đều tự đi chơi.

Mộ Tiêu Y tự biết không có phân lượng, thương tâm đếb nước mắt đều len lén vài giọt, thở phì phò đi tới bên cạnh một cái bàn, ăn.

Lúc này, không biết là ai nói một cái đề nghị, tửu hứng đi lên Du vương vui vẻ đáp ứng.

Hắn đưa lên một vò rượu, một chút nện ở trên bàn trước mặt Đàm Hạo Uyên: "Thất đệ, huynh đệ chúng ta thật lâu không có uống một chén, hôm nay thời gian vừa lúc, không đến mấy bình, không thể nào nói nổi chứ?"

Đàm Gia Dật nếu là thanh tỉnh, tuyệt đối sẽ không đưa ra yêu cầu như vậy, bởi vì tửu lượng của Đàm Hạo Uyên là nổi danh hảo, mà bản thân của hắn đã có chút say!

Đã có người tương yêu, nào có đạo lý cự tuyệt?

Đàm Hạo Uyên cũng hăng hái, phân phó nói: "Mang rượu tới!"

Một vị cung nữ phủng vò rượu đến, đang muốn rót rượu vào ly, Đàm Hạo Uyên ngăn trở nàng, trực tiếp xốc vò rượu lên: "Đã như vậy, ta trước cạn vi kính."

Đàm Hạo Uyên nói xong, trực tiếp quay vò rượu thả đứng trên miệng. Không lâu sau, một vò rượu uống xong. Hắn đem vò rượu đập xuống đất, cười hướng Đàm Gia Dật vươn tay: "Tứ hoàng huynh, thỉnh!"

Đàm Gia Dật nhìn vò rượu bị Đàm Hạo Uyên đập nát, lại nhìn ly rượu nhỏ trong tay mình, lập tức làm quyết định. Hắn đem ly rượu ném một cái, cũng lấy một vò rượu!

Hai vị hoàng tử mỗi người một vò, đưa tới vô số người ủng hộ. Mộ Tiêu Thư cũng bị kinh động, xa xa nhìn về phía người kia. Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên càng uống càng lượng, Đàm Gia Dật bắt đầu lung lay sắp đổ.

"Đến! Thất đệ, thêm một vò!"

"Tứ ca, ngươi say."

"Ta không có say, tiếp tục!"

Đàm Gia Dật triệt để say, Đàm Hạo Uyên gọi một tùy tùng của hắn tới: "Ngươi chiếu cố tốt hắn."

Tùy tùng ứng, dụ dỗ Đàm Gia Dật, đưa hắn đi nghỉ ngơi. Mộ Tiêu Chiêu bởi vì cùng Du vương đi được cận, cũng vội vàng đi theo. Về phần những người khác, không có đãi ngộ này.

"Điện hạ, thời gian không sai biệt lắm." Có tên thái giám chạy đến nhắc nhở.

Đàm Hạo Uyên nhíu mày, hiểu ý tứ của hắn.

Trong hành cung một cái đầm nước, danh hoán vịnh tuyền. Có một tòa núi nhỏ, đứng lặng trong nước suối. Lại xây một tòa cầu tàu, nối thẳng chân núi.

Nước này núi này, từ lúc hành cung thành xây thành, cũng đã ở tại. Núi không tính là cao, nước cũng không sâu, cho nên dùng để trợ hứng thích hợp nhất.

Mỗi lúc đến hành cung Anh Nguyên yến ẩm, thì có cung nhân cắt nhánh hoa xuống, lại do trình diện của hoàng tộc tuyển ra một người, tự mình đem những hoa này đưa lên đỉnh núi.

Đương nhiên, vì mỹ quan, người này thân thủ nhất định phải hảo, bằng không thật là không thể nhìn…

Lúc dâng hoa, đến phiên đám công tử ra sân, mỗi người hái một nhánh. Tiểu thư có thân thủ tốt có thể thưởng thử.

Người tốc độ nhanh, có thể được mọi người ủng hộ, còn có thể lộ thân thủ trước mặt hoàng tộc. Người văn thải ưu mỹ, nhận nhánh hoa, ngâm một bài thơ, cũng có thể trợ hứng. Không giành được, cũng sẽ không phú thơ, liền phải uống rượi!

Mà để cho người mong đợi, là đám cong tử tuấn mỹ hái hoa đến, lại tặng cho cô nương trong lòng.

Hiện tại chỉ còn Đàm Hạo Uyên một người có thể gánh trách nhiệm này, hắn đối với thái giám nói: "Vậy đi vào vịnh, do bổn vương thỉnh hoa thượng sơn!"

Nghe nói như vậy không khỏi phát sinh có tiếng la lên, thái giám nắm bắt giọng gọi: "Dời bước vịnh tuyền ____"

"Tiểu thư, chúng ta cũng nên đi." Khởi Thanh hướng tới nói.

Khó có được giọng nói của nàng lại có ba động, Mộ Tiêu Thư âm thầm lấy làm kỳ, tò mò vấn: "Chơi vui không?"

"Chơi vui! Đi nhanh đi! Trên đường giải thích với ngươi." Khởi Thanh thúc giục.

Cũng chỉ có nhân tài như Mộ Tiêu Thư vậy cần giải thích, những người khác ai mà không lòng biết rõ a.

Mọi người đi tới bên đầm nước, cung nữ ôm một giỏ tinh xảo đựng nhánh hoa, giao cho Đàm Hạo Uyên.

"Tại hạ đến kích trống!" Có một vị công tử cả tiếng cười nói, "Còn có ai cùng nhau?" Có một người khác đứng ra: "Lục huynh kích trống, mỗ có thể nào không bồi?"

"Hảo!"

Cung nhân đưa đến hai cái đại cổ, vài tiếng thùng thùng thử âm, hai vị công tử này hợp tác giống cổ. Bầu không khí theo tiếng trống càng thêm nhiệt liệt.

Mộ Tiêu Thư nghe giải thích của Khởi Thanh xong, đối với tiểu tiết này con mắt cũng sinh ra hứng thú, kiển chân đang mong đợi.

Một vị cung nữ nói rằng: "Điện hạ, nô tỳ thay người mang giỏ lên lưng."

"Không cần." Đàm Hạo Uyên cự tuyệt, tay trái trực tiếp bắt được giỏ nhỏ, thân hình vừa vọt ra.

Trên cầu tàu, Đàm Hạo Uyên như hùng ưng giương cánh muốn bay, chú mục đỉnh núi, nhanh chóng chạy đến. Đến chân núi, thân thể hắn chợt nhảy, tận trời thẳng lủi vài thước cao!"

Tiếng ủng hộ nổi lên bốn phía, tiếng trống càng thêm hùng tráng kịch liệt, có nữ tử kích động không cẩn thận kêu thành tiếng. Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt cũng có chút nhiệt.

Nếu là từ trước, nàng còn ở trong thân thể của mình, khi đó nàng cũng có thể rất nhanh leo lên núi nhỏ như vậy! Hiện tại không được, lúc này không giống ngày xưa, nàng vẫn là từ nàng của lúc trước, có nhiều chỗ không giống nhau.

Đàm Hạo Uyên thật nhanh hướng lên trên leo lên, nói là leo lên kỳ thực cũng không thỏa đáng.

Mỗi một khối tảng đá gồ lên đều cước thạch là của hắn, hắn thậm chí đều không dùng tay, nhanh nhẹn hơn vượn núi. Núi trong mắt của hắn, phảng phất chỉ là một cản trở nho nhỏ, đơn giản liền có thể khắc phục.

Tóc đem bay, ống tay áo đại triển, như một con diều hâu, lên như diều gặp gió!

Bất quá trong khoảnh khắc, Đàm Hạo Uyên liền đạp một tảng đá cuối cùng, nhảy đỉnh núi.

Tiếng trống tiết tấu tối cao, hoan hô chi thanh tiếng điếc tai nhức óc. Công tử hào hoa phong nhã này,

tiểu thư đoan trang hiền thục này, lúc này cũng không nhịn được ngưỡng vọng người đỉnh núi, sùng bái hắn, ngưỡng mộ hắn, dục hướng hắn quỳ sát.

Đàm Hạo Uyên đem giỏ nhỏ buông xuống, đi xuống nhìn lại, liếc mắt liền nhìn thấy nữ tử kia nhìn hắn, không khỏi mỉm cười. Mộ Tiêu Thư hốt hoảng dời mắt.

Không bao lâu, Đàm Hạo Uyên trên đỉnh núi đã xuống. Đám công tử có hứng thú vừa bước đỉnh núi bắt đầu hành động, đều hướng cầu tàu di động, trận náo nhiệt thứ hai khai mạc.

Trong nhóm người này, cũng có mấy người thân thủ nhanh nhẹ, nhưng có thể như Đàm Hạo Uyên như vậy rất nhanh đi lên đỉnh núi, lại không có một người. Có người cố tình thử nghiệm, lại không để mắt đến thân thể của mình, kết quả người khác đã bò một nửa, hắn vẫn còn chân núi, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng lui trở về.

Không bao lâu, hoa trên đỉnh bị người từng nhánh từng nhánh gỡ xuống, càng ngày càng ít. Còn thừa lại mấy người vì tranh mấy nhanh hoa cuối cùng, đều dù hết khí lực bú sữa mẹ leo lên.

Mà ở dưới chân núi, đám thanh niên tài giỏi đẹp trai đã bắt đầu ngâm thơ đối nghịch.

"Nhìn, chỉ còn lại có cuối cùng một nhánh!"

"Không biết ai có thể cướp được?"

"Phía dưới cùng vị kia vẫn còn bò a… Hắn thẳng thắn xuống tới quên đi…"

"Di, đó là… Vương gia?"

Đang lúc mọi người chú ý đến nhánh hoa cuối cùng sẽ rơi vào tay ai, một đôi hài hắc sắc đạp lên lên núi, đây đã là lần thứ hai, Đàm Hạo Uyên từ trong gio lấy nhanh hoa cuối cùng.

"Dĩ nhiên là điện hạ…"

"Thân thủ của điện hạ ta cũng chỉ có thể ngưỡng vọng."

"Trở lại hảo hảo luyện luyện."

Mộ Tiêu Thư kinh ngạc nhìn về phía trên, quả thực thấy được Đàm Hạo Uyên.

Trải qua hắn như thế cắm xuống, vị nhân huynh kia ra sức hồi lâu, mới rốt cục leo lên đỉnh núi, cũng chỉ

có thể trơ mắt nhìn nhanh hoa tới tay…bay mất.

Thổi phù một tiếng, Khởi Thanh bật cười.

Mộ Tiêu Thư lấy lại tinh thần, hung hăng trừng hướng Khởi Thanh, tức giận vấn: ”Khởi Thanh, ngươi nói! Đến cùng hắn là chủ tử ngươi, hay ta là chủ tử ngươi?

Khởi Thanh nghẹn một chút, không cười được.

Mộ Tiêu Thư đang muốn giáo dục nàng một phen, đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm lại, nàng nghi ngờ quay đầu lại, chỉ thấy được ——

Một nhanh hoa anh đào nộ phóng, phấn phấn ánh vào mi mắt của nàng.

“Tặng cho nàng.” Đàm Hạo Uyên nhẹ giọng nói.

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư chậm rãi trợn to, từ hồ nghi chuyển thành kinh ngạc, dần dần, viền mắt có chút đã ươn ướt…

“Cảm tạ…” Nàng đem nhanh hoa anh đào nhận lấy.

Một ngày này, tân khách tập hợp hành cung Anh Nguyên, người người hô bằng dẫn bạn, chỉ có nàng cô đơn chiếc bóng, độc thân lưu lạc tại di thời không. Giờ này khắc này, có một người còn nhớ rõ nàng, còn nhớ rõ vì nàng hái nhánh hoa cuối cùng, nàng làm sao có thể không tiếp thụ? Làm sao có thể không vui?

43. Chương 43: Nhánh Cây Quý Giá

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Chiêu chiếu cố Đàm Gia Dật, sơ ý một chút bị nôn ra một thân, không thể làm gì khác hơn là vội vã ở một gian cung thất thay đổi y phục.

Mặc kệ một nam nhân một nam nhân soái khí cỡ nào, hắn lúc say rượu đại thể diện mục khả tăng, lại là nôn mửa lại là hồ ngôn loạn ngữ, thực sự khó coi.

Mộ Tiêu Chiêu ở ngửi thấy vị đạo hồi lâu khó ngửi, lại nghe cả buổi chửi bới Lân vương, rốt cục thay đổi không nhịn được. Nghĩ đến bên kia vịnh tuyền náo nhiệt, nàng gọi cung nữ tới, căn dặn các nàng chiếu cố tốt Đàm Gia Dật, mình thì chuẩn bị đi ra xem một chút.

Thời gian Mộ Tiêu Chiêu đến, đã bỏ lỡ hơn phân nửa, bất quá vừa lúc vượt qua một màn đặc sắc nhất —— Đàm Hạo Uyên đi lên đỉnh núi, cướp đi nhánh hoa cuối cùng.

Nhìn thân thể của Lân vương mạnh mẽ, tim của Mộ Tiêu Chiêu đột nhiên nhảy nhanh hơn, một cái ý niệm trong đầu đột ngột nhảy ra: Nếu như nhánh hoa này tặng nàng, thật là tốt biết bao.

Mộ Tiêu Chiêu bị cái ý nghĩ này làm cho lại càng hoảng sợ, thế nhưng nghĩ lại, nàng lại bình thường trở lại.

Nàng vốn có cũng không có thích Du vương nhiều, sở dĩ tiếp cận hắn, đơn giản là bởi vì hắn có khả năng thừa kế ngôi vị hoàng đế nhất. Nàng trời sinh chính là làm hoàng hậu, ai cũng nghĩ như vậy, chính nàng cũng nghĩ như vậy, cho nên nàng cho tới bây giờ chưa chú ý tới Lân vương.

Thế nhưng hiện tại, đột nhiên Mộ Tiêu Chiêu sinh ra một cái nghi vấn, Du vương thực sự có thể thuận lợi leo lên ngôi vị hoàng đế sao?

Thời gian nàng tự hỏi cái vấn đề này, Lân vương đã mang theo nhánh hoa xuống núi, hắn đem hoa… Mộ Tiêu Chiêu mạnh siết chặt nắm tay, chặt chẽ trừng mắt người kia.

Hảo, hảo, hai người bọn họ, không chết một người, thề không bỏ qua!

Lúc Mộ Tiêu Thư nhận hoa, liền tinh thần không thuộc. Hết thảy chung quanh đều cùng nàng triệt để không quan hệ, nàng bị một loại tâm tình kỳ quái bắt được, sa vào trong đó bất khả tự kềm chế.

Ngoại trừ một tiếng cám ơn, nàng không nói những thứ khác, mà Đàm Hạo Uyên cũng không có mở miệng nữa.

Tất cả mọi người lẳng lặng, nhìn một màn này không biết làm sao, thẳng đến một vị kích trống chùy trong tay vô ý rơi xuống…

Đông ——

Phảng phất một tín hiệu, tất cả mọi người tỉnh táo lại, có người trong lòng ngũ vị tạp trần, có người không khỏi kinh ngạc, có người…

Lúc Đàm Hạo Uyên ý thức được mình làm cái gì, mặt cùng không khỏi có chút nóng. Hắn thế nào tựa như tiểu tử xung động một dạng, làm ra chuyện như vậy?

Hắn không dám trước mặt của Mộ Tiêu Thư đợi, chỉ có thể thương xúc ly khai.

Hai vị hoàng tử một say, một đi, trận ẩm yến này cũng không sai biệt lắm đến cuối rồi. Mọi người tam tam

lưỡng lưỡng rời đi, có thể chọn lựa lưu lại, chơi một hồi nữa, này đều có thể.

"Tiểu thư, chúng ta làm sao bây giờ?" Khởi Thanh hỏi.

Mộ Tiêu Thư lăng lăng ngẩng đầu, vấn: "Cái gì?"

Khởi Thanh âm thầm buồn cười, không nề kỳ phiền một lần: "Chúng ta làm sao bây giờ? Trở lại, hay là lưu một hồi?"

"Trở về đi…" Mộ Tiêu Thư vỗ vỗ mặt nóng lên của bản thân.

Ra đại môn hành cung, Mộ Tiêu Thư đứng ở ven đường chờ, Khởi Thanh gọi xa phu lái mã xa chạy đến. Trong ngực nàng còn ôm nhánh hoa, không nỡ buông ra.

Mộ Tiêu Thư như trước có chút mất hồn mất vía, này từ trước chưa từng có trải qua sự tình này.

Không biết ai đột nhiên hô to một tiếng: "Cẩn thận!"

Mộ Tiêu Thư cả kinh, bản năng cầm nhánh hoa trong tay ra cản, thế nhưng trong nháy mắt nàng lại đổi chủ ý, trái lại đem nhanh hoa thu hồi, bảo vệ.

Như thế một lát sau, thời gian đã trì hoãn, mảy may thương tránh khỏi cơ hội tiêu thất.

Hàn quang lóe lên, trên cánh tay của Mộ Tiêu Thư truyền đến một trận đau nhức! Vết thương sâu, tiên huyết chảy ra, nhiễm đỏ xiêm y của nàng.

"Ta giết ngươi!" Liêu Thục Cần hai mắt đỏ bừng, tay cầm một thanh trường đao hàn sâm sâm, lần thứ hai hướng Mộ Tiêu Thư bổ tới.

Một đao bị nàng chém trúng, không có nghĩa là đao thứ hai cũng như vậy! Không phải là vì bảo vệ nhánh anh đào này, Mộ Tiêu Thư đến đao đầu tiên cũng sẽ không trúng!

Thân thể của nàng mềm mại không xương, tùy tâm sở dục né tránh trường đao bổ tới, chờ đúng thời cơ, tay phải vi chưởng, mãnh đánh vào trên cổ tay của Liêu Thục Cần.

Liêu Thục Cần vốn chính là một tiểu thư nhu nhược, nuôi lớn trong khuê phòng, phiến phiến cái tát đánh một chút nha hoàn còn nói được, đâu đối thủ của Mộ Tiêu Thư? Một chưởng này xuống phía dưới, nàng nhẹ buông tay.

Tay phải Mộ Tiêu Thư chụp tới, cây đao kia bị nàng đoạt đi, vung lên đặt trên cổ của Liêu Thục Cần.

Xúc cảm lạnh như băng trên cổ để Liêu Thục Cần chợt hoàn hồn, ý thức được mình làm cái gì, nàng bắt đầu lạnh run, đến đôi môi đều run run.

Khởi Thanh chạy về, trên người sát khí bốc lên. Nữ tử qua đường hậu tri hậu giác hét rầm lêm, nam tử nhát gan lẫn mất rất xa, không dám tới gần.

Một vị công tử vội vã chạy tới, đầu đầy mồ hôi nói: "Nàng đoạt đao của ta!"

Nội hành cung không cho phép mang binh khí, nhưng là có chút người có tập quán bội binh khí, mặc kệ đi tới chỗ nào cũng sẽ mang theo. Thời gian vào cung do cung nhân bảo quản tạm thời, đi ra thu hồi. Vị công tử này vừa cầm lại đao của mình, đã bị Liêu Thục Cần đoạt.

Mộ Tiêu Thư vừa thu bả đao lại, thoải mái đưa tới: "Trả lại ngươi."

"Cảm tạ… Tay ngươi…"

Cánh tay trái của Mộ Tiêu Thư đã tiên huyết nhuộm đỏ, nàng mặc chính là xiêm y thiển sắc, có vẻ vưu kì nhìn thấy mà giật mình. Khởi Thanh xuất ra kim sang dược, bắt đầu vì nàng băng bó đơn giản.

Lúc này, hộ vệ hành cung văn tin tới rồi, tuân vấn đã xảy ra chuyện gì.

Liêu Thục Cần không có chế ước, muốn trộm chuồn êm, bị mắt sắc của Khởi Thanh phát hiện, mang trở về.

"Tiểu thư, xử trí nàng như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư nhìn Liêu Thục Cần một mắt, hờ hững nói: "Ngày hôm nay tâm tình tốt, thả nàng đi."

Khởi Thanh nghe xong, quả thực thả Liêu Thục Cần. Dù cho các nàng không động thủ, Liêu Thục Cần cũng sẽ bị trừng phạt, nàng không cần kiên trì.

Mộ Tiêu Thư ngồi xe ngựa trở lại Phong Trạch, Khởi Thanh gọi đại phu tới, tỉ mỉ vì nàng băng bó, sau lại thay đổi một thân xiêm y. Vừa, Đàm Hạo Uyên liền chạy tới. Hắn không nói hai lời, liền muốn kiểm tra thương của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư thu hồi cánh tay của mình, nhỏ giọng nói: "Mới băng kỹ, ngươi chẳng lẽ còn muốn hủy giúp ta?"

Giọng nói của nàng cùng lúc trước có chỗ bất đồng, để Đàm Hạo Uyên hơi ngẩn ra. Đàm Hạo Uyên đại thể kiểm tra một chút thương thế của Mộ Tiêu Thư, có chút ít hổ thẹn nói: "Việc này vì ta mà nên."

Liêu Thục Cần bị Đàm Hạo Uyên mắng một tiếng "cút", vốn là thương tâm gần chết, sau lại thấy Đàm Hạo Uyên tặng cho Mộ Tiêu Thư, nhất thời lửa công tâm, triệt để mất đi lý trí.

Mộ Tiêu Thư không biết nên thế nào đáp lại những lời này mới tốt, chính đang suy tư, ngoài cửa có ngoài cửa có đột nhiên xen mồm: "Đích thật là lỗi của chủ tử. Nếu không phải chủ tử không có việc chạy đi tặng hoa, Mộ cô nương cũng sẽ không bởi vì không đành lòng hoa mà bị thương."

Mộ Tiêu Thư tò mò nhìn sang, chỉ thấy một nam tử dựa ở, nhìn qua có chút quen mắt.

Cố Viễn cười hắc hắc hai tiếng, thấy Mộ Tiêu Thư đang quan sát mình, giải thích: "Chúng ta gặp một lần, lúc Du vương đánh thuộc hạ của ta…"

Mộ Tiêu Thư bừng tỉnh đại ngộ, nhớ ra.

Cố Viễn cười đắc ý, hắn vâng mệnh đi thăm dò Mộ Tiêu Thư, sớm đã đem tình huống của nàng sờ soạng một thấu triệt, hắn cũng không nghĩ tới nữ tử hắn gặp lần đó chính là người hắn muốn tìm.

Đàm Hạo Uyên đen mặt, mắt đao sưu sưu bắn về phía cửa.

Cố Viễn vừa thấy, nụ cười trộm trên mặt lập tức thu vào: "Ta… Ta đi xem nơi này phòng vệ có hay không lỗ thủng!" Sau đó êm dịu lăn.

Thất nội chỉ còn lại có hai người bọn họ, bầu không khí trái lại có chút xấu hổ.

Đàm Hạo Uyên trầm mặc một lát, rốt cục nói rằng: "Một nhánh cây thôi mà, chặt đứt cũng liền chặt đứt, thế nào sỏa đến làm tổn thương bản thân?"

Mộ Tiêu Thư tiếp lời nói: "Một vết thương nhỏ thôi mà, hủy liền hủy, rất nhanh thì sẽ tốt."

Đàm Hạo Uyên trừng hướng Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư vô tội nháy mắt hai cái. Đàm Hạo Uyên quay mặt sang một bên: "Chuyện này bổn vương sẽ cho nàng một cái công đạo."

Mộ Tiêu Thư ồ một tiếng, nàng hiện tại quả thật có chút không vấn đề, cũng không quan tâm hạ tràng của Liêu Thục Cần. Một câu nói xong, vừa không có đề tài, hai người chỉ có thể tương đối không nói gì.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhớ tới một việc, cao giọng hô Khởi Thanh tiến đến: "Nhanh đi chuẩn bị một bình hoa, mang nước giếng đến, ta muốn đem nhánh cây này dưỡng."

Khởi Thanh cười ứng, Mộ Tiêu Thư lúc nói còn không có cảm thấy sai, vừa nói xong liền phát hiện Đàm Hạo Uyên nhìn nàng chằm chằm. Nàng nhất thời xấu hổ đến muốn tìm một động chui vào.

"Không dưỡng, sẽ khô rất nhanh."

Nàng giải thích xong, phát hiện Đàm Hạo Uyên xấu hổ không thể so nàng ít. Nhánh cây này chính là hắn đưa, hắn thật đúng là cho tới bây giờ chưa làm qua loại chuyện này, cho nên…

Mộ Tiêu Thư có sự phát hiện này, nhất thời tâm tình thật tốt. Nàng kéo mạn che mặt, tiểu tâm dực dực tiến đến bên người của Đàm Hạo Uyên, ở gò má của hắn nhẹ nhàng hôn một cái.

Thân thể Đàm Hạo Uyên mạnh cứng đờ, chưa kịp ngẫm nghĩ, đã ôm Mộ Tiêu Thư.

Hắn tìm được môi của Mộ Tiêu Thư, không chút do dự hôn lên. Còn hơn lần trước, lúc này cái hôn này càng thêm triền miên, càng thêm ôn nhu, Mộ Tiêu Thư bất tri bất giác bắt đầu phối hợp hắn…

Ngoài phòng, Khởi Thanh đang cầm bình hoa trở về, lẳng lặng đứng ở ngoài cửa chờ. Bên trong duy trì liên tục truyền ra một ít thanh âm khả nghi, thẳng đến kêu đau một tiếng qua đi, mới bình tĩnh lại.

"Ngươi áp dến vết thương của ta." Có người nhỏ giọng oán giận.

"Xin lỗi, ta xem một chút…"

Khởi Thanh ôm bình hoa, trên mặt cười sắp không nhịn nổi. Lúc này Cố Viễn đột nhiên xông ra, hướng Khởi Thanh chớp chớp mắt, không huyền niệm chút nào nhận được cái trợn mắt của nàng.

Bởi vì thụ thương, Mộ Tiêu Thư bắt đầu đóng cửa không ra, ở Phong Trạch dưỡng thương.

Mộ Tiêu Thư mang nhánh cây kia làm bảo một dạng dưỡng, Khởi Thanh thấy, lại đưa ra một đề nghị: Không bằng đem trồng xuống đi.

Mộ Tiêu Thư cảm thấy cái ý nghĩ này tốt, tuy rằng loại nhuốm máu đào này cành rất khó mọc rễ, nhưng vẫn là có thể thử một lần, tổng sống khá giả trực tiếp chết héo.

Trong lúc dưỡng thương, các gia đình Anh Nguyên đều đăng môn bái phỏng, cái gì tiểu thư a phu nhân a tất cả đều truyền đạt bái thiếp, đáng tiếc tất cả đều là người nàng không biết. Mộ Tiêu Thư cũng là lần đầu biết, bản thân có thể được hoan nghênh như thế.

Dựa theo ý tứ của Mộ Tiêu Thư, những người này cũng không nhận ra, thấy cũng bạch thấy, liền toàn bộ đẩy xuống. Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y cũng đã tới, đồng dạng không gặp. Chỉ có Đàm Hạo Uyên

bình thường quang cố, hai người đều phải "Tu dưỡng", nhưng thật ra vừa lúc đến bồi.

Thời gian trôi qua, Mộ Tiêu Thư tựa hồ đã quên còn có một cái Mộ phủ phải đi về.

Trong kinh thành Lý thị rốt cục không chịu đựng được, tự mình chạy đến gặp nàng, lúc này Mộ Tiêu Thư đem nàng mời tiến đến.

Từ trước Lý thị cho rằng Mộ Tiêu Thư là một thứ không ai muốn, trốn không thoát số phận làm thịt viên tùy nàng bóp. Thế nhưng hôm nay bên người Mộ Tiêu Thư đột nhiên sinh ra một vị Lân vương, cái này để Lý thị luống cuống tay chân. Nàng nguyên tưởng rằng có thể khống chế được Mộ Tiêu Thư, trước mặt thân phận của Lân vương, sẽ không linh, cho nên Lý thị so với dĩ vãng bất cứ lúc nào đều phải khách khí.

"Tiêu Thư, thương tích ngươi thế nào không nói cho trong nhà? Thẩm thẩm hảo hảo phái người vội tới chiếu cố ngươi."

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Thẩm thẩm, có chuyện nói thẳng đi."

Cười trên mặt Lý thị thiếu chút nữa liền muốn không nhịn được, chỉ có thể kiên trì tiếp tục: "Thời gian Tiêu Chiêu cập kê sắp đến…"

"Ta cũng muốn nhanh lên một chút đem tú hảo, thế nhưng thẩm thẩm. Ở đại môn Hà phủ, các ngươi như vậy trêu chọc ta, chẳng lẽ cứ tính như vậy?"

"Vậy ngươi muốn thế nào?"

Dáng tươi cười của Mộ Tiêu Thư tiệm thu: "Ta chưa muốn thế nào a, thẩm thẩm mời trở về đi, thương ta còn chưa khỏi, sẽ không tiễn."

"Mộ Tiêu Thư!" Lý thị đứng lên, "Ngươi… Hảo! Ta cho ngươi ăn nói. Sự kiện kia là tiểu Y sai, ngươi muốn xử trí nàng như thế nào, cứ nói đi!"

Mộ Tiêu Thư vỗ tay, thấy Lý thị mạc danh kỳ diệu.

"Thực sự là một vị mẫu thân vĩ đại, vì tiền đồ của đại nữ nhi cẩm tú, đây là muốn hi sinh tiểu nữ nhi sao?"

"Tiểu Y có lỗi, vốn là nên chính nàng gánh chịu."

"Nói rất hay! Nếu thẩm thẩm có thành ý như vậy, ta cũng chỉ hảo tiếp nhận rồi. Ta nếu để cho nàng quỳ xuống nói xin lỗi, nếu như dùng roi quất nàng, nếu như dùng dao nhỏ cắt thịt của nàng… Ngươi cũng đồng ý sao?"

44. Chương 44: Bán Nữ Cầu Vinh

Editor: Luna Huang

Mới vừa rồi Lý thị vẫn là vẻ mặt biểu tình dứt khoát, nghe xong Mộ tiểu thư nói, nét mặt của nàng càng ngày càng cương, cuối cùng có thể nói là mặt không còn chút máu. Nàng yên lặng nhìn Mộ tiểu thư, tựa hồ châm chước trong lời nói này thật hay giả.

Mộ tiểu thư thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Lý thị, mỉm cười vấn: "Thẩm thẩm làm cái gì nhìn ta như vậy?"

Lý thị tẻ nhạt nở nụ cười một chút: "Tiêu Thư, ngươi thật biết nói đùa."

"Ta không có nói đùa."

Lý thị không cười được, ánh mắt tránh né một hồi, nói: "Nàng nói như thế nào cũng đường muội là của ngươi, dòng máu trên người các ngươi chảy đều là máu của Mộ gia…"

Trong tay Mộ tiểu thư đang cầm một chén trà nhỏ, nghe xong lời này, sắc mặt nàng chợt biến, đem ném ra ngoài ném ra ngoài!

"Ầm" Một tiếng, vai của Lý thị run một cái.

"Không sai, nàng là đường muội là của ta, đều là người Mộ gia. Thế nhưng thẩm thẩm, ban đầu là ai đem ta nhốt ở tú viên, ngày qua ngày thêu cho các ngươi? Lúc đó là ai, đem một lọ độc dược rót vào trong miệng của ta, hại ta thống khổ đến chết đi sống lại? Ở đại môn Hà phủ, là ai vũ nhục, để ta chịu thiên phu sở chỉ, mất hết mặt mũi? Lúc vệc này phát sinh, thế nào sẽ không người suy nghĩ một chút, trên người ta chảy cũng là máu của Mộ gia?"

Sau khi Lý thị nghe xong, một lát không có lên tiếng.

Từ trước Mộ tiểu thư mềm yếu vô năng, thế nhưng Lý thị từ lâu minh bạch, nàng đã thay đổi. Nếu như hôm nay không đáp ứng, như vậy chuyện của Tiêu Chiêu…

Lý thị cắn răng, mở miệng nói: "Ta có hai yêu cầu."

Mộ tiểu thư khôi phục thần tình đạm mạc: "Mời nói."

"Thứ nhất, không thể để cho nàng nguy hiểm tính mạng. Thứ hai, không thể làm mặt nàng bị thương. Nữ nhi gia rất quan trọng mặt, ngươi…"

"Ta đồng ý."

Lý thị nhìn qua như là hơi chút thở dài một hơi.

Mộ tiểu thư nói tiếp: "Bất quá ta còn có một việc phải nhắc nhở thẩm thẩm. Mặc kệ Tiêu Chiêu bị phạt cái gì, đều là nàng tự tìm. Nếu như muốn trách ai đó, cũng chỉ có thể trách thẩm thẩm ngươi. Ta nói đúng không?"

Thần sắc của Lý thị đơn giản là cắn răng nghiến lợi, nhưng nàng vẫn là gật đầu biểu thị đồng ý.

"Hảo, cứ quyết định như vậy đi. Thẩm thẩm ngồi xuống uống một ngụm trà đi, Khởi Thanh, dâng trà điểm…"

"Không cần, ta ăn không vô! Đây, liền trờ về." Lý thị tức giận nói.

"Đáng tiếc, ta vừa được một ít điểm tâm vị tốt. Nếu thẩm thẩm không có hứng thú, ta đây sẽ không cố mà làm. Ngày kia, ta hồi kinh, yên tâm, sự tình ta sẽ an bài tốt."

Mộ tiểu thư nói, đứng dậy tiễn Lý thị đi ra ngoài. Mã xa của Lý thị ngừng ở bên ngoài, Mộ tiểu thư nhìn nàng lên xe, mắt thấy xa phu liền muốn giá mã ly khai, nàng đột nhiên lại đem người gọi lại.

Mộ tiểu thư vén rèm xe lên, nhẹ giọng hỏi: "Thẩm thẩm, dung mạo của ta là thế nào biến thành như hôm nay vậy?"

Lý thị ngẩn ra, sau đó dời đi đường nhìn nói: "Ngươi mắc bệnh hiểm nghèo, liền…"

"Ta hiểu được." Mộ tiểu thư nói xong buông màn xe xuống, đối xa phu hô, "Đi đi."

Mã xa chậm rãi lái ra, Mộ tiểu thư chuẩn bị trở về phòng, lại gặp được vẻ mặt tươi cười của Cố Viễn.

Phong Trạch hôm nay tuy là sản nghiệp của Mộ tiểu thư, nhưng bên trong tất cả nha hoàn sai vặt đều là người của Đàm Hạo Uyên, đối Cố Viễn so với Mộ tiểu thư đều phải quen thuộc một ít, cho nên hắn quả thực đem nơi đây cho là nhà mình một dàng tới lui tự nhiên. Hành cung đến Phong Trạch, có một đường gần, bọn họ căn bản là đi con đường này, sau đó từ một cái cửa nhỏ vào.

Cố Viễn khom lưng hướng Mộ tiểu thư hành qua lễ, tiếng gọi: "Nhị tiểu thư." Xong hắn rồi hướng Khởi Thanh trừng mắt nhìn, Khởi Thanh cũng không thèm nhìn hắn.

Ánh mắt của Mộ tiểu thư giữa hai người vòng vo chuyển, âm thầm nở nụ cười, luôn cảm thấy hai người kia có chút gì.

Mặt Khởi Thanh không thay đổi nói: "Cố thống lĩnh rãnh rỗi như vậy, chuyện chủ tử giao phó xong xuôi sao?"

"Đó là đương nhiên xong xuôi! Hiệu suất làm việc của ta còn phải nói sao? Ta từ lúc kinh thành trở về, liền lập tức đến xem…" Cố Viễn đột nhiên thoáng nhìn khuôn mặt tươi cười của Mộ tiểu thư, lời trong miệng chạy một vòng, lập tức sửa từ, "xem Vương phi tương lại! Hắc hắc."

Mộ tiểu thư sửng sốt, có chút ngượng ngùng. Cái gì Vương phi thương lại a, căn bản chưa ảnh sự.

"Hai người các ngươi chậm rãi trò chuyện, ta không quấy rầy." Nàng nói liền đi vào trong phòng.

"Ai, chờ một chút!" Cố Viễn gọi Mộ tiểu thư lại, "Kỳ thực có chút việc muốn nói cho nhị tiểu thư. Trong kinh thành bây giờ nói đến náo nhiệt nhất, liền thuộc về đường tỷ của ngươi Mộ Tiêu Chiêu. Người người đều truyền nàng là hoàng hậu tiếp theo, còn đồn hoàng thượng đối với nàng cập kê chi lễ của nàng phi thường coi trọng…"

Mộ tiểu thư đứng lại, cảm thấy có chút kỳ quái: "Đây cũng quá khoa trương, nói như thế nào đi nữa, hoàng thượng cũng không đến mức quan tâm chuyện cập kê của nàng a."

"Ai biết được!" Cố Viễn cười cười, trong mắt lại hàm chứa một tia giả dối.

Một cái ý niệm trong đầu của Mộ tiểu thư hiện lên, biểu hiện nhìn xa, chẳng lẽ những tin đồn này cùng Cố Viễn có liên quan? Nói cách khác, chính là cùng Đàm Hạo Uyên có liên quan.

Mộ tiểu thư đang suy tư, Cố Viễn nói tiếp: "Về đồn đãi của Mộ cô nương cũng không có thiếu, chính là…"

"Chính là cái gì?"

Cố Viễn há mồm muốn nói, đột nhiên bị Khởi Thanh hung hăng trừng mắt một cái, hắn ha ha: "Cũng không có gì, đơn giản chính là bát quái chút mà thôi, điện hạ ở hành cung tặng anh chi sự truyền đi sôi sùng sục, bọn họ thích nói những việc này."

Mộ tiểu thư luôn cảm thấy Cố Viễn nguyên bản muốn nói không phải là những thứ này, đúng lúc này, thanh âm của Đàm Hạo Uyên vang lên.

"Bất quá là nhàn ngôn toái ngữ, có cái gì tốt nói. Cố Viễn, ngươi nếu không còn chuyện gì làm, không bằng đi giúp Cố Triêu."

Hôm nay Đàm Hạo Uyên mặc một thân bạch y phục, tóc tùy ý buộc ở sau ót, nhìn qua nhẹ nhàng khoan khoái phiêu dật. Mộ tiểu thư ngẩn ngơ, đột nhiên phát hiện Đàm Hạo Uyên cũng có thể ngọc thụ lâm phong, đây cũng không phải là dành riêng cho Du vương.

Mộ tiểu thư mất thần ngay miệng, Cố Viễn không biết đi nơi nào, ngay cả Khởi Thanh cũng bị mất bóng người. Đàm Hạo Uyên đưa tay trước mặt nàng quơ quơ, bị Mộ tiểu thư bắt lại, thiêu mi chất vấn: "Làm cái gì? Ta lại không mù!"

Đàm Hạo Uyên khẽ mỉm cười một cái, nhìn dáng dấp của Mộ tiểu thư, không khỏi có điều cảm khái.

Ngay trước đây không lâu, nàng đối với mình vẫn là trừng mắt thái độ lãnh, hiện tại… Trước sau tương phản thật lớn. Chỉ là hắn đến nay chưa minh bạch, Mộ tiểu thư đang giận cái gì, chỉ có thể cảm khái lòng của nữ nhân hay thay đổi, khó có thể nắm bắt.

Mộ tiểu thư cùng Đàm Hạo Uyên song song vào phòng, Đàm Hạo Uyên xốc vạt áo ngồi xuống, mở miệng hỏi: "Nàng hy vọng xử trí Liêu Thục Cần như thế nào?"

"Ngươi đã động thủ?"

Đàm Hạo Uyên gật đầu.

Mộ tiểu thư lắc đầu nói rằng: "Việc này ta không quản."

"Cũng được, bổn vương sẽ xử lý." Đàm Hạo Uyên dời đi trọng tâm câu chuyện, nhấc lên một chuyện khác: "Mới vừa rồi Lý phu nhân của Mộ phủ đã tới?"

"Không sai, nàng để ta về sớm một chút."

Khóe miệng Đàm Hạo Uyên khươi một cái, có thâm ý khác hỏi: "Chỉ là như vậy?"

Mộ tiểu thư gật đầu: "Chỉ là như vậy."

Câu này đương nhiên không thể nào là nói thật, Đàm Hạo Uyên chưa quên tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Mộ tiểu thư, hắn vốn đang cho là mình gặp gỡ một nha hoàn.

Thân là nhị tiểu thư của Mộ gia, lại che giấu tung tích âm thầm trong Mộ phủ, sau lại đi qua một cái cọc "Xảo ngộ" Nhận tổ quy tông. Đàm Hạo Uyên chỉ cần suy tư một chút, liền suy nghĩ minh bạch từng đạo trong đó. Hiện tại Mộ tiểu thư giấu minh bạch giả bộ hồ đồ, hắn cũng không nóng nảy chọc thủng.

"Bổn vương còn phải tiếp tục lưu lại "Tĩnh dưỡng", chờ ngày đó nàng hồi kinh, bổn vương đích thân đi

tiễn."

Kinh thành, Mộ phủ.

Mộ Triển Mẫn cùng một vị đồng liêu trong tửu lâu đại cật đại hát một trận, mang theo một thân mùi rượu trở lại trong phủ. Tùy thân sai vặt thay hắn mang nước đến, lúc rửa mặt, về điểm say Mộ Triển Mẫn không sai biệt lắm.

"Phu nhân đâu?" Mộ Triển Mẫn buông khăn xuống, thanh âm khàn khàn vấn.

Sai vặt đi ra một chuyến, trở về nói cho Mộ Triển Mẫn: "Phu nhân đi Anh Nguyên."

Động tác của Mộ Triển Mẫn ngừng lại, trong lời nói đã lộ ra bất mãn: "Chạy đi Anh Nguyên để làm chi?"

"Tiểu nhân không biết…"

"Được rồi được rồi, đi xuống đi."

Mộ Triển Mẫn đem sai vặt đuổi đi, sắc mặt dần dần âm trầm.

Hắn mới vừa từ vị đồng liêu kia biết được một tin tức, bọn họ có chung một người bạn Liêu Hàm, đụng tới chuyện này!

Liêu Hàm là tân tấn quan viên, trước đây nhiều năm bóng bẩy thất bại, gần đây mới đột nhiên chiếm được hoàng thượng coi trọng. Ai biết đột nhiên bị người tố giác nhận hối lộ, hơn nữa còn là nhân chứng vật chứng câu toàn!

Thái độ làm người của Liêu Hàm cẩn thận, cũng không có đắc tội với người a! Thế nào lại xảy ra chuyện như vậy? Bọn họ càng nghĩ, cuối cùng cũng có một điểm này.

Là lúc yến ẩm hành cung Anh Nguyên, Lân vương đã từng cả tiếng quát lớn nữ nhi của Liêu Hàm Liêu Thục Cần, sau lại càng xảy ra chuyện của Liêu Thục Cần ám sát Mộ tiểu thư. Chuyện này biểu hiện ra là đè xuống, lại không nghĩ rằng đảo mắt liên lụy đến tiền đồ của Liêu Hàm!

Là ai ra tay thì càng không cần phải nói, người như Liêu Hàm vậy, ở trong mắt của Lân vương cũng chính là một tiểu nhân vật mà thôi.

Mộ Triển Mẫn càng nghĩ chuyện này, sắc mặt thì càng khó coi. Hắn bất an ở bên trong phòng, chính là không chịu ngồi xuống, ánh mắt lóe ra, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Một tràng tiếng gõ cửa cắt đứt ý nghĩ của của Mộ Triển Mẫn, sai vặt ở bên ngoài thấp giọng nói: "Lão gia, phu nhân đã trở về."

Thần tình của Mộ Triển Mẫn ngưng trọng nhìn về phía: "Để cho nàng lập tức tới!"

Không lâu sau, Lý thị liền đến đây gặp Mộ Triển Mẫn.

"Lão gia, ta đây vừa mới trở về, đến nước bọt cũng chưa kịp nuốt, chuyện gì vội vả như vậy a?"

Mộ Triển Mẫn nhìn một mắt một mắt, vấn: "Đi Anh Nguyên để làm chi?"

"Sắp tới ngày cập kê của Tiêu Chiêu, nên ta đi đón nàng trở về."

"Nga, việc này là nên hảo hảo chuẩn bị, an bài như thế nào?"

Lý thị đem tất cả công việc thông báo Mộ Triển Mẫn, sau khi nói xong cẩn thận quan sát đến Mộ Triển Mẫn, luôn cảm thấy hắn còn nói ra suy nghĩ của mình.

"Chất nữ nhi của ra, nàng cũng cùng trở về?"

Lý thị có chút chột dạ nói: "Nàng và tiểu Y không vội mà trở về, muốn ở Anh Nguyên chơi thêm vài ngày, dù sao cũng không có gì."

"Phu nhân, ngươi có đúng hay không có chuyện gì gạt ta a?"

Lý thị ngây ngẩn cả người: "Ta gạt lão gia cái gì? Các tiểu thư ở tại Anh Nguyên nhiều như vậy, tiểu Y chúng ta ở lâu hai ngày lại có quan hệ gì?"

Mộ Triển Mẫn bất quá là thuận miệng vừa hỏi, nghe xong giải thích của Lý thị, hắn đột nhiên nhô ra lòng nghi ngờ liền cũng đã biến mất.

Hắn cân nhắc một chút lí do thoái thác: "Tiêu Thư nha đầu kia… Nàng trách chúng ta? Nàng lưu lạc bên ngoài lâu như vậy, chịu không ít khổ, khó tránh khỏi sinh lòng oán giận… Phu nhân cảm thấy thế nào?"

"Có oán hay không ta cũng không biết, bất quá nàng thấy ta, ngược lại rất vui vẻ. Lão gia, ngươi ước chừng là quá lo lắng."

Mộ Triển Mẫn suy tư một hồi, nói: "Chỉ hy vọng như thế, phu nhân, ngươi chú ý nàng nhiều một chút, nếu là có cái gì không đúng, lập tức đến nói cho ta biết. Nàng ở bên ngoài đợi đến quá lâu, tâm tư sợ là sâu."

45. Chương 45: Ngươi Bị Bán Rồi

Editor: Luna Huang

Mộ Triển Mẫn giao phó xong, liền không nói gì nữa, Lý thị kinh hồn bất định ra gian nhà, trong lòng cũng đem lời hắn nói niệm lại một lần. Hắn chẳng lẽ phát hiện cái gì? Nếu không tại sao phải hỏi cái này?

Tâm Lý thị kinh đảm chiến, nghĩ, cuối cùng chỉ có thể tự nói với mình hành sự phải cẩn thận nhiều hơn.

"Không biết Anh Nguyên bên kia… Hiện tại thế nào." Lý thị tự lẩm bẩm, nhớ lại tiểu nữ nhi của mình. Lập tức ngoan quyết, ép buộc bản thân không thèm nghĩ chuyện này nữa.

Mộ Tiêu Y ở Anh Nguyên xa xôi đã nhớ nương của mình, cũng rất lo lắng.

Nàng nhảy lên một cái, nhảy tới tháp, chưa quy chưa cự đứng ở cấp trên, chỉ vào người phía dưới lớn tiếng nói: "Các ngươi bất quá là tay sai của nương ta, thứ thấp hèn, có tư cách gì đụng đến ta? Thừa dịp cô nãi nãi còn chưa có triệt để bão nổi, đều cút cho ta!"

Mộ Tiêu Y mắng, là hai nữ tử trung niên Lý thị phái tới. Hai người bọn họ đứng thành một hàng, nghe được tiếng mắng, nhìn nhau một mắt.

Một người trong đó bất đắc dĩ mở miệng: "Tam tiểu thư, chúng ta cũng là phụng mệnh, phu nhân nói…"

Mộ Tiêu Y nheo mắt lại, gương mặt cơ thể bởi vì phẫn nộ vặn vẹo: "Câm miệng! Bổn tiểu thư bảo các ngươi cút, không nghe thấy sao?"

Nàng nói rất lớn, sau khi nói xong nhìn chung quanh một chút, cầm một bình hoa lên, đem hoa bên trong lôi ra lung tung, ném đầy đất, sau đó dùng bình hoa quay trước mặt hai người: "Ta đếm tới ba, một, hai…"

Sắc mặt hai nữ tử trung niên đều là biến đổi, đưa tay bưng kín đầu của mình, thanh âm của bình hoa vỡ vụn sau đó vang lên.

Ngoài phòng, Hà Uyển Nương động tĩnh này làm cho lại càng hoảng sợ, mờ mịt vấn: "Đây là… Đây là thế nào?"

Nha hoàn của nàng đều lắc đầu, lúc này, một bóng ma to lớn đột nhiên đè ép chạy đến. Hà Uyển Nương quay đầu nhìn lại, gặp được một vị hình thể cường tráng có thể so sánh với người vạm vỡ.

Vị tráng phụ nhân này mở miệng nói: “Hà ngũ tiểu thư, bà tử ta họ Trang, phu nhân để cho ta tới tìm tam tiểu thư, đẻ xử lý chút việc.”

Hà Uyển Nương chưa từng thấy qua bà tử vóc người rung động như vậy, biểu tình trên mặt liền có chút cứng ngắc.

“Nguyên lai là muốn tìm tiểu Y, nàng ở bên trong, chỉ là…”

“Không có việc gì không có việc gì!” Trang bà tử rất hào sảng, giảm thấp thanh âm nói, “Phu nhân và tam tiểu thư náo loạn chút mâu thuẫn nhỏ, tính tình của tam tiểu thư người cũng là biết đến. Bất quá dù sao mẫu nữ liên tâm, tam tiểu thư sẽ rõ.”

Hà Uyển Nương nghe xong giải thích của Trang bà tử, cơ bản đã cơ bản đã. Nếu là chuyện của mẫu nữ các nàng, vậy không cần nàng nhúng tay. Hà Uyển Nương phân phó hạ nhân trong phủ, để cho bọn họ đều chớ tới gần nơi ở của Mộ Tiêu Y, sau đó liền dẫn người đi.

Trên mặt của Trang bà tử hiện ra một nụ cười nhe răng, bàn tay hé ra hợp lại, tựa hồ rục rịch, cất bước tiến nhập thất nội.

Sau khi nàng vào cửa, trên tay Mộ Tiêu Y cầm hai mảnh vỡ, đối mặt với hai người kia dương nanh múa vuốt. Nhìn thấy Trang bà tử, Mộ Tiêu Y đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó sắc mặt đột nhiên biến đổi. Mà lúc này, hai vị kia vốn bị nàng đuổi theo có nữ tử thở dài một hơi.

Mộ Tiêu Y mắt thấy Trang bà tử như núi nhỏ dời chạy đến, hai mảnh vỡ tỏng tay run một cái, thanh âm run rẩy uy hiếp nói: “Ngươi đứng lại đó cho ta! Bổn tiểu thư chưa cho ngươi tiến đến, ngươi làm sao dám tự tiện xông vào?”

Trang bà tử cười hắc hắc hai tiếng, dưới chân liên tục bước, trong miệng bắt đầu nói.

“Tam tiểu thư, bà tử ta là phụng mệnh lệnh của phu nhân, người ngẫm lại, là phu nhân phân phó quan trọng, hay là tiểu thư quan trọng?”

Nàng nói chạy tới trước mặt Mộ Tiêu Y, tay của Mộ Tiêu Y trở nên có chút run rẩy, chỉ là nói ” Đừng tới đây”.

Trang bà tử nhìn hai mảnh vỡ trên tay nàng một mắt, phát hiện mặt trên dính chút vết máu, đó là vết máu của hai người ở thất nội. Trang bà tử hướng Mộ Tiêu Y cười cười, đột nhiên đưa tay chộp một cái, nắm lấy cổ tay của Mộ Tiêu Y, lập tức cố sức bóp, chợt nghe Mộ Tiêu Y đau kêu một tiếng, mảnh vỡ rơi xuống đất.

Mộ Tiêu Y vừa tức vừa hận, cắn răng chửi bới: “Họ Trang kia, ngươi dám đối với ta như vậy, ta nhất định cho ngươi không chết tử tế được!”

“Tam tiểu thư muốn đối phó ta thế nào, sau này chậm rãi nghĩ, lúc này chúng ta còn có chuyện trọng yếu hơn. Phu nhân phân phó, để tam tiểu thư hảo hảo ăn năn, đến chỗ nhị tiểu thư nhận lỗi. Chúng ta làm trễ nãi quá nhiều thời gian, không bằng như bây giờ xuất phát?”

“Ăn năn? Nhận lỗi? Các ngươi bắt ta giao cho Mộ tiểu thư, nàng còn có thể cho ta có ngày lành quan sao?”

“Hai vị tiểu thư dù sao đều là người của Mộ gia, tin tưởng nhị tiểu thư không làm quá. Tam tiểu thư thật sự nếu không đi, cũng đừng trách ta động thủ.”

Trong lòng Mộ Tiêu Y phẫn hận, nàng rất rõ ràng đã biết một chuyến này sẽ không có chuyện tốt gì, cho nên mới ở chỗ này khóc lóc om sòm nháo sự, chính là không chịu. Ai biết nương nàng Lý thị đã nghĩ tới điểm này, bản thân mang theo Mộ Tiêu Chiêu trở về kinh thành, lại đem nàng một mình lưu lại, phái hai tức phụ cùng Trang bà tử đi đối phó nàng! Mộ Tiêu Y miễn bàn lòng có bao nhiêu chua xót.

Lúc này Trang bà tử lấy ra roi nàng thường dùng, ở trước mặt Mộ Tiêu Y lắc lắc, nói rằng: “, có mệnh lệnh của phu nhân ở trước, bà tử ta thực sự không dám chậm trễ. Roi này rất nhiều nha hoàn đều hưởng thụ qua, ta cũng không muốn dùng trên người tiểu thư, chúng ta vẫn là đi thôi? Chỉ cần tam tiểu thư hảo hảo phối hợp, tự nhiên không có việc gì.”

Trang bà tử nói xong, làm bộ đã đem roi vung đến trên người Mộ Tiêu Y. Tiếng xé gió vù vù rung động, Mộ Tiêu Y hoảng sợ nhắm hai mắt lại, không dám nhìn tới. Trong dự liệu roi không có rơi vào trên người của nàng, chỉ có tiếng cười của Trang bà tử vang lên.

Mộ Tiêu Y mở mắt ra, sắc mặt một mảnh trắng bệch.

Mẫu thân của nàng cư nhiên ngoan tâm như vậy, muốn cho nàng chịu nhận lỗi với Mộ tiểu thư. Nàng chuyến đi này, còn không biết sẽ bị Mộ tiêu thư hành hạ lãng phí! Ánh mắt của nàng vừa chuyển, nhìn về phía roi của Trang bà tử, không đi liền muốn chịu đòn, Trang bà tử sinh sinh đánh chết người! Lúc này cũng chỉ có thể đi.

“Ta đi!” Mộ Tiêu Y trắng cả khuôn mặt nhỏ nhắn, hung tợn nói.

“Vậy mới đúng.” Trên mặt Trang bà tử dữ tợn cười thành vài đoàn, trong lòng lại có chút thất vọng.

Còn muốn có thể đánh lên da thịt của tiểu thư quý giá, không nghĩ tới Mộ Tiêu Y thức thời như vậy, cũng làm cho nàng không có cơ hội. Từ lần trước Lý thị bị thương ở tú viên, sẽ không thích dùng nàng, nàng cho tới nay tính tình bạo ngược, yên lặng hồi lâu thực tại tâm dương khó nhịn, lúc này thật vất vả có cơ hội…

Trang bà tử bỏ qua rồi ý niệm trong đầu mình, mặt ngoài hộ tống, kì thực cưỡng bức Mộ Tiêu Y lên kiệu nhỏ, cho người mang đến Phong Trạch.

Không bao lâu, Mộ Tiêu Thư trong Phong Trạch nhận được bẩm báo, nói Mộ Tiêu Y đến.

Mộ Tiêu Thư đang dùng công cụ chỉnh móng tay, tiểu tâm dực dực đem móng tay mài êm dịu, lúc này mới lên tiếng: "Vị thẩm thẩm kiua của ta trái lại nói được thì làm được, thỉnh tiểu Y tiến đến."

Khởi Thanh thu hồi công cụ sửa móng tay, Mộ Tiêu Thư nhấp một ngụm trà nhuận hầu, Mộ Tiêu Y liền vào cửa, theo tới tự nhiên còn có Trang bà tử.

Mộ Tiêu Thư vừa thấy Trang bà tử, liền kinh ngạc nói: "Là ngươi? Ta còn tưởng rằng…"

"Hắc hắc, nhị tiểu thư tưởng thế nào? Tưởng phu nhân đã đem đánh ra ngoài? Để tiểu thư thất vọng rồi, mấy ngày này vô sự, nên không dùng bà tử ta nhiều. Tam tiểu thư đã đến, chờ sự tình kết thúc, ta còn muốn trở lại phục mệnh. Nhị tiểu thư, chúng ta nhanh một chút?"

Mộ Tiêu Thư đánh giá Trang bà tử, đối phương cũng đang quan sát nàng, trong mắt hận ý không giấu được.

Mộ Tiêu Thư cười cười, nói: "Ngươi nói có lý, Khởi Thanh, thượng gia hỏa!"

Trang bà tử lui qua một bên, trong nhà Mộ Tiêu Thư cùng Mộ Tiêu Y.

"Thời gian trôi qua thật nhanh." Mộ Tiêu Thư cảm khái nói, "Không lâu ta còn bị giam ở tú viên, ngươi cầm độc dược đến đỏ cho ta, ta cũng không có cách. Lần này thân phận của chúng ta trái lại thay đổi, lúc này ta làm dao thớt, ngươi mới là thịt cá!"

Mộ Tiêu Y tuy rằng bất an, thế nhưng tính tình vẫn còn, lúc này xì một tiếng khinh miệt, nói: "Ngươi khoan đắc ý, nếu không có nương ta phân phó, ta mới sẽ không hướng ngươi thì bất kỳ cái lễ gì!"

"Biết, nên trước đó cùng thẩm thẩm thương lượng xong. Tiêu Y, ngươi có biết hay không nàng đáp ứng ta cái gì? Nàng nói dù cho ta dùng roi quất ngươi, lấy đao cắt thịt ngươi, nàng cũng không ý kiến. Chỉ cần giữ lại cái mạng nhỏ của ngươi, chớ tổn thương gương mặt này…"

Mộ Tiêu Y mở to hai mắt nhìn: "Ngươi nói dối! Ta không tin!"

"Có hay không nói sạo, đợi lát nữa liền biết."

Mộ Tiêu Y cười nhạt: "Đừng tưởng rằng thất hoàng tử tại hành cung ẩm yến hôm đó, tặng ngươi một nhánh hoa sẽ có gì đó tốt, ngươi cũng biết người khác nói như thế nào sao?"

"Nga, bọn họ đều là nói như thế nào?" Mộ Tiêu Thư đối với cái này quả thực có chút hứng thú.

"Bọn họ nói, tâm tư của Lân Vương điện hạ bọn họ không hiểu, nhưng có một số việc là rất rõ ràng. Như

ngươi vậy nữ nhân danh tiếng xấu, căn bản không có bao nhiêu mấy nam nhân nguyện ý thú! Dù cho điện hạ đối với ngươi thật sự có hứng thú, hắn cũng không có khả năng thú ngươi vi phi, bất quá là một thiếp, nói không chừng đến làm thiếp cũng không đủ tư cách!"

Sau khi Mộ Tiêu Thư nghe xong, dáng tươi cười dần dần phai nhạt xuống tới, Mộ Tiêu Y nói để cho nàng không thoải mái.

Cái gì chính phi làm thiếp, nàng bất tại hồ cái này. Bởi vì ở trong mắt của nàng, người kia cùng nàng xứng đôi người kia từ thân đến tâm, đều phải chỉ có một mình nàng. Bằng không đoạn cảm tình này không đáng nàng hy sinh, nàng cũng sẽ không đối với nam nhân kia lưu luyến.

Mộ Tiêu Thư nên lo lắng, là bởi vì Đàm Hạo Uyên, nàng không thể nào suy đoán tâm tư chân chính của Đàm Hạo Uyên.

Nghĩ cách của Đàm Hạo Uyên có đúng hay không cùng bọn họ một dạng? Dù sao hắn cùng những người này đều là triệt đầu triệt đuôi là người cổ đại, Mộ Tiêu Thư chút bất tri bất giác nhíu mày.

"Mất hứng? Lời nói của ta đâm trúng chỗ đau của ngươi?" Mộ Tiêu Y ác độc nở nụ cười, "Ngươi cũng biết cân lượng của mình không phải sao?"

Mộ Tiêu Thư lấy lại tinh thần, cười nhạt nói: "Không nhọc ngươi quan tâm chuyện của ta, ngươi vẫn là hay là trước tình cảnh của mình đi, đến xem những thứ này là cái gì."

Khởi Thanh mang theo vài nha hoàn sụp mi thuận mắt, hoặc phủng hoặc sĩ, đem một ít đạo cụ mang đến phòng. Mộ Tiêu Y nhìn biết được vài thứ kia, mặt mũi trắng bệch.

Bọn nha hoàn đem đồ buông xuống, Khởi Thanh tiến lên hướng Mộ Tiêu Thư nói: "Đều đến đông đủ."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, đi mấy bước, cầm lên một cây cây ngân châm thật dài, nàng mở miệng nói: "Công dụng của châm này rất nhiều, nghe nói trạch động hình phạt riêng, thích dùng nó nhất. Nó đâm vào trong móng tay, một đường hướng bên trong đâm, cái loại đau này người bình thường đều chịu không nổi."

Sắc mặt của Mộ Tiêu Y càng trắng hơn, nàng từng thấy tận mắt người khác dùng loại châm này, bất quá là đối nha hoàn.

Mộ Tiêu Thư buông châm xuống, lại cầm lên một cây chủy thủ.

"Chủy thủ này tương đối đặc biệt, sắc bén tự không cần phải nói, thân đao mỏng không gì sánh được, như tờ giấy. Biết nó tại sao muốn chế tạo mỏng như vậy không? Bởi vì dùng cắt miếng, hiệu quả thật là tốt."

Mộ Tiêu Thư nói xong, còn dùng trên người của Mộ Tiêu Y hoa vài cái.

"Ngươi dám!" Mộ Tiêu Y hô, bắt đầu kịch liệt giãy giụa, lại bị hia nhà hoàn giữ lại.

"Ta thế nào không dám? Thân nương ngươi đều nhẫn tâm để cho người khác đối với ngươi như vậy, ta lại có cái gì không dám? Nàng bắt ngươi để làm trao đổi, để đổi tiền đồ cẩm tú của tỷ tỷ ngươi!"

Môi Mộ Tiêu Y run rẩy, lấy lý giải của Mộ Tiêu Thư, người này thật đúng là làm được, nàng sớm thì không phải là kẻ ngu si mặc cho người làm thịt a. Buồn cười nàng còn tưởng rằng chuyến này, chỉ là phục một mềm, để Mộ Tiêu Thư đắc ý một chút. Nếu sớm biết sẽ là như thế này, nàng còn không bằng nghĩ cách chạy.

"Nương ta không có khả năng đáp ứng loại yêu cầu này." Mộ Tiêu Y run rẩy nói, "Ngươi ác quỷ này, là ngươi hận ta, muốn dằn vặt ta, còn muốn xuất nhiều chiêu như vậy!"

Đối mặt lên án của Mộ Tiêu Y, Mộ Tiêu Thư không có trả lời, Trang bà tử trong góc phòng hưng phấn lên, ước gì thưởng thức tràng diện kế tiếp. Nàng mặc dù hận Mộ Tiêu Thư, nhưng vị tam tiểu thư này, cũng không ít trước mặt nàng tác uy tác phúc, nàng làm sao có thể không oán?

Lúc này Mộ Tiêu Thư đã cầm chủy thủ đi tới trước mặt Mộ Tiêu Y.

"Ngươi tin hay không, kỳ thực cũng không quan hệ." Nàng nói, trong lúc bất chợt bắt được tay của Mộ Tiêu Y, vung chủy thủ lên. Trên người của Mộ Tiêu Y cắt một chút!

46. Chương 46: Trả Thù Của Nàng

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Y chỉ cảm giác trên cánh tay mình đau, lăng lăng cúi đầu nhìn lại.

Chợt vừa nhìn, cánh tay tuyết trắng của nàng, như lúc ban đầu không có phát sinh bất kỳ biến hóa nào.

Mộ Tiêu Y chính cảm thấy hồ nghi, đột nhiên, huyết sắc trên cánh tay toát ra, là hình trứng. Lúc đầu đường viền rất cạn, sau lại càng ngày càng.. Mộ Tiêu Y giật mình, rốt cục thấy rõ là cái gì.

Là máu của nàng…

Màu đỏ này hình càng ngày càng to, Mộ Tiêu Y rốt cục vạn phần hoảng sợ kêu lên, phô thiên cái địa đau đớn hướng nàng đánh tới, nước mắt chảy đầm đìa. Nàng cầm lấy tay của mình, ngửa đầu gào khóc. Trong đầu chỉ có một ý niệm, một miếng thịt của nàng bị cắt mất rồi.

Mộ Tiêu Y bị thê thảm, người trong phòng đều bất vi sở động, chỉ có Trang bà tử trong góc phòng hưng phấn không hiểu, nhìn chằm chằm vết thương kia, hình như đang thưởng thức mỹ cảnh.

Nếu như là nàng động thủ thật là tốt biết bao, Trang bà tử có chút điên cuồng, bất tri bất giác đi về phía trước một bước.

Đột nhiên, một đạo ánh mắt lãnh nhiên dừng lại cước bộ của nàng. Trang bà tử định ngay tại chỗ, hướng chủ nhân ánh mắt nhìn lại.

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng nhìn nàng một cái, quát dẹp đường: "Đi ra ngoài!"

Trang bà tử còn không có phản ứng, thân ảnh của Khởi Thanh chợt lóe lên, ở trên người nàng điểm một huyệt, đem thân thể mềm nhũn của Trang bà tử đi xuống ném cho nha hoàn.

Phải Trang bà tử bị mang đi, bọn nha hoàn phí sợ đến run. Mộ Tiêu Y vẫn còn kêu rên, thanh âm đinh tai nhức óc.

"Đủ rồi." Mộ Tiêu Thư nói, nhưng là vô dụng. Nàng nhặt chủy thủ lên, ở trước mắt Mộ Tiêu Y quơ quơ, "Phía sau còn có đặc sắc hơn, này đã không chịu nổi? Nương ngươi đồng ý ta, tùy ta xử trí ngươi. Nàng biết ngươi sẽ không cam lòng nhận lỗi, ta cũng không lạ gì nhận lỗi, chúng ta đều rất có dự kiến trước đúng không?"

Hàn quang của chủy thủ rốt cục để Mộ Tiêu Y khóc, nàng như trước cầm lấy cánh tay của mình, lại cũng không dám cậy mạnh nữa.

"Ta… Ta nhận lỗi. Ngày đó ở Hà phủ môn, ta là cố ý. Thế nhưng không hoàn toàn là một mình ta sai, các nàng…"

"Suỵt…" Mộ Tiêu Thư ngăn nàng lại, "Có phải là một mình ngươi sai hay không hiện tại đã không trọng yếu, quan trọng là ngươi đến trên tay của ta, mà mẫu thân cùng tỷ tỷ ngươi nói là lỗi của một mình ngươi, hiểu chưa?"

Mộ Tiêu Thư cầm chủy thủ bỉ hoa hai cái, chần chờ nói: "Kế tiếp nên từ nơi nào hạ thủ đây?"

"Đừng! Đừng! Ngươi còn muốn để ta thế nào? Ta cái gì đều chịu làm, chỉ cần ngươi nói ra…"

Mộ Tiêu Thư nghe vậy ngừng tay, đem chủy thủ thả trở lại, gọi nha hoàn nói: "Thay nàng băng bó vết thương."

Mộ Tiêu Y thở phào nhẹ nhõm, lại lo lắng Mộ Tiêu Thư đang đánh chủ ý. Bọn nha hoàn tiến lên vì Mộ Tiêu Y xử lý vết thương, Mộ Tiêu Thư ngồi xuống.

“Ta vốn có thể chậm rãi dằn vặt ngươi.”

“Đúng… Ta sẽ nhớ kỹ ngươi tha ta…”

Mộ Tiêu Thư thổi phù một tiếng bật cười: “Loại lời trái lương tâm này ngươi cũng nói được! Ta biết rất rõ, ngươi chỉ là muốn tiên trước ổn định ta, sau này sẽ tìm ta tính sổ! Ta nói đúng hay không?”

Mộ Tiêu Y không có hé răng, chỉ là cúi thấp đầu.

“Kỳ thực ta vốn cũng rất hận ngươi! Ngươi để ta trước mặt mọi người làm xấu như vậy, ta đối với ngươi hận thấu xương! Cái loại tư vị bị mọi người thóa mạ này ngươi không có đã nếm thử. Ngày hôm nay ta vốn là nghĩ hảo hảo dằn vặt ngươi, cho ngươi hối hận chuyện lúc đầu đã làm, nhưng khi nhìn đến ngươi hôm nay đáng thương, ta đột nhiên lại không muốn làm như vậy.”

Mộ Tiêu Y mạnh ngẩng đầu, nhìn Mộ Tiêu Thư, trong mắt nàng hàm chứa không cam lòng, lại không thể tránh được.

Mộ Tiêu Thư nói tiếp: “Ngươi bị thân sinh mẫu thân và mẫu thân và tỷ tỷ bán là kẻ đáng thương, mặc dù có thân nhân, nhưng cũng cùng tình cảnh với ta có điểm giống nhau. Ai, thẩm thẩm nàng vì sao không thích ngươi như thế? Cần ngươi tới hoán tiền đồ cẩm tú của tỷ tỷ ngươi.”

Mộ Tiêu Y như trước không lên tiếng, chỉ là trong ánh mắt có nước mắt chớp động.

Hôm nay phát sinh tất cả, đã đủ để cho nàng minh bạch chuyện từ đầu đến cuối. Vị mẫu thân kia của nàng vẫn bất công, chưa từng có thay đổi qua!

Chờ băng bó xong, Mộ Tiêu Thư quả thực cho người thả Mộ Tiêu Y đi, không có muốn nàng nhận lỗi nữa, cũng không có như nàng đối với Lý thị nói như vậy dằn vặt nàng.

Mộ Tiêu Y không dám tin tưởng, nhát gan nhìn Mộ Tiêu Thư, suy đoán độ có thể tin trong lời nói của nàng. Thẳng đến bọn nha hoàn dẫn nàng ly khai Phong Trạch, nàng mới chính thức buông lỏng xuống.

Chờ Mộ Tiêu Y ly khai, Khởi Thanh bất mãn nói: “Thứ cho nô tỳ nói thẳng, cách làm của tiểu thư cũng không thỏa đáng.”

“Sai lại nói như vậy?”

“Nếu muốn cho người bởi vì sợ hãi mà không lại dám trêu chọc tiểu thư, tiểu thư làm vẫn chưa đủ. Hiện tại thả nàng đi, không chỉ có không đạt được hiệu quả, ngược lại sẽ để cho nàng càng hận tiểu thư hơn.”

Mộ Tiêu Thư cười cười, đối Khởi Thanh nói: "Ngươi tựa hồ hiểu rất nhiều a."

Khởi Thanh không có đáp, Mộ Tiêu Thư nói tiếp: "Ngươi nói ta cũng minh bạch, bất quá mục đích của ta cùng ngươi lại không giống. Ta cũng không cần nàng sợ ta, trái lại muốn cho nàng bảo lưu tính tình táo bạo của nàng, hảo đi đối phó người khác."

Khởi Thanh giật mình, một lát nặn ra một câu: "Tiểu thư là chỉ… Lý phu nhân cùng Mộ Tiêu Chiêu?"

Mộ Tiêu Thư cười mà không nơi, trái lại nói câu không thể làm chung: "Lý thị để Trang bà tử làm chuyện này, trái lại đĩnh nại nhân tầm vị."

Sau đó nàng nhíu mày, nghĩ tới Đàm Hạo Uyên.

Một hạ nhân đi đối phó tiểu thư, có thể không bị ghi hận sao? Trang bà tử gần đây không được trọng dụng, một nhiệm vụ thứ nhất là như thế. Có thể Lý thị nàng… Đối với chuyện ở tú viên ngày đó bị vào đầu đập một cái còn ghi hận trong lòng.

Trang bà tử bị oanh sau khi ra ngoài, vẫn đang đợi tin tức. Nàng lại thật không ngờ, Mộ Tiêu Y nhanh như vậy đi ra, hơn nữa nhìn còn không phát sinh chuyện gì.

Trang bà tử nhìn Mộ Tiêu Y từ trên xuống dưới, khó có thể tin vấn: "Tam tiểu thư, xong việc rồi?"

Mộ Tiêu Y hung hăng trừng nàng một mắt, không nói một lời đi. Trang bà tử sờ sờ cái mũi của mình, nhìn Phong Trạch một chút, lại nhìn một chút phương hướng Mộ Tiêu Y ly khai, cuối cùng tcùng hai tức phụ thoe nàng, chuẩn bị đi trở về phục mệnh.

Mộ Tiêu Y trở lại Hà phủ, gương mặt âm trầm, gọi xa phu lập tức tiễn nàng hồi kinh. Đối mặt với hỏi han ân cần của Hà Uyển Nương, cũng là hờ hững.

Thời gian đến kinh thành, nàng không có trực tiếp hồi Mộ phủ, mà là để xa phu thay đổi tuyến đường, đến y quán trước.

Y quán này cực kỳ nổi danh trong ở kinh thành, Liễu Xuân đại phu nổi danh ngồi công đường xử án, ngoại trừ ngự y trong cung, hắn là danh khí lớn nhất. Phàm là nhà giàu sang có ai bị bệnh, người thứ nhất nghĩ tới chính là tìm đến Liễu đại phu.

Mộ Tiêu Y vào y quán, dược đồng đến đây gọi, nàng cũng không nói khác, chính là một câu: "Ta muốn gặp Liễu Xuân."

Dược đồng đánh giá Mộ Tiêu Y, thấy nàng y phục hoa lệ, không giống người bình thường, liền coi trọng, hòa hòa khí khí nói: "Cô nương muốn mua dược hay là xem bệnh? Liễu đại phu đến khám bệnh tại nhà,

vẫn còn chưa trở lại."

"Ta đây sẽ chờ hắn trở về!" Mộ Tiêu Y tiện tay kéo ghế, cứ như vậy ngồi xuống.

Vị dược đồng kia thấy sắc mặt nàng bất hảo, cử chỉ cổ quái, âm thầm lẩm bẩm hai câu, cũng liền đi ra ngoài.

Mộ Tiêu Y chờ đến ban đêm, may mà căn y quán này ban đêm cũng không đóng cửa, có người trách nhiệm. Chờ Liễu Xuân trở lại y quán, một mắt gặp được pho tượng của Mộ Tiêu Y.

Hắn ngẩn ra, cảm thấy người này có chút quen mặt, sau đó nghĩ tới, đây không phải là tam tiểu thư của Mộ gia sao?

"Nguyên lai là Mộ tam tiểu thư." Liễu Xuân cười híp mắt chào hỏi, sau đó sắc mặt cổ quái, "Đã trễ thế này, tiểu thư vì sao còn không hồi phủ, lại ở chỗ này chờ lão phu?"

Mộ Tiêu Y vòng vo chuyển cái cổ cứng ngắc, thanh âm khàn khàn nói: "Bớt sàm ngôn đi, ta là tới tìm ngươi mua độc dược."

Lời này, Liễu Xuân vội vã nhìn chung quanh, giảm thấp thanh âm nói: "Tiểu thư mời theo lão phu, nơi đây không tiện nói."

Mộ Tiêu Y bị Liễu Xuân dẫn đến một phòng, hai người nói nhỏ một trận, cuối cùng nàng lấy một gối dược đi ra khỏi y quán.

Mộ Tiêu Y trở lại Mộ phủ, Lý thị lại càng hoảng sợ! Nữ nhi lúc này trở về, thực tại để cho nàng ngoài ý muốn. Lại nhìn trên người Mộ Tiêu Y, không giống như là chịu tội gì lớn, tâm liền để xuống.

"Tiêu Y, ngươi chuyện gì xảy ra? Trễ như thế trở về, nói cái gì a. Nếu là không kịp, ngày mai cũng có thể về a."

Biểu tình Mộ Tiêu Y cứng đờ nở nụ cười một chút, đem tay áo của mình lật lên, lộ ra vết thương được băng bó kỹ.

Lý thị thấy, trong miệng liên tục kinh hô vài tiếng: "Đây là thế nào bị thương? Vết thương có hay không hảo hảo xử lý? Nhanh để mẫu thân nhìn."

Mộ Tiêu Y mạnh thu tay về, mặt lạnh vấn: "Mẫu thân thực sự không biết sao?"

"Ta làm sao sẽ biết… Chẳng lẽ là… Mộ Tiêu Thư? Thời gian ngươi đi nói xin lỗi nàng, nàng đem ngươi đả

thương? Đồ hỗn trướng, nàng làm sao dám!"

Mộ Tiêu Y mắt lạnh nhìn Lý thị, nếu là lúc trước nói không chừng nàng thật đúng là sẽ tin. Nhưng là hôm nay, Trang bà tử cũng dám xuất roi uy hiếp nàng, còn dám đối với nàng châm chọc khiêu khích, nàng nếu là còn nhìn không rõ, thực sự dại dột hết có thuốc chữa.

"Nương, tỷ tỷ sẽ lên làm hoàng hậu sao?"

Lải nhải của Lý thị bị cắt đứt, nghi ngờ nhìn Mộ Tiêu Y, một lát mới đáp: "Nữ nhi Mộ gia chúng ta, trời sinh là làm hoàng hậu, chỉ là hiện tại…"

Mộ Tiêu Y hỏi xong câu này, xoay người trở về gian phòng của mình.

Ngày thứ hai, Lý thị lại để cho người đi tìm Trang bà tử tới hỏi. Bởi vì biểu hiện của Mộ Tiêu Y quái dị, cùng trước đây rất không giống, nàng lo lắng.

Lúc nha hoàn trở lại, là lẻ loi một mình, Lý thị bất mãn nói: "Trang bà tử đâu?"

Nha hoàn sắc mặt trắng bệch, lắp bắp nói: "Trang… Trang bà tử nàng chưa…chưa thức dậy…"

"Không thức dậy?" Lý thị thiêu mi, "Bổn phu nhân cũng đã thức, nàng lại còn đang ngủ? Thứ đáng chết này càng ngày càng lớn lối… Chờ một chút, chẳng lẽ ngươi không đánh thức nàng?"

"Không… Không phải là… Nô tỳ…"

"Nói điểm chính!" Lý thị không có kiên trì, sắp nổi dóa.

"Là! Trang bà tử nàng… Nàng đã chết!

Lửa giận của Lý thị trong nháy mắt tiêu tán hầu như không còn, chỉ còn sót lại đầy bụng nghi hoặc. Chết? Thế nào liền chết? Trang bà tử chết?

"Trang bà tử?"

Nha hoàn gật đầu.

"Thế nào liền chết?"

“Nô tỳ không biết, nô tỳ vào phòng của nàng, liền thấy nàng… Nàng…”

Trang bà tử đúng là chết, Lý thị tự mình đi nhìn. Một đôi mắt nàng trợn tròn, sắc mặt xanh tím, chết không nhắm mắt. Lý thị nhìn trong lòng phát lạnh, một người hảo đoan đoan, thế nào lại đột nhiên chết?

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——

:-P Rảnh rỗi được nghỉ học tặng mọi người thêm một chương hehe

47. Chương 47: Bị Leo Cây

Editor: Luna Huang

Đúng lúc này, nàng chú ý tới một bọc giấy bên cạnh, bên trong có một ít thịt. Trang bà tử tham ăn nhất, Lý thị theo bản năng cảm thấy bọc giấy có chút vấn đề, đang muốn lấy ra xem, đột nhiên có người hô một tiếng: “Nương.”

Đây là thanh âm của Mộ Tiêu Ym Lý thị thẳng người lênm chỉ thấy Mộ Tiêu Y đi tới.

“Đây là thế nào?” Mộ Tiêu Y cười hì hì vấn, “Trang bà tử? Nàng thật đã chết rồi?”

Mộ Tiêu Y không sợ hãi chút nào, cứ như vậy nhìn chằm chằm hình dạng của Trang bà tử. Biểu tình thậm chí còn có chút vị tân tân. Lý thị nhìn nữ nhi như vậy, trong lòng hàn khí càng đậm. Sẽ không phải là… Sẽ không phải là…

Một hạ nhân Mộ gia chết, này thực sự không có gì lớn, nhà ai không phải như vậy a? Lý thị xuất chút tiền, đã đem Trang bà tử táng, về phần nguyên nhân cái chết của nàng, không ai cảm thấy hứng thú, ngoại trừ Lý thị ra.

Mộ Tiêu Chiêu thấy nương của mình thân có chút mất hồn mất vía, suy đoán có thể là bởi vì chuyện của Mộ Tiêu Thư, liền đi vào trấn an.

“Ngày hôm nay nàng nên trở về. Nương, ngươi cũng không cần lo lắng, chúng ta không phải là đã lời của nàng đi làm sao? Cũng may muội muội cũng chưa chịu bao nhiêu tội.”

Lời nói này của Mộ Tiêu Chiêu có chút chột dạ, cái gì gọi là chưa chịu bao nhiêu tội? Trên cánh tay của Mộ Tiêu Y bị mất đi một miếng thịt!

"Đúng vậy, ngươi nói đúng… Chỉ là có chút kỳ quái, ta đang suy nghĩ…"

Một câu nói gián đoạn của Lý thị, làm Mộ Tiêu Chiêu nghe được mạc danh kỳ diệu, hỏi nàng, Lý thị lại không chịu giải thích.

Đến cuối cùng, Lý thị gọi người tiến đến, căn dặn các nàng thu thập xong viện tử của Mộ Tiêu Thư, còn có lúc cùng Mộ Tiêu Thư lúc nói chuyện phải chú ý giọng nói. Giao phó xong những thứ này, nàng mới an tâm một chút.

Trước khi Mộ Tiêu Chiêu về, Lý thị gọi xa phu ngày hôm qua chở Mộ Tiêu Y hồi phủ, sau lại người đi tìm Liễu Xuân hỏi một ít chuyện, biết được Mộ Tiêu Y độc dược! Bởi vậy, nguyên nhân cái chết của Trang bà tử cũng rất rõ ràng.

Mộ Tiêu Y đối với Trang bà tử đều hận như thế, vậy đối với cách làm của nàng vị mẫu thân này… Lý thị không dám nghĩ tiếp nữa. Mặc kệ Mộ Tiêu Y nghĩ gì, chỉ cần ổn định Mộ Tiêu Thư, vấn đề cũng sẽ không lớn.

Như theo như lời của Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Thư ở Anh Nguyên đã thu dọn đồ đạc, chuẩn bị khởi hành trở lại kinh thành.

Hành lý mang theo cũng không nhiều, lúc này lại có nhiều nha hoàn hỗ trợ như vậy, sớm liền chuẩn bị thỏa đáng. Mộ Tiêu Thư phái người đến hành cung Anh Nguyên truyền lời, lúc đó Đàm Hạo Uyên chính mồm nói, muốn tới tiễn nàng.

Người phái đi không bao lâu liền trở về, đối với Mộ Tiêu Thư nói: "Nô tỳ không có nhìn thấy điện hạ."

"Không có nhìn thấy? Có quan hệ gì, chỉ cần hắn biết là được."

"Không phải, bọn họ nói cho nô tỳ, nói điện hạ không có ở hành cung Anh Nguyên, hắn trở lại kinh thành."

Lúc này Mộ Tiêu Thư rõ ràng ngây ngẩn cả người, Đàm Hạo Uyên trở lại kinh thành? Hắn không phải nói muốn lưu lại sao? Hắn không phải là còn nói muốn tiễn nàng sao? Thế nào âm thầm đi trở về?

Đúng lúc này, Cố Viễn tới.

"Nhị tiểu thư, chủ tử để cho ta tới nói một tiếng, hắn có việc gấp, phải trở lại kinh thành xử lý, không thể tới tiễn ngươi. Điện hạ nói, chờ nhị tiểu thư hồi kinh, hắn trước đi thăm."

Mộ Tiêu Thư vốn là còn có chút lưu ý, bị người cho leo cây cảm giác cũng không tốt. Thế nhưng Cố Viễn tự mình đến nói rõ ngọn nguồn, khí của nàng liền tiêu mất, bất quá nàng còn có chút hiếu kỳ.

“Đến cùng là dạng việc gấp gì? Có thể nói cho ta nghe một chút?”

“Này…” Mặt Cố Viễn lộ vẻ vẻ khổ sở, “Xin lỗi, chuyện liên quan đến cơ mật, không có tiện nói.”

“Được rồi, đã như vậy…” Mộ Tiêu Thư chuyển hướng Khởi Thanh, mở miệng hỏi, “Khởi Thanh, chúng ta khởi hành, mã xa chuẩn bị xong chưa?”

“Hồi bẩm tiểu thư, mã xa chuẩn bị tốt, chỉ cần đem hành lý trang hảo, có thể đi.”

Cố Viễn tiếp lời: “Ta phái mấy người trợ thủ bảo hộ nhị tiểu thư.”

Khởi Thanh trợn to mắt, tức giận nói: “Không cần.”

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, Khởi Thanh đây là cảm thấy Cố Triêu xen vào việc của người khác, còn đang chất vấn của nàng!

Bên này Khởi Thanh cùng Cố Triêu đấu võ mồm, bên kia nha hoàn sai vặt khuân đồ, tất cả chuẩn bị xong. Mộ Tiêu Thư đang muốn lên xe ngựa, ven đường đã có một chiếc xe ngựa chạy đến, đứng ở cửa Phong Trạch, chặn lối đi.

Chiếc xe ngựa này vô luận từ phương diện nào mà nói, cùng mã xa của Phong Trạch đều không cách nào so sánh được. Hai chiếc bày cũng một chỗ, cao thấp lập phán. Ngoài ra còn có hai người cưỡi ngựa, đi theo bên cạnh chiếc xe ngựa này.

Khởi Thanh cau mày, chuẩn bị xua đuổi, đã có một người xuống ngựa, đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

“Đứng lại! Ngươi là ai?” Khởi Thanh đưa tay cản lại, thần sắc nghiêm nghị chất vấn.

Người nọ cười hắc hắc một chút, sau đó từ trong lòng ngực lấy ra một phong thư, hai tay dâng: “Ta là Trương Vũ, hắn là Phùng Long. Phu nhân lo lắng trên đường không yên ổn, phái hai người chúng ta đến đây, hộ tống nhị tiểu thư trở lại kinh thành. Đây là thư phu nhân thơ đích thân viết.”

Khởi Thanh nhận thư, không có đưa cho Mộ Tiêu Thư, trái lại bản thân đem thư mở ra, kiểm tra qua, lúc này mới đưa cho Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư nhìn thư, đích thật là bút tích của Lý thị, Mộ Tiêu Thư còn vị xa phu kia, ngay lúc đó thật là hắn đưa Mộ Tiêu Thư tới Anh Nguyên, hộ vệ không phải nhóm người kia. Vô luận là mã xa hay là hộ vệ, Mộ phủ cũng không bằng Phong Trạch, bất quá nàng vẫn là hay là đối với hai người truyền tin nói: “Vậy phiền phức nhị vị rồi.”

Khởi Thanh tuy rằng không đồng ý, lại đem lời giấu ở trong lòng, dưới sự chỉ huy người đem đồ dời đến trên một chiếc xe ngựa khác.

Lại là một trận bận rộn, Mộ Tiêu Thư cuối cùng cũng lên xe ngựa, Khởi Thanh bên trong xe bồi, Trương Vũ cùng Phùng Long một tả một hữu, đi theo hai bên mã xa.

Mộ Tiêu Thư chọn mã xa của Lý thị phái tới, không phải là bởi vì trước đáp ứng rồi Lý thị, lúc này để cho nàng yên tâm mà thôi.

Khởi Thanh hỏi: "Tiểu thư có từng gặp qua hai người này?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu: "Chưa từng, ngươi cũng không có ấn tượng?"

"Không có." Khởi Thanh thập phần khẳng định nói.

"Nàng còn trông cậy vào ta đi giúp đại nữ nhi leo lên hậu vị, như thế nào dám động thủ với ta? Chúng ta cẩn thận một chút là được."

Mã xa bình an vô sự tới nửa đường, vẫn chú ý đường đi tiếp Khởi Thanh đột nhiên hạ màn xe xuống, đối với Mộ Tiêu Thư nói: "Đường này sai tuyến!"

Chính nhắm mắt dưỡng thần Mộ Tiêu Thư mở mắt ra: "Sao lại nói thế?"

"Vốn nên hướng chính bắc đi, hiện tại lộ tuyến của mã xa lại trật, hướng đông bắc đi."

Mộ Tiêu Thư biến sắc, đối với Khởi Thanh nói: "Ngươi đi hỏi một chút."

Khởi Thanh lập tức ở trên vách mã xa phách lên, xa phu nghe được thanh âm, kéo lại cương ngựa, ở bên ngoài hỏi: "Nhị tiểu thư, có cái gì phân phó?"

Mộ Tiêu Thư vén rèm xe lên, giống như vô ý xem phong cảnh, thực tế đang lặng lẽ quan sát Trương Vũ.

Khởi Thanh thay Mộ Tiêu Thư đáp: "Ta nhớ ;ại không phải là con đường này, ngươi xa phu này, đến cùng có biết đường không? Không nhận biết đường thì xuống ngay, để ta tới!"

Xa phu cười khổ mà nói: "Ngươi gấp làm gì a, tổng nghe ta giải thích đi? Nguyên lai đường kia không đi được, có một ngọn núi sụp xuống, đem đường ngăn chặn, nên chúng ta không thể làm gì khác hơn là vòng đường."

Mộ Tiêu Thư buồn cười vấn: "Vừa không có thiên tai, núi đang tốt làm sao sẽ sụp xuống? Sẽ không phải là nhân họa đi?"

"Này..." Xa phu bị hỏi đến mục trừng khẩu ngốc, chỉ là hướng hai vị hộ vệ kia nhìn lại, "Cụ thể ta cũng không rõ ràng lắm, tin tức lấy được chính là nói như vậy."

"Núi tên gì?"

"Núi nhỏ vô danh mà thôi."

Mộ Tiêu Thư lại hỏi, "Còn phải đi bao lâu?"

"Không cần quá xa, tiểu thư yên tâm, ngày hôm nay là có thể đến."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, không có hỏi lại, chỉ là dư quang lại thấy, thần sắc của Trương Vũ trong nháy mắt này có chút buông lỏng.

Mã xa tiếp tục đi tới, cảnh sắc ven đường càng ngày càng xa lạ, mắt thấy càng chạy càng đến nơi hẻo lánh.

Từ Anh Nguyên đến kinh thành trên đường lui tới xa mã mỗi ngày đều có không ít, theo lý thuyết nếu đường bị chặn, cũng nên có nhiều người chọn đường này mới đúng. Thế nhưng tình huống hiện tại xem ra, đường này chỉ dành cho bọn họ, chí ít Mộ Tiêu Thư sẽ không chiếc xe ngựa thứ hai chạy qua.

Một đoạn thời gian, mã xa đi ngang qua một thôn nhỏ. Xa phu đem xe dừng lại, đối với Mộ Tiêu Thư nói: "Tam tiểu thư, chúng ta ở chỗ này nghỉ một lát, ăn một chút lại tiếp tục lên đường?"

Mộ Tiêu Thư suy tư chỉ chốc lát, đáp ứng. Phu xe kia cùng một hộ vệ cùng nhau vào thôn, chờ bọn hắn trở về, mang đến cho Mộ Tiêu Thư một tin tức tốt.

"Chúng ta ở trong thôn tìm gia đình, mua con gà, lại mua ít rau, để cho bọn họ giúp đỡ làm một bữa cơm. Thỉnh tiểu thư trước xuống xe, chúng ta đi ăn bữa cơm."

Nếu đều đã sắp xếp xong xuôi, Mộ Tiêu Thư cũng không có đạo lý cự tuyệt, liền dẫn Khởi Thanh vào thôn.

Người trong thôn thấy ngoại nhân tới, mặc dù có người tò mò nhìn chằm chằm, lại không đến mức quá mức, phỏng chừng ở đây cũng không phải chỗ hay có người đến.

Mộ Tiêu Thư hăng hái bừng bừng nhìn hoàn cảnh chung quanh, một đường vào trong thôn. Kinh qua một cây cầu đá nhỏ, trước mắt của nàng đột nhiên nhoáng lên, như một bức vật gì vậy từ trước mắt nàng hiện lên, để đầu của nàng bất tỉnh một chút.

Khởi Thanh vội vã đỡ lấy Mộ Tiêu Thư, xa phu dừng bước, giật mình nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, mà hai hộ vệ, ánh mắt ngưng trọng nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư.

"Tiểu thư, ngươi thế nào?" Khởi Thanh bén nhạy phát hiện dị thường của hai hộ vệ, một bên cẩn thận đề phòng, một bên như không có chuyện gì xảy ra hướng Mộ Tiêu Thư đặt câu hỏi.

Đầu của Mộ Tiêu Thư đột nhiên hạ một cái, từ từ chuyển biến tốt đẹp thanh tỉnh. Nàng dựa vào Khởi Thanh nhìn bốn phía, luôn cảm thấy là lạ ở chỗ nào.

Vì sao trước một khắc nàng còn rất tốt, đi ngang qua cầu kia lại đột nhiên…

Mộ Tiêu Thư tỉ mỉ quan sát đến cầu đá kia, do một ít tảng đá lớn tạo thành, giữa mỗi khối đá đều có không ít khe nhỏ. Có thể trực tiếp thấy nước dưới. Hòn đá lung lay lắc lắc, như là tùy thời sẽ sập, rồi lại không khỏi rắn chắc.

Sông phía dưới quả thực không thể gọi là sông, rất hẹp rất nhỏ rất nhỏ, cũng không biết chảy đi nơi nào.

Mộ Tiêu Thư nhìn tới nhìn lui, cũng không có phát hiện bất luận cái gì sai.

"Tiểu thư?"

"Ta không sao, có thể là thân thể có điểm hư." Mộ Tiêu Thư thuận miệng che giấu, lại hỏi hộ vệ, "Nơi này là thôn gì? Lúc tiến vào nhìn thấy bài tử, thế nhưng chữ đều đã mờ nhạt?"

"Là Lâu Gia thôn." Một hộ vệ đáp.

"Lâu Gia thôn…" Mộ Tiêu Thư rũ mắt xuống, nói thầm tên này.

"Nhị tiểu thư chưa từng nghe qua Lâu Gia thôn sao?"

"Chưa từng nghe qua…" Mộ Tiêu Thư theo bản năng đáp, đột nhiên chú ý tới câu hỏi của tên hộ vệ. Nàng ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy hộ vệ kia vội vội vàng vàng dời đi đường nhìn.

Trong lòng Mộ Tiêu Thư rùng mình, nàng đã nghe qua Lâu Gia thôn này sao?

48. Chương 48: Nghi Tâm Tái Khởi

Editor: Luna Huang

Lúc này có thôn dân kinh qua, muốn qua cầu, Mộ Tiêu Thư dưới sự nâng đỡ của Khởi Thanh xuống cầu.

Xa phu ở phía trước cất bước hắn nói gia đình kia đi đến, hai hộ vệ lặng yên không một tiếng động trao đổi một ánh mắt, cũng đi theo.

Bữa cơm này là đến lúc chuẩn bị, vị đạo cũng không dám trông cậy vào. Dùng qua bữa xong, đoàn người liền về tới trên mã xa, xa phu vội vàng hướng kinh thành đi.

Chuyến này Mộ Tiêu Thư trở về, được nhiệt tình nghênh tiếp. Lý thị mang theo một đống hạ nhân, tự mình tới cửa đón tiếp, trận này trượng đem Mộ Tiêu Thư dọa cho lại càng hoảng sợ.

Mã xa vừa dừng lại, nàng nghe được thanh âm của Lý thị, sau đó có một đóng sai vặt bộc phụ, dọn đồ, đưa nước đưa khăn.

"Tiêu Thư, vết thương khôi phục thế nào?" Lý thị ân cần hỏi.

"Thẩm thẩm muốn hỏi có thể trở ngại ước định của chúng ta hay không? Ngươi yên tâm, ta nếu đáp ứng rồi, nhất định sẽ làm được."

Lý thị cười cười: "Thành, ta đây an tâm chờ."

Mộ Tiêu Thư vào phủ, trước đi gặp qua Mộ Triển Mẫn. Vị này đứng đầu một nhà thuận miệng nàng nói mấy câu, đã đem người đuổi đi gấp.

Chờ đến Phức Hương viện, bên tai Mộ Tiêu Thư mới rốt cục thanh yên tĩnh trở lại. Khởi Thanh vì nàng lấy nước rửa mặt, Mộ Tiêu Thư tẩy trừ hoàn tất, nhìn nha hoàn ở một bên nói rằng: "Ta cảm thấy người trong viện này cũng nên thay đổi rồi."

Cái lỗ tai của nha hoàn kia tựa hồ giật giật.

Khởi Thanh đáp: "Ở Phong Trạch có không ít tỳ nữ huấn luyện tốt, không bằng trực tiếp đem các nàng mang tới, tổng so với bên ngoài tin cậy hơn."

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, để nha đều đi ra ngoài, chỉ chừa Khởi Thanh một người, sau đó tả oán nói: "Đem người của Phong Trạch gọi đến, sau đó ta từ bị vị thẩm thẩm kia giám thị, đổi thành bị chủ tử nhà ngươi giám thị, ngươi cảm thấy có đúng hay không?"

Khởi Thanh cúi đầu nở nụ cười, nói: "Dù cho không cần các nàng, tình huống cũng một dạng."

Mộ Tiêu Thư tức giận liếc nàng một cái, Khởi Thanh nói không sai, trước mắt vị này mới là số một gián điệp lớn, còn một ngày hai mươi bốn tiếng đồng hồ tùy thân hầu hạ, cái gì có thể giấu diếm được mắt của nàng?

Bất quá về điểm hư hỏng này của nàng Đàm Hạo Uyên cơ bản đều biết, muốn lừa cũng không lừa được. Có Khởi Thanh tay chân này ở, còn thật tiện.

Mộ Tiêu Thư nhận mệnh nói: "Mà thôi, ngươi đi mang người điều đến đây đi, đề phòng cướp." Dù sao người trong Phong Trạch, cũng trạch tử cùng nhau đều đưa cho nàng.

Khởi Thanh đáp ứng, Mộ Tiêu Thư một bên suy tư, vừa nói: "Còn có một việc… đường từ kinh thành đến Anh Nguyên thực sự bị chặn sao?"

"Cái này dễ thôi, ta đi tra một chút sẽ biết."

Mộ Tiêu Thư nhìn về phía vị nha hoàn này của mình: "Ngươi muốn thế nào tra?"

"Không phải là có Cố Viễn sao?? Để cho hắn vì tiểu thư bôn ba một chút."

Có bát quái! Mộ Tiêu Thư trợn to mắt, đang muốn vấn chút gì, Khởi Thanh giải thích, "Đây đều là chủ tử phân phó." Bát quái chi tâm của Mộ Tiêu Thư nhất thời yên lặng.

"Còn có Lâu Gia thôn kia, tra một chút, mhìn có đầu mối gì không."

Mộ Tiêu Thư nghỉ ngơi một ngày, động tác của Khởi Thanh rất nhanh, đến ngày thứ hai, thì có một nhóm nha hoàn đến Mộ phủ. Phức Hương viện nhất thời tiếng người ồn ào, bọn nha hoàn bị đuổi ra ngoài đại thể thất kinh, nhất là "Tam thu".

Thu Diệp kinh ngạc nhìn nói: "Chúng ta là phu nhân phân đến viện này, tiểu thư làm như vậy, có hỏi qua phu nhân?"

Thu Thực cũng xen vào nói: "Đúng vậy, Mộ phủ xưa nay phu nhân quản sự, tiểu thư trở lại Mộ gia cũng không bao lâu, cứ như vậy làm việc ngỗ nghịch phu nhân, sợ là không thích hợp. Sau này tiểu thư còn phải xuất giá, cũng phải cậy vào phu nhân?"

Bọn nha hoàn của Phức Hương viện ngươi một lời ta một lời nhỏ giọng nghị luận, Mộ Tiêu Thư ghét ồn, đang muốn cho người đem các nàng mang đi, lúc này Lý thị đích thân đến.

Tam thu thấy Lý thị, rất cao hứng, lòng tràn đầy trông cậy vào Lý thị có thể cho Mộ Tiêu Thư nhìn một ít sắc mặt, để cho nàng lớn lối như vậy, để cho nàng muốn đuổi các nàng đi!

Lý thị cười ha hả vào Phức Hương viện, há mồm nhân tiện nói: "Ta đều nghe nói, nếu những nha hoàn này không dùng được, vậy không cần liền bỏ. Trần bà tử, ngươi mang người lĩnh, Mộ gia chúng ta không cần những thứ vô dụng này, nên bán thì bán."

Trần bà tử đi ra, lên tiếng vâng.

Tam thu quá sợ hãi, lại muốn bán? Lần này bán sẽ không biết sẽ gặp phải loại gia đình gì. Các nàng trăm triệu lần không nghĩ tới, Lý thị lúc này cư nhiên tốt như vậy.

Thu Nhị không cam lòng nói: "Phu nhân, nếu như mở trì này của nhị tiểu thư, sau này phu nhân ở Mộ gia còn thế nào đặt chân?"

Thốt ra lời này, trong viện nhất thời lặng ngắt như tờ.

Trong Lý thị vốn cũng không thoải mái, Mộ Tiêu Thư muốn thay đổi hạ nhân, còn không kinh qua đồng ý của nàng, nàng có thể vui vẻ sao? Nhưng là vì để ngừa vạn nhất, nàng vẫn là quyết định tạm thời nhượng bộ. Thế nhưng nha hoàn không có mắt này hết lần này tới lần khác nói loạn, Lý thị nhất thời phát hỏa.

"Mộ phủ chúng ta lúc nào sinh ra nha hoàn giáo huấn chủ tử như thế, thảo nào Tiêu Thư muốn đổi người rồi, Trần bà tử, đánh cho ta!"

Bà tử lập tức xắn tay áo chuẩn bị, nàng đã thay thế Trang bà tử, trở thành nhất đại hồng nhân trước mặt Lý thị. Lúc này lại có một thanh âm thanh thúy nói: "Chậm đã!"

Trần bà tử khó chịu dừng tay lại, Thu Nhị gần bị đánh thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại phát hiện người nói chuyện là Mộ Tiêu Thư, khẩu khí kia lần thứ hai nói lên.

"Tiêu Thư, ngươi chẳng lẽ luyến tiếc nha hoàn này chịu đòn?"

"Thẩm thẩm giáo huấn nha hoàn, thiên kinh địa nghĩa, chỉ bất quá… Nhìn viện này của ta một chút, rất loạn, không bằng như vậy, thẩm thẩm dẫn theo người của ngươi trở lại, phía sau cánh cửa đóng kín chậm rãi giáo huấn, thế nào?"

Lý thị vừa nghe, thiếu chút nữa nghẹn khí, đây là ngại nàng ngại nhãn, tiện thể còn ám phúng nàng một chút nàng một chút. Lập tức thở phì phò kêu Trần bà tử, đem toàn bộ hạ nhân liên can mang đi.

Người chướng mắt đều xử lý xong, cả viện phảng phất đều rộng rãi, Mộ Tiêu Thư nghĩ thầm thiết bị ở cửa tú phòng cũng nên thái xuống rồi.

“Khởi Thanh, từ sau khi về, có người tựa hồ còn chưa thấy qua.”

“Tiểu thư nói Phó di nương?”

Mộ Tiêu Thư vô cùng kinh ngạc: “Ngươi là con giun trong bụng ta sao?”

“Phó di nương khoảng chừng nghe nói gì đó, không dám trở lại tìm tiểu thư, chỉ sợ cũng không hy vọng tiểu thư đi tìm nàng.”

“Chỉ sợ là để nàng thất vọng rồi.” Mộ Tiêu Thư cười nói, “Trễ một chút chúng ta đi ” Vấn an” nàng.”

“Chuyện tiểu thư bảo ta tra, đã có mi mục.”

Trong lòng Mộ Tiêu Thư rùng mình, nghiêm mặt nói:” Ngươi nói.”

“Từ kinh thành đến Anh Nguyên đường vẫn thông suốt, căn bản không có sự kiện cái gì sụp xuống!”

Khởi Thanh mang tới tin tức này để Mộ Tiêu Thư khiếp sợ không gì sánh được, nàng cho người nghiệm chứng chuyện này chân giả, chỉ là vì để ngừa vạn nhất. Nàng nhìn lại, loại chuyện này tra một cái lòi ra, sẽ không có người đi làm, sự thực cho thấy, nàng nghĩ đúng rồi.

“Nói cách khác, người phu xe kia lừa chúng ta!” Mộ Tiêu Thư bắt đầu ở thất nội đạc bộ, tự hỏi đến cùng chỗ kỳ hoặc gì. Trước mắt hiện lên thần tình của xa phu lúc nói chuyện, Mộ Tiêu Thư lập tức bác bỏ suy đoán của mình, “Sai. Không phải là xa phu. Là hai người hộ vệ kia!”

Thời gian nàng đang hỏi xa phu về chuyện núi sụp, phu xe kia đáp không được, liền hướng phương hướng của hộ vệ nhìn sang…

Mộ Tiêu Thư càng nghĩ càng cảm thấy là một hồi sự như thế, nàng nàng đạc bộ, “Lâu Gia thôn đâu? Nếu lộ căn bản không có bị nghẹt, bọn họ là cố ý chúng ta đi nơi đó.”

“Chính là chỗ này tương đối kỳ quái, tạm thời không có phát hiện Lâu Gia thôn có gì đặc biệt, đó chính là một thôn phổ thông thôi.”

Lâu Gia không có gì không có gì kỳ quái, bọn họ lại muốn dẫn nàng đi vào trong đó, nói cách khác, cái chỗ này đối với nàng mà nói tương đối đặc biệt. Hồi tưởng lại lúc đó hộ vệ yêu cầu vấn đề, Mộ Tiêu Thư có gật đầu.

“Xem ra ta đích xác nên nhớ kỹ Lâu Gia thôn rồi, thế nhưng vì sao một chút ấn tượng cũng không có?”

Hơn nữa thời gian nàng nhìn thấy cây cầu, trước mắt hiện lên một bức hình ảnh mơ hồ, đầu cũng bất tỉnh một chút, cây cầu, hình như cùng vật gì có quan hệ.

Mộ Tiêu Thư không nghĩ ra.

"Khởi Thanh, ngươi lại đi một chuyến, hai người hộ vệ kia cũng cần phải tra một chút."

Khởi Thanh đồng ý.

"Xem ra chúng ta còn cần dựa vào xa phu. Nếu là lần sau còn có người mưu đồ gây rối, đem chúng ta mang đi địa phương xa lạ, đó cũng không quá khóe rồi."

"Người lại chọn…"

Khởi Thanh đang muốn đề cử, Mộ Tiêu Thư khoát tay áo: "Không cần, ta có sẵn một vị xa phu, ngươi tìm người đi thay ta mua chiếc xe ngựa là được."

Thời gian Khởi Thanh đi làm việc, Mộ Tiêu Thư đã đem tên xa phu kia trong miệng nàng tìm tới.

Nàng tiến nhập APP, điều Mộ Nhất, một trận thiết trí, mặt của Mộ Nhất thay đổi. Mộ Tiêu Thư là bên ngoài hiệp hội xuất thân, tuy rằng điều chỉnh tướng mạo của Mộ Nhất, vẫn như cũ lộ ra gương mặt soái.

Thiết trí xong, nàng hài lòng nhìn tác phẩm của mình.

Mộ Nhất huấn luyện có hiệu quả rõ ràng, giá trị vũ lực đại phúc độ đề cao. Lưu hắn bên người, có thể làm xa phu, có thể làm hộ vệ, nhàn rỗi lúc không có chuyện gì làm, còn có thể thưởng thức một chút đầu gỗ của hắn một chút, chẳng phải là tam hoàn kỳ mỹ?

Chờ Khởi Thanh trở về, phát hiện đột nhiên có một xa phu, không khỏi tò mò đưa hắn mắt quan sát hắn.

Vì xa phu Mộ Nhất, Mộ Tiêu Thư cố ý đưa hắn phái đi ra ngoài, để hắn quen thuộc phố lớn ngõ nhỏ, tìm người đến dạy hắn học lái xe.

Mộ Nhất tuy là khôi lỗi, học lại so với người nhanh hơn rất nhiều, bất quá một ngày thời gian, hắn đã đạt tư cách. Mà lúc này Mộ Tiêu Thư, vùi ở trong tú phòng, đem nàng tú phẩm hoàn thành hơn phân nửa.

Tú phẩm này là bình phong, mặt trên thêu mỹ nhân thưởng anh. Mỹ nhân này không phải người lạ, chính là Mộ Tiêu Chiêu.

Tú hoàn, nàng cũng cảm thấy phi thường uể oải. Tú pháp Lung tú lung cùng tú thông thường bất đồng, cũng cực kỳ hao tổn khí lực, đồng thời thao túng thao túng vài gốc thậm chí hơn mười cây kim, luyện được lung tú, quả thực như luyện được thao túng thuật ám khí tốt nhất.

Một phen hao tổn nữa công phu, Mộ Tiêu Thư mệt mỏi choáng váng, thời gian nằm trên giường nghỉ ngơi, trực tiếp đã ngủ.

Cùng ngày ban đêm, một bóng người bay qua đầu tường của Mộ phủ, chạy vào Phức Hương viện.

Hồi lâu không gặp Mộ Tiêu Thư từ trong tú phòng đi ra, Khởi Thanh đi vào kiểm tra, vừa vặn gặp người leo tường, nàng nhưng cũng không ngăn cản, trái lại chỉ chỉ phương hướng của tú thất.

Không lâu sau. Trong tú phòng xuất hiện thêm một người.

49. Chương 49: Đó Là Khai Vị

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư nằm nghiên trên giường, ngủ được rất thuộc. Đàm Hạo Uyên đi tới trước mặt nàng, thậm chí sờ sờ tóc của nàng, Mộ Tiêu Thư như trước chưa tỉnh.

Ánh nến chiếu trên mặt của nàng, thụy nhan có vẻ mỹ lệ an tường. Trong lòng Đàm Hạo Uyên khẽ động, tay từ tóc dời đến trên mặt.

Ngón tay Đàm Hạo Uyên nhẹ nhàng mà phất qua đường viền của Mộ Tiêu Thư, hắn không dám cố sức, rất sợ làm đau nàng. Trên tay xúc cảm mềm nhẵn nhẵn nhụi, đó là tơ lụa tốt nhất trên đời này đều không thể bằng được. Đàm Hạo Uyên nhìn Mộ Tiêu Thư xuất thần, thậm chí quên mất đem tay mình lấy ra.

Mộ Tiêu Thư dù cho mệt mỏi nữa, cũng vô pháp ngủ như heo, bản năng vào lúc này phát huy tác dụng, lòng của nàng đột nhiên trầm xuống, mạnh mở hai mắt ra.

Lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt mơ hồ, bởi vì đưa lưng về phía ánh nến, nên nhìn không rõ.

Mộ Tiêu Thư lập tức thở dài một hơi, sau đó tả oán nói: “Ngươi cũng không biết hảo hảo gõ cửa, cả ngày nửa đêm chạy vào, đường đường Lân Vương điện hạ hành động thế nào như một kẻ trộm?”

Trong miệng nàng đích đích cô cô nói, đang định đứng dậy, một lọn tóc rũ xuống gò má của nàng, đó là Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên cúi người cúi đầu, hôn lên cái miếng tác quái của nàng.

Bên trong tú phòng tiếng nói chuyện đột ngột dừng lại, an tĩnh dường như toàn thế giới đều đang ngủ. Sau đó một tiếng nhỏ nhẹ thở dốc truyền ra, tiếp theo là tiếp theo là, tiếng thứ ba…

Một nằm ở giường, một phục bên giường, hai người ôm cùng một chỗ, tiếng thở dốc càng ngày càng to.

Cánh tay Mộ Tiêu Thư quấn quít, ôm thật chặt cổ của Đàm Hạo Uyên giờ này khắc này, nàng hận không thể để giới hạn của thân thể có thể tiêu thất. Môi cùng đối phương dây dưa phảng phất bị nhiệt tình hòa tan, hầu như muốn mất đi cảm giác. Bọn họ không biết hôn bao lâu, mới rốt cục thở hồng hộc xa nhau.

Lúc lý trí trở về, sắc mặt Mộ Tiêu Thư ửng đỏ, vì mới vừa rồi bản thân cảm nhận được một chút ngượng ngùng, bất quá cũng chỉ là một chút mà thôi.

"Lần trước không có thể giữ lời, xin lỗi."

Thanh âm của Đàm Hạo Uyên bên trong vang lên, tiếng nói thấp thấp, lộ ra ôn nhu hóa không ra.

Mộ Tiêu Thư trừng mắt nhìn: "Lời xin lỗi của ngươi ta nhận. Như đã nói qua, kỳ thực không cần, ta sẽ không đến chút chuyện nhỏ này đều không thể thông cảm. Ngươi có việc gấp, ta có thể hiểu được, lại không phải đi tìm nữ nhân, ta… Di?"

Mộ Tiêu Thư đang nói, đột nhiên phát hiện biểu tình của Đàm Hạo Uyên dừng một chút, nhãn thần cũng có chút né tránh, ngay thời gian nàng nói đến "tìm đang nói" Ba chữ này…

(Luan: Hiểu)

Không phải đâu?

Mộ Tiêu Thư cảm thấy nội dung vở kịch có điểm cẩu huyết, chẳng lẽ bị cái miệng quạ đen của nàng nói trúng rồi?

Hồi tưởng lại, nam nhân cổ đại là cực kỳ không có tiết tháo. Sai, nam nhân hiện đại rất nhiều cũng không có tiết tháo. Bất quá ở cổ đại, nam nhân không tiết tháo là chuyện mọi người cảm thấy đương nhiên. Nói cách khác, mặc dù bọn họ chân đạp N chiếc thuyền, cũng cực nhỏ cho là mình làm sai.

Cổ đại chết tiệt này!

Mộ Tiêu Thư ôm trán, nói rằng: "Ngươi ban nãy chột dạ!"

Biểu tình Đàm Hạo Uyên ngừng lại, lúc này so với ban nãy một chút sinh ra rõ ràng.

"Ngươi nếu nói việc gấp, nên không phải là vội vã đi tìm Nguyễn Hồng đi?"

Đàm Hạo Uyên vốn nghe chăm chú, "Nguyễn Hồng" này vừa ra, hắn liền ngây dại.

"Ai là Nguyễn Hồng?" Đàm Hạo Uyên nghi ngờ vấn. Sau đó ký ức ùn ùn kéo đến, Đàm Hạo Uyên nhớ tới "Điển cố" Nguyễn Hồng, hắn nhịn không được thấp giọng nở nụ cười.

Ngay lần đầu tiên hắn cùng Mộ Tiêu Thư lúc gặp mặt, vì tránh thoát truy sát, Mộ Tiêu Thư ôm lấy hắn hồ ngôn loạn ngữ, trong đó có có một câu là như vậy: "Ngươi có đúng hay không lại cùng Nguyễn Hồng tiểu tiện nhân kia câu được?"

Sở dĩ tại sao là Nguyễn Hồng? Đàm Hạo Uyên tò mò đem sự nghi ngờ của mình hỏi lên.

Mộ Tiêu Thư nhất thời vẻ mặt xấu hổ, nàng có thể nói nàng thời gian ở hiện đại, đã từng có một tỷ tỷ có bạn trai đã từng gọi ra cái tên này sao?

"Đừng nói sang chuyện khác." Mộ Tiêu Thư nghiêm mặt nói, "Ta rất nghiêm túc, không có đùa giỡn với ngươi."

Đàm Hạo Uyên đã hiểu, đáp: "Bổn vương quả thực đi gặp một vị nữ tử."

(Luna: Gặp mami)

Mặt Mộ Tiêu Thư không đổi sắc, chờ hắn nói cho hết.

"Nàng năm mươi tuổi, có chút việc đi tìm nàng. Vậy cũng là trong phạm vi đang tìm nữ nhân?"

Sau khi hắn giải thích xong, Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm ánh mắt của hắn một lát, cuối mới thở phào nhẹ nhõm, trong lòng có đáp án: Hắn không nói dối.

"Từ tục tĩu nói trước, ngươi nếu là dám sau lưng ta cùng những nữ nhân khác quan hệ mật thiết, ta liền đem các ngươi cùng nhau giết!"

"Nguyên lai nàng còn là một bình dấm chua, bổn vương lần đầu tiên phát hiện."

"Cái nhìn của ngươi thế nào?" Mộ Tiêu Thư kiên trì không ngừng hỏi.

Đàm Hạo Uyên thở dài, nàng nàng ôm vào trong lòng, thấp giọng nói: "Nếu như ta làm ra sự tình như nàng nói, ta liền đem cái cổ đưa đến dưới đao của nàng, mặc cho nàng làm thịt!"

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, hồi ôm lấy hông của hắn: "Đây chính là ngươi nói, đến lúc đó dù cho cầu xin tha thứ ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi!"

Đàm Hạo Uyên ứng.

"Đúng rồi, trước ngươi nói đại lễ là chỉ cái gì?"

"Đại lễ? Đều bị nàng quấy đến mất rồi, lại nhớ thương cũng không có."

Mộ Tiêu Thư không nói, bắt một cây tú tuyến ở trong tay thưởng thức. Đàm Hạo Uyên thấy nàng không hơn câu, không thể làm gì khác hơn là hỏi: "Phong Trạch có tính là đại lễ không?"

"Không tính." Mộ Tiêu Thư trảm đinh chặt sắt nói.

Dù cho Phong Trạch trong mắt Mộ gia, thậm chí ở Bắc Vọng trong mắt người là 99.9%, không thể nghi ngờ đều là một phần đại lễ. Nhưng ở nàng ở đây, nó còn chưa đủ tư cách.

"Khẩu vị của nàng thật không nhỏ, đích xác chỉ là khai vị, đại lễ chân chính vẫn còn phía sau…"

Đàm Hạo Uyên nói đến đây, mặc cho Mộ Tiêu Thư truy vấn thế nào, hắn cũng không chịu bật mí thêm một điểm nửa điểm nào nữa.

Hai người đàm sâu vô cùng dạ, có đôi khi có chút lời lời vô ích, có lúc trầm mặc không nói, có lúc chuyển dời đến hoa viên trong Phức Hương viện. Thẳng đến Mộ Tiêu Thư ngáp một cái, trận gặp này mới kết thúc.

Mộ Tiêu Thư ngủ một giấc, ngày thứ hai thức dậy, không có tìm được tung tích của Khởi Thanh. Lúc nàng mê hoặc, Khởi Thanh tự mình vào phòng, nói cho nàng biết: "Vừa nhận được tin tức, tra được bộ phận tình báo của Trương Vũ cùng Phùng Long."

Mộ Tiêu Thư ngồi xong, tỉ mỉ nghe Khởi Thanh nói.

"Hai hộ vệ này là lão gia mang về, đến nay không có bao nhiêu ngày. Bọn họ cùng hộ vệ khác bất đồng, không phụ trách phòng vệ trong phủ, chỉ nghe lệnh của lão gia. Theo như lời tình báo, hai người này thân thủ cũng so với những hộ vệ khác của Mộ phủ tốt."

"Như vậy hai hộ vệ, lại bị tận lực phái đến bên cạnh ta, biên chế hoang ngôn, đem dẫn tới Lâu Gia thôn."

Mộ Tiêu Thư tĩnh táo phân tích, "Vị nhị thúc kia của ta đến cùng đang suy nghĩ gì? Khởi Thanh, hai người bọn họ lúc ta trở lại Mộ gia hay là trước lúc ta trở lại mới đến?"

Mộ Tiêu Thư nói trở về, là nàng trở về thân phận Mộ nhị tiểu thư sự kiện kia.

"Là sau lúc đó."

"Lúc sau?" Mộ Tiêu Thư cười lạnh, "Ta cũng không thể suy đoán được, nhị thúc thuê hai người kia, chính là vì ta? Ta một "khất nhi" nho nhỏ, còn đồn đãi từng bị bắt đến phỉ ổ, như thế một người không có gì cả, có cái gì tốt cho hắn để ý?"

Mộ Tiêu Thư tạm thời nghĩ không ra dụng ý của Mộ Triển Mẫn, chỉ có thể đem sự tình trước gác lại, đợi càng nhiều tin tức hơn. Mộ Triển Mẫn nếu đối với nàng "Để bụng" Như vậy, nói vậy sẽ còn có thể có hành động lần thứ hai thậm chí lần thứ ba.

Đến vào một ngày buổi chiều, Mộ Tiêu Thư nhận được lời nhắn của Triệu Phủ Thất, muốn nàng đến Túy Nguyệt hiên, trao đổi một chuyện dược phường.

Mộ Tiêu Thư thay đổi trang phục, cùng Khởi Thanh hai người cùng đi Túy Nguyệt hiên, bất quá lúc này một đạo cửa nhỏ tiến vào, Triệu Phủ Thất đã đang đợi nàng.

Hắn xuất ra rất lớn bức tranh rất lớn, trên bàn mở ra, dĩ nhiên là thiết kế đồ của dược phường.

"Hôm nay thỉnh ngươi qua đây, là muốn cho ngươi xem một chút ngươi xem tờ đồ này một chút. Trong tay chúng ta có một gian hiệu thuốc bắc, vốn chỉ là buôn bán một ít gia công dược liệu, cùng với chút ít phối dược phương đơn giản, ta đem hiệu thuốc bắc trái phải cùng với hậu phương địa toàn bộ mua lại, chuẩn bị đả thông xây dựng thêm dược phường. Mộ cô nương mời xem bản vẽ."

Thiết kế đồ dược phường này phi thường tường tận, án công năng tiến hành phân khu, chế dược khu, trữ dược khu, chờ một chút, đến dược đồng chờ nhân viên công tác hoạt động khu cư ngụ cũng phân chia.

Sau khi Mộ Tiêu Thư xem xong, trên cơ bản đều thoả mãn, nói ra một chút ít kiến nhỏ, Triệu Phủ Thất nhất nhất đáp ứng.

Sau khi thức dậy, Triệu Phủ Thất hướng Mộ Tiêu Thư đưa ra mấy yêu cầu.

"Dược phường này cùng Mộ cô nương cùng một nhịp, dược phường kinh doanh thật tốt, cô nương lấy được tiền lãi càng nhiều. Chỉ là chỉ dựa vào một ít dược vật thông thường phải không đủ, chúng ta còn cần một ít dược đặc thù. Mộ cô nương, ngươi có biện pháp chế tác một ít không?"

"Ngươi nghe rất có lòng tin? Vì sao? Ta tựa hồ không có nói qua mình am hiểu dược."

Triệu Phủ Thất cười ha hả, nói: "Mộ cô nương thật khiêm tốn, ngươi lần đầu tiên tới Túy Nguyệt hiên, cố ý gọi một vị cô nương, còn muốn một phần mị dược của hiên. Triệu mỗ lấy được tin tức xác thực, cô nương cung cấp mị dược chính là qua mị dược của hiên đổi mà thành."

Tin tức của Triệu Phủ Thất linh thông vượt ra khỏi tưởng tượng của Mộ Tiêu Thư, dược phường cùng nàng hầu như có thể nhất thể, nếu hưởng thụ chỗ tốt, dù sao cũng phải nỗ lực chút gì.

"Ngươi muốn cho ta làm cái gì?"

Triệu Phủ Thất sớm có chuẩn bị, hắn cho người bưng tới năm cái bình đã sớm chuẩn bị xong, từng bình thuốc đều có dán tên thuốc.

"Mộ cô nương, năm loại dược này ngươi có thể làm ra tương tự không? Tốt nhất là so với chúng nó hiệu quả tốt hơn."

Mộ Tiêu Thư cầm lấy cái chai, làm bộ nhìn một chút, đem chúng nó toàn bộ thu vào, nói rằng: "Ta trước mang về đi nhìn thử một chút."

Triệu Phủ Thất gật đầu: "Triệu mỗ sẽ chờ tin tức tốt của cô nương."

Mộ Tiêu Thư chỉ chỉ bức thiết kế đồ kia: "Sau này nếu loại sống này nhiều, ta kiến nghị trên bản vẽ chuẩn bị cho ta một gian chuyên dụng nhỏ chế dược thất."

Triệu Phủ Thất sửng sốt một chút, cười đáp ứng.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhớ lại một chuyện khác, hỏi hắn nói: "Nội gian kia… bắt được chưa?"

Triệu Phủ Thất lắc đầu: "Vẫn chưa. Hiện tại chỉ biết người Bách Hối Thương Minh bên kia phái tới."

"Bách Hối Thương Minh? Những thứ này chính người cách buôn bán cùng chợ đêm có quan hệ?" Mộ Tiêu Thư nhớ tới một việc, trước mị dược trợ hứng chính là cái này xuất phẩm của thương minh này.

"Bách Hối Thương Minh cùng chợ đêm có thiên ty vạn lũ quan hệ, có thể nói, hơn nửa chợ đêm đều nắm trong tay Bách Hối Thương Minh. Hai người này hỗ vi biểu vi biểu lý, xây xong một thương nghiệp đế quốc khổng lồ. Không chỉ có ở Bắc Vọng, nó thậm chí ngang khắp đại lục!"

Mộ Tiêu Thư rất giật mình, không nghĩ tới cái niên đại này còn có người làm ăn lớn như vậy.

50. Chương 50: Vì Ngươi Tốt

Editor: Luna Huang

Triệu Phủ Thất thấy thế, cười bổ sung: "Bách Hối Thương Minh này thời kì phồn vinh nhất, hơn ba trăm năm trước, sinh ý của thương minh thậm chí còn bao trùm hải vực Đông Hải."

Triệu Phủ Thất lắc đầu, "Xin lỗi, Triệu mỗ kéo xa rồi, đây đều là chuyện rất lâu của lúc trước."

Mộ Tiêu Thư nghe xong lời nói này, cuối cùng cũng hiểu ý đồ của Triệu Phủ Thất. Hắn không chỉ là một người làm ăn, hắn còn có mục tiêu xa hơn, mà đối thủ của hắn chính là Bách Hối Thương Minh! Hiện tại nàng tin, câu nói kia của Triệu Phủ Thất, dù cho không có ý kiến của Đàm Hạo Uyên, hắn cũng sẽ tìm Mộ Tiêu Thư xây dựng dược phường, bởi vì hắn cần năng lực của nàng.

Bách Hối Thương Minh ảnh hưởng thật lớn, ở các quốc gia căn cơ đều rất sâu, sợ là Đàm Hạo Uyên cũng có chút kiêng kỵ bọn họ.

Mộ Tiêu Thư hiểu manh mối trong này, đối với thế cục càng nắm chặt rõ ràng. Từ Túy Nguyệt hiên ra ngoài, nàng đi mua công cụ dược bát, chuẩn bị mang về giả vờ giả vịt. Trước kia có thể bất kể, sau này phải chú ý một điểm.

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh trên tay đều ôm đầy các loại công cụ, trước mặt tới một đội mã xa.

Mộ Tiêu Thư nghe ven đường có người nhỏ giọng nói: "Đây là người của Liêu gia, trước kia là làm quan, hiện tại Liêu lão gia bởi vì nhận hối lộ xuống ngục. Này không kể, toàn gia đều phải hồi hương, chỉ có mấy người lưu lại…"

Mộ Tiêu Thư nhìn mã xa này một hồi, Khởi Thanh cho là nàng lưu ý chuyện này, liền khuyên nhủ: "Việc này tuy rằng cùng tiểu thư có quan hệ, thế nhưng Liêu Hàm thu hối việc này sớm có nghe đồn. Hắn hành sự không biết cẩn thận, chủ tử chỉ là đẩy một cái mà thôi."

Mộ Tiêu Thư thu hồi đường nhìn, chỉ nói là: "Đi thôi." Nàng cũng không phí tâm đi vì người khác quan tâm.

Đến Mộ phủ, đem đồ mua về để sai vặt của Phức Hương viện dọn. Kinh qua một chỗ hồ nước, Mộ Tiêu Thư nghe thấy được một trận tiếng nói chuyện.

Nàng dừng bước, nhìn sang chỗ phát ra thanh âm, gặp được một vị người quen cũ.

Phó di nương mang theo nha hoàn của nàng, đem một tên hộ vệ ngăn ở giả sơn bên cạnh, đối với hắn nói rằng: "Ngươi tiền của ta, làm sao có thể không làm việc? A? Tiền là dễ cầm như vậy sao? Ngươi nói một chút có hay không đạo lý như vậy? Ngày hôm nay ngươi nếu là không đem sự tình nói rõ ràng, ta sẽ không

cho ngươi đi! Đến lúc đó cáo đến chỗ của lão gia, nhìn hắn còn không lưu ở trong phủ!"

Hộ vệ kia cũng không yếu, nghe vậy phản bác: "Ta là thu, cũng tìm lâu như vậy, cũng đủ rồi! Tìm không được chính là tìm không được, ngươi còn muốn ta thế nào? Hắn có thể đã cao bay xa chạy rồi. Ta vì ngươi cho bạc này, cũng phải tìm qua rồi?"

"Ai u, toán ta van ngươi. Phu nhân mang người gọi trở về, thế nhưng đó là thân nhân của ta nha, ta làm sao có thể nhìn hắn tung tích không rõ? Ngươi giúp một tay…"

"Cái này ta không có giúp được!"

"Không phải là muốn tiền sao? Ta cho ngươi! Ngươi muốn bao nhiêu? Nhiều như vậy có đủ hay không?"

Phó di nương đem một ít nhét vào trong lòng của hộ vệ kia, hộ vệ nhìn một chút, có chút động ý, nhưng vẫn là cấp lấp trở lại.

"Thật không có thể giúp, bạc nhiều hơn nữa cũng không được. Ta nếu như đã mất việc, trong nhà tiểu nhân của già trẻ lớn bé, phải nhờ ai nuôi đây?"

Hộ vệ kia nói xong, bỏ rơi Phó di nương đi, nha hoàn ở phía sau liều mạng truy, nhưng cũng đuổi không kịp.

Phó di nương nhìn sốt ruột, lại không có biện pháp nào, chỉ có thể khóc thút thít nghẹn: "Ta đáng thương…"

"Tương Duệ đáng thương a."

"Tương Duệ đáng thương a, ngươi tung tích không rõ, sinh tử không biết, ta chỉ có một thân nhân như ngươi…"

Phó di nương khóc khóc, đột nhiên phát hiện sai. Ban nãy âm thanh "Tương Duệ đáng thương" Đột nhiên xông ra là ai nói?

Nàng lại càng hoảng sợ, ngẩng đầu đã nhìn thấy gương mặt khổ của nha hoàn mình, liều mạng hướng nàng chớp mắt. Phó di nương liền vội vàng xoay người, thấy người trước mặt, nhất thời bị dọa đến "A" hét lên một tiếng.

"Phó di nương sợ ta như vậy?" Mộ Tiêu Thư cười híp mắt nói.

Phó di nương đúng là sợ nàng, mấy ngày này nàng vẫn ẩn núp Mộ Tiêu Thư, thế nhưng người định không bằng trời định, lại còn để cho nàng gặp được.

“Nhị, nhị tiểu thư…”

“Di nương, ngươi Tương Duệ kia…”

“Tương Duệ? Cái gì Tương Duệ a? Không biết người như vậy, ha ha…”

“Phó di nương, giả ngu không có ích lợi gì, tay ta có chứng cứ. Vừa lúc ngày hôm nay gặp được, chúng ta đi chúng ta đi chỗ nhị thúc phân xử đi.”

Sắc mặt của Phó di nương trắng, liên tiếp lui về phía sau vài bước: “Ta không biết ngươi đang nói cái gì, ta phải đi về, đi trở về…”

Thân thể của Khởi Thanh lóe lên, ngăn cản lối đi của Phó di nương. Mộ Tiêu Thư tiến lên hai bước, nói rằng: “Ngươi không đi cũng có thể, tự ta đi tìm nhị thúc, kết quả đều giống nhau.”

Phó di nương sợ đến mặt như màu đất, nàng từ chỗ Lý thị biết được Tương Duệ không thấy, Anh Nguyên còn thịnh truyền “Chuyện đẹp” của hắn, nàng liền minh bạch sự tình bại lộ, Lý thị còn nói, Mộ Tiêu Thư sợ là đã phát hiện chút gì. Cho nên Mộ Tiêu Thư vừa nói trên tay có chứng cứ, Phó di nương cũng đã tin.

Nàng không có quên, lần đầu tiên nàng khiêu khích Mộ Tiêu Thư, rơi vào kết quả gì.

Phó di nương lúc này không chạy, trái lại vọt tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, muốn bắt cánh tay của nàng. Đáng tiếc Khởi Thanh so với nhanh hơn vài bước, đem người cản lại.

Mục đích Phó di nương vô pháp đạt thành, không thể làm gì khác hơn là thối cầu kỳ thứ, sửa trảo cánh tay của Khởi Thanh!

Nàng ôm cánh tay của Khởi Thanh, cả tiếng tố khổ: “Tương Duệ hắn là thân nhân duy nhất của ta, hiện tại người không thấy, ta có thể không tìm sao? Nhị tiểu thư, ngươi xem phân thượng khi hắn thảm, tạm tha hắn đi a? Chờ hắn trở về, ta để hắn cho ngươi quỳ xuống dập đầu!”

Gương mặt Khởi Thanh đều đen, nàng rút cánh tay của mình, bị ôm quá chặt, cuối cùng chỉ có thể mạnh mẽ bỏ qua Phó di nương, lúc này mới đem cánh tay của mình cứu ra.

Mộ Tiêu Thư buồn cười nói: “Ta thế nào không buông tha hắn? Ta cùng hắn đã thanh toán hết sổ sách rồi.”

Phó di nương vừa nghe nín khóc mỉm cười: “Thanh toán xong rồi? Thanh toán xong thì tốt, ta đây cũng đi trở về, còn phải nghĩ cách tìm người.”

Nàng muốn chạy, Mộ Tiêu Thư còn không có đồng ý. Mộ Tiêu Thư ngăn cản lối đi của Phó di nương: "Sổ sách của ta cùng Tương Duệ là đã thanh toán, với ngươi thì chưa. Phó di nương, mặc kệ ngươi có đi hay không, ta hiện tại cũng phải đi tìm nhị thúc."

Mộ Tiêu Thư nói xong, không để ý tới Phó di nương nữa, mình hướng phương hướng của chủ viện bước. Phó di nương tại chỗ một chút, sau đó lấy thật nhanh tốc độ đuổi theo, một bên chạy nàng còn một bên kêu to, muốn Mộ Tiêu Thư buông tha nàng, không nên cùng nàng tính toán. Người không biết còn tưởng rằng, là Mộ Tiêu Thư đang khi dễ nàng!

Đến chủ viện, Mộ Tiêu Thư thuận lợi gặp được Mộ Triển Mẫn.

Mộ Triển Mẫn như là mới từ bên ngoài trở về, mặt mày hớn hở, tâm tình rất tốt.

Tâm tình của hắn có thể không tốt sao? Mọi người nói đại nữ nhi của hắn là mệnh hoàng hậu! Mọi người nhìn thấy hắn đều là khách khí, dù cho hắn hiện tại chỉ là một chức quan nhàn tản, căn bản không có thực quyền.

Bất quá vừa nhìn thấy vừa nhìn thấy, tâm tình của hắn sẽ không tốt.

Mặt của Mộ Triển Mẫn kéo lại, trầm giọng nói: "Ngươi tới đây làm gì?" Nói bóng gió, là trách cứ Mộ Tiêu Thư không nên tới.

Đối với thái độ của hắn, Mộ Tiêu Thư là không thèm để ý chút nào, cố chấp nói rõ ý đồ đến: "Ta đến cùng nhị thúc nói một chút chuyện của Phó di nương."

"Hừ! Sự tình hậu viện của ta, phải dùng tới ngươi tới nói? Vẫn là trở lại hảo hảo luyện luyện nữ hồng, muốn tài không tài, muốn mạo không mạo, ngươi cũng liền miễn cưỡng có thể xuất thủ."

"Chuyện của hậu viện người ta cũng lười nhúng tay, thế nhưng Phó di nương nàng đối với ta làm những chuyện như vậy, ta lại không thể không đề cập tới. Nhị thúc vị di nương này thật là năng lực lớn, cùng một bà con xa của nàng hạ dược ta, ý đồ bất chính. Chuyện như vậy, nhị thúc chẳng lẽ cũng không quản?"

Mộ Triển Mẫn cũng không có bởi vì lời nói của Mộ Tiêu Thư mà có điều dao động, sắc mặt của hắn vẫn thật không tốt, thầm nghĩ để Mộ Tiêu Thư nhanh lên một chút ly khai. Thế nhưng nghe được, Mộ Triển Mẫn lại sinh ra chút ý tứ.

"Ý của ngươi là, có người hướng ngươi hạ dược, dục hằng bất quỹ?"

Mộ Triển Mẫn hỏi xong, đột nhiên ngửa đầu cười ha ha, "Vậy ngươi còn chờ cái gì? Nhanh lên thượng a! Có người thú ngươi, chính là thiên đại ban ân rồi. Ngươi xem ngươi một chút, dung mạo bị hủy thì thôi, chí ít danh tiếng tốt a?

Ngươi đến danh tiếng cũng không có. Người như vậy, nếu như còn có người muốn làm chuyện bất chính, ngươi còn phải cảm kích hắn!"

Mộ Tiêu Thư bị thông kỳ ba ăn khớp gây kinh hãi, thực sự, triệt đầu triệt đuôi kinh hãi.

Lời nói vô sỉ như vậy, cư nhiên bị Mộ Triển Mẫn xem như chuyện đương nhiên mà nói ra. Nàng nghĩ tới ở hiện đại thì nghe nói một sự tình, không đi trách cứ người hành hung, trái lại trách cứ người bị hại, những người này chính là hình vẽ của Mộ Triển Mẫn?

Dù cho nàng dung mạo xấu danh tiếng kém, đó cũng không phải là người khác có thể tùy ý vũ nhục!

Phẫn nộ quá độ, Mộ Tiêu Thư trái lại lãnh tĩnh dị thường.

"Nên ý của ngươi là, mặc kệ Phó di nương có làm chuyện này hay không, ngươi đều bất tại hồ, trái lại cảm thấy nàng làm tốt lắm?"

"Không sai." Mộ Triển Mẫn bắt tay nhất than, lý trực khí tráng nói, "Có vấn đề gì không?"

Lúc này Phó di nương chạy tới, vừa lúc đem lời nói này của Mộ Triển Mẫn toàn bộ nghe xong, nhất thời có lòng tin, diễm quang chiếu vào phòng.

"Lão gia, ta khuyên ta khuyên nhị tiểu thư nửa ngày, nàng chính là khẳng không nghe lời của ta, không nên tới tìm ngươi. Ta vì hôn sự của nàng, quan tâm nhiều! Ngươi nhìn ta một chút, đến thủ đoạn hạ dược như vậy đều sử xuất ra, còn không phải là vì nhị tiểu thư sao? Ta đây không phải là sợ ta vị bà con xa kia đổi ý sao? Chờ gạo nấu thành cơm, hôn sự này kết cũng phải kết, không kết cũng phải kết."

Mộ Triển Mẫn hài lòng gật đầu: "Ngươi nói đúng, vốn nên như vậy. Mộ Tiêu Thư, ngươi không biết tốt xấu, trái lại cáo trạng, thực sự là chó cắn Lã Động Tân!"

"Chỉ cần lão gia minh bạch tâm ý của ta là tốt rồi!" Phó di nương nắm bắt khăn tay lau góc mắt của mình, "Bà con kia của ta lớn lên tuấn tú lịch sự, lại có học vấn, nam nhân tốt như thế, đi đâu tìm? Thế nhưng nhị tiểu thư chẳng những không cảm kích, còn ở sau lưng động tay động chân, không biết đem người giấu đi nơi nào?"

Mộ Tiêu Thư nghe bọn họ kẻ xướng người hoạ, ở trước mặt nàng nữu khúc sự thực. Nếu như đổi thành thân thể nguyên chủ ở chỗ này, nàng sợ là cũng bị tức giận đến chết thêm lần nữa! Thế nhưng Mộ Tiêu Thư không phải là nàng, người khác càng là muốn làm nhục nàng, nàng càng là muốn kiên cường!

"Các ngươi nói xong chưa? Ta chỉ có một câu nói, nếu chuyện này ngươi mặc kệ, ta đây phải đi báo quan!" Mộ Tiêu Thư nói xong, xoay người liền đi ra ngoài.

51. Chương 51: Phải Chết Chi Cục

Editor: Luna Huang

Mộ Triển Mẫn khinh miệt cười, hiển nhiên không tin lời của nàng. Thế nhưng Phó di nương lại sốt ruột, Mộ Tiêu Thư là ai? Nàng là nói đến làm được a! Không được, nhất định không thể để cho nàng ra khỏi cái cửa này.

"Ngăn cản nàng!" Phó di nương kêu to.

Người bên ngoài đa đa thiểu thiểu nghe thấy được đối thoại bên trong, không có nghe rõ qua lời người khác chuyển đạt cũng hiểu rõ tình huống. Mộ Tiêu Thư tuy là tiểu thư, thế nhưng cùng Mộ Triển Mẫn vị nhất gia chi chủ này xích mích, nàng có thế có cái trái cây gì tốt ăn? Lưỡng tương đối tương đối so, tuyển chọn không cần qua địa não.

Về phần chuyện này đã từng huyên phí phí dương dương Phức Hương viện, bọn họ không có tận mắt nhìn thấy, lúc này đều cho rằng đó là phóng đại, có lẽ có tin tức gì khác.

Bọn hạ nhân nắm lấy cơ hội, muốn thể hiện tốt nhất trước mặt chủ nhân một chút, chắn trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư cười lạnh: "Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn ngăn ta?"

Trong những người này tuy rằng cũng có nam tử, thế nhưng trên tay cũng không có binh khí, hơn nữa đại thể không có tập qua võ, dù cho làm việc luyện được một thân khí lực, cũng không phải là đối thủ của nàng. Càng miễn bàn trong tay của nàng còn có tiểu nỏ, đồ chơi mà lần trước đã uy phong qua một lần.

Mộ Tiêu Thư chính muốn động thủ, đã có người đoạt trước một bước rồi.

Khởi Thanh phi thân tiến lên, thân thể dường như chim én nhẹ nhàng, liên tiếp đá ra, ba người cách các nàng gần nhất đã bị đá đến bất ngửa.

Khởi Thanh vững vàng tiếp đất, quay đầu hướng Mộ Tiêu Thư nói: "Không cần tiểu thư động thủ, để nô tỳ giáo huấn bọn họ."

Đối mặt Khởi Thanh như vậy, Mộ Tiêu Thư chỉ có một nghĩ cách: Soái khí!

Bởi vì Mộ Triển Mẫn mà tâm tình tốt tích lũy lúc này tiêu tán hơn phân nửa, Mộ Tiêu Thư lần thứ hai cảm thấy giữ lại Khởi Thanh có lời. Tuy rằng nàng là nhãn tuyến của Đàm Hạo Uyên, nhưng đồng thời

cũng thật thật tại tại đang bảo vệ nàng.

Những người đó thấy bị người bị đá trúng, lá gan nhất thời rớt hơn phân nửa, úy úy súc súc không dám tiến lên.

Mộ Tiêu Thư quét mắt một vòng, nói rằng: "Khởi Thanh, ngươi quá giảo hoạt, nhiều người như vậy lại muốn một người đầu, nói như thế nào cũng phải lưu cho ta mấy người?"

Nàng nói xong cổ tay vừa lộn, lộ ra tiểu nỏ núp ở trong tay, cười híp mắt nhắm ngay người trước mặt: "Ai còn dám lên? Ta đâm một lỗ ngay trên người hắn!"

Đồ chơi này Phó di nương cũng đã gặp qua, nhất thời hồi ức không tốt, sắc mặt đều có chút trắng bệch. Thế nhưng nghĩ đến bản thân có Mộ Triển Mẫn làm chỗ dựa, nàng lại có lá gan.

"Hồ đồ!" Mộ Triển Mẫn nhìn thấy nỏ tay, lập tức quát lớn, "Ngươi từ đâu có những thứ đồ không đứng đắn này! Còn không mau buông xuống!"

Mộ Tiêu Thư không nghe hắn, trái lại hỏi hắn: "Thứ này còn hơn *** của Phó di nương, người nào càng không đứng đắn?"

Mộ Triển Mẫn là đứng đầu một nhà, ở bên ngoài còn có thể với người khác cúi đầu khom lưng, thế nhưng tại Mộ gia, hắn là người đứng đầu a, làm sao nhịn được thái độ của Mộ Tiêu Thư?

Lúc này Mộ Triển Mẫn nổi giận đùng đùng bước đến, đưa tay muốn nắm cánh tay mang nỏ của nữ chủ. Mắt thấy sắp thành công, đã có người chắn trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

"Cút ngay!" Mộ Triển Mẫn cả tiếng gọi, không quan tâm xông về phía trước.

Hắn cho rằng Khởi Thanh sẽ tránh ra, ai biết ——

Khởi Thanh chẳng những không tránh, trái lại bay lên một cước, đá vào trên bụng của liễu Mộ lão gia kim quý.

"Ngao ——" Một tiếng kêu thảm thiết hùng hồn, Mộ lão gia ôm bụng, cong lưng, trong miệng ha hả xuất khí, lại nói không nên một chữ.

Phó di nương trắng mặt, chỉ vào Khởi Thanh mắng: "Ngươi tiện tỳ này, biết ngươi đá ai không? Tính tình vô pháp vô thiên này có đúng hay không Mộ Tiêu Thư dạy dỗ?"

Khởi Thanh đối với Phó di nương chửi bới hờ hững, Phó di nương không có bất kỳ đáp lại nào, cũng rất là

giận, vọt tới muốn cùng Khởi Thanh tính sổ. Nàng lại đã quên, Khởi Thanh dám đá Mộ Triển Mẫn, có lý do nào không dám đá nàng?

Vì vậy bi kịch lần thứ hai trình diễn, một tiếng "A ——", Phó di nương cũng ôm bụng nằm trên mặt đất rồi.

Lúc này có người len lén chạy ra ngoài, phải mang sự việc phát sinh nói cho Lý thị. Khóe mắt Mộ Tiêu Thư quét người rời đi, không để ý đến.

Mộ Triển Mẫn rốt cục chậm qua đau nhức, từ dưới đất đứng lên, đến một cái ghế ngồi xuống. Mặc dù trên bụng cảm nhận không có sâu sắc mãnh liệt như ban nãy vậy, nhưng như trước một trận hành hạ hắn.

"Đem phu nhân gọi tới! Ta hỏi Ta hỏi nàng là thế nào điều giáo hạ nhân, làm sao sẽ ra một mặt hàng dám đánh chủ nhân, mau đưa phu nhân gọi tới cho ta!"

Mộ Triển Mẫn ước chừng là giận điên lên, gương mặt phồng đến đỏ bừng, tức giận trừng mắt Khởi Thanh.

"Còn có các ngươi, còn đứng làm gì, mau giáo huấn tiện tỳ này cho ta!"

Thế nhưng không có ai phản ứng, nỏ trong tay Mộ Tiêu Thư vẫn là một uy hiếp cực lớn. Bọn họ nghe nói qua sự kiện kia, tiểu nỏ này chớp mắt sẽ giết vài người. Mệnh chỉ có một cái a, ai không quý trọng?

Mộ Triển Mẫn càng thêm phẫn nộ, môi đều phát khởi.

Mộ Tiêu Thư thấy bọn họ rõ ràng rất muốn lên, lại cố kỵ nỏ của mình mà không dám lên, cố ý đem nỏ thu vào, nói: "Ta không cần nó, ai muốn lên thử thân thủ của Khởi một chút? Hay là, thử xem thân thủ của ta?"

Đại bộ phận người cũng không dám, nhưng nhóm nhỏ như vậy, thấy nỏ bị thu vào, tựu xuẩn xuẩn dục động.

Đối thủ chỉ là hai nữ tử thoạt nhìn rất yếu, sợ cái gì? Bọn họ vô luận là thể trạng lớn, so với hai người này cường, sợ cái gì? Đã không có nỏ, bọn họ thật không có gì phải sợ!

Người khác cũng không dám lên, bọn họ lên trước, trước mặt lão gia sẽ được coi trọng, sẽ có ngày lành qua! Buôn bán quá lời lời.

Mấy người kia nhìn nhau một cái, cùng nhau vọt tới.

Một hai ba bốn, tổng cộng có bốn người! Hai người hướng về phía Khởi Thanh, mặt khác hai người còn lại

theo dõi Mộ Tiêu Thư.

"Bang bang" Hai tiếng, hai người đối phó Khởi Thanh bị đánh bay, mà Mộ Tiêu Thư bên kia, một người đã lặng yên không một tiếng động ngã xuống, về phần tên còn lại, chủy thủ của Mộ Tiêu Thư vừa ngăn cách cổ họng của hắn.

Sắc mặt Mộ Tiêu Thư lãnh túc, động tác chậm rãi rút chủy thủ ra.

"Ta đã quên nói, ta thích một lần giải quyết đối thủ, ít một người là một người! Bản thân cũng không có nhân từ như Khởi Thanh vậy, còn có ai muốn thử xem? Cứ tới!"

Trên chủy thủ chảy tiên huyết, tiên huyết tanh tưởi để đám người còn lại có biểu hiện rút lui, cũng không dám tiến lên.

Mộ Tiêu Thư muốn chính là cái hiệu quả này, nàng cần uy hiếp, dùng khí lực ít nhất đi đối phó đối thủ càng nhiều. Nếu như đám người kia một lượt lên mặc dù là nàng cũng sẽ có đau nhức, tất lại còn có thuyết pháp cắn chết.

Đúng lúc này, có người từ sau đoàn người đẩy ra, chen lấn tiến đến. Trên người bọn họ đều trang bị vũ khí, nhãn thần kiên định, không giống những người khác khủng hoảng như vậy, đây là hộ vệ của Mộ phủ.

Mộ Triển Mẫn cười ha hả: "Tới được tốt, tới được tốt, xem các ngươi còn thế nào trương cuồng, đem hai nữ nhân không biết trời cao đất rộng này bắt lại cho ta!"

"Không biết trời cao đất rộng sợ là ngươi đi, Mộ Triển Mẫn." Mộ Tiêu Thư đã không muốn gọi hắn là nhị thúc rồi, hắn không xứng!

Mộ Tiêu Thư xoay người, không để ý tới người phía sau nữa, trái lại hướng Mộ Triển Mẫn vọt tới! Bắt giặc phải bắt vua trước, trước hết nàng nắm cái người dương dương đắc ý này, sau đó sẽ chậm rãi cùng những người khác chu toàn!

Thế nhưng bàn tính của Mộ Tiêu Thư rơi vào khoảng không, chỉ nghe vèo một tiếng, một mũi tên hướng nàng thẳng bắn tới! Khởi Thanh đưa tay chộp một cái, đem tiễn chộp trong tay, chiết thành hai mảnh.

Nguy cơ tạm thời hóa giải, thế nhưng nguy hiểm hơn vẫn còn phía sau. Cũng không phải là chỉ có một mình nàng có nó, hộ vệ của Mộ phủ cũng có! Trong đám hộ vệ,ốc sáu người cầm nỏ, nhắm ngay hai người các nàng.

"Thúc thủ chịu trói, bằng không tên nỏ là không có mắt. Một cây hai người các ngươi có thể tránh thoát nhưng cây thứ hai, cây thứ ba…cây thứ sáu?"

Bốn mũi tên bắn một lượt không có gì lớn, vấn đề là không gian chỗ đứng của Mộ Tiêu Thư rất nhỏ, nàng quả thực chính là bia ngắm sống sờ sờ. Sau đó sáu người cầm nỏ, chỉ cần tương hỗ hợp tác, điều chỉnh tốt độ lớn của góc, tập trung công kích một người, chí ít có thể giết chết một trong các nàng.

Mộ Tiêu Thư không hy vọng Khởi Thanh chết, bản thân thì càng thì càng cam tâm chết, cho nên nàng chỉ có thể biện pháp kèm hai bên Mộ Triển Mẫn. Trong lúc nhất thời, song phương lâm vào cục diện bế tắc, mà ưu thế cũng không Mộ Tiêu Thư ở đây.

Mộ Triển Mẫn xem hiểu tình huống, lại là một trận cuồng tiếu.

"Đại ca cư nhiên nuôi một nữ nhi như ngươi thế này, hắn ở dưới cửu tuyền chỉ sợ cũng hối hận không kịp. Ngươi quỳ xuống, hướng ta dập đầu cầu xin tha thứ, có thể có thể thả ngươi, nếu không…"

Nếu không, hai người bị giết chết ở thâm trạch, cũng là chuyện dễ dàng.

Khởi Thanh lên tiếng: "Ta là người Lân Vương điện hạ phái đến bên người tiểu thư bảo hộ của nàng, ngươi muốn đả thương tiểu thư, chính là cùng điện hạ đối kháng."

Lời này để dáng tươi cười của Mộ Triển Mẫn bị kiềm hãm, hắn nghĩ tới, thời gian ở Anh Nguyên, Lân Vương điện hạ đã từng hướng Mộ Tiêu Thư tặng hoa! Việc này bị dân gian truyền như một giai thoại, đồng thời có vô số người nghi hoặc, một người nhân trung long phụng như vậy, tại sao phải nhị tiểu thư Mộ gia.

Mộ Triển Mẫn chỉ suy tính một hồi, bình thường trở lại.

Dù cho giết Mộ Tiêu Thư, chỉ cần đem sự tình đẩy, không phải kết rồi sao? Hơn nữa Lân vương chưa chắc sẽ vì Mộ Tiêu Thư xuất đầu, Mộ Triển Mẫn là thế nào cũng không tin, người như Lân vương như vậy sẽ thật tình đối đãi Mộ Tiêu Thư. Hắn thấy, nhiều lắm là tìm chút vui vẻ mới thôi.

Chủ ý đã quyết, Mộ Triển Mẫn nhếch môi cười: "Lân Vương điện hạ sẽ không biết, quỳ hay là không quỳ, chọn nhanh lên một chút đi! Nếu không chọn, các ngươi liền không có cơ hội rồi."

Lúc này Lý thị bên kia, có nha hoàn một mực chạy đến, đem sự tình tiến triển nói cho nàng biết.

Lúc đầu Lý thị tuyệt không gấp, Phó di nương, Mộ Triển Mẫn cùng Mộ Tiêu Thư làm hơn, nàng mong vô cùng nha! Ăn xong rồi hận không thể để bọn họ đem nàng dạy dỗ thay mình. Cho nên thời gian biết được tin tức, Lý thị cười híp mắt ăn đồ, phải nhiều tốt bao nhiêu.

Nhưng là bây giờ đột nhiên truyền quay lại một cái tin, nói lão gia muốn mạng của Mộ Tiêu Thư!

Lúc này Lý thị cũng không ngồi yên nữa, này thế nào được? Nếu như Mộ Tiêu Thư chết, hòn đá tảng của Mộ gia se sụp xuống, bọn họ cái gì cũng không có rồi.

Lý thị vội vã chạy tới, Mộ Triển Mẫn đang hạ lệnh: “Giết cho ta!”

“Dừng tay! Lão gia! Dừng tay!” Lý thị liều mạng hô.

“Giết! Mau ra tay!”

Mộ Triển Mẫn giận điên lên, cư nhiên dám can đảm ở nhà của hắn khiêu chiến quyền uy của hắn, người như vậy đều đáng chết, toàn bộ đều đáng chết!

Đồ xưng đạo càng ít, càng là lưu ý quyền uy này của hắn hơn, Mộ Triển Mẫn hiển lại chính là loại này. Mất đi quyền uy ở trong nhà, hắn ngoại trừ cái này, thì còn có cái gì?

Có Mộ Triển Mẫn ở, ý kiến của Lý thị toán cái gì?

52. Chương 52: Xử Lý Di Nương

Editor: Luna Huang

Bọn hộ vệ sử dụng nỏ, lúc này đều muốn mũi tên nhắm ngay Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh, hai người này trong một người nhất định sẽ chết dưới tên nỏ.

Thời khắc chỉ mành treo chuông, một người vận mặc y, quỷ mị xuất hiện ở phía sau một danh hộ vệ cầm nỏ, bàn tay trọng trọng vỗ xuống!

Bọn hộ vệ đã nhận ra biến cố, tiễn trong tay của sáu người kia toàn bộ bắn ra. Năm cây bay đến phương hướng của Mộ Tiêu Thư, mà mũi tên thứ sáu, thì bị vỗ vòng vo hướng, bắn về phía chân của một người cầm nỏ.

Năm cây! Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, năm cây này vô pháp hình thành vòng vây, nàng có thể xảo diệu né tránh.

Đối mặt mũi tên bắn một lượt mà đến, Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh phối hợp, dựa vào thân pháp mẫn tiệp tránh thoát đợt thứ nhất, thế nhưng ngay sau đó đợt thứ hai đã tới rồi.

Những vũ khí tầm xa này uy lực lớn nhất chính là cuồn cuộn không ngừng, những người cầm nỏ trong tay này tựa hồ còn kinh qua thay đổi, trung gian khoảng cách vô cùng ngắn.

Mộ Tiêu Thư bẻ một mũi tên, dùng chủy thủ chặn một mũi tên, mặt khác hai cây khác bị Khởi Thanh giải

quyết, về phần một mũi tên cuối cùng… Nó từ bên cạnh thân của Mộ Tiêu Thư lướt qua, đinh bên gáy của Mộ Triển Mẫn.

Mộ Triển Mẫn sợ đến run, cho là mình sắp ở chỗ này. Sau một khắc thì có môt cây chủy thủ lên cổ của hắn, lúc này Mộ Triển Mẫn mới phát hiện, hắn muốn đối phó hai người cũng tốt.

Lúc này, người cầm nỏ sớm bị giải quyết, không có đợt công kích thứ ba. Về phần người còn thừa lại, nhìn vị mực nam tử trước mặt đột nhiên xuất hiện này, không dám bất kỳ hành động.

Mộ Tiêu Thư bên môi câu dẫn ra một tiếu ý tàn khốc: "Mộ Triển Mẫn, ngươi muốn giết ta, vì sao?"

Mộ Triển Mẫn dời đường nhìn xuống, muốn nhìn rõ tình huống trên cổ mình, nhìn thanh chủy thủ kia cách hắn gần bao nhiêu, thế nhưng hắn khẽ động, chủy thủ của Mộ Tiêu Thư liền hướng trước tiến một bước.

Trong lòng Mộ Triển Mẫn run sợ, vẫn như cũ không chịu nhả ra: "Người như ngươi ngươi vậy không hiểu tôn kính trưởng bối, chết mới là đáng đời!"

"Không, không chỉ có như vậy!" Mộ Tiêu Thư phản bác, "Ý đồ khác biệt của ngươi, lần trước, ngươi cho người đem mang đi Lâu Dia thôn, là đang thử thăm dò cái gì?"

Mộ Triển Mẫn kinh hãi trợn to mắt, trăm triệu lần không nghĩ tới kế hoạch của chính mình sẽ bại lộ. Hắn cho rằng người như Mộ Tiêu Thư vậy, đơn giản cùng những nữ nhân kia trong hậu viện của hắn một tính tình, đều là thùng cơm vô dụng, càng miễn bàn nhìn thấu dụng tâm của hắn.

Mộ Triển Mẫn không lên tiếng, Mộ Tiêu Thư còn muốn ép, phía sau đã có người lên tiếng.

"Mộ nhị tiểu thư? Bổn vương hôm nay thực sự là nhận biết nhiều, chưa từng thấy qua nữ tử bưu hãn như vậy, dám trước mặt mọi người hiếp bức trưởng bối!"

Thanh âm này…

Mộ Tiêu Thư quay đầu lại, nhìn thấy mặt của Đàm Gia Dật. Hắn lửng thửng đi tới, chau mày, nhìn về phía Mộ Tiêu Thư trong mắt hiện lên một tia chán ghét.

(Luna: Lúc đầu mời người đi ăn sao không thấy chán ghét đi)

Bên trên Lý thị tắc để nha hoàn báo tin, đem Mộ Tiêu Chiêu gọi tới gấp.

Đàm Gia Dật nói xong, vốn tưởng rằng Mộ Tiêu Thư sẽ kinh cụ, sẽ nhận sai, lại không nghĩ rằng đối phương chỉ là lẳng lặng nhìn phương hướng của hắn, ánh mắt sáng ngời nhưng không có vị trí của hắn.

Đàm Gia Dật đang muốn mở miệng, phía sau hắn một người mặc y bước đến.

"Bậy trận như vậy muốn giết chất nữ, nam tử như vậy bổn vương cũng chưa từng thấy qua. Tứ hoàng huynh, ngươi chẳng phân biệt được tình thế, lại đem người chi trích, xem ra công phu tùy cơ ứng biến chưa học đến nơi đến chốn, như vậy là bị thua thiệt."

Đàm Gia Dật vốn định đối với Mộ Tiêu Thư phát tác, lúc này lại bị Đàm Hạo Uyên trước chọc giận, hắn cười lạnh một tiếng: "Ta trái lại đã quên, vị bên kia là ý trung nhân của thất hoàng đệ, tự nhiên phải xuất ngôn bảo hộ rồi."

"Hoàng huynh lời ấy sai rồi, bổn vương chỉ giúp lý, không giống tứ hoàng huynh, chỉ giúp thân."

Sắc mặt Đàm Gia Dật dũ phát xấu xí: "Nếu tự xưng là giúp lý, ta muốn nhìn, nữ tử này có cái lý gì đáng nói!"

Lúc này có hạ nhân đưa tọa ỷ đến, Đàm Gia Dật cùng Đàm Hạo Uyên hai vị hoàng tử được người nghênh vào phòng, mời lên chỗ ngồi.

Mộ Tiêu Thư thu hồi chủy thủ, đem Mộ Triển Mẫn tiện tay đẩy ra: "Nhị vị điện hạ ở đây, nói vậy sẽ cho ta một công đạo." Nàng đem chậm rãi nói, lấy sau cùng lấy chứng cứ ra.

"Một phần này, chính là thư chính tay Phó di nương viết, nàng từ một ít đường giây bí mật lấy được dược vật, giao cho Tương Duệ đi đối phó ta. Về phần phần còn lại, chính là thư Tương Duệ viết. Mặt trên đem chuyện đã xảy ra viết nhất thanh nhị sở, thỉnh nhị vị điện hạ xem qua."

Đàm Gia Dật nhìn xong hai phần chứng cứ, lý thanh sự tình từ đầu đến cuối, dù cho hắn có chán ghét Mộ Tiêu Thư, cũng vô pháp trợn tròn mắt nói mò, bởi vì Đàm Hạo Uyên cũng ở tại chỗ.

"Dù cho vị Phó di nương này có sai, ngươi thân là chất nữ cũng không nên lấy cáo quan uy hiếp trưởng bối, phải hiểu việc xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, hỏi: "Y theo điện hạ nói, quốc pháp của Bắc Vọng phàm là liên quan đến việc xấu trong nhà, đều bày đẹp, không có một chút chỗ dùng? Đã như vậy, hà tất gì cứ bỏ đi, tiết kiệm có chút người không có mắt phá quy củ này."

"Quốc pháp tự có đạo lý của nó, mỗi một điều đều cũng có đại dụng." Đàm Hạo Uyên không mặn không lạt nói một câu.

Đàm Gia Dật cười lạnh nói: "Tốt lắm, vị Phó di nương này hôm nay người ở chỗ nào? Tương Duệ lại ở nơi nào, thỉnh bọn họ đi ra đối chất đi."

“Tương Duệ chạy thoát, hành tung bất minh, về phần Phó di nương…”

Mộ Tiêu Thư nhìn về phía một góc thất nội, mọi người thấy thế men theo ánh mắt của nàng nhìn lại, chỉ thấysau một tọa ỷ, một đầu đột nhiên dò xét, còn hướng mọi người lúng túng nở nụ cười.

Lúc Mộ Tiêu Thư cùng hộ vệ chống lại, Phó di nương sợ mình sẽ bị liên lụy, liền tìm một địa phương tự cho là an toàn núp.

Ai biết tình thế biến hóa nhanh như vậy, không qua một lát sau, Mộ Tiêu Thư hóa nguy thành an, hai vị điện hạ được mời vào phòng. Mà nàng…đang tự giấu mình này không tìm được cơ hội… Vì vậy tránh cho tới bây giờ.

Mộ Triển Mẫn tự nhiên cũng nhìn thấy diễn xuất của Phó di nương, làm trò mất mặt trước mặt hai vị hoàng tử, hắn đều nhanh giận điên lên.

“Còn không mau cút ra bái kiến nhị vị điện hạ!”

Theo một tiếng rống này, Phó di nương cuối cùng là dứt khoát đi ra. Gặp qua Đàm Gia Dật cùng Đàm Hạo Uyên, nàng không được tự nhiên đứng ngay ngắn ở bên trong phòng, trong lòng chút nhát gan. Đột nhiên đối mặt hai vị hoàng tử, ai có thể không khiếp?

Đàm Gia Dật lắc lắc vật chứng trong tay: “Đây là ngươi viết?”

Phó di nương đàng hoàng thừa nhận: “Vâng…”

Đàm Gia Dật hướng nàng biểu diễn một phần vật chứng khác: “Mặt trên nói là thật hay không?”

“Vâng…”

Đàm Gia Dật không nghĩ tới sự tình cư nhiên đơn giản như vậy, Phó di nương nếu không nhận, hắn còn có thể giúp đỡ, hiện tại nàng cư nhiên trực tiếp trực tiếp! Hắn còn có cái gì để nói?

“Thế nhưng điện hạ, ta là vì nhị tiểu thư tốt nha.”

Đàm Gia Dật sửng sốt, hứng thú: “Chỉ giáo cho?”

Phó di nương đem đạo lý của nàng nói một lần: “… Tương Duệ cùng nhị tiểu thư thực sự xứng đôi, lại tìm không được người so với hắn tốt hơn, thế nhưng nhị tiểu thư cư nhiên không thông cảm hảo tâm của ta, đem người đuổi đi.”

"Nói như vậy, ngược lại cũng có vài phần đạo lý, chỉ là phương thức sở dụng có thiếu sót."

Mộ Triển Mẫn cũng là cười ha hả, tâm suy nghĩ chuyện nên bóc qua rồi?

"Nữ nhân này kiến thức ngắn, cho nên muốn hôn chiêu, thế nhưng bản ý là tốt, y theo điện hạ xem, việc này..."

"Hoang đường đến cực điểm!" Đàm Hạo Uyên vẫn không lên tiếng đứng lên, "Tương Duệ là thứ gì, dám mơ ước ý trung nhân của bổn vương!"

Ánh mắt hắn nhất tà, nhìn chăm chú về phía Phó di nương, tự tiếu phi tiếu vấn: "Là ngươi dẫn tuyến? Chiếu ngươi nói, bổn vương trái lại so ra kém hơn Tương Duệ kia rồi?"

Lúc này Phó di nương phi thường muốn phủ nhận, thế nhưng sự thực xảy ra trước mắt, nàng thế nào phủ nhận?

Mà lúc này Đàm Gia Dật trái lại không nói, sự tình bị Đàm Hạo Uyên vừa nói như vậy, đã lệch ra khỏi phương hướng lúc đầu. Hắn đường đường là hoàng tử, đã từng ở trong hành cung ẩm yến tặng qua hoa cho Mộ Tiêu Thư, này đã là biểu lộ tâm ý của mình. Kể từ đó, hắn giáo huấn một Tương Duệ mơ ước Mộ Tiêu Thư, lại có cái gì sai?

Đàm Gia Dật thông minh không lên tiếng nữa, dù sao nước đục cùng hắn không quan hệ nhiều lắm.

Mồ hôi lạnh của Mộ Triển Mẫn nhỏ giọt, biết chuyện hôm nay không cách nào lành, chỉ có thể vòng vo lí do thoái thác: "Điện hạ, phụ nhân vô tri ngu xuẩn này đã làm sai chuyện, ta bụng làm dạ chịu. Việc này xảy ra ở hậu viện ta, ta nhất định sẽ xử lý thỏa đáng."

"Vậy xử trí đi, bổn vương nhìn xem."

"Này..." Mộ Triển Mẫn không biết nên nói tiếp thế nào.

Đàm Hạo Uyên quay đầu vấn Mộ Tiêu Thư: "Nàng muốn xử trí như thế nào?"

"Phó di nương liên hợp Tương Duệ mưu đồ gây rối, may mà bị ta phát hiện, mới không có chú thành sai lầm lớn. Lời tuy như vậy, dụng tâm chi ác độc kẻ khác xem thế là đủ rồi. Nhưng Phó di nương dù sao cũng là người của nhị thúc, nhị thúc đối với ta mặc dù bất nhân, ta lại không thể bất nghĩa. Không bằng như vậy, tiễn Phó di nương đến am ni cô ăn chay niệm phật, đem thể xác lẫn tinh thần đều tẩy rửa một chút."

Đàm Hạo Uyên trầm ngâm chỉ chốc lát: "Kỳ hạn định vì một trăm năm."

Phó di nương chân mềm nhũn, cái đó và cùng giam cầm chung thân có cái gì khác biệt? Nàng vốn cho là mình cùng lắm bị xử cấm túc khiển trách, thế nhưng Đàm Hạo Uyên nhúng tay, trực tiếp đã đem nàng nhốt vào am ni cô rồi.

Một khi bị nhốt vào am ni cô, chỉ có thể ăn chay, mỗi ngày chỉ có thể niệm Phật, y phục xinh đẹp cũng không được mặc, kỳ hạn còn là một trăm năm! Loại cuộc sống này đối với Phó di nương mà nói, quả thực sống không bằng chết. Còn không bằng đánh nàng, thân thể bị thương, chí ít còn có thể tốt lên.

"Lão gia…"

Phó di nương xin giúp đỡ nhìn về phía Mộ Triển Mẫn. Mộ Triển Mẫn quan sát thần sắc của nhị vị điện hạ, một mặc kệ chuyện, một tại chỗ xử trí Phó di nương. Hắn Mộ Triển Mẫn tuy rằng thích nữ nhân, thế nhưng cảm tình đối với Phó di nương thừa lại không nhiều lắm.

"Liền y theo lời điện hạ nói." Mộ Triển Mẫn rất nhanh thì hạ quyết tâm, "Người đến, đem phụ nhân ngu xuẩn này dẫn đi!"

Phó di nương khóc xin bị bắt đi, Đàm Hạo Uyên bất thình lình lại nói thêm một câu: "Mộ Triển Mẫn, hiện tại nên tính luôn ý người muốn giết chết ý trung nhân của bổn vương rồi."

Mộ Triển Mẫn phù phù một tiếng quỳ xuống: "Điện hạ, ta… Ta chỉ Ta chỉ hù dọa nàng một chút, cũng thật sự là bị giận điên lên, ý niệm trong đầu không có hại tính mạng của nàng. Thỉnh điện hạ minh xét!"

Khởi Thanh hừ lạnh một tiếng, Mộ Tiêu Thư sớm đoán được hắn sẽ nói dối, đến một biểu tình đều khiếm phụng.

"Hù dọa? Bổn vương nếu là đến trễ một bước…"

"Điện hạ nếu là đến trễ một bước, ta lập tức lệnh dừng tay! Mộ Tiêu Thư là chất nữ ta tìm trở về, dù cho nàng sai thế nào, ta cũng sẽ không tổn thương tính mạng của nàng!"

Lúc này, một thanh âm khác cũng tiến đến, Lý thị cũng quỳ xuống đất vì Mộ Triển Mẫn cầu tình. Mộ Tiêu Chiêu đúng lúc chạy tới, cũng quỳ xuống.

53. Chương 53: Ngươi Tìm Không Được

Editor: Luna Huang

"Du Vương điện hạ." Mộ Tiêu Chiêu nói rằng, "Phụ thân tính tình nóng, muội muội cũng là tính tình cương

liệt, cho nên mới nháo thành như vậy, phụ thân cũng không phải là cố ý."

Đàm Gia Dật lúc này mới miễn cưỡng mở miệng: "Thất hoàng đệ, ta xem bọn hắn nói cũng có đạo lý, ngươi đừng bị chuyện của Tương Duệ làm đầu óc mê muội, vì một nữ tử..."

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nói: "Có đáng giá hay không ta tự có định đoạt. Mộ Triển Mẫn, chuyện ngày hôm nay bổn vương trước tin lời của ngươi, nếu là Tiêu Thư đã xảy ra chuyện gì, người đầu tin bổn vương tìm chính là người! Ngươi hướng nàng bồi tội, lập tức bồi thường."

Mộ Triển Mẫn liên tục xưng vâng, chuyển hướng Mộ Tiêu Thư: "Là ta quá nóng nảy, đã làm quá, chất nữ, ngươi sẽ không cho là thật chứ?"

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng hừ một tiếng, không có phản ứng khác. Đầu mày của Mộ Triển Mẫn nhảy, ở trong lòng đem Mộ Tiêu Thư mắng tám trăm lần.

Đàm Gia Dật không nhịn được khoát khoát tay: "Được rồi được rồi, việc này dừng ở đây, bổn vương chỉ là đến tìm Tiêu Chiêu."

"Điện hạ thế nào không cho truyền tin trước, chúng ta chuẩn bị tốt một chút." Mộ Tiêu Chiêu cười tủm tỉm nghênh lđón, đồng thời gọi người trong phủ chuẩn bị một chút, muốn đãi Đàm Gia Dật.

Đàm Hạo Uyên đem Mộ Tiêu Thư kéo qua một bên, hỏi mấy vấn đề, đối với nỏ ở tay trái của nàng cảm thấy rất hứng thú.

Mộ Tiêu Thư trêu ghẹo nói trêu ghẹo nói: "Ngươi đối với nó cảm thấy hứng thú như vậy, có muốn hay không ta làm cho ngươi một cái?"

Đàm Hạo Uyên chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, cảnh cáo nàng nói: "Cẩn thận nhị thúc nàng."

"Ngươi phát hiện cái gì?"

Đàm Hạo Uyên lắc đầu: "Tạm thời không có, thế nhưng hắn đã nổi sát tâm, điểm này không có sai."

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên thấp giọng nói, rất xa nhìn lại hai người quả thực thân mật vô gian. Loại bầu không khí hòa hài này để trong lòng Mộ Tiêu Chiêu chua xót, nàng một bên ứng phó Du vương, vừa nghĩ tâm sự của mình.

Lý thị hài lòng nhìn một màn này, ngoại trừ quan hệ của Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên tương đối chói mắt bên ngoài, những thứ khác đều cực kỳ hợp tâm ý của nàng. Phó di nương bị đưa đi làm ni cô cũng tốt làm hòa thượng cũng tốt, nàng cũng bất tại hồ. Chỉ cần Tiêu Chiêu cùng Du vương cảm tình tốt...

“Đúng rồi, Tiêu Y đâu?” Lý thị đột nhiên nghĩ tới.

“Tam tiểu thư ở trong phòng của nàng đợi.”

Nghe xong câu trả lời này, như trước như trước lo lắng: “Ngươi đưa một người đến đó, đừng cho nàng quấy rầy điện hạ.”

Nha hoàn minh bạch ý tứ của minh bạch, liền vội vã đi.

Trong viện của Mộ Tiêu Y, lúc truyền đến tin tức Du vương đến, bọn nha hoàn đối với phản ứng của Mộ Tiêu Y rất là không giải thích được. Mộ Tiêu Y vốn nên lập tức lao ra viện môn, đi tìm Du vương, lần này thái độ khác thường, cư nhiên chỉ là giật mình, sau đó sẽ không quản chuyện này.

“Tiểu thư…” Nha hoàn nhịn không được hỏi, “Tiểu thư không trang phục, đến chỗ cuae đại tiểu thư sao?”

“Không đi!” Mộ Tiêu Y hừ lạnh một tiếng, trong mắt hiện lên hàn ý chưa bao giờ có.

Chỉ cần sự kiện kia không có bạo quang, nàng vô pháp dao động địa vị của Mộ Tiêu Chiêu! Nên hiện tại nàng muốn tạm thời nhẫn nại, đến lúc đó nhất cử đem nàng vị tỷ tỷ mẫu thân ngoan tâm kia bắt. Nàng đã khẩn cấp muốn đánh muốn đánh tính toán của các nàng, đến lúc đó, Du Vương điện hạ sẽ thích sẽ thích Mộ Tiêu Chiêu sao? Mộ Tiêu Y mỏi mắt mong chờ.

Nhất trường phong ba từ từ bình tĩnh lại, mắt thấy tới gần Mộ Tiêu Chiêu cập kê chi lễ, Mộ Tiêu Thư đem thời gian sau cùng đều là thuê.

Trong kinh thành, từ lâu truyền đi việc Mộ Tiêu Chiêu cập kê sôi sùng sục, có người đến nơi này một ngày, có đúng hay không sẽ xác định hôn sự của nàng. Đến ngày thứ ba phong ba qua đi, hoàng đế triệu kiến nghị luận của mọi người đẩy đến đỉnh núi.

Thời gian Mộ Triển Mẫn nhận được truyền đòi, hưng phấn khó có thể tự thân, hoàng thượng muốn gặp hắn! Này là như thế nào vinh a! Nhưng lại thời cơ này, Mộ Triển Mẫn phải suy đoán, hoàng thượng là không phải là có dặn dò gì?

Mộ Triển Mẫn tỉ mỉ mặc y phục, xác định mỗi một chi tiết đều không chê vào đâu được, lúc này mới ngồi trên cỗ kiệu, hoảng du du đến hoàng cung. Dọc theo đường đi, hắn cảm giác thân thể của mình đều có chút phiêu hốt.

Đến hoàng cung, Mộ Triển Mẫn được một tên thái giám đi trước đi trước ngự thư phòng.

Hắn gặp qua nhiều đại nhân diện thánh, bọn họ quan chức so với Mộ Triển Mẫn cao, gia thế cũng so với Mộ Triển Mẫn hôm nay hiển hách, nhưng tất cả là bọn hắn đều là quy củ đang đợi. Mà Mộ Triển Mẫn vừa

đến, hoàng thượng lập tức tiếp kiến hắn.

Mộ Triển Mẫn kiềm chế tâm tình mãnh liệt của mình xuống, theo thái giám vào ngự thư phòng.

Ở giữa hé ra bàn thật lớn, hoàng đế ngồi ngay ngắn sau đó, đang ở phê chữa tấu chương, hai thái giám tùy thời phục mệnh. Mộ Triển Mẫn vào trong điện, hoàng đế ngước mắt liếc hắn một mắt, đem bút son buông xuống.

"Vi thần Mộ Triển Mẫn, bái kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Mộ khanh gia bình thân." Hoàng đế nhìn về phía đầu dưới, lại nói, "Ban tọa."

"Vi thần không dám!"

"Trẫm ban tọa, ngươi muốn kháng chỉ?"

"Này… Tạ ơn hoàng thượng."

"Trẫm nghe nói, Mộ khanh gia gần đây rất là bận rộn."

"Tạ ơn hoàng thượng quan tâm, đại nữ nhi của vi thần sắp tổ chức cập kê chi lễ, các vị đồng liêu thịnh tình không thể chối từ, cho nên thường lui tới quả thực bận rộn một ít."

Danh môn vọng tộc trong Bắc Vọng, lễ cập kê là phi thường được coi trọng. Ngoại trừ nghi thức truyền thống, còn có thể thiết trí yến hội, khoản đãi tân khách. Vô hình trung, lễ cập kê cũng là một trong những cơ hội để vọng tộc bày ra vinh quang của gia tộc.

Đối với Mộ phủ mà nói, càng như vậy.

Hoàng thượng trầm ngâm chỉ chốc lát, đột nhiên mở miệng hỏi: "Trẫm nghe nói… Nữ nhi nhà Mộ khanh Mộ Tiêu Chiêu cùng ngày lễ cập kê, biểu diễn lung tú chân chính?"

Trong lòng Mộ Triển Mẫn cả kinh, mừng rỡ như điên. Đến hoàng thượng cũng bắt đầu quan tâm chuyện này, không có uổng phí hắn nỗ lực tạo thế!

"Hồi hoàng thượng, đúng là như vậy. Trước đây tú nghệ của tiểu nữ trường kỳ không có đột phá, nhưng bây giờ cùng ngày xưa bất đồng, ngày cập kê, nàng sẽ biểu diễn nhất kiện lung tú chân chính!"

Hoàng thượng ha ha nở nụ cười hai tiếng: "Có nữ như vậy, phu phục hà cầu? Trẫm cũng muốn đi xem!"

Mộ Triển Mẫn ngây dại, hắn nghe được cái gì? Hoàng đế chính mồm nói muốn đi tham gia? Cập kê của Mộ Tiêu Chiêu? Đây là thù trước nay chưa có a! Thử hỏi nữ tử của nhà ai có đãi ngộ như vậy?

Mộ Triển Mẫn bởi vì vô cùng kích động, một lát nói không ra lời. Hoàng đế lại là một trận cười, sau khi lấy Mộ Triển Mẫn lại tinh thần, đỏ mặt tạ ân lui ra.

Bên trong ngự thư phòng, hoàng đế trầm mặc một lúc lâu.

Một tên thái giám tiến tới bên người của hắn, nói rằng: "Hoàng thượng, chuyện của thất điện hạ..."

Hoàng đế hoàn hồn, lẩm bẩm nói: "Hắn đối nàng kia có thật để bụng như vậy?"

"Hiện nay xem ra, đúng là như thế."

Hoàng đế cười lạnh một chút" "Nhi tử này của Trẫm, không biết lại đang làm cái trò gì! Động hướng của mấy vị hoàng tử lại thế nào?"

"Tứ hoàng tử ngày gần đây nhiều lần hẹn Mộ gia đại tiểu thư, ngũ hoàng tử ngũ hoàng tử cũng từng mấy lần mời, nhưng cũng không có thành công. Hai vị hoàng tử đều biểu thị sẽ đi xem tú phẩm lung tú chân chính, chỉ có thất hoàng tử buông lời sẽ không tham gia lễ cập kê."

Sắc mặt hoàng đế biến đổi khó lường, cuối cùng chỉ là một tiếng thở dài: "Kế tiếp cầu kiến chính là ai?"

Ngoài ngự thư phòng, Mộ Triển Mẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, dương dương đắc ý. Hắn hiện tại có vốn liếng đắc ý này. Có quen nhau thấy, liền đến đây hỏi, Mộ Triển Mẫn nửa chận nửa che, cuối cùng vẫn lời nói thật, mà lời nói này của hắn rất nhanh truyền khắp kinh thành.

"Hoàng thượng muốn đích thân tham gia lễ cập kê của Mộ đại tiểu thư?"

"Xem ra việc hoàng hậu là sự thật, ai thú Mộ đại tiểu thư, người đó chính là thái tử hoàng thượng chú mục!"

"Mộ gia sắp thăng chức rất nhanh rồi, nghĩ lúc đầu, bọn họ chính là dựa vào cái này trở thành một đại tộc phương."

Các loại nghị luận bên tai không dứt, trong Mộ phủ, càng như vậy.

Mộ Tiêu Thư nghe được nhiều nhất chính là lễ cập kê của Mộ Tiêu Chiêu, thời gian gần như tất cả mọi người sôi trào, nàng ngồi một mình trong tú thất của mình, đối với tiếng động lớn rầm rĩ phía ngoài chẳng quan tâm, yên lặng hoàn thành tú phẩm.

Lý thị đã phái người thúc dục nhiều lần, từ lúc hoàng thượng cho thấy muốn đích thân đến, nàng càng không kịp đợi.

Mộ Tiêu Thư bị giục đến phiền, liền trực tiếp buông lời: "Càng giục càng chậm, muốn nhanh lên một chút, vẫn là đừng quấy rầy ta cho thỏa đáng." Dù vậy, vẫn không ngừng bị giục.

Ngày hôm nay Khởi Thanh lần thứ hai đuổi đi người đến đây giục, đối với Mộ Tiêu Thư tả oán nói: "Tiểu thư hà tất vì bọn họ làm việc này? Chẳng trực tiếp ném đi, để cho bọn họ tự rước lấy nhục."

"Ta nếu như bây giờ thu tay lại, bọn họ có thể tìm điểm sai lấy lệ, đến lúc đó tùy tiện tìm lý do liền có thể qua ải. Tuy rằng ngày của vị thẩm thẩm cùng đường tỷ kia của ta trở nên không tốt lắm, nhưng loại trình độ này quá tiện nghi các nàng!"

Khởi Thanh không khuyên nữa, cùng ngày, Mộ Tiêu Thư hoàn thành xong nội dung cuối cùng, tự mình đem đồ đưa đến tay của Lý thị.

Mộ Tiêu Chiêu làm bộ ở tú thất thở dài một hơi, đang cầm tú phẩm yêu thích không buông tay. Lý thị thiên đinh ninh vạn dặn, rất sợ tú vật phẩm trân quý này sẽ hư hao.

Mọi người như vậy nơm nớp lo sợ chừng mấy ngày, thời gian lễ cập kê đến. Vì ngày này, tất cả hạ nhân đều cẩn trọng chuẩn bị rất nhiều ngày.

Hoa cỏ toàn bộ trong phủ đã đổi mới. Khố phòng mở rộng ra, đem khí cụ trân quý nhất đều bày lên, nếu có không đủ, phải đi chọn mua bổ sung. Mỗi khắp ngõ ngách đều bị chỉnh lý không nhiễm một hạt bụi, tất cả duy trướng cũng đều đổi mới rồi. Ngay cả xiêm y của bọn hạ nhân cũng đều là mới.

Ngày này, rực rỡ hẳn lên đại môn Mộ phủ mở rộng, nghênh tiếp tân khách đến. Lão gia Mộ gia tự mình canh giữ ở, tiếp những khách nhân đến chúc cùng lễ vật, đem người mời vào bên trong.

Mộ Triển Mẫn tại ngoại đón khách, Mộ Tiêu Chiêu cùng Lý thị chờ người đang khẩn trương mà chuẩn bị.

Lý thị càng không ngừng soi cái gương, lo lắng vấn: "Ta đây trang điểm có thích hợp hay không? Có đúng hay không quá dày?"

Mộ Tiêu Chiêu buồn cười nói: "Nương, rốt cuộc là ngươi cập kê hay là nữ nhi ta cập kê a."

"Thế nhưng hoàng thượng sẽ đến a, còn có hai vị hoàng tử sẽ tới, ta đương nhiên phải chú ý một ít. Ngươi đừng quan tâm chăm sóc nói, đến cùng có thể hay không quá đậm?"

Mộ Tiêu Chiêu cùng Lý thị ở bên cạnh chuẩn bị cuối cùng, Mộ Tiêu Y thờ ơ lạnh nhạt, một mảnh dào dạt không khí vui mừng, là một loại khác, bất quá ai cũng không có chú ý tới nàng.

Mộ Tiêu Y lặng lẽ ra phòng, đi vào một gian phòng mặt khác. Gian phòng này trung ương, bày một bình phong, dùng một khối bố đỏ tươi đắp.

Mộ Tiêu Y đi tới bên bình phong, đem vải đỏ nhấc lên một góc.

"Đây là tú phẩm ngày hôm nay biểu diễn..." Mộ Tiêu Y mắt lộ ra vẻ si mê, đưa tay chạm đến bình phong, lại bị người níu lại!

"Tam tiểu thư, không được!"

Sắc mặt Mộ Tiêu Y trầm xuống, quát dẹp đường: "Ngươi nói cái gì? Ngươi ghét bỏ tay của bổn tiểu thư bẩn, còn không bằng một mảnh vải rách?"

"Tam tiểu thư, là phu nhân thông báo, thỉnh tiểu thư thông cảm cho cái khổ của ta."

54. Chương 54: Kham Vi Nhi Tức

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Y hừ một tiếng: "Ngươi nói dối! Nương ta làm sao sẽ nói qua chuyện tình như vậy, ta là nữ nhi nàng, còn không được chạm vào một bình phong sao?? Đây là cái đạo lý gì?"

Mộ Tiêu Y cùng người nọ rùm beng, người nhiều hơn xông tới. Nếu như đón nháo xuống phía dưới, sợ sẽ kinh động Lý thị, Mộ Tiêu Y căm giận ly khai.

Trở lại gian phòng của mình, nàng tức giận đến ném đồ. Một danh nha hoàn lạ mặt đã đi tới, ngăn trở nàng.

"Tiểu thư vì sao tức giận như vậy?"

"Còn không phải là nương ta các nàng!" Mộ Tiêu Y khóc nức nở, "Ta còn đang do dự, các nàng lại đề phòng ta như đề phòng cướp một dạng!"

"Tiểu thư đừng khổ sở, không phải là còn có ta ở đây sao?"

"Thế nhưng các nàng thật là nhiều người coi chừng ở đó..."

Nha hoàn này tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Y, thấp giọng nói nói mấy câu. Biểu tình của Mộ Tiêu Y từ lo lắng đến yên tâm, cuối cùng là một mảnh nanh sắc hung tợn.

"Ngươi bất nhân, ta bất nghĩa! Mẫu thân, tỷ tỷ, các ngươi đừng trách ta!"

Một sai vặt xông vào Phức Hương viện, hắn mới vừa vào cửa, đã bị người ngăn lại. Toàn bộ Mộ phủ đều ở đây chờ mong ngày này, chỉ có Phức Hương viện an tĩnh như thường, không có bị một tia ảnh hưởng.

Sai vặt lo lắng nói: "Phu nhân để cho ta tới truyền lời, sắp bắt đầu, để nhị tiểu thư cũng nhanh lên đến chính đường!"

Nha hoàn nhàn nhạt nói: "Đã biết, ta đi thông tri tiểu thư."

Lời của nàng như một chậu nước lạnh, đem sai vặt rót cho thanh tỉnh. "Cũng không phải muội muội ta cập kê, ta theo náo nhiệt làm gì a." Hắn nhất thời cũng hiểu được.

Sau khi Mộ Tiêu Thư biết được, thay đổi một thân xiêm y chính thức, ở trên mặt thêm một chút phấn trang nhã, liền dẫn Khởi Thanh đến chính đường.

Thời gian nàng đến, nội đường tụ tập không ít người, theo như quy củ đều tự nhập tọa. Mộ Triển Mẫn không ở, có nha hoàn không ngừng châm trà thêm nước.

Mộ Tiêu Thư bok dẫn tới khắp ngõ ngách trong cùng, nàng là không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng xem.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, một tiếng cười ngay sau đó truyền đến. Mộ Tiêu Thư nhìn ra ngoài, chỉ thấy Mộ Triển Mẫn bồi một người, đến thất nội.

Người nọ một thân minh hoàng, mặt trên thêu chân long giương nanh múa vuốt, chính là đương kim thánh thượng. Thái giám đi phía sau hắn, sau còn có đội ngũ nghi trượng.

Hoàng đế còn chưa vào cửa, người của chính đường nội đã đồng loạt quỳ xuống đất hô to vạn tuế. Mộ Tiêu Thư cũng theo đoàn người quỳ xuống, len lén nhìn tôn vinh của hoàng đế.

"Chư vị bình thân." Hoàng thượng cười đến ôn hòa, đi qua một mảnh người phủ phục trên mặt đất, ngồi trên chủ vị đã sớm vì hắn chuẩn bị. Hắn ngồi xong, người ở chỗ này mới bình thân.

Phía sau chính là tứ hoàng tử Đàm Gia Dật cùng ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn, mọi người lại là một phen quỳ lạy, lúc này mới rốt cuộc kết thúc.

Mộ Tiêu Thư đối với những thứ này đều không cảm thấy hứng thú, nàng chú ý tới bọn hạ nhân khẩn

trương một chút mang nhiều đồ ăn mang đến, người còn có thể kề tai nói nhỏ, thoạt nhìn có cái gì không đúng.

"Khởi Thanh." Mộ Tiêu Thư nhẹ giọng phân phó nói, "Ngươi đi ra xem một chút, hình như đã xảy ra chuyện."

Khởi Thanh lên tiếng vâng, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư đánh giá vị ngũ hoàng tử kia, đây là nàng lần đầu tiên thấy ngũ hoàng tử, vốn tưởng rằng cũng sẽ là soái ca thưởng tâm duyệt mục, ai biết lại làm cho nàng hoàn toàn thất vọng.

Vô luận là Đàm Hạo Uyên hay là Đàm Gia Dật, hai người đều bề ngoài tuấn mỹ làm cho không người nào có thể sao lãng. Ngay cả hoàng đế, tuy rằng lớn tuổi, cũng đó có thể thấy được tuấn lãng lúc còn trẻ. Chỉ có vị Đàm Tu Tuấn này, tên tuy rằng dẫn theo một chữ Tuấn, bản thân lại tuàn chữ tuấn kia có khác biệt.

Tướng mạo Đàm Tu Tuấn cực kỳ phổ thông, phóng tới trong đống người cũng không tìm ra được. Không chỉ có vô mạo, khí chất càng không, đứng ở bên người của Đàm Gia Dật, đó chính là một phượng hoàng, một kê đất.

Mộ Tiêu Thư âm thầm lắc đầu, rất không coi trọng vị ngũ hoàng tử này. Nghe nói hắn nhiều lần muốn mời Mộ Tiêu Chiêu, kết quả đều bị uyển chuyển cự tuyệt.

Lúc này Lý thị bên kia, còn lại là một mảnh gà bay chó sủa.

Suy đoán của Mộ Tiêu Thư cũng không sai, quả thực xảy ra chuyện, vẫn là đại sự!

Hôm nay còn có yến hội, cho nên trù phòng cũng đang khẩn trương mà chuẩn bị. Làm tốt các món ăn, theo sát sẽ dọn ra bàn. Chờ một ít thời gian, sẽ có tỳ nữ đến đây, đem những thức ăn này dọn ra.

Ngay thời gian thức ăn chuẩn bị hơn phân nửa, không biết, chân của một cái bàn đột nhiên gảy lìa!

Vừa đứt, bàn lật, lại là một trận binh chén đĩa hỗn độn. Người làm việc ở trù phòng thấy thế cuống quít thanh lý, dưới chân không biết vừa trợt, ngay sau đó một trận hòa âm… Trượt chân không chỉ một không chỉ một, úp hết cả hai cái bàn.

Chờ trận này ngoài ý muốn kết thúc công việc, mọi người ngạc nhiên phát hiện, thức ăn bọn họ chuẩn bị đã lâu dĩ nhiên bị hủy hơn một nửa!

Vấn đề to rồi, tin tức rất nhanh thì truyền đến trong lỗ tai của Lý thị, Lý thị hầu như sắp ngã nhào trên đất.

"Ngày hôm nay không chỉ có đạt quan quý nhân quan lại, càng tới hai vị hoàng tử, thậm chí hoàng thượng đều tới@ Này nếu như xảy ra điều gì sai lầm, Mộ gia chúng ta nhất định phải chết!"

Lý thị luống cuống tay chân, Mộ Tiêu Chiêu cũng hoảng, nhưng là thấy mẫu thân so với nàng càng hoảng hơn vội vã trấn an.

Lý thị tỉnh táo lại, lập tức sai người đến các đại tửu lâu, thỉnh trù tử của bọn họ giúp làm món ăn, lại phân phó người đi mưa nguyên liệu, nhất thời vội vàng thành hỗn loạn. Nhân thủ không cần phải nói, người rãnh rỗi toàn bộ bị điều đi trù phòng hỗ trợ.

Khởi Thanh lúc đi ra nhìn thấy một màn như thế, nàng đem chuyện này nói cho Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư liếc nhìn chỗ trống bên người, đây là nàng của Mộ Tiêu Y.

Đúng lúc này, hoàng đế lên tiếng: "Thời gian không sai biệt lắm, nghi thức có thể bắt đầu rồi chứ?"

Mộ Triển Mẫn đối với phát sinh tất cả hoàn toàn không biết gì cả, cười híp mắt đáp lời, cho người đi gọi Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu.

Không lâu sau, hai mẫu nữ này xuất hiện ở cửa. Lý thị dẫn Mộ Tiêu Chiêu chậm rãi đi đến, trên mặt của hai người đều tràn đầy dáng tươi cười, đáng tiếc cười đến có chút cứng ngắc, nhãn thần cũng có chút né tránh.

"Bái kiến hoàng thượng…"

Hai người hành qua lễ, Lý thị ngồi xuống chỗ của nàng, mà Mộ Tiêu Chiêu ngồi ghế ở trước người của nàng.

Hai nha hoàn mỗi người cầm một cái khay, chậm rãi đi tới trước mặt của Lý thị. Trên một khay bày ra lược gỗ đàn, khay còn lại chính là một cây trâm tinh xảo.

Lý thị chính tay gỡ cho Mộ Tiêu Chiêu, cầm lấy lược, thay nàng chải. Mỗi một cái động tác của Lý thị đều hết sức mềm nhẹ, kẻ khác nghĩ đến từ mẫu, mà Mộ Tiêu Chiêu khẽ mỉm cười, dung nhan e thẹn động nhân, cho người thấy ái mộ.

Lý thị giúp Mộ Tiêu Chiêu chải xong tóc, lại từ trong tay nha hoàn tiếp nhận cây trâm, thay Mộ Tiêu Chiêu cài lên.

Làm đến đây, nàng đứng lên, đưa tay đỡ Mộ Tiêu Chiêu. Mộ Tiêu Chiêu cúi đầu cười, xoay người hướng hoàng thượng hơi phúc thân.

Hoàng thượng cười ha hả, khen: "Hảo một nữ tử nhã nhặn lịch sự dịu dàng, Dung mạo tú lệ, cử chỉ đoan

trang, có khí độ của mẫu nghi thiên hạ, kham vi nhi tức của trẫm!"

Một câu nói sau cùng này vừa ra, không khí phẳng phất đều dừng lại.

Râu mép của Mộ Triển Mẫn dựng đứng, lại giật mình, dưới xiêm y che đậy, thân thể của hắn bắt đầu run. Dáng tươi cười của Lý thị ở trên mặt cứng đờ, sau đó mừng rỡ như điên, hận không thể cười to thành tiếng. Mà Mộ Tiêu Chiêu nắm thật chặt tay của mẫu thân, ngón tay đều nhanh đấm vào trong thịt của Lý thị.

Suy đoán tới nay rốt cục thành hiện thực, từ hoàng thượng lần đầu tiên triệu kiến Mộ Triển Mẫn, cho hắn một chức quan nhàn tản, mọi người mà bắt đầu phỏng đoán ý đồ của hoàng thượng, hôm nay đây hết thảy rốt cục thành sự thật!

Mọi người theo đuổi tâm tư của mình, đều đưa ánh mắt đặt ở trên người của Mộ Tiêu Chiêu. Mà Mộ Tiêu Thư tò mò nhìn về phía hoàng đế, lại phát hiện mới vừa rồi hoàng đế còn tràn ngập ôn nhu, lúc này lại mắt lạnh quét mắt mọi người trong chính đường.

Trong lòng Mộ Tiêu Thư rùng mình, vội vã thu hồi ánh mắt, nhìn không chớp mắt nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Cử động của Hoàng thượng không giống bình thường! Trong lòng của nàng chỉ có cái kết luận này.

Đám người trong chính đường đám người còn lại nhưng không có phát hiện, bọn họ nhìn Mộ Tiêu Chiêu, mắt nhìn nàng chậm rãi khom lưng, cảm tạ hoàng thượng đã khen.

Hoàng đế ha hả nở nụ cười hai tiếng, nói tiếp: "Tổ truyền Mộ gia tài nghệ lung tú, vốn là tượng trưng của Đại Hạ, lịch đại Đại Hạ hoàng đế đều mặc long bào lung tú tú chế đăng cơ. Đáng tiếc từ sau khi lung tú thất truyền, dẫn đến truyền thống không thể tiếp tục được nữa. Hôm nay lung tú tái hiện ở Bắc Vọng ta, là Bắc Vọng chi phúc!"

Mọi người quỳ lạy, hô to vạn tuế.

Hoàng thượng vẫy vẫy tay, một tên thái giám đang cầm hộp gấm đi xuống.

"Đây là lễ vật của trẫm tặng cho Mộ Tiêu Chiêu."

Mộ Tiêu Chiêu quỳ xuống đất nhận lấy, sau đó, hai vị hoàng tử cùng những người khác cũng tần lễ vật.

Bọn họ không hẹn mà cùng lựa chọn hậu lễ, ngoại trừ ở chỗ này trình lên, có khác một phần danh mục quà tặng dày, cho người vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ.

Ngũ hoàng tử tại chỗ xuất ra một vòng cổ chân châu, muốn đích thân vì Mộ Tiêu Chiêu mang lên.

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu hơi cứng đờ, thẹn thùng tránh khỏi, chỉ cho người vòng cổ thu vào. Mặt Ngũ hoàng tử lộ vẻ không ngờ, nhưng chịu đựng, tán dương Mộ Tiêu Chiêu vài câu. Đàm Gia Dật còn lại là thờ ơ lạnh nhạt, bật cười một tiếng.

Hai vị hoàng tử xong, tân khách còn lại đều dâng tặng lễ vật.

Lúc này Mộ Tiêu Chiêu tựu như cùng ánh trăng bầu trời, bị chúng tinh đang cầm, chói mắt loá mắt.

Lúc dâng tặng lễ vật, Mộ Triển Mẫn hướng Hoàng thượng hướng Hoàng thượng xin chỉ thị: "Kết thúc buổi lễ, vi thần khẩn cầu thánh thượng, chấp thuận vi thần chi nữ vì hoàng thượng biểu diễn một tòa…"

"Thất hoàng tử đến ——"

Mộ Triển Mẫn còn chưa có nói xong, đã bị tiếng của thái giám bên ngoài cắt đứt. Vẻ mặt mọi người ngoài ý muốn nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy Đàm Hạo Uyên đi nhanh tới.

Đàm Hạo Uyên một hiên vạt áo, ở trước mặt hoàng thượng quỳ xuống: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hoàng thượng thiêu mi: "Lão thất, ngươi không phải nói không tới tham gia trận náo nhiệt này, tại sao lại muốn đến?"

Người đang ngồi cũng đều ôm hiếu kỳ đồng dạng, bao quát Mộ Tiêu Thư. Nàng thậm chí có một cái ý niệm trong đầu, Đàm Hạo Uyên chẳng lẽ cũng đúng sinh ra hứng thú với Mộ Tiêu Chiêu? Bất quá đầu năm nay chớp mắt đã bị nàng vứt bỏ.

"Hồi phụ hoàng, bởi vì nhi thần nhớ lại một chuyện, lúc này mới vội vã đến."

"Nga… Chuyện gì quan trọng hơn như vậy?"

"Hôm nay là ngày cập kê của Mộ đại tiểu thư Mộ Tiêu Chiêu, thế nhưng vừa nhớ, đường muội của nàng Mộ Tiêu Thư chỉ so với nàng sinh trễ chỉ mấy canh giờ."

——Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Chương sau Lân vương uy vũ

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Y hừ một tiếng: "Ngươi nói dối! Nương ta làm sao sẽ nói qua chuyện tình như vậy, ta là nữ nhi nàng, còn không được chạm vào một bình phong sao?? Đây là cái đạo lý gì?"

Mộ Tiêu Y cùng người nọ rùm beng, người nhiều hơn xông tới. Nếu như đón nháo xuống phía dưới, sợ sẽ kinh động Lý thị, Mộ Tiêu Y căm giận ly khai.

Trở lại gian phòng của mình, nàng tức giận đến ném đồ. Một danh nha hoàn lạ mặt đã đi tới, ngăn trở nàng.

"Tiểu thư vì sao tức giận như vậy?"

"Còn không phải là nương ta các nàng!" Mộ Tiêu Y khóc nức nở, "Ta còn đang do dự, các nàng lại đề phòng ta như đề phòng cướp một dạng!"

"Tiểu thư đừng khổ sở, không phải là còn có ta ở đây sao?"

"Thế nhưng các nàng thật là nhiều người coi chừng ở đó…"

Nha hoàn này tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Y, thấp giọng nói nói mấy câu. Biểu tình của Mộ Tiêu Y từ lo lắng đến yên tâm, cuối cùng là một mảnh nanh sắc hung tợn.

"Ngươi bất nhân, ta bất nghĩa! Mẫu thân, tỷ tỷ, các ngươi đừng trách ta!"

Một sai vặt xông vào Phức Hương viện, hắn mới vừa vào cửa, đã bị người ngăn lại. Toàn bộ Mộ phủ đều ở đây chờ mong ngày này, chỉ có Phức Hương viện an tĩnh như thường, không có bị một tia ảnh hưởng.

Sai vặt lo lắng nói: "Phu nhân để cho ta tới truyền lời, sắp bắt đầu, để nhị tiểu thư cũng nhanh lên đến chính đường!"

Nha hoàn nhàn nhạt nói: "Đã biết, ta đi thông tri tiểu thư."

Lời của nàng như một chậu nước lạnh, đem sai vặt rót cho thanh tỉnh. "Cũng không phải muội muội ta cập kê, ta theo náo nhiệt làm gì a." Hắn nhất thời cũng hiểu được.

Sau khi Mộ Tiêu Thư biết được, thay đổi một thân xiêm y chính thức, ở trên mặt thêm một chút phấn trang nhã, liền dẫn Khởi Thanh đến chính đường.

Thời gian nàng đến, nội đường tụ tập không ít người, theo như quy củ đều tự nhập tọa. Mộ Triển Mẫn không ở, có nha hoàn không ngừng châm trà thêm nước.

Mộ Tiêu Thư bok dẫn tới khắp ngõ ngách trong cùng, nàng là không có chỗ ngồi, chỉ có thể đứng xem.

Lúc này, bên ngoài truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao, một tiếng cười ngay sau đó truyền đến. Mộ Tiêu Thư nhìn ra ngoài, chỉ thấy Mộ Triển Mẫn bồi một người, đến thất nội.

Người nọ một thân minh hoàng, mặt trên thêu chân long giương nanh múa vuốt, chính là đương kim thánh thượng. Thái giám đi phía sau hắn, sau còn có đội ngũ nghi trượng.

Hoàng đế còn chưa vào cửa, người của chính đường nội đã đồng loạt quỳ xuống đất hô to vạn tuế. Mộ Tiêu Thư cũng theo đoàn người quỳ xuống, len lén nhìn tôn vinh của hoàng đế.

"Chư vị bình thân." Hoàng thượng cười đến ôn hòa, đi qua một mảnh người phủ phục trên mặt đất, ngồi trên chủ vị đã sớm vì hắn chuẩn bị. Hắn ngồi xong, người ở chỗ này mới bình thân.

Phía sau chính là tứ hoàng tử Đàm Gia Dật cùng ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn, mọi người lại là một phen quỳ lạy, lúc này mới rốt cuộc kết thúc.

Mộ Tiêu Thư đối với những thứ này đều không cảm thấy hứng thú, nàng chú ý tới bọn hạ nhân khẩn trương một chút mang nhiều đồ ăn mang đến, người còn có thể kề tai nói nhỏ, thoạt nhìn có cái gì không đúng.

"Khởi Thanh." Mộ Tiêu Thư nhẹ giọng phân phó nói, "Ngươi đi ra xem một chút, hình như đã xảy ra chuyện."

Khởi Thanh lên tiếng vâng, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư đánh giá vị ngũ hoàng tử kia, đây là nàng lần đầu tiên thấy ngũ hoàng tử, vốn tưởng rằng cũng sẽ là soái ca thưởng tâm duyệt mục, ai biết lại làm cho nàng hoàn toàn thất vọng.

Vô luận là Đàm Hạo Uyên hay là Đàm Gia Dật, hai người đều bề ngoài tuấn mỹ làm cho không người nào có thể sao lãng. Ngay cả hoàng đế, tuy rằng lớn tuổi, cũng đó có thể thấy được tuấn lãng lúc còn trẻ. Chỉ có vị Đàm Tu Tuấn này, tên tuy rằng dẫn theo một chữ Tuấn, bản thân lại tuàn chữ tuấn kia có khác biệt.

Tướng mạo Đàm Tu Tuấn cực kỳ phổ thông, phóng tới trong đống người cũng không tìm ra được. Không chỉ có vô mạo, khí chất càng không, đứng ở bên người của Đàm Gia Dật, đó chính là một phượng hoàng, một kê đất.

Mộ Tiêu Thư âm thầm lắc đầu, rất không coi trọng vị ngũ hoàng tử này. Nghe nói hắn nhiều lần muốn

mời Mộ Tiêu Chiêu, kết quả đều bị uyển chuyển cự tuyệt.

Lúc này Lý thị bên kia, còn lại là một mảnh gà bay chó sủa.

Suy đoán của Mộ Tiêu Thư cũng không sai, quả thực xảy ra chuyện, vẫn là đại sự!

Hôm nay còn có yến hội, cho nên trù phòng cũng đang khẩn trương mà chuẩn bị. Làm tốt các món ăn, theo sát sẽ dọn ra bàn. Chờ một ít thời gian, sẽ có tỳ nữ đến đây, đem những thức ăn này dọn ra.

Ngay thời gian thức ăn chuẩn bị hơn phân nửa, không biết, chân của một cái bàn đột nhiên gảy lìa!

Vừa đứt, bàn lật, lại là một trận binh chén đĩa hỗn độn. Người làm việc ở trù phòng thấy thế cuống quít thanh lý, dưới chân không biết vừa trợt, ngay sau đó một trận hòa âm… Trượt chân không chỉ một không chỉ một, úp hết cả hai cái bàn.

Chờ trận này ngoài ý muốn kết thúc công việc, mọi người ngạc nhiên phát hiện, thức ăn bọn họ chuẩn bị đã lâu dĩ nhiên bị hủy hơn một nửa!

Vấn đề to rồi, tin tức rất nhanh thì truyền đến trong lỗ tai của Lý thị, Lý thị hầu như sắp ngã nhào trên đất.

"Ngày hôm nay không chỉ có đạt quan quý nhân quan lại, càng tới hai vị hoàng tử, thậm chí hoàng thượng đều tới@ Này nếu như xảy ra điều gì sai lầm, Mộ gia chúng ta nhất định phải chết!"

Lý thị luống cuống tay chân, Mộ Tiêu Chiêu cũng hoảng, nhưng là thấy mẫu thân so với nàng càng hoảng hơn vội vã trấn an.

Lý thị tỉnh táo lại, lập tức sai người đến các đại tửu lâu, thỉnh trù tử của bọn họ giúp làm món ăn, lại phân phó người đi mưa nguyên liệu, nhất thời vội vàng thành hỗn loạn. Nhân thủ không cần phải nói, người rãnh rỗi toàn bộ bị điều đi trù phòng hỗ trợ.

Khởi Thanh lúc đi ra nhìn thấy một màn như thế, nàng đem chuyện này nói cho Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư liếc nhìn chỗ trống bên người, đây là nàng của Mộ Tiêu Y.

Đúng lúc này, hoàng đế lên tiếng: "Thời gian không sai biệt lắm, nghi thức có thể bắt đầu rồi chứ?"

Mộ Triển Mẫn đối với phát sinh tất cả hoàn toàn không biết gì cả, cười híp mắt đáp lời, cho người đi gọi Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu.

Không lâu sau, hai mẫu nữ này xuất hiện ở cửa. Lý thị dẫn Mộ Tiêu Chiêu chậm rãi đi đến, trên mặt của

hai người đều tràn đầy dáng tươi cười, đáng tiếc cười đến có chút cứng ngắc, nhãn thần cũng có chút né tránh.

"Bái kiến hoàng thượng…"

Hai người hành qua lễ, Lý thị ngồi xuống chỗ của nàng, mà Mộ Tiêu Chiêu ngồi ghế ở trước người của nàng.

Hai nha hoàn mỗi người cầm một cái khay, chậm rãi đi tới trước mặt của Lý thị. Trên một khay bày ra lược gỗ đàn, khay còn lại chính là một cây trâm tinh xảo.

Lý thị chính tay gỡ cho Mộ Tiêu Chiêu, cầm lấy lược, thay nàng chải. Mỗi một cái động tác của Lý thị đều hết sức mềm nhẹ, kẻ khác nghĩ đến từ mẫu, mà Mộ Tiêu Chiêu khẽ mỉm cười, dung nhan e thẹn động nhân, cho người thấy ái mộ.

Lý thị giúp Mộ Tiêu Chiêu chải xong tóc, lại từ trong tay nha hoàn tiếp nhận cây trâm, thay Mộ Tiêu Chiêu cài lên.

Làm đến đây, nàng đứng lên, đưa tay đỡ Mộ Tiêu Chiêu. Mộ Tiêu Chiêu cúi đầu cười, xoay người hướng hoàng thượng hơi phúc thân.

Hoàng thượng cười ha hả, khen: "Hảo một nữ tử nhã nhặn lịch sự dịu dàng, Dung mạo tú lệ, cử chỉ đoan trang, có khí độ của mẫu nghi thiên hạ, kham vi nhi tức của trẫm!"

Một câu nói sau cùng này vừa ra, không khí phẳng phất đều dừng lại.

Râu mép của Mộ Triển Mẫn dựng đứng, lại giật mình, dưới xiêm y che đậy, thân thể của hắn bắt đầu run. Dáng tươi cười của Lý thị ở trên mặt cứng đờ, sau đó mừng rỡ như điên, hận không thể cười to thành tiếng. Mà Mộ Tiêu Chiêu nắm thật chặt tay của mẫu thân, ngón tay đều nhanh đấm vào trong thịt của Lý thị.

Suy đoán tới nay rốt cục thành hiện thực, từ hoàng thượng lần đầu tiên triệu kiến Mộ Triển Mẫn, cho hắn một chức quan nhàn tản, mọi người mà bắt đầu phỏng đoán ý đồ của hoàng thượng, hôm nay đây hết thảy rốt cục thành sự thật!

Mọi người theo đuổi tâm tư của mình, đều đưa ánh mắt đặt ở trên người của Mộ Tiêu Chiêu. Mà Mộ Tiêu Thư tò mò nhìn về phía hoàng đế, lại phát hiện mới vừa rồi hoàng đế còn tràn ngập ôn nhu, lúc này lại mắt lạnh quét mắt mọi người trong chính đường.

Trong lòng Mộ Tiêu Thư rùng mình, vội vã thu hồi ánh mắt, nhìn không chớp mắt nhìn chằm chằm mũi chân của mình.

Cử động của Hoàng thượng không giống bình thường! Trong lòng của nàng chỉ có cái kết luận này.

Đám người trong chính đường đám người còn lại nhưng không có phát hiện, bọn họ nhìn Mộ Tiêu Chiêu, mắt nhìn nàng chậm rãi khom lưng, cảm tạ hoàng thượng đã khen.

Hoàng đế ha hả nở nụ cười hai tiếng, nói tiếp: "Tổ truyền Mộ gia tài nghệ lung tú, vốn là tượng trưng của Đại Hạ, lịch đại Đại Hạ hoàng đế đều mặc long bào lung tú tú chế đăng cơ. Đáng tiếc từ sau khi lung tú thất truyền, dẫn đến truyền thống không thể tiếp tục được nữa. Hôm nay lung tú tái hiện ở Bắc Vọng ta, là Bắc Vọng chi phúc!"

Mọi người quỳ lạy, hô to vạn tuế.

Hoàng thượng vẫy vẫy tay, một tên thái giám đang cầm hộp gấm đi xuống.

"Đây là lễ vật của trẫm tặng cho Mộ Tiêu Chiêu."

Mộ Tiêu Chiêu quỳ xuống đất nhận lấy, sau đó, hai vị hoàng tử cùng những người khác cũng tần lễ vật.

Bọn họ không hẹn mà cùng lựa chọn hậu lễ, ngoại trừ ở chỗ này trình lên, có khác một phần danh mục quà tặng dày, cho người vừa thấy đã biết giá trị xa xỉ.

Ngũ hoàng tử tại chỗ xuất ra một vòng cổ chân châu, muốn đích thân vì Mộ Tiêu Chiêu mang lên.

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu hơi cứng đờ, thẹn thùng tránh khỏi, chỉ cho người vòng cổ thu vào. Mặt Ngũ hoàng tử lộ vẻ không ngờ, nhưng chịu đựng, tán dương Mộ Tiêu Chiêu vài câu. Đàm Gia Dật còn lại là thờ ơ lạnh nhạt, bật cười một tiếng.

Hai vị hoàng tử xong, tân khách còn lại đều dâng tặng lễ vật.

Lúc này Mộ Tiêu Chiêu tựu như cùng ánh trăng bầu trời, bị chúng tinh đang cầm, chói mắt loá mắt.

Lúc dâng tặng lễ vật, Mộ Triển Mẫn hướng Hoàng thượng hướng Hoàng thượng xin chỉ thị: "Kết thúc buổi lễ, vi thần khẩn cầu thánh thượng, chấp thuận vi thần chi nữ vì hoàng thượng biểu diễn một tòa…"

"Thất hoàng tử đến ——"

Mộ Triển Mẫn còn chưa có nói xong, đã bị tiếng của thái giám bên ngoài cắt đứt. Vẻ mặt mọi người ngoài ý muốn nhìn về phía bên ngoài, chỉ thấy Đàm Hạo Uyên đi nhanh tới.

Đàm Hạo Uyên một hiên vạt áo, ở trước mặt hoàng thượng quỳ xuống: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

Hoàng thượng thiêu mi: "Lão thất, ngươi không phải nói không tới tham gia trận náo nhiệt này, tại sao lại muốn đến?"

Người đang ngồi cũng đều ôm hiếu kỳ đồng dạng, bao quát Mộ Tiêu Thư. Nàng thậm chí có một cái ý niệm trong đầu, Đàm Hạo Uyên chẳng lẽ cũng đúng sinh ra hứng thú với Mộ Tiêu Chiêu? Bất quá đầu năm nay chớp mắt đã bị nàng vứt bỏ.

"Hồi phụ hoàng, bởi vì nhi thần nhớ lại một chuyện, lúc này mới vội vã đến."

"Nga… Chuyện gì quan trọng hơn như vậy?"

"Hôm nay là ngày cập kê của Mộ đại tiểu thư Mộ Tiêu Chiêu, thế nhưng vừa nhớ, đường muội của nàng Mộ Tiêu Thư chỉ so với nàng sinh trễ chỉ mấy canh giờ."

——Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Chương sau Lân vương uy vũ

55. Chương 55: Vì Nàng Bới Tóc

Editor: Luna Huang

Hoàng thượng ngây ngẩn cả người, Mộ Triển Mẫn cũng ngây ngẩn cả người, Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu càng ngây ngô hơn, liền đến Mộ Tiêu Thư cũng choáng váng.

Cập kê? Đúng vậy! Nàng thế nào quên mất! Nàng cùng Mộ Tiêu Chiêu là cùng một ngày ra đời, Mộ Tiêu Chiêu cập kê, nàng tự nhiên cũng…

Nghĩ vậy mà, khóe miệng của Mộ Tiêu Thư co rút. Nàng căn bản sẽ không có quan niệm này, nên đã thật đã triệt để quên. Chính nàng cũng quên hết, càng miễn bàn người khác, nói cách khác, Đàm Hạo Uyên là người duy nhất một nhớ kỹ chuyện này?

"Này… Này…" Mộ Triển Mẫn ngơ ngác nói, nơi này nửa ngày không biết nên phản ứng.

Đàm Hạo Uyên nhìn về phía Mộ Triển Mẫn, lạnh lùng nói rằng: "Mộ Tiêu Thư là Mộ Triển Hoành chi nữ, cũng là hắn cốt nhục còn sót lại của hắn. Mộ Triển Mẫn, ngươi thân là đệ đệ của hắn, thừa kế gia nghiệp

do hắn sáng lập, đối với di cô mà hắn lưu lại để bụng, thực tại không nên!"

Âm thanh chỉ trích này vừa ra, người khác cũng theo nghị luận.

"Mộ gia vốn đã xuống dốc, thẳng đến Mộ Triển Hoành thi đậu khoa cử làm quan, lúc này mới thành lập được một chút cơ nghiệp."

"Mộ Triển Hoành tráng niên mất sớm, vụ án năm đó đã thẩm tra là oan án, đáng tiếc hắn đi quá sớm, nếu không hôm nay Mộ gia còn chưa tới phiên Mộ Triển Mẫn làm đương gia."

"Hắn vừa chết, đến nữ nhi duy nhất cũng không được bị người đãi kiến. Mộ Triển Mẫn đem lễ cập kê của nữ nhi mình làm được náo nhiệt như thế, lại đem nữ nhi của cố nhân triệt để quên ở sau ót, lương tâm ở đâu!"

Thanh âm tuy nhỏ, tổng có một chút truyền vào trong lỗ tai của Mộ Triển Mẫn, để lòng của hắn nguyên bản đắc ý nhảy nhót thoáng cái té xuống đáy cốc.

Mộ Tiêu Thư cũng nghe thấy được, trong lúc bất chợt bị đẩy lên đầu ngọn sóng, nàng còn có chút không thích ứng được.

Lúc này, hoàng thượng đột nhiên mở miệng: "Như vậy, vị cô nương này hiện tại người ở nơi nào?"

Trên đường có không ít ánh mắt hướng Mộ Tiêu Thư ở trong góc xa, nàng không thể làm gì khác hơn là đứng dậy, hồi bẩm nói: "Tiểu nữ tử ở đây."

Hoàng đế đem Mộ Tiêu Thư quan sát một phen, dừng lại một hồi trên mạn che mặt cường điệu của nàng, vấn: "Vì sao mang mạn che mặt?"

Mộ Tiêu Thư bình tĩnh trả lời: "Dung mạo đã hủy, không dám dơ mắt người khác."

"Làm sao hủy?"

"Bệnh lâu không trị."

Đàm Hạo Uyên hợp thời bổ sung: "Cũng không phải là không trị, mà là chưa từng được chữa trị! Phụ hoàng, nhi thần chưa từng nghe nói Mộ phủ thỉnh qua đại phu, vì nàng trị mặt."

Lời này liền đưa tới một phen tranh luận.

Thời gian Mộ Tiêu Thư trở lại Mộ gia, người biết không ít. Quả thực như Đàm Hạo Uyên nói, không có nghe nói Mộ gia vì giúp Mộ Tiêu Thư chữa mặt mà chung quanh tìm danh y.

Tràn đầy đồng tình tâm, lúc này nói thầm: "Bất hạnh lưu lạc phỉ đã là thê thảm, nếu đem người cứu ra, nên hảo hảo đối đãi, bù đắp quá khứ nàng chịu. Thế nhưng Mộ gia này… Thực sự là kẻ khác thất vọng, kẻ khác cười chê!"

Mộ Tiêu Thư nghe được trong tai, có chút vô cùng kinh ngạc.

Nàng chỉ biết là có không ít người đang nói xấu nàng, dùng lưu ngôn phỉ ngữ này cười nhạo nàng, nguyên lai còn có nghĩ cách của người bình thường, chỉ là nàng trước còn chưa thấy qua mà thôi.

"Hoàng nhi." Hoàng đế trên cao nhìn xuống, mở miệng nói rằng, "Ngươi nói mặc dù có đạo lý, thế nhưng trẫm có một chút thật tò mò. Hoàng nhi ở biên quan lâu, vì sao đối với việc của Mộ nhị tiểu thư lại hiểu như thế?"

Hoàng đế hỏi nghi vấn trong lòng mọi người, mỗi người đều dựng cái lỗ tai lên, chuẩn bị lắng nghe lí do thoái thác của Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười, nguyên bản trên khuôn mặt lạnh như băng xuất hiện ôn nhu hiếm thấy. Đây khiến mọi người chuyển biến hai mặt nhìn nhau. Bọn họ biết Lân vương là lãnh huyết, giết người không chớp mắt, lại không biết hắn còn có một mặt như vậy.

"Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần phụng hoàng mệnh hồi kinh, trên đường gặp phải ám sát. Thật vất vả tránh khỏi, nhưng ở cuối cùng cũng bị đẩy vào hiểm cảnh. Khi đó, chính là nàng cứu mạng của nhi thần. Cổ nhân hữu vân, tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo, huống chi là ân cứu mạng này?"

Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, ngay cả hoàng thượng cũng là như vậy, hắn nhìn thần tình của Mộ Tiêu Thư sinh ra một điểm ôn nhu.

Sắc mặt Mộ Triển Mẫn xấu hổ, Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu càng như vậy. Không lâu bọn họ còn là vai chính, thế nhưng Đàm Hạo Uyên vừa xuất hiện, cục diện lập tức bị lật đổ. Nhìn xung quanh, còn có mấy người sự tồn tại của bọn họ? Tất cả mọi người nhìn Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên.

"Hoàng nhi nói có lý." Ánh mắt của Hoàng đế lạnh xuống, vấn Mộ Triển Mẫn nói, "Vì sao không thay nàng làm cập kê chi lễ? Nàng chỉ có ngươi nhị thúc làm chỗ dựa, ngươi nếu không quản, còn có ai sẽ quản? Trẫm nhớ mang máng, lúc Mộ Triển Hoành làm quan, chuyện thứ nhất làm chính là đem tất cả mọi người Mộ gia, an trí ở kinh thành…"

Mộ Triển Mẫn xấu hổ đỏ mặt, hiện tại hắn là hết đường chối cãi, thế nào cũng rửa không sạch dơ bẩn trên người. Phỏng chừng tiếp qua không lâu sau, tội danh ngược đãi di cô của huynh trưởng cũng sẽ đến trên đầu của hắn.

Mộ Tiêu Chiêu thấy phụ thân quẫn bách, mình và mình và tình cảnh của mẫu thân cũng không hơn, liền hướng Đàm Gia Dật ném ánh mắt nhờ giúp đỡ.

Đàm Gia Dật mỉm cười, đứng dậy, nói rằng: "Phụ hoàng, hôm nay sai đã chú thành, không bằng để Mộ đại nhân, vì nhị tiểu thư bổ túc lại một cập kê chi lễ, do Lý phu nhân thay bới tóc, hoàn thành nghi thức."

Một đề nghị, liền hóa giải hoàn cảnh xấu hổ của Mộ Triển Mẫn.

Mộ Triển Mẫn liền vội vàng tiến lên: "Vậy vi thần liền an bài…"

Hoàng thượng đang suy tư, Đàm Hạo Uyên nói tiếp: "Phụ hoàng, nhi thần đã cân nhắc thỏa đáng, việc này do nhi thần đưa ra, liền do nhi thần làm."

Hoàng đế tò mò, giọng nói quái dị hỏi: "Nga, ngươi muốn làm thế nào?"

Đàm Hạo Uyên vỗ tay một cái, thì có vài nha hoàn đi đến. Các nàng có đưa đến tọa ỷ nhỏ, bưng khay tiến đến, đúng là sớm có chuẩn bị!

Mọi người trong đường bị hành động có trật tự này xem đến ngây người, mắt Mộ Tiêu Thư cũng ngây dại.

Tình huống gì? Ai có thể chạy đến nói cho nàng đương sự này biết, Đàm Hạo Uyên muốn làm gì? Hắn sớm đã bắt đầu tính toán rồi sao?

Khởi Thanh nhìn biểu tình của Mộ Tiêu Thư kinh ngạc đến ngây người, đẩy nàng một cái, ấn nàng nogói xuống ghế. Đàm Hạo Uyên đi tới phía sau của Mộ Tiêu Thư, tay duỗi một cái, một cây lược được đưa tới trong tay của hắn.

Đàm Hạo Uyên tháo tóc của Mộ Tiêu Thư ra, tự mình làm giúp nàng chải.

Chính đường yên tĩnh, mọi người phảng phất bị hóa đá, trợn to mắt nhìn một màn không thể tưởng tượng nổi.

Lân Vương điện hạ ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, có thể huy vũ hơn trăm cân đại đao chế địch, thế nhưng ai cũng không có nói qua, hắn còn cầm cây lược gỗ nhỏ nhẹ, thay nữ nhân chải tóc!

Tương phản này để tất cả mọi người mang theo vẻ mặt quái dị, lẳng lặng một màn này.

Trong này, Mộ Tiêu Chiêu chịu chấn động lại là lớn nhất. Ở hành cung Anh Nguyên, tư thế oai hùng của Đàm Hạo Uyên còn chiếu vào trong đầu của nàng, không tiêu xóa sạch được. Hôm nay, lại để cho nàng

nhìn thấy một mặt ôn nhu của hắn, Mộ Tiêu Chiêu quả thực bất năng bản thân.

Thế nhưng đối tượng hắn ôn nhu cũng không phải nàng…

Lúc này vai chính Mộ Tiêu Thư thân thể cứng đờ ngồi, người khác không thấy qua, nàng cũng chưa a! Tâm tình của nàng rất phức tạp, có vui vẻ, có củ kết, có kinh ngạc, các loại đan vào một chỗ…

Đột nhiên, thân thể của Mộ Tiêu Thư giật mình. Đàm Hạo Uyên lập tức phát hiện, nhất thời lúng túng —— hắn kéo đau da đầu của Mộ Tiêu Thư…

Khởi Thanh che miệng cười, Mộ Tiêu Thư từ không được tự nhiên chậm lại, cũng nở nụ cười. Cười cười, hai gò má của nàng nổi lên hơi hồng, bất quá mạn che che lại, không ai. Người khác chỉ thấy được đôi mắt kia, cười dài, ngập nước…

Đàm Hạo Uyên vụng về thay Mộ Tiêu Thư bới xong tóc, nha hoàn mở một hộp gấm, đem một cây trâm đưa tới trong tay của Đàm Hạo Uyên.

Cây trâm tử sắc, mặt ngoài oánh nhuận, trơn bóng như ngọc vậy. Ngưng nhuận bán trong suốt, không chỉ có đẹp, phảng phất còn rất hợp nhãn.

(Luna: Tác giả ghi là hợp khẩu a @@ cây trâm làm sao ăn được hợp khẩu chứ)

Mộ Tiêu Chiêu nhìn chằm chằm cây trâm kia một lát, chưa nhìn ra làm bằng vật liệu gì, chỉ biết là giá trị của nó rất xa xỉ.

Không biết là ai nhẹ giọng nói một câu: “Đó là Đông Hải tử ngọc, chỉ có Đông Hải mới có. Ba trăm năm qua, bởi không chiếm được bổ túc, hầu như đã không tìm được, Lân vương từ nơi nào có một cây như vậy?”

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu lộp bộp một tiếng, nếu quả như thật Đông Hải tử ngọc…một cây trâm vô giá. Không, cho dù có có tiền cũng chưa chắc mua được a.

Hoàng đế cũng đang nhìn trâm, vật gì hắn chưa từng thấy qua? Coi như là ngọc tồn tại trong truyền thuyết, cũng từng được phụng trước mặt của hắn. Hắn cảm khái tâm tư của vị hoàng nhi này của hắn…

Trước đây hắn còn có thể không đem nó để ở trong lòng, thế nhưng hiện tại, hắn vô pháp lại bỏ qua điểm này.

Một mảnh lặng ngắt như tờ, Đàm Hạo Uyên đem cây trâm kia cài lên tóc của Mộ Tiêu Thư.

Khởi Thanh đem Mộ Tiêu Thư đỡ lên, Mộ Tiêu Thư xoay người, Đàm Hạo Uyên nhìn tác phẩm của mình,

nở nụ cười một chút, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe thấy nói: “Rất xứng với nàng.”

Sau ngày hôm nay, còn có ai dám nói thất hoàng tử đối với Mộ gia nhị tiểu thư chỉ là vui đùa một chút?

Tại đây yên tĩnh, Đàm Hạo Uyên quỳ xuống đối hoàng thượng nói rằng: “Phụ hoàng, nhi thần muốn cầu thú Mộ Tiêu Thư vi phi, thỉnh phụ hoàng chấp thuận!”

“Oanh ——” Phảng phất có tiếng sấm nổ tung ở nội đường, không ai dám tin tưởng lỗ tai của mình.

Lân Vương điện hạ yêu cầu thú Mộ gia nhị tiểu thư? Hắn muốn thú một cô nương chỉ có thể dùng mạn che mặt mình? Thú một người trong phỉ ổ trốn ra?

Chư vị tham gia lễ cập kê đều cảm giác mình chịu quá nhiều kích thích, cũng không chịu được nữa!

Chuyện có tính bạo tạc phát sinh một kiện lại một kiện, đầu óc của bọn họ đều nhanh thành tương hồ!

Trong nháy mắt trầm mặc, có tiếng phản đối liên tiếp. Về phần lý do, sớm bị nói hỏng, không phải là một bộ nhan danh tiếng trinh tiết.

Mộ Tiêu Thư đối với những thứ này chết lặng, nghe không để ý chút nào.

Người thứ nhất đứng ra phản đối không là người lạ, chính là Mộ Triển Mẫn.

Mộ Triển Mẫn nghĩa chính ngôn từ nói: “Hoàng thượng, điện hạ đối với chất nữ của vi thần hậu ái, vi thần tâm lĩnh. Thế nhưng vi thần tự mình hiểu lấy, dung mạo của Mộ Tiêu Thư hủy hết, không xứng với điện hạ.”

Mộ Triển Mẫn mở đầu, lại có một người đứng dậy: “Hoàng thượng, nử tử này tuy rằng thân thế đáng thương, thế nhưng nếu điện hạ thú nàng vi phi, chỉ sẽ đồ nhạ trò cười, vũ nhục danh dự hoàng tộc.”

Tiếp nhị liên tam có người đi ra khuyên bảo, một lại một chụp mũ khấu trừ lại.

Hoàng đế nhất nhất nghe, cũng không phát biểu ý kiến. Chờ mọi người xúc động phẫn nộ nói xong, lúc này hắn mới giật giật thân thể, vấn Đàm Hạo Uyên: “Lão thất, hiện tại ngươi còn hay là muốn thú nàng sao?”

Lúc nhiều người như vậy phản đối kịch liệt, còn hay là muốn nàng sao?

Đàm Hạo Uyên cao giọng đáp: “Đúng vậy, phụ hoàng.”

56. Chương 56: Đẹp Không?

Editor: Luna Huang

Một tiếng này là nhóm người kia kích động nhất thiếu chút nữa miệng phun tiên huyết, cảm tình bọn họ nói nhiều như vậy, thất hoàng tử một chút cũng không có nghe lọt.

"Lão thất, báo ân có rất nhiều loại phương thức, không nhất định dùng loại này."

"Nhi thần cũng không phải là vì báo ân, nhi thần chính là muốn thú nàng vi phi."

"Hoàng thượng! Việc này phải hỏi Mộ nhị tiểu thư một chút, nàng nếu có tự mình hiểu lấy, coi như chủ động từ chối!"

Hoàng đế quả thực hỏi thăm tới ý kiến của Mộ Tiêu Thư: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, thấy ánh mắt kiên định của hắn, mỉm cười, nói rằng: "Hồi hoàng thượng, thần nữ nguyện gả cho thất hoàng tử vi phi."

"Không biết liêm sỉ!"

"Cũng không soi gương!"

Nàng thế nào có mặt mũi nói như vậy!"

Người liều mạng kích động hạ thấp Mộ Tiêu Thư, còn lại im lặng không lên tiếng, chờ xem kết quả.

Bọn họ dùng từ càng ngày càng quá phận, đầu mày của Đàm Hạo Uyên càng ninh càng chặt, muốn mở miệng, Mộ Tiêu Thư đưa tay cản lại, bản thân động thân đứng dậy.

"Chư vị đại nhân đều là bão học chi sĩ, hôm nay lấy những thứ ô ngôn uế ngữ này vũ nhục ta, xấu hổ không cảm thấy thẹn?"

Mọi người hoạt kê, sau đó có người có người phản bác: "Nhanh mồm nhanh miệng, ngươi chính là như vậy câu dẫn điện hạ sao? Việc cứu điện hạ, có đúng hay không cũng là thiết kế tốt của ngươi?"

Mộ Tiêu Thư không giận phản tiếu, hỏi: "Vị đại nhân này là muốn khống cáo ta ám sát điện hạ?"

“Ta không phải là ý tứ này!”

“Vậy là ngươi là ý tứ nào? Nếu người ám sát không phải là ta, ta thì như thế nào thiết kế đi cứu điện hạ một mạng? Phiền người trước khi mở miệng, trước lây ra ra làm chứng. Ngậm máu phun người chuyện như vậy, một ít phụ nhũ vô tri mới có thể làm, đại nhân thân là mệnh quan triều đình, không đến mức vô tri vô sỉ như vậy chứ!”

Một phen lời nói của Mộ Tiêu Thư đem miệng của người kia ngậm lại, người còn lại thấy thế, cũng không dám đứng ra chỉ trích Mộ Tiêu Thư. Bởi vì bọn họ tự vấn lòng một chút, sẽ phát hiện xác thực không có chứng cứ.

“Mộ nhị tiểu thư.” Đàm Tu Tuấn đứng dậy, “Như tỷ tỷ ngươi một dạng mỹ nhân nội ngoại kiêm tu, mới có cơ hội được chọn làm Vương phi. Nếu là hạng người gì đều có thể, đây chẳng phải là loạn sáo? Hương dã thất phu đều có thể ôm một vị mỹ nhân về nhà, đường đường là Vương gia lại muốn thú xấu nữ sẽ bị người chế nhạo, nhị tiểu thư nếu là vì thất đệ hảo, nên chủ động từ chối.”

“Không sai!” Những người khác đều ứng hòa.

Lấy không ra chứng cứ khác, cái này cũng có thể đi? Lớn lên xấu còn vọng tưởng làm Vương phi, mộng đẹp của nàng! Nhà bọn họ không biết có bao nhiêu vị nữ nhi mỹ mạo, đều là tuổi phối hôn, chờ xuất giá.

Mộ Tiêu Chiêu cùng Lý thị liếc nhau, âm thầm trao đổi dáng tươi cười. May mà các nàng có dự kiến trước, lúc đầu sớm hủy đi dung mạo của Mộ Tiêu Thư.

“Nói như vậy, tướng mạo cũng một trong những điều kiện là trở thành Vương phi?”

“Không sai.” Đàm Tu Tuấn thẳng thắn, “Nếu như ngươi một nửa mỹ mạo như tỷ tỷ ngươi, nói vậy mọi người tại đây cũng sẽ không phản đối.”

Mộ Tiêu Thư tự tiếu phi tiếu nhìn về phía hắn: “Nói thế có thật không?”

Đàm Tu Tuấn bị nàng nhìn đến trong lòng lộp bộp một chút, bản năng cãi lại: “Đương nhiên là thực sự, bổn vương nói còn có thể là giả?”

Mộ Tiêu Thư lột mạn che mặt của mình xuống. Nàng ngấc đầu lên, ưỡn ngực, còn ở bên trong phòng dạo qua một vòng, rất sợ người khác nhìn không thấy mặt của nàng.

“Chư vị phải nhìn cho kỹ, ta đến cùng có xứng đôi với thất hoàng tử không?”

Lúc này không ai hé răng rồi, tất cả mọi người bị tướng mạo của Mộ Tiêu Thư kinh trụ. Khi bọn hắn chuẩn bị đối mặt với dung nhan vô cùng xấu, xuất hiện ở trước mắt chính là một mỹ nhân.

Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt Đàm Tu Tuấn đang nhìn đến choáng váng, cười hỏi: "Ta có một nửa mỹ mạo tỷ tỷ của ta không?"

"Mỹ… Mỹ…" Đàm Tu Tuấn lầm bầm nói rằng, "So với tỷ tỷ ngươi đẹp hơn…"

Mặt của Mộ Tiêu Chiêu lập tức trầm xuống, nàng nhớ tới, gương mặt này nàng không phải là gặp một lần sao? Nguyên lai là nàng! Cư nhiên sẽ là nàng! Mặt của nàng rốt cuộc là thế nào khôi phục?

Đàm Gia Dật đồng dạng là vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, hắn đối với mỹ nhân trí nhớ luôn luôn đặc biệt tốt, lần trước ở trà lâu vừa thấy, để lại cho hắn ấn tượng khắc sâu. Tuy rằng nữ tử này cho hắn không ít khốn khó, trái lại gợi lên dục chinh phục của hắn, đối với nàng nhớ mãi không quên.

Có người tay run run chỉa chỉa hướng Mộ Tiêu Thư: "Ngươi rõ ràng không, vì sao lại cả ngày mang mạn che mặt, tùy ý lưu ngôn phỉ ngữ chung quanh, cũng không giải thích?"

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: "Hảo vấn đề! Nguyên nhân rất đơn giản, bởi vì những người đó không đáng để ta giải thích. Nhưng là hôm nay bất đồng, tự ta bị người chế nhạo thì không nói, lại không thể làm phiền hà đến người tốt với ta."

Mộ Tiêu Thư nói để không ít người đen mặt, hiển nhiên loại người "Không đáng giải thích" kia chính thuộc về bọn họ.

Một chiêu này thành công ngăn chặn miệng người khác, nhất là Đàm Tu Tuấn, mặt hắn đỏ rần, nhìn qua rất hối hận lời của mình đã nói. Không chỉ có như vậy, hắn còn len lén ngắm trộm Mộ Tiêu Thư, tựa hồ rất cảm thấy hứng thú.

Mặt đen của Đàm Hạo Uyên hắc hắc, cho người mang mạn che đến, chính tay đeo lên cho Mộ Tiêu Thư: "Nàng vẫn là mang mạn che mặt tương đối khá, sau này đều mang đi."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Mọi người: "…"

Bọn họ đột nhiên hiểu, vì sao Đàm Hạo Uyên cũng chưa bao giờ đứng ra giải thích…

"Ha ha ha ha!" Một trận tiếng cười đột nhiên truyền ra, người ở chỗ này lúc này mới nhớ tới còn có hoàng đế ở đây. Vội vã ngồi nghiêm chỉnh, phảng phất mặt đỏ tới mang tai ban nãy không phải là bọn hắn.

Hoàng đế cười nhìn về phía Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên: "Hoàng nhi trấn thủ biên quan nhiều năm, chịu mệt nhọc, lại chưa từng yêu cầu qua trẫm cái gì. Hôm nay nếu nói ra, trẫm không có đạo lý không đáp ứng! Đợi trẫm hồi cung, liêng ban thánh chỉ, vì hai người các ngươi tứ hôn!"

Đàm Hạo Uyên kéo Mộ Tiêu Thư quỳ xuống tạ ân, Mộ Triển Mẫn cùng đám người Lý thị người hậu tri hậu giác, một lúc lâu mới hồi qua thần, cũng quỳ cảm tạ hoàng thượng ân điển.

Hoàng thượng lên tiếng, thế cục lại một lần nữa nghịch chuyển, lúc này người người khuôn mặt tươi cười, rối rít nói hỉ.

Mộ Tiêu Thư không nói chỉ nghe, quá nhiều người, nàng cũng chưa biết rõ ràng ai là ai, nói không chính xác lúc nãy vẫn còn người mắng nàng, quay đầu liền hướng nàng báo tin vui.

Hoàng thượng cười híp mắt nhìn, một lát sau khoát tay áo, chính đường nhất thời yên tĩnh lại.

"Mộ khanh gia, trẫm cố ý chạy đến, là vì thưởng lung tú chân chính."

Mộ Triển Mẫn vội vã chuyển động đồng tử, nhìn về phía phu nhân Lý thị. Lý thị phân phó hạ nhân đem đồ vật đưa đến, không bao lâu, một trận bình phong đắp vải đỏ được mang đến chính đường.

Mộ Triển Mẫn cười híp mắt, vui vẻ nhìn bình phong này, mới vừa hết thảy đều hết thảy đều quên không còn một mảnh.

Phương diện nào đó mà nói, Mộ Tiêu Thư có thể gả cho Đàm Hạo Uyên, hắn vẫn có chút chỗ tốt, hơn nữa bình phong này… Mộ Triển Mẫn nhìn về phía đại nữ nhi Mộ Tiêu Chiêu, vị này mới là quý nhân của hắn, công cụ giúp hắn từng bước thăng chức.

"Hoàng thượng, đây cũng là bình phong tiểu nữ tỉ mỉ tú. Trước đây tiểu nữ Mộ Tiêu Chiêu tú nghệ còn tương đối mới lạ, bình phong này còn lại là nàng đột phá tác phẩm đầu tiên."

Mộ Triển Mẫn nói xong, thấy hoàng đế gật đầu, hắn nắm một góc vải đỏ, động tác tiêu sái lôi kéo, lộ ra lư sơn chân diện của bình phong.

Mộ Triển Mẫn chỉ liếc một cái, không có hứng thú, trái lại phản ứng của hoàng đế hăng hái bừng bừng nhìn.

Hoàng thượng đưa mắt nhìn một hồi, khẽ cau mày.

Người còn lại cũng là ngừng thở, liều mạng thưởng thức tú tác truyền kỳ này. Đây chính là lung tú a, đế vương tú trong truyền thuyết. Chỉ cần một bức nhỏ, liền vô giá.

Dưới đã có người bắt đầu thám: "Hảo tú! Không hổ là lung tú, Mộ đại tiểu thư khéo tay!"

"Tú công này, kết cấu này, nhan sắc hòa hài phối hợp, không hổ là lung tú, không hổ là xuất từ thủ bút của

Mộ gia."

Lúc đầu còn chỉ có một người nói như vậy, sau lại người người từ từ tăng nhanh, tất cả mọi người cười híp mắt bình luận. Trong đó Đàm Tu Tuấn đàm luận hăng say nhất, khen bình phong khen Mộ Tiêu Chiêu, khen đến chỉ có ở trên trời có.

Chỉ là những người này cũng không có chú ý đến, đầu mày của hoàng đế thủy chung không có buông ra, mà Mộ Tiêu Chiêu cùng Lý thị cũng đã mồ hôi chảy đầy mặt, trợn to nhìn chằm chằm bức bình phong kia.

Đàm Hạo Uyên nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư lắc đầu.

Lúc này, có một tiểu lão đầu tử chiến chiến nguy nguy đứng dậy, nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, bình phong này cũng không phải là lung tú."

Thanh âm của hắn quá nhỏ, bị âm thanh người che mất, bất quá vẫn là có mấy người có mấy người. Một truyền mười, mười truyền một trăm, rốt cục tất cả mọi người hiểu một việc: Hắn nói đây không phải là lung tú?

Hoàng đế ý bảo mọi người an tĩnh, để tiểu lão đầu nói tiếp.

"Hoàng thượng, đây chỉ là bình phong thông thường, cũng không có bất luận chỗ đặc biệt nào, trong nhà của ta không phải bày một bức sao?"

Sắc mặt Hoàng đế trầm xuống, ánh mắt bén nhọn quét về phía Mộ Triển Mẫn, trầm giọng hỏi: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Lưng của Mộ Triển Mẫn bị mồ hôi lạnh ướt đẫm, cả người đều giống như là từ trong nước leo lên. Hắn nhìn về phía Lý thị, đến khí lực nói chuyện cũng bị mất, chỉ có thể dùng nhãn thần đặt câu hỏi.

Sắc mặt của Lý thị cũng là trắng bệch, cả người phát ra ngốc, đầu óc chỉ có một nghĩ cách: Có đúng hay không Mộ Tiêu Thư động tay chân gì? Nàng đổi ý rồi?

Mộ Tiêu Chiêu người thứ nhất tỉnh táo lại, nàng phù phù một tiếng, cái trán dập mạnh: "Hoàng thượng, là hạ nhân mang sai bình phong, thần nữ tú cũng không phải là cái này. Thần nữ khẩn cầu hoàng thượng chấp thuận, cho phép thần nữ làm rõ chuyện này."

Hoàng đế lạnh như băng nhìn Mộ Tiêu Chiêu, cuối cùng gật đầu một cái.

"Nhanh đi nhanh trở về, nếu để cho trẫm phát hiện các ngươi đang giở trò, hậu quả không phải là các ngươi có thể gánh nổi."

Mộ Tiêu Thư nhân cơ hội nói: "Ta cùng đi với ngươi."

Mộ Tiêu Chiêu hung hăng trừng nàng một mắt, thật nhanh ly khai chính đường. Vừa đến bên ngoài, Mộ Tiêu Chiêu lập tức vọt tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư: "Có phải là ngươi hay không? Ngươi rõ ràng đã đáp ứng chúng ta, kết quả lại ở sau lưng làm loại quỷ này? Nhất định là ngươi đi?"

Mộ Tiêu Thư liếc nàng một cái, nói: "Ta không phải là đem đồ vật giao cho các ngươi? Bản thân không coi trọng còn muốn trách ta?"

Mộ Tiêu Chiêu nhíu mày, còn chưa phải tin tưởng Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi chưa phát hiện sao? Muội muội ngươi từ đầu tới đuôi không có xuất hiện qua, nàng đi đâu?"

Một lời đề tỉnh Mộ Tiêu Chiêu, hồi tưởng lại, đúng như là Mộ Tiêu Thư nói. Thời gian Mộ Tiêu Chiêu còn không có phản ứng kịp, Mộ Tiêu Thư đã đi rồi.

"Ngươi đi đâu vậy?" Mộ Tiêu Chiêu ở sau lưng nàng gọi.

Mộ Tiêu Thư nhận hỏi liên tiếp mấy nha hoàn, chưa từng người biết Mộ Tiêu Y ở đâu, nàng thẳng thắn trực tiếp đi viện tử của Mộ Tiêu Y. Hầu như mọi người thủ phòng bếp, trong viện của Mộ Tiêu Y một bóng người cũng không có, nàng đứng chờ ở cửa, cũng không đi vào.

57. Chương 57: Ta Muốn Cướp Đoạt

Editor: Luna Huang

Chỉ chốc lát sau, Mộ Tiêu Chiêu đến, lúc này Mộ Tiêu Thư mới vào tiểu viện. Hai người thẳng đến căn phòng của Mộ Tiêu Y, chỉ thấy nàng nằm trên mặt đất, sinh tử không biết.

Mộ Tiêu Chiêu hét lên một tiếng, sợ đến chân mềm, Mộ Tiêu Thư bước nhanh đến bên người của Mộ Tiêu Y, dò xét hô hấp của nàng.

"Sống." Nàng lãnh đạm nói.

Trên người của Mộ Tiêu Y kiểm tra một lần, không có phát hiện vết tích tranh đấu. Mộ Tiêu Chiêu thấy muội muội không có việc gì, điên cuồng mà tìm ở bên trong phòng, không có tìm được, không có gì cả!

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đã đem người cứu tỉnh. Mộ Tiêu Y mở mắt ra, mê man nhìn hết thảy trước mắt.

“Tỉnh, mới chuyện gì xảy ra?”

“Chuyện gì xảy ra? Nàng…” Mộ Tiêu Y mở to hai mắt nhìn, “Nàng đem ta đánh bất tỉnh!”

Nàng lấm lét nhìn trái phải đứng lên, ngoài miệng hô: “Đồ đâu? Đồ đâu?”

Mộ Tiêu Chiêu nghe được động tĩnh, giống như điên vọt tới, vung cho Mộ Tiêu Y một cái tát: “Ngươi nói đồ là cái gì? Ngươi đem bình phong của ta giấu đi đâu?”

Mộ Tiêu Y sửng sốt một chút, sau đó trong ánh mắt nổi lên hận ý: “Bình phong nào của ngươi ta đâu biết, đừng tới hỏi ta!”

“Còn nói dối, trừ ngươi ra còn có ai? Ngươi sắp hại chết ta, sắp hại chết nhà của chúng ta, mau đem đồ vật giao ra đây!”

Mộ Tiêu Y tùy ý Mộ Tiêu Chiêu đối với nàng vừa đánh vừa mắng, tâm tình lại càng ngày càng tốt. Nàng khơi mào đuôi lông mày, dùng giọng châm chọc nói: “Ngươi đánh a, đanh đi! Đánh chết ta vật kia cũng không về được! Ngươi cùng nương hao tổn tâm cơ, đem ta bán đổi vinh hoa phú quý của các ngươi, ta nói cho các ngươi biết, mơ tưởng!”

“Đến cùng đem đồ vật giấu nơi nào…” Mộ Tiêu Chiêu khóc lên, “Ta van cầu ngươi nói cho ta biết đi.”

Mộ Tiêu Y sửng sốt một chút, sau đó cười ha ha, tóc rời bời nàng cười to điên a điên.

“Đã quá muộn, ha ha ha, nha hoàn, nàng đem đồ vật mang đi. Bất quá mang đi hảo, ta mong vô cùng! Nhìn ngươi sau này lấy cái gì đoạt Du Vương điện hạ với ta!”

Mộ Tiêu Chiêu khóc một hồi, biết muội muội nhà mình ở đây đã không vui. Nàng đột nhiên nhớ lại Mộ Tiêu Thư, nàng có thể có biện pháp!

Mộ Tiêu Chiêu quay đầu nhìn lại, phát hiện Mộ Tiêu Thư không thấy. Nàng điên lên chạy ra bên ngoài, chỉ thấy nàng và nàng và Đàm Hạo Uyên đứng chung một chỗ, không biết nói gì đó.

“Mộ Tiêu Thư!” Mộ Tiêu Chiêu hét to một tiếng.

Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư đồng thời quay đầu lại, Mộ Tiêu Chiêu tiếp xúc được ánh mắt của Đàm Hạo Uyên, sắc mặt cứng đờ cười cười, sau đó đem Mộ Tiêu Thư kéo đến một bên nhỏ giọng nói: “Ngươi có biện pháp nào không? Ngươi nếu là có biện pháp, để làm cái gì đều được!”

Mộ Tiêu Thư rút tay về, nghĩ đến lời nói của Đàm Hạo Uyên, nàng bất đắc dĩ nói: “Biện pháp là có một.”

Mộ Tiêu Chiêu nín khóc mỉm cười, hỏi tới: "Điều kiện?"

"Bạc, ta muốn năm vạn!"

"Năm vạn?" Mộ Tiêu Chiêu do dự.

"Một bức tác phẩm của ta bán ra không chỉ năm vạn, chút tiền ấy ngươi cũng không ra, quên đi, phản chính ta bất tại hồ."

"Ta ra! Ngươi nói trước đi có biện pháp nào."

"Ta tú một bức khác, cũng là bình phong, cũng bức đưa cho người không sai biệt lắm, có thể cầm thế thân một chút."

Tiếu trục trên mặt Mộ Tiêu Chiêu biến mất dần, nói rằng: "Là ngươi khéo tay an bài?"

"Muội muội ngươi khéo tay an bài, cảm tạ! Ngươi có đi lấy bạc không?"

"Đi!" Mộ Tiêu Chiêu cắn răng nghiến lợi nói.

Trong chính đường Mộ phủ, hoàng đế đã chờ đến không nhịn được, loại không kiên nhẫn này từ từ hóa thành lửa giận, để tất cả mọi người ở đây trong lòng run sợ.

Mộ Triển Mẫn vạn phần hoảng sợ, ngày hôm nay nếu như không nộp đồ ra, Mộ gia bọn họ liền sắo đối mặt với tức giận sấm sét của hoàng đế. Cho dù có lý do có thể qua loa tắc trách, nhưng lửa giận của chân long thiên tử không có thể dễ tắt như vậy, Bắc Vọng sẽ có nơi yên ổn cho Mộ Triển Mẫn hắn sống sao?

Lúc này, hoàng đế Bắc Vọng hoàng đế mất đi một điểm kiên trì cuối cùng, nổi giận đùng đùng. Mắt thấy hắn sắo tức giận, hai vị nữ tử trẻ tuổi xuất hiện ở cửa.

Thấy Mộ Tiêu Thư cùng Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Triển Mẫn quả thực muốn khóc, thanh âm khàn khàn hắn nói: "Còn không mau mang vào?"

Bọn nha hoàn đi hỗ trợ, đem một bức bình phong khiêng trong đường. Bình phong như trước dùng vải đỏ che, trong lòng Mộ Triển Mẫn run sợ xốc vải đỏ lên, rất sợ dưới lại là một kết quả hắn thất vọng.

Lần này không ai dám đơn giản mở miệng, hoàng thượng đi tới trước mặt bình phong, lấy tay nhẹ nhàng chạm đến.

Trên bình phong thêu chính là thưởng anh đồ, mỗi một cánh hoa đều tươi mới phảng phất có thể ngửi được hương vị, tiếng gió thổi cận bên tai, thần hồn của người xem như là bị thu hút vào trong đồ, sản sinh một loại cảm giác kỳ diệu người lạc vào cảnh giới kỳ lạ người lạc vào cảnh giới kỳ lạ.

Lửa giận như gió tiêu tán, tâm cảnh của hắn cùng bản vẽ này này một dạng, trở nên an bình.

Qua một lúc lâu, tâm tư của hoàng đế mới từ bản vẽ này hút ra. Trong chớp nhoáng này, trong lòng của hắn tràn đầy khiếp sợ. Nghe đồn lung tú đến cảnh giới cao, sẽ có nhiếp hồn đoạt phách chi hiệu, chẳng lẽ là thực sự?

Không chỉ là hoàng đế, những người còn lại ở đây cũng có cảm xúc tương tự. Từ lúc bình phong xuất hiện, bọn họ nhiều loại tâm tình hết thảy tiêu tán, chỉ còn lại có cái loại an bình bình phong ẩn chứa này.

Ngay cả Đàm Hạo Uyên lúc này cũng có chút dao động, mới vừa rồi hắn cũng bị ảnh hưởng, nhưng thoát ly so với những người khác sớm. Nhìn quét trong phòng, mỗi người đều là đồng nhất biểu tình, ngoại trừ Mộ Tiêu Thư.

Đã không cần giám định, đây là lung tú không thể nghi ngờ.

Mộ Tiêu Thư cũng cảm thấy không đúng, nhưng nàng bởi vì không bị ảnh hưởng, nên trái lại chưa minh bạch duyên cớ trong đó.

Hoàng đế về tới chỗ ngồi, trầm tư chỉ chốc lát, đem Mộ Tiêu Chiêu gọi đến trước chân của mình. Hắn nhìn thần tình của Mộ Tiêu Chiêu mang cho một điểm cực nóng, nói với nàng: "Ngươi tú tốt, thế nhưng theo trẫm biết, đây không phải là trạng thái cao nhất, ngày sau phải chăm chỉ luyện tập mới phải."

Mộ Tiêu Chiêu mừng rỡ quỳ xuống tạ ân, mới vừa rồi nỗ lực hết thảy đều đáng giá.

Hoàng đế lại đem Mộ Triển Mẫn gọi lên, thưởng hắn một đống đồ, khen hắn nuôi nữ nhi tốt.

Sau đó, yến hội chuẩn bị xong, mọi người một trận phàm ăn. Cho đến vào buổi tối, tân khách lúc này mới rời đi, lễ cập kê của Mộ Tiêu Chiêu cuối cùng cũng cũng kết thúc.

Mọi người trở về nhà, tự về đến nhà đều là cùng thân nhân hảo một trận sinh động như thật sinh động như thật kể rõ. Mà hoàng đế hồi cung không lâu sau, phái người đến tuyên đọc thánh chỉ tứ hôn.

Trong một đêm, tin tức Mộ Tiêu Chiêu kham vi kham vi nhi tức hoàng gia truyền khắp Bắc Vọng, mà tin tức của Mộ Tiêu Thư cùng Lân Vương điện hạ đính hôn cũng là như vậy. Trong đó truyền kỳ sự tích thú vị của Mộ nhị tiểu thư, Ma Tước bay lên đầu nhanh cây, biến thành phượng hoàng.

Mộ gia từ xuống dốc, danh vọng lần đầu có đại phúc độ đề thăng, cánh cửa của Mộ gia đều sắp bị người

đăng môn bái phỏng làm hỏng.

Tất cả thoạt nhìn đều rất hoàn mỹ, thế nhưng nội bộ Mộ gia, lại không như vậy.

Mộ Triển Mẫn cố nhiên mừng rỡ cười toe tóe, Lý thị vì hai nữ nhi thao nát tâm.

Tiền đồ của đại nữ nhi Mộ Tiêu Chiêu tiền đồ bị quản chế Mộ Tiêu Thư, hôm nay mất đi hôn sự có thể chế ước, nàng hiện tại mỗi ngày chờ đợi lo lắng, rất sợ ngày nào đó Mộ Tiêu Thư đem chuyện của các nàng truyền đi ra ngoài.

Tiểu nữ nhi Mộ Tiêu Y tùy hứng làm bậy, thiếu chút nữa thảm hại các nàng. Nhưng dù sao cũng là nữ nhi của nàng, nàng lại có thẹn trước, trước mặt của Mộ Tiêu Y, liền thấp đầu. Thế nhưng đây hết thảy không sửa đổi được hận của Mộ Tiêu Y đối với các nàng đối với các nàng, vì vậy Lý thị chỉ có thể tạm thời đem người giam lại.

Về phần Mộ Tiêu Thư bên kia, ngày của nàng trái lại quá không sai, hiện tại nàng tâm tâm niệm niệm cũng chỉ có một việc: Toàn đồ cưới!

Làm một người không cha không nương, chuyện đồ cưới này không thể làm gì khác hơn là bản thân tự làm, cho nên Mộ Tiêu Thư suốt ngày đều niệm đến tiền. Mộ Tiêu Thư cực tận khả năng cướp đoạt, không lâu sau toàn bộ Mộ phủ đều biết, nhị tiểu thư yêu tài! Chỉ có Khởi Thanh đối với cử chỉ của nàng cảm thấy không chấp nhận.

Khởi Thanh thay Mộ Tiêu Thư búi tóc đơn giản, đem tử ngọc trâm cấm vào búi tóc của nàng, nói rằng: "Tiểu thư hà tất đối với đồ cưới canh cánh trong lòng? Chỉ là cây trâm này, liền vô giá rồi. Mà Phong Trạch trên tay tiểu thư cũng là người khác muốn mua cũng mua không được."

"Cái này không giống." Mộ Tiêu Thư cố chấp nói.

Khởi Thanh quả thực không biết có chỗ nào không giống, dù cho Mộ Tiêu Thư liều mạng kiếm tiền, nàng tranh cũng không bằng một số dư của chủ tử sao? Chỉ là Khởi Thanh không có ý tứ mang lời này nói ra.

Mộ Tiêu Thư trang phục xong, liền dẫn Khởi Thanh đi Túy Nguyệt hiên.

Triệu Phủ Thất vừa thấy trang phục của Mộ Tiêu Thư, há miệng lập tức tròn trịa: "Nhị tiểu thư, ngươi biết Triệu mỗ hiện tại muốn làm cái gì sao?

Mộ Tiêu Thư thư thư phục phục ngồi xong, nói: "Nguyện nghe kỳ tường."

"Triệu mỗ muốn cướp muốn đoạt! Nhị tiểu thư mang Đông Hải tử ngọc trâm chạy lung tung, cũng không sợ bị người đánh cướp đoạt!"

"Ngươi nói đúng, thế nhưng thứ này nếu như không thể mang, không thể động nhiều. Vật phẩm trang sức đẹp mắt không phải là trang sức sao?"

Triệu Phủ Thất ngượng ngùng ngậm miệng, cũng ngồi xuống.

Mộ Tiêu Thư đem một bọc nhỏ giao cho Triệu Phủ Thất: "Đây là dược ngươi bảo ta làm, hiệu quả so với dược lúc trước người giao cho ta cường một ít, cụ thể chính các ngươi thử xem."

Triệu Phủ Thất mở ra, kiểm tra một lần, nét mặt lộ ra dáng tươi cười: "Nhị tiểu thư quả thực sẽ không để cho Triệu mỗ thất vọng!"

Mộ Tiêu Thư trừng mắt vấn: "Ta đây nhờ ngươi hỏi thăm chuyện kia đâu?"

Triệu Phủ Thất cười ha hả đem bao phục cột lại: "Chợ đêm không có tin tức của lung tú."

Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y đều đã quên, hay là cố ý không đề cập tới, thế nhưng Mộ Tiêu Thư thì không.

Mộ Tiêu Y bày ra trả thù Mộ Tiêu Chiêu, vì mình tìm vị giúp đỡ, ngụy trang thành nha hoàn mang vào Mộ phủ. Nha hoàn này ở trù phòng Mộ phủ trắng trợn quấy rối, thiếu chút nữa hủy đi yến hội Mộ gia chuẩn bị.

Thời gian Lý thị phân phó đem hầu như mọi người an bài đến trù phòng, nàng mang Mộ Tiêu Y đến địa phương để bình phong, đem người coi chừng đánh bất tỉnh, cướp đi bình phong. Sau lại đem Mộ Tiêu Y đánh ngất xỉu, bản thân mang lung tú ly khai.

Nha hoàn này hiển nhiên đến có chuẩn bị, Mộ Tiêu Thư suy đoán nàng đã sớm coi trọng lung tú, mà hành động của Mộ Tiêu Y cho một cơ hội. Loại vật này chỉ có thể bán ở chợ đêm, nhưng là bây giờ không có được bất luận tiếng gió thổi gì.

Triệu Phủ Thất nói: "Sự tình vừa qua đi, làm tặc cũng chưa to gan như vậy lập tức lấy ra bán, có thể qua trận liền có tin tức."

"Chỉ hy vọng như thế." Mộ Tiêu Thư cũng chỉ có thể gật đầu, "Cũng mới có thể đối phương căn bản không dự định xuất thủ."

Triệu Phủ Thất liếc Mộ Tiêu Thư một mắt, không có phát biểu ý kiến.

58. Chương 58: Lấy Tiền Tài Của Người

Editor: Luna Huang

Một gian tiểu lâu tầm thường trong kinh thành, một nữ tử cầm trong tay một bức tú phẩm tinh mỹ, nhìn chằm chằm xuất thần.

Món đồ này đã có trên tay nàng năm ngày rồi, lần đầu tiên nhìn, nàng bị hình ảnh kia hấp dẫn, hầu như đã quên nhiệm vụ của mình. Bất quá năm ngày sau, lực ảnh hưởng của nó đã yếu bớt không ít, rất ít tái xuất hiện trạng thái thất thần, bất quá ảnh hưởng vẫn tồn tại như cũ

Nhược Tâm ngẩng đầu, phát hiện sắc trời bất tri bất giác đen không ít, nàng lấy quẹt diêm ra, đốt ngọn nến lên.

Ánh nến ở bên trong phòng mở, lánh một thân ảnh lặng yên không một tiếng động vào phòng. Nàng lúc đầu không có phát hiện, thẳng đến buông quẹt diêm xuống, mới đột nhiên ý thức được cái gì.

"Thiếu chủ!" Nhược Tâm mừng rỡ quay thân lại.

"Lấy được?"

"Lấy được, thiếu chủ mời xem! Nô tỳ đợi thiếu chủ năm ngày…"

"Không sai, chính là nó, khổ cực ngươi."

"Nô tỳ không khổ cực, thiếu chủ lại ở lại chỗ này bao lâu?"

"Đây không phải là chuyện ngươi nên quan tâm."

Nam tử nói xong, thu hồi đồ, đẩy cửa phòng ra, lắc mình tiến nhập trong bóng tối. Nhược Tâm kinh ngạc nhìn hắn ly khai, trong lòng trống một khoảng.

(Luna: Nghi ông này là Tống Tử Nho quá)

Thời gian đảo mắt qua một tháng, cải biến dược phường hoàn thành trước mười ngày, chính thức bắt đầu đi vào sản xuất. Túy Nguyệt hiên cùng với sản nghiệp danh hạ thuộc về Đàm Hạo Uyên khác, từ từ giảm thiểu hướng đơn đặt hàng của Bách Hối Thương Minh, bắt đầu tự cấp tự túc.

Trong lúc này, Mộ Tiêu Thư nhiều lần xuất nhập dược phường. Nàng đem phần lớn thời gian, đều tiêu tốn ở đây, nói chính xác hơn, là ở trong APP.

Mộ Tiêu Thư từ chỗ của Triệu Phủ Thất lấy được dược phẩm đều nghiên cứu chế tạo, ở trong APP không thành bất nan, bất quá chứng thực trong hiện thực, nàng liền phải tốn nhiều công phu một chút, cho nên những nhiệm vụ này cũng không dễ dàng.

Mộ Tiêu Thư vì tích lũy đồ cưới, liều mạng, toàn bộ dốn vào làm việc. Khởi Thanh nhìn không được, nhiều lần oán giận, đối với nàng mà nói cũng không đến nơi đến chốn.

Ngày này, Mộ Tiêu Thư sống trong nói dành riêng cho nàng là chế dược phòng, đem một phần dược phương giao ra xong, liền chuẩn bị mang Khởi Thanh hồi Mộ phủ. Ai biết các nàng vừa tới cửa dược phường, có một người đưa thư của Triệu Phủ Thất đến.

Đầu mày Mộ Tiêu Thư nhướng: "Lại là nhiệm vụ?"

Dù cho nàng yêu tiền, đó cũng không phải là người máy a! Triệu Phủ Thất có đúng hay không vô cùng bóc lột sức lao động của nàng?

Nàng như công nhân tăng ca đầy bụng bực tức một dạng, một bên oán giận, một bên mở thư. Đọc qua, biểu tình của Mộ Tiêu Thư hơi trở nên có chút ngưng trọng, sau đó bình thường trở lại.

"Viết cái gì?" Khởi Thanh nhận thư, bắt đầu xem.

Lúc đọc xong, Khởi Thanh nói: "Nô tỳ lập tức thân thỉnh điều vài người đến, bảo hộ tiểu thư."

"Thân thỉnh?" Mộ Tiêu Thư trêu nói: "Ta dùng vài người còn phải thân thỉnh? Đàm Hạo Uyên hắn không muốn sống nữa?"

Sắc mặt Khởi Thanh ửng đỏ, giải thích: "Thói quen của nô tỳ, đây là hình thức hành động của chúng ta."

Trong thư này viết cũng không phải là nhiệm vụ, mà là cảnh cáo của Triệu Phủ Thất. Bởi vì hướng Bách Hối Thương Minh mua dược phẩm giảm thiểu, đã có người ngoài sáng ngầm châm biếm hắn. Căn cứ theo kinh nghiệm của Triệu Phủ Thất, hắn cảm thấy tất phải tăng cường đề phòng. Chỉ bất quá đây đều là suy đoán của hắn, cũng không có chứng cứ trực tiếp.

"Không cần lao sư động chúng như thế, chúng ta cẩn thận một chút là được." Mộ Tiêu Thư nói xong leo lên mã xa.

Lúc Mộ Nhất lái xe ly khai dược phường, có mấy thân ảnh lòe ra, quỷ quỷ túy túy đi theo.

Đến Mộ phủ môn, Mộ Tiêu Thư thăm dò vừa nhìn, chỉ thấy đến người chặn của nhiều, không khỏi ôm trán thở dài: "Vị ngũ hoàng tử này vì sao rãnh rỗi như vậy? Thời gian lâu như vậy chặn ở chỗ này, không bằng ở trong triều đình bồi dưỡng nhân mạch."

Từ lễ cập kê của Mộ Tiêu Chiêu qua đi, ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn liền luôn luôn đăng môn bái phỏng, công nhiên truy cầu Mộ Tiêu Chiêu. Hắn đem công phu nhuyễn mài ngạnh bào phát huy đến cực hạn, cả ngày mang lễ vật tới cửa.

Ngay từ đầu Mộ Tiêu Chiêu còn gặp hắn, dù sao cũng là hoàng tử. Nhưng đã đến sau, nàng thực sự ứng phó không được, liền lấy Đàm Gia Dật ra làm bia, đem Đàm Tu Tuấn ngăn ở ngoài cửa.

Này không đáng nói, Đàm Tu Tuấn còn chưa từ bỏ ý định, hắn lại đến nữa rồi!

Mộ Tiêu Thư thủy chung không nghĩ ra, da mặt của hoàng tử cũng dầy như vậy a? Nhiều nữ nhân như vậy để hắn chọn, hắn thế nào kiên trì ở chỗ này nếm mùi thất bại. Thế nhưng nghĩ lại vừa nghĩ, nữ nhân là có rất nhiều không sai, nhưng đỉnh đầu hào quang hoàng hậu Mộ Tiêu Chiêu cũng liền một cái.

Mộ Tiêu Chiêu hạ màn xe xuống, để Mộ Nhất trực tiếp đi qua Mỏ phủ môn, vòng một vòng nhỏ, sau đó từ một cái cửa nhỏ trở lại.

Mộ Nhất nhảy xuống xe đi vào gõ cửa, cửa lại tự mở. Mộ Tiêu Thư thăm dò nhìn, chỉ thấy một gương mặt thanh tú ánh vào mi mắt của nàng. Nàng và đối phương đều là sửng sốt, sau đó trợn to mắt cực kỳ thống nhất.

Là hắn! Đây là nghĩ cách của Mộ Tiêu Thư.

Là nàng! Đây là nghĩ cách của Tống Tử Nho.

Tống Tử Nho có một nha hoàn bồi, đang chuẩn bị xuất môn. Hắn để nha hoàn kia tự mình trở về, nha hoàn gật đầu, xoay người đi. Tống Tử Nho cười cười, hướng Mộ Tiêu Thư đi tới, một cánh tay để ngang trước người của hắn.

Tống Tử Nho dùng sức trừng hướng Mộ Nhất, Mộ Nhất diện vô biểu tình, chính là bất động.

"Mộ Nhất, để hắn đến." Mộ Tiêu Thư nói.

Lúc này Tống Tử Nho mới có thể đi qua, Mộ Tiêu Thư từ bên trong xe chui ra, vấn thư sinh kia: "Thẩm thẩm ta lại nhức đầu?"

"Đúng vậy." Tống Tử Nho nhếch môi cười, lộ ra hai hàng răng trắng, "Ngươi không thể bởi vậy nghi vấn y thuật của tiểu sinh, y thuật của tiểu sinh rất tốt."

Mộ Tiêu Thư trợn to mắt, đây coi là suy luận của hắn? Lần trước Tống Tử Nho đến, là vì Mộ Tiêu Y, như vậy lần này? Mộ Tiêu Thư nhíu mày.

“Ngươi đang suy nghĩ gì?”

“Đang suy nghĩ mục đích của ngươi đến đây.”

Tống Tử Nho đột nhiên đem mặt nghiêm, nói rằng: “Tiểu sinh chỉ bất quá xa nhà một chuyến, ngươi đã cùng người đính hôn rồi?”

Mộ Tiêu Thư cười cười, Tống Tử Nho nhìn thần kinh như có chút hề hề, hành sự lại cực kỳ cẩn thận. Ngươi xem hắn thật lợi hại, nàng vừa hỏi mục đích của hắn, hắn liền nói sang chuyện khác. Tống Tử Nho có bí mật của hắn, Mộ Tiêu Thư minh bạch, nàng hiểu hơn chính là, bọn họ không phải là cùng một con đường.

Khởi Thanh nhắc nhở: “Tiểu thư, chúng ta vào đi thôi.”

Mộ Tiêu Thư vỗ tay của nàng, đối với thư sinh nói: “Ta quả thực đính hôn rồi, hiện tại đang nỗ lực tích lũy đồ cưới. Gặp lại sau, thư sinh.”

Mộ Tiêu Thư lùi về trong mã xa, Mộ Nhất nhảy lên, đem mã xa hướng Mộ phủ nội chạy.

Tống Tử Nho đứng ở bên đường, an tĩnh nhìn, thẳng đến cửa của Mộ phủ đóng lại, lúc này mới ly khai.

Mộ Tiêu Thư vừa trở lại Phức Hương viện, thì có nha hoàn nói cho nàng biết, Mộ Tiêu Chiêu thỉnh nàng đi qua một chuyến. Mộ Tiêu Thư tùy ý ăn chút gì, đến chỗ của Mộ Tiêu Chiêu.

“Muội muội, ngươi cuối cùng cũng trở về, ta chờ ngươi một lúc lâu rồi.” Mộ Tiêu Chiêu nhiệt tình lôi kéo Mộ Tiêu Thư nói.

Từ lúc Mộ Tiêu Chiêu cập kê, thái độ đối với Mộ Tiêu Thư có một trăm tám mươi độ chuyển biến, phảng phất khôi phục được hình dạng như lúc nàng còn ở tú viên.

Mộ Tiêu Thư lặng lẽ rút tay về, hỏi nàng: “Ngươi kêu ta đến muốn cho ta làm cái gì?”

“Chúng ta ngồi xuống nói.”

Cái trán của Mộ Tiêu Thư ứa ra hắc tuyến, bất quá vẫn là ngồi xuống. Mộ Tiêu Chiêu cho người chuẩn bị xong nước trà, tự mình thay Mộ Tiêu Thư rót một chén, lúc này mới bắt đầu nói mục đích của chính mình.

“Là như vậy, ta muôna người giúp ta làm hà bau.”

Hà bao ai cũng có thể làm, nếu tìm nàng làm, vậy khẳng định dính đến lung tú. Liên quan đến lung tú,

nàng lại có bạc vào sổ rồi.

"Muốn hà bao dạng gì?"

"Ta đã vẽ xong rồi." Mộ Tiêu Chiêu nói, đem giấy đưa cho Mộ Tiêu Thư, hướng đồ nói rõ màu sắc nàng mong muốn.

Mộ Tiêu Thư đem giấy thu vào, Mộ Tiêu Chiêu rất tự nhiên xuất ra một hộp ám sắc, đổ lên trước mặt của Mộ Tiêu Thư: "Quy củ cũ."

Nếu nói quy củ cũ, chính là bạc, bạc bạch hoa hoa!

Từ khi nhận ra tính chất đặc biệt tham tiền của Mộ Tiêu Thư, Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu bắt đầu dùng tiền tài thu mua nàng, Mộ Tiêu Thư ai đến cũng không cự tuyệt. Đến sau lại, mặc kệ các nàng muốn cho nàng làm gì, cũng sẽ dâng ngân lượng. Một khoản thu nhập của Mộ Tiêu Thư tăng thêm.

Mộ Tiêu Thư mở hộp ra, bên trong quả nhiên có một xấp ngân phiếu. Nàng đưa tay đi lấy, đột nhiên cảm thấy đầu ngón tay bị gai nhọn đâm một cái! Nàng kỳ quái nhìn hướng ngón tay của mình, lại không tìm được vết thương.

"Làm sao vậy?" Mộ Tiêu Chiêu vấn.

"Không có việc gì." Mộ Tiêu Thư nói đem ngân phiếu thu vào.

Lấy tiền tài của người, thay người tiêu tai. Mộ Tiêu Thư vì cái hà bao này vội vàng làm đến đêm khuya.

Ban đêm, ngón trỏ của nàng một mực mơ hồ đau, Mộ Tiêu Thư làm bảy tám giấc mộng, ngày thứ hai còn ngủ quên. Thời gian Khởi Thanh đánh thức, nàng chỉ cảm giác đầu của mình vô cùng đau đớn.

"Tiểu thư, thân thể ngươi khó chịu?"

Mộ Tiêu Thư đang muốn trả lời, cơn đau trên đầu trong lúc bất chợt tiêu thất, hình như chỉ ảo giác là của nàng. Mộ Tiêu Thư nghi ngờ lắc đầu, trong miệng lẩm bẩm nói: "Hẳn không có."

"Cái gì gọi là hẳn? Xem ra cần tìm đại phu tới nhìn một cái rồi." Khởi Thanh vừa nói, một bên đem y phục của Mộ Tiêu Thư cầm tới.

Mộ Tiêu Thư đến dược phường đợi một ngày, sau khi hết bận, dưới yêu cầu của Khởi Thanh, đi vòng y quán.

Lão đại phu thay nàng bắt mạch thời gian một nén nhang, nói cho nàng biết: "Thân thể ngươi tốt, chưa bất cứ vấn đề gì." Lão đại phu vừa nói một bên cà viết dược phương.

Khởi Thanh kỳ quái vấn: "Nếu không có vấn đề, ngươi dược phương này viết cho ai?"

Lão đại phu cười thần bí, bút rơi một thời gian, nhỏ giọng nói: "Đây là ta căn cứ thân thể của cô nương cố ý phối, có thể cải thiện thể chất, để cô nương dễ thụ thai."

Mộ Tiêu Thư trợn to mắt: "Dễ thụ thai?" Nàng lúc nào yêu cầu đại phu khai loại dược phương này?

"Không sai, dược phương này của lão phu rất hiệu quả, còn có thể đề cao tỷ lệ sinh nhi tử, cô nương không bóc mấy phương về sao?"

"Tới địa ngục sinh nhi tử!" Mộ Tiêu Thư nắm dược phương lên, ba một tiếng đặt lên bàn, hung tợn nói, "Chính ngươi giữ lại dùng đi!"

Nói xong nàng thở phì phò ra y quán, Khởi Thanh ở sau lưng nàng nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, bóc vài phương đi ha ha cũng…"

Mộ Tiêu Thư chợt dừng bước, xoay người, trên mặt mang nụ cười hòa ái dễ gần, nàng vấn Khởi Thanh: "Ngươi muốn dùng a?"

Khởi Thanh vội vã xua tay, Mộ Tiêu Thư trọng trọng hừ một tiếng, mới trở lại trên mã xa. Sớm biết như vậy nàng không đi xem địa phu rồi, lãng phí thời gian.

Từ y quán đến Mộ phủ, là đi một con đường khác.

Mộ Tiêu Thư bên trong xe nhắm mắt dưỡng thần, thân xe đột nhiên nặng nề mà điên một chút, Mộ Tiêu Thư bỗng nhiên mở mắt ra, Khởi Thanh vén rèm xe lên, thăm dò đi ra ngoài, nguyên lai thời gian xe ngựa của bọn họ cùng xe ngựa người khác chạy qua, có một bánh xe bị kẹt.

Khởi Thanh nhảy xuống xe, muốn giải quyết vấn đề này. Một thanh đao sáng như tuyết đột nhiên từ một phía đâm tới, suýt tý nữa cắt ngay cổ họng nàng.

Một đao bất thành, sẽ có đao thứ hai, đao thứ ba! Từ bên trong xe ngựa sát vách bay ra ba người, cùng Khởi Thanh chiến một chỗ.

"Tiểu thư, cẩn thận!" Khởi Thanh la lớn.

Mộ Tiêu Thư chuẩn bị cho tốt nỏ tay: "Mộ Nhất, đi giúp Khởi Thanh!"

59. Chương 59: Khói Độc Tái Kiến

Editor: Luna Huang

Mộ Nhất rút bội kiếm ra, hướng phương hướng của Khởi Thanh vọt tới. Hai đối ba, lấy thân thủ của Khởi Thanh cùng Mộ Nhất, cũng không lọt vào nhược trận mới đúng. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư rất nhanh thì phát hiện mình thất sách, Khởi Thanh cùng Mộ Nhất dĩ nhiên không phân thân ra được!

Ba người này rất lợi hại, Mộ Tiêu Thư nhắm ngay một người trong đó, đang muốn xạ kích, mã xa lần thứ hai rung một chút. Mộ Tiêu Thư mạnh ngẩng đầu, nhìn về phía phía trên, có người ở ở trên mui xã ma!

Đúng lúc này, một cây đao từ phía trên đâm xuống tới, Mộ Tiêu Thư hướng sau một ngã, thân thể một cong, tới gần cửa trước. Ngay lúc nàng gần ly khai mã xa, phía dưới đột nhiên đâm ra một thanh đaok! Thì ra là không chỉ mặt trên có người, đến phía dưới trước cũng có người!

Mộ Tiêu Thư rút chủy thủ ra, tiểu tâm dực dực chú ý động tĩnh chung quanh, rất sợ lại có thêm một cây đạo đến nữa. Xung quanh lặng ngắt như tờ, thích khách như là bốc hơi trong nhân gian vậy, vô thanh vô tức.

Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm cửa mã xa, ở trong lòng đếm, một, hai, ba…nhảy!

Nàng dùng tốc độ nhanh nhất từ bên trong xe ngựa liền xông ra ngoài, cùng lúc đó, hai thanh đao sáng như tuyết đồng thời đâm ra, một thanh ở trên, một thanh dưới. Chỉ cần động tác của nàng chậm một chút, cũng sẽ bị đâm trúng.

Mộ Tiêu Thư hướng phía đỉnh chóp mã xa bắn một mũi tên, một bóng đen bay lên trời, tiến đâm vào trên mã xa, bóng đen nhẹ bỗng, lặng yên không một tiếng động dẫm nát trên mui xe.

“Các ngươi là ai?” Mộ Tiêu Thư vấn. Tuy rằng biết rõ hỏi cũng như không hỏi.

Sát thủ chân chính, chắc là sẽ không mở miệng nói chuyện.

Mộ Nhất cùng Khởi Thanh sớm đã đã biến mất, Mộ Tiêu Thư nhìn chuẩn phương hướng, bắt đầu tung đủ cuồng bôn: ”

Hai người này lúc đầu đem nàng vây ở bên trong xe, chính là không muốn để cho nàng đi ra ngoài, không muốn để cho nàng chạy trốn. Có thể, bọn họ đang chờ người nào. Bất kể là ai, cũng không thể để cho bọn họ đợi được.

Bóng đen trên mui xe bay xuống, như một con dơi, nhẹ bỗng. Cùng lúc đó, người của vẫn trốn ở dưới đáy cũng chui ra, tất cả đều đuổi ở phía sau.

Động tác của Mộ Tiêu Thư rất nhanh, thân thể của nàng tuy rằng kinh qua huấn luyện, cùng hiện đại không phải cùng một người. Vóc người này tố chất hữu hạn, đề thăng như thế nào đi nữa cũng vô pháp đạt được cao độ như trước. Vô luận nàng chạy thế nào, đều không bỏ rơi được người phía sau.

Mộ Tiêu Thư chạy đến một khúc quanh, mạnh dừng lại. Tiền phương mười thước xa xa, phân bố ba danh hắc y nhân khác. Bọn họ phân tán ra, đem mỗi một lối đi đều ngăn chặn.

Ba hắc y nhân này chớp mắt tới gần, cùng hai người sau lưng Mộ Tiêu Thư, đem nàng vây lại.

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn, hắc y nhân này thân thủ bất phàm, đừng nói năm, dù cho chỉ có hai, nàng đều có chút cật lực. Càng hỏng chính là, nàng chỉ sợ sớm đã bị người theo dõi, bọn họ toán trước lộ tuyến nàng có thể chạy trốn, trước đó đoạn tuyệt tất cả khả năng.

Không có cách nào, Mộ Tiêu Thư nghĩ thầm, bọn họ là chuyên nghiệp. Như nàng một dạng chuyên nghiệp, có thân thể tốt nhất, điều kiện phán đoán tốt nhất.

Năm hắc y nhân này đi bước một tới gần, Mộ Tiêu Thưở trong mắt bọn hắn, đã thành dê con đợi làm thịt.

Đúng lúc này, khóe môi Mộ Tiêu Thư một cong, đột nhiên nở nụ cười: “May mà Khởi Thanh bị dẫn dắt rời đi rồi, nếu không ta còn không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Một tiếng lẩm bẩm hiển nhiên rơi vào rồi trong tai của hắc y nhân, đúng lúc này, bọn họ đồng thời trợn tròn hai mắt.

Trong phạm vi cảnh giới của bọn họ, trong nháy mắt nhiều hơn năm. Bọn họ đồng dạng ăn mặc hắc y, lại cũng không có che mặt, tóc dài phiêu tán, trên mặt tuấn dật diện vô biểu tình.

Những người này như là đột nhiên xuất hiện vậy, một người nhìn thẳng một người, sau lưng của bọn họ xông ra.

“Giết!” Đôi môi của Mộ Tiêu Thư khẽ mở, phát ra mệnh lệnh của nàng.

Năm hắc y nhân đồng thời rút ra bội kiếm, hướng mục tiêu của chính mình tiến công.

Mộ Tiêu Thư từ trước đã cảm thấy, nhân công trí năng nhất định giai đoạn, não người siêu việt. Trước mắt đánh số từ hai đến sáu khôi lỗi này tựa hồ chứng minh điểm này. Tuy rằng nguyên lý của APP không vì người biết, ưu điểm của những khôi lỗi này Mộ Tiêu Thư rất rõ ràng.

Bọn họ không hãi sợ đau đớn, có thể mắt quan tứ diện tai nghe bát phương, khi bọn hắn ở đây, không tồn tại hai chữ sai lầm.

Từ chỗ Lý thị lấy được năm vạn lượng bạc, đều bị Mộ Tiêu Thư dùng tới mua khôi lỗi. Không nghĩ tới nhanh như vậy liền phát huy công dụng rồi.

Mắt thấy năm tên hắc y nhân từ từ rơi xuống, Mộ Tiêu Thư cũng bởi vậy phóng buông lỏng một chút thời gian, trong bọn họ mắt đỏ lên.

Mộ Tiêu Thư thấy rõ ràng, bản năng cảm giác không ổn. Mặt khác bốn hắc y nhân cũng là như vậy, mỗi người hai mắt hiện đầy tơ máu, cùng lúc đó, sức chiến đấu của bọn họ cũng gấp kịch tăng vọt!

Tốc độ thay đổi nhanh, lực lượng thành lớn, chỉnh thể thực lực đều chiếm được đề thăng đại phúc độ.

Vốn là hoàn cảnh xấu đảo mắt thành ưu thế, thân thể của đám khôi lỗi bắt đầu lọt vào phá hư. Mộ Tiêu Thư cắn chặt hàm răng, không được, nàng phải trốn!

Trong chớp nhoáng này, năm hắc y nhân đột nhiên bỏ qua khôi lỗi, toàn bộ vọt tới phương hướng của Mộ Tiêu Thư. Đao trong tay lóe hàn quang, tốc độ cực nhanh, khiến người phẫn nộ!

"Dừng tay!" Không biết ai hô một tiếng, thanh âm nghe có chút quen thuộc.

Một đạo khói độc trống rỗng mọc lên, trong phạm vi của nó, thân thể tất cả mọi người cứng rắn, hô hấp bị nghẹt, lực công kích đại phúc độ rơi chậm lại.

Thân thể của Mộ Tiêu Thư nhẹ một chút, bị người nắm ở eo, trong nháy mắt thoát khỏi vòng vây. Người nọ mang theo nàng chạy thật xa, cũng không biết trải qua bao lâu, mới đưa nàng để xuống.

Có thể động, Mộ Tiêu Thư một bên hoạt động gân cốt, vừa quan sát hoàn cảnh chung quanh. Đây là một căn phòng phi thường ngắn gọn, chỉ có một chút gia cụ nhất định, đồng thời đều rất mộc mạc.

Mà ở một góc gian nhà, đang ngồi một người, Mộ Tiêu Thư nhận ra hắn.

"Thư sinh? Không nghĩ tới nhanh như vậy lại gặp mặt." Mộ Tiêu Thư đứng lên.

Hôm nay thư sinh không có hỉ hả, hắn thậm chí không để ý tới Mộ Tiêu Thư, chỉ là nhìn tay của mình. Tống Tử Nho không nói chuyện, nhìn qua cực kỳ lãnh tuấn, cùng bình thường cho người ấn tượng phi thường bất đồng.

Thấy hắn không đáp, Mộ Tiêu Thư lại hỏi: "Ta có thể đi chưa?"

Tống Tử Nho vẫn là không có để ý nàng, Mộ Tiêu Thư không hề trưng cầu ý kiến của hắn, trực tiếp đi ra ngoài. Nhưng nàng vừa mở cửa ra, lại gặp được một vị cô nương đứng ngoài phòng.

Cô nương này lớn lên thật xinh đẹp, chính là nhãn thần lạnh một chút, mang theo chống cự nhìn Mộ Tiêu Thư.

Dù sao cũng là phòng ở của nhân gia, Mộ Tiêu Thư nhường ra đường cho nàng. Cô nương kia cũng không lên tiếng, trực tiếp vào phòng. Thời gian Mộ Tiêu Thư sắp nhảy qua đi ra cửa, một tay đột nhiên bắt lại, chăm chú giữ lại cổ tay của nàng.

"Thiếu chủ chưa nói ngươi có thể đi!" Người nọ ngoan thanh nói rằng.

Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn nàng một cái: "Là ánh mắt của ngươi nói cho ta biết, ngươi không phải là muốn như vậy, ngươi ước gì ta lập tức đi ngay, đúng hay không?"

"Ngươi phải ở tại chỗ này!" Nàng từng chữ từng chữ nói rằng.

"Nhược Tâm." Tống Tử Nho cuối cùng mở miệng, "Buông nàng ra."

Nhược Tâm phi thường nghe lời, Tống Tử Nho nói buông ra, nàng lập tức buông ra, quả thực nghe lời y hệt khôi lỗi của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư trở lại thất nội, ngồi xuống trước mặt của Tống Tử Nho. Tống Tử Nho khôi phục vài phần tinh thần của ngày xưa, hướng nàng nở nụ cười một chút, trêu chọc nói: "Ngồi gần như vậy, chẳng lẽ là sợ tiểu sinh chạy?"

"Nếu như ta hỏi ngươi vấn đề, ngươi có trả lời không?"

"Sẽ không."

"Được rồi, ngươi giúp ta một lần, có cái gì muốn cho ta làm?"

Tống Tử Nho lắc đầu: "Không có, có ngươi cũng sẽ không đáp ứng."

"Vậy trước tiên nợ, ta trở về."

Tống Tử Nho không có ngăn nàng, hắn không ngăn cản, Nhược Tâm cũng sẽ không ngăn cản. Sau khi Mộ Tiêu Thư rời khỏi đây, phát hiện mình đến một tòa tiểu lâu. Nàng đem vị trí ghi nhớ, liền bắt đầu tìm đường trở về.

Lúc Mộ Tiêu Thư trở lại Mộ phủ, sắc trời đã khuya lắm rồi. Nàng vừa tới, Đàm Hạo Uyên đi nhanh tới, cũng không quản có người khác ở, trực tiếp đem nàng ôm vào trong lòng.

"Có bị thương không?" Hắn thấp giọng hỏi.

"Ôm cũng ôm rồi, mới hỏi ta có bị thương không?"

"Thân thể so với đầu óc phản ứng nhanh một bước." Đàm Hạo Uyên giải thích. Hắn buông Mộ Tiêu Thư ra, đem nàng kiểm tra một lần. Xác định không có thụ thương, lúc này mới yên tâm.

"Khởi Thanh đâu?" Mộ Tiêu Thư vấn, nàng đoán Khởi Thanh đã trở về, nếu không Đàm Hạo Uyên sẽ không lại ở chỗ này.

"Nàng trong viện."

Hai người trở lại Phức Hương viện, Khởi Thanh ra đón, nàng hiển nhiên bị thương, còn bị thương không nhẹ.

Nàng quỳ một gối trước mặt của Đàm Hạo Uyên, nói rằng: "Thuộc hạ không có bảo vệ tốt tiểu thư, thỉnh chủ tử trách phạt!"

Không đợi Đàm Hạo Uyên mở miệng, Mộ Tiêu Thư trực tiếp đem nàng đỡ lên, nói rằng: "Vậy làm sao có thể trách ngươi? Ngươi làm đủ tốt rồi, những hắc y nhân kia đông đảo, ngươi đánh thắng được người nhiều như vậy mới là lạ."

Đàm Hạo Uyên không nói gì, trái lại nhìn chằm chằm một cái phương hướng trong viện. Mộ Tiêu Thư cảm thấy kỳ quái, dọc theo tầm mắt của hắn nhìn sang, nhất thời có chút hữu thần…

Chỉ thấy một hai ba bốn năm sáu thanh niên nhân tướng mạo tuấn mỹ sắp hàng chỉnh tề, chính là trên người sinh ra không ít lỗ thủng.

"Cái này, nàng có đúng hay không hướng bổn vương giải thích một chút?"

Khởi Thanh vẻ mặt cổ quái nói: "Ta và Ta và Mộ Nhất giết một người, mặt khác để hai người chạy, chờ chúng ta trở lại mã xa, gặp được những người này… Ta cho là bọn họ biết tiểu thư ở đâu, đang muốn đi hỏi, lại bị Mộ Nhất ngăn cản…"

Phía sau không cần nói, đoán chừng là Mộ Nhất đem năm người mang trở về, dù sao từ khôi lỗi hai đến sáu đều là giao cho Mộ Nhất huấn luyện, hắn chính là lão đại!

Sớm biết như vậy nàng đặt thành nữ nhân cho rồi, như vậy swz không thành vấn đề…

"Trước mang chuyện đã xảy ra nói hết đi." Đàm Hạo Uyên rốt cục tạm thời bỏ qua Mộ Tiêu Thư.

Mấy người vào phòng, Mộ Tiêu Thư nói lên chuyện nàng thấy năm hắc y nhân, cùng chuyện ánh mắt của bọn họ biến đỏ, nói ra.

"Tống Tử Nho đã cứu ta." Mộ Tiêu Thư cuối cùng nói rằng, "Bất quá đừng hỏi ta hắn là ai, ta cũng không biết. Đúng rồi, Cố Viễn gặp qua hắn một lần, chính là lần kia trong quán trà."

Đàm Hạo Uyên nghe xong, trầm ngâm một lúc lâu, cuối cùng nói rằng: "Nàng ở tại chỗ này không an toàn, phải dời đi."

"Đi chỗ nào?"

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười:" Đến vương phủ của bổn vương."

Đàm Hạo Uyên nói làm liền làm, hắn lập tức cùng Mộ Triển Mẫn nhắc chuyện này, Mộ Triển Mẫn tự nhiên là phản đối, thế nhưng Đàm Hạo Uyên không thể nói là hắn phản đối hay không phản đối, hắn chỉ là nói cho Mộ Triển Mẫn một tiếng.

Cứ như vậy, Mộ Tiêu Thư vào lúc ban đêm dời đến trong vương phủ.

60. Chương 60: Mọi Việc Trong Vương Phủ

Editor: Luna Huang

Khởi Thanh cho người thu thập một ít xiêm y cùng vật thường dùng, tìm vài cái rương bỏ vào. Lúc này, một danh thân vệ của Đàm Hạo Uyên vội vã mà đến, đem một phong mật thư giao cho Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên rất nhanh đọc xong, từ thần tình nhìn không ra bất kỳ biến hóa nào.

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Bổn vương đi ra ngoài một chuyến, nàng đến vương phủ trước."

Đàm Hạo Uyên đem mật thư thu vào, lại bảo vài thân vệ, phân phó bọn họ hộ tống Mộ Tiêu Thư, mình thì ly khai.

Mộ Tiêu Thư ở trên đường gặp Mộ Tiêu Chiêu, bị nàng ngăn lại.

Ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu xẹt qua cái rương, chần chờ mở miệng: "Muội muội này là chuẩn bị đi chỗ nào?" Dứt lời lại cẩn thận đánh giá trang phục của vài tên thân vệ.

Đàm Hạo Uyên lưu lại mấy người này ăn mặc xiêm y ám sắc thống nhất, biểu tình lãnh tuấn nghiêm túc, hộ vệ của Mộ phủ so với một trong số này, quả thực tựa như tiểu lưu manh đầu đường vậy không ra hồn.

"Đến Lân vương phủ một chuyết." Mộ Tiêu Thư ngắn gọn địa, "Không có việc gì ta đi trước."

"Chờ một chút." Mộ Tiêu Chiêu lại một lần nữa đem nàng ngăn lại, "Muội muội, ngươi nghe ta một câu, ngươi cùng Lân Vương điện hạ tuy rằng đã đính hôn, thế nhưng dù sao còn chưa thành hôn, ngươi cứ như thế qua đó, sợ là… Sợ là sẽ chọc phải chọc người nhàn thoại."

"Nhàn thoại?" Mộ Tiêu Thư cảm thấy lời này có chút ý tứ, "Nhàn thoại của ta phản chính đã đủ nhiều, cũng không sợ nhiều thêm chút nữa. Hơn nữa, sở dĩ có nhiều nhàn thoại như vậy, công lao của ngươi cũng là không nhỏ."

Mộ Tiêu Chiêu nghe vậy sắc mặt có chút bất hảo :" Ý của muội muội ta không hiểu? Muốn nói sự tình ở Anh Nguyên khi đó, lúc đó ta quả thực nên sớm một chút ngăn cản…"

"Tiểu thư, chúng ta cần phải đi, Vương gia sốt ruột chờ rồi."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, nói: "Chuyện trước kia ta cũng không muốn nhắc lại, dù sao trong lòng người tự mình hiểu lấy, Khởi Thanh, chúng ta đi."

Mộ Tiêu Chiêu còn muốn ngăn cản, thế nhưng ý niệm trong đầu ở trong lòng vòng vo chuyển, vẫn bị nàng ép xuống. Nhìn bóng lưng của Mộ Tiêu Thư, trong lòng nàng rất không tư vị.

Từ lúc lễ cập kê qua đi, các hoàng tử đối với nàng càng phát ra nhiệt tâm, nhất là ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn, hầu như đến tai mọi người đều biết, ngay cả một ít tiểu thư cũng bắt đầu ngoài sáng ngầm đem chuyện này ra đùa giỡn. Ngay cả Du vương Đàm Gia Dật, thái độ đối với nàng so với lúc trước càng thêm ân cần.

Theo lý thuyết, Mộ Tiêu Chiêu nên rất vui vẻ mới phải, là trong lòng của nàng luôn luôn có một chỗ cảm thấy bất mãn. Ngày hôm nay thấy Đàm Hạo Uyên, loại cảm giác này càng thêm mãnh liệt.

Nàng muốn hấn chú mục, muốn quan tâm của hắn, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế được. Đây là tâm tư từ sau khi ở Anh Nguyên trở về mới xuất hiện.

Mộ Tiêu Chiêu hỗn loạn, chút bất tri bất giác mở miệng nói: "Kẻ ngu si kia vì sao vận khí tốt như vậy, chuyện gì tốt cũng để nàng chạm vào!"

Mặt của nàng là thế nào tốt? Đáng hận hơn chính là, lần kia trong quán trà, lại chính là Mộ Tiêu Thư cho nàng chật vật, Mộ Tiêu Chiêu thế nào cũng không quên được gương mặt đó của nàng, càng quên không được biểu hiện của Du vương lúc đó.

Nha hoàn nghe được nàng nói, hỏi nàng: "Tiểu thư, người ban nãy đang nói cái gì? Nô tỳ không có nghe rõ."

"Cút ngay!" Ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu lóe ra, nàng hiện tại nhu cầu cấp bách lực chú ý, đột nhiên hỏi, "Hà bao của ta đâu?"

"Hà bao đó… Nga, là tam tiểu thư đưa tới cái đó, nô tỳ nhận rồi."

"Nhận xong, ta phải đưa cho Du Vương điện hạ."

"Vâng, tiểu thư."

Mộ Tiêu Chiêu vừa đi ngagn bụi hoa, vừa hướng nha hoàn phân phó, một bên đi đến viện tử của mình. Ngay khi các nàng rời đi không lâu sau, từ bụi hoa cao, một thân y phục đỏ rực bước ra, chính là Mộ Tiêu Y.

Tròng mắt Mộ Tiêu Y suy tư chỉ chốc lát, quay đầu rỉ tai vài câu với nha hoàn mình, nha hoàn kia lập tức quá sợ hãi nói: "Tiểu thư, phu nhân nói qua, để chúng ta…"

"Ngươi không nghe lời của ta?" Mộ Tiêu Y lập tức nhướng cao mày, hung ba ba nói, "Ta không cần nha hoàn không nghe lời, ngươi nếu là không được, một mình ta đi làm."

"Không phải… Tiểu thư, thế nhưng phu nhân…"

"Phu nhân cái gì phu nhân! Nương ta nàng bất công như vậy, còn giam ta lâu như vậy, ta không có nàng nương như vậy! Nàng chỉ biết là hướng về Mộ Tiêu Chiêu, hoàn toàn không lo lắng ta, có bản lĩnh nàng cũng đừng nhận thức nữ nhi là ta nữa! Ngươi đến cùng có đi không?"

"Nô tỳ đi là được…"

Lúc này Mộ Tiêu Y mới thoả mãn, mang theo nha hoàn đi đến viện tử của Mộ Tiêu Chiêu.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đã ngồi mã xa đến Lân vương. Không lâu sau, nàng đang ở bên trong Lân vương phủ, đánh giá tất cả của vương phủ.

Lân vương phủ tọa lạc ở khu vực phồn hoa nhất khu vực phồn hoa nhất kinh thành Bắc Vọng, không chỉ có Lân vương phủ, còn có Du vương phủ, Ninh vương phủ cũng đều ở khu vực này. Trừ ba vương phủ ra, chỉ có quan to quyền quý trong triều trong kinh mới có cơ hội ở khu vực này.

Kiến trúc của Lân vương phủ lấy đại khí trang nghiêm vi phong cách chủ yếu, mới vào phủ, cảm giác đầu tiên chính là cảm giác áp bách cảm giác áp bách nó mang tới. Đừng nói chưa từng thấy qua, coi như là bộ phận quan viên trong triều, đại thể cũng khó tránh khỏi sẽ có loại cảm giác này. Ở điểm này, chỗ ngồi này vương phủ trái lại cùng chủ nhân của nó tương tự.

Nơi này hạ nhân cũng lễ độ. Mộ Tiêu Thư người xa lạ đột nhiên đến, bọn họ không có tò mò nhìn chằm chằm quan sát nàng, cũng không có nhỏ giọng nghị luận, thái độ cũng là không kiêu ngạo không siểm nịnh, vừa đúng. Dưới so sánh, cùng những hạ nhân kia Mộ gia kém xa.

Khởi Thanh đối với Lân vương phủ cũng rất quen thuộc, hiển nhiên ở qua chỗ này, người trong vương phủ nhìn về phía nàng, nhãn thần bao nhiêu nhu hòa. Một bên Khởi Thanh cho người đem đồ trên mã xa mang vào, một bên cho người thông tri Quế ma ma.

"Quế ma ma?" Mộ Tiêu Thư vừa nghe đã biết, vị này khẳng định không phải là nhân vật đơn giản.

Khởi Thanh giải thích: "Bên trong Lân vương phủ đều do Quế ma ma phụ trách, tiểu thư vừa tới, nơi ở các loại chuyện còn phải do Quế ma ma an bài."

Không bao lâu, Mộ Tiêu Thư liền gặp được vị Quế ma ma kia. Nàng nhìn qua không thấy già, hình dạng bốn mươi lăm tuổi, vừa nhìn, cùng những người khác của vương phủ có điểm tương tự, chính là sinh ra uy nghiêm.

Quế ma ma tiến lên đón, lộ ra dáng tươi cười hỏi: "Khởi Thanh, ngươi mang về vị tiểu thư này là. . ."

"Vương phi tương lai của vương phủ chúng ta, muốn tới vương phủ ở một lúc." Khởi Thanh trực tiếp nói.

Quế ma ma ồ một tiếng, sau đó lễ độ nhìn qua Mộ Tiêu Thư: "Nguyên lai là Mộ tiểu thư, lão thân đã sớm muốn gặp tiểu thư. Về phần nơi ở, tiểu thư thích hoa không? Hay là thích nơi có nước? Lân vương phủ chúng ta cái khác không dám nói, viện tử thì còn nhiều."

"Quế ma ma, ta ở đâu cũng được, ngươi xem rồi an bài đo."

"Nếu không như vậy, nhị tiểu thư Linh Hi các?"

Mộ Tiêu Thư không có ý kiến không có ý kiến, Quế ma ma liền chỉ huy hạ nhân của vương phủ đi thu thập, để cho bọn họ đem đồ mang qua đó, mình thì dẫn Mộ Tiêu Thư đến gian chính, để cho nàng nghỉ ngơi một hồi trước.

Trong lúc này, Quế ma ma kể lại hỏi thăm yêu thích của Mộ Tiêu Thư, như là vấn đề ẩm thực, Mộ Tiêu Thư nhất nhất đáp lại. Quế ma ma cực kỳ nhiệt tình, thậm chí còn biểu thị ngay mặt, thực đơn Mộ Tiêu Thư trước xem qua, thoả mãn sau mới có thể an bài.

Sau lại, có nha hoàn nói viện tử thu thập xong, Quế ma ma liền dẫn Mộ Tiêu Thư đến Linh Hi các. Đem Mộ Tiêu Thư an trí, lúc này mới ly khai.

Quế ma ma đi rồi, Mộ Tiêu Thư vấn Khởi Thanh: "Ở đây chỉ có một mình Vương gia ở sao?"

"Vâng, mẫu phi điện hạ đã mất nhiều năm, điện hạ quanh năm đóng ở biên quan, vừa không có thú phi nạp thiếp, nên vương phủ trên cơ bản đều bỏ trống. Chỉ có mấy vị phụ tá của điện hạ an trí trong phủ."

"Phải không?" Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư trở nên sáng trong suốt, đưa tay kéo Khởi Thanh, động tác lại có lén lén lút lút ý tứ ở bên trong.

Khởi Thanh bị nàng kéo đến mạc danh kỳ diệu, chợt nghe thấy nàng nhỏ giọng có chút lén lút hỏi: "Vương gia nhà ngươi không có thú phi, cũng không có không có nạp thiếp, có hay không cái gì khác người?"

Khởi Thanh sửng sốt, sau đó liền hiểu ý của nàng, lại cố ý hỏi ngược lại: "Cái gì là cái gì khác người?"

"Ai nha, cũng tỷ như nha hoàn các loại nữ nhân, có chút quan hệ thân mật loại đó."

Khởi Thanh thổi phù một tiếng bật cười, sau đó lắc đầu: "Không có, điện hạ không quan tâm phương diện này lắm."

Mộ Tiêu Thư không biết Khởi Thanh nói thật hay giả, nhưng tóm lại câu trả lời này nàng vẫn là hài lòng, thậm chí còn hơi thở phào nhẹ nhõm. Phải biết rằng, có một số việc, nàng không nhịn được. Hôm nay như vậy, ngược lại không cần ngược lại không cần nàng phí khí lực.

"Bất quá. . ." Khởi Thanh đột nhiên chần chờ mở miệng, như là nhớ ra cái gì đó.

"Ân?"

"Kỳ thực vương phủ còn một người."

Kỳ thực vương phủ còn một người ở."

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, nếu còn có người ở, ban nãy thì tại sao không đề cập tới? Hơn nữa thân phận của người này cũng không phi thiếp của Đàm Hạo Uyên, cũng không phải phụ tá chi lưu, sẽ là ai chứ? Ai sẽ làm Khởi Thanh cố ý nói ra?

Không biết vì sao, bản năng Mộ Tiêu Thư cảm thấy đây là một nữ nhân/

"Tiểu thư có biết hay không? Điện hạ có vị huynh trưởng đồng mẫu bào, cũng đã từng là thái tử Bắc Vọng chúng ta."

(Luna: Tống Tử Nho sao???)

Chuyện này Mộ Tiêu Thư biết, Bắc Vọng đã từng có một vị thái tử, là nhi tử đầu tiên của hoàng đế, tên là Đàm Hạo Cảnh. Tục truyền Đàm Hạo Cảnh cực thụ yêu thích của hoàng đế, thế nhưng sau lại hắn không kịp đợi muốn leo lên ngôi vị hoàng đế, dĩ nhiên mưu phản rồi!

Sau khi việc này phát sinh, hoàng đế tức giận, phái binh bao vây tiễu trừ. Đàm Hạo Cảnh chết vào trong loạn quân, sinh mẫu của hắn cũng chính là tiền hoàng hậu treo cổ thân vong, mẫu tộc Bạch gia bởi vì tham dự mưu phản, cơ hồ bị tàn sát hầu như không còn. Trong một đêm, Đàm Hạo Uyên mất đi hết tất cả người thân cận.

Chuyện này qua đi, hoàng đế trở nên nghi thần nghi quỷ, cũng không muốn lập thái tử. Mặc dù đại thần vô số lần dâng tấu, thái tử vị nhưng thủy chung chưa lập.

Bất quá, Khởi Thanh tại sao muốn nhắc tới vị thái tử dĩ cố này? Hắn và người nàng muốn nói có quan hệ gì?

"Thái tử năm đó thân vong, thái tử phi tìm chết, muốn theo thái tử điện hạ, bị chủ tử cứu lại, sau lại liền an trí ở tại trong vương phủ."

Mộ Tiêu Thư nghe xong sửng sốt, một tiểu thúc, một tẩu tẩu? Một viên bát quái chi tâm cường đại của nàng lập tức hoạt dược, não vừa bổ ra tiết mục không hòa hài, mặc dù một trong số đối tượng là là vị hôn phu của nàng, điều này làm cho nàng có chút khó chịu.

"Tiểu thư?" Khởi Thanh thấy Mộ Tiêu Thư thất thần, nhỏ giọng kêu.

Mộ Tiêu Thư hoàn hồn, nói: "Nếu nàng ở quý phủ, ta đây có đúng hay không đến đó viếng thăm nàng?"

"Không cần, tiểu thư dù cho muốn gặp, nhất thời cũng là không thấy được."

"Vì sao?"

"Trong lòng thái tử phi không bỏ thái tử xuống được, không muốn ở Lân vương phủ lâu dài, không lâu sau, đến Tịnh Nguyệt am, tu hành, chuyên tâm lễ Phật, rất ít hồi Lân vương phủ."

61. Chương 61: Rục Rịch Dục Động

Luna: Mọi người click vào link này ủng hộ mình nha, chỉ cần nhấn "tôi không phải robot" -> đợi 3 giây -> getlink là được.

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh nói đến dĩ cố thái tử chi thê thì, Quế ma ma mặt không thay đổi về tới chỗ ở của mình, xuất ra văn phòng tứ bảo, bắt đầu mài mực.

Nàng đẽo gọt một lúc lâu, rốt cục thành một phong thư. Đem phong thư gấp xong, nàng chỉ chốc lát cũng không kịp đợi, vội vã an bài người, đưa tin.

Làm xong đây hết thảy, Quế ma ma mới thở phào nhẹ nhõm. Lúc này, có người gõ cửa phòng của nàng.

Người tới là một quản sự của trù phòng, hắn trình lên một phần thực đơn, nói rằng: "Quế ma ma, ta đem tới ba bữa của Mộ nhị tiểu thư an bài, thỉnh người xem qua."

Quế ma ma lãnh đạm nhìn hắn một cái, cũng không đón nhận.

"Đã sắp xếp xong xuôi, vậy chiếu đi làm đi, bất quá là vài bữa cơm mà thôi, không cần phải ta tự mình xem qua."

Quản sự nghe xong sửng sốt, hắn nhận được tin tức, nói đây là Quế ma ma cố ý yêu cầu. Lúc đó trong lòng hắn còn nghĩ, hôm nay tới là Vương phi tương lai, thảo nào Quế ma ma phải thận trọng như vậy, lại không nghĩ rằng, Quế ma ma lại là một thái độ như thế.

(Luna: có khi nào báo cho thái phi biết không ta)

"Ở chỗ này làm gì, không có nghe lời nói của ta nói sao?"

"Vâng, tiểu nhân đi làm ngay." Quản sự vội vã đáp ứng, lui ra ngoài.

Quế ma ma nhân vật như vậy, đã coi như là nửa chủ tử rồi, bọn họ những tiểu nhân vật này không thể trêu vào. Nhìn thái độ của Quế ma ma, hắn luôn cảm thấy vị Vương phi tương lai này sợ là...không có thể thuận lợi gả nhập vương phủ.

Mặc kệ Quế ma ma ngoài sáng trong tối thái độ làm sao, Vương phi tương lai tới Lân vương phủ, đưa tới oanh động đều là to lớn. Trong lúc nhất thời, người người trong vương phủ chú ý tới hướng đi của Mộ Tiêu Thư. Chỉ là hạ nhân trong phủ đều nghiêm chỉnh huấn luyện, làm cái gì đều rất cẩn thận, cho nên không có phát sinh chuyện khác.

Không chỉ là Lân vương phủ, trong Du vương phủ lân cận, cũng có người quan tâm tới chuyện của nàng.

"Thất đệ đem nàng nhận vào vương phủ, vì sao?" Hai chân Du vương tréo nguẩy, vi ngửa đầu tựa ở mềm điếm, một nữ tử đang vì hắn bóp vai.

"Hồi điện hạ, theo thuộc hạ tra xét, Mộ gia nhị tiểu thư ở trên đường gặp thích khách! Lân vương cho rằng Mộ phủ không an toàn, lúc này mới đem người nhận vào vương phủ."

"Thích khách?" Chân của Du vương liên tục run run liền ngừng lại, "Từ đâu tới thích khách?"

"Thuộc hạ không biết, người của Lân vương phủ đang ở truy tra chuyện này."

Đàm Gia Dật trầm ngâm một hồi, đột nhiên cúi người xuống, hỏi: "Bổn vương, bổn vương có đúng hay không nên đi Lân vương bái phỏng một chút?"

Thuộc hạ kia của hắn vừa nghe, sửng sốt, hầu như không biết trả lời như thế nào.

Cũng may Đàm Gia Dật không cần hắn trả lời, hỏi một vấn đề như thế, hắn dùng ngón tay vuốt cằm của mình, càng nghĩ càng cảm thấy nên đi.

Ngày nào đó ở trà lâu, hắn vừa thấy nàng, liền lưu tâm. Nhớ tới âm dung tiếu mạo của nàng, Đàm Gia Dật cảm giác mình cảm giác mình ngứa lên không hiểu. Thế nhưng nhớ đến nàng đối với mình không khách khí, Đàm Gia Dật liền mất hứng, muốn hung hăng nghiêm phạt nàng!

Lúc đó Đàm Gia Dật nhanh bị giận điên lên, phái không ít người đi tìm tung tích của nàng, làm thế nào cũng không nghĩ tới, nàng cư lại chính là Mộ Tiêu Thư, là xấu nữ nổi danh bị mọi người chế nhạo.

Hôm nay người đang ở phụ cận, hắn làm sao có thể cứ như vậy bỏ qua?

Đàm Gia Dật càng nghĩ càng hưng phấn, suy nghĩ muốn đối phó nàng đối phó. Nhất định phải bắt lại nàng, lấy được nàng, hung hăng chà đạp nàng! Khiến cho nàng khóc, khiến cho nàng hướng mình cầu xin tha thứ, hảo hảo mà đùa bỡn nàng, dằn vặt nàng, chờ chán ngấy rồi, giống như bụi bặm chồng chất một dạng ném xuống. Không làm vậy thì không được.

(Luna: Lại một tên biến thái nữa rồi =.=)

Chủ ý đã có, thế nhưng nên dùng lý do gì tới cửa? Ai cũng biết Đàm Gia Dật hắn cùng Lân vương bất hòa. Đàm Gia Dật bắt đầu suy tư vấn đề này.

Mộ phủ, trong viện của Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Y tới cửa.

Mộ Tiêu Chiêu hôm nay lại nhìn Mộ Tiêu Y, là càng nhì càng chán ghét.

Ngày đó nàng cập kê, nếu không phải Mộ Tiêu Y tùy hứng làm bậy, nàng phải dùng tới hơn một lần nhìn sắc mặt của người khác? Cuối cùng Lý thị tổn thất một số lớn không nói, còn suýt tý nữa sợ choáng váng. Hoàng thượng tự mình trình diện, chính là thưởng thức lung tú, nếu là không lấy ra được… Cả đời của nàng phỏng chừng cũng sẽ phá hủy.

Mộ Tiêu Chiêu mặt lạnh vấn: "Ngươi tới làm cái gì? Là muốn cho thoái nhượng, chớ cùng ngươi tranh Du vương, hay là lại muốn như lần trước vậy, tính toán ta một lần nữa?"

Mộ Tiêu Y cũng không khách khí, lập tức trở về nói: "Hừ, trái lại nghĩ nhiều. Ta bất quá là nhìn ngươi trong viện này hoa nở thật tốt, muốn tới đây hái vào đóa thôi."

Mộ Tiêu Y nói, quả thực đi vào trong viện.

Mộ Tiêu Chiêu đầy bụng hồ nghi, lại chỉ có thể đi theo. Mộ Tiêu Y cái tính khí kia, nha hoàn căn bản không đối phó được, vẫn phải là nàng tự mình đi.

Mộ Tiêu Y một đóa một đóa hai xuống, Mộ Tiêu Chiêu đứng ở một bên nhìn, hai người bảo trì khoảng cách nhất định, cũng không mở miệng nói, bầu không khí rất cổ quái.

Mộ Tiêu Chiêu không biết, ngay thời gian nàng cùng Mộ Tiêu Y hao tổn, có một nha hoàn len lén lẻn vào gian phòng của nàng, đem một hà bao lấy ra. Nàng thật nhanh đem hà bao nhét vào trong lòng, sau đó nhìn chung quanh, quỷ quỷ túy túy đi.

Mộ Tiêu Y chậm rãi hái được một rổ hoa, mang ở trong tay trở về viện tử của mình. Mới vừa vào cửa, nàng đã đem rổ ném một cái, vấn nha hoàn mình: "Lấy được không?"

Nha hoàn móc ra hà bao kia, ngập ngừng nói: "Lấy được… Nếu như đại tiểu thư phát hiện nên làm cái gì bây giờ? Nô tỳ…"

Nàng nhìn qua sắp khóc, làm kẻ trộm, bị phát hiện trực tiếp đánh chết a. Mộ Tiêu Y cũng không để ý những thứ này, chỉ là đoạt lấy hà bao nhìn.

Điều này hiển nhiên không phải là hà bao thông thường, phía trên thêu chính là dùng tú pháp lung tú.

“Nguyên lai là nàng làm…” Mộ Tiêu Y nhỏ giọng lầm bầm nói, lộ ra một dáng tươi cười, “Còn muốn lén lén lút lút biếu tặng tín vật, mắt đi mày lại rất có đúng hay không? Ta hết lần này tới lần khác cho ngươi không như ý!”

Mộ Tiêu Y phát ra ngoan thoại, đột nhiên đưa tay vỗ trên đầu nha hoàn, “Đem đồ chơi này trả về!”

“A? Thế nhưng…”

“A cái gì a, cho ngươi trả về, không nhất định phải đặt ở tại chỗ, ngươi tùy tiện mượn cớ đến chỗ Mộ Tiêu Chiêu một chuyến, đem đồ vật buông xuống không được sao?”

Nha hoàn thật khó khăn, thế nhưng nàng không thể cãi mệnh lệnh của Mộ Tiêu Y, mặc kệ thế nào tao ương đều sẽ chỉ là nàng, cuối cùng chỉ có thể tâm kinh đảm chiến làm chuyện này.

Ngày thứ hai, Mộ Tiêu Y một mình ra cửa. Nàng vốn muốn đi Phức Hương viện, vừa nghĩ nhớ lại, Mộ Tiêu Thư đến Lân vương phủ rồi. Vì vậy trở về, ngồi xe ngựa đến Lân vương phủ.

Mộ Tiêu Thư biết được Mộ Tiêu Y tìm đến nàng, thật bất ngờ, bất quá nghe nói dụng ý của nàng, liền vui vẻ đáp ứng.

“Ngươi yên tâm, ta nếu bạc, liền đem sự tình làm tốt.”

Nàng nói đem tiền Mộ Tiêu Y đưa cho thu vào, trong lòng nói: Ít bạc này còn muốn để ta lao động? Bất quá nhìn tỷ muội các nàng hai người long tranh hổ đấu, không phải là rất thú vị sao? Nàng cũng chỉ mệt mọi một chút, tẫn một phần lúc của mình.

Mộ Tiêu Y thoả mãn mà quay về, Mộ Tiêu Thư tự giam mình ở trong phòng, bắt đầu đẩy nhanh tốc độ. Cùng ngày, Mộ Tiêu Y liền nhận được đồ mình cần.

Mộ Tiêu Thư vừa cho người đem hà bao gửi đi, Đàm Hạo Uyên liền đã trở về.

Hắn nhảy qua đại bộ vào cửa, há mồm liền hỏi: “Ở vương phủ thế nào?”

Mộ Tiêu Thư cả ngày không gặp hắn, tả oán nói: “Không tốt, thật không tốt! Có như ngươi đãi khách vậy? Để ta chạy đến, bản thân nhưng không thấy bóng người.”

” Ta đi truy tra chuyện nàng bị đâm, có chút mi mục.” Đàm Hạo Uyên ôn hòa nói, không cùng Mộ Tiêu Thư tính toán.

” Biết là ai làm rồi?”

” Ân, không sai chắc là người của Bách Hối Thương Minh.”

Mộ Tiêu Thư cau mày: “Việc dược phường ảnh hưởng lớn như vậy?”

” Đó cũng không phải, đây chỉ là cái mồi dẫn lửa. Từ trước khi gặp nàng, ta sớm có kế hoạch từng bước giảm thiểu vãng lai với Bách Hối Thương Minh, nanh vuốt của bọn họ quá xa. Thương nghiệp của Bắc Vọng không thể ỷ lại vào Thương Minh.”

Mộ Tiêu Thư tự nhiên minh bạch kinh tế quan trọng, lại không nghĩ rằng Đàm Hạo Uyên người cổ đại thổ sanh thổ trường, cư nhiên cũng có ý thức như vậy.

” Thương Minh này rốt cuộc là lai lịch gì?” Nàng cau mày hỏi.

” Hiện nay còn không có tra được, Triệu Phủ Thất cũng bị đâm, lúc này bọn họ để lại chút đầu mối. Người của ta men theo đầu mối đi thăm dò, lúc này mới xác định. Nói vậy động tác của chúng ta đã khiến cho bọn họ chút ý.”

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: “Này đã nói lên, Lân vương gia chúng ta làm những chuyện như vậy đã có hiệu quả, uy hiếp được bọn họ. Ta một cái ý nghĩ, một dược phường là đủ rồi sao?”

Đàm Hạo Uyên hơi sửng sờ, sau đó đưa tay ôm ở hông của nàng.

Mộ Tiêu Thư chỉ cảm thấy trên lưng ngứa một chút, nhịn không được liền muốn động, Đàm Hạo Uyên lại không buông tha nàng, bên tai nàng thấp cười nói: “Thắt lưng mảnh như vậy, tâm trái lại rất lớn, một gian dược phường nàng còn chưa đủ?”

Mộ Tiêu Thư cảm giác được ngón tay của Đàm Hạo Uyên không an phận giật giật, thân thể nhịn không được muốn co lên: “Cung ngươi nói chuyện đứng đắn…”

” Bổn vương ôm Vương phi, vẫn còn muốn nói chuyện đứng đắn? Trên đời này càng không có Vương gia đáng thương rồi.”

Đàm Hạo Uyên cúi đầu hôn một cái trên gò má của nàng, giờ này khắc này, Mộ Tiêu Thư cũng vô pháp đem chuyện đứng đắn của nàng nói đến cùng, bồi Đàm Hạo Uyên hồ nháo một trận.

Một hồi, Đàm Hạo Uyên đột nhiên nói: “Ngày hôm qua mấy người kia, nàng còn không có cho ta một cái công đạo.”

Hắn rũ con ngươi, mí mắt che ở thần sắc trong mắt của hắn. Trong lòng Mộ Tiêu Thư lộp bộp một tiếng, đây là muốn cũng nàng tính sổ?

” Mấy người kia là ta huấn luyện ra, bảo hộ chính ta.”

“Nàng còn biết chọn người.” Mộ Tiêu Thư nghe được trong lời nói của Đàm Hạo Uyên mang theo chế nhạo, lại nghe hắn nói tiếp, “Mấy vị thụ hạ kia của nàng hiện tại ở nơi nào? Ta nhận được hồi báo, bọn họ từ dưới mí mắt của thân vệ tiêu thất.”

Mộ Tiêu Thư không nói gì: “Ngươi còn để người giám thị bọn họ?”

Tật xấu này của Đàm Hạo Uyên lúc nào sửa? Hắn giống như là muốn đem tất cả mọi chuyện khống chế trong tay mình.

Mộ Tiêu Thư trước khi đến Lân vương phủ, liền hướng bọn Mộ Nhất ra lệnh, tìm được cơ hội trở về APP. Mộ Nhất có thể từ bất kỳ một cái nào trực tiếp trở lại APP, thế nhưng trước bởi vì nàng bởi vì nàng mất đi ý thức, trái lại để cho bọn họ lưu tại bên ngoài. Trừ phi hai mươi bốn tiếng đồng hồ giám thị, bằng không hư không tiêu thất vẫn là rất dễ dàng, cao thủ lợi hại đều không có biện pháp.

Đàm Hạo Uyên không thể không biết cách làm của mình sai, hời hợt nói: “Nàng nếu như thiếu nhân thủ, nói cho ta biết là được…”

“Ngừng!” Mộ Tiêu Thư từ trong lòng của Đàm Hạo Uyên tránh thoát ra, “Ngươi có đúng hay không cảm thấy ta rất vô dụng?”

Đàm Hạo Uyên nghe vậy ngẩn ra, Mộ Tiêu Thư nói tiếp: “Những chuyện nhỏ nhặt này tự ta sẽ xử lý, không cần ngươi quan tâm. Đến chút chuyện này cũng làm không xong, còn làm Vương phi của ngươi như thế nào?”

Đàm Hạo Uyên tựa hồ như cũ không hài lòng, Mộ Tiêu Thư thẳng thắn cúi đầu, trực tiếp hôn lên cái miệng của hắn. Cái này tốt rồi, ai cũng khỏi nói chuyện, chỉ có tiếng hít thở mơ hồ có thể nghe được.

62. Chương 62: Thả Ta Ra Ngoà

Editor: Luna Huang

Ngoài phòng, Quế ma ma đúng dịp đi qua, ai biết không cẩn thận thoáng nhìn một màn lửa nóng trong thất nội, nàng nhất thời sắc mặt tái xanh mắng đi ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư nghe được động tĩnh, lướt qua đầu vai của Đàm Hạo Uyên hướng nhìn ra ngoài: “Chưa đóng của.”

” Đừng quản cái này.” Một đôi tay sờ lên đầu của nàng, mạnh mẽ đem sự chú ý của nàng kéo lại.

Bên ngoài, Quế ma ma bước nhanh đi tới, chau mày, trong miệng thấp giọng lẩm bẩm: “Thư nhận được chưa?”

Tịnh Nguyệt am cách kinh thành ước chừng hơn nửa ngày lộ trình, nó là do Lân vương phủ bỏ vốn xây. Vốn làm theo ý tứ Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên, là muốn xây kinh giao, thế nhưng chủ nhân của am ni cô không chịu, cố ý xây ở xa một chút.

Tịnh Nguyệt am không tính là rất lớn, mười mấy ni cô, phụ trách công việc hàng ngày. Trừ thứ đó ra, còn có một còn có một nhóm hộ vệ đóng ở ngoại vi, bảo đảm an toàn.

Am mặc dù không lớn, lại xây một phật đường trang nghiêm túc mục. Ở giữa tam tôn kim làm phật tượng, trước mặt bày hương án, mặt trên phụng cống phẩm chắc chắn.

Ánh nến trong phật đường chập chờn, trước mặt phật tượng, một nữ tử trẻ tuổi ngồi trên bồ đoàn, tay niết phật châu, đôi môi hồng nhuận khinh động, đang niệm kinh. Nàng không mặc truy y, mà là cung trang cạn sắc. Tóc dài từ đầu vai đổ xuống, một đoạn cánh tay tại ngoại, tại đây trang nghiêm của phật đường, nữ tử này thanh nhã, mơ hồ còn một điểm yêu dã.

Khoái mã chạy như bay đến, một vị ni cô mở cửa, đem người lập tức tiến vào, đưa đến phật đường tiền này.

Nữ tử trong đường lập tức mở mắt ra, đem phật châu buông xuống, đứng dậy nhìn về phía người ở cửa. Người nọ đem thư trình lên, nữ tử mở ra.

Thần sắc của nàng mấy phen biến ảo, sau đó cho lui, một mình ngồi xuống.

” Lúc ở Anh Nguyên, ngươi tặng anh cho nàng. Ngày gần đây, ngươi lại đem nàng nhận vương phủ, liền như vậy…không kịp chờ sao? Ta còn coi ngươi là nhất thời hưng khởi, vẫn chưa để ở trong lòng, hôm nay xem ra cũng là tự an ủi mình mà thôi…”

Nữ tử thấp giọng tự nói, thanh âm tại đường phật càng rõ ràng. Mỗi chữ mỗi câu nàng nói xong, tròng mắt suy tư chỉ chốc lát, đến trước bàn, bắt đầu hồi thư.

Chữ nhỏ tú lệ từng bước từng bước trên giấy lần lượt xuất hiện, cuối cùng một khoản hạ xuống, rõ ràng ký tên là —— Quý Thanh Nguyệt.

” Người đến!” Quý Thanh Nguyệt kêu, gương mặt phảng phất vào lúc này rõ ràng vài phần, “Đem phong thư này mang về cho Quế ma ma.”

Tiếng vó ngựa vang lên lần nữa, dần dần rời xa Tịnh Nguyệt am.

Ngày thứ hai, cùng một con ngựa đi tới trong Lân vương phủ, người truyền tin đi gặp Quế ma ma.

Quế ma ma thu thư, thời gian xem, có nha hoàn vội vả đến nói cho nàng biết: "Mộ gia nhị tiểu thư cùng vài hộ vệ của quý phủ cãi vả."

Quế ma ma nghe xong đầu mày vừa nhíu: "Cãi vả? Một cô nương gia, còn là mới tới vương phủ, liền cùng hộ vệ tranh cãi ầm ĩ, còn thể thống gì!"

Nha hoàn kia không nói tiếng nào, cũng không có tiện nói tiếp, chỉ có thể lại hỏi: "Bây giờ nên làm gì?"

"Làm chuyện của ngươi đi, xem như không biết gì."

Quế ma ma nói xong, đem nha hoàn kia đuổi đi, lại gọi một người chạy đến, đối với hắn rỉ tai vài câu. Chờ người đi rồi, nàng mới sửa sang lại y phục, chuẩn bị đi xem Mộ Tiêu Thư đang làm ầm ỉ cái gì.

Cửa vương phủ, Mộ Tiêu Thư cùng Cố Viễn đang giằng co.

Cố Viễn coi chừng đại môn, trên mặt mang nụ cười lười biếng, đang nói chuyện với Mộ Tiêu Thư thở phì phò.

" Nhị tiểu thư, tại hạ cũng là phụng mệnh hành sự, còn thỉnh nhị tiểu thư đừng làm khó dễ ta. Ngươi xem, vương phủ ——lớn như vậy, còn có rất nhiều địa phương chưa từng đi qua, vì sao không đi qua nhìn một chút? Vương gia phân phó, trong phủ khắp ngõ ngách đều vì nhị tiểu thư mở rộng." Hắn đột nhiên thấp giọng, lén lén lút lút nói, "Cho dù là ngọa thất của Vương gia."

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, tức giận nói:: Mơ tưởng nói sang chuyện khác, ta chỉ có một câu nói, ngươi có tránh ra hay không?"

"Cái này… "Mặt Cố Viễn lộ vẻ sầu khổ, "Điều này thật sự là làm khó tại hạ a, bên ngoài không an toàn, tiểu thư nếu như gặp chút gì ngoài ý muốn, ta thế nào cùng Vương gia ăn nói? Khởi Thanh, ngươi cũng nói a!"

Khởi Thanh trừng Cố Viễn một mắt, đây là muốn đem nàng cùng đá xuống nước a!

Quả nhiên, Mộ Tiêu Thư lập tức tự tiếu phi tiếu hướng Khởi Thanh nhìn sang: "Khởi Thanh, ngươi nếu như còn gọi ta một tiếng tiểu thư, giúp ta mang Cố Viễn bắt lại."

Khởi Thanh thầm mắng Cố Viễn không phúc hậu, đồng thời rụt thân thể một cái, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, Vương gia phân phó…"

" Hừ! Các ngươi mỗi người trong mắt chỉ có hắn! Tốt lắm, không cho ta đi ra ngoài, liền đem người tìm

đến cho ta!"

" Nhưng là bây giờ hắn cũng xác thực không có tiện đến…"

" Lại là từ chối chi từ, thế nào vào vương phủ các ngươi, liền như vào lao phòng!"

" Ai nói Lân vương phủ chúng ta là lao phòng? Nhị tiểu thư lời này có phần nghe không lọt tai!"

Quế ma ma xa xa đi tới, đã nhìn thấy không ít người vây quanh, Mộ Tiêu Thư rất không hình tượng cửa giáo huấn người, càng xem càng kỳ cục. Lúc này nghe thấy được Mộ Tiêu Thư nói, trong lòng càng phát ra mất hứng.

Cố Viễn Khởi Thanh Khởi Thanh liếc nhau, hai người không hẹn mà cùng cười khổ một cái. Mộ Tiêu Thư bị Đàm Hạo Uyên nhốt tại vương phủ, vốn là tâm tình không tốt, lúc này không phải là phát tác ra chứ?

Quế ma ma đến gần, lại nói: "Nhị tiểu thư có đúng hay không quên mất, ngươi ở nơi này là khách nhân!"

Khởi Thanh bất đắc dĩ tiến lên, khuyên nhủ: "Quế ma ma, tiểu thư chỉ là tâm tình không tốt, ngươi liền…"

" Tâm tình không tốt có thể tại vương phủ ta dương oai sao? Khởi Thanh, một đoạn không gặp, ngươi đến quy củ của vương phủ đều quên sạch? Có muốn hay không lão thân sẽ giáo huấn ngươi!"

Lời này của Quế ma ma vừa ra, sắc mặt của Khởi Thanh thay đổi. Nàng là một trong những thủ hạ Đàm Hạo Uyên cực kỳ được coi trọng, lúc nào có người dám nói chuyện với nàng như thế? Quế ma ma hôm nay cũng là kỳ quái, tính tình to như vậy.

Không chỉ có sắc mặt Khởi Thanh nhục nhã, mặt của Cố Viễn cũng trầm xuống, nói rằng: "Quế ma ma, ngươi nói quá lời."

"Cố thống lĩnh, lão thân biết ngươi che chở Khởi Thanh, nhưng trong chuyện này, lão thân chắc là sẽ không thay đổi chủ ý!"

Khởi Thanh cùng Cố Viễn đang muốn chút gì. Đột nhiên nghe được một trận tiếng cười/ Bọn họ quay đầu, đã nhìn thấy Mộ Tiêu Thư vẻ mặt mỉm cười, tựa hồ thấy được chuyện vui gì.

"Thật hợp ý ta! Quế ma ma, người nghìn vạn lần đừng thay đổi chủ ý, ta chính rỗi rãnh, còn nín một hơi thở chưa có chỗ phát tiết! Bây giờ nói, ta dương oai, ngươi nghĩ thế nào?"

Loại thái độ thờ ơ này của Mộ Tiêu Thư để Quế ma ma tức giận đến nội thương, hết lần này tới lần khác nàng lại không thể làm gì Mộ Tiêu Thư, bất quá… Nàng đưa ánh mắt chuyển qua trên người của Khởi

Thanh, nói rằng: “Nhị tiểu thư tính khi lớn, thân kiều thịt mắc, lão thân không thể trêu vào, lão thân sửa trị nha hoàn của vương phủ, ngươi tổng sẽ không quản đi?”

Mộ Tiêu Thư ngước mắt nhìn lại, chỉ thấy Quế ma ma đối với Khởi Thanh nói rằng: “Khởi Thanh, ngươi là ngoan ngoãn theo ta trở lại học quy củ, hay là muốn ở chỗ này trước mặt của mọi người học?”

Sắc mặt Khởi Thanh trở nên có chút xanh, theo lý mà nói, thân phận của Quế ma ma thật đúng là có thể dạy nàng quy củ, thế nhưng nàng chưa hề bị đãi ngộ như vậy, trong lòng cũng tức giận, không biết nên làm thế nào cho phải.

” Không nói lời nào?” Quế ma ma cười nhạt, “Không nói lời nào đó chính là muốn học tại chỗ này? Đem thước đến!”

Đúng lúc này, Mộ Tiêu Thư chợt tiến lên, không nói hai lời đem Khởi Thanh lôi ra phía sau mình, đón nhận Quế ma ma.

” Khởi Thanh là người của ta, muốn giáo huấn nàng, ngươi hỏi một chút trước xem ta có đồng ý hay không.”

” Nhị tiểu thư nói đùa, Khởi Thanh sinh ở vương phủ, sinh trưởng ở vương phủ, văn tự bán đứt của nàng vẫn còn ở vương phủ, khi nào thành nha hoàn của nhị tiểu thư rồi? Còn thỉnh nhị tiểu thư tránh ra.”

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một cái, nàng nếu như đến nha hoàn cũng không che chở được, tên của nàng có thể viết ngược rồi!

Nàng bày ra nhất phó vô lại, bỉu môi nói: “Ta không tin, công văn ở nơi nào? Ta không nhìn thấy a.”

” Ngươi… Nếu là vương phủ không có, Thành nhị tiểu thư có thể lấy ra được?”

” Ngươi đến cùng có hay không?” Mộ Tiêu Thư không nhịn được nói, “Không có ta cũng không phụng bồi.” Nói xong nàng kéo Khởi Thanh, liền hướng đại môn đi đến.

Khởi Thanh cùng Cố Viễn sửng sốt một chút, ở đây vẫn còn cùng Quế ma ma ầm ĩ, Mộ Tiêu Thư lại muốn đục nước béo cò, từ mí mắt của hai người bọn họ quang minh chính đại chạy ra ngoài? Này có hảo bàn tính nha!

Cố Viễn đứng ở giữa cửa, chỉ chỉ đối diện, nhỏ giọng nói: “Nhị tiểu thư nên đi hướng kia.”

Mộ Tiêu Thư tức giận trừng hắn một mắt, lúc này Quế ma ma lên tiếng: “Đem công văn mang đến đây! Cho nhị tiểu thư xem, tiết kiệm nàng không phục, can thiệp chuyện của vương phủ chúng ta.”

Mộ Tiêu Thư xoay người, chẳng những không tức giận, trái lại tán thưởng nói: “Vậy mới đúng chứ, giải quyết việc công, mọi việc cũng phải một chương trình không phải sao?”

Quế ma ma bỏ qua một bên, cũng không muốn để ý nàng.

Không lâu sau, văn tự bán đứt của Khởi Thanh được đưa tới, Quế ma ma tiếp nhận, cười híp mắt cầm đến trước mắt Mộ Tiêu Thư, đắc ý nói: “Nhìn thấy chưa, giấy trắng mực đen, viết thanh thanh sở sở.”

Mộ Tiêu Thư nhíu mày: “Ân? Ta thấy không rõ a, ngươi mang qua đây một chút…”

Nàng càng xem càng gần, đột nhiên xuất thủ, một tay đe, công văn đoạt lấy! Quế ma ma cũng là một người biết võ công, nhưng lần này quá đột nhiên, nàng cũng phản ứng kịp.

” Nhị tiểu thư làm cái gì vậy!”

Lời mới vừa nói xong, chợt nghe nghe tiếng xé giấy vang lên, công văn trong tay của Mộ Tiêu Thư trở thành từng mảnh nhỏ đến không thể hợp lại được.

” Công văn đâu?” Nàng nghi ngờ nhìn về phía Quế ma ma, “Thế nào còn chưa lấy đến?” Nói xong nàng còndđem mãnh nhỏ nhét vào tay Quế ma ma.

Dù cho tất cả mọi người của vương phủ kinh qua huấn luyện chuyên môn, lúc này cũng không nhịn được mục trừng khẩu ngốc. Bọn họ rốt cuộc thấy được, cái gì gọi là trợn tròn mắt nói mò chân chính!

” Ngươi… Ngươi…” Quế ma ma thật là nói không ra lời.

” Nếu lấy không ra nếu nói văn tự bán đứt, vậy nhớ kỹ, Khởi Thanh là nha hoàn của ta, ai dám chưa kinh qua cho phép của ta động nàng một cọng tóc gáy, chính là theo ta không qua được, ta liền cho người đó có chuyện tốt để xem! Về phần ma ma nói ta vương phủ hồ nháo, vương phủ cũng không phải của Quế ma ma ngươi, ngươi nói không tính.”

” Hảo một tiểu thư nhanh mồm nhanh miệng, bổn công chúa chưa từng thấy qua người điêu ngoa như vậy, đây là ai a, tại sao sẽ ở quý phủ của thất ca ta?”

Một giọng nữ thanh thúy đột nhiên vang lên, Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn lại, ngoài cửa vương phủ sinh ra một chiếc xe ngựa, nữ tử xuống xe ngựa, mà ở bên cạnh nàng còn có Du vương.

63. Chương 63: Thỉnh Uống Một Ly

Editor: Luna Huang

Nữ tử này cả người hồng hồng hỏa hỏa, từ đồ trang sức trên tóc đến xiêm y trên người, không khỏi là diễm lệ chí cực nhan sắc. Có vài người nếu là trang phục như nàng vậy, khó tránh khỏi có vẻ tục tằng, nhưng nàng nhìn qua lại dị thường hợp.

Mộ Tiêu Thư thấy cũng là sáng ngời trước mắt, nàng tự xưng công chúa, lại gọi Đàm Hạo Uyên là thất ca, không biết nàng xếp hàng thứ mấy?

Lúc này, Du vương đưa tay giúp đỡ nàng, ngoài miệng nói: "Thập nhị muội muội, ngươi cẩn thận một chút."

Thập nhị muội muội, đó chính là Đàm Linh Họa rồi? Mộ Tiêu Thư đối với vị công chúa này cũng là có nghe qua, đây chính là điêu ngoa nổi danh. Ban nãy nàng nói như thế nào tới? Chưa từng thấy qua người điêu ngoa như vậy?

Lúc này, hai người đều đã xuống xe ngựa, Du vương mỉm cười, đường nhìn đảo đến của, nói rằng: "Nhiều người như vậy vây quanh cửa, chẳng lẽ biết bổn vương sắp đến, đều đang nghênh tiếp bổn vương?"

(Luna: si tâm vọng tưởng dễ sợ luôn @@)

Ánh mắt của hắn tiếp xúc được Mộ tiểu thư, không khỏi ngừng lại, toát ra vài phần nguy hiểm, "Nhị tiểu thư, chúng ta lại gặp mặt."

Tròng mắt của Mộ Tiêu Thư quay mồng mồng hai cái, đột nhiên đem Quế ma ma đẩy đến trước mặt của Du vương: "Quý khách lâm môn, Vương gia lại không ở nhà, ma ma nhanh lên an bài người chiêu đãi."

"Không cần ngươi nói lão thân cũng sẽ…"

Ai biết Mộ Tiêu Thư căn bản không để ý tới Quế ma ma đang nói cái gì, chân của nàng như là mạt du, đúng là trực tiếp ra khỏi vương phủ!

Khởi Thanh cùng Cố Viễn quá sợ hãi, nữ nhân này còn chưa từ bỏ ý định, vẫn là muốn chạy ra đường a. Thế nhưng trước mặt nhiều người như vậy, bọn họ lẽ nào đem người bắt trở về? Làm như vậy sợ rằng không tốt lắm đâu? Thế nhưng nếu không bắt, đợi lát nữa Lân vương hồi phủ, phát hiện không thấy vị Vương phi tương lai này, bọn họ lại phải ăn nói thế nào?

Du vương cũng không ngờ tới hành động của Mộ Tiêu Thư hắn cho là nàng chí ít nên hoảng hốt một chút, ban đầu ở trà lâu đối với hắn nói nói vậy, nàng sẽ không sợ bản thân tìm nàng tính sổ sao? Thế nhưng Mộ tiểu thư nhìn qua hình như bề bộn nhiều việc, cư nhiên không tiếp lời của hắn, mà bước đi!

Du vương lớn như vậy, đều nhanh có cảm giác được người truy phủng, hiện tại đột nhiên có người như thế không để hắn vào trong mắt, quả thực để hắn có chút không biết làm sao…

Đàm Gia Dật khó có thể tin, Khởi Thanh cùng Cố Viễn còn đang do dự, mà thời gian Quế ma ma chưa biết rõ ràng trạng huống, thập Đàm Linh Họa lại đứng dậy.

Nàng giang hai cánh tay cản lại trước mặt Mộ Tiêu Thư, ngẩng đầu quát dẹp đường: "Bổn công chúa chưa cho ngươi đi, ngươi dám đi?"

Mộ Tiêu Thư nhìn, tính tình của vị công chúa này thực sự là đủ rồi, hết lần này tới lần khác còn ở nơi này phát tác. Lại nói tiếp nàng cũng không phải không đi gặp Triệu Phủ Thất đàm luận, thế nhưng vừa nghĩ tới Đàm Hạo Uyên luôn luôn tự chủ trương, nàng giận! Này không, nàng là muốn cho hắn biết, như thế đối với nàng là không đúng, hết lần này tới lần khác bị vị công chúa này từ đâu nhảy ra này quất rối.

"Công chúa không phải là tìm đến Lân vương sao? Tại sao muốn cản trở lối đi của ta?"

"Lời tuy như vậy, thế nhưng bổn công chúa lần này chạy đến, cũng muốn gặp gặp Vương phi tương lai của thất ca," Dứt lời, Đàm Linh Họa đánh giá Mộ Tiêu Thư, "Khuôn mặt trái lại không có trở ngại, vấn đề là quá hung rồi, thiếu ôn nhu nhàn thục!"

Khóe miệng Mộ Tiêu Thư co quắp, vị công chúa này nổi danh điêu ngoa, cư nhiên đánh giá nàng thiếu ôn nhu nhàn thục? Thật muốn đem những lời này vứt trở lại cho nàng.

Lúc này Khởi Thanh cùng Cố Viễn liền vội vàng nghênh đón, Cố Viễn nhìn như tùy ý vừa đứng, kì thực đường đi của nàng. Khởi Thanh đỡ cánh tay của Mộ Tiêu Thư, nhìn như tri kỷ, thực tế phòng ngừa Mộ tiểu thư đào tẩu.

Mộ Tiêu Thư bị hai người này nhìn chằm chằm, là đừng nghĩ thuận lợi chạy ra, lại có công chúa phía trước, đối với nàng trừng mắt lãnh đối, còn có một vị Vương gia ở bên nhìn chằm chằm, thực sự là hai mặt thụ địch…

Cuối cùng nàng chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Quế ma ma, điện hạ không ở trong phủ, ngươi không mời Du vương cùng thập nhị công chúa tiến vương phủ ngồi một chút?"

Quế ma ma nghe xong lời này, lập tức thay đổi phó biểu tình, vẻ mặt tươi cười đem Du vương cùng thập mời vào phủ. Mộ Tiêu Thư dưới "bức thị" của Khởi Thanh cùng Cố Viễn, cũng trở về Lân vương phủ.

Cố Viễn thở dài một hơi, nhưng cũng nhíu mày, thập nhị công chúa làm sao sẽ đột nhiên đăng môn? Còn là Vẫn cùng Du vương cùng nhau? Hắn phái một danh thủ hạ, để hắn đi thông tri Đàm Hạo Uyên.

Đoàn người vào vương phủ, Quế ma ma đem người dẫn tới phòng, hạ nhân trong vương phủ bắt đầu bận rộn.

Mộ Tiêu Thư nghĩ thầm phản chính không ra được, thẳng thắn trở về nhà ngây ngô, thuận tiện đến APP nghiên cứu một chút, nàng chuẩn bị trang bị cho đám người Mộ Nhất một bộ rất có lực sát thương.

Thế nhưng khi nàng xoay người muốn rời đi, thập nhị công chúa lần thứ hai gọi nàng lại.

"Công chúa có gì phân phó?" Mộ Tiêu Thư chịu nhịn tính tình vấn.

Đàm Linh Họa chỉ cao khí ngang nói: "Bổn công chúa là khách, ngươi không hảo hảo chiêu đãi, đã muốn đi?"

"Thế nhưng, ta đến Lân vương phủ cũng là làm khách nha?"

Đàm Linh Họa ngẩn ngơ, phản bác: "Ngươi thân là Vương phi tương lai của thất hoàng huynh, chẳng lẽ không nên lưu lại chiêu đãi bổn công chúa sao?"

Lúc này Quế ma ma chen miệng nói: "Công chúa nói có lý, nhị tiểu thư, ngươi lưu lại đi."

Mộ Tiêu Thư quét nàng một mắt, bắt được khóe mắt nàng một tia nhìn có chút hả hê, Du vương cũng nói: "Nhị tiểu thư sẽ không chút mặt mũi này cũng không cho đi?"

Nói đều nói đến trình độ này, Mộ Tiêu Thư không lưu lại cũng phải lưu lại, bằng không cũng không biết bị chụp cho bao nhêu cái mũ nữa.

Mấy người đang trong phòng đều tự ngồi xuống, bọn nha hoàn đem trà dâng lên, Mộ Tiêu Thư lặng lẽ uống trà, ngầm quan sát Du vương cùng Đàm Linh Họa. Hai người này lên một lượt đến thăm, nàng phải cảnh giác một chút.

Đàm Linh Họa nâng ly trà lên, tiến đến mũi ngửi một cái, đột nhiên đem nước trà hất trên mặt đất, quát dẹp đường: "Loại vật này dĩ nhiên cũng lấy ra cho bổn công chúa uống?"

Mộ Tiêu Thư nghe xong, động tác uống trà ngừng lại, nàng nhấp một miếng, nước trà hương thuần, không bất cứ vấn đề gì. Trà Lân vương phủ dùng đãi khách, có thể có vấn đề gì?

Mộ Tiêu Thư làm bộ không có nghe thấy, bên kia Đàm Linh Họa đã phát khởi tính tình, còn muốn ném luôn ly trà, Du vương cười híp mắt, cũng nói trà này không có cách nào khác nhập khẩu.

Quế ma ma vội vội vàng vàng cho người mang ấm khác đến, giải thích: "Có thể là người nào bổn thủ bổn cước dùng sai trà."

Rất nhanh, bình trà thứ hai đã bưng lên. Đàm Linh Họa vừa thấy liền mắng: "Nóng như thế, muốn bỏng

chết bổn công chúa sao?"

Quế ma ma không ngừng mà bồi cho thay thứ khác, thế nhưng lá trà của Lân vương phủ hình như toàn bộ đều xảy ra vấn đề, mặc kệ bưng lên cái gì, Đàm Linh Họa đều rất bất mãn.

Từ lúc Du vương cùng Đàm Linh Họa tiến nhập chính đường, không qua một lát sau, đảo mắt thành một mảnh hỗn độn. Nha hoàn lại không dám chạy đến thanh lý, nhìn thế nào cũng không giống.

Ngay thời gian Mộ Tiêu Thư trầm mặc, một vật hướng nàng bay tới, Mộ Tiêu Thư đưa tay chụp tới, trong tay là một lý trà. Đến trà lẫn ly đều hoàn hảo không tổn hao gì.

Đàm Linh Họa sửng sờ một chút, hiển nhiên không nghĩ tới phản ứng của Mộ tiểu thư nhanh như vậy.

Mộ Tiêu Thư lạnh nhạt đem cái ly trong tay buông xuống, nói rằng: "Ngươi muốn đạp đều có thể, chỉ là phải coi trọng phương hướng, nếu như đạp vào Du Vương điện hạ, vậy sẽ không tốt."

Đàm Gia Dật cười cười, nói rằng: "Điểm này bổn vương cũng không cần lo lắng, chỉ là hôm nay trong Lân vương phủ, ngay cả lá trà tốt một chút cũng mang không ra được, đây là vì sao?"

Hắn nhìn Mộ tiểu thư, chờ giải thích của nàng.

Mộ Tiêu Thư nhún nhún vai: "Ta uống không thành vấn đề. Có câu nói như thế này, mũi thôi hiềm khí thiên thối, có thể chính là ý như thế."

Dáng tươi cười của Đàm Gia Dật cứng đờ có thể chính là ý như thế? Mộ Tiêu Thư đây là làm trò trước mặt hắn mắng bọn hắn a.

"Thì ra là thế!" Đàm Linh Họa bừng tỉnh đại ngộ, còn vỗ tay tán thán, "Ta hiểu được."

Mộ tiểu thư cùng Đàm Gia Dật đều thật bất ngờ nhìn về phía nàng, thập nhị công chúa một nụ cười tà, sau đó đối với Mộ Tiêu Thư nói: "Vị giác cùng khứu giác của ngươi cùng trà này một dạng, cho nên mới uống không ra sai biệt!"

Mộ Tiêu Thư nói trái lại bị Đàm Linh Họa lợi dụng, xem ra vị này cũng không phải tỉnh du đích đăng a.

Quế ma ma tiến đến bên người của Mộ Tiêu Thư, lo lắng vấn: "Mộ tiểu thư, cái này nên làm thế nào mới tốt? Vương phủ đã không có trà ngon rồi."

Mộ Tiêu Thư hỏi ngược lại: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?"

"Tiểu thư là vị hôn thê của Vương gia, sau này sẽ là nữ chủ nhân của nơi này, không hỏi ngươi nên hỏi ai?"

Trùng lời nói này, Mộ Tiêu Thư đều phải nhận bóng cao su nàng đá tới. Nàng đứng lên nói: "Nếu những trà này cũng không hợp khẩu vị của nhị vị, ta đây không thể làm gì khác hơn là tự thân xuất mã, vì hai vị pha một ấm."

Đàm Gia Dật cười nói: "Bổn vương phi thường chờ mong."

Mộ Tiêu Thư: "Bao quân mãn ý. Người đến, mang nơi đây xử lý sạch sẽ, dâng trà cụ!"

Bọn nha hoàn nối đuôi nhau mà vào, rất nhanh thì hoàn thành thanh lý. Một bộ trà cụ hoàn toàn mới được mọi người mang đến, bày ở trước mặt của Mộ Tiêu Thư. Lại có người bưng nước tiến đến, tất cả chuẩn bị sắp xếp, còn thiếu trà.

Quế ma ma hỏi: "Trà này…"

"Nhìn ta đi." Mộ Tiêu Thư thoạt nhìn rất có lòng tin, nàng hướng một nha hoàn nói: "Đem nước này mang đi."

Nha hoàn giật mình, sau đó liền làm theo. Thập nhị công chúa kỳ quái vấn: "Đem nước đỏ đi, ngươi dùng cái gì pha trà?"

Mộ Tiêu Thư biểu thị nàng không nên nói chuyện: "An tâm một chút chớ nóng, chỉ chốc lát là được." Mọi người nghe vậy, vì vậy tất cả đều chịu nhịn tính tình chờ.

Mộ Tiêu Thư từ trong tay nha hoàn nhận bình rỗng, hướng một hủ nước, nghiên một cái. Sau đó nàng đem nắp bầu nước đầy lại, để qua một bên, chỉ vào hồ nói: "Nước nóng rồi."

Lời này vừa ra, toàn trường yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn chằm chằm cái bình kia. Bọn họ phi thường khẳng định, trong đó là rộng, cái gì cũng không có. Hơn nữa cũng không có lửa, làm sao nói nước nóng?

Cố Viễn canh giữ ở cửa cằm đều muốn rớt, mà Khởi Thanh trừng mắt nhìn cái bình rỗng, Quế ma ma đã choáng váng, Du vương cùng thập nhị công chúa đều ngây ngẩn cả người.

Nước nóng? Trong đầu của mọi người đều là một chuỗi dấu chấm hỏi, sau đó mỗi người toát ra nghi vấn: Mộ Tiêu Thư nàng điên rồi sao?

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đem hũ lên, bắt đầu làm động tác thiêm trà, vấn đề là trong tay nàng không có trà cũng không có nước a! Sau khi hoàn thành, nàng lại nói: "Pha trà."

Lần này, thập nhị công chúa thực sự không nhịn được, đứng lên kháng nghị. Mộ Tiêu Thư đem một ngón tay đặt ở bên môi, nhỏ giọng nói: "Thưởng thức trà chú ý một chữ tĩnh, pha trà cũng giống vậy, thỉnh giữ yên lặng."

Thập nhị công chúa nghẹn, đến mức khuôn mặt đỏ, nhịn không được nói rằng: "Ngươi đến cùng đang giở trò quỷ gì?"

Mộ Tiêu Thư không để ý tới nàng, bắt đầu "Châm trà".

64. Chương 64: Hắn Chột Dạ Rồi

Editor: Luna Huang

"Trà xong rồi, mời uống."

Mộ Tiêu Thư nghiêm trang đem mấy ly trà rỗng đặt lên khay, ý bảo nha hoàn mang đến đó.

Bọn nha hoàn hai mặt nhìn nhau, may là gặp qua nhiều thế diện, cũng chịu không nổi tràng cảnh cổ quái này. Các nàng không biết nên cười hay là nên kinh, chỉ có thể ngu hồ hồ đem ly rỗng mang đến trước mặt của Đàm Gia Dật cùng Đàm Linh Họa.

Đàm Gia Dật nhìn chằm chằm ly không trước mặt, mắt đều nhanh nhìn thẳng. Thời gian ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn ngoại trừ cổ quái không còn gì khác nữa.

Nữ nhân này đang giở trò quỷ gì? Trong đầu nàng đến cùng giả bộ cái gì? Nàng dĩ nhiên… Dĩ nhiên để hắn uống ly trà rỗng này?

Đàm Gia Dật cảm giác mình nên tức giận, nhưng chẳng biết tại sao, hắn chẳng những không giận, trái lại có chút hăng hái dạt dào. Hắn đem ly trà kia bưng lên, hỏi: "Ngươi thế nào không uống?"

Mộ Tiêu Thư giảo hoạt cười: "Trà này chuyên vì Vương gia cùng công chúa mà pha, tên là không khí trà, người phàm tục chúng ta, uống trà tầm thường là được rồi. Không khí trà này, không phải là Du Vương điện hạ cùng công chúa điện hạ thì không thể phẩm!"

Đàm Gia Dật bị lời nói của Mộ Tiêu Thư làm nghẹn, còn chưa tỏ thái độ, bên kia thập nhị công chúa đã đem ly trà một ném, đỏ mặt quát dẹp đường: "Ngươi ở đây trêu đùa bổn công chúa sao?"

"Không dám, chỉ là trừ không khí trà, thế gian không có trà đáng để công chúa nhất phẩm rồi."

"Ngươi… Ngươi loại nhanh mồm nhanh miệng này, gian trá giảo hoạt, thế nào xứng đôi với thất hoàng huynh ta? Ngươi đến một cọng tóc gáy của Thanh Nguyệt tỷ tỷ đều so ra kém!"

Da mặt của Mộ Tiêu Thư sớm được nàng luyện đến lì lợm, nghe được bộ phận trung gian, nàng còn không có cảm giác gì, thế nhưng vừa nghe thấy một câu cuối cùng, nàng liền sửng sốt.

Thanh Nguyệt là ai? Tại sao muốn đem nàng cùng người này so sánh?

"Mộ Tiêu Thư, ngươi dùng trà không tồn tại vũ nhục bổn công chúa, bổn công chúa không giáo huấn ngươi không được!" Đàm Linh Họa mắng người còn chưa đủ, trực tiếp kéo một cây roi bên hông ra, quăng đến.

Roi như một đuôi hạt quét ngang, gào thét thẳng đến Mộ Tiêu Thư. Đột nhiên, trước mắt của nàng hiện lên một bóng đen, một thân thể cao lớn chắn trước mặt nàng.

Đàm Hạo Uyên đem cây roi vững vàng chộp trong tay, trầm giọng hỏi: "Hoàng muội, ngươi đang làm cái gì?"

Đàm Hạo Uyên nói lạnh như băng, ý chỉ trích không cần nói cũng biết, mặt của thập nhị công chúa trắng bệch.

"Thất hoàng huynh, ngươi cư nhiên hung ta? Bởi vì nàng hung ta? Nàng không xứng với ngươi, ngươi cùng Thanh Nguyệt tỷ tỷ mới là một đôi. Hoàng huynh, ta thay ngươi đi cùng phụ hoàng nói, để phụ hoàng thu hồi mệnh lệnh đã ban ra có được hay không?"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Đàm Hạo Uyên mắng, "Linh Họa, đừng hồ đồ, hồi cung đi. Quế ma ma, ngươi tiễn thập nhị công chúa đi ra ngoài."

"Ta không quay về!" Đàm Linh Họa cả tiếng hô, "Ngươi bị nữ nhân này câu dẫn, lại muốn thú nàng vi Vương phi! Còn đem nàng đem nàng nhận đến vương phủ, ngươi để Thanh Nguyệt tỷ tỷ làm sao bây giờ?"

Lại là Thanh Nguyệt, tên này không ngừng mà từ trong miệng của Đàm Linh Họa xuất hiện, nàng là ai?

Mộ Tiêu Thư lui qua một bên, xem ra vị thập nhị công chúa này là vì "Thanh Nguyệt tỷ tỷ" Trong miệng nàng bị tổn thương bởi bất công mà đến.

Đàm Gia Dật tân tân hữu vị nhìn một màn này, tâm tình không rõ hảo. Đúng lúc này, hắn lạnh lùng thoáng nhìn Đàm Hạo Uyên.

"Là ngươi?" Đàm Hạo Uyên không đầu không đuôi hỏi.

Đàm Gia Dật cười ha hả lắc đầu: "Không phải là ta, ta chỉ đi ngang qua, thuận tiện sang đây xem một mắt mà thôi." Nói xong hắn ngắm Mộ Tiêu Thư một mắt, hắn dĩ nhiên không phải đến xem Đàm Hạo Uyên.

Đàm Linh Họa kêu lên: "Là tự ta muốn đến! Ta không thể lấy mắt nhìn…"

"Đủ rồi!" Đàm Hạo Uyên ngăn lại Đàm Linh Họa, bắt được cánh tay của nàng, tự mình mang theo nàng đi ra phía ngoài. Đàm Linh Họa không chịu, thế nhưng Đàm Hạo Uyên khí lực rất lớn, nàng bị bắt, căn bản không có căn bản không có, chỉ có thể quay đầu lại hung hăng trừng Mộ Tiêu Thư.

"Nàng nói Thanh Nguyệt là ai?" Mộ Tiêu Thư vấn Khởi Thanh.

Khởi Thanh chần chờ một chút, Đàm Gia Dật liền tiếp lời nói rằng: "Ngươi không biết? Chẳng lẽ hắn chưa nói cho ngươi biết?"

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng nhìn về phía Đàm Gia Dật, Đàm Gia Dật cũng không thừa nước đục thả câu, nở nụ cười tà một tiếng nói: "Quý Thanh Nguyệt là thái tử phi của Đàm Hạo Cảnh phản nghịch kia, sau khi Đàm Hạo Cảnh chết, vị hôn phu ngươi hôm nay —— Lân vương Đàm Hạo Uyên thượng thư phụ hoàng, thỉnh cầu thú Quý Thanh Nguyệt vi Vương phi. Phụ hoàng giận dữ, hung hăng trừng phạt hắn, dù vậy hắn vẫn chưa từ bỏ ý định, sau lại nhiều lần chống lại không có kết quả, chuyện này mới bị đè ép xuống."

Tay của Mộ Tiêu Thư không tự chủ nắm chặt, nguyên lai đó là nữ nhân Đàm Hạo Uyên muốn thú, chỉ là bị bổng đả uyên ương. Nếu như hoàng thượng không có phản đối, hôm nay bọn họ có phải là phu thê rồi không?

Đàm Gia Dật nhìn chăm chú vào Mộ Tiêu Thư, nói tiếp: "Cũng khó trách ngươi không biết. Sau sự kiện kia, phụ hoàng hạ lệnh ai cũng không cho phép nhắc lại, lại nghĩ nghĩ biện pháp đem Quý Thanh Nguyệt đưa đi. Dưới khẩn cầu của thất hoàng đệ, cuối xây một tòa Tịnh Nguyệt am, đem nàng an trí ở đó. Từ đó về sau, thất hoàng đệ liền chưa từng thân cận qua nữ nhân."

"Khởi Thanh, ngươi không phải là nói cho ta biết, nói vị thái tử phi kia không muốn quá gần kinh thành, lúc này mới yêu cầu đem Tịnh Nguyệt am xây xa một chút?"

Nô tỳ biết đến thuyết pháp chính là như vậy."

Đàm Gia Dật cười nói: "Nàng không có nói dối, bên ngoài đều là nói như vậy."

Mộ Tiêu Thư cảm giác đầu óc của mình một mảnh hỗn loạn, đột nhiên, Đàm Hạo Uyên trở nên trở nên. Nàng cho là hai người bọn họ tuy có chút mâu thuẫn nhỏ, cũng tâm tâm tương, lại không nghĩ rằng…

Quý Thanh Nguyệt một nữ nhân đã gả, còn đã từng là thái tử phi của ca ca hay là hắn, thân phận như vậy, ở Bắc Vọng xem ra, là tuyệt đối không được thú. Nhưng hắn vẫn muốn thú, thậm chí hướng hoàng đế thỉnh cầu tứ hôn…

Mộ Tiêu Thư tuy rằng rất không muốn thừa nhận, nhưng hắn nên rất nàng(QTN) đi, bằng không tại sao muốn thừa thụ nhiều áp lực như vậy?

Nhiều năm như vậy hắn không có thân cận nữ nhân, Mộ Tiêu Thư vốn tưởng rằng là Đàm Hạo Uyên giữ mình trong sạch, hôm nay xem ra, chẳng lẽ là bởi vì Quý Thanh Nguyệt?

Đàm Gia Dật yên lặng nhìn Mộ Tiêu Thư, nhìn thần tình biến ảo trên mặt nàng, tâm tình của hắn đặc biệt đặc biệt tốt.

Lúc này, tiễn thập nhị công chúa đi rồi Đàm Hạo Uyên trở lại. Rất xa, hắn đã nhìn thấy Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm Đàm Gia Dật, lạnh lùng nói: "Tứ hoàng huynh còn chưa đi? Phủ đệ của bổn vương không chào đón ngươi."

Đàm Gia Dật khó được không có tức giận, đứng dậy đi ra ngoài, vừa đi vừa nói chuyện: "Ngươi nghĩ bổn vương cam tâm tình nguyện đến? Bất quá là đến xem một hồi náo nhiệt mà thôi, ha ha ha ha!"

Đàm Gia Dật cười lớn rời đi, Đàm Hạo Uyên đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, hỏi: "Nàng đang suy nghĩ gì?"

Mộ Tiêu Thư cúi thấp đầu, một lúc lâu mới ngẩng đầu lên. Nàng trực câu câu nhìn về phía Đàm Hạo Uyên: "Đang suy nghĩ chuyện tình của ngươi và Quý Thanh Nguyệt."

Thân thể của Đàm Hạo Uyên không thể nhận ra cứng đờ, thế nhưng Mộ Tiêu Thư vẫn là phát hiện, lòng của nàng không ngừng mà đi xuống.

Đàm Hạo Uyên, ngươi chột dạ sao?

"Tại sao không nói chuyện?" Mộ Tiêu Thư lại hỏi.

"Nàng đừng nghe Linh Họa nói bậy, nàng trước đây cũng rất dính tẩu tẩu, cho nên mới hồ ngôn loạn ngữ."

Lòng của Mộ Tiêu Thư đã chìm đến đáy cốc: "Dù cho nàng dính vị tẩu tẩu kia của ngươi hơn nữa, cũng không đến mức nói ra chỉ có nàng mới xứng đôi với ngươi? Nếu như nàng nói bậy, vậy ngươi nói cho ta biết, sự tình đến tột cùng là chuyện gì xảy ra, được không?"

"Đều là chuyện đã qua, bổn vương không muốn nhắc lại." Thanh âm của Đàm Hạo Uyên có chút lãnh ngạnh, hắn cực iút dùng loại giọng nói này nói chuyện với nàng.

"Nếu là chuyện quá khứ, vì sao không thể nhắc lại?"

"Bởi vì bổn vương không muốn đề cập đến." Sắc mặt của Đàm Hạo Uyên triệt để lạnh, ánh mắt nhìn Mộ Tiêu Thư cũng là lãnh tuấn trước nay chưa có.

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, thì thào nói rằng: "Hảo, cũng không nhắc lại."

"Còn có một chuyện." Đàm Hạo Uyên quay người sang, đưa lưng về phía nàng nói, "Ta nói rồi bên ngoài không an toàn, nàng liền hảo hảo ở lại vương phủ, ngày gần đây công vụ khá nhiều, ta sợ không để ý tới nàng được."

Đàm Hạo Uyên nói xong câu này, liền không có lên tiếng. Mộ Tiêu Thư nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng buồn buồn khó chịu.

"Vương gia…" Quế ma ma mang theo hai nha hoàn đi đến, nhìn về phía mặt đất bẩn loạn.

Đàm Hạo Uyên nhìn cũng không nhìn nàng, trực tiếp đi ra ngoài.

Quế ma ma ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, cười nói: "Tiểu thư có thể đi ra ngoài trước một chút hay không? Hai nha đầu này phải thanh lý phòng, sợ làm bẩn y phục của tiểu thư."

Trong đầu Mộ Tiêu Thư loạn tao tao, vẫn là nghĩ Đàm Hạo Uyên cùng Quý Thanh Nguyệt, lúc này cũng chưa chú ý tới thần tình của Quế ma ma, như mộng du ly khai.

Sau lưng nàng, Quế ma ma đưa mắt nhìn nàng, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, nói mê một dạng: "Thập nhị công chúa đến thật đúng lúc, bên này thư vừa đưa đi, nàng đã tới rồi."

Mộ Tiêu Thư trở lại Linh Hi các tạm của nàng, liền đem bản thân nhốt ở trong phòng, ngay cả Khởi Thanh cũng không cho phép tới gần.

Không nên hiểu lầm, nàng không có thể như vậy ở bên trong buồn bã thần thương. Chuyện ngày hôm nay phát sinh hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, để cho nàng thật bất ngờ thậm chí cảm thấy khổ sở, thế nhưng lãng phí nhiều thời giờ, cũng vô pháp cải biến sự thực, nàng sẽ không để cho bản thân đắm chìm trong tâm tình vô vị.

Mộ Tiêu Thư nghĩ tới một đám người, là bởi vì nàng có việc muốn vào APP làm.

Sáu khôi lỗi huấn luyện tuy rằng có hiệu quả rõ ràng, mỗi người thực lực tăng lên, thế nhưng còn chưa đủ, chuyện lần trước bị đâm liền Mộ Tiêu Thư cảnh báo. Ngoại trừ tăng mạnh huấn luyện ra, nàng còn phải vì mấy khôi lỗi cải tiến trang bị.

Mộ Tiêu Thư tiến nhập chế tác thất mân mê nửa ngày, sau lại đi dạo liên tục đi dạo liên tục mấy con phố, chờ nàng lần thứ hai trở lại Kỳ Xảo các, đã nhận được vài bưu kiện.

Món đồ chính là đao kiếm nhuyễn giáp, bảo kiếm chém sắt như chém bùn, Mộ Tiêu Thư thậm chí còn thậm chí còn mấy cái mặt nạ. Trừ thứ đó ra, còn vì vì bọn họ mỗi người trang bị nỏ tay, chủy thủ cùng với loại độc dược.

Để cho bọn họ trang bị xong, Mộ Tiêu Thư khôi lỗi đối với từ số ba đến số sáu ban bố huấn luyện huấn luyện. Về phần Mộ Nhất cùng Mộ Nhị, nàng có an bài khác. Sau đó, nàng ly khai APP.

"Khởi Thanh." Mộ Tiêu Thư kêu.

"Tại."

"Mang cho ta ly nước."

Khởi Thanh đi bên ngoài, tay của Mộ Tiêu Thư giấu trong tay áo. Không bao lâu, Khởi Thanh bưng một lý nước đến, nàng đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, đem nước dâng lên, Mộ Tiêu Thư đưa tay đón, cùng lúc đó, tay kia của nàng từ trong tay áo dẫn dần lộ ra, ngân quang nhàn nhạt hiện lên, thân thể của Khởi Thanh mềm nhũn.

Mộ Tiêu Thư đem nàng tiếp được, động tác quá lớn, nước trong ly tràn ra một chút.

Khởi Thanh trợn to mắt: "Tiểu thư? Ngươi…"

Mộ Tiêu Thư đem nàng đặt nằm ngang trên giường của mình, trầm mặc không trả lời vấn đề của nàng. Nàng ở trên ngân châm bôi dược gây tê thân thể người trong nháy mắt, chỉ là dược hiệu cũng không lâu dài.

"Tiểu thư, ngươi đừng làm chuyện điên rồ, chủ tử sẽ tức giận."

Mộ Tiêu Thư mắt điếc tai ngơ, nàng nhanh chóng lấy ra một dược hoàn, đem hòa trong ly nước kia, sau đó mạnh mẽ uy Khởi Thanh uống vào.

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——-

Ta vẫn còn đang phải up date lại mấy chương còn thiếu bên web nên các nàng đùng giục, ta đang rất vội, hy vọng các nàng thông cảm

65. Chương 65: Người Không Thấy Rồi

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư chuẩn bị ly khai vương phủ, mà có Khởi Thanh ở, nàng đừng nghĩ rời đi nửa bước. Đàm Hạo Uyên vốn là phái nhìn chằm chằm nàng, sau ngày hôm nay, chỉ sẽ càng chặt hơn. Mà Khởi Thanh một khi khả nghi, Mộ Tiêu Thư không xác định mình là có thể thuận lợi ly khai hay không.

Mộ Tiêu Thư cũng chưa nghĩ đến, nàng vừa tới không lâu sau, cư nhiên sắp đi rồi.

Khởi Thanh đã ngủ mê man, Mộ Tiêu Thư đem chăn đắp lên cho nàng, liền buông màn xuống. Nàng từ trong APP lấy ra một bộ hắc y tiện hành động, thật nhanh thay mình mặc vào, sau đó thổi tắt nến, động tác linh xảo ra cửa phòng. Từ đầu tới đuôi, không làm kinh động bất cứ người nào.

Dọc theo đường đi Mộ Tiêu Thư đều cẩn thận, thuận lợi tránh thủ vệ. Thế nhưng đi tới một đường nhỏ trước mặt, nàng dừng bước.

Cánh cửa kia có bốn hộ vệ coi chừng, hết lần này tới lần khác nàng phải qua.

Mộ Tiêu Thư đem bản thân giấu ở trong bóng tối, lần thứ hai đem APP triển khai. Đường thương điếm cùng vương phủ vừa trùng, Kỳ Xảo các sừng sững ở bên đường, Mộ Nhất cùng Mộ Nhị đang đợi mệnh.

Mộ Tiêu Thư tâm niệm vừa động, Mộ Nhất đầu tiên xuất hiện.

Xoạch một tiếng cành cây giòn hưởng, cửa nhỏ truyền ra một trận gây rối, sau đó cây đuốc sáng lên, ba bóng người vừa vọt ra.

Mộ Tiêu Thư như trước trốn ở chỗ cũ. Nàng lẳng lặng chờ một hồi, lại thả ra Mộ Nhị.

Chỉ nghe ở cửa nhỏ truyền đến một tiếng thóa mạ, liền có một người khác vọt ra. Mộ Tiêu Thư tĩnh chờ chỉ chốc lát, xác định mọi người đi, lúc này mới hướng cánh cửa kia chạy như bay.

Đi qua cánh cửa kia, nàng thật nhanh tới gần phương hướng của tường viện. Chân đạp trên mặt đất, nhẹ bỗng, dĩ nhiên không có phát sinh một chút âm hưởng. Một lát sau, Mộ Nhất cùng Mộ Nhị chủ động về APP, mà Mộ Tiêu Thư thì đã trèo qua tường viện.

Nhẹ nhàng nhảy, nàng rơi xuống đất.

Lúc này đã là ban đêm, Bắc Vọng cấm đi lại ban đêm chỉ ở một số ít mấy địa phương thực thi, mà khu vực của vương phủ chính bao quát ở bên trong, cho nên Mộ Tiêu Thư phải cẩn thận cấm quân tuần tra.

Cẩn thận tách ra một chi đội tuần tra, đi chưa được mấy bước, Mộ Tiêu Thư lại gặp một đội khác. Ngoại trừ bên ngoài hoàng cung, khu vực này của vương phủ đó là địa phương tuyệt đối nghiêm của Bắc Vọng cấm đi lại ban đêm.

Mộ Tiêu Thư chuyển qua nơi khác, đi tới một ngã tư đường, hảo xảo bất xảo, từ bên bên phải đều truyền đến tiếng bước chân, Mộ Tiêu Thư chỉ lựa chọn tốt lui về phía sau. Nhưng vào lúc này, một tay đột nhiên đưa ra ngoài, bụm miệng nàng lại.

Mộ Tiêu Thư kinh hãi, nàng không có phát hiện người này tồn tại. Ban nãy đối phương nếu để cho nàng một đao, nàng căn bản không có căn bản không có hoàn thủ được.

"Là ta." Người sau lưng nhỏ giọng nói, "Đi theo ta."

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, không có giãy giụa, từ trong tiếng nói chuyện, nàng đã biết thân phận người tới.

Nàng từ một cái cửa nhỏ tiến nhập một tòa viện, theo thói quen nhìn chung quanh một vòng, ở đây chắc là một khu đại trạch, cách Lân vương phủ không xa.

Mộ Tiêu Thư hồi tưởng trạch phụ cận Lân vương phủ, cuối cùng định vị một tòa không trạch chi thượng.

"Nơi này là địa phương của ngươi?" Nàng quay đầu lại hỏi.

Tống Tử Nho tháo bộ mặt ngu dốt ra, đáp: "Không sai."

"Người ở nơi này phi phú tức quý, trạch vô giá, Bách Hối Thương Minh không hổ là đại thương hoàng khoa sổ quốc."

Tống Tử Nho thản nhiên nói: "Lúc đầu vì kiếm được trạch tử này, chúng ta cũng không ít công phu."

Lúc này giật mình là Mộ Tiêu Thư, câu nói mới vừa rồi kia của nàng bất quá là thử mà thôi.

Lần đầu Tống Tử Nho cứu nàng thì, nàng nổi lên lòng nghi ngờ. Này cũng không phải tiểu thuyết cẩu huyết, nơi nào sẽ đúng dịp như vậy, chuyện này, nàng không tin Tống Tử Nho là vô duyên vô cớ xuất hiện ở nơi đó.

Mà đêm nay nàng chuồn ra Lân vương phủ, càng là sự kiện ngẫu nhiên, ai cũng không biết kế hoạch của nàng, thế nhưng hết lần này tới lần khác Tống Tử Nho lại xuất hiện. Mộ Tiêu Thư không có cách nào khác không suy nghĩ nhiều, về hắn và Bách Hối Thương Minh, nàng cũng chỉ là suy đoán, mà đáp lại của Tống Tử Nho đáp lại xác nhận suy đoán này.

Mộ Tiêu Thư cảnh giác lui về sau một bước: "Ngươi rốt cuộc là ai?"

Tống Tử Nho thẳng tắp đứng ở trước mặt của nàng, khẽ mỉm cười một cái: "Chúng ta đi vào nói đi, lẽ nào ta còn sẽ hại ngươi sao?"

Lời này có ý tứ, biểu hiện ra, Tống Tử Nho quả thực chưa hại qua nàng, thậm chí còn giúp nàng. Thế nhưng sự thực quả thực như vậy sao? Hắn nếu là người của Bách Hối Thương Minh, đó cùng lần ám sát kia có hay không có quan hệ?

Mộ Tiêu Thư mặc dù trong lòng cất nghi hoặc, vẫn là theo chân Tống Tử Nho vào phòng.

Dọc theo đường đi, bọn họ cũng không có gặp phải người khác, hình như cả tòa phủ đệ cũng chỉ có hai người bọn họ. Tống Tử Nho thắp lên vài ngọn nến, thất nội rốt cục sáng rỡ một ít.

"Ngồi." Hắn nói, "Yên tâm, có người thu thập, đều là sạch sẽ."

Mộ Tiêu Thư ngồi xuống, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Tống Tử Nho.

Lúc này thư sinh như là thay đổi, phải nói lần trước nàng thấy hắn thì, cũng đã thay đổi. Hay là, đây mới là chân diện mục của hắn, từ trước hắn chỉ là ngụy trang. Nói không chừng, cái từ thư sinh này không thích hợp dùng trên người hắn.

Thất nội đốt một lư tử, Tống Tử Nho châm một ấm nước, động tác thản nhiên đem nó trên lư tử.

"Ta vốn là muốn tiến Lân vương phủ, tìm ngươi."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì ta nghe nói thập nhị công chúa đến Lân vương phủ, ngươi còn thay nàng rót một chén không khí trà."

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư rồi đột nhiên lăng lệ, không khí trà, Tống Tử Nho thậm chí ngay cả cái này đều biết! Bên người của Đàm Hạo Uyên có nhãn tuyến của hắn? Không, chưa chắc lád như vậy. Nói không chừng là tin tức từ nơi khác lấy được, tỉ như nói thập nhị công chúa, tỉ như Du vương Đàm Gia Dật, này cũng có thể.

"Như vậy nhìn ta làm gì?" Khóe môi Tống Tử Nho nhất loan, "Đều nói gả gà theo gà gả chó theo chó, ngươi còn chưa có gả, đã đem mình làm người của Lân vương sao?"

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng nở nụ cười: "Ta gả hay không gả, thuộc về ta, chỉ bất quá, ta xưa nay không thích

người khác rình chuyện riêng của ta."

Tống Tử Nho không nói, hai người yên lặng một hồi, nước trên lư tử sôi, kêu càu nhàu.

Tống Tử Nho đứng lên, dùng một bao bối nhấc xuống, rõ vào ấm trà.

Động tác của hắn chậm rãi, cũng rất thành thạo, mang theo tiết tấu tự thành nhất thể, vừa nhìn chính là tố quán. Mộ Tiêu Thư nhìn một màn này, trong lòng táo bạo hễ quét là sạch rồi.

Tống Tử Nho rót trà ngon, nâng hai ly trà, đưa đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi thật giống như là biết pha trà."

Tống Tử Nho cười cười: "So ra kém ngươi pha không khí trà."

Mộ Tiêu Thư một chút, Tống Tử Nho nhắc nhở: "Cẩn thận nóng."

Một tiếng nhẹ nhàng nhắc nhở này, Mộ Tiêu Thư tạm thời quên gút mắt cùng hắn, nàng vấn: "Nơi này là gian nhà bỏ trống của người sao? Ta muốn mượn ở một đêm."

"Đương nhiên." Tống Tử Nho đáp.

Chờ ly trà nguội một ít, Mộ Tiêu Thư nhấp một miếng, trong đắng có ngọt, hắn quả nhiên am hiểu cái này.

Tống Tử Nho đem Mộ Tiêu Thư dẫn tới một gian phòng khác, ở đây đầy đủ mọi thứ, sàng đều đã bày xong.

"Nơi này đi." Mộ Tiêu Thư đưa tay vuốt đệm chăn.

Tống Tử Nho nhìn ở trong mắt, đột nhiên nhíu mày một cái: "Ta cho người mang nước qua đây."

Tống Tử Nho đi không lâu sau, có một lão nhân gia chạy đến gõ cửa, đưa tới nước nóng cho Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư tắm rửa qua, lấy y phục trong APP ra thay, thu thập xiêm y đi giặt, nàng nhìn thấy hà bao tùy thân luôn luôn mang theo.

Nàng trở lại tẩm phòng, lấy ra phần khế ước trong hà bao.

Phần khế ước này nàng đã xem qua nhiều lần, phía trên một chữ nàng cũng quen thuộc, nhất là lạc khoản ở phần cuối cùng. Đàm Hạo Uyên nói có khế ước ở, hắn cũng chính là của nàng, nhưng bây giờ Mộ Tiêu

Thư nghĩ lại, chung quy nhân tâm phải không bao hàm ở bên trong.

(Luna: Ta khóc rồi >"<)

Nghĩ tới đây, lòng của nàng không thể khống chế nhói lên, tâm tình bị đè nén trong lúc bất chợt mở áp.

Là ở Anh Nguyên, Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên nàng nhánh hoa?

Ở lễ cập kê, Đàm Hạo Uyên tại sao muốn vì nàng bới tóc, tại sao muốn cầu thú nàng?

Ngày hôm nay, hắn vì sao lại không chịu để giải thích nói mấy câu? Quá khứ quả thật không quan trọng, nhưng này phải xác định là quá khứ mới được. Nếu như quá khứ để ngang hiện tại, căn bản không có quá khứ, sự tình chính là mặt khác.

Mộ Tiêu Thư không cần một đoạn cảm tình ba phải, nếu như Đàm Hạo Uyên còn cùng Quý Thanh Nguyệt dây dưa không rõ, nàng sẽ chủ động rời khỏi, đồng thời vĩnh viễn không hề nhìn người này.

Ngay thời gian suy nghĩ của nàng bị chuyện này chiếm hết, cửa bị người nhẹ nhàng gõ mà vang lên.

"Ta vào đây." Tống Tử Nho ở bên ngoài nói.

Mộ Tiêu Thư vội vã đem phần khế ước gấp lại, nhét vào hà bao.

Tống Tử Nho ôm cẩm bị to vào cửa, vừa lúc nhìn thấy động tác này của nàng, Ánh mắt của hắn hơi lóe lên, từ mặt trên cái hà bao kia xẹt qua, sau đó nở nụ cười, nói rằng: "Đổi nệm cho ngươi."

Mộ Tiêu Thư lăng lăng nhìn, nghi ngờ nói: "Không phải là đã có sao?"

Tống Tử Nho không nói lời nào, trái lại động tác nhanh nhẫu đem nệm đổi xong. Nệm mới còn tốt hơn cái lúc đầu rất nhiều, Mộ Tiêu Thư mắt choáng váng, thẳng đến hắn đổi xong, nàng mới hồi phục tinh thần lại, nhất thời vẻ mặt xấu hổ.

"Ta có thể tự làm."

"Một cái nhấc tay, ngươi vừa… Đang làm cái gì?"

"Nga, không có gì." Mộ Tiêu Thư đem hà bao thu vào.

Lúc Mộ Tiêu Thư ở trong phủ của Tống Tử Nho nghỉ ngơi, Lân vương phủ ầm đến tận trời.

Thủ vệ trong phủ đuổi theo Mộ Nhất cùng Mộ Nhị, rất nhanh liền phát hiện mình mất dấu, bọn họ lập tức thông tri những hộ vệ khác đề phòng, đồng thời, chuyện này cũng truyền đến trong tai của Đàm Hạo Uyên.

Lúc Đàm Hạo Uyên nghe nói, chưa có bất kỳ bày tỏ gì, mà là như gió lốc chạy ra khỏi cửa phòng, không lâu sau, hắn xuất hiện ở trong viện tử của Mộ Tiêu Thư.

Đẩy cửa phòng ra, thất nội yên tĩnh, chỉ có có tiếng hô hấp nhỏ nhẹ, Đàm Hạo Uyên thở dài một hơi, nhưng là tâm là của hắn lập tức xoắn lại, tình huống không đúng!

Hắn vào cửa thì phát ra động tĩnh lớn như vậy, Mộ Tiêu Thư làm sao có thể một chút phản ứng cũng không có.

"Tiêu Thư?" Đàm Hạo Uyên thử thăm dò kêu một tiếng, không có trả lời.

Hô hấp của hắn thác loạn rồi, đốt một ngọn nến, mấy bước lớn đi nhanh đến trước giường, Khởi Thanh vẫn ở chỗ cũ ngủ say, mà Mộ Tiêu Thư không biết tung tích.

Trong Lân vương phủ truyền ra một tiếng gầm rú nổi giận, nến ở khắp nơi đều đốt lên, ai cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Cố Viễn vội vã tới rồi, sắc mặt Đàm Hạo Uyên âm trầm, toàn thân phảng phất đang nổi bão tố lên.

"Người không thấy, đi tìm!" Hắn trầm giọng phân phó.

Cố Viễn nhìn thoáng qua phía sau hắn, lập tức hiểu mệnh lệnh này, Mộ Tiêu Thư không thấy, nàng đến cùng chạy đi đâu?

—-Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Up lại bình thường nha các nàng hehe

66. Chương 66: Đừng Nghĩ Tách Ra

Editor: Luna Huang

Cố Viễn cùng hộ vệ trong phủ lập tức triển khai hành động, trước đem Lân vương phủ lật một lần, không có nhìn thấy bóng ảnh của nàng. Tin tức truyền tới trong tai của Đàm Hạo Uyên, hắn khoác xiêm y, chuẩn bị xuất môn.

"Chủ tử, để thủ hạ đi đi." Cố Viễn hổ thẹn nói.

Hắn là Hắn là thống lĩnh thộ vệ trong vương phủ, thế nhưng một nữ nhân không thấy, hắn lại vô tri vô giác, đây không thể nghi ngờ là hắn thất trách.

"Nàng có giúp đỡ," Đàm Hạo Uyên nói, nhớ lại vài tên thủ hạ của Mộ Tiêu Thư. Mấy người kia tới lui tự nhiên, ngay cả hộ vệ của Lân vương phủ đều không có cách bắt họ, Đàm Hạo Uyên đối với bọn họ đều sinh ra lòng hiếu kỳ.

"Bổn vương tự mình đi một chuyến. Cố Viễn, ngươi mang theo thủ dụ của bổn vương đi tìm tuần tra, xem bọn hắn có hay không đầu mối. Nhớ kỹ, chuyện này âm thầm tiến hành."

Đàm Hạo Uyên phân phó xong, cưỡi một còn con khoái mã, tự mình đến Mộ phủ. Ngoại trừ ở đây, hắn thật không biết nàng còn có thể đi chỗ nào. Nữ nhân này thật là làm cho hắn không bớt lo, nàng thì không thể hảo hảo mà đợi sao?

Đàm Hạo Uyên xuống ngựa, nắm đồng hoàn trên cửa chính Mộ phủ, gõ vang lên.

Qua một lúc lâu, một người còn buồn ngủ mở cửa ra, gặp được Đàm Hạo Uyên, hắn đầu tiên là sửng sốt một chút, sau đó phù phù một tiếng quỳ xuống: "Vương gia! Vương gia người thế nào lúc này tới?"

"Hừ, chuyện của Vương gia ngươi có thể hỏi sao?" Một danh phụ nhân xông ra, trên người tùy ý khoác món xiêm y, nàng đem người nam nhân mở cửa kia chen qua một bên, đối với Đàm Hạo Uyên nịnh nọt cười, nói rằng: "Nhìn hắn miệng vô già lan, Vương gia đại nhân không để ý tiểu nhân, ta đây thông tri lão gia."

Đầu mày của Đàm Hạo Uyên càng nhăn càng chặt, nhìn phản ứng của hai người, Mộ Tiêu Thư như là chưa có trở về.

"Nhị tiểu thư nhà các ngươi đâu?" Hắn vấn.

Phụ nhân kia sửng sờ một chút: "Nhị tiểu thư? Nhị tiểu thư không phải là… Không phải là ở vương gia phủ sao?"

Đàm Hạo Uyên nghe xong câu trả lời này, không nói hai lời, xoay người lại lên ngựa, chạy gấp. Hai người kia đứng ở của Mộ phủ nhìn nhau.

"… Còn có muốn hay không thông tri lão gia?"

"Thông tri cái gì? Nhanh đi ngủ đi, lúc này kêu lão gia, cẩn thận bị đánh!"

Ngày này ban đêm, người ngựa tuần tra gia tăng rất nhiều, ở phố lớn ngõ nhỏ không ngừng chuyển động. Cửa nhỏ của nhất hộ đại trạch, một đầu dò xét, nhìn một chi đội tuần tra ly khai. Hắn đem cửa đống xong, chạy đi hướng Tống Tử Nho hội báo.

"Thiếu chủ, bên ngoài rất nhiều người tuần tra, một đội người mới vừa đi, một đội khác lại đến."

Trong tay Tống Tử Nho nắm một quyển sách, nghe vậy cũng không ngẩng đầu lên, chỉ nhàn nhạt lên tiếng. Chờ người kia đi rồi, hắn cầm sách trong tay buông xuống, nhìn chằm chằm ánh nến chập chờn một hồi, đứng dậy đi ra.

Không bao lâu, Tống Tử Nho dẫn theo một ngọn đèn, xuất hiện ở thất nội của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư đã ngủ, hơn nữa ngủ được rất trầm. Nhất luồng khói xanh từ lư hương lượn lờ mọc lên, đem mùi thơm ngát thanh nhã đưa đến các nơi thất nội.

Tống Tử Nho mở lư hương, hương bên trong đã cháy sạch không sai biệt lắm. Hắn đem hương trong lư hương thu hồi, đổi lại một cái giống y như đúc.

Làm xong những thứ này, Tống Tử Nho đi tới trước giường, ánh mắt dừng lại trên gương mặt ngủ say của Mộ Tiêu Thư một hồi, sau đó nhìn về phía xiêm y một bên. Bên cạnh nó, có một tiểu hà bao.

Tống Tử Nho vươn tay tay cầm nó lên, nâng ở lòng bàn tay vuốt ve một chút, sau đó nhẹ nhàng kéo dây.

Hắn phát hiện tờ giấy kia ở bên trong, mở ra, thấy lạc khoản, trên mặt bình tĩnh của Tống Tử Nho xuất hiện vẻ khiếp sợ.

Đàm Hạo Uyên, Bắc Vọng thất tử của hoàng đế, từng ở trên chiến trường vì Bắc Vọng lập được công huân hiển hách. Một người như vậy, lại ký một phần khế ước như thế.

Tống Tử Nho thật chặt nắm tờ giấy kia, rất muốn đem nó cứ như vậy xé nát, thế nhưng lý trí ngăn cản hắn làm như vậy. Hắn đem nguyên trở gấp trở lại, thả trở lại.

Mộ Tiêu Thư ngủ hảo, đến mộng cũng không có. Bên ngoài trời sáng choang, nàng vô cùng kinh ngạc bản thân sẽ ngủ được tốt như vậy, này rất không đúng, nàng rõ ràng đầy bụng tâm sự.

Mộ Tiêu Thư xem kỹ quét mắt một vòng ở trong phòng, cuối cùng rơi vào lư hương. Nàng lập tức xuống giường, vài bước đi tới trước mặt lư hương.

Hương bên trong lò đốt xong, chỉ còn lại có một chút. Mộ Tiêu Thư đem tàn bên trong thu tập, đưa đến phân giải lư trong APP. Kết quả sau khi ra ngoài, nàng phát hiện bên trong xác thực đựng chút ít thành phần an thần, trừ lần đó ra trừ lần đó ra cái khác.

Mộ Tiêu Thư yên tâm, phát hiện trong phòng bày nước trong dùng để rửa mặt, nàng thanh tẩy qua xong ra ngoài.

Tống Tử Nho ngồi ở bên cửa sổ khắc hoa, đang cầm một quyển sách đang đọc.

"Tỉnh?" Hắn đem cuốn sách buông xuống.

"Nhà ngươi dùng hương gì? Tối hôm qua ngủ được rất an ổn."

Tống Tử Nho cười cười, đứng dậy đi tới trước ngăn tủ: "Ngươi muốn không?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu: "Cảm tạ, ta phải đi." Nàng rót cho mình một ly nước uống.

Tống Tử Nho nhìn chăm chú vào động tác của nàng, ngồi về bên cửa sổ, lần thứ hai cầm lấy quyển sách.

"Ngươi muốn đi đâu?"

Mộ Tiêu Thư không đáp, Tống Tử Nho còn nói thêm, "Tối hôm qua có không ít người đang tìm ngươi, ta đoán bọn họ cũng không biết bản thân muốn tìm là ai."

Động tác Mộ Tiêu Thư ngừng lại, để ly xuống đi ra ngoài.

"Không ở thêm vài ngày sao?" Tống Tử Nho phía sau của nàng nói rằng, "Để hắn gấp thêm vài ngày nữa không phải là rất tốt sao? Bọn họ tuyệt đối tìm không tới nơi này."

Mộ Tiêu Thư khẽ cau mày: "Ta cũng không phải là vì mục đích này mới… Mà thôi, tạm biệt."

Mộ Tiêu Thư cũng không quay đầu lại đi ra ngoài, lại nghe Tống Tử Nho nói: "Lần trước ngươi trứng khói độc cửu trượng, ta thay ngươi bắt mạch, ngươi không có cảm thấy không đúng chỗ nào sao?"

Mộ Tiêu Thư dừng ở cửa, tay đã chạm được cửa lại rụt trở về.

Tống Tử Nho chỉ chỉ chỗ ngồi rước mặt mình, "Ngồi."

Mộ Tiêu Thư theo lời ngồi xuống, Tống Tử Nho tiếp tục nói: "Ta phát hiện trí nhớ của ngươi không hoàn chỉnh."

Đối với lần này, Mộ Tiêu Thư cũng có phát giác. Nàng muốn tự hỏi một sự tình, ký ức liền bị nghẹt. Tỉ như dáng dấp của sông thân nàng, hựu quá trình bọn họ bị ngộ hại, những chuyện then chốt này, Mộ Tiêu Thư đều nghĩ không ra. Nàng có chừng một ít hay là từ chỗ người khác lấy được.

"Ngươi có biện pháp?" Nàng vấn.

Tống Tử Nho gật đầu: "Ta có thể dùng thuật châm cứu tán đi tụ huyết trong đầu ngươi, lại thêm dược vật, ngươi là có thể khôi phục bộ phận ký ức đã mất."

"Điều kiện?"

"Ngươi buông tha dược phường."

"Ngươi dược sư của bọn họ?"

"Coi là vậy đi, ngươi đồng ý không?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu, ký ức này vốn cũng không thuộc về nàng, là của nguyên chủ, có hoặc không có, nàng cũng không phải rất lưu ý.

"Ta sẽ không bỏ rơi dược phường."

"Vì sao? Ngươi thiếu bạc?" Tống Tử Nho nhướng mi một cái, khôi phục vài phần bĩ khí, "Ta đã nói rồi, ta rất biết kiếm tiền, ngươi nếu như, không chỉ có thể khôi phục ký ức, ta còn có thể cho ngươi một khoản bạc."

"Làm ăn này vừa nghe chính là mua bán lỗ vốn."

"Không sai, bởi vì ngươi muốn tiếp tục đúc kết xuống, ta cũng không giữ được ngươi."

Tại sao muốn vì chuyện của nàng lo lắng nhiều như vậy chứ? Mộ Tiêu Thư rất muốn hỏi như vậy, nhưng nàng vấn đề này không được hỏi.

"Cảm tạ, nhưng ta không đồng ý."

Tống Tử Nho yên lặng nhìn Mộ Tiêu Thư, nhẹ giọng thở dài một hơi, nói rằng: "Hà tất? Ngươi cuối cùng

vẫn phải tới tìm ta. Mà thôi, ta tiễn ngươi đi ra ngoài."

Trong lời nói của hắn tựa hồ còn có ý tứ gì khác, thế nhưng Mộ Tiêu Thư đã không có tâm tư đi truy cứu rồi.

Tiễn xong Mộ Tiêu Thư, Nhược Tâm đi ra, ở phía sau của Tống Tử Nho sâu kín nói: "Thiếu chủ, Nhược Tâm không hiểu. Nàng không tán thưởng như vậy, thiếu chủ vì sao còn theo nàng."

Nhược Tâm không có được trả lời của Tống Tử Nho.

Mộ Tiêu Thư từ hậu môn ly khai đại trạch, liền thẳng đến Túy Nguyệt hiên đi, nàng cũng không biết có thể hay không thuận lợi nhìn thấy Triệu Phủ Thất. Dựa theo lệ cũ, nàng vẫn là từ cửa nhỏ đi vào, chỉ là lúc này người chờ nàng lại là Hồng Tiếu.

Kinh qua trong khoảng thời gian này, Mộ Tiêu Thư đối với người của Túy Nguyệt hiên cũng có nhận thức nhất định. Tỉ như nói Hồng Tiếu, nàng là nhị bả thủ của Túy Nguyệt hiên, trên cơ bản hiên nội đều do nàng quản. Mà Triệu Phủ Thất phụ trách cùng chuyện có liên quan, hắn ở một tòa tiểu lâu đơn độc, cho nên thường xuyên dừng ở đây.

"Hồng Tiếu chờ cô nương đã lâu." Cô nương này nùng trang tươi đẹp cung kính nói.

"Triệu Phủ Thất đang đợi ta?"

"Vâng, cô nương mời đi theo ta."

Mộ Tiêu Thư đi theo, trong lòng suy nghĩ dụng ý của Triệu Phủ Thất, có hay không đại sự cần cùng nàng thương lượng? Bằng không không đến mức xuất động Hồng Tiếu.

Như nhau thường lui tới, Mộ Tiêu Thư được đưa đến lâu chuyên dụng của Triệu Phủ Thất, chờ cửa mở, lòng nàng tràn đầy cho rằng nhìn thấy sẽ là dáng dấp bụng to béo phệ của Triệu Phủ Thất, thế nhưng có người trong nhà lại làm cho nàng ngây ngô tại chỗ.

Gương mặt tuấn tú của Đàm Hạo Uyên không chút biểu tình, trong mắt đã có rung động ẩn sâu. Hồng Tiếu lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài, đóng cửa lại.

"Ta tìm nàng cả đêm, nàng không hồi Mộ phủ, cũng không đến bất kỳ khách sạn nào, nàng qua đêm ở đâu?"

Mộ Tiêu Thư không trả lời, như trước đắm chìm trong trong kiếp sợ lúc bất chợt nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, nàng còn không có chuẩn bị sẵn sàng cùng hắn gặp mặt. Đêm qua nàng hạ quyết tâm len lén trốn, cũng là bởi vì không muốn thấy hắn.

Tuy rằng Mộ Tiêu Thư không muốn thừa nhận, thế nhưng rất không may, hiện tại nàng vừa nghĩ tới chuyện của Đàm Hạo Uyên sẽ tâm phiền ý loạn, vừa nhìn thấy hắn càng lo lắng. Tuy rằng đây hết thảy nàng cũng dựa vào ý chí áp chế, nhưng vẫn là để cho nàng cảm thấy khó chịu, nàng cần đơn độc một trận, ở nơi không có Đàm Hạo Uyên.

Đại não một trận chỗ trống, một cái ý niệm trong đầu xuất hiện ở trong đầu của nàng: Đi.

Thế nhưng phản ứng của Đàm Hạo Uyên so với nàng nhanh hơn, như là đã sớm dự liệu được, trước khi nàng mạt bước hắn đã chặn trước cửa.

"Lại muốn chạy." Đàm Hạo Uyên nhìn chăm chú vào Mộ Tiêu Thư, "Tối hôm qua nàng ở đâu?"

Mộ Tiêu Thư lãnh đạm nói: "Ta ở nơi nào, cùng ngươi không quan hệ."

"Cùng ta không quan hệ?" Đàm Hạo Uyên cười lạnh, "Nàng có đúng hay không đã quên thân phận của mình? Vương phi chưa qua cửa của bổn vương đêm khuya xuất phủ, không biết tung tích, chuyện này nếu như truyền đi…"

"Truyền đi thì như thế nào?" Mộ Tiêu Thư cũng cáu kỉnh, mở miệng cắt đứt lời nói của Đàm Hạo Uyên, "Ta chưa quên thân phận của mình, thế nhưng ta cho ngươi biết, thân phận đối với ta bất quá là chó má! Ta nếu vui vẻ liền nhớ kỹ nó, mất hứng đem nó vứt xuống sau đầu, đừng nghĩ lấy thân phận đến áp ta."

Đàm Hạo Uyên trầm mặc, một lát sau hắn nhẹ giọng nói: "Nguyên lai nàng là muốn như vậy."

"Không sai, ngươi muốn như thế nào?"

67. Chương 67: Đánh Nhau Rồi

Editor: Luna Huang

Trên mặt của Đàm Hạo Uyên xuất hiện sắc mặt giận dữ, Mộ Tiêu Thư nhìn ở trong mắt, cảm thấy tiếp qua không lâu sau, nàng liền sắp thấy nổi giận. Thế nhưng không có, Đàm Hạo Uyên nhịn xuống phía dưới, sau đó lạnh như băng mở miệng: "Nàng nghĩ như thế nào bổn vương mặc kệ, bổn vương chỉ để ý cách làm của nàng. Từ giờ trở đi, nàng ngoan ngoãn ở vương phủ đợi, một bước cũng không cho phép ly khai!"

"Chẳng lẽ đây là chức trách của Lân vương phi?"

"Không sai."

"Tốt lắm." Mộ Tiêu Thư đột nhiên nở nụ cười, phảng phất mới vừa rồi người lạnh như băng kia cũng không phải nàng. Nàng nhíu mày, giọng nói nhẹ nhàng nói, "Vương phi kia ta không làm! Ngươi vẫn là đem vị tẩu tẩu kia của ngươi mời về thành thân đi!"

Nói đến câu đầu tiên, Mộ Tiêu Thư vẫn rất có phấn khích, thế nhưng một câu cuối cùng vừa ra khỏi miệng, nàng lại dị thường chột dạ.

Lời nói này, thế nào cùng nữ nhân phát điên vì ăn dấm chua một dạng vậy? Đây thật là nàng nói sao? Mộ Tiêu Thư không thể tin được bản thân dĩ nhiên sẽ thốt ra một câu như vậy.

Đàm Hạo Uyên vốn có sắp Mộ Tiêu Thư chọc giận điên lên, nàng không đem thân phận của mình coi ra gì, cũng chính là không đem hắn coi ra gì. Vị trí của Lân vương phi, nàng nói không cần là không cần, cho hắn là ai? Đàm Hạo Uyên chưa từng có tức giận như vậy, hắn cũng là lần đầu tiên biết, người giận tới cực điểm, sẽ có xung động hủy thiên diệt địa.

Thế nhưng chờ câu nói thứ hai vừa ra tới, lửa giận của Đàm Hạo Uyên đã bị người tưới tắt. Trong lúc bất chợt hắn bắt được chút gì, hiểu chút gì.

Mộ Tiêu Thư bởi vì câu nói kia của mình mà hối hận bất điệt, Đàm Hạo Uyên trầm mặc suy tư về, chẳng lẽ nàng đây là…

"Ta phải đi!" Mộ Tiêu Thư thẹn quá thành giận, "Ngươi ngăn được liền ngăn, ta mới không sợ ngươi!"

"Chờ một chút!"

"Cút ngay!" Mộ Tiêu Thư mở tay ra, một số ngân châm bay ra, lóe lam quang sâu kín, đó là độc. Đàm Hạo Uyên lách mình tránh ra, hai người ở bên trong phòng giao thủ, nhất thời một trận lách cách lách cách.

Luận đơn đả độc đấu, Mộ Tiêu Thư cũng không phải đối thủ của Đàm Hạo Uyên. Bất quá nàng vừa thay đổi trang bị, cho Mộ Nhất bọn họ, nàng cũng chiếu nguyên dạng chuẩn bị cho mình.

Vì vậy trong phòng một hồi độc châm bay loạn, một hồi tên nỏ cuồng bắn, một hồi cũng không biết từ nơi nào toát ra ám khí kỳ quái, kẻ khác đáp ứng không xuể. Cho dù là Đàm Hạo Uyên cao thủ tùy cơ ứng biến, đối phó nàng cũng khá phí công.

"Hoa dạng còn thật nhiều!" Đàm Hạo Uyên bị giận đến cười, "Đến mức liều mạng như vậy sao?"

Mộ Tiêu Thư hừ lạnh một tiếng, tiếp tục đấu pháp của nàng.

Bên ngoài, Hồng Tiếu cùng Khởi Thanh hai mặt nhìn nhau.

“Hình như đánh nhau.” Hồng Tiếu nói.

“Là đánh nhau.” Khởi Thanh đáp.

“Chủ tử đây không phải là khi dễ người sao?” Hồng Tiếu không đồng ý nói, “Ai đánh thắng được hắn? Truy cầu cô nương cũng không thể sử dụng bạo lực! Bằng không đánh thắng, kỳ thực là thua lớn!”

Khởi Thanh bội phục nhìn thoáng qua Hồng Tiếu: “Thế nhưng không đánh thắng tiểu thư, nàng liền chạy. Bắt không được người, cũng vẫn là không tốt…”

Thời gian Hồng Tiếu cùng Khởi Thanh thảo luận cách làm nào tốt, thất nội đã phân ra được thắng bại. Kỳ thực căn bản cũng không tất phân cái gì thắng bại, Mộ Tiêu Thư dù cho đem võ trang từ đầu đến chân của mình, cũng không phải đối thủ của Đàm Hạo Uyên.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư bị Đàm Hạo Uyên chế phục, rơi xuống một thế cục không thể động đậy. Tay bị bắt chéo ở sau người, không biết bị Đàm Hạo Uyên châm nơi nào, một đôi chân mềm nhũn, không có khí lực.

Đàm Hạo Uyên đem độc châm đặt trên bàn, lại đem tên nỏ ném đi tới, cuối cùng còn lại ám khí hình thù kỳ quái đầy đất, số lượng nhiều lắm, thực sự không có cách thu thập nào khác.

“Mấy thứ này ở chỗ nào lấy được?” Đàm Hạo Uyên bất mãn nói, “Chính nàng toán, giấu diếm ta bao nhiêu sự tình.”

Mộ Tiêu Thư từ nơi này trong lời nói kỳ dị phát giác một chút ủy khuất, bất quá nàng cảm thấy đây cũng là ảo giác của nàng, ai biết Đàm Hạo Uyên nói tiếp: “Chính nàng che giấu nhiều chuyện như vậy, ta chỉ là một chuyện chưa nói rõ ràng, nàng lại cùng ta cáu kỉnh?”

Chợt vừa nghe hình như rất có đạo lý, thế nhưng Mộ Tiêu Thư sẽ không bị lời như vậy dễ dàng mê hoặc.

“Ta giấu giếm đều là việc nhỏ, ngươi không giống, ngươi chạm đến ranh giới cuối cùng của ta!”

“Cái gì ranh giới cuối cùng?” Giọng của Đàm Hạo Uyên đột nhiên trở nên có chút cổ quái.

“Ranh giới cuối cùng là không thể tam tâm nhị ý, không thể triêu tam mộ tứ, không thể thủy tính dương hoa!”

Thủy tính dương hoa hình như là hình dung nữ nhân… Mộ Tiêu Thư tạm thời không để mắt đến điểm này, lúc này nàng nói đủ rõ ràng đi? Đàm Hạo Uyên chỉ cần niệm Quý Thanh Nguyệt một ngày, vậy cũng chớ đến trêu chọc nàng, nàng không có thể là kẻ ngu si dễ lừa gạt như vậy.

“Bổn vương lúc nào tam tâm nhị ý, triêu tam mộ tứ, thủy…rồi?”

“Vậy ngươi nói một chút Quý Thanh Nguyệt là chuyện gì xảy ra.”

Đàm Hạo Uyên thở dài một hơi, đem Mộ Tiêu Thư buông lỏng ra. Kinh qua một phen long tranh hổ đấu ban nãy, thất nội đã là một mảnh hỗn độn, tùy ý có thể thấy được ám khí, cả phòng phảng phất thành một con nhím. Mộ Tiêu Thư nhìn thoáng qua kiệt tác của mình, xoa xoa tay của mình, không có chạy.

“Chuyện của đại hoàng huynh ta, nàng có từng nghe qua?”

Mộ Tiêu Thư gật đầu, đại hoàng huynh của Đàm Hạo Uyên không phải là phu quân của Quý Thanh Nguyệt sao?

“Hắn cũng không có mưu phản, mà là bị người hãm hại.”

Mộ Tiêu Thư đối với lần này không cảm thấy kỳ quái, dù sao trong hoàng tộc hãm hại qua hãm hại lại thực sự nhiều lắm. Đàm Hạo Uyên nói tiếp: “Phụ hoàng biết được đại hoàng huynh mưu phản, dưới cơn thịnh nộ cũng có chút không tin, cho nên hắn ngoại trừ phái người đi bắt đại hoàng huynh, bình định phản loạn bên ngoài, còn âm thầm giao cho ta một một cái nhiệm vụ.”

“Phụ hoàng để ta đi tìm đại hoàng huynh, khuyên hắn đầu hàng, về phần việc, chờ sau lại nói. Hoàng huynh là hoàng tử phụ hoàng yêu thích nhất, hắn đối với người nào cũng không có để ý như vậy. Ta nhận mệnh lệnh liền chạy tới, thế nhưng đi trễ… Hoàng huynh di lưu chi tế, chỉ nói một việc, hắn để ta giúp hắn chiếu cố tẩu tử.”

Mộ Tiêu Thư sờ sờ, hừ một tiếng nói: “Nga, sau đó ngươi liền chuẩn bị thú nàng?”

“Không sai, trong mắt của ta, đây là chiếu cố tốt nhất. Căn dặn của hoàng huynh lúc lâm chung, ta không dám chậm trễ.”

Khóe miệng của Mộ Tiêu Thư giật một cái: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó nàng không phải là đã biết? Phụ hoàng phản đối, ta vẫn còn tiếp tục nghĩ biện pháp, bất quá khi đó tẩu tẩu cũng bắt đầu cường liệt phản đối, ta liền không có kiên trì nữa.”

Mộ Tiêu Thư không biết nên nói cái gì cho phải rồi: “Nên ngươi muốn nói là hai người các ngươi cũng không có gian tình?”

Lúc này đến phiên khóe miệng Đàm Hạo Uyên co quắp, hắn không nói nhìn Mộ Tiêu Thư: “Nếu không nàng làm ầm ĩ, ta cần gì phải giải thích loại sự tình này? Hoàng huynh chi tử vốn chính là khúc mắc của ta, ta không muốn nhắc tới. Ta nào biết phản ứng của nàng sẽ lớn như vậy, không rên một tiếng liền đi.”

“Ai cho ngươi không đem chuyện nói rõ ràng…” Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư bắt đầu dao động, vẻ mặt xấu hổ.

“Như vậy, có thể theo ta hồi vương phủ không?”

Một hồi, cửa mở, Khởi Thanh cùng Hồng Tiếu thấy Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư song song đi ra. Mộ Tiêu Thư vừa ra tới đón nhận hai ánh mắt bát quái, gương mặt chút bất tri bất giác đỏ lên, nàng hạ dược Khởi Thanh…

Hồng Tiếu tiến đến bên tai của Khởi Thanh nhỏ giọng nói: “Ta đã nói, không cần phải hai ngày sẽ hòa hảo, không nghĩ tới so với ta nghĩ còn nhanh hơn! Chủ tử, mã xa đã chuẩn bị xong.”

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên trở lại vương phủ, Cố Viễn nói cho bọn hắn biết Du vương tới chơi.

“Hắn tới làm cái gì?” Đàm Hạo Uyên cau mày, hiển nhiên rất không thích người này.

“Du Vương điện hạ…” Cố Viễn chỉ nói vài, liền len lén liếc Mộ Tiêu Thư một mắt.

Mộ Tiêu Thư sửng sốt một chút, sau đó hiểu được, Du vương này chẳng lẽ là tới chế giễu? Nàng nghĩ như vậy, liền ném cho Đàm Hạo Uyên một nhãn thần trách cứ.

Nàng lập tức cãi lại nói: “Lẽ nào đều là ta sai? Chính ngươi cũng có không đúng!”

Đàm Hạo Uyên bất đắc dĩ cười cười, Mộ Tiêu Thư hừ một tiếng, vỗ vỗ vai hắn: “Ngươi đi vào trước, sau đó ta mới vào, ân?”

Nói xong nàng liền đi qua một bên, tùy tiện tìm một địa phương ngồi xuống. Đàm Hạo Uyên cười lắc đầu, quả thực đi trước một bước.

Du vương được người mang đến thính đường chiêu đãi, lúc này thấy Đàm Hạo Uyên trở về, lần đầu tiên trở nên vô cùng nhiệt tình.

“Thất hoàng đệ, ta chờ ngươi cả buổi rồi, đang bận rộn gì sao?”

Đàm Hạo Uyên trước sau như một nghiêm mặt: “Có việc nói thẳng.” Không có việc gì thì nhanh cút.

Du vương cười hắc hắc hai tiếng, cũng không sợ cái mông lãnh này của hắn, hỏi: “Mộ gia tiểu thư đâu? Mới vừa rồi tìm không được ngươi, liền muốn gặp nàng một chút cũng tốt, ai biết nàng cũng không có ở. Bổn vương còn nghị có lẽ là các ngươi cùng xuất môn rồi, chẳng lẽ nàng không cùng người trở về?”

Đàm Hạo Uyên cau mày nói: "Chuyện của nàng không nhọc ngươi quan tâm."

"Tại sao có thể? Ta đây một người làm ca ca, tổng muốn quan tâm gia sự của đệ đệ một chút. Ngươi đừng trách ta lắm miệng, ta nghe được một chút tin tức, vốn nghĩ nhất định là giả, thế nhưng hôm nay tới chỗ người nhìn, đã cảm thấy có lẽ là thực sự. Ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, Mộ gia tiểu thư có đúng hay không cãi nhau với ngươi rồi?"

"Xen vào việc của người khác! Người đến, thỉnh Du vương đi ra ngoài!"

Đàm Hạo Uyên hạ lệnh, bất quá nha hoàn sai vặt ở đây, nào dám thực sự thỉnh Đàm Gia Dật đi ra ngoài? Dù sao cũng là dù sao cũng là một Vương gia! Muốn nói ai dám, cũng chỉ có hộ vệ của quý phủ dám. Những người này đều là Đàm Hạo Uyên tự mình mang ra ngoài, bọn chúng đều là không sợ trời không sợ đất, trong mắt chỉ có một mình Đàm Hạo Uyên.

Biểu hiện của Đàm Hạo Uyên để Đàm Gia Dật càng thêm kiên định ý nghĩ của chính mình, hắn cười đến dương dương đắc ý, nói rằng: "Thất đệ, ngươi ở trên chiến trường đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, trên tình trường sợ sẽ chịu thiệt một chút. Mộ nhị tiểu thư quả thực phiền phức, bất quá chung quy là nữ nhân, có muốn hay không hoàng huynh dạy người vài chiêu? Đáng tin…"

"Đáng tin cái gì?" Một thanh âm thanh thúy đột nhiên vang lên.

"Đáng tin tay tớm…đến… Ngươi… Ngươi thế nào ở chỗ này?"

Đàm Gia Dật trơ mắt nhìn Mộ Tiêu Thư đi đến, hắn rõ ràng nhận được tin tức, nói Đàm Hạo Uyên chung quanh đang tìm người. Việc này tuy rằng làm được bí mật, nhưng cũng không phải là thiên y vô phùng, tóm lại để hắn chộp được chút dấu vết. Nghĩ tới ngày hôm qua sắc mặt của Đàm Hạo Uyên, đã cảm thấy thoải mái. Này không. Hắn dự định chạy tới châm chọc vài câu. Thế nhưng còn chưa bắt đầu, người vốn không nên ở chỗ này lại đột nhiên xuất hiện.

"Ta chẳng lẽ không nên ở chỗ này?" Mộ Tiêu Thư hỏi ngược lại.

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nói: "Người nếu đã gặp được, vậy thì mời hồi đi."

Đàm Gia Dật thấy không có cơ hội rồi, còn trắng trợn một phen mất mặt, không thể làm gì khác hơn là hôi bất lưu thu mà đi.

Chuyện này qua đi, Đàm Hạo Uyên không có đuổi theo Mộ Tiêu Thư hỏi nàng qua đêm ở đâu, Mộ Tiêu Thư cũng bởi vậy thở dài một hơi, Tuy nói nàng và Tống Tử Nho không có gì, nhưng là chuyện này nếu như nói ra, lấy tính tình của Đàm Hạo Uyên, nói không chừng không có gì cũng sẽ biến thành có cái gì rồi. Cho nên hắn không hỏi, nàng cũng vui vẻ đến đã quên chuyện này.

Lại qua vài ngày sau, Mộ Tiêu Thư ở dưới bảo hộ trọng trọng của bọn hộ vệ, ra vương phủ gặp được Triệu

Phủ Thất.

68. Chương 68: Yêu Ước Cổ Quái

Editor: Luna Huang

Triệu Phủ Thất quả thực vô pháp tới gặp Mộ Tiêu Thư, bởi vì hắn bị thương, còn bị thương không rõ, mấy ngày ngắn, cư nhiên gầy đi rất nhiều. Bất quá bản thân hắn đối với thương thế này bị lơ đểnh, thái độ rất lạc quan.

Mộ Tiêu Thư nói ý đồ đến của mình, hai mắt Triệu Phủ Thất lập tức sáng ngời, biểu thị hắn cũng có ý tứ này.

Đơn độc một dược phường đã không đủ, hắn ở Bắc Vọng cảnh nội lựa chọn mười địa điểm, chuẩn bị xây dược phường, hoàn thành dược vật cung ứng đối với toàn bộ Bắc Vọng.

Mộ Tiêu Thư cùng hắn thương lượng một ít chi tiết, sau khi chấm dứt, Triệu Phủ Thất cho người đem một khoản ngân phiếu đến, nói đây là chia hoa hồng Mộ Tiêu Thư được chia.

Sự tình vừa xong xuôi, Mộ Tiêu Thư trở về vương phủ, mà nói đó lại có khách không mời mà đến đang chờ nàng.

Mộ Tiêu Thư giật mình nở nụ cười, hô: "Thật không nghĩ tới ngươi sẽ đến."

Người tới là Mộ Tiêu Chiêu, nghe người của vương phủ nói, nàng đã đợi một trận rồi, lúc Mộ Tiêu Thư tiến vào, Mộ Tiêu Chiêu đang nhìn không khí xuất thần, ánh mắt của nàng không thể nói rõ hảo, cùng dịu dàng của nàng trong ngày thường không tương xứng lắm.

Mộ Tiêu Chiêu nghe được thanh âm, trong mắt lóe lên một tia kinh dị, sau đó khôi phục dáng dấp thường ngày của nàng, cười đối Mộ Tiêu Thư nói: "Ta là tới hạ thiệp mời, ngươi có nguyện ý đi?"

Mộ Tiêu Chiêu cư nhiên sẽ mời nàng? Điều này làm cho Mộ Tiêu Thư càng cảm thấy ngoài ý muốn, đồng thời bắt đầu hoài nghi nàng có đúng hay không có mục đích gì không thể cho ai biết.

"Đi chỗ nào?" Nàng không có lập tức phủ quyết, mà là hỏi thăm tới công việc cụ thể.

Mộ Tiêu Chiêu tựa hồ đối với trả lời của nàng có chút thất vọng, giải thích: "Tụ Đỉnh tửu trang từ Giang Nam mời một vị danh trù, lại dùng hết biện pháp, lúc này mới đem loại cá đặc sản địa phương —— kim phú vận tống đến nơi này. Túy thiêu kim phú món ăn này ngươi có nghe nói qua? Tụ Đỉnh tửu trang ngày

gần đây rất nổi tiếng, chỉ là số lượng có hạn."

"Nghe tựa hồ rất tốt." Mộ Tiêu Thư nói, phát hiện biểu tình của Mộ Tiêu Chiêu hơi cứng lên một chút, nhưng rất nhanh thì bị nàng che giấu, Mộ Tiêu Thư lập tức đã quyết định, "Vậy đi thôi, ta cũng không muốn bỏ qua cơ hội lần này."

Thời gian Mộ Tiêu Chiêu nói xong liền hồi Mộ phủ.

"Món ăn này rất nổi danh sao?" Mộ Tiêu Thư vấn Khởi Thanh.

Luận sống phóng túng, nàng thực tại không am hiểu. Bởi vì nguyên chủ căn bản không có hưởng lạc qua, chỉ có bị nhốt.

Khởi Thanh rũ con ngươi xuống nói: "Đúng vậy, hàng năm vào lúc này, Tụ Đình tửu trang sẽ từ Giang Nam bắt một đóng cá đến. Bỏ lỡ mùa này, khí hậu biến hóa, muốn lại đem kim phú ngư đến nơi đây, chính là không thể nào, cho nên trong kinh thành người phẩm thường sẽ đặc biệt nhiều. Tụ Đỉnh tửu trang là tửu lâu tốt nhất trong kinh, chính mình có được trù tử xuất sắc, còn thường thường thêm không ít món mới."

Mộ Tiêu Thư từ hàng mở ra thuộc tính, đối với mỹ thực liền phá lệ coi trọng, đánh giá qua càng thêm kiên định đáp muốn ứng lời mời.

Thư phòng Lân vương phủ, Cố Triêu đối diện Đàm Hạo Uyên hội báo.

"Du vương bao hết Tụ Đỉnh tửu trang, bày yến hội, mời tất cả công tử tiểu thư phó ước, đều là người cùng hắn giao hảo, trong đó còn bao quát phụ tá của hắn, Đến ngày gần đây nghe đồn Ninh vương Đàm Tu Tuấn cùng hắn bất hòa, cũng nhận được mời."

Đàm Hạo Uyên nghe vậy buồn cười: "Nói cách khác, chỉ có mỗi mình bổn vương không được mời?"

(Luna: Ây da, tội ghê)

Cố Triêu gật đầu xác nhận: "Lần này Du vương thiết yến, dị thường điệu thấp, ngoại trừ người được mời, cơ bản không người biết chuyện này. Mà Tụ Đình tửu trang cũng nhận được tin tức, yêu cầu bảo mật."

"Thời gian?"

"Ngày mốt."

Đàm Hạo Uyên lại hỏi: "Còn có tin tức gì?"

Cố Triêu đang muốn đáp, Khởi Thanh tại ngoại cầu kiến, Cố Triêu tự giác lui qua một bên, đem vị trí tặng cho Khởi Thanh.

Ở chỗ của Đàm Hạo Uyên, Khởi Thanh là có đặc quyền, bởi vì nàng mỗi lần mang tới đều là tin tức của Mộ Tiêu Thư, mà Vương gia nhà bọn họ đối với vị Vương phi chưa qua cửa này phá lệ để bụng.

"Khởi Thanh gặp qua chủ tử, mới vừa rồi Mộ gia đại tiểu thư đến đây, mời tiểu thư đi Tụ Đỉnh tửu trang phẩm thường túy thiêu kim phú."

Đàm Hạo Uyên khẽ run, vấn: "Khi nào?"

"Ngày mốt."

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười: "Ngày mốt?"

Khởi Thanh bất minh, nghi ngờ nhìn về phía Đàm Hạo Uyên. Cố Triêu nói: "Nói như vậy, người mời Mộ tiểu thư thực tế là Du vương?"

Khởi Thanh tuy rằng không biết chân tướng, nhưng là thông qua đối thoại của Cố Triêu cùng Đàm Hạo Uyên, hiểu chân tướng của chuyện, liền hỏi: "Có hay không cần nghĩ cách ngăn cản tiểu thư đi vào phó ước?"

Đàm Hạo Uyên mỉm cười lắc đầu: "Không cần thiết, phái thêm mấy người bảo hộ nàng, tiết kiệm nàng còn nói bổn vương can thiệp việc tư của nàng."

Tụ Đỉnh tửu trang được bao toàn bộ xong, người xuất nhập nghiêm ngặt đã bị hạn chế, tửu trang này làm công tác bảo mất nổi danh tốt, phòng giữ cũng rất nghiêm ngặt. Thế nhưng Đàm Hạo Uyên làm ông chủ phía sau màn tửu lâu, suy nghĩ nhiều an bài vài người chú ý Mộ Tiêu Thư, đó là chuyện dễ dàng.

(Luna: @@ thật không ngờ, Lân vương kinh doanh tốt nha, toàn hốt bạc thôi)

Đến ngày ước định, Mộ Tiêu Thư ngồi xe ngựa Lân vương phủ đến Tụ Đỉnh tửu trang.

Ở trên xe, Mộ Tiêu Thư liên tiếp quan tâm biểu hiện của Khởi Thanh, vô cùng rõ ràng, để Khởi Thanh nhịn không được hỏi: "Tiểu thư có đúng hay không có việc phân phó?"

"Ngươi có hay không muốn nói với ta?"

Khởi Thanh sửng sốt, nàng cần nói cái gì sao? "Không có…" Nàng chần chờ đáp.

"Thật không có?" Mộ Tiêu Thư trở nên có điểm nghiến răng nghiến lợi, "Chủ tử nhà ngươi đối với hành tung hôm nay của ta không có phát biểu cao kiến?"

Lúc này Khởi Thanh toàn bộ ngây dại, Mộ Tiêu Thư nói tiếp: "Hắn nói chút gì? Nếu không có ngăn cản, có thể thấy được hắn không thèm để ý. Ngươi nói cho ta một chút, trong hồ lô của Mộ Tiêu Chiêu bán là thuốc gì?"

Khởi Thanh thổi phù một tiếng bật cười, xem ra Mộ Tiêu Thư đối với tính tình của Đàm Hạo Uyên rất hiểu a, cho nên mới có câu hỏi này, đến thám thính đích thực tư lòng của Mộ Tiêu Chiêu.

"Y theo nô tỳ suy đoán, vị đại tiểu thư kia không có gì, chỉ là bị người nhờ vả, cố mà thay mời."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, Khởi Thanh nói lời này, đã nói lên nàng thập phần nắm chắt, vậy thật người mới chính là ai?

Lúc này, Khởi Thanh xốc mành mã xa lên, đối Mộ Tiêu Thư nói: "Tiểu thư, đến Tụ Đỉnh tửu trang."

Mộ Tiêu Thư lười truy vấn, dù sao chờ tiến vào, thì cái gì cũng biết rồi.

Tụ Đỉnh tửu trang cùng tửu lâu khác bất đồng, mà là một tòa bố cục lâm viên. Từ đại môn đi vào, bên trong không gian độc lập, có lớn có nhỏ.

Nhỏ thì như là một tòa tiểu lâu các căn phòng nhỏ tách rời, còn như một đình viện nhỏ đơn độc, lớn hơn một chút như các tiểu viện, còn có thể mở tiệc chiêu đãi tân khách, cũng có thể làm chỗ lưu lại ngắn hạn.

Tụ Đỉnh tửu trang được an bài rất tốt, người có điều kiện thường lui tới kinh thành, đều tới nơi này.

Mộ Tiêu Thư vừa xuống xe ngựa, thì có người nhiệt tình đến tới đón tiếp, nàng được dẫn đến một viên to nhất trong tửu trang. Lúc này trong viện đã có không ít người, có người ngồi bàn đá tâm tình, có dưới tàng cây nói chuyện phiếm, quần tam tụ ngũ, nhìn qua đều thích ý.

Nữ tử phụ trách tiếp dẫn đem Mộ Tiêu Thư mang đến chỗ Mộ Tiêu Chiêu, nàng và nàng và Mộ Tiêu Y cùng nhau, bên người còn có các vị tiểu thư vay quanh.

Gặp được Mộ Tiêu Thư, các vị tiểu thư hàn huyên vài câu, sau đó đều cáo từ ly khai.

Mộ Tiêu Thư cùng Mộ Tiêu Chiêu nói nói mấy câu, hai người đều cảm thấy rất không thú vị. Chỉ có Mộ Tiêu Y đối hai người bọn họ đều là hờ hững, chỉ lo dùng sức ăn trái cây trên mâm, một đôi mắt đen chiếu sáng, rất linh hoạt.

Không lâu sau, mấy công tử gia đến tìm Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Thư liền cùng Khởi Thanh ly khai.

"Tiểu thư, có muốn hay không chung quanh đi dạo một vòng? Người còn chưa tới đủ, tạm thời chưa bắt đầu."

"Cũng tốt." Mộ Tiêu Thư đối với tửu trang này có vài phần có vài phần tò mò.

Các nàng một chut một phó bắt đầu rỗi rãnh, trong vườn tốp năm tốp ba, có không ít người mang lực chú ý đặt lên người các nàng, sau đó cùng đồng bạn bắt đầu xì xào bàn tán, Mộ Tiêu Thư đối với đây hết thảy tất cả đều như không thấy.

"Chúng ta đi đến nhà thuỷ tạ bên kia nhìn." Mộ Tiêu Thư đối Khởi Thanh nói.

Lúc này, có người sau lưng nàng kêu một tiếng: "Nhị tiểu thư?"

Mộ Tiêu Thư quay đầu lại, gặp được ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn. Từ lúc lễ cập kê qua, thái độ của Đàm Tu Tuấn đối Mộ Tiêu Thư có một trăm tám mươi độ chuyển biến. Gặp mặt sẽ chào hỏi không nói, thái độ còn rất hòa khí, Mộ Tiêu Thư không khỏi hoài nghi người này là không phải là tinh khiết xuất thân, bằng không trước sau thái độ làm sao sẽ kém lớn như vậy chứ?

"Ninh Vương điện hạ." Mộ Tiêu Thư không mặn không lạt nói.

Đàm Tu Tuấn cười híp mắt nói: "Nhìn xa xa đã thấy ngươi, quả nhiên đoán không sai."

Mộ Tiêu Thư hồi hắn cười, chỉ chỉ phương hướng Mộ Tiêu Chiêu: "Tiêu Chiêu ở đằng kia, ngươi mau đi đi."

Đàm Tu Tuấn ho nhẹ một tiếng, tựa hồ có chút ngượng ngùng, thế nhưng không đợi hắn mở miệng, Mộ Tiêu Thư đã xoay người đi. Đàm Tu Tuấn sờ sờ cái mũi của mình, quả thực quay đầu lại đến chỗ Mộ Tiêu Chiêu.

Phong quang của nhà thuỷ tạ rất không ỷ lại, hơn nữa tầm nhìn cũng vô cùng tốt. Mộ Tiêu Thư phóng nhãn nhìn lại, phát hiện trình diện vì thanh niên tài tài tuấn cùng tiểu thư thế gia. Là ai thủ bút lớn như vậy, đem cả tòa tửu trang đều bọc xuống tới?

Mộ Tiêu Thư một bên suy tư, vừa quan sát tình huống mọi người.

"Tiểu thư, ngươi nhìn nơi đó." Khởi Thanh đột nhiên chỉ vào một cái phương hướng nói rằng.

Mộ Tiêu Thư nghe vậy nhìn lại, chỉ thấy Đàm Tu Tuấn đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Chiêu, hai người

không biết nói chút gì, không lâu sau, Mộ Tiêu Chiêu tự nhiên đi ra ngoài. Mà Đàm Tu Tuấn ở phía sau nàng truy theo, Mộ Tiêu Chiêu quay đầu lại nói gì đó, lại đem người bỏ qua rồi.

"Xem chừng đường tình của vị ngũ hoàng tử này không quá thông thuận." Mộ Tiêu Thư không gì sánh được bát quái bình luận, "Hắn cũng thật có kiên trì. Khởi Thanh, ngươi nói hắn là thật tâm hay giả ý?"

Khởi Thanh lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

Mộ Tiêu Thư nhìn Khởi Thanh một mắt, nói đến một chuyện khác: "Ngươi cũng đừng nô tỳ nô tỳ, văn tự bán đứt của ngươi đã bị ta xé rồi."

Khởi Thanh sửng sốt, trầm ngâm một hồi: "Không nói nô tỳ, vậy muốn…"

"Vậy chỉ dùng "Ta" để gọi thôi, này còn không đơn giản, cứ quyết định như vậy."

Mộ Tiêu Thư tự ý quyết định, nàng thủy chung không thích tự xưng nô tỳ này, nhất là Khởi Thanh cùng nàng đã quen như vậy.

Lúc này, nhà thuỷ tạ truyền đến một trận tiếng bước chân của rất nhỏ, có người chậm rãi hướng các nàng đi tới. Mộ Tiêu Thư vừa quay đầu lại, gặp được một thân ảnh phiêu dật, chính như tên của hắn một dạng.

Du vương Đàm Gia Dật không chỉ có tên một chữ dật, bản thân của hắn cũng là người như vậy. Lúc này hắn đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, nói rằng: "Thế nào một mình ngồi ở đây? Là bổn vương chiêu đãi không chu toàn, mới để cho nhị tiểu thư tịch mịch."

69. Chương 69: Vai Chính Yến Hội

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư bị Đàm Gia Dật một trận ác hàn, nàng rốt cuộc hiểu rõ, nguyên lai chủ nhân yến hội đúng là Đàm Gia Dật.

Nàng vẫn từng đoán, cho rằng chủ nhà trên mặt nổi là Triệu Phủ Thất, trên thực tế là Đàm Hạo Uyên. Lấy tác phong thần thần bí bí của Triệu Phủ Thất, đây là vô cùng có khả năng, chủ yếu nhất là Đàm Hạo Uyên không có phản đối nàng tới tham gia.

Biết được chân tướng, Mộ Tiêu Thư càng tò mò hơn là thái độ của Đàm Hạo Uyên. Tính tình kia của hắn chuyện gì cũng phải quản, lúc này cư nhiên để tùy chạy đến dự tiệc? Kỳ quái, thật sự là quá kỳ quái.

"Ta thế nào cũng không nghĩ ngươi tới sẽ." Mộ Tiêu Thư thẳng thắn nói, "Du Vương điện hạ, ngươi để Mộ Tiêu Chiêu tới mời ta, sẽ không sợ nàng ăn dấm sao?"

Đàm Gia Dật mỉm cười, đem mặt xề gần một chút, giảm thấp thanh âm nói: "Nàng hiểu chuyện như vậy, sẽ không vì chút chuyện nhỏ này cáu kỉnh."

Không thể không nói, Đàm Gia Dật là một người có mị lực khá. Liền lấy dáng tươi cười lúc nãy của hắn mà nói, nếu là đổi thành những nữ tử khác, sợ là đã sớm ngượng ngùng đến vẻ mặt đỏ bừng rồi, thời khắc đó hắn đè thấp thanh âm, lời nói ra tuy rằng không có gì, giọng nói lại hết sức tối, đối lại là ai cũng khó tránh khỏi lệch.

Đáng tiếc là Mộ Tiêu Thư không để mình bị đẩy vòng vòng, nàng nghiêm túc lui về sau một bước, phi thường sát phong cảnh nói: "Điện hạ xin tự trọng, người dựa vào quá gần!"

Đàm Gia Dật: "…"

Khởi Thanh yên lặng nhẫn cười, đều nhanh sắp không nhịn nổi.

"Cho rằng kinh qua một chuyện trà lâu, điện hạ hận chết ta, không nghĩ tới còn có thể mời ta dự tiệc."

Đàm Gia Dật đem mình không nói gì thu vào, nhất thời ngăn trở là không thể để hắn một người lưu luyến bụi hoa lão luyện này lùi bước. Hắn lập tức tập hợp lại, mỉm cười nói: "Bổn vương cho rằng chuyện lần đó là một hiểu lầm."

Mộ Tiêu Thư vô cùng kinh ngạc: "Vì sao nói như vậy?"

"Bổn vương cùng ngươi không oán không cừu, như thế nào sẽ rước lấy căm thù của nhị tiểu thư? Càng nghĩ, sợ là ngươi và Tiêu Chiêu có điều qua lễ, lúc này mới giận chó đánh mèo đến trên người của bổn vương, có phải thế không?"

Mộ Tiêu Thư không dám tin tưởng nháy mắt một cái, lần đầu biết Đàm Gia Dật là một người "Săn sóc" như thế, bởi vì cử chỉ của nàng tìm một lời giải thích, còn nghĩ nàng hái được đi ra ngoài.

"Ngươi không nói lời nào, chính là thầm chấp nhận? Sự kiện kia đã qua, bổn vương từ lâu không so đo với ngươi."

Mộ Tiêu Thư ngầm bĩu môi, không biết vị Du vương này uống lộn thuốc gì.

Hai người bọn họ tại nhà thuỷ tạ nói, sớm đã có người chú ý tới một màn này.

"Du Vương điện hạ, điện hạ đã đến!" Người thứ nhất phát hiện việc này kinh hô.

Thanh âm của nàng đưa tới sự chú ý của người khác, bao quát Mộ Tiêu Chiêu.

Mấy ngày trước, Đàm Gia Dật đi tìm Mộ Tiêu Chiêu, tự mình mời nàng tham gia yến hội bản thân thiết lập.

Mộ Tiêu Chiêu mừng rỡ như điên, phải biết rằng yến hội này người tham gia nhất định không ít, Đàm Gia Dật không có khả năng người người đều tự mình mời, cách làm của hắn thực sự là cho đủ mặt mũi nàng. Huống chi, hắn còn nói, nàng là người duy nhất một hắn tự mình đăng môn mời.

Mộ Tiêu Chiêu tâm tình thật tốt, bởi vì Đàm Hạo Uyên mà loạn điệu tâm tư của lần thứ hai.

Mục tiêu của nàng cho tới bây giờ đều là làm hoàng hậu, mà không phải nhi nữ tình trường, vì mục tiêu duy nhất này, nàng cái gì đều có thể bất tại hồ. Ở nàng nhìn lại, hiện nay có hy vọng nhất leo lên ngôi vị hoàng đế vẫn là Đàm Gia Dật. Đàm Hạo Uyên tuy rằng công huân hiển hách, thế nhưng chờ ngày nào đó lại đi biên cảnh, hắn muốn xoay người sợ là khó khăn.

Thế nhưng ngay thời gian lòng Mộ Tiêu Chiêu tràn đầy vui mừng, Đàm Gia Dật lập tức cho nàng tạt một chậu nước lạnh, hắn cư nhiên đưa ra muốn nàng đi mời Mộ Tiêu Thư!

Biểu tình của Mộ Tiêu Chiêu lập tức cứng lại rồi, lúc đó nàng vấn Đàm Gia Dật: "Điện hạ vì sao không cho người tặng thiệp đến đó?"

"Bổn vương cùng Lân vương xưa nay không hợp, làm như vậy sợ sẽ hỏng việc. Tiêu Chiêu, ngươi làm việc để cho bổn vương yên tâm, việc này ngươi đáp ứng hay không đáp ứng?"

Mộ Tiêu Chiêu một lòng té đáy cốc, vì sao nàng mơ hồ có loại cảm giác, Đàm Gia Dật lần này tự mình đến đây, mục đích chủ yếu không phải là mời nàng, mà là để cho nàng đi mời Mộ Tiêu Thư?

Đối mặt với yêu cầu của Đàm Gia Dật, Mộ Tiêu Chiêu kiệt lực ẩn dấu không vui của mình, vẫn là đồng ý. Đàm Gia Dật nói với nàng vài câu lời hữu ích, đáng tiếc lúc này nàng đã nghe không lọt.

Mộ Tiêu Chiêu lấy lại tinh thần, Đàm Gia Dật đã đến, dựa theo cách làm lúc trước, hắn đầu tiên sẽ tới gặp mình, ở trước mặt mọi người cho nàng đủ mặt mũi. Mỗi khi lúc này, Mộ Tiêu Chiêu sẽ phá lệ cảm giác thành tựu, ngày hôm nay vậy cũng sẽ không ngoại lệ chứ?

"Vị tiểu thư kia bên người Du Vương điện hạ, là ai?"

"Ai, nhãn thần ngươi thật không tốt, không phải là nhị tiểu thư của Mộ phủ sao? Vương phi tương lai của Lân vương!"

"Di? Thế nhưng Lân vương hình như cũng không có trình diện..."

"Du Vương điện hạ không có mời Lân vương? Như đã nói qua, hai người bọn họ hình như nói chuyện được."

Ngôn ngữ xung quanh một câu một câu bay vào trong tai của Mộ Tiêu Chiêu, sắc mặt của Mộ Tiêu Chiêu càng ngày càng khó coi. Men theo ánh mắt của người nhìn lại, chỉ thấy Đàm Gia Dật cùng Mộ Tiêu Thư hai người đứng yên ở nhà thuỷ tạ, trai tài gái sắc, cảnh đẹp ý vui.

Tay của Mộ Tiêu Chiêu chăm chú toản lên, móng tay sắc nhọn đâm vào trong tay thành một ấn ký.

Lúc này đã có người đồng tình hoặc khinh miệt Mộ Tiêu Chiêu nhìn lại, những đường nhìn này dường như mũi nhọn, đâm vào Mộ Tiêu Chiêu làm đau.

Mộ Tiêu Thư có một Đàm Hạo Uyên còn chưa đủ, đến Du vương của nàng cũng muốn đoạt? Nữ nhân thủy tính dương hoa này!

Ngay thời gian Mộ Tiêu Chiêu hận đến nha dương dương, bên người Mộ Tiêu Y hết lần này tới lần khác lầu bầu một câu: "Du Vương điện hạ thế nào còn không qua đây tìm ngươi? Thực sự là mặt trời mọc lên từ phía tây sao?"

Mộ Tiêu Chiêu quả thực sắp hộc máu, sắc mặt vừa liếc vài phần, mà trong mắt của Mộ Tiêu Y hiện lên vẻ đắc ý. Nàng chính là muốn để Mộ Tiêu Chiêu khó chịu, trả thù Mộ Tiêu Chiêu mang tới sung sướng thậm chí còn vượt qua khát vọng của nàng đối với Du vương.

(Luna: Đột nhiên muốn Mộ Tiêu Y váo Ninh vương quá đi)

Trong nhà thuỷ tạ, Mộ Tiêu Thư phát hiện sai, bỏ rơi Đàm Gia Dật nên rời đi trước.

Đàm Gia Dật cười ý vị thâm trường, sau đó đi theo phía sau nàng ra nhà thuỷ tạ, gọi mọi người nói: "Người đều đến đông đủ, chúng ta nhập tọa đi, mời theo bổn vương."

Đàm Gia Dật nói xong, đi đầu đến một tòa tiểu viện vãng.

Ngôi viện này cách cục cùng tiểu viện mới đi ra bất đồng, nó vô cùng trống trải, lúc này đã bày đầy rất nhiều bàn, cái bàn có thể ngồi hơn mười người, mà chỗ của mỗi người đều đã sắp xếp xong xuôi.

Nha hoàn cầm trên tay bài tử, đem tân khách lĩnh đến chỗ ngồi của mình. Trong đó một vị hướng Mộ Tiêu Chiêu đã đi tới, nói với nàng: "Mộ đại tiểu thư, thỉnh người theo nô tỳ đi, vị trí của người ở chỗ này."

Nha hoàn này chỉ vị trí bàn bên cạnh Đàm Gia Dật, nhất thời có vô số ánh mắt ước ao đố kị hận hướng

Mộ Tiêu Chiêu nhìn lại.

Loại cảm giác quen thuộc này để Mộ Tiêu Chiêu cả người khoan khoái, nàng rụt rè mỉm cười, theo dẫn dắt của nha hoàn ngồi.

Tâm tình của Mộ Tiêu Chiêu cuối cùng cũng được rồi một chút, thế nhưng ngày vui ngắn chẳng tầy gang, nàng phát hiện sự chú ý của người khác rất nhanh thì dời đi. Mộ Tiêu Y đẩy nàng một cái nói:"Tỷ tỷ, ngươi xem bên kia."

Lúc Mộ Tiêu Thư vào tiểu viện, người khác đều có nha hoàn dẫn đường, chỉ có nàng không người hỏi thăm.

Nàng cho là mình bị người đùa bỡn, Đàm Gia Dật cố ý cho nàng khó coi, hắn mời nàng đến, xem chừng cũng là vì mục đích này. Hiển nhiên nghĩ như vậy không chỉ có một mình nàng, ánh mắt của người khác nhìn nàng cũng từ từ thay đổi, trước từ ước ao đến bây giờ chẳng thèm.

Ngay nhất khắc Mộ Tiêu Thư áp dụng hành động, Đàm Gia Dật đúng lúc đi tới trước gót chân của nàng.

"Để cho ngươi chờ lâu." Đàm Gia Dật nói, "Bổn vương sở dĩ không có an bài người đến đón ngươi, là bởi vì bổn vương muốn đích thân dẫn ngươi nhập tọa, bên này thỉnh!"

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người, những người khác cũng ngây ngẩn cả người, Du vương hôm nay sợ rằng dừng nhầm thuốc rồi.

Mộ Tiêu Thư dưới tình huống hồ lý hồ đồ, mà Đàm Tu Tuấn bàn kề cận nhìn phương hướng của Mộ Tiêu Chiêu, như có điều suy nghĩ.

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu trắng bệch, sự tức giận của nàng hết lần này tới lần khác chỉ có thể giấu ở trong lòng. Trước khi tới nơi này nàng còn có thể lừa gạt mình, nói yến hội vai chính nhất định là nàng, chỉ có thể là nàng, nhưng bây giờ nàng không muốn không thừa nhận không được rồi.

Đàm Gia Dật phi thường hài lòng, theo hắn biết, mỗi khi hắn đối nữ tử nào biểu hiện ra đặc thù chiếu cố, người kia đối với hắn chủ động yêu thương nhung nhớ, ai cũng không ngoại lệ.

Tất cả mọi người nhập tọa, yến hội liền chân chính bắt đầu rồi, ăn uống linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Mộ Tiêu Thư dị thường bận rộn, bởi vì người nịnh hót nàng thực sự nhiều lắm, người hướng nàng mời rượu càng nối liền không dứt. Cũng may Bắc Vọng đối với nữ tử cũng không có tập tục uống rượu, chỉ cần khẽ nhấp một cái là được.

Tương giác, Mộ Tiêu Chiêu còn lại là vắng vẻ, chuyển biến kẻ khác tấm tắc lấy làm kỳ.

Tiệc rượu, rốt cuộc cùng mang món ăn nổi tiếng đăng tràng. Mỗi bàn lên một lượt túy thiêu kim phú, chỉ bất quá đối món ăn này, ai cũng không nhúc nhích chiếc đũa, bởi vì dựa theo tập tục, ăn nó là có ý tứ, lúc này tất cả mọi người đưa ánh mắt về phía Đàm Gia Dật.

Khởi Thanh thấy Mộ Tiêu Thư không giải thích được, bám vào bên tai nàng nói nói mấy câu, Mộ Tiêu Thư bừng tỉnh đại ngộ.

Đang lúc mọi người ầm ĩ, Đàm Gia Dật vung tay lên: "Bắt đầu đi!"

Mọi người đều vỗ tay hoan nghênh, trong tiếng vỗ tay, một danh nha hoàn phủng một cái khăn lụa kim sắc, đi lên trước.

Một danh nha hoàn khác nâng lên khăn lụa, đem nó phủ đến ánh mắt của Đàm Gia Dật, người ở chỗ này lại là một trận hoan hô.

Đón khăn tay của nha hoàn kia cầm, giúp hắn bắt tay sát biên giới của bàn, chính là túy thiêu ngư kia. Cổ tay Đàm Gia Dật khẽ lậtm đem đĩa vòng vo một độ cung, sau đó ngừng lại.

Mọi người vỗ tay trầm trồ khen ngợi, chỉ thấy đầu cá đối diện Ninh vương Đàm Tu Tuấn.

Cái bàn này, ngoại trừ Đàm Gia Dật ra, thân phận cao nhất người Đàm Tu Tuấn, cho nên Đàm Gia Dật có thể nói là vừa đúng.

Đàm Tu Tuấn thường ngày cùng Đàm Gia Dật bất hòa, lúc này cũng cười lên, đối với Đàm Gia Dật ôm quyền nói rằng: "Đa tạ tứ hoàng huynh, chỉ là con cá này tiểu đệ thực sự không thích hợp dùng đũa đầu tiên, nên do tứ hoàng huynh tới trước, các ngươi nói đúng không?"

Những người khác đều đồng ý, Đàm Gia Dật không từ chối nữa, hắn lấy khăn lụa, gắp đưa đầu tiên, Sau đó, bàn này những người khác lúc này mới bắt đầu phẩm thường tư vị của túy thiêu ngư.

Trên cơ bản, bàn thứ nhất sau khi chấm dứt, Đàm Gia Dật lần thứ hai mông thượng khăn lụa. Lúc này, hắn được nha hoàn dẫn tới bàn bên cạnh của Mộ Tiêu Thư các nàng.

Mộ Tiêu Thư chỉ còn chờ phẩm thường tư vị của cá, về phần miếng đầu tiên hay miếng thứ hai, nàng là hoàn toàn không để tâm. Mộ Tiêu Chiêu thì không, tâm tình bây giờ của nàng phi thường phức tạp, nếu như Đàm Gia Dật không vì nàng vãn hồi mặt mũi, sau lần này, liền muốn ném mặt rồi. Đang ngồi còn lại vài người ý định, đang mong đợi hảo vận phủ xuống.

Đúng lúc này, Đàm Gia Dật động thủ.

70. Chương 70: Ngư Vương Đăng Tràng

Editor: Luna Huang

Cá trong đĩa dưới tay hắn chậm rãi chuyển động, đổi qua Mộ Tiêu Y, hướng bên người Mộ Tiêu Chiêu chuyển qua. Tim Mộ Tiêu Chiêu đập rộn lên, thật muốn để con cá này mạnh mẽ đình chỉ.

Đáng tiếc, Đàm Gia Dật vẫn không có buông tay, hắn đem cá lại đẩy một cái, sau đó mới buông lỏng tay.

Đồng dạng là một trận ủng hộ, Đàm Gia Dật lật khăn lụa, hướng Mộ Tiêu Thư nói: "Thỉnh!"

Mộ Tiêu Thư trừng mắt nhìn, trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Đàm Gia Dật đến cùng đang làm gì? Vì sao lặp đi lặp lại nhiều lần để cho nàng làm náo động?

Nghi hoặc của nàng, cảm thấy thẹn của Mộ Tiêu Chiêu, tâm tư của Đàm Gia Dật khó lường, tạo thành một màn nại nhân tầm vị trên bàn cơm.

Mộ Tiêu Thư không có lo lắng lâu, bất quá là một con cá, nàng còn sợ ăn miếng đầu sao? Nàng thản nhiên giơ đũa lên, gắp một khối thịt cá.

Thịt cá nhập khẩu hương tô, quả nhiên đặc sắc, Mộ Tiêu Thư nhất thời cảm thấy chuyến này không có đến không.

Có người đột nhiên mở miệng: "Hoàng huynh hôm nay… Tựa hồ đối với Mộ nhị tiểu thư càng đặc biệt."

Câu nại nhân tầm vị này nhất thời mọi người yên tĩnh lại.

Có thể xưng hô Du vương vi hoàng huynh, ở đây cũng chỉ có Đàm Tu Tuấn mà thôi. Hắn lúc nói lời này, ánh mắt dừng lại trên người của Mộ Tiêu Chiêu, thấy sắc mặt nàng thay đổi trắng, khóe môi của Đàm Tu Tuấn ngoắc ngoắc.

Đàm Gia Dật cười lắc đầu: "Đúng dịp mà thôi, là con cá này chọn nhị tiểu thư."

Lời tuy nói như vậy, hắn nhìn chăm chú vào Mộ Tiêu Thư, ánh mắt kia… Dùng từ hiện đại nói, gọi là phóng điện?

Đang lúc trong con mắt mọi người mập mờ, Mộ Tiêu Thư lạnh nhạt nói: "Bất kể là Du Vương điện hạ hay là con cá này, theo ta thấy đều là nhìn phân thượng của Lân vương gia, mới để cho ta nếm miếng đầu tiên."

Mộ Tiêu Thư thốt ra lời này, tràng diện trở nên tương đối quỷ dị. Nhất là Đàm Gia Dật, vẻ mặt của hắn

quả thực có điểm quải bất trụ. Người nào không biết hắn cùng Đàm Hạo Uyên quan hệ kém, Đàm Tu Tuấn hắn cũng có thể mời tới, chỉ có Đàm Hạo Uyên, hắn tuyệt đối sẽ không mời. Nói hắn cho Đàm Hạo Uyên mặt mũi, đây không phải là thiên đại chê cười sao?

Hết lần này tới lần khác Mộ Tiêu Thư nói vô pháp phản bác, theo lý thuyết, giải thích của nàng rốt cuộc bình thường.

"Các ngươi còn không ăn sao?" Mộ Tiêu Thư phảng phất vô tri vô giác nói.

Trên bàn mọi người động, một mảnh kỳ nhạc hoà thuận vui vẻ, mà gợn sóng này đều bị giấu ở trong lòng. Chỉ có sắc mặt tái nhợt Mộ Tiêu Chiêu sắc mặt tái nhợt, Mộ Tiêu Y nhìn có chút hả hê, còn lại bất khả biện.

Từ nay về sau, Đàm Gia Dật bào chế đúng cách, mỗi một quay đều sinh ra một người may mắn.

Mọi người ở đây Mọi người ở đây vui mừng, một đội thị nữ đột nhiên xuất hiện. Hai người bọn họ một hàng, sắp hàng chỉnh tề đi tới.

Trước bốn vị thị nữ, mỗi người mang một góc bàn, đem một cái bàn tròn lớn đến, Theo sát phía sau bốn thị nữ khác, các nàng hợp lực mang một khay, phía trên đắp vải, nhìn không thấy. Chỉ biết mỗi một bước của các nàng đều là cẩn cẩn dực dực. Phía sau các nàng, còn có mấy người, mỗi người đều đang cầm một ít vật nhỏ.

Đàm Gia Dật thấy một màn này, sửng sờ một chút, chiêu thủ hạ đến hỏi. Thủ hạ kia cũng là gương mặt mê man, liên tục biểu thị không có an bài như thế.

Đúng lúc này, thị nữ cầm đầu bàn tròn bàn tròn buông xuống, bốn người khác theo sát phía sau, đem khay to dọn lên. Người còn lại đem chén đũa đến.

Đàm Gia Dật đi ra phía trước, cao giọng hỏi: "Đây là cái gì? Tiết mục phía sau sao?"

"Đúng vậy, lần này từ Giang Nam vận chuyển kim phú ngư, thêm vào ngư vương, đúng là hiếm thấy."

Nếu nói ngư vương, cùng kim phú ngư là cùng một loại, chỉ bất quá một đặc biệt đại, có người nói cực kỳ hiếm thấy, có người suy đoán toàn bộ bầy cá chỉ sẽ có một con. Mỗi lần mò được ngư vương, đều sẽ khiến oanh động, không nghĩ tới con cá này xuất hiện ở Tụ Đỉnh tửu trang.

Đàm Gia Dật cười ha hả: "Ngư vương đều đăng tràng, xem ra bổn vương nói không sai, còn chờ cái gì? Nhanh lên khai, tất cả mọi người gặp một lần hình dạng của ngư vương."

Đàm Gia Dật dứt lời, nhưng bọn họ không có hành động, vị kia một lúc mới mở miệng chần chờ nói: "Này...

Hồi bẩm Du Vương điện hạ, ngư vương này sớm đã bị người đặt trước rồi."

Đàm Gia Dật cau mày: "Có ý tứ?"

"Lân Vương điện hạ đặt trước con cá này, để chúng ta nó đưa cho Mộ gia nhị tiểu thư, nhị tiểu thư hôm nay ở nơi này, nên chế biến thức ăn hoàn tất, chúng ta liền đưa tới đây."

Đàm Gia Dật nghe choáng váng, sau đó nổi giận nói: "Xằng bậy! Bổn vương bao hạ cả tòa tửu trang, các ngươi có thể nào tự ý tiến đến!"

Thị nữ cúi thấp đầu, bất ty bất kháng giải thích: "Trước khi Lân Vương điện hạ đặt, chưởng quỹ đã từng nhắc nhở qua Vương gia, bảo hôm nay có một thức ăn muốn đưa…"

Đàm Gia Dật ngẩn ra, sau đó hồi tưởng lại, tựa hồ là có một hồi sự như thế…

Đàm Gia Dật trầm xuống, xung quanh trở nên dị thường lúng túng. Đàm Gia Dật đại thiết yến tịch, một trong những mục đích đó là bày ra tài lực, ai biết ở yến hội toát ra một cái ngư vương, có thể dùng ffrrt Đàm Gia Dật làm hết thảy đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Mọi người mặc dù không dám nói ra khỏi miệng, nhưng trong lòng đều mặc niệm, Lân vương mặc dù không có trình diện, thế nhưng đem phô trương của Đàm Gia Dật ép xuống, này không khác trước mặt mọi người đánh mặt của Du vương!

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đứng dậy.

"Nếu đã đưa đến nơi này, cũng là duyên phận. Có người nói ăn cá này, là báo năm thuận buồm xuôi gió, không bằng các vị cùng đi nếm thử?"

Mộ Tiêu Thư nói xong, không có được bất kỳ đáp lại nào.

Người ở chỗ này bao nhiêu đều cùng Đàm Gia Dật thân cận, chỉ ngoại trừ nàng một người bên ngoài. Hiện tại Đàm Gia Dật không có cho thấy thái độ, những người khác làm sao dám nói? Tất cả mọi người làm bộ không có nghe được câu này.

Mộ Tiêu Thư cũng không thèm để ý, phân phó bọn họ mang khăn lật ra.

Hương khí bốn phía, cá lớn nằm trong khây, cho người thèm nhỏ dãi.

Mộ Tiêu Thư nhất thời bị câu dẫn, thế nhưng nàng dù cho đối mặt với đối mặt với ăn hàng mà nói mê hoặc nhất, cũng vẫn đang chưa chính sự.

Mộ Tiêu Thư từ trong tay thị nữ tiếp nhận tiểu đao chuyên dụng, động tác dứt khoát từ trên thân cá cắt lấy một khối thịt cá.

Mộ Tiêu Thư xoay người, đem đến trước mặt của Đàm Gia Dật: "Điện hạ, thỉnh!"

Đàm Gia Dật chợt ngước mắt nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, ánh mắt của hắn sắc bén dường như lưỡi dao. Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư đón ánh mắt sát nhân vậy.

"Ngươi đừng bất thức sĩ cử!" Đàm Gia Dật dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ mới nghe được nói.

"Sỉ cử là cái gì? Có thể ăn sao?" Mộ Tiêu Thư cũng đồng dạng âm lượng trả lời, "Ngươi nghĩ rằng ta là người ngu, xem không hiểu cách làm của ngươi? Ngươi không mời Lân vương, lại mời ta, còn khắp nói đặc thù đối đãi, là sĩ cử ta, hay là vũ nhục Lân vương?"

Chính là bởi vì minh bạch điểm này, nên thời gian động đũa đầu tiên, Mộ Tiêu Thư mới nói một câu như vậy. Mà Đàm Hạo Uyên để nàng đến, chỉ sợ sớm đã dự liệu được Đàm Gia Dật không có hảo ý, thế nhưng hắn có an bài khác, nên không có ngăn cản.

Lúc này sắc mặt Đàm Gia Dật hắng giọng, hắn từ tay của Mộ Tiêu Thư nhận lấy đĩa, giơ lên thật cao, sau đó buông tay.

Đĩa nện xuống đất, Đàm Gia Dật cười lạnh nói: "Hiện tại ngươi cảm thấy thế nào?"

Mộ Tiêu Thư làm biểu tình không sao cả: "Vương gia không cần vận khí, ta cần." Mộ Tiêu Thư quay đầu hướng những thị nữ kia nói, "Có thể thay ta đem nó đưa đến Lân vương phủ?"

Thị nữ gật đầu xác nhận, Đàm Gia Dật đột nhiên bạo khởi một cước, dùng chân đá tới!

Khởi Thanh nghênh thân mà lên, Mộ Tiêu Thư đoạt trước nàng, còn một cước đá Đàm Gia Dật!

Nếu là một cước này để Khởi Thanh làm, lấy thân phận của nàng khó tránh khỏi sẽ gặp tai họa, cho nên Mộ Tiêu Thư mới đoạt trước. Đàm Gia Dật tập qua võ, thế nhưng so với Đàm Hạo Uyên kém xa, một cước này, hai người tương xứng.

Hết thảy phát sinh trong nháy mắt, người còn lại còn không có phản ứng kịp, đám thị nữ đưa cá kia trái lại phản ứng mau lẹ. Động tác của các nàng nhanh, một tay lấy che cá, xoay người chạy như bay.

Có người phản ứng kịp, kêu lên: "Không cho phép đi!"

Ai biết những thị nữ kia căn bản không để ý tới, các nàng công phu vô cùng tốt, mấy cái thoát ra thật xa.

Đợi được tràng người nhớ tới muốn đuổi kịp, từ lâu không có thân ảnh của các nàng.

Mộ Tiêu Thư bị một màn này làm cho mắt choáng váng, những thứ này mỗi người cư nhiên đều là luyện gia tử? Hơn nữa nhìn Hơn nữa nhìn các nàng động tác nhanh chóng, hình như sớm đã có chuẩn bị.

Khởi Thanh giải thích rõ: "Bảo trụ món ăn khách chọn cũng là một trong nhiệm vụ của các nàng."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Đàm Gia Dật bị giận điên lên, hắn tổ chức cái yến hội này đã bị một con cá làm hỏng, điều này làm cho mặt của hắn đặt ở nơi nào? Mà biểu hiện của Mộ Tiêu Thư không khác đánh hắn một bạt tai, nàng cùng Đàm Hạo Uyên liên hợp lại, để hắn khó coi!

Lửa giận hầu như để Đàm Gia Dật mất lý trí, hắn đối Mộ Tiêu Thư một điểm khỏi niệm, lúc này rốt cục tiêu thất đến lên chín từng mây, Đàm Gia Dật cũng lần đầu tiên chân chính cảm nhận được ngăn trở.

Một danh thủ hạ sắc mặt hắn bất hảo, vội vã nhỏ giọng khuyến cáo, Đàm Gia Dật nhịn nhịn, lúc này mới đem lửa giận nhịn xuống phía dưới.

Yến hội còn phải tiếp tục, bằng không đều bị một món cá pha loãng. Dù cho vì duy trì một chút mặt mũi sau cùng cũng tiếp tục nữa.

Mọi người cũng minh bạch đạo lý này, cho nên bọn họ kiệt lực quên chuyện phát sinh ban nãy, làm bộ chuyện gì cũng không có tiếp tục vui chơi giải trí, đáng tiếc bầu không khí cuối cùng là không thể như trước được.

Sắc mặt Đàm Gia Dật âm trầm, chết lặng uốn rượu người khác mời, nghe người khác nịnh nọt, trong lòng nghĩ là thế nào đem Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư bầm thây vạn đoạn.

Lúc này, ở một gốc không ai chú ý đến, Đàm Tu Tuấn chính lôi kéo Mộ Tiêu Chiêu nói chuyện.

Mộ Tiêu Chiêu chịu không nổi bản thân hôm nay bị vắng vẻ, len lén trốn một bên buồn bã thần thương, thuận tiện trù Mộ Tiêu Thư một chút.

"Ngày lành của nàng sẽ không lâu, ta nhịn nữa, nhịn nữa…" Ngay lúc Mộ Tiêu Chiêu cắn răng nghiến lợi toái toái niệm như vậy, Đàm Tu Tuấn đột nhiên xuất hiện ở phía sau của nàng.

Mộ Tiêu Chiêu lại càng hoảng sợ, thấy rõ mặt của đối phương mới yên tâm. Nàng là cực kỳ chướng mắt Đàm Tu Tuấn, nếu hắn không phải là hoàng tử, Mộ Tiêu Chiêu căn bản liền cành cũng không muốn để ý đến hắn. Mà mặc dù hắn là hoàng tử, có Đàm Gia Dật châu ngọc phía trước, Đàm Tu Tuấn bất quá chỉ là tảng đá.

Mộ Tiêu Chiêu tránh xa Đàm Tu Tuấn, lại bị hắn bắt được tay.

"Ngươi buông ra!" Mộ Tiêu Chiêu nhẫn nại nói rằng.

Đàm Tu Tuấn rất hưng phấn, hai mắt của hắn đều là sáng trông suốt, lúc nói chuyện trong miệng mạo hiểm mùi rượu, hiển nhiên mới uống không ít.

71. Chương 71: Hai Cái Hà Bao

Editor: Luna Huang

"Ngươi có thấy không? Tứ đối với ngươi căn bản không có hứng thú, ngươi vẫn là chết tâm đi, hắn coi trọng vị đường muội kia của ngươi! Hắn trước mặt mọi người lãnh lạc ngươi như vậy, chẳng lẽ ngươi còn muốn niệm hắn?"

Đàm Tu Tuấn càng nói càng kích động, nắm Mộ Tiêu Chiêu cũng liền càng chặt.

(Luna: đột nhiên ta muốn Đàm Tu Tuấn với Mộ Tiêu Y một cặp nha)

Mộ Tiêu Chiêu giãy không được, chỉ có thể ngoài miệng uy hiếp: "Ngươi còn không mau buông tay? Nếu không thả ta gọi người tới."

"Ha ha, nói giống như bổn vương vô lễ với ngươi vậy. Ngươi muốn hô liền tốt nhất rồi, nói không chừng phụ hoàng đã biết, sẽ trực tiếp tứ hôn cho chúng ta."

Lời tuy như vậy, Đàm Tu Tuấn vẫn là buông lỏng tsy, Mộ Tiêu Chiêu mãnh lực nhất tránh, từ trong tay hắn tránh thoát ra.

"Ninh vương thật biết nói đùa." Mộ Tiêu Chiêu lạnh như băng nói, sau đó xoay người chạy.

Mộ Tiêu Chiêu xa xa nhìn Đàm Gia Dật, ngày hôm nay phát sinh tất cả để cho nàng sinh ra cảm giác nguy cơ mãnh liệt, nàng còn không có đem nam nhân này triệt để nắm trong lòng bàn tay.

Không được, nàng phải làm chút gì.

Mộ Tiêu Chiêu mò lấy hà bao giấu ở trong tay áo, quyết định chủ ý. Nàng sửa lại xiêm y trên người một chút, lộ ra dáng tươi cười, hướng Đàm Gia Dật đi tới.

Đàm Gia Dật liếc Mộ Tiêu Chiêu một mắt, vừa nhìn thấy nàng liền nghĩ đến Mộ Tiêu Thư, theo sát mà tới chính là một trận khó chịu, cho nên hắn đối với Mộ Tiêu Chiêu phá lệ lãnh đạm.

"Vương gia," Mộ Tiêu Chiêu ôn nhu kêu, "Vương gia thế nào uống rượu buồn?"

Đàm Gia Dật cười lạnh một chút, nói: "Còn không phải hảo muội muội kia của ngươi, bổn vương hận không thể đem nàng thiên đao vạn quả!"

Trước mặt của Mộ Tiêu Chiêu, Đàm Gia Dật cực ít che giấu mình. Nữ nhân này đối với hắn luôn luôn thiên y bách thuận, bởi vì nàng thân phận của nàng đặc thù, Đàm Gia Dật cũng vui vẻ nịnh hót nàng. Chỉ là hiện tại, đừng nói hắn tâm tình kia, đây không phải lúc.

Mộ Tiêu Chiêu mềm nói mềm giọng an ủi Đàm Gia Dật, không ngừng mà đối với hắn nói tốt, không thể không nói Mộ Tiêu Chiêu quả thật có chút bản lĩnh, dưới tình huống nàng sử xuất hồn thân thế võ, tâm tình của Đàm Gia Dật dĩ nhiên thật sự có chuyển biến tốt. Không lâu sau, hai người tựu tâm tình bình tĩnh trò chuyện.

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu âm thầm đắc ý, cảm thấy thời gian không sai biệt lắm, liền mở miệng nói: "Vương gia, Tiêu Chiêu có món đồ muốn đưa cho Vương gia."

Đàm Gia Dật phủi đầu phiết, chỉ thấy một hà bao xuất hiện ở tầm mắt của hắn.

Đàm Gia Dật nao nao, nếu như chỉ là một hà bao thông thường, hắn cũng sẽ không có phản ứng như thế. Nhưng cái hà bao này hiển nhiên vật không tầm thường, tất cả bộ phận được tú bằng công nghệ lung tú.

Lung tú cho tới nay đều được nhận thức tác dành riêng đế vương, thời kỳ Đại Hạ cường thịnh, từng có quy định chỉ tú cho Vương sở dùng. Sau lại, điều quy định này có điều thả lỏng, người trong hoàng thất đều có thể dùng.

Bất quá Đại Hạ tứ phân ngũ liệt, Mộ gia cũng theo xuống dốc, loại tú phẩm này liền cực hiếm thấy. Hôm nay Mộ Tiêu Chiêu đặc biệt vì Đàm Gia Dật chuẩn bị hà bao như thế, đây thực sự để hắn khó có thể cự tuyệt.

Đàm Gia Dật động lòng, chỉ là một hà bao, hắn dù cho thu, vậy cũng không quan hệ.

"Vương gia không muốn nhận lấy?" Mộ Tiêu Chiêu chán nản cúi đầu.

Đàm Gia Dật nở nụ cười, đem hà bao thắt ở bên hông của mình, Mộ Tiêu Chiêu lúc này mới vui vẻ. Ánh mắt của nàng đảo qua quanh quanh, phát hiện có không ít người đang len lén chú ý bọn họ. Hà bao này chính là một tín vật, Đàm Gia Dật nhận lấy, ý nghĩa giữa bọn họ so với nhiều người khác rất nhiều.

Lúc Mộ Tiêu Chiêu âm thầm đắc ý, Mộ Tiêu Y đột nhiên đã đi tới.

"Tỷ tỷ, điện hạ thu lễ vật của ngươi?"

Sắc mặt của Mộ Tiêu Chiêu lập tức trầm xuống: "Tiểu Y, ngươi đừng quấy rối."

"Ta thế nào quấy rối? Kỳ thực, ta cũng có món muốn tặng cho điện hạ!"

Mộ Tiêu Chiêu ngây ngẩn cả người, mà Đàm Gia Dật cười ha ha.

Hắn đã sớm biết Mộ Tiêu Y đối với hắn có ý định, chỉ bất quá cô nương đối với hắn có ý, hắn không có khả năng nhất nhất quan tâm. Có thể ngày hôm nay bị Mộ Tiêu Thư chọc giận, tổn thương tự tôn, lại nhìn Mộ Tiêu Y, hắn đã cảm thấy phá lệ khả ái. Tỷ muội hai người này… Cũng thật là có hứng thú.

Này là chuyện gì xảy ra? Tại sao có hai hà bao giống nhau như đúc?

Đàm Gia Dật cầm lấy hà bao trong tay Mộ Tiêu Y, sắc mặt hơi trầm xuống. Một vật có một, nó còn có thể là bảo, nhưng lại có cái giống nhau như đúc, vậy liền không cận bảo, thậm chí có thể sẽ phỏng tay.

Đàm Gia Dật nhìn về phía hai tỷ muội Mộ gia, vấn: "Này là chuyện gì xảy ra?"

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu trở nên rất khó coi, trong đầu nàng trong nháy mắt chuyển qia vài ý niệm, bao quát nơi phát ra hà bao này của Mộ Tiêu Y, Mộ Tiêu Y làm như thế mục đích là ở đâu.

Người lặng lẽ chú ý động tĩnh hiện tại đều mắt choáng váng.

"Ta… Ta làm hai cái, Tiêu Y, ngươi làm sao có thể tùy tiện lấy đồ của ta? Còn…còn lấy đưa cho điện hạ, ngươi làm sao có thể làm như vậy?"

Mộ Tiêu Chiêu linh cơ khẽ động, nghĩ tới một chủ ý như thế. Thế nhưng Mộ Tiêu Y cũng không phải sỏa, nàng sẽ phản bác nha.

"Điện hạ, ngươi đừng nghe nàng nói bậy, lung tú cũng không phải chỉ có nàng biết, ta cũng biết!"

"Tiêu Y, ngươi đừng làm rộn! Cẩn thận mẫu thân phạt ngươi!"

"Ta mới không có hồ đồ! Hồ đồ chính là ngươi, thế nào, ngươi sợ rồi, lấy mẫu thân áp ta, ta mới không sợ!"

Mộ Tiêu Chiêu một cái đầu có hai lớn, Đàm Gia Dật càng cảm thấy đau đầu, mới vừa rồi ngồi giữ hai tỷ muội cảm thấy sảng khoái đã sớm tiêu thất. Hắn hiện tại chỉ muốn biết, đây rốt cuộc là đây rốt cuộc là? Ai có thể nói cho hắn biết?

Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y rùm beng, Mộ Tiêu Chiêu che miệng của Mộ Tiêu Y, không cho nàng nói, Mộ Tiêu Y muốn giãy ra, hai người ngươi thả ta hốt, càng ngày càng kỳ cục.

Lúc đầu mọi người vẫn là hiếu kỳ, lúc này trái lại nổi lên tâm tư xem náo nhiệt. Đầu mày của Đàm Gia Dật khẩn túc, đối với trò khôi hài này thực tại không đề được hăng hái, chính muốn ngăn cản, bên hông hắn đột nhiên căng thẳng, vật gì vậy rơi ra.

Đàm Gia Dật vừa nhìn, phát hiện Đàm Tu Tuấn lấy được cái hà bao treo ở bên hông của hắn, đang liều mạng xé rách. Không bao lâu, liền nghe thấy một tiếng xé, hà bao bị hắn kéo tạo ra một vết rách.

Động tác của Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y đều là ngừng lại, sau đó mắt của Mộ Tiêu Y sáng rực lên: "Cái của ngươi hỏng rồi, điện hạ chỉ có thể mang cái của ta tặng hắn."

Mộ Tiêu Chiêu bỏ lại Mộ Tiêu Y, vọt tới trước mặt của Đàm Tu Tuấn, đoạt lấy hà bao bị hỏng, hướng Đàm Tu Tuấn rống: "Ngươi làm gì?"

Đàm Tu Tuấn hắc hắc cười nhạt, trên người vẫn là mùi rượu mười phần.

Mộ Tiêu Y nhân cơ hội chạy đến trước mặt của Đàm Gia Dật, nóng bỏng nói: "Điện hạ, cái kia hỏng rồi không sao, còn có cái của ta."

Đối mặt trò khôi hài như thế, mọi người cũng không biết nên phản ứng thế nào mới tốt.

Hai tỷ muội tranh đoạt Du vương, vì một hà bao trước mặt mọi người lôi lôi kéo kéo, còn khẩu thiệt gây gắt. Mà Ninh vương lại thố tính vị tỷ tỷ kia, đem hà bao của tỷ tỷ đưa cho ý trung nhân đoạt lấy xé bỏ, này ——

Đây thật là một chậu cẩu huyết thật lớn a!

Mộ Tiêu Chiêu chưa chú ý tới sắc mặt của Đàm Gia Dật càng ngày càng khó coi, lại đối với câu sau cùng của Mộ Tiêu Y canh cánh trong lòng, thù mới hận cũ nhất tịnh mọc lên, nàng đột nhiên cả tiếng reo lên: "Ai nói đồ của ta hỏng rồi!"

Mộ Tiêu Y bĩu môi: "Không phải là hỏng rồi, chẳng lẽ còn là tốt?"

"Còn có thể sửa!"

"Sửa?" Mộ Tiêu Y giảo hoạt nở nụ cười, "Vậy ngươi sửa a! Ở nơi này sửa đi, để mọi người thưởng thức thủ nghệ của ngươi!"

Hà bao cũng không phải Mộ Tiêu Chiêu làm, Mộ Tiêu Y muốn nhìn nàng sẽ sửa thế nào!

Ý niệm trong đầu Mộ Tiêu Chiêu vừa chuyển, nhớ lại Mộ Tiêu Thư.

"Bất quá là là vá lại, không cần phải ta tự mình tới, loại vấn đề nhỏ này, Tiêu Thư có thể sửa rất tốt."

Mộ Tiêu Y còn muốn chút gì, bị Mộ Tiêu Chiêu hung hăng trừng trừng trở lại. Ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu tràn đầy uy hiếp, gây nữa xuống phía dưới, chẳng lẽ thực sự phải cá chết lưới rách? Đó cũng không phải là Mộ Tiêu Y muốn nhìn thấy, cho nên nàng lựa chọn câm miệng.

"Tiêu Thư đâu?" Mộ Tiêu Chiêu làm bộ bình tĩnh, thuận miệng hỏi.

Không biết ai nói một câu: "Mộ nhị tiểu thư đi rồi."

Mộ Tiêu Thư đích xác đi rồi, ngư vương kia đi qua, nàng cũng không muốn tiếp tục ở đây. Còn nữa, nàng còn muốn chạy trở về nếm thử tư vị của ngư vương, sẵn còn nóng ăn mới ngon a.

Thế nhưng không nghĩ tới, nàng đi tới cửa, cư nhiên bị người ngăn lại. Những người này không ngăn đám thị nữ mang ngư vương đi, lại đem Mộ Tiêu Thư ngăn cản.

"Không có mệnh lệnh của Vương gia, ai cũng không cho phép đi ra ngoài!"

"Đến tiểu thư các ngươi cũng dám ngăn, không muốn sống nữa?"

"Không có mệnh lệnh của Vương gia, ai cũng không cho phép đi ra ngoài!"

Thủ hạ trung tâm của Đàm Gia Dật, cắn chết bất tùng khẩu. Mộ Tiêu Thư vỗ vỗ vai của Khởi Thanh, nói với nàng: "Được rồi Khởi Thanh, chúng ta chờ một chút."

Dứt lời, trong tay nàng đột nhiên hiện lên một đạo hàn quang, tên nỏ mạnh bắn ra, để lại vết thương trên gò má của tên hộ vệ kia.

Thanh âm Mộ Tiêu Thư rồi đột nhiên lạnh lẽo: "Các ngươi có nhường hay không? Bổn cô nương không sợ nhất chính là chuyện lớn, không sợ chết liền ngăn!"

Bọn hộ vệ bị mạnh mẽ vang dội của nàng dọa sợ, hơn nữa phía sau câu uy hiếp này, nhất thời sinh lòng

dao động. Chính đang do dự, đột nhiên có người vội vã chạy tới, gọi tên của Mộ Tiêu Thư.

"Mộ tiểu thư, thỉnh người đi qua một chuyến!"

Mộ Tiêu Thư nghi ngờ quay đầu lại, người trước mắt chính là thủ hạ của Đàm Gia Dật, bất quá bọn hắn để cho nàng qua đó là vì cái gì? Chẳng lẽ Đàm Gia Dật nghĩ tới chủ ý xấu gì, muốn trên người nàng tìm vết?

72. Chương 72: Một Còn Rùa Đen

Editor: Luna Huang

"Ta phải về vương phủ rồi." Mộ Tiêu Thư lạnh như băng nói, "Các ngươi nhường hay không nhường?"

"Nhị tiểu thư, tỷ muội ngươi cải vả, ngươi vẫn là đi xem một chút đi."

"Tỷ muội?" Mộ Tiêu Thư sửng sốt, sau đó nhớ tới mình quả thật là có tỷ muội, "Các nàng làm sao vậy?"

"Ai, là về chuyện của hai hà bao… Điện hạ để thuộc hạ tìm ngươi qua đó."

Mộ Tiêu Thư nghe được hai chữ hà bao, đã hăng hái rồi. Hà bao a, nói như vậy liền có kịch vui để xem?

Lúc này Mộ Tiêu Thư không vội đi nữa, mà là mang theo Khởi Thanh đi trở về. Thời gian hai người bọn họ đến, Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y như trước chưa yên tĩnh.

Mộ Tiêu Y: "Không bằng chúng ta tới đánh đố, xem nàng sửa hay không sửa!"

Mộ Tiêu Chiêu: "Ta mới không cùng ngươi cược, ta tự mình giáo, nàng đương nhiên sẽ."

"Nga, vậy chờ xem."

Mộ Tiêu Chiêu đối với Mộ Tiêu Y hận đến nha dương dương, nói thật nàng cũng chưa nắm chặt. Tay nghệ của Mộ Tiêu Thư khẳng định không thành vấn đề, nhưng nàng không có ý cứ vui vẻ! Mộ Tiêu Chiêu dưới cơn tức giận, chỉ biết mình tuyệt không thể để cho Mộ Tiêu Y như ý.

"Tới rồi, Mộ gia nhị tiểu thư tới." Người xem náo nhiệt hưng phấn mà nói.

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu phức tạp, nàng một bên ghi hận Mộ Tiêu Thư ngầm thay Mộ Tiêu Y làm hà bao, một bên trông cậy vào nàng tới giải vây, nội tâm phi thường mâu thuẫn.

Mà Mộ Tiêu Y cảm thấy Mộ Tiêu Thư ít nhiều cũng cùng mình phạm tội, bằng không nàng tại sao muốn đáp ứng làm hà bao? Cho nên nàng rất chờ mong Mộ Tiêu Thư nói ra không sửa được.

Mặt Đàm Gia Dật đen, hiện tại hận không thể đem ba nữ nhân của Mộ gia toàn bộ đá bay, gây sự cho hắn!

Mộ Tiêu Chiêu cầm hà bao biị hỏng nói: "Tiêu Thư, theo chúng ta trước đây làm như vậy, ngươi sửa hà bao này bổ một chút đi."

Y theo trước đây, nói cách khác nàng sẽ giao bạc. Mộ Tiêu Thư tiếp nhận hà bao, nhìn thoáng qua. Bên kia Mộ Tiêu Y há mồm nói rằng: "Bị hư hao như vậy, có đúng hay không sửa không được?"

Đối mặt với hai tỷ muội bất đồng tuyệt nhiên chờ mong, Mộ Tiêu Thư mỉm cười, sau đó nói rằng: "Đương nhiên có thể, cái này rất dễ dàng, đem châm tuyến đến."

Mộ Tiêu Chiêu thở dài một hơi, mà Mộ Tiêu Y hung hăng trừng Mộ Tiêu Thư một mắt, Đàm Gia Dật tiếp tục mặt đen lại.

Làm trò trước mặt của mọi người, Mộ Tiêu Thư bắt đầu xe chỉ luồn kim, động tác của nàng rất nhanh, có đôi khi người khác căn bản thấy không rõ động tác của nàng. Một lát sau, Mộ Tiêu Thư đột nhiên mở miệng: "Được rồi."

Mộ Tiêu Chiêu có chút khẩn trương: "Cho ta xem." Mộ Tiêu Y cũng cau mày xông tới, Đàm Gia Dật như trước mặt đen lại, những người khác cũng đều tò mò nhìn chằm chằm tay của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư dời đi tay trái, trong lòng bàn tay của nàng nằm hà bao đã qua tu sửa, nhưng khi thời gian nhìn vật kia, tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn.

"Đó là… Cái gì?" Một lúc lâu, có người nhỏ giọng vấn.

"Hình như là… Hình như là một con vương… Vương bát?"

"Suỵt… Câm miệng!"

Mấy câu nói đó phân minh nói rất nhỏ giọng, nhưng xung quanh vô cùng an tĩnh, trái lại phá lệ cả tiếng, một vòng người tất cả đều nghe thấy được.

Mặt của Mộ Tiêu Chiêu xanh lại, đoạt lấy hà bao trên tay Mộ Tiêu Thư, lắp bắp nói: "Này… Cái này…"

Mộ Tiêu Y nhìn ngây người, một tay chỉ vào phía trước.

Đàm Gia Dật nguyên bản đen mặt nay càng đen hơn: "Lấy tay ra!"

"Điện hạ! Không phải là có chuyện như vậy, xem ra nàng còn không có học được, ta hôm nào làm tiếp cái mới..."

"Làm lại một cái?"

Đàm Gia Dật giận dữ phản tiếu, hắn bắt lại cổ tay của Mộ Tiêu Chiêu, một cố sức, Mộ Tiêu Chiêu phát ra hét thảm một tiếng, tay cũng buông lỏng ra, hà bao bị nàng giấu trong ở lòng bàn tay lộ ra lư sơn chân diện mục.

Mai rùa mặc lục sắc, tứ chi ngắn nhỏ thúy lục, đầu nhỏ có điểm nhọn, mặt trên còn có hai mắt đen, hách lại chính là một con tứ trảo vương bát không có lầm!

"Này chính là hà bao các ngươi tặng bổn vương?"

"Không phải!" Mộ Tiêu Chiêu phù phù một tiếng quỳ xuống, "Ta căn bản không biết sẽ như vậy, điện hạ việc này cùng ta không quan hệ!"

Mộ Tiêu Y cũng sợ choáng váng, hà bao tặng Vương gia hình vương bát, như thế vũ nhục người, nháo lên còn không phải đùa giỡn sao! Nàng vội vã giải thích: "Ta không phải như thế, cùng ta mới không có quan hệ gì!"

Đàm Gia Dật cười nhạt, nhìn về phía Mộ Tiêu Thư: "Ngươi nói như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư bình thản ung dung: "Có vấn đề gì không? Đừng nói cái này, kỳ thực cái trên tay điện hạ cũng giống vậy."

"Nói bậy!" Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Y đồng thời phủ nhận.

"Hà bao kia của ta với con rùa này có quan hệ gòi, đừng nói giỡn!"

"Ngươi không tin a? Có muốn hay không ta..."

Mộ Tiêu Chiêu cắt đứt lời của nàng: "Điện hạ, nhất định là nàng động tay chân gì rồi, muốn hãm hại tỷ muội chúng ta."

Đàm Gia Dật vốn là đối với Mộ Tiêu Thư khó chịu, cái này hắn cũng lười quản sự quản sự như thế nào, thầm nghĩ sai lầm này, muốn mạng nhỏ của nàng lại nói! Dám vũ nhục hoàng thất như thế, này là không thể dễ dàng tha thứ!

"Mộ Tiêu Thư, đừng tưởng rằng ngươi và Lân vương có hôn ước, có thể muốn làm gì thì làm! Ngày hôm nay ngươi dùng đồ chơi này vũ nhục ta, coi như là Lân vương, cũng không giữ được ngươi! Người đến, đem nàng bắt lại cho ta!"

Đàm Gia Dật ra lệnh một tiếng, lập tức có một đám người xông tới.

Trên trán Mộ Tiêu Chiêu mồ hôi lạnh ứa ra, rất sợ Mộ Tiêu Thư bị buộc trước mắt, sẽ đem chuyện của nàng nói ra, nàng kia liền… Thế nhưng mới vừa rồi cái loại tình hình này, nàng cũng không có biện pháp khác. Không phải là Mộ Tiêu Thư chết, chính là bản thân nàng tao ương.

Khởi Thanh hộ ở trước người của Mộ Tiêu Thư, đầu mày nhăn rất chặt. Hôm nay tình hình như thế, coi như là Lân vương tự mình đến, cũng chưa chắc có biện pháp giải quyết, vậy phải làm sao bây giờ? Sự tình thế nào liền phát triển đến loại trình độ này?

Mộ Tiêu Thư mắt thấy một đám người đem bản thân bao quanh, nàng ngay cả đầu mày cũng không có nhíu một cái.

Đàm Gia Dật nhìn ở trong mắt, cười lạnh vấn: "Chết đã đến nơi, ngươi còn có lời gì muốn nói?"

"Ta quả thực còn nói ra suy nghĩ của mình, Du Vương điện hạ, ngươi hiểu lầm ta. Như vậy đi, ngươi đem hà bao kia tới, ta chứng minh cho ngươi xem."

"Nói dối! Lại muốn đùa giỡn hoa chiêu gì? Mộ Tiêu Thư, bổn vương ngày hôm nay sẽ không sẽ cho ngươi cơ hội, ngươi đến địa phủ chứng minh cho diêm vương xem đi! Còn ngớ ra cái gì? Bắt!"

Bọn hộ vệ của Du vương phủ nhất ủng mà lên, Khởi Thanh cùng Mộ Tiêu Thư ra sức chống lại, song quyền nan địch tứ thủ, các nàng bị thua chỉ là vấn đề thời gian.

Ngay thời gian Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh dần dần chống đỡ hết nổi, có người trầm giọng quát dẹp đường: "Dừng tay!"

Bên ngoài, Đàm Hạo Uyên mang theo hộ vệ Lân vương phủ xông vào, xông lên phía trước nhất đó là hộ vệ thống lĩnh Cố Viễn. Có viện trợ, Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh nhân cơ hội thoát khỏi truy kích, tạm thời an toàn.

Hai đội hộ vệ của vương phủ ở Tụ Đỉnh tửu trang nổi lên chính diện xung đột, thủ vệ của tửu trang toàn bộ rời khỏi, đem chiến trường để lại cho hai vị Vương gia, triệt để mặc kệ chuyện này.

Mộ Tiêu Thư thoát ly, Đàm Gia Dật liền phân phó thủ hạ trụ thủ.

"Thất đệ, ngươi muốn bao che một nữ nhân vũ nhục hoàng tộc? Vi huynh khuyên ngươi, lập tức đem người giao ra đây, ta còn có thể xem như tình không có phát sinh qua, bằng không việc này chỉ có thể để phụ hoàng phân xử."

Đàm Hạo Uyên đi tới đằng trước, cùng Đàm Gia Dật mặt đối mặt.

"Chuyện đại thể ta đã nghe nói, việc này nhất định có duyên cớ khác, vì sao hoàng huynh không tỉnh táo lại, nghe một chút?"

"Có duyên cớ khác gì?" Đàm Gia Dật đem hà bao rùa kia ném tới bên chân của Đàm Hạo Uyên, "Chứng cứ vô cùng xác thực, còn có thể có duyên cớ khác."

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên từ mặt trên hà bao kia xẹt qua, hắn né người sang một bên, vì Mộ Tiêu Thư nhường ra vị trí.

Mộ Tiêu Thư nhợt nhạt cười, không thấy chút nào có thái độ chật vật, nàng cúi người xuống, đem con rùa đen nhỏ nhặt lên.

"Một câu nói trễ cũng không được." Ngón tay linh xảo của Mộ Tiêu Thư hoạt động, chỉ chốc lát sau, đã đem rùa lật một, "Xem, này phải phải thành rồi sao?"

Ánh mắt của mọi người lần thứ hai tụ tập vào lòng bàn tay của Mộ Tiêu Thư, mới vừa rồi rùa đã tiêu thất vô tung, chỉ còn lại có một hà bao hoàn chỉnh, không có tổn hại, cùng vương bát cũng không có bất cứ quan hệ gì.

Mộ Tiêu Thư đi ra phía trước, đem hà bao lật nhét vào trong tay của Đàm Gia Dật.

"Điện hạ, ta đã nói ta sẽ sửa? Hà bao của ngươi."

Đàm Gia Dật nhìn hà bao trong tay, vô luận từ góc độ nào nhìn, nó đều không mắc lỗi, đến vết tích tu bổ đều không có để lại.

Sắc mặt hắn âm trầm, một hồi nhiều mây, một hồi mưa xối xả, mấy phen biến hóa, hắn đem hai hà bao ném xuống đất, đạp qua chúng nó, mang theo người của chính mình đi.

Đàm Gia Dật cùng Đàm Hạo Uyên gặp thoáng qua, hai người đều không nói gì.

Không qua một lát sau, mắt thấy người ngựa của hai đại vương phủ sắp xung đột, liền đi tinh quang rồi.

Người tới tham gia yến hội hai mặt nhìn nhau, rượu không thể nhẹ nhàng vui vẻ uống một hồi, trái lại nhìn vừa ra náo nhiệt, thực sự là thế sự vô thường….

Chủ nhân của yến hội cũng đi, bọn họ những khách nhân này cũng nên tan cuộc.

Đàm Tu Tuấn tỉnh rượu một ít, hắn nghi ngờ nhìn về phía hai tay mình, mơ hồ cảm thấy có chút đau.

Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư nhìn nhau một mắt, hai người đều nỡ nụ cười. Đàm Hạo Uyên đem tay phủ ở trên đầu của Mộ Tiêu Thư, nhỏ giọng than thở: "Thế nào nghịch ngợm như vậy."

Mộ Tiêu Thư để mắt trừng hắn: "So ra kém cáo già như ngươi!"

"Bổn vương nơi nào già rồi?"

Mộ Tiêu Thư: "…"

Một bàn tay trắng nõn giận run lẩy bẩy nhặt hà bao trên đất lên, Mộ Tiêu Chiêu lung tung hai hà bao, một trận loay hoay, nàng bỗng buông tay.

"Xong, xong xong, xong…"

Mộ Tiêu Y ngơ ngác bên cạnh nàng, đem hà bao cầm ở trong tay, ngây ngốc vấn: "Tại sao có thể như vậy?"

"Ba ——" Mộ Tiêu Chiêu trở tay một bạt tai quăng tới: "Ngu xuẩn, chúng ta đều bị nàng đùa bỡn! Nhất là ngươi, nhất là ngươi!"

Hiện tại được rồi, kinh qua chuyện như vậy, Mộ Tiêu Chiêu nàng cùng Du vương còn có thể sao?

Hận ý trong lòng của Mộ Tiêu Chiêu rất nhanh tụ tập, nàng hận, nàng đã sớm hận thấu Mộ Tiêu Thư. Người này uy hiếp nàng, không chịu ngoan ngoãn làm đạp cước thạch của nàng, nàng một mực nhẫn nàng, nhịn lâu như vậy, nàng thực sự là nhẫn đủ rồi!

Mộ Tiêu Thư cho rằng như vậy thắng nàng sao? Cho là nàng liền lấy liền lấy nàng không có cách nào sao?

Không! Nàng có biện pháp! Nàng có!

Nàng muốn cho nàng chết rất khó coi, phi thường phi thường xấu xí! Nàng muốn ép đến giọt giá trị cuối cùng của nàng, để cho nàng hia tay trắng mà chết!

Các loại ý niệm điên cuồng trong đầu Mộ Tiêu Chiêu xoay quanh, thân thể của nàng ở chỗ sâu trong cùng, phảng phất có vật gì vậy lúc nhúc.

73. Chương 73: Quân Ân Hạo Đãng

Editor: Luna Huang

Cách đó không xa, Mộ Tiêu Thư còn đang tiếc con ngư vương kia: "Lạnh liền ăn không ngon, thật tiếc nuối, ta còn chưa hưởng qua."

Đàm Hạo Uyên vô ngôn: "Bất quá chỉ là con cá."

Hắn chờ kháng nghị của Mộ Tiêu Thư, ai biết nàng thật lâu không có lên tiếng. Một tay nhẹ nhàng kéo lại tay áo của hắn, Đàm Hạo Uyên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy khóe miệng của Mộ Tiêu Thư chảy xuống một luồng tơ máu. Nàng nhìn hắn muốn nói cái gì, khóe miệng chảy ra càng nhiều máu hơn, Đàm Hạo Uyên mắt thấy nàng ngã xuống.

"Tiêu Thư!"

Mộ Tiêu Chiêu đứng xa xa nhìn Mộ Tiêu Thư ngã xuống, trên mặt nàng lộ ra nhe răng cười. Cười cười, nàng đột nhiên luống cuống, không được, bây giờ còn không thể để cho nàng chết…

Đàm Hạo Uyên mang theo Mộ Tiêu Thư vội vã rời đi, người của Tụ Đỉnh tửu trang cũng từ từ tản, vậy hai hà bao vẫn còn ném ở tại chỗ. Qua không biết bao lâu, có một đôi tay đem chúng nó nhặt lên.

Đây đối với hà bao tái xuất hiện, là ở hoàng đế Đàm Diệu Thành.

Hoàng đế lật hai hà bao qua lại, vấn Lưu công công bên người: "Như Phúc, ngươi thấy thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, y theo Như Phúc xem ra, tú hoa của hai cái này hà bao không thể nghi ngờ thêu hoa lung tú. Trừ lần này ra, Như Phúc còn cho rằng bọn chúng xuất từ tay của một người."

Hoàng đế ha hả nở nụ cười hai tiếng: "Mộ gia vị tam tiểu thư kia tự xưng cũng biết lung tú, nếu không có độc môn tài nghệ, tuyệt không truyền ra ngoài, chỉ cần làm cho các nàng biểu thị tại chỗ, liền có thể liền có thể nhận thật giả rồi."

"Việc này tạm thời không đề cập tới." Sắc mặt của Đàm Diệu Thành chìm một chút, "Chuyện của đám nhi tử của Trẫm trái lại muốn xen vào quan tâm rồi."

Ngày thứ hai, Đàm Diệu Thành đem Đàm Tu Tuấn triệu đến trước mặt của mình.

Đàm Tu Tuấn trước mặt của Đàm Diệu Thành tổng có vẻ có chút nao núng, lần này càng không ngoại lệ, bởi vì hắn biết được phụ hoàng hắn đối với chuyện phát sinh ở Tụ Đỉnh tửu trang có chút lưu ý.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng, nguyện phụ hoàng vạn tuế…"

"Ngươi xem một chút đây là vật gì!" Đàm Diệu Thành đã đem một hà bao đập vào trên mặt của Đàm Tu Tuấn.

Đàm Tu Tuấn từ trên mặt bản thân lấy xuống hà bao kia, tay đều có chút run rẩy. Hắn làm ác mộng cả đêm, đúng là mơ thấy hà bao này, không nghĩ tới tỉnh còn phải tiếp tục bị nó dằn vặt…

"Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi."

"Biết sai? Vậy ngươi nói một chút, sai ở nơi nào?"

"Nhi thần…Nhi thần không nên uống nhiều rượu, lại càng không nên say rượu thất nghi."

"Hừ hừ, ngươi nếu nói biết sai, chính là chỉ cái này? Đàm Tu Tuấn a Đàm Tu Tuấn, ngươi liền chút tiền đồ này! Biết trận này trẫm nghe được nhiều nhất là cái gì không? Trẫm nghe nói ngươi mỗi ngày chính sự không làm, thí điên thí điên truy phía sau cái mông Mộ đại tiểu thư!"

Sắc mặt Đàm Tu Tuấn cứng đờ, giải thích: "Phụ hoàng, nhi thần không có…"

"Không có? Ngươi còn dám nói dối! Ngươi say rượu vì một cô nương niêm toan ăn dấm, loại giiềm pha này cũng có thể làm ra được, mặt mũi của hoàng tộc chúng ta đều bị ngươi làm mất hết!"

Đàm Tu Tuấn phù phù một tiếng quỳ xuống, hắn biết ngày hôm nay khẳng định không có chuyện tốt rồi, còn không bằng hảo hảo nhận sai, còn có thể vãng khai một mặt. Hắn nặng nề mà dập đầu trên mặt đất lạnh lẽo: "Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi, nhi thần không dám, cầu phụ hoàng tha thứ nhi thần lần này…"

Đàm Diệu Thành dựa vào trên ghế dựa một chút, hơi lộ ra mệt mỏi nói: "Ngươi cùng lão tứ đều tiền đồ a, hừ. Không cần dập đầu nữa, trẫm đã quyết định. Ngươi đến tuổi rồi, nên đến đất phong rồi, trẫm hạn ngươi trong vòng mười ngày khởi hành, chưa cho phép, vào không được hồi kinh!"

Đàm Tu Tuấn kinh hãi, liên tục dập đầu khẩn cầu: "Phụ hoàng, nhi thần còn muốn lưu ở bên người phụ hoàng hầu hạ, thỉnh phụ hoàng thành toàn!"

"Lui xuống lui xuống, trẫm không muốn thấy ngươi, trước khi lên đường cũng không tới gặp trẫm nữa!"

"Phụ hoàng!"

"Ninh Vương điện hạ, xin mời!" Lưu công công tự mình đi thỉnh, Đàm Tu Tuấn biết được bản thân cầu nữa cũng vô ích, không thể làm gì khác hơn là hôi lưu lưu ra khỏi ngự thư phòng.

Đến bên ngoài, cả người Đàm Tu Tuấn rét run.

Đất phong của hắn cũng không phải là nơi giàu có và đông đúc, chỗ xa xôi, đi nơi đó còn có thể có cái gì hy vọng? Chuyến đi này của hắn, là đừng nghĩ trở về a! Dù cho một ngày hoàng thượng khai ân chuẩn hắn hồi kinh, chỉ sợ cũng đã cảnh còn người mất, từ lâu không có chỗ cho hắn dung thân rồi.

Đàm Tu Tuấn càng nghĩ càng tuyệt vọng, lúc này lại nghĩ tới Mộ Tiêu Chiêu, hắn chỉ có một nghĩ cách: Lúc đầu hắn thế nào mắt bị mù, si mê nữ tử này? Nàng đến cùng có gì tốt!

Đàm Tu Tuấn không biết là vô tình hay là cố ý, cư nhiên đem ước nguyện ban đầu của mình không để mắt đến. Ngay từ đầu, hắn coi trọng chính là Mộ Tiêu Chiêu sao? Không, hắn là nhìn thứ khác.

Đưa đi Đàm Tu Tuấn, ngự thư phòng nghênh đón vị hoàng tử thứ hai —— Đàm Gia Dật.

Đàm Gia Dật đã nghe nói chuyện của Đàm Tu Tuấn, cho nên tâm tình của hắn cũng có chút trầm trọng. Đàm Tu Tuấn kẻ ngu này khoảng chừng từ đầu đến cuối cũng không biết tại sao mình sẽ bị đuổi ra kinh thành, hắn lại rất rõ ràng. Hắn hiện tại hy vọng duy nhất là, hắn không có minh bạch quá muộn.

"Du Vương điện hạ, hoàng thượng để người đi vào." Lưu công công đối với hắn nói rằng.

"Tạ công công."

Đàm Gia Dật theo Lưu Như Phúc vào ngự thư phòng, hoàng đế câu đầu tiên liền vấn: "Gia Dật, ngươi xưa nay thông minh, biết trẫm vì sao tìm ngươi?"

"Nhi thần ngu dốt, ngày gần đây sa vào nữ sắc, không biết tiến thủ, thỉnh phụ hoàng trách phạt, nhi thần không dám có câu oán hận nào!"

"Nga… Vậy ngươi chuẩn bị làm như thế nào?"

"Té ngã ở nơi nào đứng lên ở nơi đó, nhi thần quyết tâm cùng nó nhất đao lưỡng đoạn."

Trên mặt Hoàng đế lộ ra chút hứng thú, hắn thưởng thức hà bao trên bàn, nói rằng: "Một tỷ tỷ, một muội muội, hai người đều ái mộ ngươi, đến tặng hà bao cũng giống nhau như đúc. Gia Dật a, ngươi bỏ được?"

Trái tim Đàm Gia Dật phảng phất đình nhảy một cái chớp mắt, nhớ tới cảnh cáo của Liễu phi, hắn đem đầu cúi xuống rất thấp.

"Phụ hoàng, ngày sau nhi thần không sẽ cùng các nàng bất kỳ liên quan nữa, phạm qua sai lầm sẽ không tái phạm!"

Sau khi Hoàng đế nghe xong, trầm ngâm một lát, như đang ngẫm nghĩ xử lý chuyện này như thế nào, cuối cùng hắn thở dài một hơi nói: "Cũng được, ngươi đã quyết tâm như vậy, trẫm liền tĩnh nhìn biểu hiện của ngươi. Đi xuống đi, đừng quên hôm nay người đã nói gì."

"Vâng, phụ hoàng, nhi thần xin cáo lui."

Đàm Gia Dật ra khỏi ngự thư phòng xong, trên người đã mồ hôi lạnh ướt đẫm. May mà Liễu phi nhắc nhở hắn, nếu không hôm nay hạ tràng của hắn chưa chắc sẽ so với Đàm Tu Tuấn tốt!

Tin tức Hoàng đế phân biệt triệu kiến Du vương cùng Ninh vương, rất nhanh thì truyền đến trong lỗ tai của Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên nhàn nhạt gật đầu một cái: "Việc Đàm Tu Tuấn cùng bổn vương dự liệu không sai biệt lắm, trái lại vị tứ hoàng huynh kia của ta có chút ngoài dự liệu của ta, để hắn trốn khỏi một kiếp. Bất quá hắn tuy rằng toàn thân trở ra, nhưng ngắn hạn sợ là khó có thể được phụ hoàng trọng dụng."

"Chủ tử anh minh! Từ lúc tin tức Mộ Tiêu Chiêu là truyền nhân lung tú truyền ra, liền nhìn ra môn đạo trong đó. Một phen trợ giúp, quả thực có người tre già măng mọc đi vào trong khiêu. Đến sau lại, đến hoàng thượng đều bỏ thêm một cây đuốc, cố ý chạy đi lễ cập kê của Mộ Tiêu Chiêu thưởng tú. Biểu hiện ra là thưởng tú, thực tế lại là thử."

Đàm Hạo Uyên mỉm cười: "Kế tiếp giờ đến phiên Mộ Triển Mẫn rồi."

Cố Viễn do dự một chút: "Hắn dù sao cũng là nhị thúc của nhị tiểu thư, nhị tiểu thư có thể hay không…"

"Đây là nhị thúc nào? Bổn vương không thừa nhận!"

"Cũng đúng, ngay cả lễ cập kê của nhị tiểu thư, đều là chủ tử làm."

Nói đến Mộ Tiêu Thư, thần tình của Đàm Hạo Uyên liền có chút trầm trọng.

Ngày đó, thân thể của Mộ Tiêu Thư đột nhiên bệnh nhẹ, mời thái y tới kiểm tra qua, không tra được mao bệnh gì, qua một đêm, cư nhiên tốt như vậy. Vấn đề này tới cũng nhanh, đi cũng nhanh, nhưng tra không ra nguyên nhân, vạn nhất tiếp theo…

Đàm Hạo Uyên nghĩ việc này, trực tiếp đến chỗ của Mộ Tiêu Thư, phát hiện Khởi Thanh canh giữ ở cửa.

"Thế nào không đi vào hầu hạ?"

"Tiểu thư không cho vào, đem ta đuổi ra đây."

Đàm Hạo Uyên gõ cửa: "Ta tiến vào."

Thất nội, Mộ Tiêu Thư mới vừa từ APP đi ra. Nàng đem máu của mình rót vào trong phân giải lư phân giải, thế nhưng kết quả cho thấy tất cả bình thường. Về phần dị trạng trước của nàng, bất luận là thái y hay là APP, đều không thể cho ra giải thích.

Mộ Tiêu Thư âm thầm thở dài một hơi, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Đàm Hạo Uyên vào phòng, phát hiện Mộ Tiêu Thư đang từ từ trên giường đứng lên, hắn đã đem người cấp ấn trở lại.

"Bệnh nhân nghỉ ngơi thật tốt."

"Thế nhưng ta hiện ở nơi nào đều bình thường, thái y cũng tới nhìn rồi, tìm không ra mao bệnh."

"Thân thể của nàng xảy ra vấn đề, đây cũng là sự thật, ở biết rõ ràng, đều phải hảo hảo dưỡng."

Mộ Tiêu Thư cả tiếng kháng nghị: "Hảo hảo dưỡng không phải là hảo hảo nằm!"

Đàm Hạo Uyên: "…"

Mộ Tiêu Thư từ trên giường ngồi dậy, hỏi: "Thái y có hay không nói lên cái sự tình gì khác?"

"Tỉ như tụ huyết trên đầu nàng?"

Mộ Tiêu Thư trợn to mắt, dùng sức gật đầu.

"Thái y cũng không có cách nào, hắn nói chỉ có thuật châm cứu cao minh mới có cơ hội tán đi tụ huyết. Nàng đừng lo lắng, bổn vương sẽ phái người đi tìm."

Mộ Tiêu Thư trầm mặc một hồi, nàng trái lại chọn được người, chính là Tống Tử Nho, hắn minh xác biểu thị có biện pháp xử lý tụ huyết không biết từ đâu tới này. Mộ Tiêu Thư lưu ý cái này, là bởi vì nàng cảm

giác mình đột phát phát bệnh cùng nó có quan hệ.

Thời gian Mộ Tiêu Thư ở Lân vương phủ tĩnh dưỡng, Mộ phủ nội, Lý thị bởi vì hà chuyện của bao tức giận đến sắp rồ.

"Chờ nàng rơi xuống trong tay của ta, ta nhất định phải chậm rãi dằn vặt nàng, để cho nàng từng điểm từng điểm chậm rãi chết!! Tiêu Chiêu, ngươi nói cái vật kia thấy hiệu quả rồi?"

Mộ Tiêu Chiêu gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ ngoan lệ: "Nếu không còn có dùng, cái mạng kia của nàng lần trước ta đã lấy rồi!"

Lý thị nghe xong mừng rỡ như điên: "Nói như vậy, chúng ta là không phải có thể thử xem cái kia?"

Mộ Tiêu Chiêu nhíu mày: "Ta không quá chắc chắn, khi đó cảm giác đặc biệt cường liệt, sau lại, ta cảm thấy liên hệ so với bình thường đều phải yếu một ít."

"Chẳng lẽ còn quá sớm?" Lý thị mặt lộ vẻ lo lắng: "Tiêu Chiêu, ngươi phải hiểu được nhẫn nại, đợi được sau khi chuyện thành công, chúng ta cũng muốn thế nào thì được thế đó?"

Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu đang ở lặng lẽ đích mưu miệng, một nha hoàn đến gõ cửa, nói có một vị cô nương muốn tìm các nàng, nói mang đến một lời nhắn.

Lý thị lập tức đối nha hoàn nói: "Nhanh lên mời đến."

Vị hắc y nhân này tự xưng mang tiun tức đến nhắn, toàn bộ mặt đều trùm lên hắc sa, thấy không rõ tướng mạo. Thế nhưng Lý thị thấy nàng, lại cùng thấy đại quan một dạng, dáng tươi cười phải nhiều nịnh nọt.

"Cô nương, ngươi ngồi! Có đói bụng không? Khát không khát? Dọc theo đường đi mệt không?"

Lý thị nói năng lộn xộn, vị cô nương kia nhưng chỉ là dứt khoát đưa tay khoát tay chặn lại, ý bảo nàng câm miệng.

74. Chương 74: Đường Mới

Editor: Luna Huang

"Ta chỉ có một câu nói muốn nhắn nhủ, hắn nói: Nếu như các ngươi muốn thất bại trong gang tấc, đại khả tiếp tục tùy hứng làm bậy, bởi vì một lần tùy hứng, thời gian ít nhất phải chậm lại nửa tháng, tình huống

cụ thể vô pháp chuẩn xác dự liệu. Nói xong, cáo từ."

Nàng nói xong rồi, trong nháy mắt đều không muốn ở lâu, như gió đi.

Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu hai mặt nhìn nhau, nét mặt đều có lo lắng, xem ra các nàng còn phải nhẫn nại một trận nữa.

Nữ tử thần bí vừa cất bước, Mộ Triển Mẫn trở lại. Bọn hạ nhân thất kinh chạy vào, trong miệng kêu "Không xong không xong."

Lý thị nắm một người lại vấn: "Cái gì không xong?"

"Lão gia, lão gia hắn..."

"Lão gia làm sao? Ngươi nói mau a!"

"Lão gia hắn tại triều đường đã trúng trượng trách!

"Cái gì?" Lý thị thiếu chút nữa bị hù chết, "Đã trúng bao nhiêu trượng? Có nghiêm trọng không a?"

"Tiểu nhân cũng không biết a, phu nhân, người mau đi xem một chút đi!"

Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu nhất thời lo lắng không gì sánh được. Mộ gia bọn họ có hai cây trụ cột lớn, trụ thứ nhất chính là Mộ Triển Mẫn, hắn là nam nhân, là trụ cột trong cái nhà này. Cây trụ thứ hai đó là Mộ Tiêu Chiêu, bọn họ lớn lao tâm huyết đều nhập vào trên người nàng, đang mong đợi nàng có thể bay lên đầu cành cây biến phượng hoàng.

Hôm nay Mộ Tiêu Chiêu vừa xảy ra chuyện của hà bao, sau này sẽ như thế nào khó có thể dự liệu, bên này cây trụ khác lại xảy ra chuyện, các nàng có thể không nóng nảy sao được?

Hai người vội vã chạy tới nơi cửa chính, bọn hạ nhân chuẩn bị một khối ván cửa, chính chính Mộ Triển Mẫn đặt lên mặt.

Mộ Triển Mẫn như một người chết, tùy người khác khiêng, chính hắn chỉ lo há mồm ai u ai u, hừ dị thường hăng say.

"Lão gia!"

"Cha!"

Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu song song chạy tới, Mộ Triển Mẫn lãnh đạm nhìn thoáng qua Lý thị, chờ ánh mắt quét đến Mộ Tiêu Chiêu, tầm mắt của hắn rồi đột nhiên trở nên ác độc không gì sánh được.

"Ngươi bất hiếu nữ này, ngươi muốn hại chết ta có đúng hay không! Ta không còn trẻ nữa, còn phải thụ loại tội này! Nghiệt nữ, nghiệt nữ!"

Mộ Triển Mẫn liên tiếp mắn, Mộ Tiêu Chiêu vốn là khổ sở, lúc này trực tiếp bị hắn mắng đến khóc. Lý thị một hồi an ủi nữ nhi, một hồi khuyên Mộ Triển Mẫn, bận việc hai bên, lại chưa từng thấy hiệu quả, khóc vẫn là khóc, mắng vẫn là mắng.

Mộ Triển Mẫn một đường từ cửa chính mắng đến phòng ngủ của mình, lại đang trong ngọa thất vẫn mắng đại phu, lúc này mới yên tĩnh một ít. Đại phu thay hắn nhìn thương, lau dược, miệng của Mộ Triển Mẫn lúc này mới nhàn rỗi, có thể nói một chút chuyện ngọn nguồn rồi.

Ngày hôm nay lúc hắn vào triều, không lâu sau đã bị hoàng thượng điểm danh. Hoàng thượng đem hai hà bao ném vào trên mặt của hắn, nói hắn giáo vô phương, làm ra chuyện vũ nhục hoàng tộc. Tuy rằng không phải cố ý, nhưng ảnh hưởng vẫn có, liền do Mộ Triển Mẫn chịu thay, trước mặt của triều thần đánh hơn mười trượng.

"Chỉ là trượng cũng thì thôi, hoàng thượng còn bãi miễn chức quan của ta rồi!"

Mộ Triển Mẫn càng nghĩ càng khổ sở, hắn vốn có một lòng nghĩ muốn thăng quan, bôn tẩu khắp nơi hoạt động, không phải là vì cái này sao? Từ lần trước hoàng thượng tự mình tham gia, cập kê của Mộ Tiêu Chiêu, hắn rất có mặt mũi, vốn tưởng rằng chuyện thăng quan sẽ phải rất thuận lợi, ai biết quan chưa thăng thành, trái lại bị bãi miễn rồi!

Mộ Triển Mẫn suy nghĩ một chút, trừng hướng về phía Mộ Tiêu Chiêu, chỉ vào chóp mũi của nàng mắng: "Ngươi nghiệp chướng này! Ngươi hại chết ta! Ngươi qua đây, không đánh ngươi ta chưa hết giận!"

Mộ gia cứ như vậy nháo làm ầm ĩ qua chừng mấy ngày, lúc này mới bình tĩnh lại.

Thời gian Đàm Hạo Uyên đem chuyện này nói cho Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư vấn: "Kinh qua chuyện này, Mộ Tiêu Chiêu cùng Du vương có hi vọng sao?"

Đàm Hạo Uyên lắc đầu: "Nàng chính là muốn gả, vị tứ hoàng huynh kia của ta cũng không dám thú. Bất quá, phỏng chừng tiếp qua không lâu sau, hôn sự của nàng sẽ có tin tức."

"Là ai?"

Đàm Hạo Uyên cười thần bí, dùng khẩu hình im lặng nói: "Hoàng thượng!"

Sau đó không lâu Mộ Tiêu Thư liền phát hiện, hai hà bao của nàng không chỉ có để cho nàng đùa bỡn Du vương bọn họ, thậm chí còn vị hoàng thượng mượn cớ, làm chuyện hắn muốn làm.

(Luna: Sợ ông hoàng thượng quá T_T)

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên đàm luận qua hôn sự của Mộ Tiêu Chiêu đích mưu ban đêm, một góc hoàng cung, một nữ tử dẫn theo một đèn lồng mờ tối, một mình đi đến cung điện bỏ hoang…

Nương theo ánh đèn lờ mờ, mơ hồ có thể thấy được vẻ đẹp của nàng. Nàng một bên hết nhìn đông tới nhìn tây, một bên bước nhanh hơn.

Một lát sau, nàng đẩy một cánh cửa cung cũ kỹ ra, chui vào trong cung điện. Nàng mới vừa tiến vào thất nội, eo thon đã bị người ôm, há miệng cũng xông tới, trên gò má của nàng sờ loạn.

Nữ tử khanh khách nở nụ cười, giận trách: "Điện hạ bao lâu chưa từng thấy nữ nhân rồi?"

Người sau lưng nàng chẳng những không thu liễm, trái lại làm tầm trọng thêm. Hai người xúm lại một trận hồ đồ, rất nhanh thì y phục trở nên tả tơi, thẳng thắn cùng nhau lăn lộn.

Một trận thở hồng hộc qua đi, mỗi người tự mình mặc xiêm y, lúc này mới bắt đầu nói chính sự.

Đàm Gia Dật mở miệng trước: "Ít nhiều nương nương chỉ điểm, bổn vương mới có thể tỉnh ngộ đúng lúc, bằng không hạ tràng của ngũ đệ chính là hạ tràng của bổn vương."

Liễu phi cười duyên hai tiếng, nói rằng: "Bất quá một cái nhấc tay, chỉ cần điện hạ nhớ kỹ Liễu nhi thật là tốt là được…"

"Đó là tự nhiên, bổn vương quên ai cũng không quên được nương nương."

"Phi phi, là ai bị mê đến thần hồn điên đảo, suýt tý nữa đến tiền trình của mình đều đáp tiến vào?"

"Nương nương lời ấy sai rồi, có thể đem bổn vương mê đến thần hồn điên đảo, há lại là nữ nhân?"

Liễu phi nở nụ cười: "Nói cũng phải, đừng nói là điện hạ, ngay cả hoàng thượng cũng… Ngày khác ta nên chỉ điểm vị đầu gỗ kia một chút, làm cho hắn ngoan ngoãn đem nữ nhi đưa vào cung."

"Đây là ý tứ của hoàng thượng?"

"Tự nhiên. Thế nào, luyến tiếc nha?"

“Bổn vương cũng không dám, hôm nay không phải là hương bột bột, mà là năng thủ sơn dụ.”

“Ngươi minh bạch là tốt rồi… Ngày sau Liễu nhi còn phải dựa vào điện hạ, điện hạ cũng đừng làm cho Liễu nhi thất vọng…”

Trong điện lần thứ hai ồ ồ ồ ồ truyền ra tiếng thở dốc, cho đến đêm khuya.

Liễu phi sửa sang xong, len lén về tới tẩm cung của nàng. Nàng ở trong tẩm cung của mình phát hiện một cái mật đạo, lúc này mới có thể nhiều lần đến cung điện bỏ hoang mà không bị người phát hiện.

Thời gian Liễu phi vào cung muộn, hoàng thượng thân thể bất hảo, phi tần trong cung đã nhiều năm không chỗ nào được dùng, mặc dù là tương đối được sủng ái nàng cũng giống như vậy. Cho nên hài tử không trông cậy nổi, Liễu phi vì tiền trình của mình, chỉ có thể lánh mưu.

Ba ngày sau, nàng phái người mời tới Mộ Triển Mẫn.

“Bổn cung đột nhiên mời Mộ đại nhân chạy đến, có đúng hay không đại nhân thật bất ngờ?”

Mộ Triển Mẫn quả thực thật bất ngờ, hắn khiêm tốn nói: “Không dám để nương nương xưng là đại nhân, Triển Mẫn từ lâu đã bãi miễn chức quan, hôm nay chỉ là một người bình thường mà thôi.”

“Mộ đại nhân không cần tự coi nhẹ mình như vậy, lần này bổn cung chính là muốn nói cho ngươi biết, chỉ cần chiếu theo bổn cung nói đi làm, ngươi không chỉ có thể khôi phục chức quan, thậm chí còn có thể thăng quan, thụ hoàng thượng trọng dụng.”

Lúc tới Mộ Triển Mẫn cũng đã nhiều lần suy đoán, vị Liễu phi này là sủng phi của hoàng thượng, nàng tìm đến mình nhất định là có chuyện gì. Lúc này vừa nghe lời của nàng, chứng minh lo nghĩ của hắn không sai, đây là thượng thiên cho hắn một cơ hội sao?

Mộ Triển Mẫn cung cung kính kính nói: “Thỉnh nương nương chỉ giáo.”

“Mộ đại nhân, ngươi cho tới nay sai liền sai ở mọi việc chỉ nhìn mặt ngoài. Chỉ biết là hoàng thượng coi trọng Mộ gia các ngươi, nhưng không biết vì sao coi trọng. Thử hỏi người nào làm hoàng đế, có thể thả một nữ tử biết lung tú không cần, lại đem nàng lưu cho nhi tử của mình?”

Mộ Triển Mẫn lấy làm kinh hãi, hỏi tới: “Ý của nương nương là?”

“Hoàng thượng sở dĩ lúc lệnh ái cập kê đích thân tới, thưởng thức lung tú là thứ nhất, thứ hai muốn thử trung tâm của các hoàng tử. Hoàng thượng còn trẻ, Mộ đại nhân cảm thấy bổn cung nói đúng không?”

Mộ Triển Mẫn nghe xong lời nói này, nhất thời mồ hôi lạnh nhễ nhại, nói cách khác, hắn vẫn hiểu lầm ý tứ của hoàng thượng, còn ngu hồ hồ trong hố. Thảo nào hoàng thượng muốn bãi miễn chức quan của hắn, còn phải trượng trách hắn. Hắn cùng mấy vị hoàng tử đi được càng gần, lại càng sẽ làm hoàng đế chán ghét.

"Tạ nương nương chỉ điểm, chỉ là kế tiếp hạ quan nên làm như thế nào?"

"Mộ đại nhân, bổn cung kế tiếp muốn nói, đó cũng đều là ý tứ của hoàng thượng, ngươi cần phải nghe cho kỹ. Mộ đại nhân nuôi nữ nhi tốt, nếu từ trước, vậy nhất định là muốn làm hoàng hậu. Thế nhưng hiện tại sao…. Hoàng hậu cùng hoàng thượng của Bắc Vọng chúng ta tình cảm thâm hậu, bất luận kẻ nào đều không thể thay thế được, bất quá hoàng thượng như trước thiếu một kiện long bào… Quốc yến sắp tới, nếu là lệnh ái có thể dâng lên một kiện long bào, nói vậy hoàng thượng sẽ mặt rồng đại, cái này cũng tương thị đồ cưới của lệnh ái."

Mộ Triển Mẫn quỳ xuống đất miệng tạ ân, sau đó mặt mày hồng hào ly khai hoàng cung.

Hoàng tử gả bất thành, có thể gả cho lão hoàng đế cũng không sai. Hoàng hậu không làm được, có thể làm một phi tử cũng không sai. Dù sao Mộ Triển Mẫn hắn đều có thể có chỗ tốt, thế nào cũng không mất mát gì!

Tin tức truyền quay lại Mộ gia, biểu hiện ra tất cả bình tĩnh, nhưng Mộ Tiêu Thư lại biết, trên thực tế căn bản không phải có chuyện như vậy.

Nàng từ mạng lưới tình báo của Đàm Hạo Uyên biết được, Mộ Tiêu Chiêu nghe nói phải gả cho hoàng thượng, nàng mà bắt đầu rầu rĩ không vui, nghiêm trọng thì thậm chí tìm cái chết. Bất quá việc này đương nhiên không thể truyền đi, càng không thể truyền tới trong lỗ tai hoàng thượng, cho nên toàn bộ bị đè ép xuống.

Mộ Tiêu Chiêu kháng nghị một trận, cuối cùng không có biện pháp, cũng chỉ có thể nhận mệnh, bất quá…

"Nàng hình như càng ngày càng hận ta." Mộ Tiêu Thư nói.

"Ai bảo tiểu thư làm hai hà bao, chặt đứt đường nàng gả cho Du vương?"

"Muốn để cho người khác làm đạp cước thạch, liền muốn có giác ngộ một cước đạp hụt, rớt xuống vực sâu vạn trượng."

Mộ Tiêu Thư đang cùng Khởi Thanh nói chuyện phiếm, bên ngoài đột nhiên truyền đến một trận tiếng động lớn huyên náo, Mộ Tiêu Thư nhất thời chính là một trận nhức đầu: "Tại sao lại tới?"

Mộ Tiêu Thư đẩy Khởi Thanh một chút, bên tai nàng nói mấy câu, mình thì cửa sổ nhảy ra ngoài, lại leo lên đỉnh thất đợi.

Lúc này, thập nhị công chúa Đàm Linh Họa đã sấm vào phòng.

Mộ Tiêu Thư nằm ở trên nóc nhà, ngửa đầu nhìn mây trên trời. Phía dưới truyền đến một trận gà bay chó sủa, đánh giá là Đàm Linh Họa lục tung, phải tìm ra Mộ Tiêu Thư.

Khởi Thanh không nhúc nhích nhìn Đàm Linh Họa chung quanh đập loạn, chẳng những không ngăn cản, thời gian Đàm Linh Họa đập đồ, nàng thậm chí còn nhắc nhở.

Chờ Đàm Linh Họa trong phòng này đập đến không sai biệt lắm, bản thân nàng cũng biến thành thở hổn hển, Khởi Thanh lên tiếng.

75. Chương 75: Ai Đau Lòng Hơn

Editor: Luna Huang

"Ta nhớ ra rồi, tiểu thư mới vừa nói nàng muốn đi sát vách tìm ít đồ, đi rồi liền chưa trở về…"

Lời của Khởi Thanh còn chưa nói hết, Đàm Linh Họa đã như một trận gió liền xông ra ngoài, cuốn vào gian phòng cách vách, ngay sau đó một trận thanh âm đánh vỡ không huyền niệm chút nào truyền ra.

Khởi Thanh không nhịn cười được, cười cảm giác mình không phúc hậu. Đàm Hạo Uyên đều là đập đồ a, nàng có đúng hay không có đúng hay không quá phận chút?

Thời gian Thì ở cách vách gầm lên giận dữ truyền ra "Không có!", Quế ma ma rốt cục chạy tới.

Nàng đầu tiên là đến căn phòng của Mộ Tiêu Thư, kết quả phát hiện ngoại trừ Khởi Thanh bên ngoài, cũng chỉ còn lại có đống hỗn độn đầy đất, tất cả vật đáng tiền đều bị đập nát, Quế ma ma không khỏi thương yêu không dứt.

Vấn hướng đi của thập nhị công chúa, Khởi Thanh chỉ chỉ sát vách. Lại hỏi hướng đi của Mộ Tiêu Thư, Khởi Thanh liếc nhìn phía sau của Quế ma ma, nói rằng: "Ta nhớ ra rồi, tiểu thư nàng còn nói qua muốn đi khố phòng tìm chút đồ…"

Trận gió này của Đàm Linh Họa lập tức bay tới khố phòng.

Quế ma ma thấy thế rốt cục hiểu rõ, chỉ vào Khởi Thanh mắng: "Ngươi làm sao có thể như vậy? Mấy thứ này giá trị bao nhiêu tiền ngươi biết không? Đem ngươi bán cũng mua không nổi một kiện!"

Mộ Tiêu Thư trên nóc nhà nghe đến đó, xoay người xuống tới, thân thể linh xảo từ cửa sổ chui vào, thẳng đứng ở trước mặt của Quế ma ma.

"Quế ma ma, ngươi nếu như biết đau lòng, liền nghĩ một chút biện pháp nha. Người ngươi không phụ trách ngăn, đồ bị đập chỉ biết đến quở trách, thực sự là nói chuyện đứng không đau thắt lưng! Hơn nữa, mấy thứ này cũng không Khởi Thanh đập, cũng không phải ta đập, phải đền cũng là thập nhị công chúa đền, có chúng ta chuyện gì?"

"Ngươi… Ta sẽ đem chuyện này nói cho Vương gia!"

"Đi đi đi đi, nhanh đi nói đi. Còn có, nàng hiện tại đến khố phòng rồi, nơi đó đồ càng đáng giá hơn nhiều. Quế ma ma, ngươi thực sự không đi ngăn cản sao?"

Quế ma ma bị nghẹn nói không ra lời, nhưng nghĩ tới đồ trong khố phòng, liền không thể làm gì khác hơn là vội vội vàng vàng đã chạy tới.

"Tiểu thư, làm như vậy thật sự dùng được sao?"

"Đương nhiên hữu dụng! Ngươi suy nghĩ một chút, đồ của vương phủ bị đập, là ta đau lòng, hay là Quế ma ma đau lòng?"

"Thế nhưng đồ trong vương phủ sớm muộn đều là của tiểu thư, theo lý thuyết, chắc là tiểu thư càng đau lòng mới đúng."

Mộ Tiêu Thư nhìn về phía Khởi Thanh, chỉ mình vấn: "Ngươi xem ta như là hình dạng đau lòng sao?"

Khởi Thanh lắc đầu, Mộ Tiêu Thư nhíu mày: "Vậy không phải có kết quả rồi sao."

Cùng ngày, Quế ma ma kiểm kê vật phẩm tổn thất, thấy chữ số trên danh sách, nàng suýt tý nữa phun ra một ngụm lão huyết. Quế ma ma rốt cục vẫn phải nhịn không được, đem chuyện này nói cho Đàm Hạo Uyên.

"Điện hạ, vương phủ vẫn không có nữ chủ nhân, điện hạ không ngại, đem tất cả chuyện trong phủ đều giao cho lão thân xử lý. Thế nhưng lão thân phụ phó thác của điện hạ, hại vương phủ tổn thất nhiều bạc như vậy. Lão thân hổ thẹn, thỉnh cầu điện hạ chọn hiền lương khác!

Quế ma ma đem danh sách bản thân sửa sang lại dâng, khẩn khẩn thiết thiết nói.

Đàm Hạo Uyên nhìn danh sách một chút, trầm ngâm nói: "Lần trước Linh Họa cũng đã tới, thế nào chỉ có ngày hôm nay ra chuyện như vậy?"

Quế ma ma ước gì Đàm Hạo Uyên hỏi cái câu này, lập tức đem lời nói đã nghĩ sẵn trong đầu nói ra.

"Điện hạ, ngày hôm nay thời gian thập nhị công chúa tới, Mộ tiểu thư trực tiếp trốn đi, để Khởi Thanh cô nương tùy ý chỉ hướng đi của nàng. Vì vậy thập nhị công chúa chung quanh tìm lung tung, càng là tìm không được, tính tình lại càng lớn, đồ bị phá đi thì càng nhiều, cuối cùng thành một kết quả như thế."

Đàm Hạo Uyên nghe vậy sửng sốt một chút, hắn hầu như có thể tưởng tượng phản ứng của Mộ Tiêu Thư. Nàng ra một chủ ý như thế, kỳ thực chính là muốn họa thủy đông dẫn, để cho người khác xử lý Đàm Linh Họa cái phiền toái này, chính nàng tốt một thanh tĩnh.

Quế ma ma thấy Đàm Hạo Uyên thờ ơ, nói bổ sung: "Không chỉ có như vậy, lão thân còn từ chỗ nha hoàn nghe được, Mộ tiểu thư vấn Khởi Thanh, đồ của vương phủ bị hỏng rồi nàng tương đối đau lòng, hay là lão thân tương đối đau lòng. Trời đất chứng giám, lão thân đau lòng đồ của vương phủ là đúng, thế nhưng Mộ tiểu thư cũng quá không chú ý rồi, vương phủ đối với nàng mà nói, cứ như vậy không có gì sao?"

Nghe đến đó, Đàm Hạo Uyên cuối cùng cũng gật đầu một cái: "Quả thực."

Hai mắt Quế ma ma sáng ngời: "Thỉnh điện hạ chỉ điểm sai lầm, nói cho lão thân nên làm thế nào mới tốt."

"Quế ma ma, ngươi vì vương phủ vất vả cực nhọc nhiều năm như vậy, đích xác khổ cực, nên bổn vương quyết định chuẩn thỉnh cầu của ngươi."

Nụ cười trên mặt Quế ma ma dần dần tiêu thất, nàng không có nghe lầm chứ? Đây chẳng qua là lời khách sáo của nàng a! Bản ý của nàng là muốn cho Vương gia quản Mộ Tiêu Thư, hảo hảo nghiêm phạt nàng a. Nói tới nói lui, ngày hôm nay hỏng nhiều đồ như vậy, cùng nàng là có quan hệ rất lớn.

Đàm Hạo Uyên nói tiếp: "Về phần do ai tới đảm nhận, bổn vương có một người chọn tốt."

Mộ Tiêu Thư thân là nữ chủ nhân tương lai của vương phủ, lại không có chủ nhân ông ý thức như vậy, thực sự là không được. Nên Đàm Hạo Uyên quyết định, sau này để nàng tới quản lý, cũng để cho nàng sớm cương thượng.

Hành động của Đàm Hạo Uyên rất nhanh, Mộ Tiêu Thư rất nhanh thì nghe nói tin tức này.

"Cái gì? Để ta quản gia?" Mộ Tiêu Thư như đem đầu lắc như trống lắc, "Cả ngày củi gạo dầu muối, phiền phức, ta mới mặc kệ chuyện của phiền toái như vậy."

Đàm Hạo Uyên không nghĩ tới Mộ Tiêu Thư sẽ cự tuyệt đến triệt để như thế, người khác vì quyền quản gia, đều là giành đầu rơi máu chảy, nàng ngược lại, đưa đến trước mặt nàng cũng không muốn.

"Ta vì thay nàng tìm danh y, phái người chung quanh thẩm tra, nàng đến chút chuyện nhỏ này cũng không

chịu giúp ta?"

Mộ Tiêu Thư cảm giác mình là có chút đuối lý, nhân tiện nói: "Ta xem Quế ma ma muốn nhúng tay vào tốt vô cùng, để cho nàng tiếp quản nha."

"Làm phiền nàng, ngày hôm nay vương phủ tổn thất một số bạc lớn, trong đó còn có mấy thứ thu tàng phẩm tuyệt bản nữa."

Mộ Tiêu Thư một trận chột dạ, tuy nói người đập đồ không phải nàng, nhưng ở dưới sự dẫn đường có chú ý của nàng, vương phủ không duyên cớ tổn thất không ít, xác thực nàng cần phụ phần trách nhiệm.

Thấy Mộ Tiêu Thư có điều buông lỏng, Đàm Hạo Uyên không ngừng cố gắng: "Bổn vương mỗi tháng trả nàng năm nghìn lượng, phí làm quản gia khổ cực."

Có bạc? Mộ Tiêu Thư có chút động lòng, suy nghĩ của nàng vòng vo chuyển, nói rằng: "Ta còn có một cái yêu cầu."

"Nói."

"Ngươi trước đem thập nhị công chúa giải quyết đi, nàng tới ta còn là muốn tránh, ta càng tránh nàng càng nháo, tiếp tục như thế xuống phía dưới vương phủ sắp phá sản."

Đàm Hạo Uyên đáp ứng rất kiên quyết: "Không thành vấn đề."

Nhìn nụ cười của hắn, Mộ Tiêu Thư không rõ có loại cảm giác bị hắn tính kế.

Đối với thập nhị công chúa, biện pháp xử trí của Đàm Hạo Uyên rất đơn giản. Hắn thẳng ra lệnh, không cho phép thập nhị công chúa tiến Lân vương. Lý do là nàng tới một lần, trong phủ liền muốn cùng nhau chịu đựng hạo kiếp, Lân vương Lân vương quá nghèo, thực sự không chịu nổi lăn qua lăn lại như vậy.

Sau khi thập nhị công chúa biết được, hung hăng nháo vài lần. Thế nhưng hộ vệ của Lân vương phủ đều là một đám người bất cận nhân tình, mặc cho nàng thế nào nháo, chính là đừng nghĩ bước vào vương phủ nửa bước.

Thập nhị công chúa nháo mệt mỏi, tức giận đến không bao giờ nghĩ đến Lân vương phủ. Bất quá nàng chỉ là mạnh miệng, nhưng căn bản không chịu đựng được, cuối cùng bảo chứng nhất định bỏ xấu tính của mình, lúc này mới chiếm được chấp thuận.

Cứ như vậy, Đàm Hạo Uyên dễ dàng đã đem điêu ngoa của Đàm Linh Họa hơn phân nửa.

Bên tai của Mộ Tiêu Thư rốt cục thanh tĩnh, bắt đầu tốn tâm tư suy nghĩ việc quản gia. Chỉ bất quá nàng không biết là, lại có một phong thư bị đưa đến trong tay của Quý Thanh Nguyệt.

Tịnh Nguyệt am nội, Quý Thanh Nguyệt đã đem một phong thư nhìn nhiều lần.

Thập nhị công chúa khi còn bé còn không có điêu ngoa tại như tại như vậy vậy, khi đó, nàng là một vị muội muội của Đàm Hạo Cảnh ca ca đã qua đời của Đàm Hạo Uyên phi thường sủng ái, cho nên Đàm Hạo Uyên đối với nàng cũng là ái ốc cập ô, vẫn luôn theo nàng.

Thế nhưng hôm nay, Đàm Hạo Uyên dĩ nhiên đối với thập nhị công chúa hạ lệnh cấm, không cho phép nàng tiến nhập vương phủ của mình nửa bước!

Chủ yếu hơn chính là Quế ma ma, nàng từ nhỏ nhìn Quý Thanh Nguyệt lớn lên, sau lại theo nàng đến thái tử phủ. Sau này, thái tử mất, nàng liền dẫn liền dẫn Quế ma ma đi tới Lân vương phủ.

Nàng lúc đó thầm nghĩ cầu được thanh tĩnh, căn bản không quản chuyện của vương phủ, hầu như chuyện gì đều là Quế ma ma lo liệu. Hôm nay Đàm Hạo Uyên tước đoạt quyền chưởng gia của Quế ma ma, thực sự là vật là người?

Quý Thanh Nguyệt quả thực không thể tin được hai mắt của mình, đây thật là Đàm Hạo Uyên nàng biết sao? Bây giờ Lân vương phủ, vẫn là vương phủ nàng quen thuộc sao?

Có thể, nàng là thời gian nên trở về một chuyến rồi.

Trong Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư chính thức thủ quản lý chuyện trong phủ. Chuyện thứ nhất nàng làm, chính là chọn người.

Vương phủ lớn như vậy, không có khả năng cái gì đều thân lực thân vi. Nói vậy, đừng nói một tháng cho nàng năm nghìn lượng, dù cho cho nàng năm vạn lượng nàng cũng tuyệt sẽ không làm, cho nên chọn người là vô cùng trọng yếu.

Mộ Tiêu Thư suy tính người đầu tiên chọn chính là Quế ma ma.

Nàng cùng Quế ma ma nháo qua một ít không thoải mái, thế nhưng nàng không phải không thừa nhận, Quế ma ma là đúng một người hiểu rõ tình huống trong vương phủ nhất. Nếu có nàng hỗ trợ, chuyện kia dễ rất nhiều. Mộ Tiêu Thư đầu tiên muốn khảo sát, chính là cái này chính là cái này có thể dùng hay không.

“Khởi Thanh, ngươi đối với Quế ma ma hiểu được bao nhiêu?”

“Quế ma ma rất sớm đã vào vương phủ, nàng là bồi giá của thái tử phi, trước kia là vú nuôi của thái tử phi. Thái tử qua đời, liền mang theo Quế ma ma tới Lân vương phủ.”

“Nói như vậy, nàng cùng Quý Thanh Nguyệt cảm tình rất thâm hậu.”

“Đúng vậy, lúc thái tử gặp chuyện không may, thái tử phủ rất nhiều người đều chạy mất. Người của chính thái tử phi cũng không ít, bất quá Quế ma ma lưu lại. Có người nói mỗi lần thái tử phi nói lên chuyện này, đều rất cảm động.”

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm một hồi, hỏi: “Quế ma ma hy vọng Quý Thanh Nguyệt gả cho Đàm Hạo Uyên sao?”

“Vâng, ta nghe nói nàng khi đó bình thường khuyên thái tử phi, để cho nàng quên thái tử, cùng điện hạ cùng một chỗ.”

“Một vấn đề cuối cùng, Quế ma ma cùng Quý Thanh Nguyệt hiện tại có vãng lai hay không? Tỉ như nói thư từ qua lại các loại.”

“Quế ma ma luôn luôn sẽ viết thư cho thái tử phi, quý phủ có một người chuyên môn phụ trách thay bọn họ truyền tin.”

Mộ Tiêu Thư hỏi xong, cũng nhận được đáp án bản thân cần, cuối cùng hạ một cái kết luận: “Vị Quế ma ma này tốt thì tốt, đáng tiếc không có cách nào dùng.”

Khởi Thanh hỏi: “Vì sao?”

“Bởi vì nàng tâm quá hẹp, tuyệt đối không thể hướng ta bên này dù cho nghiêng chỉ một chút. Hơn nữa… Mà thôi, không đề cập nữa.”

Mộ Tiêu Thư nói xong, từ trên giấy đem Quế ma ma gạch đi.

Những ngày kế tiếp, nàng đem một ít quản sự cùng bà tử trong vương phủ gọi tới hỏi, thẳng hỏi đến nàng miệng khô lưỡi khô, tiếng nói cũng sắp yếu. Bất quá nỗ lực là có hồi báo, Mộ Tiêu Thư cuối cùng từ trong đó chọn ra một số người mình dùng được.

Về phần Quế ma ma, Mộ Tiêu Thư vì nàng an bài một việc thanh nhàn, ít làm chuyện gì, nhưng cho nàng chỗ thật là tốt cũng không ít.

Bước đầu tiên chọn người hoàn thành, Mộ Tiêu Thư tiến hành rồi bước thứ hai —— huấn luyện.

Thụ người dĩ ngư không bằng thụ người dĩ cá(Luna: tác giả ghi không đúng thành ngữ nên mình dịch không được đặt nguyên văn là như vậy) người là căn bản, nàng đã có một nhóm người ưu tú, kế tiếp phải làm, chính là để cho bọn họ dựa theo công tác nàng thích triển khai, đây là mục đích của huấn luyện.

Mộ Tiêu Thư cải tiến bộ phận cách làm, rút lui một ít quy củ cũ, định một ít quy củ mới. Nàng đem những cách làm này dạy cho người quản sự, do bọn họ tự dạy thủ hạ của mình.

Mộ Tiêu Thư làm một chuyện cuối cùng, cải tiến giám sát cùng khen thưởng.

Toàn bộ sau khi hoàn thành, Mộ Tiêu Thư từ một người bận rộn lần thứ hai trở về làm người rảnh rỗi. Chuyện của Vương phủ ngay ngắn rõ ràng ngay ngắn rõ ràng, nàng chỉ cần hoàn thành mấy bước trong đó là được.

76. Chương 76: Bất Phục Khí A

Mọi người click ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư giải quyết xong nội vụ vương phủ, liền đem chuyện của phường một lần nữa buông ra. Vậy mười dược phường cần không chỉ là cửa hàng cùng dược liệu, còn cần người hiểu công việc, mà chuyện này liền do Mộ Tiêu Thư phụ trách, cho nên nàng có rất nhiều chuyện phải làm.

Ngay thời gian Mộ Tiêu Thư bận bận rộn rộn, dưới mặt ngoài vương phủ bình tĩnh, cũng mạch nước ngầm bắt đầu khởi động.

Quế ma ma tháo xuống trọng trách quản lý nội vụ vương phủ, thân phận tuy rằng thay đổi, vẫn như cũ oai phong. Nàng ở quý phủ cũng hơn bất kỳ một ma ma nào, nghiễm nhiên mới có quy cách của một tiểu chủ tử. Thế nhưng địa phương như trước, hôm nay lại môn đình vắng vẻ, hầu như ít có người ít có người tới cửa.

Quế ma ma một mình ăn điểm tâm thanh thanh lãnh lanh, nghĩ đến quang cảnh nơi này vốn náo nhiệt, trong lòng không khỏi thầm hận.

Ngày thanh nhàn của nàng, ăn mặc có hơn trước rất nhiều, thế nhưng duy có một chút không để cho nàng thoả mãn. Không có quyền trong tay, không người để ý nàng!

Quế ma ma quen với tư vị nói một không người dám nói hai, đâu quạnh quẽ như vậy? Dĩ vãng, công tử tiểu thư nhà khác đều phải cho nàng vài phần mặt mũi! Nếu như cứ theo đà này, còn có mấy người sẽ nhớ kỹ Quế ma ma nàng? Cũng may trong vương phủ, nóng nảy cũng không chì có một mình nàng.

Dùng qua bữa ăn không lâu, một nam tử sầu mi khổ kiểm đến bái phỏng Quế ma ma.

"Quế ma ma, người nghĩ một chút biện pháp nha! Nguyên bản vị trí tổng quản sự trù phòng nhất định là ta, thế nhưng vị Mộ nhị tiểu thư kia tháp thủ, như thế rất tốt, để cho người khác chiếm tiện nghi rồi!"

"Ta bây giờ còn phải nhìn sắc mặt người hành sự, trước đây cái gì đều là ma ma người định đoạt a! Này không, nhiều hơn một đống quy củ, đây là cái gì cùng cái gì a, buồn đến tóc ta bạc hết rồi! Người nhìn, tóc bạc ta đây, người nhìn!"

Quế ma ma liếc mắt nhìn người trước mặt, bắp thịt của bộ mặt khẽ động, tự tiếu phi tiếu nói: "Nghe nói quy củ của ngươi học được tốt vô cùng a, nàng không phải là còn khen ngươi sao? Học cái gì cũng nhanh, rất thông minh, ta đều nghe nói. Thế nào Thế nào lúc này trái lại đến chỗ ta tố khổ?"

Vương quản sự cười khổ một tiếng: "Quế ma ma, người cũng đừng nói giỡn ta!" Nếu là ta không học, hay là học không được khá, nàng lập tức là có thể cho người thế ta. Người khoan hãy nói, nàng là thật dám a! Ta đây trên có già dưới có trẻ, còn có thể làm sao?"

"Chuyện của Lão Từ người có nghe nói không? Nàng một mất hứng, trực tiếp đem người ném ra vương phủ, còn mời về một ngoại nhân! Nàng thật là cái gì đều làm được, ta đây không phải là không có biện pháp sao! Người xin bớt giận, chớ cùng tiểu nhân so đo."

"Hừ hừ, ta có thể có biện pháp nào."

Vương quản sự không dám tin vấn: "Lẽ nào, cứ như vậy?"

Quế ma ma đi tới cửa, thăm dò nhìn xung quanh hai cái, sau đó đóng cửa một cái, quay đầu hướng Vương quản sự nói: "Ta chưởng quản nội viện vương phủ lâu như vậy, đối với việc trong trong ngoài ngoài đều không thể quen thuộc hơn nữa. Nàng thứ nhất, lập tức đoạt vị trí của ta, trong lòng ta đây, cũng là không phục!"

Vương quản sự vừa nghe hấp dẫn, lập tức nói: "Đúng a, Quế ma ma người là ai, dù cho nàng là Vương phi tương lai, hiện tại cũng còn là chưa qua cửa a. Cho dù qua cửa, nàng cũng không có thể đối đãi với ma ma như người vậy a."

"Nàng có thể lên làm Vương phi hay không, còn chưa nhất định!"

Vương quản sự sửng sốt, tròng mắt quay mồng mồng một vòng, chẳng lẽ trung gian còn có cái gì mờ ám?

"Quế ma ma, vậy ý của người là?"

"Ngươi qua đây." Quế ma ma hô, sau đó nói khẽ với quản sự mấy câu.

Vương quản sự nghe xong, do dự nói: "Thế nhưng như vậy, ta sợ..."

"Ngươi sợ? Ngươi sợ thì cút!" Quế ma ma cười lạnh nói, "Sau này ngươi liền nhìn sắc mặt người sống qua là được rồi, cũng đừng đến trước mặt ta oán giận, dù sao cuộc sống của ta vẫn là so với ngươi tốt hơn nhiều lắm."

Vương quản sự lập tức cười làm lành, giải thích nói: "Ta không phải là ý tứ này, chỉ là người cũng biết, nàng là một chủ thủ đoạn độc ác, này vạn nhất…"

"Vạn nhất thì thế nào? Ta mới không sợ nàng! Ngươi thẳng đi làm, đến lúc đó tự có người bảo hộ chúng ta."

"Có thể thỉnh ma ma nói rõ?"

Quế ma ma ngang Vương quản sự một mắt: "Đừng hỏi nhiều!"

Quản sự quản sự ngượng ngùng ly khai, ra khỏi chỗ của Quế ma ma, hắn trở về trù phòng một chuyến, đón liền từ thiên môn ra vương phủ, vừa vặn nhìn thấy một chiếc xe ngựa đi ra ngoài.

Vương quản sự theo bản năng đem mình dấu đi, thẳng đến mã xa từ trong tầm mắt của hắn tiêu thất, rồi mới từ chỗ trốn đi ra, lá cây trên người run lên.

"Ai, đó không phải là Mộ nhị tiểu thư sao? Mã xa cùng xa phu của nàng ta đều nhận ra, suốt ngày còn rất bận rộn!" Vương quản sự lẩm bẩm hai câu, từ cửa nhỏ ra phủ.

Mộ Nhất lái mã xa chuyên dụng, đem Mộ Tiêu Thư đưa đến dược phường.

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh vừa đi vào, thì có một vị nam tử tiến lên đón.

Vị nam tử này họ Sở, là người tổng phụ trách dược phường này, cũng chính là phường chủ. Tuy nói hắn là phường chủ, thế nhưng người trong dược phường phàm đều biết, vị phường chủ này đối mặt với Mộ cô nương, vậy cũng là khách khí, vạn sự đều lấy làm chủ.

Sở phường chủ cười tiến lên: "Mộ tiểu thư tới sớm như vậy a."

"Người đều tới sao?"

"Cái này… Tới một bộ phận, còn dư lại vẫn còn đang đến đây."

"Chờ người đến đông đủ, mới gọi ta." Mộ Tiêu Thư nói, cùng Khởi Thanh vào chế dược thất dành riêng cho nàng.

Sở phường chủ nhìn nàng bỏ đi, sau đó biểu tình nghiêm túc, hướng một người vấn: "Có mấy người chưa tới? Nhanh đi thúc giục, nếu còn không tới, thẳng thắn để cho bọn họ đừng tới đây đừng tới đây nữa! Mộ tiểu thư cũng đã đến, những người này thực sự là không tự giác."

"Thời gian thương xúc, chúng ta nhất thời cũng tìm không được người thích hợp, nên chỉ có thể đến từng nhà tìm người, bọn họ khó tránh khỏi liền có chút ngạo khí."

"Nhanh đi đi, ta không rảnh nghe ngươi nói những lời vô ích này!"

"Vâng, vâng."

Ước chừng qua thời gian một nén nhang, Sở phường chủ tự mình đi tìm Mộ Tiêu Thư, nói cho nàng biết người không sai biệt lắm đều đến đông đủ, để cho nàng đến.

Mộ Tiêu Thư theo Sở phường chủ đến đại đường của dược phường, đến cửa, chợt nghe bên trong một trận hò hét ầm ỉ. Nghe thanh âm nói chuyện trời đất, thậm chí còn có cãi nhau!

Những thứ này đều là ai? Thế nào loạn như vậy?

Mộ Tiêu Thư nghi ngờ nhìn về phía Sở phường chủ, đối phương cũng có chút lúng túng cười cười, vội vã đi vào trong đường, hô to an tĩnh. Hắn hô một lúc lâu, bên trong mới rốt cục yên tĩnh trở lại.

Thất nội tụ tập hơn mười người, trẻ tuổi có cũng có tuổi già, trong đó có ước chừng một nửa người ăn mặc xiêm y lam sắc chuyên dụng của dược phường, chắc là từ dược phường trực tiếp chọn lựa ra, còn dư lại thì mặc đủ loại, từ trong thành các đại y quán thậm chí có bên ngoài tìm đến.

Sở phường chủ đi tới phía trước nhất, đối mặt mọi người mở miệng nói rằng: "Kinh qua khảo sát của phường ta, chư vị đều là nhân tài đứng đầu, khả kham trọng dụng. Chỉ bất quá, vì thích ứng sự vụ trong phường, còn cần học tập một ít tri thức, lý giải một ít quy định của phường nội, minh bạch ý tứ của bổn phường chủ không?"

"Minh bạch."

"Nhanh lên bắt đầu đi, trước đều đã nói."

Sở phường chủ nghe vậy vui mừng gật đầu: "Như vậy, chuyện kế tiếp giao cho Mộ cô nương rồi."

Hắn nói xong lui qua một bên, ngồi xuống trên một cái ghế, tựa hồ chuẩn bị bàng quan. Mộ Tiêu Thư thay thế hắn, đến vị trí mới vừa rồi hắn ngồi.

Một cô nương đột nhiên lên sân khấu, nhất thời để người ở chỗ này đều sửng sốt một chút, ngay cả đệ tử xuất từ dược phường này nét mặt đều là vẻ không hiểu. Thật sự là Mộ Tiêu Thư tương đối thấp điều, dù cho trong dược phường, đều là vùi ở địa phương của mình, xuất nhập đều tương đối thần bí. Biết lai lịch của nàng, cũng chỉ có thành viên trung tâm của dược phường.

"Một cô nương gia, nàng có thể làm cái gì?"

"Người này là ai vậy? Nàng tới làm gì?"

Mọi người đều nhỏ giọng nới sự nghi ngờ của mình, Sở phường chủ mặt lộ vẻ lo lắng, tùy thời chuẩn bị tiến lên khống chế tràng diện. Mộ Tiêu Thư thấy bọn họ nhất thời sẽ không an tĩnh lại, cầm lấy một cục gạch, trên bàn dùng sức đập một cái.

"Ba" Một tiếng vang thật lớn, trong đường lặng ngắt như tờ.

"Thời gian ước định vốn là nửa nén hương trước mới đúng, nhưng là là bởi vì vó một số người đến muộn, nên chúng ta lãng phí không ít thời gian. Ta muốn nói điểm thứ nhất, đến trễ trừ lương tháng, mỗi ngày ai đến đúng giờ có thể toàn bộ chuyên cần, cụ thể ta đều nhớ. Giúp ta phát một chút."

Một danh đệ tử trẻ tuổi đứng dược phường nâng lên một xấp thư, bắt đầu phát.

Mộ Tiêu Thư nói bổ sung: "Bởi hôm nay là ngày đầu tiên, nên xem như ngoại lệ, không trừ lương tháng, ngày mai bắt đầu thực thi."

Lúc phát xong, Mộ Tiêu Thư cho bọn hắn một ít thời gian xem lướt qua, đại thể lý giải nội dung bên trong. Mọi người đều vùi đầu xem.

Sở phường chủ an tâm rất nhiều, nghĩ thầm bản thân không sai biệt lắm có thể ly khai. Thế nhưng ngay thời gian dự định, Mộ Tiêu Thư chuẩn bị muốn mở miệng nói chuyện, có người đột nhiên đứng dậy.

"Chờ một chút, ta có chuyện muốn nói!"

Người này tuổi chừng chừng bốn mươi, vóc người thon gầy, nhìn y phục cũng không tệ lắm, nói vậy cuộc sống trước kia cũng rất tư thuận.

Mộ Tiêu Thư gật đầu: "Mời nói."

Nam tử vuốt râu cá trên của mình, khoan thai mở miệng nói: "Ta nguyên là tế thế y quán tọa đường đại phu, họ Triển danh Kiều. Được quý dược phường mời tới đây. Ta là cố tình làm ra một phen sự nghiệp, nhưng nhìn gặp các ngươi, để một nữ nhân xuất đầu lộ diện, còn để giáo huấn ta, này nói cái gì nha!"

Nói xong lời cuối cùng, trong lời nói khinh miệt không cần nói cũng biết.

Khởi Thanh bên người Mộ Tiêu Thư sắc mặt nhất thời khó coi, bị Mộ Tiêu Thư ngăn cản, mới không có phát tác.

Sở phường âm thầm thở dài, chuyện này vốn có do hắn an bài người đến làm rất tốt, không cần Mộ Tiêu Thư tự mình đứng ra, nhưng hết lần này tới lần khác bọn họ căn bản không có chọn người thích hợp, cách làm của Mộ Tiêu Thư cùng dĩ vãng của bọn họ, không người nào có thể đảm nhiệm được. Việc này quan hệ trọng đại, cho nên chỉ có thể để Mộ Tiêu Thư tự mình đến làm.

Sở phường chủ đứng dậy nói rằng: "Triển Kiều, lúc ban đầu, dược phường đã cùng ngươi ước định xong, người dược phường ra, thống nhất học tập một ít quy củ của bổn phường, bao quát tập quán cách làm ngày thường của ngươi, đều phải tiến hành tương ứng thay đổi. Ngươi cũng là đáp ứng, thế nào lúc này trái lại muốn thay đổi?"

"Sở phường chủ, ta là đáp ứng rồi không sai, hiện tại ta vẫn là ý đó. Thế nhưng phường chủ, chúng ta là hướng về phía danh vọng của ngươi mà tới, ngươi làm sao có thể dùng một nữ nhân phái chúng ta đây? Nữ nhân này là đẹp không sai, bất quá cũng chỉ có thể ở nhà, thả ở chỗ này, hắc hắc!

77. Chương 77: Đánh Giá Vó Người

Mọi người click ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Triển Kiều thốt ra lời này, những người hữu tâm khác đều phụ họa, gật đầu không ngừng, chỉ có một ít số bộ phận người hé răng, còn đang quan sát.

Sở phường chủ nhất thời mồ hôi lạnh ứa ra, nghĩ thầm Triển Kiều này thực sự là muốn chết, nếu là hắn biết mình là nói chuyện với người nào, còn dám như vậy sao? Hắn muốn giảng hòa một chút, bất quá Khởi Thanh đoạt đằng trước.

Khởi Thanh phẫn mà khai ra một bước, mắng: "Mù con mắt chó của ngươi, biết ngươi là đang nói chuyện với người nào không? Tiểu thư nàng là…"

"Khởi Thanh!" Mộ Tiêu Thư cản lại lời của nàng, Khởi Thanh không cam lòng ngậm miệng.

Triển Kiều bọn họ vừa nghe không đúng, đều có chút do dự, chẳng lẽ nữ tử này thật có cái lai lịch lớn gì, nên Sở phường chủ mới thật coi trọng nàng như thế? Nếu quả thật là như vậy, vậy bọn họ thì có phiền

toái, bọn họ đang còn muốn ở dược phường phát huy một mảnh thiên địa.

Lúc này Mộ Tiêu Thư mỉm cười, nói rằng: "Nha hoàn lanh mồm lanh miệng, chớ để ở trong lòng. Triển đại phu, ngươi đã không phục, không bằng nói một biện pháp ngươi có thể phục ra, ta bảo chứng phối hợp, thế nào?"

Triển Kiều thấy Mộ Tiêu Thư tốt như vậy nói, nhất thời đối với nàng coi thường vài phần, càng phát ra không chút kiêng kỵ.

"Cách gì cũng được? Bất quá mặc kệ dùng cách gì, ta cuối cùng là sẽ không một nữ nhân."

"Đều được, Triển đại phu mời nói."

Triển Kiều suy tư chỉ chốc lát, nói rằng: "Triển gia chúng ta có một bí phương độc nhất vô nhị, dược hoàn chế được vẫn rất được hoan nghênh, dù cho Mộ cô nương cô lậu quả văn, cũng nên nghe qua mới phải."

Hắn nói từ trong tay áo móc ra một bình nhỏ, hướng lòng bàn tay đổ ra một viên dược.

"Hắc hắc, rất nhiều người muốn ăn cắp bí phương, nhưng đến nay không một người thành công. Có người có thể nhận ra bốn năm ngũ vị dược bên trong, có người có thể nhận ra bảy tám ngũ vị dược bên trong. Mộ cô nương, không bằng ngươi cũng tới nhận thức thử, nếu như có thể nói đúng mười ngũ vị dược, Triển mỗ tâm phục khẩu phục."

Sở phường chủ trong nháy mắt ngốc lăng, xua tay nói rằng: "Triển Kiều, biện pháp này không thích hợp, vẫn là đổi đi."

"Thế nào không thích hợp? Liền biện pháp này! Thế nào, Mộ cô nương không dám?"

Khóe miệng Sở phường chủ giật một cái, lại hỏi: "Ngươi xác định nhất định phải dùng biện pháp này?"

"Phi thường xác định! Bất quá Sở phường chủ, ngươi phải tránh một chút, không thể giúp nàng làm bừa a."

Bản thân là Sở phường chủ là người một chế dược, còn rất nổi danh, sau lại mới được phường chủ dược phường. Triển Kiều đây là lo lắng hắn sẽ ra tay, nói không chừng thật đúng là có thể nhận ra mười vị dược kia.

"Làm bừa không cần phải nói, bổn phường chủ là lo lắng đối với Triển Kiều ngươi không công bằng, phải biết rằng, Mộ cô nương là dược sư đệ nhất tịch của chúng ta, bổn phường chủ đều chỉ có thể ngắm bóng lưng."

Triển Kiều nghe vậy sửng sốt, có chút do dự, lúc này một thanh âm khác chen miệng nói:

"Đệ nhất tịch? Sở phường chủ là đang nói đùa đi? Ngươi là muốn cho Triển Kiều biết khó mà lui? Phường chủ thiên đãi nàng như vậy, cũng không biết nàng có làm có được hay không!"

Người nói chuyện là một thanh niên nhân môi hồng răng trắng, tướng mạo thật tốt, đến Mộ Tiêu Thư đều thấy sửng sốt. Sau đó nàng nhìn chằm chằm người nọ nhìn nhiều hai mắt, không khỏi cảm thấy buồn cười, vị này một nữ giả nam trang Hoa Mộc Lan!

Triển Kiều nghe xong lời nói này, tinh thần lại là rung lên, hào sảng nói: "Nếu có người có thể nhận ra mười vị dược, Triển mỗ tâm phục khẩu phục! Còn nói cái gì có công bằng hay không a. Mộ cô nương, ý của ngươi như thế nào?"

"Ngươi đã kiên trì, ta cũng không ý kiến."

Sở phường ha hả cười hai tiếng, đối với Mộ Tiêu Thư nói: "Ở đây giao cho cô nương, ta đi xem lô dược hôm qua."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, Sở phường chủ buông xuống mười vạn một tâm. Muốn nói khác, hắn còn không dám bảo đảm, thế nhưng nhận thức dược loại sự tình này, không có người so với Mộ Tiêu Thư càng am hiểu! Các màu phối phương của dược phường, hầu như đều là nàng làm ra a! Mặc kệ dược gi đến trong tay của nàng, đều phải lộ ra nguyên hình!

Triển Kiều thấy Sở phường chủ đi, càng cao hứng, thúc giục: "Chúng ta đây ở đây mà bắt đầu?"

"Chờ một chút, cứ như vậy bắt đầu chẳng phải là quá không thú vị?"

Mộ Tiêu Thư vừa nhìn, lại là vị "Hoa Mộc Lan" kia!

Khởi Thanh ở bên tai nàng nhỏ giọng nhắc nhở: "Tiểu thư, ta xem nàng thật ra là nữ nhân, không biết vì mục đích gì xâm nhập vào dược phường."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, ở Bắc Vọng, đối nữ tử xuất đầu lộ diện chưa nghiêm khắc như vậy, thế nhưng công nhiên đi ra làm việc còn lại là hiếm thấy. Người trước mắt này còn cố ý mặc nam trang che giấu tai mắt người, động cơ càng không tinh khiết.

Mộ Tiêu Thư thẳng thắn hỏi: "Vị này hai lần xen mồm, thế nhưng có ý kiến gì gì càng nói?"

"Không sai, ta nghĩ tới một biện pháp, có thể tăng điểm thú vị, lại nhìn Mộ tiểu thư có dám chơi hay không!"

“Chơi? Dược còn không phải cho ngươi đùa sao. Ngươi tới dược chẳng lẽ không phải là vì làm việc, mà là vì ngoạn? Ta trái lại tò mò, ngươi đến cùng là ai?”

Mộ Tiêu Thư nói nhìn về phía đệ tử bên người vị kia, đối phương vội vã xuất ra một phần danh sách, đối chiếu nhìn một hồi, nói: “Hắn là Chu Minh Nam, trải qua người giới thiệu qua mà tới.”

Nếu là có người giới thiệu, nói rõ lai lịch chắc là thuần khiết, bởi vì nếu như xảy ra chuyện gì, người tiến cử là phải phụ trách nhiệm liên quan. Chỉ là Mộ Tiêu Thư nghi hoặc lại nặng hơn.

“Ai nha, rốt cuộc là cái chủ ý gì a? Có thể hay không nói nhanh một chút?” Triển Kiều không kịp đợi, mở miệng giục.

“Ta cũng muốn nhanh lên một chút a, thế nhưng ngươi xem một chút, Mộ tiểu thư nàng không dám!” Chu Minh Nam một đôi đôi mắt sáng thẳng nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, khóe môi kiều, khuôn mặt khiêu khích.

“Xem ra ta không tiếp thụ cũng không được, nói một chút coi đi, suy nghĩ của ngươi.”

“Nếu như ngươi thắng, để Triển Kiều mang bí phương độc nhất vô nhị của hắn giao cho ngươi làm hoàn chỉnh, đồng thời quỳ xuống dập đầu chín cái, hướng Mộ tiểu thư nhận lỗi mới vừa rồi vô lễ. Nếu như ngươi thua, vậy hô to ba tiếng ” Ta là phế vật“, sau đó lập tức ly khai dược phường, làm sao?”

Triển Kiều đối với bí phương tổ truyền nhà mình phi thường tự tin, nhất tâm thầm nghĩ tỏa tỏa nhuệ khí của Mộ Tiêu Thư, cho nên lập tức đáp ứng. Mộ Tiêu Thư do dự.

Chu Minh Nam lắc đầu than thở: “Nguyên lai Mộ tiểu thư đến điểm ấy can đảm cũng không có, thực sự là khiến kẻ khác thất vọng.”

Ở đây những người khác bao nhiêu đối với Mộ Tiêu Thư cũng có không phục, để một nữ nhân đối với bọn họ chỉ trỏ, thực sự có tổn hại bộ mặt, cho nên có không ít người đều nhỏ giọng ứng.

“Chu Minh Nam, ngươi đừng vội thất vọng, ta vô pháp đáp ứng, là vì cách chơi như vậy ta quá thua thiệt.”

“Đâu bị thua thiệt? Ta xem rất công bằng.” Người hiểu chuyện hô.

Mộ Tiêu Thư mỉm cười, tự tin để cho nàng càng thêm loá mắt: ”Bởi vì ta nhất định sẽ thắng, đồng thời có thể trực tiếp phối được phương dược này, lấy cái này làm lợi thế, còn không phải bị thua thiệt nhiều sao?

Triển Kiều cùng Chu Minh Nam cũng mục trừng khẩu ngốc, nữ nhân này cư nhiên cuồng như vậy, dĩ nhiên trước mặt nhiều người như vậy khoa hạ hải khẩu như vậy!

Dược hoàn chế xong đều đã trộn lẫn cùng nhau, dù cho đem nó nghiền nát, từ lâu không nhận ra tướng mạo sẵn có. Chỉ có thể từ dược hiệu, mùi cùng sắc suy đoán, sau đó tìm ra mấy vị dược, nhưng muốn có được một phương dược hoàn chỉnh? Phi phi phi! Đó là chuyện không có thể làm được a.

Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư đảo qua vẻ mặt "Ngươi là ngu ngốc sao" của mọi người, nói tiếp: "Do đó ta còn có một cái đề nghị, muốn chơi liền chơi lớn! Ngoại trừ Chu Nam Minh nói, chúng ta lại thêm một ít lợi thế. Nếu như ta thua, dược phường trực tiếp đưa cho Triển Kiều cùng Chu Nam Minh. Nếu như ta thắng…"

Ánh mắt của nàng dừng lại trên người của Chu Minh Nam, cười nói: "Ta xem vị công tử này tướng mạo tuấn lãng, nói vậy vóc người cũng là rất tốt. Cái khác ta không cần, nhưng cầu trước mặt mọi người đánh giá vóc người dưới y phục của các hạ, làm sao?"

Mộ Tiêu Thư nói, mỗi người đều ngây ra như phỗng. Mồn đại trương, nhét được một cái trứng gà, cằm đập phải chân, thanh âm liên tiếp. Bên tai không dứt/

Lúc này tất cả mọi người tâm tình đều là giống nhau: Nữ nhân này đang nói cái gì a? Nàng đơn giản là… Đơn giản là vô liêm sỉ!

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy nói muốn "Đánh giá vóc người của các hạ", mặt lại còn không hồng, mặt mũi này của nàng còn cần hay không? Nàng cư nói muốn xem thân thể của nam nhân! Trời ạ, tam quan của bọn họ đều bị nàng đổi mới!

So sánh với Mộ Tiêu Thư tuyên bố muốn tặng dược phường, hiển nhiên vẫn là người sau lực sát thương lớn hơn một chút.

Ngay cả Khởi Thanh đều sợ ngây người, tuy rằng dựa vào nhãn lực của nàng, đã biết Chu Minh Nam là nữ giả nam trang, thế nhưng tiểu thư nhà nàng có thể làm nói ra như thế…" Hạ lưu", cũng thực sự ngoài ý liệu của nàng…

Triển Kiều thật vất vả nhặt mình về tam quan của nhặt mình về, nghĩ lại vừa nghĩ, hắn một điểm đều không chịu thua a!

Đây chính là một tòa dược phường, hắn và hắn và Chu Minh Nam mỗi người một nửa, còn lại một nửa! Nếu như thua, chỉ cần nói lời xin lỗi dập đầu, đây quả thực là chuyện tốt a, hơn nữa hắn không thể nào biết thua.

Triển Kiều len lén nhìn về phía Chu Minh Nam, nghĩ đến yêu cầu của Mộ Tiêu Thư, không khỏi quan sát nàng hai mắt. Không chỉ có Triển Kiều, ngay cả những người khác đều đại lượng Chu Minh Nam, muốn nhìn một chút là thần thánh phương nào, cư nhiên để một cô nương gia đưa ra yêu cầu kinh thế hãi tục như vậy.

Đường nhìn nhiều như vậy rơi vào trên người Chu Minh Nam, mặt của nàng không khỏi đỏ lên.

“Chơi liền chơi, ta mới không sợ còn ngươi! Bất quá, ngươi nếu bị thua, có thật không đem dược phường cho ta? Dược phường này còn không phải ngươi sao!”

“Cái này không cần Chu công tử lo lắng, không tin có thể đi hỏi phường chủ một chút, xem lời nói của ta có thể hay không giữ!”

“Ta tự mình đi tìm phường chủ!” Triển Kiều không gì sánh được nhiệt tình nói.

Mộ Tiêu Thư cười cười: “Đi nhanh về nhanh.”

Dược phường này là có phần của Mộ Tiêu Thư, nàng không chỉ có riêng ở đây lao động nha. Lời tuy như vậy, nàng cũng vẫn như cũ vô pháp đơn độc quyết định, nói tặng người, phải nhìn xem Sở phường chủ nói như thế nào.

Triển Kiều rất nhanh thì vui vẻ trở về, nhìn mặt mày hắn hồng hào, như là gặp thiên đại việc vui, cho nên hét lớn một trận.

“Phường chủ nói, dược phường này Mộ tiểu thư có quyền tự do xử trí, để chúng ta yên tâm!”

Hắn hưng phấn không gì sánh được mà đem lời nói ra, dược phường cũng nhanh là của hắn, mãn cho rằng người khác sẽ đối với hắn ước ao đố kị hận, ai biết…

“Không phải sao? Nói như vậy, vị Mộ cô nương này sợ là thân phận thật không tầm thường a.”

“Phường chủ bao che nàng, như thế nào đi nữa cũng không đến mức lấy dược phường ra nói đùa. Nàng hiện tại nếu dám mở miệng, sợ là có điểm phấn khích, sợ rằng hai người kia chọc chuyện rồi.”

Triển Kiều vừa nghe, lòng tràn đầy nhảy nhót đã bị tưới rớt phân nửa, lúc này Chu Minh Nam lại nói: “Vậy ký một khế ước đi. Giấy trắng mực đen, đến lúc đó cũng không thể chống chế! Nói vậy lấy danh tiếng của phường chủ, cũng sẽ không để chuyện như vậy phát sinh.”

78. Chương 78: Chịu Thua Nhanh Lên

Mọi người click ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm “tôi không phải robot” -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Đúng vậy, còn có thể ký tên! Đến lúc đó người khác không có thể phản đối. Triển Kiều liên tục gật đầu.

Mộ Tiêu Thư đem mi khươi một cái, nhìn lại Chu Minh Nam: "Đem giấy bút đến! Chu công tử, ta thật bội phục dũng khí của ngươi."

Lòng của Chu Minh Nam theo những lời này run lên, đột nhiên có một dự cảm bất tường. Lẽ nào nàng thực sự làm sai? Không, không có khả năng! Chỉ bằng Mộ Tiêu Thư khoa hạ hải khẩu, thua cũng chỉ có thể là nàng!

Ba người theo đuổi tâm tư của mình, đều ở đây ký tên lên phần khế ước, còn ấn vân tay.

"Công chứng viên không cần tìm nữa, chư vị ở đây đều có thể chứng minh."

Toàn bộ sau khi hoàn thành, liền muốn thượng chủ đề.

Triển Kiều đem viên dược hoàn kia đem ra, giao cho Mộ Tiêu Thư, nói rằng: "Như vậy, chúng ta đi?"

"Đi? Đi chỗ nào?" Mộ Tiêu Thư phản vấn.

Triển Kiều trợn to: "Lẽ nào ngươi muốn ở chỗ này nhận thức dược? Cứ như vậy cái gì cũng không có..."

"Hừ, nói không chừng nàng muốn như vậy. Mộ tiểu thư kỹ thuật hảo, cái gì đều không cần là có thể nhận ra dược trong dược hoàn, đúng không?"

Mộ Tiêu Thư cũng không tức giận, trái lại phân phó nói: "Mang bình phong đến, cái khác đều không cần."

Một danh đệ tử của dược phường lập tức làm theo, những người còn lại vô cùng kinh ngạc không ngớt, cứ như vậy là có thể phương dược của viên dược hoàn này? Điều đó không có khả năng chứ? Triển Kiều cùng Chu Minh Nam kinh ngạc chi dư, trái lại âm thầm vui vẻ. Mộ Tiêu Thư càng tùy tiện càng tốt, đối với bọn họ càng có lợi.

Bình phong đưa đến, hai đệ tử dược phường đem bình phong mở ra.

Mộ Tiêu Thư lạnh nhạt nói: "Lấy bình phong ngăn, là vì để tránh cho các ngươi cứ như vậy học bản lĩnh của ta, đều không có ý kiến chứ?"

Chu Minh Nam hừ một tiếng, người khác cũng đều không nói chuyện. Ai dám có thành kiến a! Bí kỹ của nhà người nào cũng đều là không truyền ra ngoài, bọn họ cũng giống như vậy.

Bình phong dọn xong, Mộ Tiêu Thư một thân một mình ngây ngô ở phía sau, trực tiếp mang theo dược hoàn vào APP. Không lâu sau, nàng liền xong dược phối phương của dược hoàn. Bất quá... Nàng không có lập tức công bố kết quả, mà là ngồi ở sau tấm bình phong đờ mặt ra.

Nếu như quá sớm đi ra ngoài, người khác không hoài nghi nàng yêu nghiệt gì không được, thẳng thắn để cho bọn họ để cho bọn họ chờ một chút đi.

Thời gian từng giờ trôi qua, Mộ Tiêu Thư ngây ngô tròn nửa canh giờ, này mới phát giác được không sai biệt lắm. Người bên ngoài đều có chút buồn ngủ, có nhàm chán muốn chết, còn có một nhóm người đang đọc giấy nàng phát.

Chu Minh Nam chờ rất buồn chán, lại không thể đi ra, chỉ có thể ngạnh sinh sinh chịu đựng. Triển Kiều lại là vừa hưng phấn vừa lo lắng, lo được lo mất, thời gian của hắn trái lại qua thật nhanh.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư từ sau tấm bình phong đi ra.

Triển Kiều mừng rỡ, người thứ nhất nhảy lên, trong đầu hiện lên tất cả của dược phường. Đều là của hắn đều là của hắn, hắn sắp phát đại tài rồi! Địa phương lớn như vậy, chỉ là một nửa cũng đủ hắn ăn cả đời!

Chu Minh Nam mong đợi nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, thế nhưng trên gương mặt nàng không có gì cả, miễn bàn Chu Minh Nam mong đợi thống khổ và khó qua. Trong lòng Chu Minh Nam nghi hoặc, nàng thế nào còn dám lãnh tĩnh như thế? Nhất định là giả bộ! Nhất định là như vậy!

Mặc kệ ý nghĩ của bọn họ là gì, Mộ Tiêu Thư vừa đi ra khỏi bình phong, lập tức phân phó Khởi Thanh mực, hành động này nhất thời đưa tới gây rối, Mộ Tiêu Thư bắt đầu viết chữ.

Triển Kiều đứng ở trước mặt của nàng, cho nên đem chữ của nàng nhìn nhất thanh nhị sở.

Thời gian nàng viết xuống vị dược thứ nhất, Triển Kiều ngẩn người, sau đó nghĩ thầm, vị dược này rất thông thường, không ít dược bên trong cũng sẽ được bỏ vào, không có gì kỳ quái. Nàng viết đến vị dược thứ hai, Triển Kiều như trước đồng dạng an ủi mình. Thế nhưng chờ nàng viết đến vị dược thứ ba thứ tứ, thái độ của Triển Kiều xảy ra biến chuyển cực lớn.

Hắn bắt đầu luống cuống, chỉ có thể tự nói với mình nguyên lai nữ nhân này thật là có chút ít bản lĩnh, nhưng muốn đem hết dược phương hoàn chỉnh tra hết ra, đó là không có khả năng, không sai biệt lắm nên dừng bút đi?

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư không có ngừng, nàng như trước một mặt viết dược liệu, không nhanh không chậm.

Chu Minh Nam nhìn Mộ Tiêu Thư, lại nhìn Triển Kiều. Một trên mặt bình tĩnh dường như mặt nước, một hay thay đổi, từ ngoài ý muốn đến kinh ngạc, lại từ kinh ngạc đến khiếp sợ, sau lại hắn xanh cả mặt, mồ

hôi lạnh chảy ròng.

Chu Minh Nam cảm thấy tình huống có điểm không ổn, chẳng lẽ Mộ Tiêu Thư viết những thứ này đều là chính xác?

Về phần những người khác, bọn họ mặc dù cách xa một chút, nhưng cũng thấy chữ nhất thanh nhị sở, dĩ nhiên thảo luận.

"Từ dược hiệu nhìn, mấy vị dược hình như chưa từng sai."

"Sai, ngươi xem sáu vị dược mới viết, dược tính không phải là xung đột sao, làm sao có thể dược dùng như vậy? Nhất định là sai rồi, mười phần sai!"

"Dược phương còn không có viết xong, ngươi gấp cái gì, tiếp tục xem."

Còn có người thẳng thắn chạy đến bên người của Triển Kiều, trạc bờ vai của hắn vấn: "Ai, nàng viết đến cùng đúng hay không a?"

Triển Kiều lau mồ hôi trên trán một cái, đang muốn trả lời, đột nhiên thu được ánh mắt cảnh cáo của Chu Minh Nam. Ánh mắt kia dị thường sắc bén, thấy trong lòng hắn một cái giật mình!

Hắn lại muốn trả lời vấn đề này, thực sự là ngu xuẩn! Mặc kệ đúng hay không, hắn nói ra khỏi miệng chỉ có thể là sai a!

Triển Kiều có chủ ý, liền mở miệng nói: "Đúng hau sai, lát nữa sẽ biết."

Nhưng trong giọng nói của hắn mang cho một điểm chẳng hề để ý, hình như căn bản không đem Mộ Tiêu Thư để vào mắt.

Dược phương này tổng cộng có ba mươi bốn vị dược, cũng không coi là nhiều, nhưng là ở đây bất cứ người nào đều là hết sức chăm chú, cảm thấy thời gian trôi qua rất chậm, hận không thể lập tức mau một chút.

Mộ Tiêu Thư viết luôn hàng cuối cùng, cuối cùng là viết xong, nàng đem dược phương cầm lên, chữ màu đen hiện ra ở trước mặt mọi người.

"Ta viết xong!" Nàng cười nói, "Triển Kiều, ngươi tới giám định một chút."

Lúc này sắc mặt Triển Kiều phi thường xấu xí, làm bộ giám định, trong lòng cũng bất ổn, rất là khó chịu. Mộ Tiêu Thư cư nhiên viết đúng rồi, một chữ cũng không hơn, một chữ cũng không kém!

Có người mở miệng giục: “Triển Kiều, ngươi còn không nói kết quả? Đến cùng đúng hay không a?”

“Ta nhớ kỹ dược của Triển gia là từ ba mươi bốn vị dược tạo thành, lời này là ta trước đây từ nơi khác nghe được.”

Triển Kiều buông giấy xuống: “Sai rồi, còn sai vô cùng, Mộ cô nương, ngươi cho là lung tung viết ba mươi bốn vị dược là có thể lừa dối sao? Đây căn bản không phải phương dược tổ truyền của Triển gia chúng ta!”

Triển Kiều nói hết lời, tất cả mọi người là hoàn toàn thất vọng, đồng thời thở dài một hơi.

“Ta đã nói rồi, không có khả năng có người làm được. Nếu như bằng một viên viên dược hoàn là có thể viết ra ducợ phương, chẳng phải là tất cả bí phương đều phải bị nàng cầm đi?”

“Nói đúng, loại sự tình này chúng ta nghĩ không dám nghĩ, nàng làm sao có thể.”

“Nhìn nàng như vậy hình dạng có nắm chắc, còn tưởng rằng là thực sự, nháo nửa ngày nguyên lai là lừa gạt…!”

Triển Kiều mặt lộ vẻ đắc ý, dược phương là nhà hắn, căn bản không người biết, hắn nói cái gì chính là cái đó! Chẳng lẽ có người có thể phản bác hắn sao? Không có! Hắn mới vừa rồi còn thấp thỏm bất an, thực sự là luẩn quẩn trong lòng.

Triển Kiều cảm kích nhìn Chu Minh Nam một mắt, ít nhiều có nhắc nhở của hắn, hắn mới có thể hiểu a.

Chu Minh Nam thấy sự tình phát triển như nàng hy vọng, cũng thở phào nhẹ nhõm, nói rằng: “Nguyện thua cuộc, hiện tại đã có kết quả, Mộ tiểu thư, ngươi có thể thực hiện hứa hẹn. Đầu tiên, thỉnh hô to ba tiếng ” Ta là phế vật“, gọi đi, chúng ta cũng rất chờ đợi.”

“Gọi a, gọi a!”

“Nói mau!”

Một đám người bắt đầu ồn ào, nhớ tới dáng dấp ban nãy Mộ Tiêu Thư như định liệu trước, bọn họ trong lòng thầm hận. Nếu như Mộ Tiêu Thư thật làm được dược phương, chẳng phải là bọn họ những người này mới là phế vật sao, đây cho bọn họ khó chịu a!

Mộ Tiêu Thư giơ tay lên, ý bảo bọn họ an tĩnh.

“Kết quả còn chưa có đi ra, các ngươi tự ý hạ kết luận?”

"Thế nào? Ngươi còn muốn chống chế?" Chu Minh Nam cười lạnh nói, "Nhiều ánh mắt như vậy nhìn, dù cho ngươi nghĩ lại, cũng phải hỏi mọi người một chút sẽ có đồng ý hay không! Các ngươi nói, có đúng hay không a?"

Có người ứng nói: "Sự thực xảy ra trước mắt, ngươi mơ tưởng chống chế! Còn không mau chịu thua!"

Trừ những người này ra, còn có một nhóm người ủng hộ Mộ Tiêu Thư, là thanh âm của bọn họ tương đối nhỏ, bị che mất mà thôi.

Mộ Tiêu Thư chuyển hướng Triển Kiều, đối với hắn nói: "Ngươi nhận định phần dược phương của ta đây là giả, lại không có người thấy dược phương chân chính của ngươi, đây là không công bằng."

Triển Kiều dương dương đắc ý nói: "Hiện tại mới nói đến không công bằng? Hiệp ước cũng đã ký, ngươi chẳng lẽ muốn mất mặt?"

"Ta nếu dám ký, liền dám nhận! Chỉ hy vọng chờ một lát, một ít người không nên nói không giữ lời mới tốt."

Chu Minh Nam từng bước ép sát: "Vậy còn chờ gì, mau thực hiện ước định a!"

"Chờ một chút, ta lập tức sẽ chứng minh, dược phương của ta chính là bí phương tổ truyền của Triển Kiều!"

Người khác cũng không tin, bất quá chung quy không ai còn dám ồn ào lên, cũng chờ nghe Mộ Tiêu Thư nói.

Mộ Tiêu Thư chậm rãi mở miệng: "Tuy rằng không ai thấy qua bí phương tổ truyền của nhà hắn, thế nhưng chỉ cần làm ra dược hoàn, thỉnh một vị đức cao vọng trọng đến nghiệm thử, chẳng phải sẽ biết thật giả sao?"

Trên đường an tĩnh một hồi, sau đó có người nói: "Này... Cũng có đạo lý, cho tới bây giờ, còn không có làm ra dược này a."

Người này mở miệng xong, sau đó lại có những người khác biểu thị đúng là như thế, phương pháp này khả thi.

Dưới tình huống nhiều người như vậy đều nhận đồng, Triển Kiều cũng vô pháp trợn tròn mắt nói mò. Dược phương nàng cũng có thể viết đúng, muốn làm dược hoàn, sợ cũng không phải việc khó! Vậy phải làm thế nào, hắn chẳng phải là sắp thua?

Triển Kiều nhìn về phía Chu Minh Nam, trông cậy vào một ý kiến hay của hắn, ai biết vừa nhìn, hắn cũng trợn tròn mắt.

Chu Minh Nam so với Triển Kiều càng thêm khẩn trương, cả người đều chút không đúng. Đúng vậy, bọn họ nếu bị thua, Triển Kiều chỉ là tương đối mất mặt, mà Chu Minh Nam là phi thường phi thường mất mặt.

Tuy nói thân thể nam tử nhìn cũng liền nhìn, thế nhưng chuyện như vậy truyền đi, mất mặt a! Sau này Chu Minh Nam đi tới chỗ nào, cũng sẽ có người nói ra việc này, đây là chỗ bẩn cả đời!

Triển Kiều không biết là, đối với Chu Minh Nam mà nói, sự tình còn phải hỏng, bởi vì nàng là thân nữ nhi a.

Mộ Tiêu Thư nhẹ nhàng gõ xuống bàn, vấn: "Các ngươi đều không nói lời nào, ta coi như các ngươi không ý kiến. Vẫn là nói, các ngươi ăn ngay nói thật, tiết kiệm ta phiền toái như vậy?"

"Ta không có gì thực lời muốn nói, ngươi trái lại đem dược hoàn làm ra cho ta xem a."

Thanh âm của Chu Minh Nam có chút lo lắng, thế nhưng tình huống này, nàng cũng chỉ có thể cứng rắn, nhìn gương mặt này của nàng đều có chút trắng. Nói không chừng Mộ Tiêu Thư viết dược phương, nhưng lại phối không ra dược! Nàng cũng chỉ có thể như vậy an ủi mình.

79. Chương 79: Hà Tất Chủy Khiếm

Mọi người click ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Nói đến nước này, đã không có gì đáng nói, Mộ Tiêu Thư dưới sự giám sát của người khác bắt đầu chế tác dược hoàn. Cũng may loại thuốc này cũng không khó làm, nếu không còn không biết phải tốn bao nhiêu thời gian.

Nắp lò mở. Một trận mùi thơm ngát truyền ra, Chờ ôn độ giảm một ít, Mộ Tiêu Thư từ đó lấy ra một chén tông sắc có chưa nhiều viên nhỏ.

"Triển Kiều, đem dược còn thừa lại lấy ra, để mọi người so thư. Theo ta thấy, cũng không cần mời người khác, trực tiếp để chư vị ở đây để làm phán đoán. Các ngươi đều là người nổi bật của phương diện này, nói vậy cho ra kết luận công chính."

Mộ Tiêu Thư lời nói này để cho bọn họ rất là thoả mãn, nhất thời có không ít người vì biểu hiện mới vừa rồi của mình mà xấu hổ.

Trên trán Triển Kiều mồ hôi như mưa rơi, hắn kéo một cái, lại thực, không có cách nào, chỉ có thể đem bình dược mang theo trên người lấy ra ngoài.

Hai đệ tử dược phường đem dược phân xong, phát ra.

"Dược này không độc, dù cho người không có bệnh ăn một ít, cũng không có zảy ra chuyện, các ngươi đại khả yên tâm thử dược."

Mộ Tiêu Thư nói xong, bọn họ bắt đầu nghiệm dược. Đầu tiên là quan sắc, sau đó sẽ ngửi mùi, đem dược hoàn nghiền nát, kiểm tra tính trạng. Một bước cuối cùng còn lại là phân biệt phẩm thường, nhìn có cái gì bất đồng.

Có người hưởng qua lập tức nói: "Đây… Đích thật là loại dược đồng nhất, bất luận là mùi hay là màu sắc, toàn bộ đều giống nhau/"

Người còn lại cũng đều nếm, cuối cùng tất cả mọi người biểu thị đây là giống nhau.

"Dược nàng phối là chính xác, Triển Kiều, ngươi lại dám nói dối!"

"Nguyên lai là một phiến tử muốn không công được một tòa dược phường, chúng ta đều bị lừa."

Tràng diện lập tức đảo ngược, người mới vừa rồi còn ước ao Triển Kiều nhặt được một món lợi to, lúc này đều nhìn có chút hả hê.

Xiêm y trên người Triển Kiều đã ướt đẫm mồ hôi, xem ra hắn không muốn tiếp thu cũng không được rồi. Thua còn không có gì, trọng điểm vẫn còn phía sau, bản thân gạt người bị phát hiện, sợ là cũng không ai nguyện ý cùng hắn lui tới nữa.

Triển Kiều không khỏi hận Chu Minh Nam, nếu không phải hắn mưu ma chước quỷ, hắn cũng sẽ không rơi vào hoàn cảnh bi thảm như thế.

Đúng rồi, Chu Minh Nam đâu? Triển Kiều chung quanh nhìn, cư nhiên không thấy được thân ảnh của Chu Minh Nam.

"Chu Minh Nam chạy rồi!" Triển Kiều trừng mắt hô to, "Hắn chạy rồi, mau bắt hắn bắt hắn trở lại!" Muốn mất mặt cũng không có thể một mình hắn mất mặt a, có Chu Minh Nam làm đáy, hắn chí ít không phải là mất mặt nhất!

Mọi người được Triển Kiều nhắc nhở, vừa nhìn quả thực tìm không được Chu Minh Nam, nhất thời tao động.

Lúc này ở bên ngoài đại đường, Chu Minh Nam chính quỷ quỷ túy túy chạy ra. Bên trong đã nổ tung, nàng cũng toàn bộ đều nghe được, không chạy không được a, phải mau mau!

Nàng che khuất nửa mặt mình, tách ra các đệ tử của phường, lén lút, quỷ quỷ túy túy hướng ra phía ngoài chạy. Đúng lúc này, nàng đột nhiên đụng phải một người nào, nhất thời sợ đến hồn phi phách tán, ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện người này có chút quen mặt.

Ai vậy? Chu Minh Nam nghĩ một hồi, nhất thời như bị sét đánh. Đây không phải là nha hoàn của Mộ Tiêu Thư sao? Người vẫn đứng bên người nàng!

Chu Minh Nam nhếch miệng cười: "Đụng phải liền đụng phải, không cần nói xin lỗi." Nói xong nàng chạy đi hướng ra phía ngoài!

Khởi Thanh tay mắt lanh lẹ, bắt lại cánh tay của nàng, đem người lôi trở về, cười vấn: "Chu công tử, ngươi đây là muốn đi đâu? Ước định còn chưa có thực hiện, cho nghĩ rời dược phường, theo ta trở lại!"

"Ngươi nhận lầm người! Mau buông!"

Khởi Thanh đương nhiên sẽ không buông tay, bất quá Chu Minh Nam cũng không phải tỉnh du đích đăng, cùng Khởi Thanh động thủ. Khởi Thanh phát giác võ nghệ của nàng cư nhiên thật tốt, có chút kinh ngạc.

Đúng lúc này, trong đường không ít người chạy ra, xung phong chính là Triển Kiều.

"Chu công tử, nguyện thua cuộc, ngươi lén lén lút lút muốn đi đâu?"

Triển Kiều bắt lại cổ tay của Chu Minh Nam, sống chết chính là không buông ra. Chê cười, nếu như thả, mất mặt cũng chỉ một mình hắn, vậy cũng trăm triệu bất thành a!

Chu Minh Nam hầu như sắp bị Triển Kiều khí tạc, trong tay sinh ra một thanh đoản đao, liền muốn động thủ. Khởi Thanh nhanh tay lẹ mắt, một tay cản lại động tác của nàng, đồng thời một trận mãnh công, đem nàng chế trụ.

Triển Kiều bị một loạt sự kiện làm cho choáng váng, một lát mới hồi phục tinh thần lại, phát hiện Chu Minh Nam lại muốn lấy đao đối phó hắn, nghĩ mà sợ hơn, trên tay túm càng chặt hơn, người còn lại thấy thế cũng đều khiển trách Chu Minh Nam.

"Thua thì thua, không nhận như th, thật không phải là nam nhân."

"Lại còn muốn động thủ? Trong dược phường của ta có hộ vệ, thật động thủ, bọn họ sẽ không đứng nhìn."

Một trận kêu loạn, Chu Minh Nam bị túm giải về trong đường. Dưới sự kéo kéo lôi lôi, tóc của nàng đều lăng loạn, lúc này ngẩng đầu một cái, đã nhìn thấy Mộ Tiêu Thư y phục đạm nhiên an nhàn, nhất thời nộ.

"Họ Mộ, ngươi dám làm gì ta, ta để ngươi chết không có chỗ chôn!"

Mộ Tiêu Thư ngạc nhiên nói: "Ngươi lời này quá kỳ quái, ngay từ đầu là ai khiêu khích, không muốn cho ta một bảng giá, còn muốn để cút khỏi dược phường của ta? Hiện tại ngươi thua, trái lại ngậm máu phun người, đều kéo hết trên đầu ta có đúng hay không?"

Ngươi chó này nương dưỡng này, nhanh lên thả ta!"

Mặt của Mộ Tiêu Thư phút chốc trầm xuống, mắng chửi người liền mắng liền mắng, cư nhiên mắng trên đầu nàng, này thực sự không thể nhẫn nhịn. Nàng móc ra một cái khăn, làm nắp chặn trong miệng của Chu Minh Nam.

"Miệng chó không thể khạc ra ngà voi, ngươi trước yên lặng một chút, ta trước cùng Triển Kiều tính sổ sách."

Triển Kiều run run một chút, chuyện cho tới bây giờ hắn miễn bàn có bao nhiêu hối hận. Là hắn hữu nhãn vô châu coi thường người khác trước, lại lừa gạt sau, nói như thế nào đều là hắn không đạo lý, Mộ Tiêu Thư cũng không phải một người dễ khi dễ, ngày hôm nay một kiếp này trốn không thoát.

"Triển Kiều, chúng ta trước nói như thế nào? Ngươi còn nhớ rõ không?"

Triển Kiều há miệng run rẩy nói: "Nhớ kỹ nhớ kỹ, ta…"

Hắn nhìn xung quanh một chút, đếm không hết ánh mắt đều đang nhìn hắn chằm chằm, tất cả đều chờ nhìn náo nhiệt của hắn. Triển Kiều không dưới cái mặt này, thỉnh cầu nói: "Có thể hay không đổi chỗ, ở đây nhiều người như vậy…"

"Khó mà làm được!" Mộ Tiêu Thư kiên quyết cự tuyệt, nhãn thần băng lãnh, "Ngươi thấyta, há mồm chính là vũ nhục, có từng tìm chỗ không người không? Hiện tại, ta cũng muốn ngươi ở đây trước mặt mọi người nhận lỗi."

Lúc này ai cũng không dám nói cái gì nữa, bởi vì mới vừa rồi trong bọn họ ít nhiều cũng có tham dự. Mộ Tiêu Thư như vậy một vị kiều tích tích tiểu thư tự đứng ra, trong lòng của bọn họ đều là nhìn không hơn. Bất quá bây giờ, ai cũng không dám nghĩ như vậy. Người đã từng bị bọn họ chướng mắt, phương diện nào đều so với bọn hắn cường a.

Triển Kiều lại nhìn một vòng xung quanh, những ánh mắt kia quả thực như muốn nuốt hắn. Hắn sợ đến đem hai mắt nhắm lại, phù phù quỳ ở trên mặt đất.

"Thùng thùng đông" Dập đầu chín cái, Triển Kiều nhắm mắt lại cả tiếng nói: "Triển mỗ đối với Mộ tiểu thư nói năng lỗ mãng, sau lại lừa dối, đức hạnh có khuy, do dó hướng cô nương nhận lỗi, thỉnh cầu cô nương tha thứ!"

Một khẩu khí của hắn nói ra, trong lòng vẫn như cũ thất thượng bát hạ. Bởi nhắm mắt lại, hắn nhìn không thấy phản ứng của Mộ Tiêu Thư, kỳ quái lúc này xung quanh đến một chút động tĩnh cũng không có.

Triển Kiều len lén một con mắt, chợt nghe một tiếng hì hì, không biết ai bật cười.

Hắn một người lớn như vậy, lại giữ lại hai bên râu cá trê, lúc này một con mắt nhắm một con mắt mở, bộ dáng kia thực sự có chút hoạt kê.

Khởi Thanh tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Thư nói: "Tiểu thư, hắn chẳng lẽ cho rằng chỉ mở một con mắt, chúng ta nhìn không thấy hắn sao?"

Mộ Tiêu Thư cũng cười cười, chỉ là nụ cười này cũng không có đạt được đến đáy mắt. Vừa đến dược phường gặp được cái chuyện này như thế, tâm tình của nàng cũng có chút không xong.

"Mà thôi, lời xin lỗi của ngươi ta tiếp nhận rồi." Mộ Tiêu Thư khoát khoát tay nói, "Nói vậy ngươi cũng không muốn tiếp tục ở lại dược phường, ta sẽ không tiễn."

Triển Kiều nháy mắt vài cái, nói cách khác, hắn là người ngày đầu tiên đã bị cuốn gói đi?

Hôm nay hắn là không dám nghi vấn Mộ Tiêu Thư có quyền lực xử lí hắn không, chỉ là muốn ôm một số tiền lớn rời đi, đau lòng không ngớt. Sớm biết như vậy, hà tất chủy khiếm? Đáng tiếc đã không có đường rút lui rồi.

Triển Kiều buồn bã ly khai dược phường, những người còn lại cũng đều cũng đều thích, nếu như bọn họ sớm nghĩ đến Mộ Tiêu Thư ở dược phường có quyền lực lớn như vậy, ban nãy cũng sẽ không không chút kiêng kỵ như vậy, cũng may Mộ Tiêu Thư không thực sự muốn tính toán với bọn họ.

Mộ Tiêu Thư đối phó Triển Kiều, vì là giết gà dọa khỉ, những người này thành kiến đã sâu, nếu không phải dùng nặng điển, nàng quản cũng sẽ sinh ra phiền phức.

Nàng đem một ít người tính tình tốt âm thầm ghi xuống, chờ một lát nữa, đem danh sách giao cho Sở phường chủ, đến lúc đó hắn tự nhiên biết nên làm như thế nào.

Chuyện của Triển Kiều giải quyết rồi, chỉ còn lại Chu Minh Nam.

Chu Minh Nam chặt chẽ trừng mắt Mộ Tiêu Thư, mắt mở to lớn nhất, tựa hồ hung hăng trừng chết người.

Mộ Tiêu Thư ý bảo Khởi Thanh lấy khăn tay kia xuống, Khởi Thanh nghe theo, Chu Minh Nam lập tức hướng mắt đất phun ra một ngụm nước bọt: "Ta phi, họ Mộ, ta không để yên cho ngươi!"

"Tốt, Chu công tử nhiệt tình như vậy, ta bảo chứng tùy thời phụng bồi."

Thốt ra lời này, sắc mặt của mọi người lần thứ hai trở nên cổ quái.

Nói tới nói lui, vị Mộ tiểu thư này vẫn là quá…bôn phóng rồi… Trước mặt mọi người nói loại chuyện liếc mắt đưa tình này, một lần hai lần, thực sự là… từ phía sau không có phương tiện không có tiện nói ra. Mọi người hiểu lòng không hết, lúc này đã có kinh nghiệm, đều bế chặt miệng của bản thân.

"Bất quá trước khi ngươi không để yên cho ta, chúng ta trước đem sổ sách hôm nay toán rõ ràng." Mộ Tiêu Thư tự tiếu phi tiếu nhìn về phía Chu Minh Nam, đường nhìn cường điệu dừng lại một hồi trên thân thể của nàng, "Ngươi muốn tự mình động thủ, hay là ta đến động thủ?"

Chu Minh Nam vừa nghe, lập tức cố sức tránh: "Mộ Tiêu Thư, ngươi thực sự không sợ chết? Ngươi nếu như còn muốn sống, ta khuyên ngươi lập tức thu tay lại, cung cung kính kính tiễn ta ra khỏi dược phường, chuyện cũ ta sẽ bỏ qua! Ngươi nếu như còn không nghe, ta đây… Ta đây…"

"Dừng dừng dừng! Mặc kệ ngươi sau này hướng thế nào, hiện tại chỉ cần trả lời vấn đề của ta, tự mình động thủ, hay là ta động thủ?"

Chu Minh Nam bị nàng ế trụ, trong mắt xuất hiện một tia khủng hoảng, nàng là nói thật, nàng thực sự dám động thủ. Thế nhưng nàng là thân nữ nhi, làm sao có thể trước mặt mọi người cởi y phục? Dù cho nàng là nam tử, quang một đĩnh cũng là chuyện phi thường cảm thấy thẹn!

"Ta cái nào cũng không chọn!" Chu Minh Nam hung tợn nói, lo lắng cũng đã không quá đủ.

"Hảo, ta hiểu được."

"Minh bạch… Minh bạch cái gì?"

80. Chương 80: Thiện Giải Nhân Y

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư mỉm cười: "Minh bạch ngươi là muốn để ta tự mình động thủ, Chu công tử ánh mắt không sai, biết bổn cô nương thiện giải nhân y, đem cơ hội này lưu cho ta, ta đây bêu xấu rồi."

Thiện giải nhân…y?

Chu Minh Nam khó có thể tin trợn to mắt, nàng cuối cùng là hiểu, ngày hôm nay nàng là gặp gỡ đối thủ oa! Nữ nhân này phương diện nào đều không kém nàng a, bao quát độ dày của da mặt! Nàng tự nhận còn không dám nói chuyện như vậy…

"Ngươi… Ngươi vô sỉ!"

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, nàng thế nào có loại lỗi giác biến thành đăng đồ tử? Nàng có thể giơ hai tay hai chân phát thệ, nàng đối với cô nương không có hứng thú!

Chu Minh Nam mắng một câu vô sỉ, người chung quanh đều run lên. Những lời này từ trong miệng một người nam nói ra, còn dùng ngữ điệu như vậy, để cho bọn họ thế nào tiếp thu được? Tóc gáy đều dựng lên?

Thế nhưng Chu Minh Nam không có cái tự giác này, nàng hoàn toàn đã quên thanh âm của mình là ngụy trang, dược vật phục dụng đặc thù, đã triệt để thành giọng nam.

Mắng một câu nàng tựa hồ còn chưa đủ, trừng mắt Mộ Tiêu Thư lại nói thêm một câu: "Ngươi đây là…đây là hạ lưu bại hoại, đồ háo sắc!"

Mọi người lại là hung hăng run lên!

Đây cũng là cái gì cùng cái gì a, ngày hôm nay mặt trời là từ phía tây mọc sao? Trước mắt hai người kia là chuyện gì xảy ra? Có đúng hay không đầu thai sai rồi, vai hoán sai rồi?

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một cái: "Đồ háo sắc? Lời này ngươi nói không thích hợp đi? Ta cần sắc cũng không sắc ngươi, bổn cô nương có vị hôn phu tuấn lãng tiêu sái có thể sắc đủ, ai hiếm lạ ngươi! Chỉ bất quá cấp cho ngươi một bài học, cho ngươi sau này hành sự cẩn thận một chút."

Mộ Tiêu Thư không nói nhảm nữa, vài bước đã đến trước người của Chu Minh Nam, đưa tay xé ra, đai lưng mặc lục sắc đã đến trong tay của nàng.

Xiêm y của Chu Minh Nam tùy theo tản ra, lộ ra áo lót bạch sắc bên trong, quần cũng rớt xuống, một kiện tiết khố bạch hoa hoa xuất hiện ở trong ánh mắt của mọi người. Thượng y đơn bạc bọc thân thể miêu điều, mơ hồ lộ ra màu da.

Mọi người nhìn chằm chằm áo lót tiết khố một hồi, cảm thấy trắng đến có chút chói mắt, trắng đến còn có chút không đối đầu. Rốt cuộc là không đúng chỗ nào? Bọn họ lại nhất thời nói không nên lời. Bất quá

càng để cho bọn họ khiếp sợ là, Mộ Tiêu Thư cư nhiên thực sự làm được!

Có người nhỏ giọng hỏi: "Có thê bưu hãn bôn phóng như vậy, là hạnh hay không hạnh?"

Có người cũng nhỏ giọng đáp: "Sợ rằng vừa là hạnh, cũng là bất hạnh…"

"Mộ, Mộ cô nương, ta xem hay là thôi đi."

Một cô nương gia cởi xiêm y nam tử, nói ra như nói cái gì a! Ở nơi này là nghiêm phạt Chu Minh Nam, rõ ràng là nghiêm phạt chính nàng!

"Thôi đi? Ban nãy nàng dùng lời kích ta, ngươi tại sao không nói thôi đi?"

Người kia nghẹn lời, không lên tiếng.

Mộ Tiêu Thư nhìn về phía Chu Minh Nam, nói rằng: "Ngươi chuẩn bị xong chưa? Ta cần lấy kiện thứ hai rồi."

Lân vương Đàm Hạo Uyên thế nào cũng không tưởng tượng nổi, Vương phi tương lai của hắn đang khẩn trương "Giải nhân gia y thường". Hắn mới vừa thu được khẩu dụ của hoàng thượng, để hắn tức khắc tiến cung một chuyến.

Đàm Hạo Uyên chạy tới hoàng cung, lúc bái kiến hoàng đế Đàm Diệu Thành, đối phương lập tức ném cho hắn một phong thư hàm. Đàm Hạo Uyên vừa thấy, sắc mặt liền ngưng trọng.

Từ hoa văn nhan sắc của phong thư hàm này nhìn, nó cũng không phải là một phong thư thông thường, mà là…

"Đây là hoàng đế Đông Sóc phái người khẩn cấp đưa tới quốc thư, trẫm đã nhìn rồi, ngươi cũng nhìn một cái đi."

"Vâng, phụ hoàng."

Đàm Hạo Uyên hai tay tiếp nhận phong thư hàm, rất nhanh xem một lần, biết rõ ý tứ đại khái, hỏi: "Ý tứ của phụ hoàng là?"

Hắn gọi Cố Triêu tới, mệnh hắn vận dụng tất cả mạng lưới quan hệ trên tay, toàn lực truy tra hướng đi của công chúa.

"Nàng len lén tiến vào Bắc Vọng, lại là nữ tử, tổng sẽ lưu lại chút chu ti mã tích. Nghe nói vị công chúa này tính tình vội vàng xao động, sợ sẽ chọc chuyện, ngươi nắm chắc thời gian truy tra, một khi có tin tức liền tựu nói cho bổn vương."

Đàm Hạo Uyên giao phó xong, hỏi tới hướng đi của Mộ Tiêu Thư, Cố Triêu như thực chất ăn nói.

"Vị Vương phi tương lai này của bổn vương chính là không chịu ngồi yên, tổng muốn cho mình một đống việc để làm."

Người nào đó nói giống như quên mất, tiền trận tử đúng là hắn gia tăng công tác cho Mộ Tiêu Thư.

Lúc này ở trong dược phường Mộ Tiêu Thư quả thực "Bề bộn nhiều việc", chính gặp Chu Minh Nam chửi ầm lên.

"Ngươi đồ vô sỉ này, thô tục như vậy, căn bản là không xứng với Lân vương! Ta muốn lột da của ngươi ra, rút gân ngươi, sau đó sẽ…"

Chu Minh Nam mắng phân nửa, đột nhiên phát giác, một tay rơi vào trên y phục của nàng, chỉ cần nhẹ nhàng xé ra, xiêm y che đậy thân thể của nàng liền không còn. Nàng sợ đến ba hồn bảy vía đều nhanh tản, vội vã sửa lại lí do thoái thác.

"Dừng tay! Ta là…"

Động tác của Mộ Tiêu Thư ngừng lại: "Ngươi là cái gì?"

"Ta là…" Chu Minh Nam thật nhanh cân nhắc một chút lợi và hại, cuối cùng quát, "Ta là công chúa Đông Sóc Nam Minh Châu! Ai dám động thủ với ta, là muốn khiến cho Bắc Vọng cùng Đông Sóc phân tranh sao?"

Mộ Tiêu Thư quả nhiên ngừng tay, có nhiều hứng thú nhìn nàng: "Công chúa Đông Sóc Nam Minh Châu? Tên trái lại nói không sai."

"Ngươi cảm thấy ta nói dối?"

Chu Minh Nam tự xưng là Nam Minh Châu khoanh tay, nhận thấy được ánh mắt chung quanh, nàng hung tợn nói: "Nhìn cái gì! Còn nhìn, bổn công chúa móc mắt các ngươi ra!"

Mọi người trợn mắt há hốc mồm mà nhìn vị nam tử tự xưng là công chúa Đông Sóc này, nga không, là nữ tử.

Như thể nghi thức xối nước lên đầu, bọn họ rốt cuộc hiểu rõ mới vừa không thích hợp là cái gì. Thân thể nam tử nơi nào sẽ thướt tha như thế, nơi nào sẽ thon thả như thế? Thảo nào… Không nghĩ tới thì ra là như vậy.

Thế nhưng đã biết chân tướng bọn họ chẳng những không có thu liễm, trái lại nhìn càng thêm hăng say rồi, thực sự hiếu kỳ a! Chỉ có một phần nhỏ người tương đối là quân tử, đều đỏ mặt nghiêng đầu sang chỗ khác.

Nam Minh Châu hiện tại chưa công phu đi theo những nam nhân kia tính sổ, nàng vội vã hồi y phục của nàng về.

"Mộ Tiêu Thư, ngươi đã biết thân phận của bổn công chúa, còn không mau thay bổn công chúa mang y phục mặc hảo?"

Mộ Tiêu Thư khoát tay áo: "Buông nàng ra."

Khởi Thanh buông lỏng tay, Nam Minh Châu lập tức xông lên đoạt y phục trong tay Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư lại xoay người, cầm y phục đến phía sau mình.

"Ngươi nói ngươi là công chúa Đông Sóc, có cái gì chứng minh?"

"Bổn công chúa là trời sinh kim chi ngọc diệp, cùng dân đen như ngươi vậy không giống, còn phải chứng minh như thế nào? Ta chính là chứng minh!"

Mộ Tiêu Thư còn không nói gì, có người trái lại mở miệng trước: "Công chúa sẽ chạy đến nói này, sọ não bị cửa kẹp sao?"

"Ngươi nói người nào sọ não bị cửa kẹp?"

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Sọ não có hay không bị kẹp ta không biết, bất quá dựa theo thuyết pháp của ngươi, ta càng nên hảo hảo nghiệm, nhìn ngươi rốt cuộc là vàng hay là ngọc thạch!"

"Cái gì?"

Nam Minh Châu còn không có phản ứng chạy đến, nghe được tê một tiếng, đầu vai của nàng chính là mát lạnh. Nàng cúi đầu vừa nhìn, bộ ngực trước mắt một mảnh bạch hoa hoa, một kiện yếm mễ sắc, miêu tả một đôi sinh động no đủ.

Mọi người thấy thẳng mắt, quả thực sắp nhìn đến ngất, bất quá càng muốn lập tức ngất đi chính là Nam Minh Châu.

Nàng hét lên một tiếng, bưng kín trước ngực của mình, tức giận đến thẳng run run, căn bản nói không ra lời.

Trên tay Mộ Tiêu Thư cầm lấy một khối khinh bạc bạch trù, thấp giọng tự nói: "Lại là mễ sắc, thật là ngoài ý muốn."

Khởi Thanh lời này, trong lòng có một vạn con ngựa chạy chồm mà qua, nghĩ thầm vị tiểu thư này của mình ước chừng là ước chừng là kỳ quái trên trời dưới đất phần độc nhất.

"Mộ Tiêu Thư, ngươi làm sao dám!"

Mộ Tiêu Thư đem bạch trù cầm trong tay ném một cái, cười nói: "Ta thế nào không dám? Ngươi cũng đừng quên, giấy trắng mực đen viết rõ ràng, ta quản ngươi là vàng hay là ngọc thạch, nói xong chuyện thì phải làm thật tốt. Hơn nữa..."

Mộ Tiêu Thư liếc Nam Minh Châu một mắt, "Ta xem ngươi cũng là huyết nhục đi, không có kim chi, cũng không ngọc diệp."

Nam Minh Châu lần đầu cảm giác khẩu tài của mình thiếu dùng, cũng là lần đầu bị người chiếm tiện nghi như vậy, nàng hầu như sắp điên rồi.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên nổi lên tiếng động lớn xôn xao, mơ hồ nghe thấy được tiếng đánh nhau.

Mộ Tiêu Thư hơi sửng sờ, đem y phục giấu ở phía sau ném cho Nam Minh Châu, mình thì hướng phía ngoài chạy đi. Nam Minh Châu nhận y phục, vội vội vàng vàng mặc, cũng đuổi theo.

Thời gian Mộ Tiêu Thư đến, Sở phường chủ cũng chạy đến.

"Sở phường phường, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Chỉ thấy cách đó không xa, một nhóm người cùng hộ vệ dược phường đánh nhau, trong lúc nhất thời khó có thể phân ra thắng bại.

Sắc mặt Sở phường chủ ngưng trọng, đáp: "Có người muốn xông vào dược phường."

Xông vào? Tại sao vậy chứ? Trong đầu của Mộ Tiêu Thư lóe lên Nam Minh Châu, thầm nghĩ chẳng lẽ cùng nàng có liên quan?

Đúng lúc này, Nam Minh Châu mặc y phục xong cũng đến. Nàng vừa nhìn thấy động tĩnh của cửa, hai mắt lập tức sáng lên, hướng những người đó chạy tới.

"Người tìm được rồi!" Trong đó có người hô to, "Là tiểu thư!"

Không ít người đều hướng phương hướng của Nam Minh Châu nhìn lại, Mộ Tiêu Thư thấy thế đã hiểu, xem ra nhóm người này chính là tìm đến Nam Minh Châu.

"Toàn bộ tất cả dừng tay!" Sở phường chủ hô, "Các ngươi là ai? Vì sao phải xông vào dược phường?"

Người của dược phường đều ngừng tay, người xâm nhập tìm được người muốn tìm, cũng dừng tay. Thế nhưng Nam Minh Châu chạy đến bên người người của mình, cười lạnh ra lệnh: "Ai cho các ngươi ngừng, tiếp tục đánh cho ta, ngày hôm nay không đem dược phường này hủy đi, ta cũng không họ Nam!"

Có một câu nói này của nàng, song phương lập tức động thủ.

Nam Minh Châu cùng người của dược phường thực lực không kém nhiều, hai phe thế lực ngang nhau, thế nhưng lúc nàng mệnh lệnh kia, từ bên ngoài lập tức lại có một nhóm người xông vào. Trong khoảng thời gian ngắn, hộ vệ của dược phường liền bị chế trụ.

Nhóm người này vốn có chờ ở bên ngoài, để một nhóm người đi vào dược phường trước, bản thân tùy thời nhi động. Mà lúc người chủ tử Nam Minh Châu này mở miệng, bọn họ sẽ không có tiếp tục chờ tiếp tục chờ lúc cần thiết.

Mắt thấy người của dược phường bị áp chế, bên môi Nam Minh Châu treo nụ cười thỏa mãn.

"Họ Mộ, ngươi chờ ta, bổn công chúa lập tức để ngươi nếm thử tư vị sống không bằng chết!"

Đàm Diệu Thành thở dài một hơi, nói rằng: "Bắc Vọng chúng ta cùng Đông Sóc hôm nay đã đình chiến, trẫm hiện nay còn không muốn đánh nhau phá cục diện này. Nếu bọn họ đều gởi thư cố ý nói ra, chúng ta đây nhất định phải nhất định phải vị công chúa bốc đồng này, đem nàng mang về bảo vệ, không thể để cho nàng ở Bắc Vọng gặp chuyện không may.

"Hạo Uyên, hiện tại lão ngũ đi đất phong, lão tứ còn tự giam mình ở trong vương phủ tự xét lại, trẫm chỉ còn ngươi có thể dùng. Chuyện này, trẫm giao cho ngươi đi làm, cần phải làm tốt."

Đàm Hạo Uyên tiếp nhận mệnh lệnh này, lập tức thủ tra vị công chúa Đông Sóc này hạ lạc này.

81. Chương 81: Kim Chi Ngọc Diệp

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư một mực quan sát thân thủ của những người này, bọn họ mỗi một người đều là trong trăm có một, càng không thể so với thân vệ của Đàm Hạo Uyên kém. Bọn họ toàn lực tiến công, hộ vệ của dược phường không nhịn được, kế tiếp lui về phía sau. Bọn họ nhân cơ hội tràn vào đại môn, tiếp qua không lâu sau, liền muốn đến chỗ đứng của Mộ Tiêu Thư.

Nam Minh Châu đi lên trước, âm sâm sâm nói rằng: "Mộ Tiêu Thư, bổn công chúa cho ngươi một cơ hội, ngươi bây giờ nếu như quỳ xuống hướng bổn công chúa nhận lỗi, bổn công chúa sẽ đem những chuyện ban nãy người đã làm với bổn công chúa đối với ngươi làm lại một lần, bổn công chúa tạm tha tính mệnh của trên dưới dược phường của ngươi. Đương nhiên, mạng của ngươi, bổn công chúa là muốn chắc rồi!"

Trả lời của Mộ Tiêu Thư phi thường ngắn gọn, chỉ có năm chữ: "Ta sẽ không nhận lỗi."

"Ngươi… Hảo! Đều giết cho ta!"

Hộ vệ của dược phường kế tiếp bại lui, Nam Minh Châu từng bước ép sát, đang lúc bọn hắn ép đến trước mặt Mộ Tiêu Thư, từ trong dược phường lại xuất hiện một nhóm người khác. Bọn họ mỗi người đều hắc y, đao kiếm cũng là thống nhất.

Nhóm người này cấp tốc gia nhập chiến đoàn, nghiêng về một phía cục diện lập tức được cải biến. Nam Minh Châu đi tới bước tiến bị ngăn trở, nàng nhíu mày, nhìn nhóm người mới xuất hiện này.

Bọn họ cùng hộ vệ dược phường hiển nhiên không phải là một phe, song phương vô luận từ thực lực hay là y phục mà nhìn, đều có khác biệt rất lớn.

Những người này là ai?

Nam Minh Châu không có nhận ra bọn họ, nhưng là ở đây có không ít người nhận ra.

"Đó không phải là thân vệ của Lân Vương điện hạ sao?"

"Không sai, không nghĩ tới hôm nay còn có thể nhìn thấy. Chỉ là bọn hắn tại sao sẽ ở đây? Dược phường chẳng lẽ cùng Lân vương có quan hệ?"

Thân vệ của Đàm Hạo Uyên ở toàn bộ Bắc Vọng đều là có tiếng, hầu như không ai không biết, không ai không hiểu. Lần trước Mộ Tiêu Thư xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Đàm Hạo Uyên gọi một nhóm người đến bên cạnh nàng. Nàng đi tới chỗ nào, những người này cũng theo tới chỗ đó, âm thầm bảo hộ an toàn của nàng.

Nam Minh Châu mắt thấy ưu thế của phe mình phi khoái tiêu thất, người của nàng dần dần chống đỡ hết

nổi, lộ ra hiện tượng thất bại. Tiếp tục nữa, sợ rằng tổn thất tổn thất thảm trọng. Thế nhưng nàng không cam lòng a, Mộ Tiêu Thư ngay cách đó không xa, nàng mắt thấy là có thể bắt được nàng, làm sao có thể bỏ qua như vậy? Nàng chịu sỉ nhục nên làm cái gì bây giờ?

Mộ Tiêu Thư đối với Nam Minh Châu cười cười: "Cũng không phải chỉ có ngươi có người."

Nam Minh Châu cắn chặt răng, chỉ hận ở đây không phải là Đông Sóc, nếu như là ở Đông Sóc, nàng sớm sai người đem Mộ Tiêu Thư cắt thành tám khối lớn, đâu còn đến phiên nàng kiêu ngạo.

Song phương đang giằng co, Mộ Tiêu Thư bớt thời giờ vấn Sở phường chủ: "Người tiến cử Chu Minh Nam là ai?"

Sở phường chủ lấy khăn ra, lau trán của mình một cái, cười khổ mà nói: "Chính thị bổn nhân."

Mộ Tiêu Thư bị tin tức này càm làm cho hoảng sợ, nàng thế nào cũng không nghĩ ra Nam Minh Châu cư nhiên sẽ cùng Sở phường chủ có g

út mắt. Nàng nhíu mày: "Vậy ngươi cũng biết lai lịch của nàng? Mới vừa rồi nàng tự xưng là công chúa Đông Sóc Nam Minh Châu."

Sở phường chủ lại càng hoảng sợ, giật mình nói: "Còn có loại sự tình này?"

Mộ Tiêu Thư không nói gì, cảm tình vị phường chủ này đối với lần này hoàn toàn không biết gì cả a, vậy hắn rốt cuộc là thế nào yên tâm cho người vào?

Sở phường chủ minh bạch nghi hoặc của Mộ Tiêu Thư, không đợi nàng vấn, mở miệng giải thích: "Là như vậy, ta có một bằng hữu hướng đề cử người này, ta liền để hắn tới."

"Xem ra người bị vị bằng hữu này gài bẫy a, hắn là ai?"

"Không dối gạt nhị tiểu thư, Sở mỗ cùng người của chợ đêm có chút lui tới, vị bằng hữu này chính là một trong những một thành viên của chợ đêm."

Lại là chợ đêm. Tuy rằng một ít hành vi của Triệu Phủ Thất ảnh hưởng đến Bách Hối Thương Minh, cũng liên lụy đến lợi ích của chợ đêm, nhưng Sở phường chủ người như vậy, có không ít.

Là theo người của chợ đêm có lui tới, dù sao lâu dài gút mắt tới nay không phải là đơn giản như vậy có thể chặt đứt.

"Sở phường chủ, theo ta thấy, ngươi vẫn là mau chóng đi tìm vị bằng hữu kia của ngươi, xác định một chút

thân phận chân thật của Chu Minh Nam. Nàng nếu thật là công chúa Đông Sóc, lại trăm phương ngàn kế ẩn vào dược phường, thực tại có chút không thể tưởng tượng nổi."

"Vâng, Sở mỗ đang có dự định này."

Sở phường chủ cười khổ một tiếng, đem chuyện của dược phường ăn nói cho một người khác, mình thì chuẩn bị một cái cửa nhỏ ly khai.

Mộ Tiêu Thư nghĩ tới Nam Minh Châu mới vừa nói qua một câu nói, nàng nói mình không xứng với Đàm Hạo Uyên… Những lời này thực sự là dị thường quen thuộc, vị thập nhị công chúa thập nhị công chúa kia cũng đã nói. Thập nhị công chúa là vì Quý Thanh Nguyệt mà nói câu nói kia, Nam Minh Châu lại là vì ai? Trong nhà có một vị hôn phu quá được hoan nghênh, cũng thực sự là phiền phức.

Song phương nhân mã đánh lâu không xong, nhưng thực, người của Mộ Tiêu Thư bên này cũng không có xuất toàn lực. Chưa biết rõ ràng thân phận chân chính của Nam Minh Châu, nàng chắc là sẽ không tùy tiện đem đối phương đánh bại.

"Nam Minh Châu, người của chúng ta đánh lâu như vậy, cũng không có kết quả, không bằng để cho bọn họ nghỉ ngơi một chút đi?"

(Luna: Có nghỉ giữa hiệp nữa)

"Hừ, ngươi đây là sợ sao? Ngươi mơ tưởng! Tiếp tục đánh cho ta, ngày hôm nay bổn công chúa nhất định phải đem dược phường này hủy đi."

Mộ Tiêu Thư bất đắc dĩ, đúng lúc này, một nhóm người đông đột nhiên bên ngoài vội vàng chạy tới. Ở đây vẫn là kinh thành, bọn họ lại cưỡi con ngựa cao to. Những người này gào thét mà đến, ở ngoài cửa dừng lại.

Người cầm đầu xuống ngựa, đi nhanh đến dược phường nội.

Mộ Tiêu Thư vừa thấy được hắn, đã cảm thấy đã cảm thấy thân phận của Nam Minh Châu ước chừng là không cần đoán, hảo đoan đoan, đều kinh động đến vị này, nàng không phải là Đông Sóc công chúa còn có thể là ai.

Lại nhìn Nam Minh Châu, lúc này nàng không nháy mắt nhìn chằm chằm Đàm Hạo Uyên, đều nhanh nhìn thành đầu gỗ rồi!

Đàm Hạo Uyên vài bước đi tới trước mặt của Nam Minh Châu, thanh âm trầm thấp nói: "Công chúa, trước hết để cho người của ngươi dừng tay đi."

Nam Minh Châu tỉnh táo lại, đang muốn để thủ hạ của nàng dừng tay, xoay chuyển ánh mắt lại thoáng

nhìn Mộ Tiêu Thư, lửa giận lại là một trận mãnh nhảy lên. Người kia cùng Đàm Hạo Uyên có hôn ước, để cho nàng dừng tay, là vì giúp Mộ Tiêu Thư sao?

"Nếu ta không đáp ứng?"

Đàm Hạo Uyên diện vô biểu tình: "Đông Sóc công chúa ở Bắc Vọng vung tay, bổn vương khuyên bảo không có kết quả, không thể làm gì khác hơn là vũ lực trấn áp."

Nam Minh Châu bị Đàm Hạo Uyên nhất nghẹn, thoáng nhìn phía sau hắn một nhóm lớn thân vệ hắc áp áp, nhất thời thối đường cổ. Nàng cắn răng nói: "Tất cả dừng tay!"

Đang đánh đấu không nghỉ song phương đều ngừng lại, Mộ Tiêu Thư thấy thế đi ra phía trước.

Đàm Hạo Uyên nhìn nàng, trong mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ. Thời gian hắn nhận được tin tức, biết được cùng Mộ Tiêu Thư có quan hệ, không khỏi một trận nhức đầu, nghe nữa dược phường xảy ra chuyện, càng thêm một cái đầu hai lớn.

"Ngươi tới rồi." Mộ Tiêu Thư cười khanh khách nói.

Đàm Hạo Uyên khẽ gật đầu: "Bổn vương đến làm một công sự, lại làm một chuyện tư."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt một chút, công sự hảo minh bạch, phỏng chừng chính là cùng vị công chúa công chúa này có liên quan, thế nhưng tư sự là chuyện gì xảy ra? Mộ Tiêu Thư nhất thời nổi lên lùi bước ý.

Trong mắt Đàm Hạo Uyên lóe lên một tiếu ý, tiến lên bắt được tay nàng: "Thế nào, muốn chạy? Bổn vương làm việc, chưa từng có đạo lý thất bại."

Mộ Tiêu Thư kiếm tránh, tức giận nói: "Ngươi buông ta ra, còn có việc chờ ta làm."

"Thời gian trước khi gây chuyện thế nào không suy nghĩ đến cái nhiều chuyện của nàng?"

"Ta… Có người khiêu khích ta, lẽ nào cứ như vậy theo hắn? Ta vứt không phải mặt của ngươi."

Đàm Hạo Uyên đối những lời này rất hài lòng, trên mặt đều hiện tiếu ý. Hắn đem Mộ Tiêu Thư kéo gần lại một ít, nhỏ giọng nói: "Vậy ta hỏi nàng, thiện giải nhân y sự kiện kia nói như thế nào?"

Thân thể Mộ Tiêu Thư cứng đờ. Ấp úng nói không ra lời.

Nam Minh Châu thấy hai vị này động tác vô cùng thân thiết không coi ai ra gì, nhất thời giận lên, nàng

nắm lên một cái ám khí, không nói lời gì liền hướng Mộ Tiêu Thư ném đi.

Thân thể Đàm Hạo Uyên vừa chuyển, đem Mộ Tiêu Thư hộ ở sau người, kiếm trong tay vẫn chưa ra khỏi vỏ, ở trước người vòng vo vài cái, chỉ nghe đinh đinh đang đang vài tiếng hưởng, những ám khí kia đều ở trên mặt đất.

Đàm Hạo Uyên ngẩng đầu, trên mặt tiếu ý mất hết, đường nhìn bén nhọn bắn về phía Nam Minh Châu.

"Tư sự trước để xuống, bổn vương trước đem công sự giải quyết." Hắn nói xong dĩ nhiên tà tà cười một chút, thấy người chung quanh đều là một trận mao cốt tủng nhiên.

Mộ Tiêu Thư từ phía sau hắn lộ ra một đầu, vẻ mặt hiếu kỳ, muốn nhìn một chút hắn giải quyết công sự này như thế nào.

Nam Minh Châu một trận chột dạ, thế nhưng vừa nghĩ tới thân phận của mình, thì có lo lắng.

"Lân vương Bắc Vọng, bổn công chúa làm sứ giả tới tham gia quốc yến quý quốc, ai biết tại dược phường nội bị ngược đãi, ngươi làm chủ nhà, tổng nên cho bổn công chúa một cái công đạo đi?" Nói xong nàng hung hăng hướng về phía Mộ Tiêu Thư trừng.

"Bổn vương biết cũng một hồi sự không phải như thế."

"Ngươi nói bậy! Lời của bổn công chúa ngươi dám không tin?"

"Bổn vương đích xác không tin, chỉ tin sự thực. Chu Minh Nam ở dược phường thêu dệt chuyện, sau khi thua chiếu theo hứa hẹn thực hiện, song phương thanh toán xong, đây là thứ nhất. Thứ hai, Đông Sóc hoàng đế gởi thư, báo cho biết công chúa quý quốc len lén ly nước, lẻn vào Bắc Vọng, tung tích hoàn toàn không có, nhắc nhở Bắc Vọng đại dĩ chiếu cố. Đây mới là chuyện thực trong mắt bổn vương."

Nói cách khác, gút mắt của Nam Minh Châu cùng Mộ Tiêu Thư, Đàm Hạo Uyên chắc là sẽ không quản, dù sao Vương phi tương lai của hắn cũng không thiệt.

"Lẽ nào cứ tính như vậy? Bổn công chúa ở chỗ này chịu khuất nhục…"

"Công chúa khi nào ở dược phường bị khuất nhục rồi? Có sao?"

Đàm Hạo Uyên nhìn chung quanh một vòng, những người đó tiếp xúc được ánh mắt của hắn, đều mở miệng nói không có, căn bản là không có chuyện này, khiêu khích ở dược phường đều là Chu Minh Nam, không công chúa gì.

Đàm Hạo Uyên mới thu hồi ánh mắt, người quanh mình nhất thời thở dài một hơi. Đó là Lân vương a, ai dám cùng hắn đối nghịch?

Đàm Hạo Uyên đem việc Chu Minh Nam cùng Nam Minh Châu tách ra, trừ đi một tai hoạ ngầm cho Mộ Tiêu Thư. Tiết kiệm sau này có người lấy ra mài nói, Mộ Tiêu Thư nguy cấp chuyển thành an.

"Đều nghe cho kỹ cho bổn vương, một người làm việc một người nhận, việc Chu Minh Nam đã kết, bổn vương không muốn nghe đến những thứ khác nhàn thoại, đều hiểu chưa?"

"Còn có điểm thứ ba." Biểu tình của Đàm Hạo Uyên triệt để lạnh xuống. "Công chúa trước mặt mọi người ám sát bổn vương, ý muốn như thế nào?"

Nam Minh Châu ngẩn ngơ: "Ám sát?"

Đàm Hạo Uyên dùng đầu ngón chân đá ám khí trên mặt đất một chút: "Hung khí gây án ở đây, mỗi một vị ở đây đều là nhân chứng, công chúa tốt nhất cho bổn vương một cái công đạo, bằng không bất lợi cho giao hảo hai nước."

Một người phía sau Nam Minh Châu đứng dậy, đối Đàm Hạo Uyên ôm quyền nói rằng: "Vương gia minh xét, công chúa dùng cũng không phải là ám sát."

Đàm Hạo Uyên mạn bất kinh tâm quét người nói chuyện một mắt: "Ngươi lại là vật gì, bổn vương cùng công chúa nói, đến phiên ngươi lắm miệng?"

82. Chương 82: Nhâm Quân Thải Hiệt

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Người nọ mặt lộ vẻ xấu hổ, bị Nam Minh Châu đẩy ra, nàng chỉ tay hướng Mộ Tiêu Thư sau lưng Đàm Hạo Uyên: "Ai muốn ám sát ngươi, bổn công chúa là muốn giáo huấn nàng một chút!"

Đàm Hạo Uyên quay đầu lại nhìn thoáng qua, vấn: "Vị hôn thê tử của bổn vương đã làm sai điều gì, công chúa muốn giáo huấn nàng?"

"Nàng..."

Chuyện trong dược phường nếu cùng nàng vô quan, vậy Mộ Tiêu Thư đối với nàng chính là cái gì cũng chưa từng làm? Nam Minh Châu thật muốn đem chân tướng của chuyện yết lộ ra, thế nhưng làm như vậy, danh tiếng của nàng cũng sẽ không bảo đảm rồi. Đến lúc đó còn không biết bị truyền có bao nhiêu khó nghe.

Nam Minh Châu do dự đi do dự lại, cái này làm thế nào cũng không xong.

"Công chúa nói không không ra lý do? Nói cách khác ngươi thừa nhận. Mặc dù hành vi mới vừa rồi không phải là ám sát, cũng là đang đánh mặt của bổn vương. Vị hôn thê tử của bổn vương, có sai hay không đều là bổn vương tự mình giáo huấn, không nhọc công chúa xuất thủ. Thỉnh công chúa cho bổn vương một cái công đạo. Chuyện liên quan đến uy quốc của Bắc Vọng, nếu là phụ hoàng biết được, cũng sẽ ủng hộ cách làm của bổn vương."

Đàm Hạo Uyên cư nhiên bảo hộ Mộ Tiêu Thư như vậy, nàng chẳng qua là ném một đống ám khí, còn không có thương tổn được nàng, hắn lại không tha.

Nam Minh Châu tức giận nói: "Ngươi nam nhân này, thế nào nhỏ mọn như vậy!"

Đàm Hạo Uyên cười nhạt: "Ý tứ của công chúa là, sau này công chúa bị đâm, cũng sẽ rộng lượng chuyện cũ sẽ bỏ qua?"

Nam Minh Châu không lời nào để nói, nói như thế nào đi nữa, nàng cũng là biết có chút lời không thể nói lung tung. Nàng ở chỗ này đứng lâu như vậy, chân đều trạm chua, hiện tại vội vã muốn trở về nghỉ ngơi thật tốt.

"Chuyện ném ám khí là ta sai, ta nhận lỗi! Đây đã được chưa?"

Thần tình của Đàm Hạo Uyên dễ nhìn chút, hắn cũng không trông cậy vào Nam Minh Châu thật sự ân hận, chỉ cần một hình thức là được, bất quá…

"Công chúa nên hướng vị hôn thê tử của bổn vương nhận lỗi."

Hắn đem thân thể nhường ra một chút, lộ ra Mộ Tiêu Thư phía sau. Trong lòng Nam Minh Châu căm giận, nhưng là chuyện này nàng chưa qua não, có lỗi trước, chẳng trách người khác.

"Bổn công chúa… Bổn công chúa xin lỗi ngươi, xin lỗi!"

Nam Minh Châu cơ hồ là dùng rống, cặp mắt kia trừng cùng trừng cũng chết Mộ Tiêu Thư, nơi đó có nửa điểm áy náy? Đây là ước gì đem đối phương lột da rút gân.

Mộ Tiêu Thư cảm thấy buồn cười, gật đầu một cái nói: "Ta nhận lời bồi tội này."

Nam Minh Châu hừ một tiếng: "Bổn công chúa mệt muốn chết rồi, cần nghỉ ngơi."

"Người đến, chuẩn bị xe ngựa." Đàm Hạo Uyên nói xong, tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Thư, "Bổn vương trở lại sẽ lại tính sổ với nàng."

Đàm Hạo Uyên mang theo Nam Minh Châu tiến cung phục mệnh, Mộ Tiêu Thư tiếp tục ở lại dược phường, xử lý sự tình chưa hoàn thành.

Trong hoàng cung, hoàng đế đã nghe nói chuyện của Đàm Hạo Uyên cùng Nam Minh Châu.

"Như Phúc, trong chuyện này, trẫm ủng hộ cách làm của hoàng nhi, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Chuyện liên quan đến uy quốc của Bắc Vọng, việc này không thể sơ hốt, điện hạ làm đúng."

Hoàng đế Đàm Diệu Thành hài lòng gật đầu: "Bọn họ không phải là tiến cung sao? Để cho bọn họ tới gặp trẫm đi."

Hoàng thượng triệu kiến, Đàm Hạo Uyên cùng Nam Minh Châu rất nhanh liền đến trước mặt của Đàm Diệu Thành. Gặp qua, Đàm Diệu Thành đầu tiên là đem Đàm Hạo Uyên khen ngợi một phen, nói hắn làm việc kháo phổ, động tác mau lẹ, sau đó nhắc tới chuyện làm sao an trí công chúa.

"Như Phúc, vì các quốc gia đến chuẩn bị sửa chữa phủ đệ hoàn thành chưa?"

"Hồi hoàng thượng, phủ đệ vẫn còn sửa chữa, sợ là nhất thời vô pháp ở."

"Ân… Nói như vậy, vậy chỉ có thể an bài công chúa trước ở hoàng cung rồi. Ngươi tức khắc chỉnh lý một tòa cung điện, cần tốt nhất, cũng không thể ủy khuất công chúa."

Lưu Như Phúc cười ha hả đáp lời.

Là, Nam Minh Châu lúc này mới chậm lại, tạm thời buông xuống không thoải mái bên kia dược phường. Bất quá nàng còn có chút ý tưởng khác, không muốn ở trong cung.

"Hoàng thượng, bổn công chúa nghe nói quý phủ vủa phủ phong cảnh rất khác biệt, còn muốn đi vào trong đó nhìn."

Hoàng đế sửng sốt một chút, phong cảnh Lân vương phủ rất khác biệt? Hắn không khỏi nhìn Đàm Hạo Uyên một mắt.

"Quý phủ của bổn vương sơ vu xử lý, từ đâu tới phong cảnh rất khác biệt? Chắc là công chúa đem Lân vương phủ cùng Du vương phủ đảo lộn rồi, vương phủ của tứ hoàng huynh trái lại rất khác biệt, công chúa muốn đi cũng là đi Du vương phủ."

Đàm Diệu Thành ha hả cười hai tiếng, Đàm Hạo Uyên quanh năm tại ngoại, hắn người chủ tử này không ở, vương phủ rất khác biệt cũng đừng nghĩ a. Trái lại quý phủ Du vương, là kinh qua tỉ mỉ tu chỉnh, rất đẹp. Chỉ bất quá những lời này hoàng đế là sẽ không nói, hắn càng tò mò hơn là nghĩ cách của vị Đông Sóc công chúa này.

Nam Minh Châu huých một cái đinh không lớn không nhỏ, rất là xấu hổ, cũng may da mặt nàng dày, điểm khó khăn này còn không làm khó được nàng.

"Đường đường một tòa vương phủ, tổng sẽ có chỗ tốt, bổn công chúa nghe đại danh của Lân vương đã lâu, sớm muốn kiến thức một chút."

Đàm Diệu Thành cười ha hả phát biểu ý kiến, chỉ là nhìn hai vị nam nữ trẻ tuổi trước mặt. Đầu mày của Đàm Hạo Uyên đều nhanh mặt nhăn, thỉnh một vị công chúa như thế về nhà, còn không xích mích vương phủ?

"Hoàng cung Bắc Vọng mới là cảnh trí điều kiện tốt nhất, công chúa hà tất bỏ cận mà cầu xa?"

"Hoàng cung có cái gì tốt nhìn, bổn công chúa vẫn hoàng cung, hiện tại chính là muốn nhìn vương phủ!"

Đông Sóc công chúa này một ý tứ: Nàng chính là ỷ lại vào vương phủ! Đàm Hạo Uyên không nói gì, Đàm Diệu Thành cười tủm tỉm, Lưu Như Phúc len lén che miệng, suýt tý nữa bật cười.

"Công chúa muốn tham quan vương phủ, có thể a." Hoàng đế Đàm Diệu Thành cuối cùng mở miệng, "Công chúa một đường bôn ba, mới đến Bắc Vọng, ngày hôm nay trước hết ở trong cung hảo hảo hảo hảo, chờ dưỡng hảo tinh thần, mới đến Lân vương phủ ngắm cảnh, ngươi xem như vậy thế nào?"

Đầu mày của Đàm Hạo Uyên không thể nhận ra vừa nhíu, nhưng này ý chỉ của hoàng đế, hắn cũng không thể ngỗ nghịch ý tứ hoàng thượng.

Nam Minh Châu suy tư chỉ chốc lát, chần chờ nói: "Bổn công chúa có thể trực tiếp vào ở vương phủ, như vậy không phải bớt đi rất nhiều phiền phức sao?"

"Không thích hợp không thích hợp." Hoàng đế lập tức phản đối, "Trẫm sợ Lân vương phủ sẽ chậm trễ công chúa, vẫn là hoàng cung tốt, vương phủ, thỉnh thoảng đi xem thì tốt rồi."

Nam Minh Châu thấy không có đường sống thương lượng, liền đáp ứng.

Lưu Như Phúc lập tức sắp xếp xong xuôi cung thất, cung Nam Minh Châu nghỉ tạm. Đàm Hạo Uyên ly khai hoàng cung, Đàm Diệu Thành cùng Lưu Như Phúc nới.

"Ngươi nói Đông Sóc công chúa này đối lão thất của trẫm là có ý gì?"

"Như Phúc không dám vọng tự phỏng đoán."

"Ai! Cứ nói đừng ngại."

"Như phúc cảm thấy, công chúa có lẽ là đối với Lân Vương điện hạ có ý định?"

Đàm Diệu Thành ha hả cười hai tiếng: "Trẫm cũng là ý tứ này. Lão thất lúc đầu thỉnh chỉ muốn thú nhị tiểu thư của muốn thú, trẫm bách tư bất đắc kỳ giải. Đến ngày hôm nay, vấn đề này cũng chưa suy nghĩ cẩn thận. Chẳng lẽ thật chỉ là đối với nàng có ý định? Không bằng để vị Đông Sóc công chúa này đi thử tham một chút…"

Mộ Tiêu Thư còn không biết một đại phiền toái chính đang đến gần, nàng xử lý xong chuyện của dược phường, có chút không muốn trở lại vương phủ. Bởi vì Đàm Hạo Uyên nói, trở lại cùng nàng tính sổ a.

Khởi Thanh thấy thế, nói một câu nói mát: "Sớm biết như vậy, hà tất lúc đầu a."

Mộ Tiêu Thư trừng nàng một mắt: "Ngươi gần đây càng ngày càng lớn lối a."

Khởi Thanh sớm biết rằng nàng là mạnh miệng mềm lòng, hồn nhiên không thèm để ý, nói: "Vẫn là sớm trở về đi, nếu như chậm…"

"Ta còn chưa thành thân!" Mộ Tiêu Thư chợt cảm thấy có chút biệt khuất, "Chờ thực sự thành hôn, còn không chừng sẽ như thế nào."

Lời tuy nói như vậy, nàng vẫn là ngoan ngoãn lên xe ngựa. Đến vương phủ, Đàm Hạo Uyên đã trở về, hai người cùng nhau dùng qua cơm tối. Buổi tối nói chuyện phiếm, Mộ Tiêu Thư nhớ lại Nam Minh Châu.

"Công chúa kia, nàng hiện tại thế nào?"

"Quản nàng làm cái gì." Đàm Hạo Uyên không muốn nhắc tới nàng, "Bổn vương nhớ kỹ còn có sổ sách cần tính với nàng, ngày hôm nay nàng ở dược phường nháo đến rất vui? Còn chơi đến, thiện giải nhân y?"

"Ta… Đột nhiên cảm thấy rất mệt, đi về nghỉ trước, ngươi cũng sớm một chút tắm một cái ngủ đi."

Mộ Tiêu Thư chạy đi, mưu toan chạy ra. Thế nhưng người nào đó chắc là sẽ không để cho nàng như nguyện, sau một lát, cửa phòng ngủ bị một bàn tay đặt lên, Mộ Tiêu Thư căn bản vô pháp thoát thân.

Đàm Hạo Uyên đem nàng ép cửa phòng cùng bản thân, nhẹ giọng nói rằng: "Bổn vương thế nào không biết, Vương phi còn có sở trường đặc biệt này? Có bản lĩnh, vì sao không ở trên người bổn vương dùng một chút?"

Khởi Thanh bưng chậu nước đi tới cửa lúng túng đứng ở bên ngoài, liền vội vàng xoay người ly khai.

Thất nội, Mộ Tiêu Thư dán ra bên ngoài cửa. Bị Khởi Thanh nói đúng, nàng hiện tại miễn bàn có bao nhiêu hối hận. Sớm biết như vậy, nàng sẽ không chỉ lo bản thân thoải mái, muốn nói cái gì liền nói cái đó. Bây giờ hối hận vẫn còn kịp sao? Đáp án đương nhiên là phủ định.

Đàm Hạo Uyên mờ ám nhìn Mộ Tiêu Thư, nhịn không được bật cười.

"Trước mặt mọi người đùa giỡn nam tử, nàng đã biết sai?"

Mộ Tiêu Thư trừng hắn: "Ta biết nàng không phải là nam tử là nữ tử, lúc này mới những lời này."

"Bổn vương mặc kệ, nàng đùa giỡn người khác bổn vương ghen tị. Còn dám đối với người khác động thủ động cước, cũng rất lâu không có đối với bổn vương làm như vậy, không được, bổn vương không phạt nàng không được."

Hôm nay là ai mắng Mộ Tiêu Thư vô sỉ? Càng vô sỉ rõ ràng là người trước mắt này a. Vô sỉ đối vô sỉ, hai người bọn họ thật đúng là trời sinh một đôi.

"Ngừng!" Mộ Tiêu Thư cả tiếng thét, kiệt lực kéo ra một chút cự ly giữa mình và Đàm Hạo Uyên. Cái dạng này qua bị động rồi, nàng không thích!

"Nghiêm phạt đúng không, ai sợ ai!"

Đàm Hạo Uyên thiêu mi, làm ra một bộ hình dạng "Nhâm quân thải hiệt".

Khóe miệng Mộ Tiêu Thư giật một cái, bây giờ vai trái ngược, nhớ kỹ thời gian bọn họ mới quen không phải như thế a! Đều do lúc đầu sắc sai người rồi, thế cho nên hiện tại hậu hoạn vô tận, cũng có lý lẽ gì để nói.

Mộ Tiêu Thư cười gian một chút, vỗ trong ngực Đàm Hạo Uyên một cái, đột nhiên đưa tay ôm lấy cổ của hắn, nhón chân lên thân lên cái miệng của hắn.

Một cái hôn thiển thường triếp chỉ, Đàm Hạo Uyên còn đang là vì đột nhiên của nàng mà phát chinh lăng, nó lại kết thúc.

Mộ Tiêu Thư vấn: "Có đủ hay không?"

"Chuyện cười, vậy làm sao sẽ đủ."

"Vậy lại đi."

Mộ Tiêu Thư đem độ dày của da mặt mình điều đến cực đại, hai gò má tùy ý rặng mây đỏ bay loạn, không quan tâm lại hôn lên. Lúc này Đàm Hạo Uyên hơi cúi đầu, bắt đầu phối hợp nàng.

Môi của bọn họ đầu tiên là tiếp xúc, sau đó càng không thể vãn hồi.

Mộ Tiêu Thư ôm sát cổ của Đàm Hạo Uyên, Đàm Hạo Uyên ôm ở eo của nàng. Một ngửa đầu, một cúi đầu, thân thể mềm mại cùng thân thể cường tráng dán tại cùng nơi. Mỗi một động tác nho nhỏ, đều cọ rung động đầy người.

Một cái hôn lâu dài xâm nhập kết thúc, thanh âm của Mộ Tiêu Thư đều có chút thay đổi, nàng vù vù thở phì phò, nhỏ giọng nói: "Hiện tại có đủ hay không?"

Đàm Hạo Uyên đem nàng ôm chặt, hít sâu một hơi nói: "Hiện tại… Bổn vương cảm thấy càng chưa đủ rồi…"

83. Chương 83: Dì Cả Đến Rồi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Dứt lời, hắn đột nhiên đem nàng ôm ngang, bước nhanh hướng phòng trong đi đến. Động tác êm ái đem nàng đặt lên giường, Đàm Hạo Uyên ở đầu giường cúi thắt lưng xuống, cự ly giữa hai người chỉ có trong gang tấc.

Ngón cái của Đàm Hạo Uyên qua lại vuốt ve môi của Mộ Tiêu Thư, kinh qua một vòng không hề tiết chế gặm nhấm, hôm nay nó hơi sưng, hồng hồng trơn trơn, lại có vẻ càng thêm mê người.

Đàm Hạo Uyên thâm thúy nhìn Mộ Tiêu Thư, vấn: "Bổn vương muốn làm chút chuyện xấu như vậy như vậy, nàng đáp ứng không?"

Mộ Tiêu Thư lớn như vậy, nàng tự nhiên minh bạch ý tứ của Đàm Hạo Uyên. Nàng cũng không phải người cổ đại truyền thống, cảm thấy loại sự tình này thuận theo tự nhiên là được, không có cố kỵ gì đặc biệt.

Thần tình của Đàm Hạo Uyên rất nghiêm túc, lại đang trưng cầu ý kiến của nàng, Mộ Tiêu Thư thích làm như vậy. Nàng như là bị cặp mắt kia mê hoặc, vươn hai tay phủng ở mặt của hắn, cong môi: "Có thể…"

Con ngươi của Đàm Hạo Uyên chìm chìm, như vật gì gần thoát ly khống chế.

Thế nhưng đúng lúc này, trong đầu Mộ Tiêu Thư nhanh như tia chớp xuất hiện một cái ý niệm trong đầu, nàng phát hiện một cái sự tình không được hiểu rõ!

"Có thể… Thế nhưng dì cả đến rồi…" Nàng nhược nhược nói.

Đàm Hạo Uyên đầy ngập lửa nóng vận sức chờ phát động, ai biết Mộ Tiêu Thư đột nhiên nói một câu như vậy, quả thực chính là quay đầu bị một thùng nước đá tạt vào, ông trời của ta, thật lạnh thật sảng! Lời này mạc danh kỳ diệu, cho người không nghĩ ra, nhưng cũng không phải hắn chờ mong nghe được.

Đàm Hạo Uyên nheo mắt lại: "Nàng nói cái gì?"

Mộ Tiêu Thư lúng túng quay đầu sang một bên, nhỏ giọng lầm bầm: "Ta lại không phải cố ý!"

Đàm Hạo Uyên như trước chưa phản ứng kịp, cái gì dì cả? Tâm hắn bây giờ muốn giết người cũng phải có người, thật muốn cạy đầu óc của Mộ Tiêu Thư ra, nhìn bên trong chứa cái gì. Thời khắc trọng yếu như vậy, nàng cư nhiên đang suy nghĩ gì cả? Đây là đạo lý a!

(Luna: bạn vương gia chưa hiểu chuyện a!)

Đàm Hạo Uyên nhất quán dùng tốt đầu óc lúc này cũng không thể dùng được, hắn thế nào cũng nghĩ không ra dì cả của Mộ Tiêu Thư là thần thánh phương nào, đáng giá nàng ở thời khắc quan trọng này nhắc đến.

Mộ Tiêu Thư thấy Đàm Hạo Uyên chưa phản ứng, lo lắng thấp thỏm quay đầu, lọt vào trong tầm mắt chính là hắn biểu tình củ kết của hắn. Nàng đột nhiên phát hiện một cái vấn đề khác, Đàm Hạo Uyên nghe không hiểu ý của nàng!

Kinh nguyệt ở niên đại này gọi là gì?

"Dì cả chính là quỳ, quỳ thủy…"

Đàm Hạo Uyên sửng sốt một chút, nhìn chằm chằm mặt của Mộ Tiêu Thư thở vài hơi, đột nhiên buồn bực đứng lên. Hắn cũng quá xui xẻo! Thế nào đụng phải cái thời điểm như thế.

"Bổn vương không tin!"

"Lừa ngươi là chó nhỏ!" Mộ Tiêu Thư chột dạ xấu hổ đã qua, lá gan to lại trở về. "Đều nói ta cũng không có biện pháp, loại sự tình này cũng không phải ta muốn như thế nào thì thế đó."

"Hảo…" Đàm Hạo Uyên không có hảo ý nở nụ cười, bắt được tay của Mộ Tiêu Thư, mười ngón giữ lại thật chặt, "Cái này luôn luôn nàng muốn thế nào thì có thể thế chứ?"

Mộ Tiêu Thư sửng sốt: "Cái gì?"

Đàm Hạo Uyên thẳng thắn toàn bộ mà cúi người xuống, đầu chen bên đầu của Mộ Tiêu Thư, ở cổ nàng hôn một cái, có chút ủy khuất giục: "Nhanh lên một chút."

Mộ Tiêu Thư: "…"

"Bổn vương còn tinh thần, nàng dù sao cũng phải chịu trách nhiệm, Vương gia không phải có thể tùy tiện đùa giỡn."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Mộ Tiêu Thư vượt qua một buổi tối có chút hỗn loạn, ngày thứ hai, nàng phát thệ sau này tuyệt đối không thể tùy tiện đùa giỡn người khác, bất luận nam nữ.

Đàm Hạo Uyên còn lại là thần thanh khí sảng, đến biểu tình cũng nhu hòa rất nhiều. Cố Viễn thấy tấm tắc lấy làm kỳ, cùng Khởi Thanh mắt đi mày lại, luôn muốn hỏi ra chút gì.

Đàm Hạo Uyên ngày hôm nay nghỉ ngơi, tranh thủ thời gian ở trong phủ. Chính hắn tranh thủ thời gian còn chưa đủ, còn muốn Mộ Tiêu Thư cũng trói lại, chỗ nào cũng không chuẩn nàng đi, hai người đính vào một chỗ tranh thủ thời gian.

Kế hoạch không sai là như vậy, thế nhưng luôn luôn theo không kịp biến hóa. Buổi sáng thời gian tốt còn diễn không lâu lắm, thì có một vị khách không mời mà đến.

Thời gian sai vặt trong phủ thông truyền, Đàm Hạo Uyên không nhịn được xua tay: "Ai cũng không gặp."

Sai vặt còn muốn nói cái gì nữa, bị đôi mắt kia của Đàm Hạo Uyên nhìn, ngạnh sinh sinh mà đem lời nuốt xuống, chạy đi truyền lời. Vốn tưởng rằng sự tình nên kết liễu như vậy, ai biết qua không bao lâu, đồng

nhất một sai vặt lại đến.

Hắn kiên trì, chỉa vào ánh mắt sát nhân của Đàm Hạo Uyên nói: "Vương gia, công chúa Đông Sóc tới, nàng còn mang khẩu dụ của hoàng thượng đến, nói để Vương gia thay hoàng thượng hảo hảo chiêu đãi nàng vị quý khách này."

Mộ Tiêu Thư ôm thái độ không liên quan đến mình, cảm thấy thiên đại thiên đại đè xuống có Đàm Hạo Uyên đi gánh, phản chính không liên quan đến nàng. Nhưng lần trở lại này tới Đông Sóc công chúa nha, Mộ Tiêu Thư nhất thời đã cảm thấy có điểm không phải là tư vị.

Đàm Hạo Uyên cực kỳ không nhịn được đem sai vặt đuổi đi: "Vậy thì mời tiến đến." Danh hào của Hoàng đế đều lấy ra, cũng không thể chận ngoài cửa.

Mộ Tiêu Thư quỷ đầu quỷ não nói: "Nàng tới a? Ta đây…"

Đàm Hạo Uyên cười lạnh một tiếng, bắt lại Mộ Tiêu Thư muốn chạy ra: "Nàng đi đâu? Ngày hôm nay bồi bổn vương, chỗ nào cũng không được phép đi!"

"Ngươi có giai nhân tương bồi, ta sẽ không tham gia náo nhiệt!"

"Đây là giai nhân nơi nào, chính là phiền phức. Thân là Vương phi tương lai của vương phủ, gặp phải phiền phức, nàng dù sao cũng phải cùng bổn vương cùng nhau đối mặt. Đi, gặp giai nhân."

Mộ Tiêu Thư bị nửa lôi nửa kéo dẫn tới phòng đãi khách của vương phủ, đi vào nhìn thấy mặt hé ra hân hoan nhảy nhót, chỉ là đối phương khi nhìn đến Mộ Tiêu Thư, lập tức đổi sắc mặt.

Nam Minh Châu chất vấn: "Ngươi thế nào ở chỗ này?"

"Nàng ở tại nơi này."

"Cái gì? Nàng tại sao có thể ở tại vương phủ?"

Mộ Tiêu Thư chỉ biết, Nam Minh Châu như thế chạy đến vương phủ, chuẩn không có chuyện gì tốt. Bảo không cho phép chính là coi trọng vị hôn phu anh tuấn này của nàng, muốn nhân cơ hội lôi kéo làm quen.

Bất quá loại đào hoa này, Mộ Tiêu Thư lười phản ứng, có thể để Đàm Hạo Uyên tự mình đi giải quyết nha, là hắn khai ra mà.

Mộ Tiêu Thư xuất thần, Đàm Hạo Uyên đem bả vai của nàng ôm lại, nói: "Thế nào không thể? Bổn vương cho phép liền có thể."

Nam Minh Châu bị đả kích thật lớn. Nàng dậy thật sớm, tỉ mỉ ăn mặc một phen, sau đó phong phong hỏa hỏa đi tới Lân vương phủ, không phải là vì cùng Lân vương cùng nhau thưởng ngắm hoa lộng cây cỏ sao. Thế nhưng chờ nàng đến, nhìn nghênh đón nàng là cái gì? Là nữ nhân ngày hôm qua cùng nàng không hợp!

"Trà!" Nam Minh Châu đặt mông ngồi xuống ghế, tức giận nói, "Vương phủ chính là đãi khách như vậy sao?"

Đàm Hạo Uyên vỗ vỗ vai của Mộ Tiêu Thư, nói: "Nữ chủ nhân của vương phủ còn chưa thú vào, nơi nào không chu đáo, xin thứ lỗi. Tiêu Thư, công chúa liền do nàng tiếp đãi, bổn vương…"

Mộ Tiêu Thư trừng mắt Đàm Hạo Uyên: "Vương gia ở nơi này mà ngồi, ta đi cho người ngâm trà mang đến."

Muốn trốn? Muốn đem phiền phức ném cho một mình nàng? Không có cửa đâu!

"Chờ một chút," Nam Minh Châu đột nhiên gọi lại Mộ Tiêu Thư, nghễnh đầu nói, "Bổn công chúa uống, phải dùng sương sớm mới pha chế, những thứ còn lại không uống, ngươi hiểu chưa?"

Giọng điệu này, thái độ này, nếu như nàng để Nam Minh Châu ở vương phủ uống một ngụm trà, nàng liền không mang họ Mộ!

Vì vậy Mộ Tiêu Thư cười khanh khách nói: "Hiểu." Nàng quay đầu lại gọi Khởi Thanh, phân phó nói, "Trà của công chúa ngươi tự mình đi ngâm, nhớ kỹ cần sương sớm mới, hợp với bí sản trà của vương phủ —— không khí trà, dùng dụng cụ pha tốt nhất, lúc này mới có thể lúc này mới có thể mang đến trước mặt của công chúa."

Khởi Thanh lên tiếng trả lời, Nam Minh Châu mạc danh kỳ diệu, hỏi nàng: "Cái gì là không khí trà? Ta thế nào chưa từng nghe qua."

Đàm Hạo Uyên tiếp lời mói: "Còn đây là bí sản trà của vương phủ, nơi khác không uống được."

Đàm Hạo Uyên cũng nói như vậy, Nam Minh Châu chỉ có chờ, nhưng khi nhìn đến trà trong truyền thuyết này, nàng thiếu chút nữa khí tạc. Trước khi khai tạc, Đàm Hạo Uyên một nhãn thần nhàn nhạt để nàng ngậm miệng.

Trà xong, nên thưởng vương phủ một chút.

Nam Minh Châu không tha Đàm Hạo Uyên, há mồm ngậm miệng chính là hoàng thượng, Đàm Hạo Uyên kéo Mộ Tiêu Thư không tha, vì vậy cuối chỉ có thể ba người cùng đi.

Còn chưa đi ra vài bước, Nam Minh Châu đột nhiên ngả té lộn mèo một cái. Cú té này cũng rất đặc biệt,

tế hay! Bởi vì không có gì bất ngờ xảy ra, nàng sẽ cứ như vậy tiến trong lòng của Lân vương gia.

Nam Minh Châu như nguyện nhào vào trong ngực một cái bền chắc, ngay thời gian nàng nửa ngượng ngùng nửa mong đợi ngẩng đầu, lại gặp được mặt bình thường không có gì lạ.

Mắt một mí, mũi cao thẳng, nhưng hình dạng của môi không lắm, mặt chữ điền.

Tướng mạo thông thường như thế, tuyệt không thể nào là Đàm Hạo Uyên a, cũng không biết là sai ở đâu.

Nam Minh Châu đen mặt, lúc này cũng không cần người giúp đỡ, đẩy người, mắng: "Ngươi là ai, dám chạm bổn công chúa? Người mau tới, đen hắn lôi ra, đánh năm mươi đại bản!"

"Minh châu công chúa," Thanh âm của Đàm Hạo Uyên ở sau lưng nàng vang lên, "Hộ vệ quý phủ của bổn vương đã làm sai điều gì, ngươi muốn đánh?"

"Hắn phi lễ ta!"

"Hắn thấy ngươi ngã sấp xuống, đỡ ngươi một tay, cũng gọi là phi lễ?"

"Đây… Thế nhưng…"

Sắc mặt Đàm Hạo Uyên bất hảo, khoát khoát tay vậy tên hộ vệ đi, sau đó hướng Nam Minh Châu nói: "Xem ra vương phủ cũng không cần đi dạo, vạn nhất công chúa lại té ngã, đụng phải hoa cỏ cây cối, hay ngã luôn trên đất, nên nói vương phủ của bổn vương vô lễ với công chúa."

Khởi Thanh len lén nín cười, Mộ Tiêu Thư cũng nghe được mục trừng khẩu ngốc. Nguyên lai luận trình độ lời nói ác độc, Đàm Hạo Uyên không thể so nàng kém nha.

Nam Minh Châu rất là ủy khuất, đổi thành người khác nói chuyện với nàng như thế, nàng tuyệt đối không thể từ bỏ ý đồ, hết lần này tới lần khác người này là Đàm Hạo Uyên, nàng đối với người nào phát giận cũng vô pháp đối với hắn tức giận.

"Ta… Ta là nhất thời lanh mồm lanh miệng…"

Lúc này Đàm Hạo Uyên gọi Cố Viễn tới, đối với hắn nói: "Bổn vương có chút việc, ngươi chiếu cố tốt công chúa, cẩn thận đừng để cho nàng đập đầu, đi đi."

Cố Viễn há hốc mồm: "Điện hạ, này… Thế nhưng…."

Đàm Hạo Uyên bỏ lại câu nói, thuận lợi mang Mộ Tiêu Thư đi. Cố Viễn chỉ bóng lưng của hai người lưỡng cứ như vậy tiêu thất, chỉ để lại hắn và Nam Minh Châu mắt lớn trừng mắt nhỏ.

"Công chúa… Ha ha, kế tiếp muốn đi đâu? Đến hoa viên xem hoa thế nào?"

Nam Minh Châu hung hăng giẫm chân, người cũng đi, vương phủ này còn có cái gì đẹp mắt? Muốn nhân cơ hội cùng Lân vương kéo quan hệ, kết quả lại bị ghét bỏ.

"Bổn công chúa phải về cung!"

Cố Viễn thở dài một hơi, cuối cùng cũng cất bước tôn đại thần này, nét mặt tiếu ý không giảm: "Tuân mệnh."

Có lẽ có ít nói là không thể, Đàm Hạo Uyên chỉ là tìm lý do ly khai, kết quả sự tình thực sự tìm tới cửa. Hắn xem xong một phong mật thư, thuận lợi đưa cho Mộ Tiêu Thư: "Nàng cũng xem một chút đi."

—-Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Dịch chương nàng cười chết haha, Lân vương bá đạo vô đối

84. Chương 84: Bốn Nữ Nhân

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Phong thư này là Triệu Phủ Thất viết, mười toà dược phường trong kế hoạch đang được thực thi, hắn đã chuẩn bị thu mua dược liệu. Vẫn đĩnh thuận lợi, nhưng ngay khi trong quá trình tập trung vận chuyển, đoàn xe của Triệu Phủ Thất gặp giặc cướp.

Đối phó giặc cướp phổ thông, Triệu Phủ Thất phân phối nhân viên hộ tống vậy là đủ rồi. Nhưng này nhóm giặc cướp rào rạt tới, thân thủ vô cùng tốt, căn bản không căn bản không giặc cướp thông thường. Nhóm người này đoạt đi hàng hóa rồi, còn giết sạch mọi người, Triệu Phủ Thất hoài nghi là người của Bách Hối Thương Minh làm khó dễ.

Sau khi Mộ Tiêu Thư xem xong, Đàm Hạo Uyên nói rằng: "Nàng cũng biết tình huống của trong chốn giang hồ Bắc Vọng?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu.

"Những võ lâm nhân sĩ này tự thành nhất thể, đều tự chia làm vài phái, chợ đêm chính là địa phương bọn họ bình thường hoạt động. Trước đó không lâu Đàm Gia Dật từng tốn hao số tiền lớn, thu mua một phần trong đó đi đối phó ta, bộ phận này thế lực hôm nay cơ bản đã tiêu thất, do đó chạm vào một phương thế lực khác lớn mạnh hơn."

"Trên mặt nổi bọn họ chính là Bách Hối Thương Minh?"

"Đã đoán đúng. Chuyện lần này cũng không phải là đầu một hồi, hai chúng ta đã có vài lần ma sát, đều là tiểu đả tiểu nháo, chỉ bất quá tổn thất cũng không có nghiêm trọng như lần này."

Mộ Tiêu Thư bất đắc dĩ cười cười: "Vậy phải làm thế nào?"

"Vậy không thể làm gì khác hơn là do bổn vương xuất mã đi giải quyết, nếu như có thể bắt được con cọp phía sau, vậy là tốt nhất."

Cả đời này tinh lực chủ yếu của Đàm Hạo Uyên đều tiêu phí trên chiến trường, lần này hắn trở về, mang về bộ phận thân vệ, đỉnh đầu có thể sử dụng cũng chỉ có nhiều như vậy.

Mộ Tiêu Thư vấn: "Mang ta đi sao?"

Đàm Hạo Uyên sờ mép tóc của nàng một cái: "Việc tìm y vẫn không có tiến triển, nàng ở lại vương phủ, để ngừa vạn nhất."

Mộ Tiêu Thư chỉ biết sẽ như vậy, nàng phỏng chừng bản thân đi theo cũng không giúp được gì, còn không bằng dứt khoát một chút lưu lại. Đàm Hạo Uyên cùng ngày rời khỏi kinh thành, mang Cố Triêu đi, Cố Viễn ở lại vương phủ, Mộ Tiêu Thư đến hướng đi của hắn cũng không biết.

Ngày thứ ba sau khi Đàm Hạo Uyên rời đi, trong cung có người tới.

"Là Đông Sóc công chúa sao?" Mộ Tiêu Thư vấn.

"Không phải, là hoàng hậu."

Nghe được cái nhân vật này, Mộ Tiêu Thư thực tại lấy làm kinh hãi.

Hoàng hậu của Bắc Vọng dị thường khiêm tốn, nàng từ lúc mấy năm trước cơ hồ là một người ẩn hình mà tồn tại tồn tại. Mặc dù ổn bảo tọa hoàng hậu, chẳng quan tâm phân tranh trong cung, chuyên tâm lễ Phật, trừ phi sự tình đến trên đầu nàng.

Dựa vào "Vô vi mà trì " như vậy, trong hậu cung dĩ nhiên chưa xuất đại sự gì, mà chư vị tần tranh đấu, ai cũng không dám đến chỗ hoàng hậu tìm phiền toái. Nguyên nhân không có nàng, sủng phi thay đổi một người lại một người, chỉ có nàng vị hoàng hậu này vững như thái sơn. Có thể thấy được, nàng cũng là một người có thủ đoạn.

Duy nhất một lần nàng triệu kiến Mộ Tiêu Thư, là, hoàng thượng vì nàng cùng Đàm Hạo Uyên tứ hôn, cũng chỉ là sơ sài cho có lệ mà thôi.

Nhưng là bây giờ, hoàng hậu thế nào đột nhiên nhớ tới muốn tìm nàng?

Mặc kệ thế nào, nếu là hoàng hậu triệu kiến, sẽ không có đạo lý không đi. Không chỉ có muốn đi, còn phải mau nhanh.

Mộ Tiêu Thư thay đổi một thân xiêm y tương đối hoa lệ, liền mang theo Khởi Thanh tiến cung. Đến hoàng cung, Mộ Tiêu Thư được một công công dẫn, một mình tiến vào, Khởi Thanh thì bị lưu tại bên ngoài chờ.

Đoan hoàng hậu là người lễ Phật, Mộ Tiêu Thư cho là cung điện của nàng thanh nhã, kết quả lại ngoài ý của nàng. Cung điện của hoàng hậu tráng lệ, dưới so sánh, vương phủ đó mới gọi là thanh nhã.

Mộ Tiêu Thư xốc bức rèm che lên, bên trong mấy người chính đang nói chuyện liền đều hướng nàng nhìn lại.

Đoan hoàng hậu cao ở vị trí giữa, toàn thân phảng phất bốn đại tự "Ung dung hoa quý". Hai người ngồi ở hai bên của nàng, một vị là Mộ Tiêu Chiêu lâu ngày không gặp. Một vị nữ tử khác tướng mạo cực mỹ, nhìn qua như là một trong hậu phi.

Hoàng hậu thấy Mộ Tiêu Thư, ôn hòa chiêu đãi nàng, Mộ Tiêu Thư gặp qua hoàng hậu, hoàng hậu cho tọa.

"Các ngươi đều biết nhau chứ?"

Vị hậu phi Mộ Tiêu Thư không nhận biết kia cười nói: "Mộ gia đại tiểu thư ta đã thấy nhiều lần, vị nhị tiểu thư này trái lại lần đầu tiên thấy, nói vậy nàng cũng không nhận biết."

"Tiêu Thư, vị này chính là Liễu phi." Hoàng hậu bắt đầu giới thiệu.

"Gặp qua Liễu phi nương nương."

Liễu phi đem nàng quan sát một phen, nói vài câu không đến nơi đến chốn, cũng không hết sức thân mật, cũng bất quá làm bất hòa.

“Bổn cung gọi ngươi qua đây, không có gì đặc biệt, chỉ là tỷ tỷ của ngươi vừa lúc ở đây, liền nghĩ tới ngươi.”

Liễu phi nói: “Chúng ta đang nói chuyện của tú phẩm, nhị tiểu thư cũng xem một chút đi…”

Mộ Tiêu Chiêu cười nói: “Không phải là ta khoe khoang, cô muội muội này của ta nữ hồng làm được rất tốt. Lần trước ở tửu trang, cái hà bao kia không phải là nàng giúp ta tu sửa sao?”

Mộ Tiêu Thư không giải thích được cùng ba người nữ nhân này nghiên cứu tú phẩm một hồi, nhưng thủy chung chưa thăm dò mục đích các nàng gọi nàng tới, chẳng lẽ có thật không chỉ là vì đàm luận nữ hồng/

Một lát sau, hoàng hậu tựa hồ hơi mệt chút, mọi người sát ngôn quan sắc, chuẩn bị xin cáo lui.

Đến bên ngoài, Liễu phi đột nhiên nâng tới một chuyện.

“Quốc yến sắp bắt đầu, Tiêu Chiêu, ngươi chuẩn bị như thế nào?”

“Tạ nương nương quan tâm, Tiêu Chiêu nửa khắc cũng không thư giãn qua.”

Liễu phi đối câu trả lời này rất hài lòng, trên mặt tiếu ý sâu: “Vậy là tốt rồi, hoàng hậu nương nương mặc dù không có đề cập, thế nhưng nàng vẫn quan tâm.”

Mộ Tiêu Chiêu ngẩn người, vấn: “Hoàng hậu nương nương cũng biết chuyện này?”

“Đương nhiên, hoàng hậu là người đứng đầu hậu cung, chuyện gì nàng không biết?”

“Là Tiêu Chiêu vờ ngớ ngẩn rồi.”

Liễu phi nương nương cười mà không ngữ.

Đoạn đối thoại này là làm trò trước mặt của Mộ Tiêu Thư, cho nên nàng nghe xong thanh thanh sở sở.

Mộ Tiêu Thư từ đó đã biết hai chuyện, một là Mộ Tiêu Chiêu ở quốc yến sẽ có động tác, chín phần là có liên quan đến lung tú. Một chuyện khác còn lại là Liễu phi nương nương cùng hoàng hậu quan hệ không bình thường, thậm chí xưng là phụ tá đắc lực là của nàng.

Ngoài ra còn có một điểm tương đối kỳ quái, Mộ Tiêu Chiêu gần vào cung vi phi, Liễu phi đối với nàng lại không có chút vật ách tắc nào, còn biểu hiện rất thân nhiệt. Nên nàng rộng lượng, hay là tâm cơ sâu?

Ba người đồng hành một đoạn đường, Mộ Tiêu Chiêu đi đầu cáo từ.

"Ta đây cũng..." Mộ Tiêu Thư đang chuẩn bị cáo từ, ai biết Liễu phi lại cười ngăn cản nàng.

"Trong cung thanh tĩnh, không bằng cảnh xuân tươi đẹp bên ngoài, bổn cung trong ngày thường cũng là nhàm chán, khó có được gặp nhị tiểu thư, không nể mặt bồi bổn cung một hồi sao?"

Hoàng đế Đàm Diệu Thành tâm tư khó dò, sủng qua vô số hậu phi, Liễu phi chính là một trong những sủngphi đó. Mộ Tiêu Thư tuy là lần đầu tiên thấy nàng, nhưng đối với điểm này, vẫn là rất rõ ràng. Hôm nay vị sủng phi này muốn, nàng có thể không đi sao? Hơn nữa nàng mơ hồ cảm thấy, hoàng hậu triệu kiến chỉ là một ngụy trang, trọng điểm sợ là chỗ của Liễu phi.

Cung điện của Liễu phi cũng là nơi có thể thấy được xa hoa, nhưng so với chỗ của hoàng hậu, lại kém một bậc.

Liễu phi lôi kéo tay của Mộ Tiêu Thư, mang nàng đi vào bên trong, vừa đi vừa nói chuyện: "Chỗ này của bổn cung không có tốt như chỗ của hoàng hậu." Lại hỏi: "Trong Lân vương phủ là bộ dáng gì?"

Mộ Tiêu Thư thuận miệng nói, cung nữ tiền tới đón tiếp, dâng dưa và trái cây trà bánh.

Liễu phi một bên cùng Mộ Tiêu Thư nói chuyện phiếm, một bên cho người mang ra đồ ăn đủ loại, bày đầy một bàn lớn, không ngừng khuyến ăn khuyến uống.

Mộ Tiêu Thư không dám đơn giản ăn đồ không rõ lai lịch, liền làm bộ uống, kì thực đều dời vào trong APP, Liễu phi vẫn tiếu ý ngâm, đẽo gọt không ra.

Ngay khi Mộ Tiêu Thư đem tất cả mọi thứ trên bàn đều hưởng qua một lần, hai người lại đem nội dung có thể trò chuyện đều tán gẫu qua, Liễu phi rốt cục thả nàng đi trở về.

Mộ Tiêu Thư đến bên ngoài, vẫn là không có suy nghĩ cẩn thận từng đạo trong này.

"Chẳng lẽ nàng hạ dược rồi?" Nàng lặng lẽ nghĩ như vậy. Mộ Tiêu Thư vội vã muốn kiểm tra một chút thứ đồ ăn kia, thế nhưng có Khởi Thanh ở, còn chưa phải lúc.

Trong cung của Liễu phi, Mộ Tiêu Thư vừa đi, từ phòng trong đi ra một người.

Nam Minh Châu bước nhanh đi tới bên người Liễu phi, sốt ruột hỏi: "Nàng ăn chưa?"

Liễu phi chỉ chỉ bàn nhỏ, cười nói: "Ngươi cứ nói đi?"

Nam Minh Châu nhất thời tâm hoa nộ phóng, dáng tươi cười xán lạn đến so với hoa nở còn mỹ hơn: "Chờ dược thấy hiệu quả, bổn công chúa xem nàng còn thế nào gả cho Lân vương."

"Minh Châu công chúa, chuyện ngươi muốn bổn cung làm bổn cung đã hoàn thành, cũng đừng quên cam kết của ngươi."

Nam Minh Châu nở nụ cười: "Ngươi yên tâm là được, đến lúc đó bổn công chúa sẽ vì ngươi nói chuyện."

Nam Minh Châu hài lòng ly khai, Liễu phi một mình ngồi một hồi, đột nhiên cả tiếng nở nụ cười. Phía ngoài cung nữ nghe thấy được, không tự chủ run rẩy.

Liễu phi cười đủ, sửa sang lại dung nhan, thướt tha đi ngự hoa viên. Nàng phái nha hoàn thay nàng cắt mấy bông hoa, mình thì ở trong ngự hoa viên vòng tới vòng lui, cuối cùng đi tới một xích đu.

Liễu phi ngồi trên bàn đu, một hồi, từ phía sau cây đột nhiên toát ra một nam tử.

Đàm Gia Dật run áo choàng của mình lên, giả vờ kinh ngạc nói: "Liễu phi nương nương? Có thể gặp phải nương nương, thực sự là đúng dịp."

Liễu phi trừng một mắt, dùng khẩu hình nói: "Sự tình ước hẹn của chúng ta, bổn cung đều làm xong."

Đàm Gia Dật mặt lộ vẻ vui mừng: "Nói như vậy ngày hôm nay sẽ có tin tức tốt?"

"Sợ rằng chưa nhanh như vậy."

"Nói như thế nào?"

"Đông Sóc công chúa Nam Minh Châu cũng tìm tới bổn cung, nàng đem cái này giao cho bổn cung." Liễu phi từ trong lòng ngực lấy ra ba bộc giấy, đưa tới trong tay của Đàm Gia Dật.

"Đây là..."

Liễu phi tiến đến bên tai của Đàm Gia Dật, nhỏ giọng nói.

Mã xa của Mộ Tiêu Thư trở lại Lân vương phủ, nàng thấy ngoài cửa còn đậu một chiếc xe khác. Đó là mã xa của Mộ phủ, Mộ Tiêu Thư nhận ra được.

Trên xe Mộ Tiêu Chiêu nghe được động tĩnh, xốc mành lên nhìn một chút, sau đó xuống xe vấn: " Liễu phi nương nương cùng ngươi nói cái gì? Nói chuyện lâu như vậy."

“Không có gì, hàn huyên một hồi. Ngươi ở đây chờ ta?”

Mộ Tiêu Chiêu cười cười: “Có việc thương lượng với ngươi.”

Từ sự kiện hà bao, Mộ Tiêu Thư còn không cùng Mộ Tiêu Chiêu lén gặp mặt. Ngoại trừ lung tú, giữa hai người các nàng cũng gì đáng để nói. Mộ Tiêu Thư muốn nhìn một chút, Mộ Tiêu Chiêu dự định thế nào cùng nàng “thương lượng.”

“Tiến Lân vương phủ ngồi một chút đi.”

Mộ Tiêu Chiêu ngẩng đầu nhìn về phía Lân vương phủ, tầng tầng lớp lớp mái hiên cao vót, đại khí rộng lớn. Mắt của nàng hiện lên vẻ hưng phấn, trong miệng đáp: “Hảo.”

Mộ Tiêu Thư cũng không có phát hiện dị trạng của Mộ Tiêu Chiêu, nàng không rõ tim có chút đập nhanh, đầu hình như cũng có chút ảm đạm.

Hay là ăn phải thứ gì không nên ăn?

Dẫn Mộ Tiêu Chiêu đến nội vương phủ, Mộ Tiêu Thư để Khởi Thanh chiêu đãi nàng, mình thì trở về phòng, vào APP bắt đầu kiểm tra.

Nàng đầu tiên là lấy một giọt máu của mình, không có phát hiện dị thường, nên bắt đầu nghiệm tra thức ăn, thời gian xem mứt hoa quả, rốt cục phát hiện chút đầu mối.

85. Chương 85: Bị Người Chế Trụ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm “tôi không phải robot” -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Dược trong mứt hoa quả, là bột phấn màu trắng nhẫn nhụi, rải về phía sau hầu như không nhìn ra. Ăn vào thấy hiệu quả rất nhanh, sẽ cho người thân thể khó chịu một hồi, ngoài bên ngoài, không có gì đặc điểm khác.

Mộ Tiêu Thư tiếp tục kiểm tra những thứ còn lại, lại phân biệt trong nhân hạch đào cùng nho khô phát hiện hai vị dược vật khả nghi, nhưng dược tính của bọn chúng đều rất nhẹ, nhìn qua không giống độc dược.

Ba món khác, tất cả đều là ở chỗ Liễu phi lấy được.

"Không có khả năng vô duyên vô cớ thêm ba loại đồ này…" Mộ Tiêu Thư nhỏ giọng nói, có một chủ ý, có thể nàng nên thử trộn vào!

Nàng chế được ba loại dược vật này, lại đem bọn chúng tỉ lệ bất đồng đến hợp thành lư, kết quả cho ra cũng giống nhau.

Mặc kệ lấy tỉ lệ nào trộn lẫn, ba loại dược này cũng sẽ sinh ra đồng nhất độc dược. Nó phát tác chậm rãi, cần vừa đến hai ngày mới thấy hiệu quả, nhưng đáng sợ nhất là dược hiệu của nó…

Vậy đơn giản có chút không thể tưởng tượng nổi, người ăn nó vào sẽ gặp phải bệnh trạng bệnh đậu mùa!

Là ai làm loại dược này? Còn dùng trên người của nàng!

Mặt của Mộ Tiêu Thư trầm xuống. Nàng cùng Liễu phi không oán không cừu, thậm chí là lần đầu tiên gặp mặt, Liễu phi lại đối với nàng hạ độc, nhất định có người ở trung gian giở trò quỷ.

Trong đầu của Mộ Tiêu Thư nổi lên vài người, cuối cùng lại đưa bọn họ nhất nhất ném ở sau ót.

Những thứ này hiện nay cũng chỉ là suy đoán, lúc này nàng phải làm là trước đi giải quyết người bên ngoài kia. Mộ Tiêu Thư ra cửa phòng, về tới phòng tiếp đãi Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Tiêu Chiêu ngồi ngay ngắn trong đường, về phần nước trà điểm tâm, một ngụm chưa từng động.

"Khởi Thanh, ngươi đi ra ngoài trước, đóng kỹ cửa lại." Mộ Tiêu Thư ngồi xuống, "Lúc ở tửu trang, ta còn tưởng rằng ngươi sẽ không tới tìm ta nữa."

Mộ Tiêu Chiêu ôn hòa cười cười: "Ta có lý do tới tìm ngươi, ngươi cũng biết, nên ngươi mới dám gian lận trên hà bao! Để tỷ muội chúng ta hai người mất hết mặt mũi."

Mộ Tiêu Thư cười nhưng không nói, biểu tình của Mộ Tiêu Chiêu từ ôn hòa từ từ biến hóa, bắt đầu từng điểm từng điểm trở nên dữ tợn.

"Ngươi biết sau sự kiện kia, ta bị bao nhiêu tội không?"

Mộ Tiêu Chiêu nói, một tay lột xuống y phục trên đầu vai của mình, lộ ra một mảnh phía sau lưng.

Mộ Tiêu Thư kinh ngạc phát hiện, vốn nên là trên lưng trơn truột giờ lại có các vết hằn ngổng ngang, nhan

sắc đã phai nhạt chút, nhưng như trước nhìn thấy mà giật mình.

Mộ Tiêu Chiêu đem y phục một lần nữa kéo lại, thần tình lãnh đạm xuống.

"Là cha ngươi đánh?"

Mộ Tiêu Chiêu cười nhạt: "Không sai! Hắn trách ta hại hắn thảm, để đã đánh mất chức quan, còn bị người xa lánh, hắn cảm thấy đều là lỗi của ta! Có một ngày hắn lại uống say, liền lấy roi quất roi quất ta một bữa. Nương ta mua dược giúp ta, nên lúc này mới có thể dễ nhìn một chút.

"Ngươi biết không? Ta hận ngươi rất nhiều! Phụ thân vì khôi phục quan chức, muốn đem ta gả vào trong cung, làm phi tử hoàng thượng. Hoàng thượng hắn già như vậy, ta mới không muốn gả! Hậu cung đã liên tục mấy năm không có sinh ra hoàng tử cùng công chúa, hoàng thượng không được. Gả cho hắn tiền đồ chỉ sẽ bị hủy."

"Thế nhưng phụ thân mặc kệ, ta không đáp ứng, hắn đã đem ta giam lại, càng không ngừng mắng ta, thẳng đến ta đáp ứng mới thôi! Mà hết thảy này, đều là ngươi tạo thành! Là ngươi gian lận trên hà bao, mới đưa ta hại đến loại tình trạng này!"

Mộ Tiêu Chiêu càng nói càng kích động, Mộ Tiêu Thư lẳng lặng nghe. Mộ Tiêu Chiêu nếu là có cầu nàng, không dám lớn lối như vậy, nàng chẳng lẽ có bài tẩy gì? Hay là nói nàng chuẩn bị mất lung tú, không bao giờ ỷ lại nó?

"Ngươi thật giống như cảm thấy mình rất vô tội." Mộ Tiêu Thư rốt cục lên tiếng phản kích, "Các ngươi lúc đầu đem ta nhốt tại trong cái tiểu viện kia lâu như vậy, để ta ăn đồ như cám heo, mỗi ngày chính là tú a tú a. Các ngươi có tự kiểm lại không?"

Mộ Tiêu Chiêu lạnh như băng nhìn Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư đột nhiên ngẩn ra, đầu tựa hồ lung lay nhoáng lên, nàng không biết mình là làm sao.

Lúc này, lại nghe thấy Mộ Tiêu Chiêu nói: "Quốc yến sắp khai, đến lúc đó ta phải trước mặt các quốc gia, vì hoàng thượng dâng lên một kiện long bào, ngươi nên vì ta chuẩn bị cho tốt long bào này."

Mộ Tiêu Thư chịu đựng cảm giác hôn mê trong óc, hỏi: "Ta tại sao phải giúp ngươi?"

Mộ Tiêu Chiêu cười lạnh: "Ngươi không giúp cũng phải giúp!"

Cảm giác mê muội càng ngày càng nghiêm trọng, Mộ Tiêu Thư cảm giác trong cổ họng một trận tinh điềm, như có vật gì sắp ra vậy. Nàng nhớ lại lần kia ở tửu trang, nàng chính là như vậy trong lúc bất chợt ngã xuống. Chỉ bất quá cảm giác hiện giờ phải chiều càng cường liệt.

Chuyện gì xảy ra? Nàng đây là thế nào?

"Ngươi bây giờ là không phải là rất khó chịu?" Thanh âm sung sướng của Mộ Tiêu Chiêu vang lên.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên cả kinh, bệnh trạng kỳ quái này của nàng chẳng lẽ Mộ Tiêu Chiêu hữu quan? Nếu không nàng sẽ không hỏi ra vấn đề như vậy, còn không chút kiêng kỵ nói lớn như vậy.

"Khởi Thanh!" Mộ Tiêu Thư dùng hết khí lực, lớn tiếng gọi

Khởi Thanh lập tức từ bên ngoài vọt vào, chỉ thấy sắc mặt Mộ Tiêu Thư tái nhợt, nhìn qua rất không thoải mái, vọt tới trước gót chân của nàng đỡ nàng.

"Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Ngực Mộ Tiêu Thư một trận khí huyết cuồn cuộn, tuy rằng nghe thấy được Khởi Thanh nói, nhưng không cách nào mở miệng trả lời.

Khởi Thanh căm tức nhìn Mộ Tiêu Chiêu, quát dẹp đường: "Ngươi làm cái gì?"

Mộ Tiêu Chiêu không nhanh không chậm ngồi xuống, đối với câu hỏi của Khởi Thanh hờ hững.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư cảm giác thân thể của chính mình thư thái một ít, ngẩng đầu hướng Mộ Tiêu Chiêu nhìn lại, chỉ thấy đối phương cười lạnh nhìn nàng.

Mộ Tiêu Thư ngăn cản Khởi Thanh muốn xông tới Mộ Tiêu Chiêu, hiểu dị trạng của mình đều là nàng tạo thành.

"Ngươi làm như thế nào?" Mộ Tiêu Thư vấn, "Ta không có trúng độc, cũng không có sinh bệnh, căn bản tra không ra có bất cứ vấn đề gì."

Mộ Tiêu Chiêu cười đến càng phát ra ý: "Ngươi hiện tại đã biết rõ? Chỉ cần ngươi nghe lời của ta, ta cũng sẽ không dằn vặt ngươi, nhưng ngươi nếu như chọc ta mất hứng, ta ngươi sống không bằng chết! Nga, đúng rồi, sổ sách từ trước, trước phải toán mới được."

"Ngươi muốn chết!" Khởi Thanh không thể kiềm được, thân thể như mũi tên rời cung lao ra, tay phải dường như ưng trảo, nắm ở cổ họng của Mộ Tiêu Chiêu.

Mặt Mộ Tiêu Chiêu lộ vẻ thống khổ, nhưng vào lúc này, Mộ Tiêu Thư biến sắc, cổ của nàng phảng phất cũng bị người giữ lại, hô hấp cũng biến thành khó khăn.

“Khởi Thanh… Dừng tay!”

Khởi Thanh kinh dị quay đầu lại, vội vã buông tay: “Tiểu thư, ngươi thế nào?”

“Khụ khụ…” Mộ Tiêu Thư thở hổn hển một hồi khí, “Ngươi đừng chạm nàng, ngươi tổn thương nàng, tất cả sẽ chịu trên người ta.”

Khởi Thanh mở to, đây là tình huống quỷ dị gì, tại sao phải như vậy?

Trở lại từ đầu nhìn Mộ Tiêu Chiêu, biểu hiện biểu hiện cư nhiên cùng Mộ Tiêu Thư tương tự, hai người đều là một bộ dáng dấp bị siết đến không thở nổi.

Tận mắt nhìn thấy, Khởi Thanh không tin cũng phải tin.

“Tiểu thư, bây giờ nên làm gì?”

Mộ Tiêu Chiêu đứng lên, nói: “Các ngươi chậm rãi thương lượng, ta về phủ trước…”

“Đứng lại! Tiểu thư cho phép ngươi đi chưa?” Khởi Thanh rút ra môt cây chủy thủ, nhắm ngay cổ của Mộ Tiêu Chiêu.

“Thử a!” Mộ Tiêu Chiêu cười ha hả, “Ngươi dám hạ thủ thử đi, thời điểm ta chết, cũng là lúc tiểu thư bảo bối là của ngươi toi mạng.”

Tay của Khởi Thanh run một cái, nàng tập võ nhiều năm như vậy, hai tay chưa từng có run, nhưng là bây giờ, nàng đột nhiên cảm thấy chủy thủ trong tay không bị khống chế của mình. Nàng đại khả một đao đâm xuống, thế nhưng đây đổi lấy Mộ Tiêu Thư cùng Mộ Tiêu Chiêu đồng quy vu tận.

Mộ Tiêu Chiêu khinh miệt nhìn Khởi Thanh một mắt, thân thể khẽ động, dĩ nhiên bước về trước một bước!

Mũi nhọn của chủy thủ đi vào trong, trên cổ của trên cổ của Mộ Tiêu Chiêu để lại một chút huyết. Cùng lúc đó, cổ của Mộ Tiêu Thư cũng đồng dạng sinh ra một chút huyết, không sai không lệch, vừa lúc ở cùng một chỗ.

Khởi Thanh vội vã thu tay lại, trơ mắt nhìn Mộ Tiêu Chiêu nghênh ngang đi ra.

“Ta đi đem nàng bắt trở lại!”

“Không cần.” Mộ Tiêu Thư có chút suy yếu nói, “Dù cho ngươi có thể bắt nàng trở về, cũng vô ích. Đem

nàng nhốt lại? Ngươi lại không thể đối với nàng thế nào. Đến lúc đó người của Mộ gia tìm tới cửa muốn người, phiền phức không ngừng."

"Thế nhưng lẽ nào cứ tính như vậy?"

"Nàng không biết dùng cách gì, thân thể của nàng xuất trạng huống, ta cũng sẽ phải chịu thương tổn đồng dạng. Nếu như chỉ là như vậy, ta còn có biện pháp, thế nhưng nàng có thể khống chế cơ thể của ta, có thể cho ta so với nàng thống khổ gấp trăm lần. Ta không biết này làm sao làm được, nhưng nàng quả thật có bản sự này."

Mộ Tiêu Thư vừa nói, một bên suy tư. Hôm nay tình huống hoàn toàn ở ngoài nhận tri của nàng, nàng căn bản không có manh mối.

Khởi Thanh thần sắc ảm đạm: "Hết lần này tới lần khác chủ tử hiện tại lại không ở quý phủ."

"Hắn không ở, lẽ nào chúng ta sống không được?" Mộ Tiêu Thư người bị hại trái lại trấn an Khởi Thanh, "Ngươi trước đi tìm đại phu đến, để cho bọn họ giúp ta xem thân thể một chút."

"Ta đi mời thái y!"

Khởi Thanh nói xong, thân ảnh lóe lên liền đi ra ngoài. Cũng không lâu lắm, nàng trở lại.

"Nhanh như vậy?" Mộ Tiêu Thư vấn.

"Cố Viễn đi mời."

Không bao lâu, Cố Viễn đã đem thái y mời trở về, không phải là một vị, chính là ba vị! Cố Viễn hộ tống thái y một đạo đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư, thấy nàng thấy nàng phi thường bình thường, thân thể không giống bất kỳ khó chịu nào, không khỏi càng lo lắng.

Biệt bệnh mới dễ trị, sợ nhất cũng không biết bệnh ở nơi nào, mà thân thể lại có chuyện.

Ba danh thái y biết mình là biết mình là Lân vương phủ thay Vương phi tương lai chẩn, bọn họ đều là thận trọng. Chờ ba người bọn họ toàn bộ quá một lần mạch, một canh giờ đều đi qua. Ba người này cùng tiến tới, ngươi một lời ta một lời, bắt đầu thảo luận.

Trong đó một vị nói: "Lão phu phỏng chừng cùng tụ huyết hữu quan! Nếu muốn giải quyết vấn đề, trước hết để tụ huyết tán đi, bằng không hết thảy đều không bàn nữa."

"Thế nhưng nhị tiểu thư nói qua, tụ huyết này sớm tồn tại, không để ý tới do gần đây trong lúc bất chợt

phát tác, khẳng định có nguyên nhân khác."

Mộ Tiêu Thư nghe được đau đầu, xoa xoa huyệt Thái Dương, đối Cố Viễn nói rằng: "Ngươi tiễn ba vị thái y trở về đi."

Cố Viễn cũng biết tiếp tục chẩn đoán bệnh nữa chẩn đoán bệnh không ra nguyên cớ, liền đáp ứng. Chờ lúc trở lại, hắn nói cho Mộ Tiêu Thư: "Ta phái người, đem tin tức đưa đến chỗ chủ tử."

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm chỉ chốc lát, hỏi: "Vương phủ tìm y vài ngày rồi, sẽ không có một người có thể dùng sao?"

Cố Viễn lắc đầu: "Tới nếu không phải bọn bịp bợm giang hồ, nếu không phải là lang băm, thỉnh thoảng có một người y thuật tốt một chút, vừa nghe nói thái y trong cung cùng với danh y kinh thành đều thúc thủ vô sách, đến thử cũng không dám, liền kiếm cớ chạy trốn."

Mộ Tiêu Thư nghe xong rất thất vọng, APP cũng thử qua, đồng dạng không có cách nào, nàng cũng không có trúng độc. Hôm nay nàng chỉ nghĩ tới một người, có thể còn có chút hy vọng. Thế nhưng, có muốn hay không đi tìm hắn?

86. Chương 86: Tai Vạ Đến Nơi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Vậy ba vị thái y ly khai Lân vương xong, rất nhanh thì có người đem tin tức này truyền đến trong tai của Nam Minh Châu.

"Nhanh như vậy?" Nam Minh Châu vừa mừng vừa sợ nói, "Ta đã không thể chờ đợi!"

Nàng hưng phấn mà ở trong phòng đi tới đi lui, hận không thể thời gian nhanh lên qua, đi thẳng đến thời gian nàng mong muốn.

Trong Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư đang cùng Khởi Thanh thương lượng.

"Khởi Thanh, ta muốn xuất môn một chuyến." Mộ Tiêu Thư đột nhiên mở miệng.

Khởi Thanh cùng Cố Viễn đều ngẩn ra, sau đó cùng kêu lên phản đối: "Không được!" Hai người bọn họ liếc nhau, lúc này ý kiến xuất kỳ nhất trí.

"Thân thể trạng huống của tiểu thư bất minh, Vương gia lại không ở, tại sao có thể cứ như vậy đi ra ngoài? Vẫn là ở lại vương phủ."

"Lưu lại thì phải làm thế nào đây? Cơ thể của ta sẽ tốt sao? Còn nữa, các ngươi cũng biết, chuyện của ta cùng vị đường tỷ trong nhà kia hữu quan, nàng tạm thời còn dùng ta, chắc là sẽ không làm gì ta."

Cố Viễn cúi thấp đầu, suy tư chỉ chốc lát, hỏi: "Nhị tiểu thư muốn đi đâu?"

Thanh âm của Mộ Tiêu Thư trở nên rất nhẹ: "Đi tìm một vị người quen."

"Chúng ta thay ngươi đem người đem đến."

"Không thể, ta phải tự mình đi. Hơn nữa, các ngươi ai cũng không được theo ta."

"Tiểu thư, đây trăm triệu lần không được. Lần trước ngươi gặp thích khách, nói không chừng bọn họ còn muốn đối với ngươi bất lợi. Dù cho muốn xuất môn, cũng phải mang hộ vệ của vương phủ mới được."

Mộ Tiêu Thư nghĩ thầm, chính vì vậy mới càng không thể mang theo các ngươi a. Người nàng muốn gặp là Tống Tử Nho, hắn là người của chợ đêm, cùng Bách Hối Thương Minh cũng có liên quan.

"Chuyện liên quan đến cơ thể của ta, các ngươi vẫn là khăng khăng như vậy?"

"Này…" Khởi Thanh cùng Cố Viễn lần thứ hai đối diện, hai người đều có chút do dự.

Cuối cùng vẫn là Cố Viễn gật đầu, nói: "Nhị tiểu thư muốn đi bao lâu?"

"Rất nhanh. Khởi Thanh, ngươi tới giúp ta thu thập một chút."

Mộ Tiêu Thư đổi lại một thân xiêm y thông thường, đem khuôn mặt che đi hơn phân nửa, liền đơn độc xuất vương phủ. Nàng không có ngồi xe ngựa, cũng không ngồi kiệu, mà là dựa vào đôi chân của mình bước đi.

Đi tới nửa đường, nàng chui vào một cái hẻm nhỏ, bắt đầu thất quải bát quải ở bên trong loạn mặc. Cùng lúc đó, nàng còn thả ra mấy cổ khôi lỗi, bang trợ nàng che giấu tai mắt người, giấu kín hành tung.

Một hồi, ngã tư đường hẻm nhỏ, hai bóng người hiện thân đi ra, chính là Khởi Thanh cùng Cố Viễn.

"Dĩ nhiên đem người đánh mất!" Khởi Thanh lấm lét nhìn trái phải, lo lắng nói.

Cố Viễn ngoài ý muốn nói: "Không nghĩ tới cảnh giác của nhị tiểu thư cao như vậy, hai chúng ta cẩn thận như vậy, nhưng vẫn là bị nàng phát hiện."

Khởi Thanh lắc đầu: "Nàng chưa chắc phát hiện chúng ta, lại có thể đoán được chúng ta sẽ theo nàng, làm sao bây giờ?"

"Phân công nhau tìm."

Vừa dứt lời, tại chỗ hai người đồng thời tiêu thất.

Mộ Tiêu Thư trong hẻm nhỏ quẹo ước chừng nửa canh giờ, rốt cục đi lên đường ngay. Lần trước trong thời gian nàng trúng cửu trượng yên độc, Tống Tử Nho đã từng đem nàng đưa đến trong một tòa tiểu lâu, Mộ Tiêu Thư hiện tại muốn đi chính là chỗ đó.

Lại qua đi nửa canh giờ, Mộ Tiêu Thư rốt cục đi tới mục đích. Nàng thấy chung quanh không ai, lúc này mới tiến lên gõ cửa.

Không lâu sau, cửa hơi mở, một vị cô nương xinh đẹp xuất hiện ở cửa, mặt mang mừng rỡ gợi: "Thiếu chủ!"

Nụ cười của nàng khi nhìn rõ tướng mạo của Mộ Tiêu Thư, từ từ tiêu thất, cuối cùng biến thành hình dạng lạnh như băng, một tay nắm ván cửa, liền muốn đóng cửa!

"Chờ một chút!" Mộ Tiêu Thư đưa chân cản, để trên cửa, "Ta tới tìm thiếu chủ nhà các ngươi."

Nhược Tâm nhãn thần càng lạnh hơn vài phần, vẫn đóng cửa, quả thực muốn trực tiếp đem người khác đi tới. Mộ Tiêu Thư chỉ có thể bỏ thêm khí lực, bớt thời giờ hỏi: "Tống Tử Nho có ở nhà hay không?"

Nhược Tâm đột ngột buông lỏng tay, Mộ Tiêu Thư bởi vì động tác này của nàng lảo đảo một chút, chợt nghe Nhược Tâm lạnh như băng nói: "Thiếu chủ không ở, ta chỗ này không chào đón người xa lạ, thỉnh hồi."

"Hắn lúc nào trở về?"

Nhược Tâm tà nàng một mắt, lại muốn đóng cửa.

Mộ Tiêu Thư cố kỹ trọng thi: "Hắn lúc nào trở về?"

Trong mắt Nhược Tâm lóe lên một tia chán ghét, tức giận nói: “Hành tung của thiếu chủ chưa bao giờ sẽ nói cho Nhược Tâm, ngươi nếu muốn biết, liền ở chỗ này chờ đi!”

Nói xong lời này, nàng thẳng thắn vào phòng nội, đem của mở rộng, đối với Mộ Tiêu Thư cũng chẳng quan tâm.

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, vị Nhược Tâm cô nương này đối với nàng tựa hồ có bất mãn rất lớn. Nàng suy nghĩ một chút, vẫn là quyết định ở chỗ này chờ một chút! Mộ Tiêu Thư đóng kỹ cửa, liền tiến thất nghỉ ngơi.

Mộ Tiêu Chiêu đối ảnh hưởng của nàng cũng không phải là không tồn tại, có một hiện tượng rõ ràng chính là, nàng hiện tại so với trước đây dễ uể oải. Chỉ bất quá đi một đoạn đường, Mộ Tiêu Thư dĩ nhiên cảm thấy vừa mệt vửa mỏi, chút bất tri bất giác, nàng kéo qua trên một cái ghế, chợp mắt.

Mộ Tiêu Thư ngủ được rất thuộc, thục đến có ngươi đi đến trước gót chân của nàng, hung hăng nhìn nàng chằm chằm đã lâu, nàng cũng không có thể phát hiện.

Nhược Tâm nghĩ thầm, nữ tử này có cái gì tốt, vì sao thiếu chủ sẽ đối với nàng đặc biệt? Nàng suy tư về vấn đề này, lại càng phát giác Mộ Tiêu Thư diện mục đáng ghét.

Thủ tiên vu lý trí nhi động, ngũ chỉ hơi uốn lượn, mỗi một tiết cốt đều băng bó chặt chẽ, tạo thành một móng, quay đỉnh đầu của Mộ Tiêu Thư, vỗ xuống.

Tại lúc một móng kích gần rơi vào trên đầu Mộ Tiêu Thư, tay kia của Nhược Tâm đột nhiên bắt được cổ tay của mình, ngạnh sinh sinh ngừng động tác này.

“Không thể giết nàng…” Nàng nhỏ giọng nói rằng, “Thiếu chủ sẽ không đồng ý.”

Lúc này, Mộ Tiêu Thư hậu tri hậu giác mở mắt ra, mê man nhìn bốn phía một cái, tìm không lâu sau, nàng mới nhớ ra bản thân đang ở đâu. Không phải là Mộ phủ, cũng không phải vương phủ, nàng ở tiểu lâu của Tống Tử Nho chờ người.

Nhược Tâm ở thời gian tỉnh dậy Mộ Tiêu Thư cũng đã đi ra ngoài, nên Mộ Tiêu Thư không có thấy nàng.

Nàng ngủ xong một giấc, Tống Tử Nho vẫn không có trở về. Mộ Tiêu Thư liếc nhìn sắc trời, còn sớm, liền chuẩn bị lưu một hồi.

Nàng ở tiểu lâu nội chung quanh cuống lên, gian nhà này cũng không có khóa lại, Mộ Tiêu Thư liền từng bước từng bước nhìn sang.

Thời gian đẩy ra một cánh cửa cuối cùng, Mộ Tiêu Thư gặp được Nhược Tâm. Nàng đứng ở trước mặt

một cánh bình phong, chuyên chú nhìn, tiếng cửa mở của Mộ Tiêu Thư cũng không thể kinh động nàng.

Mộ Tiêu Thư hơi kinh ngạc, thế nhưng ánh mắt chuyển qua bình phong, nét mặt của nàng nhất thời có điểm cứng lên.

Bức bình phong này, không phải là vì Mộ Tiêu Chiêu làm, sau lại trong tay Mộ Tiêu Y lại bị người lấy đi sao?

Tâm tình Mộ Tiêu Thư phức tạp đi tới trước tấm bình phong, hỏi: "Cái bình phong này tại sao sẽ ở chỗ nào?"

Nàng lấy hạ lạc của Triệu Phủ Thất ở chợ đêm tìm kiếm bình phong này, kết quả không có tin tức, lại không ngờ tới sẽ ở chỗ này thấy.

Nhược Tâm đối Mộ Tiêu Thư hờ hững, nghe xong vấn đề cũng không trả lời, thẳng mình đi. Mộ Tiêu Thư có điểm không nói đứng tại chỗ, đối với bình phong mình khéo tay tú ra đờ ra.

Nàng vẫn đợi được thời gian sắc trời ám, thế nhưng Tống Tử Nho thủy chung không có xuất hiện, cũng không có bất luận dấu hiệu gì, Mộ Tiêu Thư không thể làm gì khác hơn là hồi vương phủ.

Khởi Thanh cùng Cố Viễn thấy nàng trở về, đều là thở phào nhẹ nhõm.

"Tiểu thư, người gặp được chưa?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu.

Ngày thứ hai, Mộ Tiêu Thư lần đầu tiên ngủ quên, đây là chuyện từ trước chưa từng có. Suốt cả một buổi tối, nàng vẫn liên tục ác mộng, thế nào đều ngủ không ngon.

Lúc, vừa mới rửa mặt hoàn tất, nàng liền được một tin tức không thế nào tốt: Lý thị đến tìm nàng.

"Mộ Tiêu Thư chợt cảm thấy đau đầu, vấn: "Nàng người ở nơi nào?"

"Ở trong sảnh đường." Khởi Thanh cau mày nói, "Đang đợi tiểu thư thức dậy, nàng đã uy hiếp chúng ta sáu lần, nói tiểu thư nếu như nếu không đến, nàng cũng sẽ không khách khí."

Mộ Tiêu Thư cười lạnh một chút, Lý thị muốn không khách khí thế nào? Lại muốn như ngày hôm qua đối phó nàng sao? Nàng lần này chạy đến, khẳng định không có chuyện gì tốt.

Mộ Tiêu Thư đi tới phòng, vừa vén rèm lên một cước, liền nghe thấy được châm chọc khiêu khích của Lý thị.

"U, phái đoàn còn thật lớn nha, người không biết còn tưởng rằng, chúng ta chính là một pho tượng Phật gia!"

Thân thể Mộ Tiêu Thư không khỏe, lại không vui nhìn thấy Lý thị, lúc này cũng không có sắc mặt tốt gì, nói với nàng: "Ngươi mau nói đi, có chuyện gì, ta rất mệt mỏi."

Chuyện cho tới bây giờ, da mặt đều xé rách, nàng còn có cái gì phải quan tâm a?

Nói vậy Lý thị cũng là ý tưởng giống nhau, nàng vài bước đi lên, nắm cánh tay của Mộ Tiêu Thư, phía sau Khởi Thanh nhìn thấy một màn này, vội vã bắt đầu ngăn cản.

Nàng xem Mộ Tiêu Thư đứng ngẩn ở nơi đó, trong lòng thoáng qua một tia quái dị.

Tiểu thư nhà nàng đây là thế nào? Cư nhiên bất động, cũng không biết né tránh.

Mộ Tiêu Thư cũng không biết làm sao vậy, đầu óc của nàng giống như là rỉ sắt, cư nhiên căn bản không nghĩ tới tránh. Thời gian Khởi Thanh hướng nàng xem qua, trong ánh mắt màu sắc kỳ dị nhắc nhở nàng, phản ứng của nàng không thích hợp.

Lý thị mắng: "Ngươi tiện nha đầu này, ngươi dám chạm ta? Bổn phu nhân tìm chất nữ của mình, có chuyện gì của ngươi? Mau cút xuống phía dưới!"

Khởi Thanh bắt lại cổ tay của Lý thị, cố sức lắc một cái! Lý thị phát ra một tiếng kêu thảm thiết như heo bị làm thịt.

"Nơi này là vương phủ!" Khởi Thanh trầm giọng nói, "Ngoại nhân không được phép làm càn!"

Lý thị đã trúng lần này, cuối cùng cũng đàng hoàng cjít, nàng hận hận nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, nghĩ thầm bản thân chịu, một phần từng chút từng chút trên người nàng đòi lại.

"Bổn phu nhân là tới đón nàng trở về, tiểu thư của Mộ gia chúng ta chưa xuất các, cứ như vậy ở tại trong nhà người khác không tiện, ngươi nói có đúng hay không a, Tiêu Thư?"

Lúc này trong óc Mộ Tiêu Thư cảm giác hôn mê xuất hiện lần nữa, nàng chiến chiến nguy nguy hướng Khởi Thanh vươn tay, Khởi Thanh vội vã đỡ nàng. Mộ Tiêu Thư muốn nói nàng không quay về, thế nhưng ý niệm trong đầu cùng nhau, cũng không biết chuyện gì xảy ra, thân thể sẽ gặp khó chịu không được.

Khởi Thanh mắt thấy khóe miệng của Mộ Tiêu Thư chảy xuống một tia tiên huyết, không khỏi sợ hãi: "Tiểu thư, ngươi làm sao vậy?"

Mộ Tiêu Thư vô pháp trả lời vấn đề của nàng, ngay Khởi Thanh bảo người trong phủ đi thỉnh thái y, Lý thị lãnh mở miệng cười: "Chớ thỉnh thái y, vô dụng. Theo ta trở lại, nàng mới có thể tốt."

Khởi Thanh quát hỏi: "Các ngươi đến cùng làm cái gì?"

Lý thị cười đắc ý: "Ngươi đến cùng có nhường hay không để nàng theo ta đi? Nếu là không cho, nàng chỉ sợ cũng sống không được bao lâu! Các ngươi ôm thi thể của nàng là được."

"Ngươi dám!" Khởi Thanh tức giận, "Còn dám nói bậy, ta đối với ngươi không khách khí!"

"Ta biết ngươi bản lĩnh hảo, bất quá a, ngươi đụng đến ta một cọng tóc gáy, quay đầu lại ta liền muốn trên người tiểu thư nhà ngươi tìm trở về! Ngươi vẫn là suy nghĩ kỹ càng, đến cùng nên làm như thế nào đi!"

87. Chương 87: Tú Viên Nho Nhỏ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Như vậy uy hiếp trắng trợn, Khởi Thanh cố tình để cho nàng câm miệng, nhưng nghĩ tới Mộ Tiêu Thư, nàng lại chỉ có thể nhịn xuống tới.

"Ngươi đang gây hấn với vương phủ, Vương gia sẽ không bỏ qua ngươi."

Lời này rốt cục mang đến một điểm sợ hãi cho Lý thị, thế nhưng nàng rất nhanh thì điều tiết được tâm tính, phá quán tử phá suất ngẩng đầu lên vấn: "Người, ngươi là giao hay không giao?"

Ngay các nàng hai người nói chuyện, vết máu bên mép của Mộ Tiêu Thư càng ngày càng nặng.

Lúc Cố Viễn chạy đến nhìn thấy, hắn không khỏi hai tay nắm chặt, đầu khớp xương phát sinh một trận thanh âm.

"Đem nhị tiểu thư giao cho nàng!" Cố Viễn cắn răng nói rằng.

“Thế nhưng…” Khởi Thanh do dự.

Cố Viễn nhỏ giọng nhắc nhở: “Trạng huống của nàng thật không tốt.”

Khởi Thanh nhìn thần tình của Mộ Tiêu Thư một chút, hiện tại thân thể của nàng đều mềm nhũn ra, vô lực dựa vào trên người của Khởi Thanh. Đối với đối thoại của bọn họ, cũng không biết có nghe hay không.

“Các ngươi thương lượng xong chưa?” Lý thị không nhịn được vấn, “Ta cũng không muốn chờ đợi thêm nữa.”

“Ta cần cùng tiểu thư đi.”

“Tốt. Bất quá, đại môn của Mộ gia chúng ta chắc là sẽ không rộng mở cho ngươi. Ngươi muốn vào, Mộ Tiêu Thư cũng cũng đừng nghĩ vào cửa!”

Có vào hay không đại môn của Mộ phủ căn bản không phải cái chuyện này, nhưng Lý thị là dùng tính mạng của Mộ Tiêu Thư uy hiếp.

Lúc này Mộ Tiêu Thư rốt cục chậm rái hồi phục một chút, một khi nàng nổi lên ý niệm trong đầu ngỗ nghịch Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu, thân thể sẽ khó chịu, sẽ phát tác. Một khi lòng của nàng thả lỏng một ít, kiệt lực đem những ý niệm này ngăn chặn, sẽ nhẹ nhõm rất nhiều.

“Ta cùng nàng trở lại, Khởi Thanh ngươi lưu lại.”

“Tiểu thư…” Khởi Thanh lo lắng nói, “Các nàng…”

Mộ Tiêu Thư lắc đầu ngăn lại nàng: “Ta không có việc gì.”

Mộ Tiêu Thư dưới hộ tống của Khởi Thanh, lên mã xa của Mộ phủ, mắt thấy nàng bị người mang đi, ánh mắt của Khởi Thanh đều đã ươn ướt.

“Chủ tử đem tiểu thư che chở như bảo, hôm nay ra chuyện như vậy, ta thực sự không có mặt mũi gặp chủ tử.”

“Việc này ngươi không có thể khống chế, đừng quá tự trách.” Cố Viễn khuyên nhủ.

Khởi Thanh không ngừng lắc đầu, Cố Viễn nắm ở bả vai của nàng, lấy tay khinh sợ trấn an, lúc này Khởi Thanh không có cự tuyệt. Cố Viễn thở dài nói: “Không biết tin tức có hay không truyền tới chỗ chủ tử.”

Mộ Tiêu Thư ngồi trên mã xa, dáng tươi cười của Lý thị vẫn không có tiêu. Nàng nhìn Mộ Tiêu Thư tựa như nhìn một cực thịt to trước mắt!

Sớm phán a phán a, ngóng trông vào một ngày, hiện tại rốt cục để cho nàng nắm được cơ hội!

Nàng sớm muốn trị trị Mộ Tiêu Thư rồi, thế nhưng vẫn bị quản chế, nghĩ mấy biện pháp cũng đều thất bại, nàng nín một bụng, muốn lấy nàng xuất khí!

Thế nhưng vừa nghĩ tới Lân vương phủ, lòng của Lý thị liền có chút run. Nếu như Lân vương tìm nàng các nàng tính sổ… Cái ý niệm này vừa hiện lên, đã bị Lý thị mạnh mẽ áp chế xuống.

Các nàng cần lợi dụng Mộ Tiêu Thư, Lân vương chính là nói không vượt qua nổi, cũng không thể vì vậy, các nàng để lại khí kinh doanh nhiều năm như vậy? Ai cũng đừng nghĩ ngăn cản các nàng, ai cũng đừng nghĩ!

Mộ Tiêu Thư mơ màng dựa vào trên xe ngựa, thân thể tựa như lá cây, bị một con sâu ăn từng chút một, nàng căn bản chưa chú ý tới Lý thị nhìn chằm chằm.

Cái lỗ tai đột nhiên bị người dùng lực nhéo, Mộ Tiêu Thư mở mắt ra, chỉ nhìn thấy Lý thị trước mắt của mình hoảng, miwwnjg vừa mở, nói: “Đến, mau xuống xe! Có pahỉ đợi ta mời ngươi xuống xe không?”

Mộ Tiêu Thư bị nàng nhéo tai, kéo đến cạnh cửa mã xa. Lúc này mới Lý thị mới buông tay, bày ra vẻ mặt vui vườ̀i.

“Đến đỡ tiểu thư một tay, thân thể nàng có chút khó chịu, các ngươi cẩn thận một ít.”

Nha hoàn đáp lời vâng, kỳ quái liếc Mộ Tiêu Thư một cái, phát giác sắc mặt của nàng quả thực thật không tốt, vội vã cẩn thận đở.

Vào Mộ phủ, đã đi tới trước mặt Mộ Triển Mẫn. Gặp được Mộ Tiêu Thư, hắn rất giật mình, nhãn thần lóe lóe, vấn: “Đã về rồi?”

Lý thị đẩy Mộ Tiêu Thư một tay: “Hỏi ngươi nói.”

Mộ Tiêu Thư cuối cùng cũng có phản ứng, thấp thấp lên tiếng. Mộ Triển Mẫn không có dây dưa nhiều, chỉ nói nàng nhìn qua không tốt lắm, để Lý thị thỉnh đại phu.

Lý thị nhất nhất đáp ứng, chờ Mộ Triển Mẫn vừa đi, mặt của nàng trầm xuống, nửa kéo nửa túm đem Mộ Tiêu Thư đưa đến Phức Hương viện.

Mộ Tiêu Chiêu đã sớm chờ ở Phức Hương viện, rất xa thấy Lý thị trở về, nàng vui vẻ đến. Mộ Tiêu Thư quả nhiên đi theo, đây hết thảy đều nằm trong sự liệu của nàng.

Lý thị mang theo Mộ Tiêu Thư vào viện tử, phía sau nàng lập tức có lập tức có đem cửa viện đóng nghiêm nghiêm thật thật.

Nơi này đã bị toàn bộ hoán qua, hiện ở bên trong không có người hầu hạ, có chừng đều là tâm phúc của nàng! Phức Hương viện này, hôm nay như là lúc đầu, là tú viên nho nhỏ lúc đầu giam giữ Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư bị mang vào trong tú thất, trong phòng bố trí tất cả đều như cũ. Mà lúc này, đầu óc của nàng cũng dần dần thanh tỉnh, thống khổ trước phảng phất không tồn tại, tiêu tan thành mây khói, duy có thân thể lưu lại cảm giác khó chịu, để cho nàng biết cũng không phải nằm mơ.

Bên trong tú thất chất đầy vải vóc cùng sợi tơ. Mộ Tiêu Thư nao nao, phát hiện nơi này bố trí đã động tới.

"Có đúng hay không cảm thấy nhìn rất quen mắt?" Mộ Tiêu Chiêu chậm rãi đã đi tới, vuốt tú giá, ngước mắt nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, "Nơi này tất cả, ta cũng làm cho người dựa theo bố trí trước kia tiến hành, cùng tú viên giống nhau như đúc! Có đúng hay không rất hoài niệm?"

Mộ Tiêu Chiêu nói, cười đến càng phát ra xán lạn, nàng bắt lại vạt áo của Mộ Tiêu Thư nói: "Còn gì nữa không, ngươi theo ta đến đây."

Nàng kéo Mộ Tiêu Thư, không nói lời gì đem nàng mang ra bên ngoài, tiến nhập ngọa thất.

Đẩy cửa phòng ra, lòng của Mộ Tiêu Thư trầm xuống một chút. Gian phòng này cũng bị sửa đổi, vốn là đồ toàn bộ đều không thấy, giường nhỏ trong tú viên, cái bàn kia, cái ghế kia, trái lại được người mang đến, toàn bộ chiếu theo nguyên dạng mà làm. Ngoại trừ gian phòng khá lớn, nơi này hết thảy đều cùng tú viên độc nhất vô nhị.

Ý tứ của Mộ Tiêu Chiêu làm những chuyện này, chẳng lẽ là muốn nhốt nàng lần thứ hai?

"Nghĩ đến cái gì sao?" Mộ Tiêu Chiêu vấn.

Lý thị cười nhạo nói: "Nàng hiện tại biết cái gì? Lúc trên xe, cùng người chết một dạng, ta muốn thế nào lăn qua lăn lại, liền thế đó mà lăn."

"Nương, ngươi nói sai rồi." Mộ Tiêu Chiêu đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, lấy tay vỗ vỗ mặt của nàng, "Ngươi xem nét mặt của nàng, rõ ràng là thanh tỉnh a. Trước là ta đối với nàng tiến hành ám chỉ, lúc này mới để cho nàng biến thành như vậy. Về phần ở nơi này, nữ nhi cảm thấy vẫn là thanh tỉnh một chút tốt."

Lý thị hai mắt sáng ngời, vỗ tay tán thưởng, sau đó mặt của nàng đột nhiên biến đổi: "Như vậy, chúng ta

không sai biệt lắm nên bắt đầu rồi."

Bắt đầu cái gì? Ý thức khôi phục tám phần mười Mộ Tiêu Thư đối với mình hỏi. Nàng rất nhanh liền hiểu, Lý thị kéo lại cánh tay của nàng, đem nàng kéo đến trong một cái phòng sát vách.

Cửa vừa mở ra, Mộ Tiêu Thư trợn to mắt, trong gian phòng này đặt cái gì?

Chủy thủ sáng như tuyết, roi mang theo gai, trên lô sưởi có bàn ủi, ngân châm chỉnh tề, còn có rất nhiều thứ khác, Mộ Tiêu Thư thậm chí không có cách nào khác nhất nhất mang tên từng thứ nói ra.

"Các ngươi..."

Nàng vừa mở miệng, đã cảm thấy ngực bị kiềm hãm, Mộ Tiêu Chiêuở sau lưng nàng, đem nàng đẩy vào thất nội. Sau đó, đóng cửa phòng, bên trong chỉ còn lại có Lý thị, Mộ Tiêu Chiêu cùng Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi muốn hỏi chúng ta muốn làm cái gì?"

Lý thị đi tới trước mặt một cái bàn, đột nhiên kéo băng ghế!

Nàng dẫn theo ghế này vọt tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, mắt trợn to lớn nhất, cầm băng ghế đẩy trước mắt của nàng.

"Nhìn thấy chưa, cái băng này có đúng hay không nhìn rất quen mắt? Lúc đầu Trang bà tử lấy nó đánh người, ngươi tránh ra, nó đạp vào đầu của ta, đau ta rất nhiều ngày!

Mộ Tiêu Thư hiểu, mẫu nữ hai người này là muốn báo thù nàng! Các nàng sớm ở sách hoa, thậm chí có thời gian chậm rãi bố trí lao lung mới, còn góp nhặt nhiều đạo cụ như vậy chuẩn bị đối phó nàng!

Mộ Tiêu Thư lui về sau một bước, trong mắt cảnh giác nhìn một cái không xót gì.

Lý thị ha ha phá lên cười, nói: "Thế nào, ngươi sợ rồi? Lúc đầu ngươi là thế nào đối đãi với chúng ta?" Nàng tựa hồ đã quên là ai đem người nhốt lại trước, để cho nàng qua cuộc sống không bằng heo chó.

Lúc này Lý thị đem cái băng giơ lên, trong mắt lóe lên hưng phấn của báo thù: "Ta để ngươi nếm thử tư vị của ta lúc đầu!"

Nói xong, gào thét, thẳng đến ót của Mộ Tiêu Thư!

Mộ Tiêu Thư muốn tách rời khỏi, trước mắt đột nhiên hiện lên khuôn mặt tươi cười của Mộ Tiêu Chiêu, ý

niệm trong đầu của nàng dừng lại, thân thể cồng kềnh dường như đổ duyên, ngạnh sinh sinh đã trúng một chút như vậy.

Băng ghế hung hăng đập vào đầu của nàng, đổ máu tại chỗ, trán lấy tốc độ sưng lên lấy mắt thường có thể thấy được.

Mộ Tiêu Thư phát ra kêu đau một tiếng, lúc này đầu óc của nàng rất thanh tỉnh, duy có thân thể phản ứng trì độn, nói vậy lại là Mộ Tiêu Chiêu giở trò quỷ.

Lý thị lại là một trận cười to, đem băng ghế ném sang bên cạnh một cái, hỏi: "Có đau hay không? Khó chịu a? Ha ha ha…"

Mộ Tiêu Chiêu giận trách: "Nương, ngươi hạ thủ chớ quá nặng, vạn nhất đem nàng đánh choáng váng, kế hoạch của chúng ta phải làm sao bây giờ? Ai còn tới giúp ta làm long bào?"

"Yên tâm, nương có chừng mực, còn muốn giữ lại nàng chậm rãi dằn vặt, sao có thể tiện nghi nàng như vậy! Ngươi thế nào không lên tiếng? Mau trả lời vấn đề của ta!"

Lý thị xông lên nắm tóc Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư mạnh quay đầu lại, làm bộ muốn đi bóp cổ của nàng! Lần này quá đột nhiên, Lý thị bị dọa đến đặt mông té xuống đất. Thế nhưng sau một khắc, Mộ Tiêu Thư đau đầu dục nứt ra, hầu như mất đi tất cả lực hành động.

Mộ Tiêu Chiêu lạnh như băng nói: "Xem ra ta mới vừa hỏa hậu còn chưa đủ, dĩ nhiên để cho nàng còn có khí lực phản kích."

Nàng nói xong nắm lên một cây rơi bày đặt trên bàn, huy động liền hướng trên người của Mộ Tiêu Thư quất đến!

"Ba" Một tiếng tiên hưởng, trên người Mộ Tiêu Thư lập tức da tróc thịt bong! Đau đớn kịch liệt Đau đớn kịch liệt từ miệng vết thương truyền đến, nàng cắn chặt hàm răng, không rên một tiếng.

Mộ Tiêu Chiêu cười lạnh: "Ta cho ngươi quật!" Tay nàng vung, roi thứ hai rơi xuống.

Mộ Tiêu Thư quay đầu, mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Chiêu, trong mắt kia có lửa giận, có nhẫn nại, có khắc chế, có kiên định, đây hết thảy tất cả, hôm nay toàn bộ lắng, trở thành trong hai mắt thanh minh cùng lãnh tĩnh.

Thân thể của nàng vô pháp phản kháng, thế nhưng Mộ Tiêu Chiêu ban tặng, lúc này đầu óc của nàng rất thanh tỉnh!

Chỉ cần nàng nhất khắc thanh tỉnh, các nàng đừng vọng tưởng dùng những thủ đoạn này đem nàng bẻ gẫy!

Nàng tuyệt sẽ không bị những trò này đùa bỡn, tôn nghiêm hoàn toàn không có!

——Phân Cách Tuyến Luna Huang——-

Có thể các nàng đọc đến đây cảm thấy rất bức xúc, nhưng theo ta nữ chủ làm việc quá ngoan tuyệt, nhưng lại không thẳng tay diệt trừ hậu họa. Truyện này tuy huyễn nhưng lại không huyễn chút nào cả. Ta cảm thấy rất đáng để đọc

88. Chương 88: Các Nàng Còn Dám

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư không thể nghi ngờ kích thích Mộ Tiêu Chiêu, nàng giận dữ phản tiếu, nói liên tục hai chữ tốt.

"Ngươi đã có cốt khí như thế, ta đây sẽ thanh toàn ngươi!"

Liên tiếp không ngừng roi hạ xuống trên người của Mộ Tiêu Thư, trong tiếng chửi rủa của Mộ Tiêu Chiêu, Mộ Tiêu Thư cuộn thân thể chịu đựng.

Đau, rất đau, thế nhưng chỉ là đau mà thôi, nàng có thể nhịn!

Mộ Tiêu Chiêu càng phát ra bạo ngược, động tác huy tiên càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nhanh, nàng mệt mỏi thở hồng hộc, mà xiêm y trên người Mộ Tiêu Thư từ lâu bị máu loãng nhuộm đỏ. Thế nhưng từ đầu chí cuối, nàng cũng không có kêu rên một tiếng.

Mộ Tiêu Chiêu đả bất động, Lý thị ở một bên nhìn, trong lòng không khỏi sinh ra sợ hãi, đó là sợ hãi đối với Mộ Tiêu Thư, tuy rằng tuy rằng cũng không nói lên được là vì sao.

Đúng lúc này, cửa bị người đẩy ra, tia sáng nhu hòa chiếu vào phòng nội, bao phủ trên người của Mộ Tiêu Thư. Kèm theo tiếng bước chân, một giọng nữ thanh thúy vang lên.

"Nương, nàng đã tới? Nữ nhi đã không kịp đợi! Ta cần đút nàng uống độc dược, để cho nàng ăn đồ ăn của heo, sau đó đem thịt trên người nàng cắt bỏ!"

Mẫu nữ ba người này ở Phức Hương viện đợi cho đến tối, lúc này mới cùng nhau rời đi. Các nàng phía sau cánh cửa đóng kín dần vặt Mộ Tiêu Thư, dĩ nhiên mất ăn mất ngủ, bữa trưa đều quên hết. Lúc này các nàng đều là trong bụng trống trơn, vội vã muốn tìm thức ăn lấp đầy bụng của mình.

Đến buổi tối, ngân nguyệt treo cao, Mộ Tiêu Thư bị hành hạ đến hấp hối, hữu khí vô lực nằm ở sàng.

Trên người của nàng chung quanh đều là thương, đau đến nàng căn bản vô pháp đi vào giấc ngủ. Ngay trước khi Mộ Tiêu Y các nàng rời đi, nàng còn bị người đút một chén cơm lọ nồi, đổ đổ một lọ độc dược cho nàng, thời gian nàng đau đến chết đi sống lại, mới cho giải dược. Như vậy luân phiên dằn vặt, đổi lại là ai cũng không chịu nổi.

Mộ Tiêu Thư như một người chết, vô tình nhìn ngoài cửa sổ nguyệt nhìn ngoài cửa sổ.

Có lẽ là bởi vì thân thể bị người dùng phương pháp kỳ quái khống chế. Nàng phát hiện mình cư nhiên vô pháp mở APP. Chỉ có thể ngạnh sinh sinh đích bị dằn vặt rất nhiều.

Một vết thương chợt đau, Mộ Tiêu Thư nhíu mày.

Đúng lúc này, một đạo hắc ảnh trước cửa sổ hiện lên, khinh phiêu phiêu trước giường Mộ Tiêu Thư rơi xuống, ngay sau đó lại là người thứ hai từ cửa sổ tiến nhập.

Thân thể tuy rằng bị thương, lúc này cảm quan của Mộ Tiêu Thư lại phá lệ nhạy cảm. Nàng nhận thấy được chấn động nhè nhẹ trên nóc nhà truyền đến, đoán chừng là có những người khác cùng nhau lẻn vào, mai phục tại trên đỉnh thất.

Từ trước cửa sổ vào hai người đem che mặt xé ra. Lộ ra tướng mạo sẵn có, chính là Cố Viễn cùng Khởi Thanh.

Khởi Thanh móc ra hộp quẹt, thất nội rất nhanh thì có quang, nhưng khi nàng xem nàng xem hình dạng của Mộ Tiêu Thư trên giường, Khởi Thanh hầu như nhịn không được lớn thanh hơn gọi ra.

"Tiểu thư…" Nàng run rẩy thanh âm nói, "Các nàng dám… Dám…"

Con ngươi của Cố Viễn cũng co rụt lại, trên người của Mộ Tiêu Thư cơ hồ bị huyết sũng nước, này phải nhiều thương nghiêm trọng mới có thể tạo hậu quả như thế?

Hắn để Lý thị đem Mộ Tiêu Thư mang đi, vốn ý để cho nàng ít thụ dằn vặt, có vương phủ ở, hắn cảm thấy các nàng không dám! Thế nhưng ai biết, mẫu nữ ba người này thật đúng là dám, bất quá một ngày ngắn, đã đem một Mộ Tiêu Thư hảo đoan đoan dằn vặt thành huyết nhân!

Khởi Thanh kiểm tra thương thế của Mộ Tiêu Thư, trên người nàng đã băng bó qua, huyết vẫn là từ vết

thương chảy ra, nhiễm đỏ bố dùng để băng bó.

Nhìn một chút, nước mắt của nàng rớt xuống.

Mộ Tiêu Thư rất mệt mỏi, trên người lại rất đau nhức rất đau, nàng thực sự vô tâm quản người khác.

"Ta muốn dẫn tiểu thư rời đi nơi này!" Khởi Thanh lau mắt nói.

Cố Viễn không có hé răng, Mộ Tiêu Thư vào lúc này lắc đầu.

"Các nàng đã dằn vặt ta, cũng không dám làm tiếp chuyện quá đáng hơn. Ta nếu quả như thật chết, bàn tính của các nàng cũng sẽ thất bại, các nàng sẽ không ngu như vậy. Tội này không chịu cũng đã chịu, các ngươi trước đừng động ta, đi đi."

"Không được, ta làm sao có thể đem tiểu thư lưu ở cái chỗ này! Hôm nay là ta thất trách, mới có thể để tiểu thư gặp tội như vậy, nếu như sớm biết rằng các nàng to gan lớn mật như vậy, ta nói cái gì cũng sẽ không để các nàng đem ngươi mang đi."

"Đủ rồi! Bây giờ không phải là thời gian hành động theo cảm tình!" Mộ Tiêu Thư trầm giọng nói rằng, "Ta có chuyện giao cho các ngươi đi làm."

"Các ngươi đi giám thị Mộ Tiêu Chiêu cùng Lý thị, xem các nàng có hay không cùng người nào tiếp xúc. Hai phụ nhân khuê phòng, nhưng không biết từ nơi nào làm ra biện pháp tà môn này, nhất định có người ở phía sau chỉ điểm các nàng, đem người kia bắt được, ta mới có hi vọng được cứu vớt. Kế tiếp các nàng bất quá là muốn cho ta thay các nàng làm việc mà thôi, có thể đem ta thế nào?"

Mộ Tiêu Thư cười khổ một tiếng, ngày hôm nay mới là là khó khăn nhất, mà nàng không sai biệt lắm cũng đã chịu rồi.

Thực sự là thất sách, rơi xuống hoàn cảnh thê lương như vậy, Mộ Tiêu Thư cảm giác mình sợ là khinh thường.

"Ta lưu lại, nói không chừng có thể nhìn thấy người kia." Ánh mắt đen láy của Mộ Tiêu Thư lóe ra, nàng một trận tội này, tuyệt không chịu không công.

Khởi Thanh cùng Cố Viễn thương lượng qua xong, cuối cùng quyết định lưu người ở phụ cận quan sát, nếu là phát hiện cái gì sai, lập tức xuất thủ cướp người.

Đến ngày thứ hai, Lý thị cùng nữ nhi của nàng phân biệt đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư vòng vo chuyển chuyển, thưởng thức nàng một thân thương.

Mộ Tiêu Chiêu đắc ý hơn, lại có chút ảo não, bởi vì Mộ Tiêu Thư bị thương thật nặng, căn bản không có cách nào khác làm việc. Đúng lúc này, Mộ Tiêu Y còn thí điên thí điên cầm cây chủy thủ, quay Mộ Tiêu Thư bỉ hoa.

"Ngày hôm nay cần hạ thủ ở nơi nào? Ai nha, thật là phiền não, cũng không có một khối thịt hảo."

Ngay địa phương nàng nhìn đúng, chuẩn bị một chút, Mộ Tiêu Chiêu giữ lại cổ tay của nàng: "Nàng bị thương có nặng, ngươi trước đừng đùa, chờ nàng vô dụng, sẽ cho ngươi ngoạn đủ."

Mộ Tiêu Y không chịu, mặt cũng trầm xuống. Hai tỷ muội đại sảo một trận, cuối cùng vẫn là Lý thị đến đây điều tiết, lúc này sự tình mới chấm dứt.

Lý thị hướng về Mộ Tiêu Chiêu, nói thật nàng cũng có chút hối hận, vốn định giáo huấn nho nhỏ một chút, không nghĩ tới động thủ, căn bản là đình không được. Hiện tại, còn phải dưỡng thương, hy vọng thời gian không lần mới tốt.

Thời gian nhoáng lên, chính là bảy ngày.

Ngoài ngàn dậm, Đàm Hạo Uyên đã cùng sơn trại giằng co ba ngày.

Sơn trại này vô danh vô hào, chỉ tụ tập một đống người đốt giết cướp đoạt. Phàm là không giao bảo hộ phí, toàn bộ giết sạch cướp sạch, dù cho nộp bảo hộ phí, người phải giết, bọn họ như trước sẽ không bỏ qua, cũng tỷ như người của dược phường.

Dược vật của dược phường trên đường đi qua nơi đây, vốn có cũng là chuẩn bị hao tài tiêu tai, ai biết đối phương không tiếp thụ, hơn nữa thực lực của bọn họ cũng không biết đề cao đến đại phúc độ nào. Nhóm người này không chỉ có lai lịch kỳ hoặc, ngay cả địa phương quan phủ, cũng cùng bọn chúng có cấu kết, cấu kết với nhau làm việc xấu.

Đàm Hạo Uyên cầm một phần bản đồ địa hình trên tay, bố cục của sơn trại này cực kỳ xảo diệu, địa hình hiểm yếu, công sự phòng ngự làm có trật tự, đem một son trại vây thanh tường đồng vách sắt.

Đàm Hạo Uyên hiểu rõ càng nhiều, thì càng khẳng định một điểm: "Phía sau sơn trại này, có một vị am hiểu quân sự thao tác.

Bất quá, chỉ cần đợi hai ngày nữa, đã đem thời cơ tấn công tốt nhất nghênh đón. Căn cứ quy luật khí hậu của địa phương, hai ngày sau có một hồi sương mù, đến lúc đó chính là thời khắc bọn họ tấn công.

Đàm Hạo Uyên đem phần bản đồ địa hình này buông xuống, xoa xoa mi tâm của mình.

Trong ba ngày, hắn và đối phương từng có hai lần tiếp xúc ngắn ngủi, hắn phi thường khẳng định phi

thường khẳng định trong sơn trại, thì có một vị vị cao thủ đang ngồi chỉ huy, hắn phải lấy ra người này!

Lúc này, ngoài doanh có người cầu kiến.

"Chủ tử, Cố thống lĩnh phái người đưa tới cấp tín!"

"Trình lên." Đàm Hạo Uyên lãnh đạm nói.

Thế nhưng chờ hắn mở thư ra, phần lãnh tĩnh này triệt để tiêu thất. Đàm Hạo Uyên ba một tiếng đem thư đặt ở trên bàn, trong mắt dấy lên lửa giận hừng hực.

Người báo tin bị hắn dọa sợ đến không dám ngẩng đầu, Đàm Hạo Uyên bắt đầu ở doanh nội đi qua đi lại.

Tiến công sơn trại sắp tới, thế nhưng trong nhà lại xảy ra chuyện, nên lựa chọn như thế nào? Đàm Hạo Uyên bắt đầu suy tư lưỡng toàn chi sách.

Không lâu sau, bước chân hắn ngừng lại, gọi tới thủ hạ của mình, thông báo một phen như vậy như vậy, hắn mang cho một phần nhỏ nhân mã, lặng lẽ ly khai.

Mộ phủ, Phức Hương viện.

Mộ Tiêu Chiêu đem một xấp chỉ dày dày ném vào trước mặt của Mộ Tiêu Thư, mặt trên vẻ một ít đa dạng, mỗi một lần đều cực kỳ phức tạp.

"Thương thế của ngươi đã khá hơn một chút. Là thời gian bắt đầu làm việc cho ta rồi. Đừng vọng tưởng lười biếng, đừng vọng tưởng ra vẻ, ngươi nếu như dám làm như thế, ta tại chỗ muốn mạng của ngươi, đến lúc đó chúng ta chỉ sẽ rơi vào một hạ tràng đồng quy vu tận."

Mộ Tiêu Thư tùy tay cầm lên, kiểm tra màu sắc và hoa văn phía trên.

Trong thời gian nàng dưỡng thương mấy ngày nay, Lý thị mẫu nữ trên cơ bản chưa tới quấy rầy qua nàng, thỉnh thoảng châm chọc khiêu khích, nàng nhìn lại chưa tính là quấy rầy. Các nàng cho nàng hảo hảo mấy cuốn sách, đều cũng có quan chế tác long bào. Nhiệm vụ chủ yếu của Mộ Tiêu Thư nhiệm vụ chủ yếu là "Tú", trừ chuyện này ra, đại thể có những người khác hỗ trợ.

"Thời gian quá gấp, sợ rằng không kịp." Mộ Tiêu Thư nói láo.

"Không kịp?" Vậy ngươi cũng đừng ngủ, ngày đêm đẩy nhanh tốc độ!"

Mộ Tiêu Thư chợt ngẩng đầu, Mộ Tiêu Chiêu âm tiếu nhìn lại nàng, hỏi: "Không hài lòng? Muốn phản kháng? Ta phản chính không ngại, thống khổ tóm lại là ngươi."

Mặt Mộ Tiêu Thư lộ vẻ tức giận, sau đó mạnh mẽ áp chế xuống. Mộ Tiêu Chiêu thấy bộ dáng nàng như vậy, trong lòng cảm giác thỏa mãn du nhiên nhi sinh.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên: "Ta đến bây giờ còn đến bây giờ còn là chuyện gì xảy ra, chết cũng cho ta chết được minh bạch?"

Mộ Tiêu Chiêu cười nhạt, đang muốn nói chút gì, nàng lại đột nhiên đổi chủ ý, đem lời nuốt xuống, chỉ nói: "Ngày hôm nay sẽ có người chạy đến, ngươi tốt nhất đàng hoàng một chút."

Tay của Mộ Tiêu Thư run một cái, người nàng nói là ai?

Lúc này trên đường cái kinh thành, một bạch y thư sinh lắc lắc đãng đi tới một tòa cửa tiểu lâu. Vài bước đường hắn đi được lung lay lắc lắc, hình như tùy thời hắn thon gầy đơn bạc tùy thời cũng sẽ bị bẻ gẫy.

Thư sinh giơ lên khớp xương tay, trên cửa gỗ nhẹ nhàng gõ. Bên trong cánh cửa, xuất hiện mặt nghi ngờ của Nhược Tâm.

"Thế nào, nhìn thấy tiểu sinh mất hứng a, vậy tiểu sinh đi." Thư sinh dứt lời, quả nhiên xoay người muốn ly khai.

Nhược Tâm mới phản ứng được, không phải là Mộ Tiêu Thư, mà là người nàng tâm tâm niệm niệm.

Nhược Tâm vội vã gọi hắn lại: "Ta còn tưởng rằng là… Mau mời tiến đi, thiếu chủ đói không? Khát không?"

Mặt của Thư sinh cà lơ phất phơ lúc này cũng đã trở nên ngưng trọng, hỏi: "Ngươi nguyên tưởng rằng là ai?"

Nhược Tâm ru rú trong nhà, cùng người chung quanh cũng không có vãng lai, có lúc còn có thể nhận được mệnh lệnh của hắn, đi xa nhà chấp hành nhiệm vụ, vừa đi chính là nửa tháng. Ai sẽ tìm đến nàng? Tống Tử Nho xem ra, tiểu lâu này quả thực chính là một chỗ đặt chân của hắn.

Nhược Tâm do dự một chút, bản năng không muốn nói, vừa tối hận mình lắm miệng.

"Ta… Ta tưởng… Là Mộ cô nương tới…"

89. Chương 89: Nàng Đã Đến Rồi

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Tống Tử Nho nhướng mày, lập tức vào tiểu lâu, đóng cửa một cái, hỏi: "Nàng đã tới?"

"Vâng." Nhược Tâm một trận thất vọng, nhưng vẫn là trả lời Tống Tử Nho, "Chín ngày trước, nàng tới nơi này tìm thiếu chủ, nói có chuyện gì, đợi hơn nửa ngày."

"Còn gì nữa không?"

"Nàng thấy được bình phong."

"Mặt khác?"

"Hết rồi."

Tống Tử Nho quan sát đến thần sắc của Nhược Tâm, lại nói: "Nhược Tâm, ta vẫn rất thích ngươi, nhưng ngươi nếu như không nghe lời, ta liền không thích, minh bạch không?"

Biểu tình của Nhược Tâm khẽ biến, sau đó thanh âm khôi phục lạnh lùng: "Vâng, thiếu chủ."

"Tốt."

Tống Tử Nho dứt lời, cũng không ngồi xuống uống miếng nước, trực tiếp đứng dậy đi ra ngoài. Lúc này, Nhược Tâm không dám hỏi hắn muốn đi đâu, lúc nào trở lại.

Tống Tử Nho tìm một chiếc xe ngựa, không nói hai lời liền nhảy lên, thẳng đến một thỏi bạc bạch hoa hoa đưa đến đưa đến trước mặt, xa phu lái xe mới phản ứng được.

"Đi Lân vương phủ, mau!"

"Hảo… Hảo!"

Xa phu thu bạc, lập tức khởi động xem. Không lâu sau, thư sinh liền đứng ở cửa Lân vương phủ. Cửa vương phủ là nhất mảnh đất trống lớn, mà đại môn đóng thật chặt.

Tống Tử Nho cầm đồng hoàn trên cửa, thùng thùng đông gõ tam thanh, rất nhanh thì rất nhanh thì quản môn.

"Làm gì?" Người gác cổng đem thư sinh quan sát một lần, cuối cùng quyết định ngẩng đầu ưỡn ngực, dùng giọng nói ngạo mạn vấn vấn đề này.

"Nghe nói vương phủ đang tìm danh y, tiểu sinh là tới ứng mộ."

Người gác cổng vừa liếc nhìn thư sinh, tức giận nói: "Ngươi cũng nói ngươi là đọc sách, ứng cái gì mộ, chúng ta không thiếu người đọc sách, đi nhanh đi."

Người gác cổng nói liền muốn đóng cửa, thư sinh nghiêm mặt, cư nhiên ngạnh sinh sinh xuất ra mấy phần uy nghiêm, hắn đem thắt lưng nhất đĩnh, lưng vẫn, còn đi phía trước mại một bước dài.

Người gác cổng cước bộ co rụt lại, liền có chút muốn lui về phía sau, nhưng hắn người gác cổng của vương phủ, thấy thể diện quá lớn, bởi vậy vội vã ổn định chân của mình.

"Tiểu sinh một đời danh y, chung quanh vân du, nếu không phải vương phủ tiền thưởng nhiều, cầu tiểu sinh tiểu sinh cũng không tới! Ngươi thông hay không thông truyền? Nếu không thông truyền, chờ tiểu sinh tìm được Vương gia, lại đem ngươi cáo thượng nhất trạng, cẩn thận ngươi chịu không nổi."

Người gác cổng bị một trận lời nói không có ngôn ngữ này, nhưng hắn vẫn lắc đầu: "Mặc kệ ngươi có đúng hay không là đại phu, lúc này cũng phải về trước đi. Vương gia không ở quý phủ, quản việc người có ở lại không, hôm nào trở lại đi."

"Chờ một chút." Thư sinh ngăn cản người gác cổng chuẩn bị động tác đóng cửa, "Vương phi tương lai của Lân vương phủ các ngươi Mộ gia nhị tiểu thư đâu? Chỉ cần nàng ở là được, dù sao tiểu sinh là thay nàng chữa bệnh."

"Đã nói người không ở, nàng hồi Mộ gia rồi!"

Nói xong, người gác cổng đóng cửa phòng lại, cài then.

Tống Tử Nho trầm ngâm chỉ chốc lát, lần thứ hai lên xe ngựa.

Xa phu nhìn thấy hắn rất vui vẻ, vị này xuất thủ rộng lượng a, xa phu không khỏi nhiệt tình vấn: "Khách nhân đi chỗ nào?"

Thư sinh cau mày, từ trong miệng nhớ lại hai chữ: "Mộ phủ."

Bên trong Lân vương phủ, Đàm Hạo Uyên vừa trở về.

"Gọi Cố Viễn tới gặp." Hắn một bên sải bước, vừa hướng thủ hạ phân phó nói.

"Thuộc hạ tham kiến chủ tử!" Cố Viễn quỳ một gối.

"Người đâu?"

"Ở trong Mộ phủ."

"Hảo, ngươi nói rõ ràng tình huống hiện tại."

Ước chừng thời gian uống cạn chun trà, Đàm Hạo Uyên hỏi xong tất cả vấn đề, hắn đứng lên, sắc mặt âm trầm. Giơ chân lên, đạp về phía Cố Viễn!

Thân thể của Cố Viễn bay lên trời, nặng nề mà rơi ở trên mặt đất. Hắn bò dậy, không rên một tiếng, cũng không đoái hoài tới vết máu ở khóe miệng, một lần nữa quỳ hảo.

"Nàng hồ đồ, các ngươi cũng theo hồ đồ!" Đàm Hạo Uyên giận không kềm được, giơ chân lên còn muốn đá, cuối cùng vẫn là thu về, một chưởng đem bàn trà chém thành mảnh nhỏ.

"Đi, đi Mộ gia."

Cố Viễn cúi thấp đầu: "Vâng!"

Mộ Tiêu Thư cũng không có chờ lâu, nàng bất quá là nghiên cứu một chút mấy quyển thư cùng long bào hữu quan, người kia đã tới rồi. Mộ Tiêu Thư vừa thấy, cũng biết là nàng.

Nàng ăn mặc một thân hắc y, toàn thân bao vây kín không kẽ hở, ngay cả trên mặt đều đang đắp hắc sa, thấy không rõ mặt. Không từ mà biệt, một thân trang phục này, thỏa ở trên mặt dán lên nhãn "Nhân sĩ khả nghi".

Vị nhân sĩ khả nghi này vào phòng, đóng cửa một cái, nhìn xung quanh một vòng nói: "Ngồi xuống."

Mộ Tiêu Thư như theo như lời nàng ngồi xong, người nọ đã ở đối diện nàng ngồi xuống, đem một bao phục trên lưng để xuống. Bao phục nhỏ này cổ cổ nang nang, không biết chứa cái gì.

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư từ mặt trên nó xẹt qua, hỏi: "Xin hỏi ngươi là…"

“Chớ lắm miệng!” Đối phương lạnh lùng nói.

Nàng giải khai bao phục, từ đó lấy ra hai bình nhỏ, lại lấy ra môt cây chủy thủ, ở trên bàn bày ra. Ngay sau đó là một khối tông hoàng bố, một lọ dược phấn, một dược bát, một trái cây không biết tên thật lớn. Cuối cùng còn lại là một đồng trạng vật, nhìn chất liệu gỗ như là làm từ trúc, thế nhưng Mộ Tiêu Thư từ chưa thấy qua gậy trúc to như thế.

Ngăn như thế, bao phục kia liền đều vô ích.

Mộ Tiêu Thư lẳng lặng nhìn, đem mấy thứ này nhất nhất nhớ ở trong lòng. Nữ tử che hắc sa tựa hồ đối với chuyện này có phát giác, nhìn nàng một cái, có điểm chẳng thèm.

Nàng trước đem trái cây thật lớn kia cắt thành hai, lại chia làm bốn, bốn lại chia tám, cuối cùng bỏ vào dược bát. Một trận mãnh dầm, bát nội xuất hiện một chén sềnh sệch ám hồng sắc, không mùi.

Mộ Tiêu Thư vấn: “Đây là cái gì? Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua loại trái này.”

Nữ tử liếc mắt một cái thấy ngay ý đồ của nàng: “Muốn lời nói khách sáo? Tỉnh dùng ít sức khí đi.”

Mộ Tiêu Thư: “…”

Xem ra muốn từ trên người nàng phát hiện đầu mối, phi thường không dễ dàng, người này so với Mộ Tiêu Chiêu phiền phức nhiều.

Nữ tử dầm xong trái cây kia, mở ra dược phấn ra, đổ phân nửa vào, khuấy đều. ** ám hồng sắc phát sinh thanh âm tư tư, nhan sắc từ từ thay đổi xanh, cuối cùng cạn, cũng không sềnh sệch.

Mộ Tiêu Thư chuyên tâm quan tâm động tác của nàng, nữ tử đột nhiên ngẩng đầu một cái, trong mắt sinh ra vài phần tà khí. Nàng nói: “Đến ngươi.”

“Cái g?”

Câu hỏi của Mộ Tiêu Thư mới ra miệng, người đã đem cổ tay của nàng một trảo, mạnh mẽ đặt tại trên bàn. Tay kia đem một chén nhỏ bạch sắc đẩy về phía trước, cầm lấy chủy thủ, ngay trên cổ tay trắng nõn của Mộ Tiêu Thư cắt ra một vết thương!

Huyết đỏ tươi không ngừng chảy xuống, rơi vào trong chén, từng điểm từng điểm rót vào.

Mộ Tiêu Thư mím môi, trơ mắt nhìn người này thay mình lấy máu. Còn chưa tới thời gian, nàng không ngừng mà đối với mình nói như vậy.

Chén thứ nhất đầy, lại là chén thứ hai. Chờ đem hai chén nhỏ đều rót đầy, nàng lúc này mới hài lòng, cũng không Mộ Tiêu Thư tay của Mộ Tiêu Thư còn đang chảy máu, bận việc chuyện của mình.

Mộ Tiêu Thư không thể làm gì khác hơn là cầm một khối bố, vì mình giản đơn băng bó một chút.

Lúc này, nàng kia cầm lấy thuốc bột còn dư lại phân nửa, phân biệt đở vào trong hai chén máu.

Mắt thấy từ từ đọng lại, cuối cùng thành hai đống bột phấn trạng hồng hạt sắc vật thể.

Nữ tử đem hai chén bột phấn toàn bộ để vào trong dược bát, dùng khối kia bố tông hoàng kia đem chủy thủ lau khô, phóng trong bao phục của mình. Lúc này đem ** dược bát nội lần thứ hai phát sinh biến hóa, mùi máu tươi đột nhiên trở nên dị thường nồng nặc.

Nàng khuấy hai cái, đột nhiên xốc lên ống trúc, đem toàn bộ ** dược bát nội đổ vào. Động tác của nàng quá nhanh, Mộ Tiêu Thư căn bản không thấy rõ bên trong là cái gì.

Chỉ chốc lát an tĩnh, nghe được ống trúc nội truyền đến tiếng xào xạc, sau đó là thanh âm hút…

Bên trong lại có vật còn sống! Nhưng lại ăn ** cổ quái lúc nãy làm kia.

Lòng của Mộ Tiêu Thư đột nhiên vừa nhảy, luôn cảm thấy có chuyện gì sắp xảy ra. Đúng lúc này, vật còn sống của ống trúc nội tựa hồ hoàn thành ăn cơm, lại một lần nữa yên tĩnh lại.

Nàng kia nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, một tay đưa tới bên hông của mình/

Mộ Tiêu Thư men theo tay nàng nhìn lại. Ngực phút chốc có cái gì ** đứng lên, nàng lúc này mới chú ý tới, bên hông nữ tử còn có một ống trúc nho nhỏ.

Ngoài tường viện Mộ phủ, Cố Viễn đem Đàm Hạo Uyên đi một góc.

“Ở đây vô nhân, thích hợp lẻn vào. Bay qua sau tường, đi phía trái vừa đi…” Cố Viễn liền hé ra đồ, đối với Đàm Hạo Uyên giải thích.

Thanh thiên bạch nhật, không thể so cảnh tối lửa tắt đèn dễ hành động, chuyện gì đều bị ánh sáng phơi bày, cho nên muốn vào lúc này xông vào phủ đệ người khác, còn muốn đoạt người đi, đây chính là kỹ thuật sống.

Chờ Cố Viễn nói xong, thân thể Đàm Hạo Uyên nhảy, nhảy vào tường vây của Mộ gia. Cố Viễn ngoắc tay, mấy tên hộ vệ khác cũng nhảy vào. Ngoài tường viện Mộ gia, đảo mắt lại là không có một bóng người.

Ngoài cửa lớn Mộ gia, thư sinh một bộ bạch y, gõ vang lên môn của Mộ gia.

"Tiểu sinh Tống Tử Nho đến đây thay Lý phu nhân trị bênh đau đầu. Di, vị đại ca này, tiểu sinh lần trước tới, chính là ngươi thay tiểu sinh mở cửa a."

"Nga, là ngươi! Ta nhớ kỹ ngươi, thế nhưng… Không có nghe nói phu nhân mời đại phu a."

"Như vậy a, vậy có thể là các nàng quên nói, cái này, tiểu sinh có thể tiến vào không?"

Trong Phức Hương viện, Mộ Tiêu Thư nhìn người nọ đem tiểu ống trúc tháo xuống, nàng dùng ngón cái bắn rớt thân trúc, lần thứ hai đưa tay đưa về phía đại ống trúc kia.

Vật còn sống ống trúc nội như là phát hiện cái gì, phát ra động tĩnh sàn sạt. Đúng lúc này, nàng kia đem thân mơe ra, đồng thời đem ống trúc nhỏ nhắm ngay đại ống trúc, chỉ thấy một đạo bạch quang hiện lên, ba một tiếng một lần nữa một lần nữa đem ống trúc đậy lại.

Trên mặt nữ tử lộ ra tiếu ý, thế nhưng cười bất quá trong nháy mắt cứng lại rồi, nàng phát hiện Mộ Tiêu Thư ngồi ở đối diện nàng không thấy!

"Ở chỗ này."

Có tiếng từ hậu phương nàng vang lên, nữ tử vừa quay đầu lại, một đạo hàn quang nhanh qua đây. Nàng khom lưng né tránh, đồng thời tìm bao phục trên bàn, nhưng bên trong một khối vải thô, chủy thủ đã không cánh mà bay.

Mộ Tiêu Thư một kích không trúng, lại hoàn toàn không có ý tứ truy kích, mà là thẳng đến đại ống trúc, chưa kịp đậy, trực tiếp đậy, đem thanh chủy thủ kia thọc vào!

Chỉ nghe một tiếng "Kỷ ——" Bén nhọn, chủy thủ phảng phất đâm vào vật thể mềm mại.

"Ngươi muốn chết!" Hỗn tạp kinh khủng, một đạo thanh âm khàn khàn ở bên trong phòng vang lên. Nàng kia cầm lên một cái băng ghế, hướng trên đầu của Mộ Tiêu Thư đập tới!

Mộ Tiêu Thư lập tức bỏ chủy thủ, ngay sau đó một nhào lộn, tránh ra phản kích của nàng!

Lúc này một trận cảm giác hôn mê mãnh liệt đột nhiên kéo tới, thân thể của Mộ Tiêu Thư mềm nhũn, nằm ở trên mặt đất.

90. Chương 90: Ngươi Thú Ta Đi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

"Làm sao vậy?" Mộ Tiêu Chiêu nghi ngờ. Nàng phân phó xong, để người ở bên ngoài thủ, lúc này nghe được động tĩnh bên trong, mới xông vào.

Hắc y nữ tử ầm một tiếng ném đi băng ghế, chạy về phía ống trúc! Nàng không dám rút chủy thủ, trực tiếp đem nắp mở ra.

Mộ Tiêu Chiêu vẫn nhìn động tác của nữ tử, lúc này vật thể trong ống trúc, nhất thời mở to hai mắt nhìn, mồm mở, nôn xuất uế vật!

Chỉ thấy ống trúc nội, cao thể hồng hoàng bạch lục bất minh chảy khắp nơi, một sinh vật xấu không biết là nằm ở nơi đó to bằng quả đấm lớn của nam nhân, hiển nhiên là bị bể bụng.

Mà ở nắp che trên ống trúc, mũi nhọn của chủy thủ đâm rõ ràng dngs vô số bán trong suốt. Quanh thân nó trắng mịn dính đầy dịch, còn một đống cao thể hồng hoàng bạch lục bất minh, hắc thủy từ địa phương bị chủy thủ đâm vào ồ ồ chảy ra.

Ngoại trừ khiến kẻ khác buồn nôn ra tướng mạo của nó đáng ghê tởm, dính ** bất minh bên ngoài, còn có tư thái giãy dụa, thực sự người xem hầu ngứa.

Mộ Tiêu Thư cảm giác thân thể hơi chút buông lỏng, mới vừa rồi nàng chú ý tới ống trúc kia, bản năng cảm thấy đồ vật bên trong phải bị phá huỷ. Cho nên nàng chờ đúng thời cơ, đoạt chủy thủ của hắc y nữ tử, ngay cả mặt mũi đều chưa nhìn qua chơi một chút.

Trong hỗn loạn mới vừa rồi, có mấy cái chén rớt bể, Mộ Tiêu Thư nhặt một mảnh vụn, bóp ở trong tay. Nàng cưỡng chế thân thể không khỏe, một chút tới gần hắc y nữ tử, sau đó lặng lẽ giơ tay lên…

Ai biết trong chớp nhoáng này, nàng kia chợt ngẩng đầu, nhìn về phía Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Chiêu lập tức phản ứng kịp, trong chớp mắt, thân thể của Mộ Tiêu Thư lần thứ hai không bị khống chế, môi của nàng hé ra, một ngụm máu đen phun ra.

Mộ Tiêu Chiêu cười lạnh một chút, sau lưng các nàng đột nhiên phát sinh một tiếng vang thật lớn, bị một lực mạnh đạp bay lên. Ván cửa bị bám gió thổi qua, Mộ Tiêu Chiêu theo bản năng ôm đầu khom lưng, ngay sau đó nàng cảm giác được có cái gì từ đỉnh đầu bay qua, đập vào phía trước.

"Truy!"

Đàm Hạo Uyên mắt liếc đỉnh thất, thân ảnh nhất lược mà qua, nếu không dừng lại, từ phía trước đã phá vỡ trong cửa sổ nhảy ra.

Trên nóc nhà, một bạch y thư sinh ngồi xổm, trong tay của hắn còn nắm bắt nắm bắt hai mảnh.

Tống Tử Nho chau mày, hồi tưởng một màn mới vừa rồi, ống trúc kia…

Mộ Tiêu Chiêu lăng lăng ngẩng đầu, chỉ thấy được bóng lưng Đàm Hạo Uyên chợt lóe lên. Tâm tình của nàng chợt kích động, một lát khó có thể bình phục. Mà đúng lúc này, cái ót đột nhiên bị đánh đòn nghiêm trọng, nàng mắt trợn trắng lên, ngất đi ngất đi.

Mấy đạo nhân ảnh ngay sau đó từ trước cửa sổ đuổi theo ra, thế nhưng sau một lát, Đàm Hạo Uyên dẫn đầu, bọn họ lại nhất tề đi trở về.

Lúc này, bạch sắc nhân ảnh trên nóc nhà đã tiêu thất vô tung, Đàm Hạo Uyên chỉ nhìn lướt qua, đưa mắt đặt ở trên người Mộ Tiêu Thư thất nội.

Hắn đi tới bên người Mộ Tiêu Thư, tiểu tâm dực dực nâng đầu của nàng lên, đem nàng ôm vào trong ngực của mình. Tay của Đàm Hạo Uyên vỗ nhẹ lưng của nàng, phảng phất trấn an người đã bất tỉnh trong lòng.

Khi hắn xông vào gian phòng này, hắc y nữ tử liền đoạt song ra. Hắn bố trí người bị trúng độc yên của nàng, mất đi hành động lực. Lúc này, đỉnh thất phương hướng bắn ra ám khí rậm rạp chằng chịt, hắc y nữ tử ngạnh sinh sinh gánh, tùy ý mình bị bắn thành con nhím, không quan tâm leo tường ra.

Thân pháp của nàng tốt, lại am hiểu mà chạy, Đàm Hạo Uyên tự nhận truy kích không hơn, cho nên mới nhanh như vậy đi trở về.

Đàm Hạo Uyên đem Mộ Tiêu Thư bế lê.

Không nói hai lời, đường cũ ly khai Mộ phủ. Cố Viễn nhặt Mộ Tiêu Chiêu lên, đem nàng khiêng trên vai mình, hướng thủ hạ ra dấu tay, một đám người lặng yên không một tiếng động rút lui đi ra ngoài.

Cửa Phức Hương viện đóng thật chặt, trong viện, vốn là số hạ nhân không nhiều nằm trên mặt đất, tư thế khác nhau, đều không ngoại lệ chính là các nàng đều bị đánh bất tỉnh.

Chờ Lý thị phát hiện dị thường trong nhà, từ lâu người đi trà nguội lạnh.

Lân vương phủ.

Đàm Hạo Uyên đem Mộ Tiêu Thư mang về, sớm ở trên đường, hắn liền phát hiện đầy người nàng toàn là

thương!

Ngực của Đàm Hạo Uyên nổi lên một đoàn liệt hỏa hừng hực, tức giận ngập trời hầu như để bản thân của hắn vô pháp thừa thụ, lý trí vào giờ khắc này đều bị đốt cháy hầu như không còn. Nếu không phải còn nhớ rõ an bài trước khi động thủ, nếu không phải còn nhớ rõ sinh tử của Mộ Tiêu Thư phụ thuộc trên người Mộ Tiêu Chiêu, Đàm Hạo Uyên sớm đem người Cố Viễn khiêng bóp chết.

Đến vương phủ, Đàm Hạo Uyên tức khắc sai người thỉnh thái y, mình thì đem Mộ Tiêu Thư trực tiếp vào ngọa thất, bắt tay vào kiểm tra thương thế của nàng.

Tất cả thương lớn nhỏ trên người của nàng vô pháp đếm rõ, trong đó trên hai cánh tay, có bốn chỗ bị cắt mất một miếng thịt! Ngay cả trên mặt, đều hoành vết đao!

Hắn bất quá là đi ra một chuyến, rồi trở về thì, một người thật tốt thành bộ dáng này.

Đàm Hạo Uyên cầm lấy tay của Mộ Tiêu Thư, trái tim hình như không có tri giác, hắn cứ như vậy ngơ ngác ngồi.

"Chủ tử, dược tới." Khởi Thanh nhỏ giọng nhắc nhở, trong tay phân biệt chậu nước cùng dược, cúi thấp đầu đứng ở một bên.

Đàm Hạo Uyên như ở trong mộng mới tỉnh, đem dược nhận lấy.

"Xin cho ta vì tiểu thư thanh lý vết thương."

"Không cần!" Đàm Hạo Uyên lãnh ngạnh nói, "Ngươi đi ra ngoài."

Thân thể Khởi Thanh cứng đờ, Đàm Hạo Uyên đây là vẫn còn trách tội nàng. Nàng khom người một cái, không cần phải nhiều lời nữa, lặng yên không một tiếng động lui ra ngoài. Cố Viễn đứng bên ngoài, nhìn thấy Khởi Thanh, hai người đều là lặng lẽ không nói gì.

Thất nội, Đàm Hạo Uyên đem bố khăn thả vào trong nước thấm ướt, tiểu tâm dực dực vì Mộ Tiêu Thư lau vết thương.

Kỳ thực dù cho hắn không cẩn thận, đem vết thương của nàng khiến cho đau, nàng cũng chắc là sẽ không tỉnh lại.

Bởi vì thời gian đến vương phủ, Đàm Hạo Uyên hạ một mệnh lệnh, cho Mộ Tiêu Chiêu một chén dược, không có hắn chấp thuận, nàng tạm thời là không tỉnh lại.

Mộ Tiêu Chiêu bất tỉnh, Mộ Tiêu Thư cũng sẽ không tỉnh. Nhưng chỉ có điểm này, để Đàm Hạo Uyên càng thêm đau lòng.

Đàm Hạo Uyên trải qua tất cả chiến dịch lớn nhỏ hơn mười trận, thụ thương là chuyện thường xảy ra hắn cũng luyện được bản lĩnh băng bó thật là tốt/ Lúc này động tác của hắn êm ái đem mỗi một vết thương thanh tẩy qua, lại nhất nhất rải dược lên, lại dùng bố băng bó cho nàng.

Thời gian chờ thái y đến, vết thương của Mộ Tiêu Thư toàn bộ thanh lý hoàn thành.

Ba danh thái y gặp qua, nhìn lẫn nhau, rồi đột nhiên nhìn thấy một mặt ôn nhu ôn nhu Đàm Hạo Uyên như vậy, quả thực để cho bọn họ có chút không biết làm sao.

Lại là một trận bắt mạch, lúc này bọn họ cuối cùng cũng có thể phát huy một chút y thuật của mình.

"Bị thương ngoài da khá nhiều, điện hạ đã thanh lý hoàn tất, không cần xử lý vết thương nữa, chỉ cần dùng một ít dược thì vết thương sẽ kép lại."

"Tương đối phiền toái là trên người Mộ tiểu thư trúng độc, nàng bị nhiều lần đút đồ ăn độc dược đa dạng, thân thể bị hao tổn. Tuy rằng sau khi dùng giải dược, nhưng nhiều loại độc dược như vậy giải hòa cùng nhau ăn vào, xảy ra một ít dị biến. Độc tính lão phu đã giải qua, cũng không khó giải, chỉ là cần tiến hành theo từng bước, đi bước một thanh trừ độc tố."

Lão thái y chậm rãi nói, Đàm Hạo Uyên như một học sinh chăm chú mà vừa biết nghe lời, đem mỗi một câu ghi tạc trong lòng, còn tỉ mỉ hỏi thăm mấy vấn đề. Như là thứ gì có thể ăn, thứ gì không nên ăn, đến thất nội điểm hương sẽ không ảnh hưởng đến thương thế cùng mang ra hỏi luôn.

Thái y lần đầu phát hiện Lân vương là người dễ nói chuyện như vậy, chờ bọn hắn đem thưởng ngân ra đại môn vương phủ, như trước chưa hồi quá thần.

Toàn bộ trong quá trình trị liệu, Mộ Tiêu Thư chưa từng tỉnh lại, thậm chí ngay cả ngón tay của nàng cũng không động một cái.

Đàm Hạo Uyên hô Khởi Thanh tiến đến chiếu khán, mình thì ra cửa.

"Mộ Tiêu Chiêu ở nơi nào?"

Cố Viễn đáp: "An trí sát vách."

Vào căn phòng an trí Mộ Tiêu Chiêu, Cố Viễn không kinh qua phân phó của Đàm Hạo Uyên, liền lấy ra một lọ thuốc hít, bên trong đựng giải dược, có thể cho Mộ Tiêu Chiêu tỉnh táo lại.

Cố Viễn đem lọ thuốc hít đặt ở phía dưới mũi của Mộ Tiêu Chiêu, lung lay nhoáng lên, một hồi, Mộ Tiêu Chiêu yếu ớt hồi tỉnh lại. Lúc này, Cố Viễn dưới ý của Đàm Hạo Uyên đi ra.

Mộ Tiêu Chiêu mở mắt, cảm giác cái ót của mình rất đau, trên đầu như treo khối thạch đầu, chìm yếu mệnh. Về phần chỗ nàng đàn ở, tạm thời bị nàng bỏ quên.

Xoa xoa đầu của mình, nàng lúc này mới bỗng nhiên nhớ lại, vốn có nàng là trong Phức Hương viện, nữ nhân kia muốn gặp Mộ Tiêu Thư, để cho nàng chờ ở bên ngoài… Sau lại nàng vọt vào, thấy được sâu ghê tởm, sau đó… Sau đó nàng gặp được Đàm Hạo Uyên?

Mộ Tiêu Chiêu ngồi dậy, mờ mịt nhìn bốn phía xung quanh, đầu của nàng vừa chuyển, bất thình lình đã nhìn thấy gương mặt để cho nàng nhớ thương.

Gương mặt này không biết bao nhiêu lần xuất hiện ở trong mộng của nàng, nhất là khi nàng bị Mộ Triển Mẫn hành hung, bị hắn giam những ngày đó. Bất quá Đàm Hạo Uyên trong mộng luôn luôn ôn nhu như vậy, không giống bây giờ nàng bây giờ thấy được vị này, mặt không chê vào đâu được, nhưng lại như cục gạch.

Mộ Tiêu Chiêu nở nụ cười, cách Đàm Hạo Uyên gần như vậy, vẫn là đầu một hồi.

"Vương gia, ta…"

"Ngươi nghĩ muốn cái gì?" Đàm Hạo Uyên vấn, "Chỉ cần bổn vương có thể đáp ứng, liền có thể làm cho ngươi."

Tuy rằng hắn là nghiêm mặt nóim nhưng Mộ Tiêu Chiêu vẫn bị những lời này giật mình, Nếu như hắn nói là sự thậtm hơn nữa không có phụ gia bất kỳ điều kiện gì, vậy thì tốt biết bao? Cái ý niệm này cùng nhau, cảm động của Mộ Tiêu Chiêu tiêu thất, thay vào đó là đố kị, là cừu hận!

Nàng khát vọng cũng không thuộc về nàng, mà thuộc về một người khác. Hiện ở nơi này nam tử nàng tâm tâm niệm niệm, cũng là vì người kia mới nói với nàng lời nói này.

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu toan thấu, nét mặt như trước bất động thanh sắc.

"Đồ ta mong muốn, nói nhiều không nhiều, nói ít không ít, Vương gia nhất định làm được."

Đàm Hạo Uyên cười nhạt: "Đừng ra vẻ, cũng đừng múa mép khua môi, bổn vương không rảnh đùa giỡn với ngươi."

Mộ Tiêu Chiêu tiếu ý không giảm, thân thể nhu nhược không có xương hướng Đàm Hạo Uyên bên kia nhích lại gần, đôi môi khẽ mở, thanh âm mị hoặc mê người: "Vương gia, ngươi thú ta đi?"

Thân thể Mộ Tiêu Chiêu nhất, chui vào trong lòng của Đàm Hạo Uyên. Tay nàng theo trong ngực của Đàm Hạo Uyên đi lên, cuối cùng ôm lấy cổ của hắn.

"Ngươi thú ta, ta bỏ qua nàng, thế nào?"

Đàm Hạo Uyên mạnh bắt được cổ tay của nàng, hướng ngoài cố sức bẻ, lạnh như băng nói: "Bổn vương nói qua chớ nói đùa."

"Ta không có nói đùa!" Thanh âm của Mộ Tiêu Chiêu sắc nhọn, "Ta sớm muốn gả cho ngươi, Ninh vương toán cái gì, Du vương lại toán cái gì! Ai cũng so ra kém Lân vương. Chỉ có ngươi để ta ái mộ, nhật phán dạ phán. Ngươi không muốn ta sao? Thú ta, là có thể làm hoàng thượng…"

91. Chương 91: Một Quân Cờ

Mọi người click hoặcủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Thanh âm của Mộ Tiêu Chiêu càng ngày càng mềm, càng ngày càng mê người, nếu là đổi thành ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn, có thể lúc này đã sa vào trong đó bất khả tự kềm chế, đáng tiếc nàng đối mặt Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên dắt cổ tay của nàng, đem nàng mạnh ném một cái trên giường, đứng lên.

"Loại lời đại nghịch bất đạo này ngươi cũng dám nói, ngươi về điểm này bổn vương biết được nhất thanh nhị sở, từ trước chưa từng trạc phá, chỉ là bởi vì ý nguyện của nàng. Ngươi đi lừa người khác còn chưa tính, muốn gạt bổn vương… Vẫn là điêm lượng một chút phân lượng của mình đi."

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu trở nên hắng giọng, nàng lao thẳng đến điểm này giấu ở đáy lòng, sâu đến ngay cả mình đều nhìn không thấy. Không ngừng mà tự nói với mình, nàng là người tương lai làm hoàng hậu, một lần lại một lần, hảo trong lòng bất an. Nói cho cùng chính nàng cũng minh bạch, nàng cái gì cũng sẽ không biết, bất quá là lợi dụng người khác, này mới có được tất cả như bây giờ!

"Đúng rồi, còn có một việc bổn vương quên nói. Lúc đầu chuyện của ngươi bên ngoài truyền đi hấp tấp như vậy, bổn vương cũng là ra lực, trừ lần đó ra, còn có một người cũng thêm một bả…"

Thanh âm của Mộ Tiêu Chiêu bắt đầu run: "Là…là ai…"

“Hoàng thượng.”

“Không có khả năng, ngươi gạt ta! Không phải như thế!”

“Phụ hoàng lớn tuổi, cách hồ đồ vẫn còn không nhiều. Ngươi chính là một con cờ hắn đẩy dời đi, dùng để châm ngòi thổi gió. Hắn cho các ngươi một điểm ngon ngọt, đem bọn ngươi nâng cao một chút, các ngươi đắc ý vênh váo! Ninh vương hôm nay ở nơi nào? Du vương tình cảnh hiện tại lại là như thế nào? Hai vị hoàng huynh này của bổn vương, thời gian phụ hoàng thu võng, một trực tiếp bị chém đứt cánh, một hôm nay cũng là thực lực đại tổn.”

Đàm Hạo Uyên cười lạnh nhìn về phía Mộ Tiêu Chiêu: “Đây là thái độ của phụ hoàng đối với ngươi, bất quá hắn không ngại có một kiện long bào lung tú, thế nhưng chờ ngươi vào cung, muốn cho hắn nhìn ngươi nhiều hơn… Đó chính là người si nói mộng!”

“Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?”

Lúc này Mộ Tiêu Chiêu đã thu hồi khởi niệm của nàng, lòng tràn đầy đều bị hoàng đế chiếm hết. Nàng phảng phất thấy bản thân giống như một vở hài kịch, bị bọn họ —— hoàng đế cùng Lân vương —— đùa bỡn trong tay.

“Bổn vương muốn nói, ngươi trăm phương ngàn kế muốn vào cung, hạ tràng sợ rằng không tốt lắm. Phụ hoàng đối với quân cờ của hắn cũng không nương tay, càng chán ghét người như ngươi vậy cao điệu mà không tự tri.”

Sắc mặt của Mộ Tiêu Chiêu đã như sắt, nàng biết vào cung không phải là một lựa chọn tốt, nhưng đối với nàng bây giờ nàng bây giờ mà nói, đó chính là lựa chọn tốt nhất!

Trước kia nàng đích xác thì cho là như vậy, nàng còn đang suy nghĩ, hoàng thượng sẽ như Ninh vương như vậy trầm mê nàng. Nàng tuổi còn trẻ mạo mỹ, mà Liễu phi ở ngồi trên ghế sủng phi quá lâu! Dù cho không có hài tử, nàng cũng có thể chiếm hết sủng ái của hoàng thượng, sau đó vì mình chuẩn bị hậu lộ.

Thế nhưng hôm nay trải qua Đàm Hạo Uyên vừa nói, nàng phát hiện mình vào cung, chỉ có độc thủ không khuê!

Nàng nên làm cái gì bây giờ? Nàng trong kế hoạch của người, từ hoàng hậu rơi xuống sủng sủng, hôm nay đến cái này cũng không được, chỉ có thể trở thành là lãnh cung khí phi? Nàng không muốn, nàng không muốn a!

Đúng lúc này, thanh âm của Đàm Hạo Uyên như ma quỷ vậy hướng dẫn từng bước lại vang lên.

“Để bổn vương thay ngươi chỉ một con đường sáng. Ngươi buông tha lung tú, bổn vương có thể giúp ngươi, bảo ngươi bình an không bị phụ hoàng hàng trách, còn có thể bảo trên dưới Mộ gia ngươi vinh hoa phú

quý. Đến lúc đó, ngươi sẽ tìm được một lang quân như ý mà gả, chẳng phải là rất tốt?"

Mộ Tiêu Chiêu ngây ngốc ngồi, nàng đến cái câu cuối cùng "Ngươi suy nghĩ thật kỹ" của Đàm Hạo Uyên đều không có nghe thấy, rơi vào trong trầm tư.

Đàm Hạo Uyên trở lại ngọa thất của Mộ Tiêu Thư, nàng đã tỉnh, đang ngồi ở sàng.

Mộ Tiêu Thư nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, nhãn thần nhất thời có chút né tránh. Nàng nghe nói chuyện Đàm Hạo Uyên đối với Khởi Thanh cùng Cố Viễn giận dữ, nhưng kỳ thực đều là chủ ý của nàng, là nàng muốn ở lại bên địch. Cuối cùng mục đích của nàng đến phân nửa cũng không có đạt thành, sâu kia cũng không biết chết hẳn chưa, mà thân phận của hắc y nữ tử vẫn là mê…

Đàm Hạo Uyên không có sai nhìn được thần tình của Mộ Tiêu Thư, nàng luôn là như vậy, đã làm sai chuyện liền né tránh.

Đàm Hạo Uyên ở đầu giường ngồi xuống, ý bảo Khởi Thanh cầm chén thuốc cho hắn. Thân thể của Mộ Tiêu Thư nhất thời liền hướng sau lui lại, động tác của Đàm Hạo Uyên dừng một chút, nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư bị hắn nhìn chằm chằm, không thể làm gì khác hơn là chủ động dời ra bên ngoài một chút.

Đàm Hạo Uyên cười cười, một tay từ phía sau lưng nàng đi qua, nắm ở bả vai của nàng: "Bổn vương tự mình làm uy dược cho nàng, nàng còn dám trốn trốn tránh tránh, đang ở trong phúc không biết phúc!"

"Vốn có ta có thể tự uống, chính là…"

Đàm Hạo Uyên cười nhạt: "Chính là khoảnh khắc điều trùng, quá mức cố sức, để vết thương lại bị vỡ."

Mộ Tiêu Thư chột dạ không nói, Đàm Hạo Uyên múc một muỗng, đưa tới bên miệng của nàng, Mộ Tiêu Thư ngoan ngoãn há mồm uống. Từ đó, hai người trầm mặc uống cạn sạch một chén dược.

Đàm Hạo Uyên buông chén thuốc xuống, nói đến những chuyện kia của bản thân cùng Mộ Tiêu Chiêu, đến chi tiết của Mộ Tiêu Chiêu nhào vào ngực ôm mình chưa từng quên đề cập. Mộ Tiêu Thư nghe xong, có điểm chần chờ phát biểu ý kiến của mình: "Nàng ước chừng là sẽ không đồng ý điều kiện của ngươi."

"Bổn vương cho rằng đây là lựa chọn tốt nhất của nàng."

Mộ Tiêu Thư cười cười: "Nàng chận một khẩu khí, nhất là đối với ta."

Bên này đang nói, bên Mộ Tiêu Chiêu xích mích thiên.

Mộ Tiêu Chiêu càng nghĩ đến Đàm Hạo Uyên nói, liền càng cảm thấy bất an, thế nhưng chờ nàng yên tĩnh, càng phát không cam lòng. Mộ Tiêu Chiêu xuống giường, đi tới cửa đóng chặt, cả tiếng đập cửa: "Để Lân vương qua đây gặp ta!"

Mộ Tiêu Chiêu một trận làm ầm ĩ, thực sự đem Đàm Hạo Uyên nháo tới rồi.

Nàng vừa thấy Đàm Hạo Uyên, cười lạnh nói: "Ngươi nói dối, những chuyện kia không phải là hoàng thượng làm chủ, nhưng thật ra là ngươi! Là ngươi ở sau lưng thao túng! Ngươi cố ý đem ta đổ lên chỗ cao, sau đó lại lợi dụng điểm này đối phó Ninh vương cùng Du vương, ngươi nói có đúng hay không?"

Đối mặt chỉ trích như vậy, Đàm Hạo Uyên chỉ là lãnh đạm nói: "Bổn vương chưa từng phủ nhận, bất quá đây không phải là hy vọng của ngươi sao? Mộ gia các ngươi âm thầm tản những lời này độ mạnh yếu thiếu, kết quả còn phải bổn vương giúp, ngươi bây giờ trái lại trách người khác?"

"Ngươi vốn không phải tốt với ta, ngươi muốn cho ta buông tha Mộ Tiêu Thư, muốn cho nàng bình an vô cùng cao hứng leo lên Vương phi vị…"

Đàm Hạo Uyên không có kiên trì, trầm giọng nói: "Ta chưa hề phủ nhận, bằng không ngươi nghĩ rằng ta là vì cái gì?"

Mộ Tiêu Chiêu sợ run một hồi, sau đó cười ha hả: "Ta mới không vì các ngươi làm giá y thường, ngươi mơ tưởng! Ta…"

Đàm Hạo Uyên biến sắc, Mộ Tiêu Chiêu lại muốn khống chế Mộ Tiêu Thư, hắn vội vã một chưởng đánh vào trên ót của nàng. Mộ Tiêu Chiêu lại một lần nữa ngất đi.

Đàm Hạo Uyên cười khổ một tiếng, lần này hắn còn không dám quá nặng!

Chờ hắn trở lại trong phòng của Mộ Tiêu Thư, nàng quả nhiên cũng bất tỉnh. Đàm Hạo Uyên nhìn gò má của nàng, bước đầu tiên hiệp thương đã thất bại, như vậy, kế tiếp nên làm như thế nào?

Cũng không thể để hai người các nàng đều ngủ…

Đàm Hạo Uyên cụp mắt trầm tư, có người đến đây hội báo, nói một thư sinh cầu kiến, nói là đến đây ứng mộ.

Từ thư sinh này qua đầu óc của Đàm Hạo Uyên, hắn liền nghĩ đến bóng người kia trên nóc nhà, lập tức phân phó: "Để hắn tiến đến, mang đến gặp bổn vương."

Đàm Hạo Uyên thay Mộ Tiêu Thư sửa sang xong đệm chăn, bảo đảm nàng nằm thư thái, lúc mới đứng dậy đi ra ngoài.

Thư sinh cười híp mắt cùng sai vặt vương phủ nói chuyện phiếm, từ thiên nhai thiên nhai xả đến hải giác, tư duy nhảy thoát, dọc theo đường đi nói đến sai vặt sai vặt đều không chịu nổi, đổ mồ hôi lạnh.

Chờ gặp được Đàm Hạo Uyên, Tống Tử Nho lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc: "Ai nha, vị này chính là đại danh đỉnh đỉnh Lân vương? Tiểu sinh ngưỡng mộ đã lâu! Còn thỉnh Lân Vương điện hạ ngày sau tiến cử nhiều hơn, bảo tiểu sinh một cái thanh vân thông thiên lộ."

Cố Viễn bĩu môi. Luôn cảm thấy người này thấy thế nào cũng không đáng tin cậy. Nếu không phải hắn ở Mộ phủ gặp qua người này, đối với hắn cũng có vài phần hiếu kỳ, lúc này đã sớm đem người đánh ra ngoài.

Đàm Hạo Uyên im lặng không lên tiếng nghe, tùy Tống Tử Nho chậm rãi mà nói, hồ ngôn loạn ngữ, thẳng đến hắn nói đủ rồi, Đàm Hạo Uyên mới mở miệng nói rằng: "Ngươi là người trong chợ đêm."

Tống Tử Nho sửng sốt: "Chợ đêm? Cái gì chợ đêm, tiểu sinh một mực không biết a."

Đàm Hạo Uyên nhìn về phía Cố Viễn, Cố Viễn liền lấy ra một bức họa. Lúc họa này mở ra, bên trên có một nam tử đang chuyện trò vui vẻ đứng thẳng.

Đàm Hạo Uyên chỉ chỉ bức họa kia, nói: "Tống Tử Nho, lai lịch không rõ, lệ thuộc thế lực chợ đêm, cơ bản có thể xác nhận là người của Bách Hối Thương Minh. Từng nhiều lần ra vào Mộ phủ, cùng Mộ gia nhị tiểu thư quen biết."

Nói đến hai chữ quen biết kia, Đàm Hạo Uyên cắn đặc biệt nặng, hắn nói tiếp: "Bất quá bổn vương chưa điều tra ra lai lịch cụ thể của ngươi."

Tống Tử Nho cười hắc hắc hai tiếng: "Nếu Vương gia đều hiểu, vậy hãy để cho tiểu sinh gặp nhị tiểu thư đi, tiểu sinh chuyến này, cũng là vì nàng tới. Tiểu sinh lần đầu tiên nhìn thấy nhị tiểu thư, đã cảm thấy nàng đẹp như thiên tiên, là thiên nữ thượng thiên ban cho tiểu sinh! Biết được nhị tiểu thư gặp nạn, tiểu sinh lập tức đến đây tương trợ!"

Cố Viễn nghe xong phen này lời bàn cao kiến, nhất thời đầu mày thẳng khiêu, hắn khẽ động cái cổ, vòng vo một biên độ cực tiểu, nhìn sắc mặt của Đàm Hạo Uyên.

Quả nhiên! Mặt của Lân vương gia hoàn toàn đen!

Thư sinh Tống Tử Nho vẫn không có tự giác, hỏi: "Vương gia, tiểu sinh có thể thấy nhị tiểu thư không?"

Đàm Hạo Uyên nhìn chằm chằm Tống Tử Nho một hồi, mặt thủy chung là đen, mắt thủy chung là tràn ngập uy hiếp, nhưng hắn vẫn nói một câu: "Cùng bổn vương qua đây."

Cố Viễn ngây ngẩn cả người, phản ứng của Đàm Hạo Uyên không đúng lắm a. Tống Tử Nho làm trò trước

mặt của hắn nói một đống lời như thế, hắn dĩ nhiên không có phát tác? Cố Viễn còn muốn nhìn rõ biểu tình của chủ tử nhà mình, lại chỉ thấy được bóng lưng của hắn.

Tống Tử Nho đi theo, trong miệng lại nói đâu đâu hai câu, thế nhưng biểu tình nhưng dần dần trở nên ngưng trọng. Hắn hồi tưởng lại vật phát hiện trong hà bao của Mộ Tiêu Thư, đối vị Lân vương này thật là tốt không khỏi lại thêm vài phần hiếu kỳ.

Đàm Hạo Uyên đem người lĩnh đến trước trước cửa ngọa thất của Mộ Tiêu Thư, lúc này mới lên tiếng nói rằng: "Ngươi có nắm chắc?"

Tống Tử Nho cũng không cười, nói: "Không có."

Đàm Hạo Uyên mạnh quay đầu lại, kéo lấy vạt áo của hắn liền hướng trên tường đánh tới, hung ác nói: "Ngươi ở đây trêu đùa bổn vương?"

Tống Tử Nho ngoắc ngoắc khóe môi: "Ta chưa nắm chặt giết chết hay lấy cổ trong người nàng ra, chỉ có nắm chắc áp chế một ít."

"Ngươi tốt nhất nói thật." Đàm Hạo Uyên buông lỏng tay, đẩy cửa tiến thất.

Hai người đi tới trước giường của Mộ Tiêu Thư, Đàm Hạo Uyên ở một bên ngồi, đem vị trí bên giường tặng cho Tống Tử Nho.

92. Chương 92: Trời Xui Đất Khiến

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ phủ phát sinh tất cả, là Mộ Triển Mẫn phát hiện trước.

Một sai vặt đến Phức Hương viện làm ít chuyện, gõ viện môn lại vô nhân đáp lại, cuối cùng hắn trong lúc vô tình, dĩ nhiên đem viện môn đẩy ra.

Sai vặt chính thời gian vui sướng, đột nhiên nhìn thấy nha hoàn nằm trong viện. Các nàng ở đây mỗi người một nơi, một nằm trên mặt đất, nhìn qua giống như là đang ngủ. Bất quá sai vặt không phải nghĩ như vậy, hắn đầu tiên nghĩ chính là những nha hoàn này đều chết hết.

Sai vặt sợ đến hồn phi phách tán, tè ra quần chạy ra khỏi Phức Hương viện. Chạy ra thật xa, hắn mới nhớ tới cần đem chuyện này hướng Mộ Triển Mẫn hội báo.

Mộ Triển Mẫn chiếm được tin tức, lập tức mang người chạy tới Phức Hương viện. Hắn biết Mộ Tiêu Thư vừa hồi Mộ gia không lâu, sẽ ngụ ở trong viện này. Tuy rằng nàng quý vi vị hôn Vương phi của Lân vương, Mộ Triển Mẫn đối với nàng lại vẫn không có hứng thú, ước gì nàng từ tầm nhìn của mình tiêu thất mới tốt, cho nên một lần đều chưa có tới, thậm chí cũng chưa hỏi đến chuyện của nàng.

Mộ Triển Mẫn đầu tiên là gọi tới hộ vệ, trên đường đến Phức Hương viện không ngừng hướng bọn họ quát lớn.

"Các ngươi là làm ăn cái gì! Thanh thiên bạch nhật, Mộ phủ ta bị kẻ xấu vào, các ngươi cư nhiên tất cả cũng không có phát hiện! Còn phải chờ sai vặt tới phát hiện không đúng nói cho ta biết, a? Chính các nói một chút, có đúng hay không phế vật? Lão tử mỗi tháng đều đưa bạc cho các ngươi, các ngươi chính là làm chuyện như vậy!"

Hộ vệ trưởng bị mắng cẩu huyết lâm đầu, nhưng không cách nào hé răng, đây chính là bọn họ thất trách, hơn nữa thất trách đến có chút ngoại hạng.

Mộ Triển Mẫn mắng thở hồng hộc, cuối cùng phân phó nói: "Đi mang Trương Vũ cùng Phùng Long gọi tới! Các ngươi đám thùng cơm này, còn chưa bằng một cọng tóc gáy của nhân gia."

Mộ Triển Mẫn đến Phức Hương viện, liền thấy được vô số tỳ nữ nằm trên mặt đất.

" Đi xem chưa chết." Hắn ghét bỏ không gì sánh được mà lại có chút nhát gan nói rằng.

Thử nghĩ một chút, vạn nhất kẻ bắt cóc này không phải là tỳ nữ, mà là Mộ Triển Mẫn hắn, vậy cũng thế nào được! Cho nên việc này phải coi trọng, Mộ Triển Mẫn cảm giác mình trong nguy hiểm.

Hộ vệ tiến lên kiểm tra, cuối cùng nói rằng: "Hồi lão gia, các nàng chỉ là bị người đánh ngất xỉu."

Mộ Triển Mẫn gật đầu một cái, lúc này Trương Vũ cùng Phùng Long đến, sắc mặt của Mộ Triển Mẫn cuối cùng cũng dễ nhìn một chút, đối với hai người kia nói rằng: "Phùng Long, ngươi nghĩ biện pháp đem những tỳ nữ này cứu tỉnh, hỏi một chút là chuyện gì xảy ra. Trương Vũ, ngươi theo ta vào xem."

Mộ Triển Mẫn tin tưởng kẻ bắt cóc cũng không có can đảm gây chuyện xong còn dám lưu lại Phức Hương viện, cho nên liền cùng Trương Vũ hướng bên trong đi. Lúc đầu tất cả bình thường, thế nhưng chờ đi tới, bọn họ gặp được hai đại phiến của cửa phòng bị đạp bay.

Thất nội một mảnh hỗn độn, cái bàn trà cụ bay loạn, đều là không trọn vẹn không được đầy đủ. Cửa sổ mở rộng, bên ngoài hoa cỏ mất trật tự, rõ ràng có vết tích người đạp qua.

Sắc mặt Mộ Triển Mẫn tái xanh: "Hồ đồ! Khi Mộ phủ ta là địa phương nào!"

Trương Vũ đi tới trước cửa sổ, tỉ mỉ quan sát một phen, lại thăm dò đi ra ngoài nhìn một chút. Đón hắn nâng một khung cửa sổ, đem thân thể tống đến bên ngoài. Tại ngoại dạo qua một vòng, Trương Vũ về tới trong phòng.

"Lão gia, ở đây phát sinh qua tranh đấu, hơn nữa người xâm nhập thực lực không kém, chỉ sợ không phải kẻ bắt cóc thông thường."

"Ý của ngươi là…"

"Chờ đám tỳ nữ này tỉnh, hỏi các nàng một chút là chuyện gì xảy ra, lại kiểm lại một chút đồ của thất nội, nhìn có hay không mất cái gì. Y theo thuộc hạ, bọn họ không giống như là đến đồ."

"Không đoạt đồ, tới chỗ này làm gì?" Mộ Triển Mẫn lắc đầu nói thầm, đột nhiên hắn trừng mắt, nói, "Gian phòng này… Có đúng hay không Mộ Tiêu Thư ở?"

Mộ Triển Mẫn nhìn chung quanh một chút, càng phát ra khẳng định ý nghĩ của chính mình, hắn đi ra bên ngoài, nắm một tên hộ vệ nói: "Đi tìm nhị tiểu thư một chút, xem nàng ở nơi nào."

Mộ Triển Mẫn phân phó xong, để Trương Vũ ở Phức Hương viện tìm tòi. Quả nhiên, không có tìm được tung tích của Mộ Tiêu Thư. Hắn ngồi ở trên ghế suy tính một hồi, sau đó nở nụ cười lạnh.

"Việc này đoán chừng là chính nàng rước lấy, cũng không biết làm những gì. Chúng ta không cần phải để ý đến, phái người đi Lân vương phủ, nói không thấy nàng! Nhìn Lân vương sẽ xử lý như thế nào."

Mộ Triển Mẫn vừa nói xong, Lý thị đột nhiên từ bên ngoài vọt vào, phía sau còn vài nha hoàn.

"Lão gia!" Lý thị thương hoàng kêu lên, "Tiêu Chiêu… Tiêu Chiêu đâu?"

Mộ Triển Mẫn vốn cau mày, đối với Lý thị lỗ mãng thất thất cảm thấy không nhịn được, thế nhưng hiện tại vừa nghe lời này, hắn cũng có chút nóng nảy. Mộ Tiêu Chiêu là nữ nhi trọng yếu, nàng cần vào cung làm phi tử a, cũng không thể để cho nàng xảy ra chuyện gì.

"Thế nào hỏi như vậy? Nàng không có ở trong viện của nàng sao?"

Lý thị vỗ về lồng ngực của mình, lắp bắp nói: "Không phải… Nàng ở chỗ này nha, người đâu? Các ngươi còn không mau đi tìm!"

Nàng nghe nói chuyện của Phức Hương viện, thì có dự cảm bất hảo. Ban nãy ở cửa viện, nàng hỏi hộ vệ,

kết quả biết được căn bản không ai thấy qua Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Triển Mẫn cũng tới khí, quát dẹp đường: "Ngươi chuyện gì xảy ra! Nữ nhi của mình cũng không nhìn tốt? Quốc yến cũng không bao lâu nữa, nàng không ở trong phòng chạy loạn cái gì!"

Lý thị bị hắn rống đến không có thanh âm, ngơ ngác nhìn Mộ Triển Mẫn.

Mộ Triển Mẫn hô xong, Trương Vũ tiến lên đây nói: "Thời gian tìm nhị tiểu thư, chúng ta cũng không phát hiện hình bóng của đại tiểu thư."

Nhãn thần Lý thị né tránh, không có chủ ý, vấn Mộ Triển Mẫn: "Vậy… Vậy phải làm thế nào a?"

Mộ Triển Mẫn chưa trả lời, có một người cũng hỏi: "Lân vương phủ còn đi không?"

"Đi!" Mộ Triển Mẫn nói. Mộ Tiêu Thư không thấy, Đàm Hạo Uyên cũng không thể mặc kệ đi, hạ lạc của Mộ Tiêu Chiêu phỏng chừng cũng đã biết rồi.

"Lão gia, trong viện này thứ gì cũng không có mất, chỉ có một bộ phận hư hại."

Mộ Triển Mẫn khoát khoát tay, trừng hướng Lý thị: "Ngươi có phải là có chuyện gì hay không gạt ta?"

Nhãn thần Lý thị lóe lóe lóe lóe, xóa sạch nổi lên nước mắt: "Lão gia, ta có thể có chuyện gì gạt ngươi? Trong nhà này đột nhiên ra chuyện này, ta sốt ruột không kịp!"

Mộ Triển Mẫn hừ, đứng lên nói: "Tốt nhất là như vậy."

Lúc này, Phùng Long mang theo mấy nha hoàn tới. Không biết dùng phương pháp gì, mấy nha hoàn được hắn cứu tỉnh.

Phùng Long cùng Trương Vũ hỏi thăm mấy vấn đề, cuối cùng vững tin suy đoán trước, những người này cũng không phải là vì tài mà đến, mà là vì người. Về phần những đầu mối khác, những người đó vừa xuất hiện, bọn nha hoàn đã bị đánh bất tỉnh, cho nên cũng nói không nên lời.

Mộ Triển Mẫn nghe xong, mang Mộ phủ hộ vệ cùng nhau gọi vào, bắt đầu giáo huấn bọn họ.

Đứng đầu một nhà phát hỏa, Mộ phủ đều lâm vào một mảnh âm trầm. Ở trong phủ gà bay chó sủa, lại có mấy thân ánh lóe lên, tiêu thất bên ngoài tường viện Mộ gia.

Không lâu sau, mấy người này xuất hiện lần nữa, cũng đã thay đổi trang phục, bằng vào lệnh bài vào hoàng

cung.

Nam Minh Châu đối diện cái gương tự mình trang điểm, nàng đang nghiên cứu một loại trang dung mới, cho nên tự mình động thủ thử, là thế nào đều không hài lòng. Biết được thủ hạ của chính mình đã trở về, Nam Minh Châu đem mi thạch cầm trong tay một bên, gọi người tiến đến.

Thủ hạ quỳ lạy, Nam Minh Châu ngạo nghễ mắt nhìn xuống hắn, cũng không cho người đứng lên, chỉ nói là: "Đã về rồi? Lại không thấy người?"

Giọng nói của nàng là khiêu khích, là bất mãn. Bởi vì bọn họ đã mấy lần đi vào Mộ gia điều tra, nhưng mỗi một lần đều là tay không mà về, tin tức gì cũng chưa từng mang về!

Cái gì Mộ phủ phòng giữ sâm nghiêm, bọn họ vào không được. Cái gì hộ vệ của Mộ phủ võ nghệ cao cường, viễn siêu tưởng tượng của bọn họ,. Còn nói Mộ gia tất cả bình thường, không giống như là xảy ra chuyện gì. Nhưng đây đều không phải là Nam Minh Châu muốn nghe!

"Nhìn hình dạng không có tiền đồ của các ngươi!" Nam Minh Châu trầm mặt quát mắng, "Thị vệ thiếp thân của bổn công chúa không sánh bằng một thủ vệ nho nhỏ của Mộ phủ? Vậy Mộ Triển Mẫn toán cái thứ gì, đến quan chức cũng đều bị bãi miễn, quý phủ của hắn, có thể có nhân vật lợi hại gì? Các ngươi một lần lại một lần để bổn công chúa thất vọng, y theo bổn công chúa nhìn, cái mạng này cũng không cần nữa!"

"Công chúa bớt giận!" Hộ vệ dập đầu trên sàn nhà, "Lần này thuộc hạ dẫn theo tin tức quan trọng trở về."

"Nga?" Nam Minh Châu có hăng hái, lửa giận sảo nghỉ, "Vậy hãy nói một chút nghe xem."

"Thuộc hạ thuận lợi tiềm nhập tiềm nhập trong Mộ phủ, không có gặp phải bất luận cái trở lực gì, sau đó thuộc hạ biết được một việc, hai vị tiểu thư của Mộ gia không thấy!"

"Không thấy?" Nam Minh Châu khó có thể tin nói, "Làm sao sẽ không thấy?"

"Xem bộ dáng là có người xông vào Mộ phủ rồi, đem người bắt đi."

Nam Minh Châu trầm tư một hồi, sau đó cười lạnh: "Trước các ngươi nhiều lần như vậy, cũng không có thu hoạch. Lúc này trái lại thông suốt rồi, các ngươi không cảm thấy có điểm kỳ quái sao?"

"Ý tứ của công chúa là…"

"Bổn công chúa tưởng nói đám người các ngươi là thùng cơm bị lừa, bọn họ là cố ý cho các ngươi biết cái này đi? Về phần người không thấy, y theo bổn công chúa xem là một loại thủ thuật che mắt."

Nam Minh Châu tự nhiên nói, càng nghĩ càng cảm thấy suy đoán của mình có đạo lý.

Bên người Mộ Tiêu Thư cũng không phải là không có cao thủ, thời gian nàng ở dược phường, cũng đã thấy rồi. Mộ gia là vô dụng, bất quá Lân vương còn không phải tỉnh du đích đăng sao? Hắn đem mình hộ vệ của đem mình điều một bộ phận, an bài ở tại bên người Mộ Tiêu Thư. Đây liền có thể giải thích vì sao thủ hạ của nàng nhiều lần đi vào Mộ phủ điều tra, lại không có kết quả.

Nam Minh Châu tự cho là phân tích đúng, nhưng không biết nàng là mười phần sai, bất quá cản trở bọn họ đích thật là người của Đàm Hạo Uyên, chính là Cố Viễn bọn họ nằm vùng ở Mộ phủ yên lặng theo dõi kỳ biến.

Cố Viễn phát hiện có người nhìn trộm Mộ phủ, liền từ trong cản trở, đem người đẩy lùi. Thế cho nên người của Nam Minh Châu đưa bọn họ cho rằng là hộ vệ Mộ phủ Mộ phủ.

Lúc này Nam Minh Châu phân tích, đỉnh đầu Mộ Tiêu Thư nếu có nhiều người đắc dụng như vậy, nàng nàng nói không chừng sớm liền phát hiện có người ở dò hỏi hư thực của Mộ gia, sợ nàng liền cho người một tuồng kịch, chế tạo hiện trường bị bắt!

Về phần Mộ Tiêu Thư vì sao sợ, đó là đương nhiên là bởi vì nàng trúng độc nha!

Nam Minh Châu mượn tay của Liệu phi, đối với Mộ Tiêu Thư hạ độc dược, nàng hiện tại nên "Thân nhuộm bệnh đậu mùa", bị cách ly bắt đi! Nam Minh Châu căn cứ đó là lý do Mộ Tiêu Thư vội vã ly khai vương phủ, nhất định là độc tính phát tác, nàng mới phải ly khai. Hôm nay vì giấu diếm chân tướng, nàng lại làm bộ bị người bắt đi, chính là vì không muốn bại lộ chuyện nàng bị "Bệnh đậu mùa".

Đường đường Vương phi tương lai của Lân vương phủ, nếu là bị bệnh đậu mùa, sẽ bị từ hôn đi? Nàng đã không đủ của trở thành Vương phi.

93. Chương 93: Ám Lưu Thông Khởi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Nam Minh Châu tự cho là nghĩ thông suốt, cho nên tâm tình xuất kỳ hảo, lẩm bẩm: "Muốn lừa gạt bổn công chúa, không có cửa đâu! Mấy người các ngươi, minh bạch chuyện từ đầu đến cuối sao?"

"…thuộc hạ ngu dốt, thỉnh công chúa bảo cho biết."

"Thùng cơm! Mộ Tiêu Thư khẳng định vẫn còn trong Mộ phủ, bao quát tỷ tỷ của nàng Mộ Tiêu Chiêu. Hừ, vì che giấu tai mắt người, lại còn dùng tới tỷ tỷ của mình, hai người cùng nhau diễn trò, nghĩ trái lại chu đáo. Các ngươi đem chỗ ẩn thân của các nàng tìm ra, trở lại hội báo bổn cung."

"Vâng!"

Nam Minh Châu chính là để thủ hạ lần thứ hai xuất cung, mà Nam Minh Châu mặt mang dáng tươi cười, suy nghĩ thế nào đem chuyện này đến chỗ hoàng thượng.

"Lân vương phi? Đó là vật trong bàn tay của bổn công chúa! Ha ha a…"

Lân vương phủ, trước giường của Mộ Tiêu Thư.

Tống Tử Nho thần sắc ngưng trọng, người bình tĩnh nằm, vẫn không nhúc nhích. Trên mặt của nàng không chút biểu tình, chỉ có da thịt thường lui tới.

Tống Tử Nho nhìn một hồi, thẳng đến Đàm Hạo Uyên mày nhăn lại, tần lâm bão nổi hắn mới có động tác. Hắn từ dưới chăn xuất ra tay của Mộ Tiêu Thư, bắt đầu thay nàng bắt mạch.

Đàm Hạo Uyên trầm mặc ngồi, ánh mắt lại nửa khắc không ly khai cái tay bị Tống Tử Nho nắm.

Cố Viễn ở cửa nhìn thấy một màn này, chẳng biết tại sao có chút khẩn trương. Hắn thế nào cảm giác, hai người kia hàm chứa ăn ý nào đó, dưới biểu tượng, rồi lại cất dấu giương cung bạt kiếm bị đè nén xuống?

Cố Viễn không dám nhìn hơn, dời đi tầm mắt của mình.

Ngay lúc bên trong nhà đều yên tĩnh, một sai vặt đột nhiên qua đây, đối với Cố Viễn nhỏ giọng nói: "Mộ phủ phái người đến truyền lời, nói muốn gặp Vương gia."

Cố Viễn nghe xong cười cười, không cần phải nói hắn cũng có thể đoán được người nọ là tới làm chi. Việc cướp người đúng là hắn dẫn người làm, trừ lần đó ra còn có thể có cái khác?

Cố Viễn đuổi sai vặt, tiến thất đem chuyện này nói cho Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên nhìn Tống Tử Nho một mắt, đứng lên: "Bổn vương có việc, đi ra ngoài một chút."

Tống Tử Nho không có phản ứng, chuyên chú thay Mộ Tiêu Thư bắt mạch, Đàm Hạo Uyên ngẩng đầu nhìn Khởi Thanh một mắt, Khởi Thanh khẽ gật đầu, hắn lúc này mới mang theo Cố Viễn ly khai.

Từ chuyện sai vặt Mộ gia tới đem chuyện phát sinh nhất ngũ nhất thập nói, Đàm Hạo Uyên nghe xong, đối với hắn nói: "Việc này vốn nên bổn vương tự mình đi một chuyến, nhưng trên tay thực tại có việc không bỏ xuống được, bổn vương để Cố Viễn dẫn người đi vào điều tra."

Vậy sai vặt ứng vài tiếng, nhìn thân thể của hắn đều có chút run, đó là sợ, hắn sợ Lân vương, tuy rằng Đàm Hạo Uyên hiện tại không nổi giận.

Đàm Hạo Uyên lại phân phó nói: "Ghi nhớ kỹ, việc này không thể lộ ra, bổn vương sẽ điều tra rõ."

Không lâu sau, Cố Viễn liền dẫn hộ vệ vương phủ đi tới Mộ gia. Đối Mộ Triển Mẫn một trận hỏi xong, Cố Viễn lại dâng đại thông trấn an chuẩn bị xong từ trước nơi, liền mang theo người đi. Mỹ kỳ danh viết thời gian một điểm cũng không thể ngừng lại, phải mau chóng triển khai điều tra, thực tế lại trực tiếp trở về vương phủ…

Cố Viễn đi rồi, Lý thị an bài một nhãn tuyến liền lập tức chạy đi hướng nàng hồi báo.

Lý thị nghe xong, xoắn khăn tự hỏi, đem hai người này bắt đi rốt cuộc là ai? Nàng nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến một người. Mộ Tiêu Thư vô thân vô cố, ngoại trừ Lân vương, còn có ai sẽ muốn nàng? Nói không chừng Lân vương phát hiện chút gì, nên người…

Trong lòng Lý thị đột nhiên hoảng hốt, đây chính là Đàm Hạo Uyên! Nam nhân đã từng ở trên chiến trường chém giết. Quan trọng chính là, Mộ Tiêu Chiêu cũng bị mang đi…. Bọn họ có thể hay không đối Tiêu Chiêu làm ra chuyện gì? Lý thị bắt đầu miên man suy nghĩ.

Một lát sau, nàng ngồi xuống bắt đầu viết thư. Nói là thư, kỳ thực chính là một tờ giấy nhỏ.

Lý thị vội vã viết xong, gọi tới tâm phúc hiện tại Trần ma ma, bám vào bên tai nàng nói mấy câu, đem tờ giấy giao cho nàng. Không lâu sau, Trần ma ma liền tìm lý do xuất phủ.

Trong Lân vương phủ, Đàm Hạo Uyên về tới trong phòng của Mộ Tiêu Thư. Lúc này Tống Tử Nho đã bắt xong mạch, cầm trong tay một cây viết, chính đang suy tư.

Đàm Hạo Uyên không làm kinh động hắn, chỉ là nhìn thoáng qua Khởi Thanh, Khởi Thanh lần thứ hai gật đầu, Đàm Hạo Uyên lúc này mới yên tâm, ngồi ở mép giường dừng ở khuôn mặt của Mộ Tiêu Thư.

Nàng luôn luôn bận trong bận ngoài, chuyện còn làm không xong. Luôn luôn sức sống bắn ra bốn phía, so với bất luận một nữ tử gì còn hoạt bát hơn. Nhưng là bây giờ nàng nằm không nhúc nhích được, thân thể cũng không biết bị dạng xâm hại gì. Đàm Hạo Uyên đem tay của nàng lộ ở ngoài chăn lại lần nửa bỏ vào bên trong chăn.

Trên giấy Tống Tử Nho viết một trận, đột nhiên đem bút vừa để xuống, đứng lên.

“Lân vương gia, tiểu sinh có một thỉnh cầu.”

Đàm Hạo Uyên thân thể bất động, chỉ là đáp: “Nói.”

“Thỉnh vương phủ vì tiểu sinh chuẩn bị một gian khách phòng tốt nhất, lại chuẩn bị một ít y vật tắm rửa, cuối cùng, để trù phòng chuẩn bị một bàn thức ăn ngon.”

Đàm Hạo Uyên vốn cho là hắn muốn nói là chuyện cùng Mộ Tiêu Thư hữu quan, không nghĩ tới hắn nói lên lại là yêu cầu như vậy.

“Trị tốt, cái gì cũng có thể nới. Trị không hết, có ít thứ dù cho ngươi không muốn, bổn vương cũng sẽ đưa cho ngươi.”

Tống Tử Nho cười hắc hắc hai tiếng: “Thế nhưng tiểu sinh hiện tại vừa mệt vừa đói, vô pháp suy tư a.”

Đàm Hạo Uyên nhịn lại nhịn, rốt cục hô: “Người đến! An bài hắn ăn mặc ở.”

Tống Tử Nho hài lòng, chầm chập dời đến bên người Mộ Tiêu Thư, đưa tay đến tâm, cọ cọ rút ra môt cây chủy thủ. Hắn nắm tay của Mộ Tiêu Thư, mắt thấy liền muốn cắt xuống.

Thế nhưng sau một khắc, một lực mạnh giữ lại cổ tay của hắn, hầu như đem cả người hắn thoát ly vị trí. Chỉ nghe Đàm Hạo Uyên dùng thanh âm gầm nhẹ đè nén nói: “Ngươi làm gì!”

Tống Tử Nho ngẩn người, nhìn chủy thủ bản thân giơ một chút, lại nhìn Đàm Hạo Uyên một chút, nói: “Buông tay buông tay, tiểu sinh thay nàng lấy máu.”

“Lấy máu?” Đàm Hạo Uyên nguy hiểm nheo mắt lại, “Lấy máu có thể trị?”

Đàm Hạo Uyên từng chính mắt thấy được một vị lang băm dùng phương thức lấy máu chữa bệnh, nhìn hắn chữa chết vài danh thủ! Hắn cùng ngày đem lang băm đại tá bát khối.

“Không trị được.” Tống Tử Nho nói, “Tiểu sinh chỉ là muốn lấy ít máu kiểm tra một chút. Vương gia, ngươi phải không tín nhiệm tiểu sinh như thế, vậy mời cao minh khác đi!”

Đàm Hạo Uyên nhìn chằm chằm Tống Tử Nho một lát, nhẹ buông tay, đổi qua mặt.

Dù cho chỉ nhìn bóng lưng của hắn cũng không khó đoán được, nét mặt bây giờ của hắn phi thường khó coi.

Tống Tử Nho hừ một tiếng, dùng chủy thủ trên cổ tay của Mộ Tiêu Thư cắt một đao, đón cũng không biết

từ nơi nào móc ra một chén nhỏ, tiếp nhận tích xuống.

Hắn một bên nhận một bên nhắc tới: "Vết thương buồn thiu, Lân vương gia, người không phải là chiến thần của Bắc Vọng sao? Người không phải là không gì làm không được sao? Thân vệ của người không phải là sở hướng phi mỹ sao? Vì sao đến nữ nhân đều không bảo vệ được!"

Mặt của Tống Tử Nho cũng âm, trên người có Mộ Tiêu Thư có nhiều chỗ vết thương, chỉ là cánh tay cũng thấy được vết thương ngang dọc. Thời gian hắn lấy máu, quả thực không biết nên hạ đạo ở nơi nào!

Tống Tử Nho cảm giác được cơn tức giận bay lên, chỉ là hắn xưa nay hỉ nộ không hiện ra sắc, đó là tức giận, cũng chỉ là mặt có chút âm mà thôi.

Đàm Hạo Uyên không lời chống đở, chỉ nghe Tống Tử Nho còn nói: "Đây cũng không phải là lần đầu tiên." Quả đấm của Đàm Hạo Uyên mạnh siết chặt.

Quả thực, Tống Tử Nho nói không sai, ở đây xác thực không phải là lần đầu tiên. Mà mỗi một hồi, đúng lúc xuất hiện tựa hồ cũng là Tống Tử Nho, mà không phải hắn.

Trong cổ họng Đàm Hạo Uyên hầu như phiến thố rồi, thế nhưng hắn cũng không có mất lý trí.

"Ngươi có mặt mũi cùng bổn vương nói những thứ này? Chuyện ám sát, chính là người của các ngươi làm! Nếu không phải nhìn ngươi nhìn ngươi còn có dùng, ngươi cho là mình còn có thể ngồi ở chỗ này?"

Những lời này qua đi, trong phòng liền yên lặng xuống tới.

Trong chén nhỏ máu cũng không ít rồi, Tống Tử Nho đem chén dời, thay Mộ Tiêu Thư băng bó kỹ vết thương.

Hắn đem một ngón tay chỉ vào trong chén, chấm chấm chút máu, đưa vào trong miệng của mình. Đầu lưỡi một quyển, hắn nếm vị đạo của máu.

Qua đi, Tống Tử Nho lại móc ra một lọ dược phấn không biết tên, đẩy nắp bình ra, đem dược phấn bên trong cho một ít vào máu.

Đàm Hạo Uyên chú ý bước của hắn, đường nhìn cường điệu tại nơi bình nhỏ dừng lại nhiều một hồi. Hiển nhiên Tống Tử Nho là sớm có chuẩn bị, bình dược này khẳng định không phải là tùy ý có thể thấy được. Trên người hắn đơn bạc, lại chỉ mang theo cái này, cũng không phải đến có chuẩn bị?

Tống Tử Nho quay chén nhỏ giằng co một hồi, lại bắt đầu trên giấy viết viết vẽ một chút.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến một trận tiếng bước chân nhỏ, Đàm Hạo Uyên quay đầu, chỉ nghe bên ngoài có một nói: "Phân phó của Vương gia lão thân đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chính là trù phòng bên kia cần chậm một chút, hiện tại cho người dẫn theo chút ít thực qua đây, muốn trước hết để cho khách nhân nếm một chút."

Người nói chuyện Quế ma ma, Đàm Hạo Uyên lúc này nhớ tới, mình đã có không thấy được Quế ma ma rồi.

Do Quế ma ma lại nghĩ tới người trong Tịnh Nguyệt am, trong lúc bất chợt một loại cảm giác dường như đã có mấy đời, hình như hết thảy đều đã cách hắn phi thường xa xôi, chỉ ở tồn tại trong trí nhớ.

Đàm Hạo Uyên quay đầu lại nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, sau đó thấp giọng phân phó: "Để Quế ma ma tiến đến."

Quế ma ma vào cửa, đầu tiên là thấy qua Đàm Hạo Uyên, nàng hướng phòng trong nhìn lại, có điểm bất minh. Đàm Hạo Uyên nhưng không có ý giải thích, chỉ là nhàn nhạt nhìn lướt qua đám tỳ nữ cùng nàng vào.

"Lúc nhị tiểu thư trở về Mộ gia, năm người chủ sự vương phủ, nên lão thân mới…"

"Vô phương." Đàm Hạo Uyên nhàn nhạt hai chữ, cắt đứt giải thích của Quế ma ma.

Đám tỳ nữ tiểu thực mang thực lên, Tống Tử Nho đã đi tới, giống như mừng rỡ nói: "Chẳng lẽ đều là vì một mình tiểu sinh chuẩn bị? Lân vương thật là lớn phương!"

Nói xong hắn liền đi tới bên cạnh bàn, cũng không chờ người khác dọn xong, trực tiếp liền muốn ăn. Bàn tay đến phân nửa, đột nhiên nhớ ra cái gì đó, xoay người vấn Đàm Hạo Uyên: "Vương gia có muốn hay không ngồi xuống cùng nhau?"

Đàm Hạo Uyên không thèm quan tâm đến lý lẽ hắn, xoay người vào trong phòng.

Tống Tử Nho ngắm bóng lưng của hắn một mắt, cũng không khách khí, trực tiếp ăn.

Đám tỳ nữ đem đồ cất xong, liền cùng Quế ma ma lui ra ngoài. Quế ma ma thông báo các nàng nói mấy câu, đem người phái đi làm việc, cuối cùng nàng một mình lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ nàng lại trở về?"

Mộ Tiêu Thư hồi Mộ gia, vương phủ tất cả vẫn là ngay ngắn có tự. Bởi vì Mộ Tiêu Thư chế định một loạt quy củ, dù cho nàng không ở, chuyện của vương phủ cũng có thể cứ theo lẻ thường tiến hành, nhưng đây chỉ là bắt đầu.

Từ ngày thứ hai, trong phủ này không an định bộc phát ra.

94. Chương 94: Nàng Đang Ngủ

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Thời gian Mộ Tiêu Thư tiếp quản nội vụ cũng không lâu, rất nhiều chuyện đều mở một đầu, cho nên toàn bộ hệ thống cực kỳ dễ bôn hội. Vốn có nàng tọa trấn, đủ để đem cái khe xuất hiện này toàn bộ bổ túc, không ngừng củng cố hệ thống một tay nàng thành lập. Thế nhưng hiện tại nàng không có ở, những người có tâm tư đó tương đối nhiều mà bắt đầu hoạt động.

Vương phủ mặt ngoài bình tĩnh, các loại xung đột khổ không đồng nhất bắt đầu không ngừng trình diễn, đồng thời càng ngày càng nghiêm trọng. Một bên là tân hệ thống Mộ Tiêu Thư thành lập, một bên là Quế ma ma làm trụ cột, song phương ma sát càng ngày càng nhiều.

Bất quá bọn hắn đều rất thông minh, sẽ không đem chuyện này mở rộng, không nên để người phát hiện, tỉ như Cố Viễn, tỉ như Đàm Hạo Uyên chủ nhân của vương phủ. Bọn họ nếu như phát hiện, đừng nói đấu, người của hai bên đều phải ăn đại bản!

Mộ Tiêu Thư không có ở, sẽ không có người tâm phúc, mà Quế ma ma cũng thật thật tại tại trong vương phủ. Rất nhanh, theo người của nàng liền chiếm thượng phong. Người Mộ Tiêu Thư đưa lên bắt đầu đi lại duy gian, nơi chốn bị quản chế, tiến tới phạm vào một đống sai lầm cũng bọn họ có quan hệ hoặc không quan hệ, mỗi tình cảnh đều trở nên rất không tốt.

Quế ma ma nghĩ đến thu hoạch của bản thân mấy ngày nay, lại nghĩ đến biệt khuất lúc trước, nhất thời cảm thấy dương mi thổ khí. Tiếp qua một trận, chờ tiểu thư nàng đã từng hầu hạ đến, tình huống nhất định sẽ thay đổi tốt.

Lúc này ở trong hoàng cung, thủ hạ Nam Minh Châu phái đã trở về.

Vị công chúa điện hạ này, gần đây tức giận không ít, đây không phải sao, nàng lập tức có cơ hội lên cơn.

"Ngươi nói cái gì? Không tìm được người? Phế vật phế vật, làm sao có thể tìm không được, bổn công chúa dự đoán không sai."

Thủ hạ chần chờ nói: "Thuộc hạ suy đoán người có thể đã dời đi rồi."

"Dời đi đâu?"

"Đây… Thuộc hạ không có tra được."

"Hừ, chỉ biết ngoài miệng nói một chút, một chút tác dụng chân thật chưa từng đưa đến, bổn công chúa thế nào nuôi đàn phế vật như thế?"

Nam Minh Châu hùng hùng hổ hổ một hồi, còn nói: "Còn ngớ ra cái gì? Không phải nói người bị dời đi địa phương khác sao? Không đi tìm!"

Sáu ngày sau, Lân vương phủ, Tống Tử Nho ở phòng khách.

Một danh nha hoàn dẫn theo hộp đựng thức ăn, gõ cửa phòng: "Tống đại phu, nô tỳ đưa ngọ thiện tới."

Nha hoàn hô xong, chờ ở cửa. Nàng đợi một lúc lâu, bên trong thủy chung không có động tĩnh. Nha hoàn không thể làm gì khác hơn là lần thứ hai gõ cửa, đem lời nói lại một lần nữa.

Lúc này, trong phòng rốt cục có thanh âm, bất quá cũng một tiếng "A nha", kèm theo một trận lách cách loạn hưởng!

"Tống công tử, người không có sao chứ?"

"Không có việc gì… Ách, ngươi vào đi."

Nha hoàn đẩy cửa ra, xông vào mũi là một trận vị thuốc đông y cổ quái, ngay sau đó nàng đã bị cảnh tượng trước mắt khiến cho hoảng sợ.

Chỉ thấy trên mặt đất một đống lớn chai chai lọ lọ, còn đang nằm ngả nghiên, có càng thêm không xong, đồ vật bên trong đều đổ ra đất. Còn có dược liệu không biết tên rơi trên mặt đất, toàn bộ một mảnh hỗn độn.

Tống Tử Nho tóc tai bù xù, xiêm y mất trật tự, trên cằm toát ra râu mép ngắn ngủn, nhìn qua trách trát người. Hắn đứng ở giữa một đống chai chai lọ lọ, cười đến có chút ngượng ngùng.

"Ngươi xem…Đây có thể hay không dọn dẹp một chút? Ban nãy sơ ý một chút, làm lăn đầy đất."

Nha hoàn lúc đầu khiếp sợ, cũng thích ứng, gật đầu nói: "Đó là tự nhiên, công tử là quý khách của vương phủ."

Nàng vừa nói, một bên đem thức ăn trong hộp bưng ra.

Tống Tử Nho ngồi xuống bên cạnh bàn, cũng không khách khí, cầm lấy chiếc đũa liền ăn. Hình tượng của

hắn lúc này tuy rằng không tốt, nhưng tướng ăn lại cực kỳ văn nhã.

Lộ ra một quý khí công tử ca.

Nha hoàn kia vốn có dọn dẹp gian nhà, ngẩng đầu một cái đã nhìn thấy Tống Tử Nho, nàng không khỏi ngẩn ngơ, sau đó mặt có chút hồng, liên vội vàng cúi đầu, không dám nhìn nữa.

Tống Tử Nho ở vương phủ nhiều ngày như thế, mỗi ngày đều là ru rú trong phòng.

Đại bộ phận thời gian hắn đều trong phòng, càng không ngừng mân mê dược vật, một gian khách phòng ngạnh sinh sinh bị hắn lăn qua lăn lại thành dược phô. Cái giá chật ních, dược liệu đủ loại, ở trong phòng lung tung, hầu như không chỗ đặt chân. Chỉnh gian phòng tràn đầy vị thuốc đông y nồng nặc, có lúc còn có thể hôi thối từ bên trong truyền ra, kẻ khác nhăn mặt.

Ngoại trừ đến vì Mộ Tiêu Thư châm cứu cùng đưa dược, hắn cơ bản sẽ không xuất môn.

Tống Tử Nho ăn cơm xong, bên cạnh chén thuốc bên lò cũng đã đun xong. Hắn đem thuốc đổ vào trong bát, tự mình bỏ vào trong hộp, mang theo chuẩn bị đi tìm Mộ Tiêu Thư.

Nơi ở của Mộ Tiêu Thư hôm nay cũng là đại biến dạng, bởi vì gian ngoài bị cải tạo thành ngoài thư phòng thêm ngọa thất!

Đàm Hạo Uyên lo lắng nàng, thẳng thắn tới nơi này xử lý công vụ, đến buổi tối, hắn như trước lo lắng, không thể làm gì khác hơn là sai người bày giường nhỏ, hắn hãy ngủ ở chỗ này.

Tống Tử Nho đẩy cửa lúc tiến vào, Đàm Hạo Uyên đang viết một phần tấu chương, Cố Viễn ngay trước án của hắn, hiển nhiên là đến hồi báo. Đầu của Đàm Hạo Uyên hơi vừa nhấc, cũng không nhìn Tống Tử Nho, chỉ nhìn lướt qua thứ hắn mang vào.

Hắn nhướng mày, nói: "Lại đổi thuốc, hôm nay là thứ gì?"

Đây không phải là câu nghi vấn, mà là khẳng định. Đàm Hạo Uyên hôm nay đối với dược cực kỳ mẫn cảm, chỉ là cửa ngửi mũi, hắn là có thể biết được dược cùng ngày hôm qua bất đồng.

Tống Tử Nho đem hộp đặt trên bàn, chỉ vào chén thuốc nói: "Tự xem!"

Đàm Hạo Uyên cười nhạt: "Ngày hôm trước dược ngươi trực tiếp để cho nàng hộc máu, hiện tại trái lại lẽ thẳng khí hùng."

"... Đó là một cái ngoài ý muốn."

Đàm Hạo Uyên không nói, hắn mang chén dược đi vào trong.

Tống Tử Nho không cùng đi vào, mà là tìm cái ghế ngồi xuống, sắc mặt nặng nề. Cố Viễn thấy hỏi hắn: "Chén dược kia bất tận như nhân ý?"

Tống Tử Nho sửng sốt, lắc đầu: "Cũng không phải, chỉ là..." Hắn chỉ là lắc đầu, lại nói không nên lời.

Lúc này Khởi Thanh từ phòng trong phòng trong, canh giữ ở cửa. Tống Tử Nho cùng Cố Viễn đều rất ăn ý đối với lần này làm như không thấy, hai người đều có có chút không được tự nhiên nhìn chằm chằm một chỗ.

Phòng trong, Đàm Hạo Uyên bưng dược đi tới bên giường của Mộ Tiêu Thư. Cùng năm ngày trước mà so, nàng hầu như đến tư thế cũng không có đổi.

Khởi Thanh sẽ vì nàng xoa bóp, giúp nàng hoạt động gân cốt, nhưng nàng thủy chung ngủ, cho nên nhìn qua giống như là chưa hề động tới một dạng.

Đàm Hạo Uyên quay ** người nói: "Uống thuốc đi."

Thất nội một mảnh tĩnh lặng, không có người trả lời câu nói của hắn.

Đàm Hạo Uyên bưng chén thuốc trong tay, hai mắt dừng ở mặt của Mộ Tiêu Thư, một lát sau, hắn cầm chén thuốc đặt ở bàn nhỏ bên giường, đưa tay phủ lên khuôn mặt của nàng.

Tay hắn thô ráp, hiện đầy dấu vết tập võ. Đầu ngón tay to phất qua khuôn mặt của Mộ Tiêu Thư, như là sợ làm nàng đau, mà đem động tác thả rất nhẹ rất nhẹ.

Chút bất tri bất giác, Đàm Hạo Uyên có điểm xuất thần, dược phương trên bàn nhỏ còn nóng hôi hổi, hiện tại chỉ còn lại một ít ôn độ.

Hắn rốt cục hồi qua thần, ngồi vào đầu giường, đem Mộ Tiêu Thư ngủ say đở lên, để cho nàng tựa ở trên vai mình. Lấy một cái khăn đặt ở trên cổ của Mộ Tiêu Thư, lần thứ hai bưng chén thuốc. Đàm Hạo Uyên không có chạm thìa, trái lại bản thân uống một hớp nhỏ.

Hôm nay dược so với hôm qua càng đắng, còn có nhiều hơn một mùi thối kỳ quái, Đàm Hạo Uyên đối với lần này nhìn như không thấy, chỉ là cúi đầu xuống, đem một ngụm dược đổ cho Mộ Tiêu Thư.

Người đang ngủ mê man không biết uống dược, uy hầu như uy không vào, Đàm Hạo Uyên đó là dùng phương thức như vậy để cho nàng có thể uống.

Mộ Tiêu Thư không biết vị đạo của dược, Đàm Hạo Uyên so với nàng rõ ràng hơn. Tống Tử Nho mỗi khi cải biến dược phương, hắn là người thứ nhất phát giác.

Bộ phận dược nàng uống, còn có một chút chảy ra, rơi vào trên khăn ở cổ, rơi vào trên y phục của Đàm Hạo Uyên. Hắn cầm lấy khăn khác, thay Mộ Tiêu Thư lau cằm, lại tiếp tục uống ngụm thứ hai.

Bất quá là một chén dược, hai người này lại uống gần nửa canh giờ. Chờ Đàm Hạo Uyên uy hoàn dược, Tống Tử Nho liền tiến vào.

Hắn đem một bao bố nhỏ mở ra trên bàn, chỉ thấy một mảnh kim khâu rậm rạp chằng chịt, dài ngắn không đồng nhất, đều tự trưng bày trên đó. Động tác của Tống Tử Nho thuần thục bốc lên một cây kim khâu, hướng trên người của Mộ Tiêu Thư đâm vào.

Lại là gần nửa canh giờ trôi qua, Tống Tử Nho rốt cục thu. Hắn thở phào nhẹ nhõm, lau đi mồ hôi hột ra trên trán.

Đàm Hạo Uyên vấn: "Đã năm ngày rồi, ngươi còn chưa nói nàng đã xảy ra chuyện gì."

"Ta đây châm pháp, cùng với chén thuốc vừa phối, là tổng hợp lại hai phương diện. Một là tụ huyết trên đầu nàng, thứ hai cổ bị trồng trong thân thể nàng."

" Cổ?" Thanh âm của hắn có điểm tối nghĩa.

"Đúng vậy. Nhìn phản ứng của ngươi, chắc là nghe nói qua thứ này. Đúng vậy nó rất hiếm thấy, thế nhưng quả thực tồn tại. Vương gia, ta nên là may mắn hay là bất hạnh? Ta từng bở tâm tư lớn tầm cổ, tiêu hao tiền tài thời gian cùng với nhân lực vô số, lúc này mới tiếp xúc đến cổ sư trong truyền thuyết. Các ngươi ngược lại, trốn ở vương phủ, liền gặp được thứ tiểu sinh thiên tân vạn khổ tìm kiếm, đây thật là…"

Đàm Hạo Uyên là nghe nói qua loại đồ chơi gọi là cổ, nhưng cũng không quá tin tưởng sự tồn tại của nó. Truyền thuyết nói đến ly kỳ, đa chủng loại, công năng kỳ lạ, có chút đơn giản là cho người không thể tưởng tượng nổi.

Thế nhưng thân thể của Mộ Tiêu Thư cổ quái, không có sinh bệnh, cũng không có trúng độc, kinh qua đoạn thời gian quan sát, dù cho Tống Tử Nho nói nàng là quỷ nhập vào người, nói không chừng hắn cũng sẽ suy tính đến khả năng này, càng miễn bàn là cổ.

Đàm Hạo Uyên mời Tống Tử Nho ngồi xuống: "Cùng bổn vương nói một chút loại cổ vật này."

Tống Tử Nho đại đại liệt liệt ngồi xuống, lộ ra dáng tươi cười, nhưng khóe miệng của hắn đã có chút cứng ngắc.

"Cổ có rất nhiều chủng loại, bất quá tiểu sinh vẫn là cảm thán vận khí của quý vương phủ, bởi vì nàng cổ nàng trúng dù cho trong cổ sư, đều là truyền thuyết. Mà một vị cổ sư nghèo, chỉ có thể đào tạo ra một con cổ như vậy, tên của nó gọi là Ức Mộng."

"Ức Mộng trưởng thành, có thể khống chế người ký sinh, để hắn vì mình sở dụng. Loại cổ giả để hắn đi đông, hắn không thể đi tây, mọi cử động trong khống chế của người khác. Tuy rằng người bị ký sinh thần trí thanh tỉnh, nhưng cả đời của nàng cũng sẽ bị điều khiển, vô pháp giải thoát."

Đàm Hạo Uyên bén nhạy bắt được một từ: Trưởng thành.

"Vậy cổ trên người nàng đã trưởng thành chưa?"

Tống Tử Nho nhíu đầu mày lên: "Về miêu tả của Ức Mộng đó là trong cổ kinh ghi chép đều cực kỳ giản lược, y theo ta đoán, còn chưa, nên còn không có, bằng không nàng căn bản không phát hiện được mình sai, thậm chí ngay cả Vương gia cũng sẽ không chú ý tới. Án kinh văn miêu tả, người bị Ức Mộng ký sinh, sẽ phục tùng vô điều kiện cổ giả phục tùng vô điều kiện."

Đàm Hạo Uyên nghe xong trầm mặc, một lát, hắn nở nụ cười lạnh.

"Thứ hiếm lạ như thế, vì sao không trồng ở trên người bổn vương, trái lại coi trọng nàng?"

—-Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Dạo này có chút bức xúc xin phép các nàng cho ta xả.

Ta vừa đi học vừa đi làm rất mệt mỏi, ta edit truyện up lên web một phần là vì sở thích, một phần là vì nâng cao việc học. Thế nên truyện ta edit không có thuần việt (vì muốn làm quen với câu từ bị động thông dụng của tiếng trung) cùng nhớ một số từ ngữ cũng như thành ngữ. Lại nói kinh nghiêm edit của ta đến này còn chưa đầy một năm nên không có chuyện nghiệp được, trình độ triếng trung cũng không nhiều nên nhiều lúc tác giả miêu tả ta không thể nào truyền đạt hết lại bằng câu chữ cho các nàng đọc được vì bản thân đọc bản tiếng trung cũng không hiểu nổi.

Nói trắng ra chính là bộ thứ hai ta edit **<Nịch Sủng Chỉ Tôn Cuồng Phi>**, bộ này tuy nói là bộ thứ hai nhưng bộ thứ nhất ta theo không lâu vì cốt truyện quá chán nên ta đã drop. Lại nói **văn phong của tác giả Mặc Thập Tứ chủ yếu là lặp lại từ**, ta chỉ là editor và **ta tôn trọng tác giả nên không chỉnh sửa gì thêm bên trong**.

Các nàng nếu không thích có thể không xem, hoặc là cmt nhẹ nhàng một chút, đừng dùng câu từ mang nghĩa ra lệnh hay chê bai quá nặng. Mỗi ngày bận rộn ta vẫn cố edit up truyện cho các nàng và cố gắng không drop hoặc không để các nàng đợi quá lâu. Các nàng nên nhớ, **ta không có nhận tiền của các nàng, càng không có làm công cho các nàng để phải nhận được nhưng cmt như vậy.**

Cám ơn các nàng đã thông cảm và luôn ủng hộ ta.

95. Chương 95: Âm Nhân Phía Sau

Mọi người click hoặcủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên có câu hỏi này, là có nguyên nhân.

Vô luận từ góc độ nào, Mộ Tiêu Thư đều không đủ điều kiện bị một con sâu hiếm lạ ký sinh như vậy. Nàng bất quá là nhị tiểu thư của Mộ gia, còn mất đi thân sinh phủ mẫu, ăn nhờ ở đậu. Tuy rằng Đàm Hạo Uyên biết bí mật của nàng, nhưng là không hơn, nếu không phải cùng hắn có hôn ước, nàng là một người đơn giản tầm thường.

Thế nhưng đã có người đối với nàng hạ thủ, đây là cái duyên cớ gì?

Đàm Hạo Uyên vấn: "Nên Mộ Tiêu Chiêu chính là tên cổ sư kia, chính là loại cổ chi nhân?"

Hắn nhớ lại ngày đó trong Phức Hương viện Mộ gia nghe thấy, mặc dù chỉ là một mắt, thế nhưng Đàm Hạo Uyên nhìn thấy. Nữ tử hắc y kia ôm ống trúc, cất giấu một con quái trùng xấu xí không ngừng giãy dụa!

Đàm Hạo Uyên cảm thấy, hắc y nữ tử kia cùng cổ này liên hệ trái lại càng khắc sâu, mà không phải Mộ Tiêu Chiêu.

Tống Tử Nho trầm ngâm sau một lát, lắc đầu: "Không phải là nàng. Thế nhưng ta cũng không biết chân tướng của cổ này, hiện tại Mộ Tiêu Chiêu không thể nghi ngờ có thể ảnh hưởng đến hành động của Tiêu Thư, nhưng nàng không thể nào là cổ sư."

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng cười: "Ngươi biết thật rõ ràng, trên dưới của Mộ gia, sợ là đều bị ngươi thăm dò rồi đi."

Tống Tử Nho tuyệt đối không thể chỉ là một gã dược sư thông thường, hắn nắm giữ tình báo hiển nhiên không ít. Vô luận là thời gian Mộ phủ, hay là đang thời gian Mộ Tiêu Thư bị đâm giết, sự xuất hiện của hắn đều là ngẫu nhiên sao? Đàm Hạo Uyên là không tin.

Hắn địa vị nội bộ Bách Hối Thương Minh, sợ rằng không giống bình thường. Mà một người như vậy tiếp cận Mộ Tiêu Thư, mặc kệ hắn xuất phát từ mục đích gì, cũng làm cho Đàm Hạo Uyên chán ghét!

Tống Tử Nho không có phủ nhận, tình huống của Mộ Tiêu Chiêu hắn từ lâu thăm dò, nàng không thể nào là cổ sư, cũng liền vô pháp đối với Mộ Tiêu Thư hạ cổ, làm chuyện này là do người khác. Không biết bởi vì nguyên nhân gì, đối phương cùng Mộ Tiêu Chiêu hợp tác rồi.

"Từ trong trí nhớ nàng mất có thể phát hiện cái gì."

Tống Tử Nho nói xong câu này, liền thu thập xong đồ đạc của mình, dẫn theo đi ra.

Đàm Hạo Uyên đi ra bên ngoài, Cố Viễn đối với hắn nói: "Việc tiểu phỉ đã có kết quả, người của chúng ta nhào một khoảng không, đám đạo tặc kia tất cả đều khí trại mà chạy, hành động ngay ngắn có tự, là sớm có chuẩn bị, đồ trong trại tất cả đều bị bọn họ mang đi. Người của chúng ta đuổi hai ngày, phát hiện một ít vết tích, bây giờ còn đang tiếp tục đuổi bắt."

"Bọn họ không chuẩn bị cùng chúng ta cứng đối cứng, tiếp tục truy, bắt được một là một, toàn bộ mang về!"

"vâng!"

Chuyện của Mộ Tiêu Thư ở vương phủ, người như Mộ Triển Mẫn vậy, đều là không biết. Mà như Nam Minh Châu như vậy, trên tay có người, hướng Lân vương gia có đặc thù hứng thú, muốn nghe được, nhưng cũng không khó, dù sao Lân vương phủ cũng không có áp dụng cực thủ đoạn ẩn dấu chuyện này.

Nam Minh Châu trong hoàng cung biết được vài chuyện như thế.

Chuyện thứ nhất, Lân vương phủ tới một vị đại phu, nghe nói y thuật cao siêu. Vị đại phu này ở vương phủ, mỗi ngày nghiên cứu y thuật.

Chuyện thứ hau, Lân vương phủ trong lúc bất chợt mua vào các loại dược liệu số lượng lớn, con số nhiều viễn siêu bình thường.

Chuyện thứ ba, vương phủ nội ở một bệnh nhân, trải qua người của nàng tra xét chính là Mộ Tiêu Thư!

Nam Minh Châu thu được mấy tin tức này, lập tức hỉ thượng mi sao.

"Nàng nhất định là trúng độc rồi! Nhìn qua tựa như trúng bệnh đậu mùa, cho nên mới cần đại phu, vương phủ mới có thể mua vào nhiều dược liệu như vậy, bệnh đậu mùa vô nhân có thể trị."

Nam Minh Châu nhận định Mộ Tiêu Thư đã trúng chiêu, hiện tại lại đã biết tung tích của nàng, sự tình thì càng dễ làm rồi. Thế nhưng nàng vui vẻ hơn, cũng hiểu được phi thường khó chịu~

Đàm Hạo Uyên đối với nàng dĩ nhiên si mê như vậy, dám can đảm mang một người mắc bênh đậu mùa giấu trong phủ của mình!

Nam Minh Châu thế nào cũng không nghĩ ra điểm này, cho nên người của nàng cơ bản đều không để mắt đến vương phủ. Lân vương như thế nào to gan lớn mật đi nữa, cũng không dám đem một bệnh nhân như vậy giấu trong vương phủ, nhưng là bọn hắn đều mười phần sai. Nếu là sớm biết như vậy, Nam Minh Châu đâu phải dùng tới lâu như vậy? Nàng sớm có thể phát hiện Mộ Tiêu Thư ở đó.

"A..." Nàng cười lạnh một chút, "Dù cho Lân vương đối với ngươi si mê hơn nữa thì như thế nào, bổn công chúa vừa ra tay, ngươi liền chết không có chỗ chôn. Nếu bị bệnh, vậy thì có tội!"

Nam Minh Châu trốn ở cung thất đau khổ suy tư, cuối cùng rốt cục định ra một phương án. Nàng đem thị vệ của mình gọi tới, như vậy như vậy dặn dò một phen.

Thời gian chớp mắt lại qua hai ngày, trong Lân vương phủ, Tống Tử Nho vừa châm cây châm cuối cùng. Hắn lau qua mồ hôi, đem kim khâu thu vào.

"Tụ huyết trên đầu đã bắt đầu tán đi, chỉ là vấn đề thời gian sớm hay muộn. Về phần cổ trên người, đi qua trong khoảng thời gian này châm cứu cùng thuốc, trình độ nhất định áp chế. Về phần rốt cuộc là hiệu quả gì, ta cũng vô pháp xác định."

Sau khi Đàm Hạo Uyên nghe xong hỏi: "Vậy có thể cho nàng tỉnh lại?"

Tống Tử Nho gật đầu: "Có thể thử xem."

Đàm Hạo Uyên trầm ngâm chỉ chốc lát, rất nhanh liền hạ quyết tâm, đối Cố Viễn nói: "Ngươi đem Mộ Tiêu Chiêu mang đến nơi này." Cố Viễn đáp ứng, thời gian đi tới, rồi lại lui trở về.

"Chủ tử, Lý phu nhân lại đến."

"Liền nói bổn vương không ở."

Cố Viễn phái một người đi ứng phó Lý phu nhân, mình thì theo phân phó của Đàm Hạo Uyên, đem Mộ Tiêu Chiêu đồng dạng ngủ mê man mấy ngày khiêng qua đây.

Lúc này Lý thị chính đang nóng nảy chờ, nhiều ngày như vậy, nữ nhi bảo bối của nàng vẫn chưa về! Nàng làm sao có thể không nóng nảy? Bài trừ thân phận đặc thù của Mộ Tiêu Chiêu không nói, nàng cũng là Lý thị sở sinh, là thịt tim của nàng.

Không được, nếu như tìm không được người, phải báo quan rồi!" Lý thị tự nhủ nói.

“Lý phu nhân.” Một tên sai vặt đã đi tới cung kính kêu.

Lý thị liếc hắn một mắt vấn: “Vương gia các ngươi đâu?”

“Vương gia không có ở quý phủ.”

“Ta đây ở chỗ này chờ!”

Sai vặt cười một cái nói: “Phu nhân, tiểu nhân kiến nghị người hay là trước trở lại, chờ Vương gia trở về, tiểu nhân cho người đến Mộ phủ thông tri người, người thấy thế nào?”

Lý thị cười lạnh một chút, nói rằng: “Ta thấy không được tốt lắm! Muốn ở chỗ này chờ!”

Mộ Tiêu Chiêu không thấy, Lý thị bao nhiêu giận chó đánh mèo Đàm Hạo Uyên. Hắn tuy rằng phái người đi thăm dò, sau lại thậm chí còn tự mình đi Mộ gia một chuyến tìm hiểu tình huống, thế nhưng nhiều ngày như vậy a, thân ảnh của Mộ Tiêu Chiêu vẫn là không có thấy a!

Lý thị không có kiên nhẫn, hơn nữa hoài nghi Đàm Hạo Uyên có phải là không có tận lực.

“Cái này…” Sai vặt do dự, “Vương gia phải khuya mới vừa về, người thực sự muốn ở chỗ này chờ sao?”

“Chờ, ta sợ cái gì? Còn nhiều thời gian cùng kiên trì, cũng không tin chờ không được Vương gia nhà các ngươi!”

“Vậy được rồi.” Sai vặt dứt khoát nói, “Tiểu nhân đi bẩm báo Quế ma ma, để quý phủ thu thập một gian khách phòng, để phu nhân hảo hảo nghỉ tạm. Nói thật ra, Vương gia đêm nay cũng không nhất định có thể trở về, ở đây không có gì cả, người hay là đến khách phòng đi. Xin cho tiểu nhân xin được cáo lui trước.”

Sai vặt nói xong thực sự muốn đi, Lý thị nhìn hắn chằm chằm, nghĩ thầm chẳng lẽ đây là thật? Nàng liền vội vàng đem người trở về.

“Tính toán một chút, bổn phu nhân về trước, đừng quen lời ngươi đã nói.”

“Vâng, vâng… Cung tiễn phu nhân.”

Lý thị trở lại Mộ phủ, chuyện thứ nhất chính là cho người đi tìm Trần ma ma qua đây.

Ít ngày trước, nàng phái Trần ma ma đi tìm “Người kia”, mỗi lần đều thuận lợi, nhưng lần trở lại này lại bất đồng, các nàng chính là liên lạc không được! Lý thị không thể làm gì khác hơn là một lần Trần ma ma

đến đó, nhưng thủy chung nhất vô sở hoạch. Người nọ giống như là tiêu thất một dạng, căn bản tìm không được.

Ngày hôm nay Lý thị lại đem người phái đi, nếu như tìm không được người nữa, nàng cũng phải hoài nghi người nọ có đúng hay không dự định không xuất hiện nữa.

"Trần ma ma còn chưa trở về." Nha hoàn nói cho nàng biết.

"Trễ như vậy còn chưa có hồi?" Lý thị nhẹ giọng nói, đối nha hoàn nói, "Ngươi đến cửa chờ đi, người trở lại một cái, lập tức nói cho ta biết."

"Vâng, phu nhân."

Nha hoàn đi không lâu trở lại, còn mang Trần ma ma đến.

Trên mặt Trần ma ma hồng phác phác, trên trán còn thấm mồ hôi tinh mịn, nàng thật nhanh mại động chân, nhìn qua rất gấp, như chuyện tốt vội vã muốn nói.

Vừa thấy được Lý thị, nàng lên tiếng: "Phu nhân, có tin tức tốt a!"

Lý thị hướng nàng một nhan sắc, Trần ma ma lập tức hiểu, chỉ là cười, lại không lên tiếng.

"Các ngươi tất cả đi xuống đi."

"Vâng!"

Bọn người lui xuống, Lý thị lúc này mới vấn Trần ma ma: "Gặp được?"

"Gặp được~ Lão nô cuối cùng cũng không phụ phu nhân nhờ vã, đã đem thư của phu nhân giao trên tay của nàng. Lúc đầu, lão nô cũng không người, thế nhưng lão nô lo nghĩ, sẽ ở đó mà chờ! Trong phủ ai không có thể hầu hạ phu nhân đâu? Nhưng là chuyện này, phải lao nô đến làm mới được a."

Lý thị ân một tiếng, lại hỏi: "Nàng thế nào? Có nói gì hay không?"

"Vẫn là như cũ, chỉ là thu thư, cái gì cũng chưa từng..."

"Để cho nàng đi ra ngoài." Thanh âm lạnh như băng đột nhiên vang lên, đem hai người đều kinh trụ.

Các nàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một danh hắc y nữ tử chính ở bệ cửa sổ, nhảy vào phòng.

"Lão nô cáo lui trước." Trần ma ma tự giác đi ra, còn ở bên ngoài làm thủ vệ, có ai dám qua đây, nàng liền quát lớn người đó.

Lý thị mừng rỡ vạn phần: "Ta tìm ngươi nhiều lần, đều không người, còn tưởng rằng ngươi… Ai ai, vẫn còn bây giờ nhìn gặp lại người, thật sự là quá tốt!"

Hắc y nữ tử lúc này chỉ mông hắc sa, nàng lạnh lùng thoáng nhìn thoáng nhìn, nói rằng: "Không phải là họ Mộ các ngươi làm hại! Mẫu trùng thiếu chút nữa đã bị giết chết! Cần là chuyện này phát sinh, chính là ta ngươi đều rớt đầu, cũng không thường nổi!"

Mẫu trùng? Mẫu trùng là cái gì a?

Lý thị run run một chút, sau đó miễn cưỡng một dáng tươi cười nói: "Đây… Đây là tiểu tiện nhân kia làm đi? Nhất định là nàng! Phi phi phi, nàng không phải là một món đồ! Người chớ vì nàng kéo cả chúng ta vào, họ Mộ không phải là đều như vậy."

Hắc y nữ tử trương nhìn một cái, vấn: "Nữ nhi ngươi đâu? Ta tìm một lần, không phát hiện nàng."

"Nữ nhi của ta nàng… Nàng mất tích a! Ta tìm ngươi chính là vì chuyện này, ngươi không thấy được nàng sao?"

Hắc y nữ tử trầm ngâm chỉ chốc lát: "Ta lúc rời đi nàng vẫn ở. Tới một đám cao thủ, mẫu trùng lại bị trọng thương, ta không để ý tới, liền đi. Những người này… Dám đả thương trùng mẫu, để ta gặp được, liền lấy bọn họ uy trùng!"

"Đúng đúng đúng!" Lý thị lung tung nói, "Nhất là tiểu tiện nhân kia, nhất định phải nấu phanh rồi, băm rồi uy… Uy trùng! Bất quá bây giờ, chúng ta trước hết nghĩ biện pháp tìm nữ nhi của ta a, người xem…"

"Cái này giản đơn, ban nhân là tới cứu người, ai quan tâm nàng, người đó sẽ đến cứu sẽ đến cứu."

96. Chương 96: Ai Quan Tâm Nàng

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

“Ai quan tâm nàng? Đâu còn có người quan tâm nàng. Có thể… Có lẽ là có một…”

Hắc y nữ tử nhìn về phía Lý thị, trong ánh mắt lạnh như băng của nàng, Lý thị né tránh nói ra tên của Đàm Hạo Uyên. Hắc y nữ tử vừa nghe, nhãn thần chính là nhất ngưng, hiển nhiên là biết Đàm Hạo Uyên, thậm chí còn có chút kiêng kỵ.

“Ngươi xem đây… Thật là Lân vương? Hắn chỉ cần đưa ra yêu cầu, là có thể đem người mang đi, không cần phải đoạt a.”

“Nên nữ nhi của ngươi cũng một lượt mất tích.”

Lý thị cứng một chút, sau đó bừng tỉnh đại ngộ. Muốn đem Mộ Tiêu Chiêu một lượt mang đi, thì không phải là chuyện một câu nói! Hơn nữa phỏng chừng Đàm Hạo Uyên còn có ý đồ khác.

Lý thị không khỏi rất là sốt ruột, nàng còn trông cậy vào Đàm Hạo Uyên giúp nàng tìm người, nguyên lai hắn mới là đầu sỏ gây chuyện!

“Thỉnh ngươi…” Lý thị vừa há mồm, lại phát hiện hắc y nữ tử đã không thấy, chỉ có màn cửa cửa sổ hơi đung đưa.

Bên trong Lân vương phủ, nữ nhi Lý thị tâm tâm niệm niệm chính yếu ớt chuyển tỉnh.

Mộ Tiêu Chiêu cũng ngủ thật lâu, lâu đến nàng hầu như đều không biết chuyện gì xảy ra, cũng may nàng nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, toàn bộ ký ức trước khi ngất tràn tới.

Lúc đó nàng giận điên lên, muốn cho Mộ tiểu thư nhìn một chút nhan sắc, thế nhưng ý niệm mới vừa nhuốm, Đàm Hạo Uyên liền xem thấu ý đồ của nàng, đem nàng đánh ngất xỉu.

Tỉnh lại liếc mặt một cái liền nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, Mộ Tiêu Chiêu chẳng những không tức giận mình bị đánh bất tỉnh, trái lại cười nói: “Vương gia chẳng lẽ là đang đợi ta?”

Vừa mới dứt lời, nàng đột nhiên phát giác thân thể của chính mình rất không thích hợp.

Mộ Tiêu Chiêu thử giơ tay lên một cái, tay mềm nhũn, hình như không phải là của nàng. Nàng thử động ngón tay, cái này trái lại tương đối thuận lợi, nhưng thời gian nàng thử nắm tay, ngón tay lại hầu như không hơn một điểm khí lực.

Có lẽ là bởi vì vừa tỉnh ngủ đi, nàng nghĩ như vậy.

Mộ Tiêu Chiêu dẩu môi, lại không phát ra được thanh âm nào. Một danh nha hoàn đem một chén dược

đến trước mặt nàng, nàng do dự một chút, uống. Dược vào cổ họng, nàng hắng giọng một cái, cuối cùng cũng cảm thấy một điểm.

"Ngươi biết mình bất tỉnh bao lâu?" Đàm Hạo Uyên vấn.

"Bao lâu?" Mộ Tiêu Chiêu cười tủm tỉm nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, trong mắt đuôi lông mày đều là phong tình, "Tổng không có một ngày một đêm đi?"

"Bổn vương toán, qua cũng có bảy ngày đi."

Bảy…ngày? Nụ cười trên mặt Mộ Tiêu Chiêu cứng lại rồi, nàng dĩ nhiên bất tỉnh lâu như vậy?

"Vương gia đối với Tiêu Chiêu hạ dược?" Nàng có chút cắn răng nghiến lợi nói.

"Không sai."

"Vương gia thật là bản lãnh, không bằng thẳng thắn để ta tiếp tục mê man, như vậy không phải là càng hợp ý ngươi?"

Nhãn châu của nàng vòng vo chuyển, thật nhanh lo lắng đây hết thảy. Cũng may tuy rằng thân thể có điểm trì độn, nhưng đầu óc vẫn là thanh tỉnh. Đàm Hạo Uyên để cho nàng bất tỉnh lâu như vậy, không phải là vì Mộ tiểu thư, bất quá thì có ích lợi gì?

"Vương gia hiện tại để ta tỉnh lại, còn không phải cách làm sáng suốt, vị muội muội kia của ta a…"

Nàng đang nói, cả người Đàm Hạo Uyên hướng hai bên trái phải dời đi một bước.

Trước bị hắn ngăn trở, Mộ Tiêu Chiêu cũng không có chú ý tới hoàn cảnh của thất nội, cho đến lúc này nàng mới phát hiện, sàng trước mặt của mình hé ra, mà đang ngủ ở trên, không phải là vị muội muội kia của nàng sao? Về phần bản thân Mộ Tiêu Chiêu, thì bị an trí trên tháp.

Mộ Tiêu Thư còn đang ngủ, các nàng cơ bản bảo trì đồng bộ. Nhưng điểm tầm thường, như từ lúc nào tỉnh, không hoàn toàn nhất trí.

Ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu xẹt qua mặt của Mộ Tiêu Thư, nàng nhìn qua an tường như vậy, thậm chí ngay cả khí sắc cũng thật tốt.

Nàng nhất định được chiếu cố rất tốt? Bằng không một người mê man, đến ăn cơm đều phải dựa vào người khác, làm sao có thể không tiều tụy?

Một ghen tuông mãnh liệt nảy lên trong lòng của Mộ Tiêu Chiêu, cổ tư vị này vô pháp đè nén, nàng quay đầu nhìn về phía: "Ngươi tin hay không, ta có thể cho nàng vĩnh viễn không tỉnh lại!"

"Vậy ngươi liền vì nàng chôn cùng."

Tay của Mộ Tiêu Chiêu chợt chặt lại, hắn nói lãnh đạm như vậy, vô tình như thế, thế nhưng đối mặt Mộ Tiêu Thư, hắn thì không phải là cái dạng này, Mộ Tiêu Chiêu khó chịu không được, ngực kịch liệt phập phồng.

Đúng lúc này, người giật mình.

Đàm Hạo Uyên tựa hồ vẫn đang chú ý, một bước xa lẻn đến bên giường, Mộ Tiêu Thư mở mắt, mâu tử trong suốt, dường như suối nước trong sạch. Nàng dừng ở trướng đính, cảm thụ được đồ trong đầu bản thân đi ra ngoài.

Một đôi phu phụ, một hài tử, chiếc xe ngựa, gia đinh cùng bộc phụ mấy người đi theo. Người nam nhân kia đã đánh mất quan, chuẩn bị rời kinh tránh một chút, mà hài tử kia, chính là bản thân nàng.

Mã xa chậm rãi chạy, trong tiếng vó ngựa đát đát, Mộ Tiêu Thư nhìn ra ngoài cửa sổ, tò mò hết nhìn đông tới nhìn tây. Không lâu sau, một thôn ánh vào mi mắt của nàng —— Lâu Gia thôn.

Nàng sỏa hồ hồ nhìn chằm chằm ba chữ kia, nhìn không chuyển mắt.

Lúc này mã xa ngừng lại, trên xe phụ nhân mỹ mạo ôm vai Mộ Tiêu Thư, nói: "Tiểu Thư, chúng ta xuống xe được không? Trong thôn có ăn ngon, chứa đầy ấp cái bụng của tiểu Thư, chúng ta trở về."

Thanh âm của nàng ôn nhu như vậy, quả thực thấm trong lòng của Mộ Tiêu Thư. Nàng xem thấy nữ đồng chậm rãi gật đầu, hàm hàm hồ hồ nói một tiếng: "Hảo."

Nam tử —— phụ thân của Mộ Tiêu Thư Mộ Triển Hoành —— dẫn đầu xuống xe ngựa, đưa tay đỡ phu nhân của hắn Tô thị, sau đó lại tiểu tâm dực dực để Mộ Tiêu Thư xuống.

Một nhà ba người đi ở phía trước, hạ nhân mấy người theo phía sau, mấy vị khác lưu lại trong coi xe ngựa.

Mộ Tiêu Thư lần đầu tiên đi xa nhà, nàng trì độn thậm chí có chút ngu dại cũng không miễn cảm thấy mới mẻ. Nàng phí công phu hết nhìn đông tới nhìn tây, đoàn người đã đi tới bên cạnh cây cầu đá.

Cầu do các khôi đá lớn xây mà thành, mỗi khối đá đều có không ít khe nhỏ. Xuyên thấu qua khe, có thể tinh tường thấy nước sông chảy qua phía dưới. Hòn đá tựa hồ tùy thời cũng có thể ngã, mà người trên cầu sẽ rơi vào trong nước.

Mộ Tiêu Thư chỉ nhìn thoáng qua, liền sợ đến hai chân như nhũn ra, sau này thẳng lui, nắm thật chặt ống tay áo của Tô phu nhân.

"Hài tử này..." Tô phu nhân cười nói, nàng đưa tay vuốt ve đầu của Mộ Tiêu Thư, "Đừng sợ, mẫu thân đưa ngươi qua."

Nàng đem tay nhỏ bé của Mộ Tiêu Thư đặt ở trong lòng bàn tay của mình, bản thân đi đầu một bước đạp lên cầu đá, sau đó quay lại, cười tủm tỉm nhìn Mộ Tiêu Thư.

Trên mặt của Mộ Tiêu Thư như trước hàm chứa nhát gan, thế nhưng dáng tươi cười của mẫu thân cho nàng dũng khí, nàng giơ một chân của mình lên, dẫm lên trên cầu đá. Sau đó là chân thứ hai, cả người Mộ Tiêu Thư đều đứng lên trên.

Nàng đột nhiên cảm thấy rất kiêu ngạo, nàng không sợ, nàng cũng có thể! Nàng ngẩng đầu, muốn nhìn khuôn mặt tươi cười tán thưởng của mẫu thân một chút.

Một giọt hai giọt ** ấm áp rơi vào trên mặt của Mộ Tiêu Thư, nàng lăng lăng nhìn lại, chỉ thấy trước ngực của Tô phu nhân lộ ra một đoạn mũi đao, sáng như tuyết, dính máu đỏ tươi.

"Phu nhân!"

Kèm theo một tiếng gào thét cực kỳ bi ai, mũi đao rụt trở lại, một đóa huyết hoa nỡ rộ trước ngực của Tô phu nhân, phanh nổ bể ra, dính đầy mặt và đầu cổ của Mộ Tiêu Thư.

Nàng trợn to mắt, đến thét chói tai đều quên, trơ mắt nhìn một cây đao đồng dạng lại đâm vào ngực của Mộ Triển Hoành.

Đầu óc của Mộ Tiêu Thư chỉ còn lại trống rỗng, thân thủ truyền đến trận trận kêu thảm thiết, đó là hạ nhân đi theo, bọn hắn cũng đều bị giết. Hung thủ giết chết song thân nàng, lúc này từng bước một, hướng Mộ Tiêu Thư đi tới.

Thần tình của Mộ Tiêu Thư dại ra, thân đao phản xạ chiếu sáng trên mặt của nàng, nàng không có phát hiện.

Trong lúc bất chợt, như là ý thức được cái gì, tầm mắt của nàng hướng cách đó không xa nhìn lại. Trong phòng một tòa nông hộ, cửa sổ mở ra, trước cửa sổ đứng một danh nam tử. Hai mắt nam tử này sung huyết, mắt hàm là huyết hưng phấn, như một ác quỷ nhìn chằm chằm phương hướng của Mộ Tiêu Thư, xuy xuy nở nụ cười.

Thân thể của Mộ Tiêu Thư trọng trọng run lên, ánh mắt kia phảng phất độc xà, xuyên thấu không khí quấn lấy cổ thật nhỏ của nàng.

Nàng nhận thức hắn, hắn là Mộ Triển Mẫn, thân đệ đệ của Mộ Triển Hoành!

Mộ Tiêu Thư ngất đi, chờ khi nàng tỉnh lại, liền phát hiện mình ở một chỗ đất hoang. Cả người toàn máu, bên người không có phụ thân, cũng không có mẫu thân. Mà chuyện gì xảy ra, nàng đã nhớ không rõ.

Sau này, nàng đi loạn chung quanh, đói bụng rồi nên cái gì cũng ăn, hồ lý hồ đồ qua ngày. Nàng cảm giác gì cũng không có, ngoại trừ đói quá vô biên vô tận. Thẳng đến nàng bị Lý thị phát hiện, lén lén lút lút mang về Mộ phủ.

Lý thị đem châm tuyến nhét vào tay của Mộ Tiêu Thư, đem nàng nhốt vào tú viên, còn nói cho nàng biết, cha nương của nàng đều đã chết.

"Bọn họ đều là bị người xấu hại chết, là ta cứu ngươi." Lý thị cười đến âm hiểm không gì sánh được, đem chỉ đưa cho nàng, "Ngươi tú tú thử xem, tú thật tốt, có khen thưởng nga."

Khi đó Mộ Tiêu Thư cái gì cũng không biết, cầm châm tuyến, nàng theo bản năng mà bắt đầu tú. Lý thị ngồi ở bên cạnh nàng, mắt càng ngày càng sáng.

Lúc sự kiện kia, ký ức của Mộ Tiêu Thư từ từ khôi phục một ít, tất cả nhìn qua đều rất bình thường. Về phần bộ phận bị đánh mất, nàng thậm chí căn bản sẽ không có ý thức được.

Những ký ức này dũng mãnh vào trong đầu Mộ Tiêu Thư, để cho nàng hiện lên đau. Nàng cảm nhận được tất cả phát sinh lúc đó, phảng phất chính là bản thân nàng. Mà đây nhìn như thể nghiệm, thực tế chỉ ở phát sinh một cái chớp mắt.

Vừa thức tỉnh Mộ Tiêu Thư như trước nhìn chăm chú vào trướng đính, lúc nàng đưa mắt dời, liền muốn ngồi dậy.

Một đôi tay dời tới phía sau của nàng, nhẹ nhàng, liền chống đở giúp nàng ngồi dậy. Động tác này quen đến cực điểm, để Mộ Tiêu Thư có chút ngạc nhiên. Vào lúc này, nàng bị người ôm vào trong lòng.

"Cuối cùng cũng tỉnh." Đàm Hạo Uyên nói, thanh âm mang theo một tia khàn khàn khó có thể phát giác.

Mộ Tiêu Thư giơ tay lên, ôm thắt lưng hắn, muốn mở miệng nói, phát giác tiếng nói khô khốc. Chỉ có thể trên lưng hắn vỗ vỗ, tỏ vẻ trấn an.

Trong lúc bất chợt, một ý niệm mãnh liệt phảng phất trong đầu của nàng xuất hiện, mang theo công kích tính, đấu đá lung tung!

Mộ Tiêu Thư nhướng mày, loại cảm giác này nàng quen thuộc. Có nhiều lần, nàng trực tiếp loại công kích này khiến cho thống khổ. Nhưng lần này, uy lực của nó tựa hồ yếu bớt rất nhiều.

Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư vừa chuyển, liền cùng nhãn thần dương dương đắc ý của Mộ Tiêu Chiêu đối mặt.

Thế nhưng một lát sau, lại một lát sau, còn không nhìn thấy hiệu quả mong muốn, mặt mũi dữ tợn của Mộ Tiêu Chiêu dần dần cứng ngắc, trong mắt của nàng xuất hiện khó có thể tin, nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư.

Nàng muốn thấy nàng bất kham bất kham, muốn nhìn ấm áp của hai người bọn họ bị đánh phá, muốn nhìn tiên huyết từ trong miệng của nàng chảy ra, thế nhưng những thứ này cũng không có phát sinh, nàng chỉ là nhíu nhíu mày, tựa hồ cảm thấy không quá thoải mái.

"Không có khả năng!" Nàng kêu lên, càng thêm dùng sức muốn đối phó Mộ Tiêu Thư, nhưng hiệu quả như trước không tốt lắm. Sau đó nàng nhớ lại hôn mê bảy ngày bất tỉnh, hướng Đàm Hạo Uyên quát, "Ngươi làm cái gì rồi?"

97. Chương 97: Bí Mật Của Trùng

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên thả Mộ Tiêu Thư ra, đứng lên.

"Xem ra vẫn có chút hiệu quả." Hắn nói.

Mộ Tiêu Thư hiểu kỳ là ai để thân thể của chính mình xảy ra cải biến, là ai để cho nàng một lần nữa có đoạn trí nhớ kia, bất quá dưới mắt tựa hồ cũng không thích hợp hỏi.

Mộ Tiêu Chiêu tức giận trừng mắt hai người trước mắt, biểu tình từ lúc mới bắt đầu phẫn nộ dần dần chuyển thành kinh khủng. Khi ảnh hưởng của nàng đối với Mộ Tiêu Thư trở nên cực kỳ bé nhỏ, trên tay nàng còn có lợi thế gì? Bây giờ là ảnh hưởng nhỏ đi, nói không chừng một ngày nào đó nàng sẽ lại vô pháp ảnh hưởng một điểm nửa điểm của Mộ Tiêu Thư rồi!

Lúc trước tất cả trương cuồng, vào thời khắc này mất đi, sợ hãi chiếm cứ lòng của Mộ Tiêu Chiêu.

Đàm Hạo Uyên đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Chiêu, hơi cúi đầu cười nói: "Ngươi tin hay không, dù cho bổn vương hiện tại giết ngươi, nàng cũng sẽ vô sự."

“Ta không tin!”

“Vậy muốn thử một chút không?”

Mộ Tiêu Chiêu không dám trả lời, thử nàng liền chết, nàng cũng không dám kích thích Đàm Hạo Uyên, bởi vì đây là một người chuyện gì cũng có thể làm ra được.

“Chúng ta nói chuyện.” Mộ Tiêu Chiêu khó khăn nói.

Đàm Hạo Uyên cười lạnh: “Đàm?” Hắn chuyển hướng Mộ Tiêu Thư, hỏi nàng, “Nàng nguyện ý không?”

Mộ Tiêu Thư không biết trong hồ lô của Đàm Hạo Uyên muốn làm cái gì, nhưng chí ít nàng biết mục đích của hắn. Nàng nhìn lại Đàm Hạo Uyên, mỉm cười, nói: “Không muốn.”

“Nghe một chút, nàng nói không vui. Như vậy, đối với những chuyện ngươi làm kia, cũng nên cho bổn vương một cái công đạo rồi!”

“Cái gì…công đạo, ta…”

Đàm Hạo Uyên hướng Khởi Thanh sử một cái ánh mắt, nàng một bước xa đi tới bên cạnh Mộ Tiêu Chiêu, trong tay lập tức sinh ra môt cây chủy thủ. Hàn quang lóe lên, trên cánh tay của Mộ Tiêu Chiêu lập tức sinh ra một vết thương.

“Tiểu thư mỗi một đạo thương trên người ta đều nhớ, đây là cái thứ nhất.”

Vừa dứt lời, tay của Khởi Thanh vừa nhấc, lại đang trên người nàng rơi xuống đệ nhị đao! Một miếng nhỏ bị chủy thủ sắc bén đánh bay.

“Không nên!” Mộ Tiêu Chiêu phát sinh thanh âm thê lương, thấy thanh chủy thủ kia, trong lòng của nàng sợ yếu mệnh. Nàng dựa vào một tia lý trí còn sống nhìn phía Mộ Tiêu Thư, lại chỉ thấy nàng tiếu ý ngâm ngâm, tựa hồ hoàn toàn chưa thụ ảnh hưởng.

Lúc này Khởi Thanh giơ tay chém xuống, vết thương thứ ba trên người của Mộ Tiêu Chiêu xuất hiện.

Mộ Tiêu Chiêu rúc thân thể muốn chạy trốn, thế nhưng mỗi khi nàng bắt đầu hoạt động, cũng sẽ bị Khởi Thanh bắt lại. Thân dung này của nàng tuy rằng không lớn, nhưng nàng chính là chết sống vô pháp ly khai.

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu tuyệt vọng, nàng xem hướng Đàm Hạo Uyên, bắt đầu vì mình cầu xin tha thứ.

"Vương gia, ngươi tha cho ta đi. Ta chỉ là quá thích ngươi, cho nên mới làm nhiều chuyện sai lầm như vậy. Ngươi…A!"

Vết thương thứ tư, Mộ Tiêu Chiêu đau đến chết đi sống lại, phẫn nộ cũng theo đó bốc lên, nàng hầu như liền muốn chửi ầm lên.

"Sớm biết hôm nay, hà tất lúc đầu làm." Đàm Hạo Uyên lạnh như băng nói, "Tiếp tục."

Khởi Thanh giơ tay lên, chuẩn bị đao thứ năm. Mộ Tiêu Chiêu kinh khủng lắc đầu, trong miệng không biết nói lung tung chút gì, nàng hiện tại chỉ còn lại có sợ, thầm nghĩ từ nơi này chạy trốn, trừ thứ này ra không thể nghĩ thêm được thứ gì.

Ngay thời gian dao nhỏ sắp hạ xuống, Khởi Thanh đột nhiên thu thủ, đối với Đàm Hạo Uyên nói: "Chủ tử, một cây chủy thủ thiếu, xin cho phép Khởi Thanh thỉnh hình cụ."

Đàm Hạo Uyên lười biếng nói: "Đúng."

(Luna: Phúc hắc phúc hắc a)

Mộ Tiêu Chiêu dùng hết khí lực toàn thân, ôm lấy đùi của Khởi Thanh, ngăn cản nàng ly khai. Nàng rõ ràng bất quá, nếu để cho Khởi Thanh đi, nàng sẽ đối mặt với cái gì!

Các nàng đã từng dằn vặt Mộ Tiêu Thư, dùng cái nào hình cụ, ở trên người của Mộ Tiêu Thư tạo bao nhiêu vết thương. Cho nên nàng sợ, sợ đến yếu mệnh.

"Tiêu Thư, hảo muội muội, tỷ tỷ biết sai rồi. Ngươi tha thứ tỷ tỷ đi, chúng ta ngồi xuống hảo hảo nói chuyện, ta thực sự biết sai rồi. Ta chỉ là hận ngươi không chịu giúp ta, rõ ràng là một cái nhấc tay, ngươi lại không chịu xuất thủ. Chúng ta đều dừng tay, nghĩ một biện pháp vẹn toàn đôi bên, có được hay không?"

Mộ Tiêu Thư cũng không ngẩng đầu lên, trái lại xắn ống tay áo mình, quan sát vết sẹo của mình. Nàng vừa nhìn về phía Mộ Tiêu Chiêu, cường điệu nhìn chằm chằm mấy chỗ vết thương nhìn một hồi, tựa hồ tương đối, đang phán đoán Khởi Thanh đã hạ thủ có chính xác không.

Lòng của Mộ Tiêu Chiêu trầm xuống, mà Mộ Tiêu Thư yếu ớt mở miệng: "Khởi Thanh, ngươi thế nào còn không đi? Ngươi chỉ là đi, người khác làm sao biết muốn cần thứ đồ gì? Cũng không thể tất cả đều tất cả đều đưa đến đi."

Khởi Thanh ứng tiếng vâng, bắt đầu đẩy Mộ Tiêu Chiêu ra.

"Đừng đi! Kỳ thực… Kỳ thực nàng chính là trúng cổ! Ta có thể đem chuyện chân tướng nói cho các ngươi biết, chỉ cầu đừng giày vò ta."

Lúc này, Đàm Hạo Uyên rốt cục có một điểm phản ứng, hắn khoát khoát tay ý bảo Khởi Thanh lui ra.

"Ngươi có thể nói, nếu như nói bổn vương thoả mãn, sẽ tha cho ngươi, nếu như không cách nào để cho bổn vương thoả mãn, vậy cũng chỉ có thể trách bản thân người làm không xong."

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu thầm hận, hôm nay trong lòng nàng Đàm Hạo Uyên đã hóa làm cừu địch, cùng Mộ Tiêu Thư cùng nhau, hai người bọn họ đều là địch nhân của nàng!

"Nàng chính là trúng cổ! Có một người chạy đến tìm ta, nói cho ta biết loại cổ thật là tốt. Nàng nói, trên tay nàng có một con cổ, có thể cho thứ ta muốn trở thành sự thật, thế nhưng phải dùng huyết của ta nuôi cổ, sau đó mới có thể sử dụng."

"Máu của ngươi?"

"Không sai! Muốn đạt được mục đích khống chế một người, liền phảidùng máu của nàng nuôi con cổ kia. Thế nhưng phải lấy được máu của ngươi không dễ dàng, nên chỉ có thể dùng huyết thống người thân cận thế. Mà ta, chính là người nàng lựa chọn. Nàng đem một con cổ cấp một nuôi trên người ta, lại luôn luôn tìm ta lấy máu cho nàng!

Lời nói này của Mộ Tiêu Chiêu, chí ít giải quyết một vấn đề, cổ sư cần Mộ Tiêu Chiêu, là vì dùng máu của nàng nuôi cổ. Phỏng chừng dùng lượng không nhỏ, cho nên mới cần cùng Mộ Tiêu Chiêu làm.

Mà mục đích của cổ sư rất rõ ràng, là hướng về phía Mộ Tiêu Thư tới! Hắn là ai? Hắn muốn làm cái gì?

"Cổ còn phân cấp?" Nàng mới vừa nói "cổ cấp một" Cái từ này.

"Không sai." Mộ Tiêu Chiêu đáp, trơ mắt nhìn máu trên người của mình không ngừng mà chảy ra.

Đàm Hạo Uyên cười một chút, phân phó nói: "Thay nàng cầm máu. Ngươi hảo hảo phối hợp, bổn vương không ngại đối tốt với ngươi một chút."

Kỳ thực Đàm Hạo Uyên há là sẽ đối tốt với Mộ Tiêu Chiêu một chút. Lần trước thấy vết thương trên người Mộ Tiêu Thư, hắn hận không thể đem Mộ Tiêu Chiêu các nàng thiên đao vạn quả! Hắn không phải là người mềm lòng, lại đâu dễ dàng thay đổi chủ ý như vậy?

Thế nhưng hắn không thể lấy mắt nhìn Mộ Tiêu Thư chịu khổ, nàng mặc dù không có nói, thế nhưng thân thể lại cứng ngắc, nàng đang chịu đựng đau! Kinh qua điều dưỡng của Tống Tử Nho, thân thể của Mộ Tiêu Thư tuy rằng khá hơn một chút, nhưng xa không có thế không kiêng nể chút gì, không có thể muốn làm gì thì làm.

Mộ Tiêu Chiêu nhìn hai người bọn họ, trong lòng uể oải bất kham. Nàng hiện tại ngoại trừ đau vẫn là đau,

chỉ muốn mau sớm để sự tình qua đi.

Khởi Thanh lấy dược cùng bố tới, vì Mộ Tiêu Chiêu giản đơn băng lại vết thương một chút.

"Ngươi có thể tiếp tục." Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nói rằng.

"Trên tay người kia có một con cổ mẫu, chính là thứ lần trước các ngươi nhìn thấy, nàng lấy máu của ta, cũng là nuôi nó. Ngoại trừ cổ mẫu ra, còn có cổ tử nó sở sinh. Thứ nhất chính là cổ cấp một, thứ hai là cấp hai, lần lượt loại suy."

"Trên người ngươi chính là cấp mổ, vậy trên người ta là?"

"Là cổ tử cấp hai!"

Mộ Tiêu Thư suy tư chỉ chốc lát, nhíu mày nói: "Cấp một có thể khống chế cấp hai, cổ mẫu...cổ mẫu có thể khống chế cấp một cấp hai?"

Mộ Tiêu Chiêu lẩm bẩm nói: "Ta không biết..."

"A... Không thành thật?" Đàm Hạo Uyên cười nhạt.

"Không phải! Ta là thật không biết! Nàng chỉ nói quá một ít chuyện cần thiết với ta, ngay cả chuyện của cổ tử, cũng là ta hỏi thật lâu mới có câu trả lời. Bất quá thời gian dài như vậy tới nay, ta chưa hề cảm giác được bản thân thụ người chế trụ."

"Ân, ngươi bận rộn khống chế người khác đi."

Mộ Tiêu Chiêu muộn không lên tiếng, lúc này Đàm Hạo Uyên vấn: "Người kia, nàng là ai?"

Nàng, chỉ hắc y nữ tử. Đàm Hạo Uyên có đầy đủ lý do tin tưởng, người kia trong miệng Mộ Tiêu Chiêu chính là hắc y nữ tử.

"Ta không biết nàng là ai!"

"Xem ra ngươi còn chưa thưởng thức đủ tư vị của chủy thủ, Khởi Thanh, ngươi biết nên làm như thế nào."

"Vâng, chủ tử."

"Chớ! Ta là thật không biết, bất quá, ta có thể giúp các ngươi tìm được nàng! Đến lúc đó các ngươi tự nghĩ biện pháp hỏi không phải tốt?"

Mộ Tiêu Thư lành lạnh nói: "Nếu như suy đoán là thật, chúng ta bắt được hắc y nữ tử, ta ngươi cũng có thể nguy hiểm tính mạng."

Mộ Tiêu Chiêu gục đầu xuống, cho người thấy không rõ lắm nét mặt của nàng: "Ta chỉ Ta chỉ vượt qua cửa ải khó khăn lúc này, không nghĩ được chuyện xa như vậy."

"Ngươi định làm gì?"

"Ta có cách có thể liên lạc với nàng, chờ ước định địa điểm gặp mặt, các ngươi lại ra mặt đem nàng bắt! Cái khác ta không biết, chỉ biết là thân pháp vô cùng tốt, đi về đều vô tung vô ảnh."

Đối với lần này, Đàm Hạo Uyên không có phủ nhận. Nói riêng về thân pháp, đến hắn cũng không phải đối thủ của nữ tử kia. Cho nên đối phó nàng, nhất định phải chọn dùng sách lược bao vây tiễu trừ, lưới lớn, để cho nàng không chỗ có thể trốn.

"Ta nói đều là thật, các ngươi phải tin tưởng ta!" Mộ Tiêu Chiêu sốt ruột nói, trong mắt thấp thỏm lo âu.

Đàm Hạo Uyên nói: "Bổn vương hỏi lại ngươi một vấn đề, thế nào lấy cổ ra?"

"Ta không biết." Mộ Tiêu Chiêu không ngừng lắc đầu, "Có thể nói ta đều đã nói, cái khác không còn để có thể nói cho các ngươi biết nữa."

Ba người thất nội lại nói nói mấy câu, ước chừng thời gian một nén nhang qua đi, đối thoại kết thúc. Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Chiêu ước định chi tiết khá hơn một chút bắt hắc y nữ tử, liền cho người âm thầm tiến Mộ Tiêu Chiêu xuất vương phủ, để cho nàng hồi Mộ gia.

Sau khi Mộ Tiêu Chiêu rời khỏi, Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư cả người liền buông lỏng xuống. Đàm Hạo Uyên sờ tay nàng, phát hiện lạnh như băng.

Mộ Tiêu Thư giải thích: "Sợ hãi của nàng cũng sẽ ảnh hưởng đến trên người của ta, ta không sợ đau, nhưng nàng sợ đau, cư nhiên để cảm giác đau trở nên mạnh mẽ."

Cho nên nàng một mực nhẫn nại, mà không phải như Mộ Tiêu Chiêu ảnh hưởng không lớn.

Đàm Hạo Uyên có chút đau lòng, chính muốn an ủi nàng một chút, đột nhiên cảm thấy đỉnh thất có chút sai.

Thân thể hắn liền ra phòng, thế nhưng bên ngoài trống trơn, căn bản là không có nhìn thấy bóng người, trên nóc nhà cũng không có bất kỳ phát hiện nào.

Đàm Hạo Uyên trở lại thất nội, Mộ Tiêu Thư vấn: "Làm sao vậy?"

"Vô sự, có thể là có thể là. Để ta nhìn cánh tay của nàng một chút, có chảy máu hay không?"

"Ta không sao…"

Lúc này, Tống Tử Nho từ sau tấm bình phong đi ra, mặt hắn mang tiếu ý, nhìn Mộ Tiêu Thư nói: "Hoan nghênh trở về."

Mộ Tiêu Thư sửng sờ một chút: "Là ngươi!"

"Không sai, chính là tiểu sinh."

98. Chương 98: Lão Vương Sát Vách

Mọi người clickhoặc lủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư thật không nghĩ tới là hắn, còn tưởng rằng là Đàm Hạo Uyên mời về người nào. Cho nên nói, đoạn ký ức của nàng khôi phục cũng cùng Tống Tử Nho hữu quan? Trước hắn cũng đã nói, hắn là có biện pháp.

Mộ Tiêu Thư dẫu dẫu môi, tựa hồ muốn nói cảm tạ. Thế nhưng vừa lúc đó, thân thể của nàng lại bị Đàm Hạo Uyên kéo vào, cường ngạnh yêu cầu nàng tựa ở đầu giường nghỉ ngơi.

"Thân thể nàng còn chưa khỏe, không nên vẫn ngồi như vậy, nằm xuống lại."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Cho là nàng không biết sao? Đàm Hạo Uyên rõ ràng là cố ý, nàng bất quá là muốn nói tiếng cám ơn mà thôi…

Đàm Hạo Uyên đối với Tống Tử Nho nói: "Tống đại phu y thuật cao siêu, bổn vương bội phục. Lần này ngươi cứu vị hôn Vương phi của bổn vương, nghĩ muốn tạ ơn cái gì, tẫn khả mở miệng."

Khóe miệng của Tống Tử Nho giật một cái, nghĩ thầm hắn có thể cho hắn vật gì? Có thể đem Vương phi của hắn nhường lại sao?

Bất năng a! Vậy còn nói cái gì cứ mở miệng, hình dạng nhất phó rất đại độ. Về phần loại vật này, Tống Tử Nho hắn có nhiều, thực sự không lạ gì.

Tống Tử Nho thiêu thiêu mi, cũng rất lớn phương: "Tiểu sinh cứu nàng là bởi vì nàng là Mộ Tiêu Thư, nên dù cho muốn tạ ơn, đó cũng là phải do nàng, không nhọc Vương gia phí tâm."

Hai nam nhân này đều "Rộng lượng" Như thế, một bỏ được, một không lạ gì cần, thật sao, đều cũng là người có tiền.

Thế nhưng Khởi Thanh đứng ở một bên, liếc mắt một cái thấy ngay tiểu xiếc của bọn họ, không khỏi âm thầm líu lưỡi. Trên thực tế còn lại là: Một muốn đem tiểu thư nhà nàng nhét vào trong phạm vi bảo hộ, lấy mình xem như người một nhà; một muốn phủ nhận điểm này, không nhìn thân phận của đối phương. Mặc kệ thế nào, đều rất thú vị…

Tống Tử Nho cùng Đàm Hạo Uyên giả mù sa mưa nói mấy câu, cuối cùng Đàm Hạo Uyên vấn: "Nếu như bổn vương giết Mộ Tiêu Chiêu, sẽ thế nào?"

Người ở chỗ này những lời này cũng không có bất luận cảm giác kinh dị gì, chỉ nghe Tống Tử Nho nói: "Nếu như mẫu không quấy rối, có tiểu sinh hộ tống, có thể bảo nàng vô sự."

"Tiểu sinh để hoạt tính của cổ tử trên người Tiêu Thư thấp xuống, phản ứng trở nên trì độn. Mộ Tiêu Chiêu vừa chết, cổ tử cấp một trên người nàng cũng không sống nổi, đến lúc đó nó sẽ ảnh hưởng đến cổ tử cấp hai. Nhưng trì độn hóa cổ tử cấp hai cũng không thể lập tức làm ra phản ứng, thừa dịp lúc này, đối với nàng thi nặng dược, có thể tránh một kiếp."

"Nói như vậy, vấn đề nằm ở chỗ trên người mẫu cổ." Đầu mày của Đàm Hạo Uyên vẫn không có buông ra.

Mộ Tiêu Thư nghe xong lời nói này, hôm nay nàng có cơ hội thoát khỏi khống chế của Mộ Tiêu Chiêu, thế nhưng ở sau lưng nàng còn cất giấu cất giấu thần bí nhân, còn không biết người nọ làm ra chuyện gì, lại có mục đích gì. Dưới so sánh, Mộ Tiêu Chiêu trái lại dễ đối phó hơn nhiều.

Từ vương phủ rời đi Mộ Tiêu Chiêu về tới Mộ gia, nàng vừa xuất hiện, Lý thị liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

"Nương lo lắng gần chết! Đến cùng chuyện gì xảy ra? Mau cùng nương nói một chút."

Lý thị kích động kéo cánh tay của Mộ Tiêu Chiêu, lại đưa tới một trận kêu thảm thiết của đối phương, một trận cảm giác thấm ướt trong tay nàng truyền đến. Lý thị cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy xiêm y của Mộ Tiêu Chiêu, có vết máu nhè nhẹ chảy ra.

"Này…"

"Buông tay!"

Lý thị mạnh tỉnh ngộ, thả Mộ Tiêu Chiêu.

"Nương không phải cố ý, mau mời đại phu, lập tức đi ngay!" Lý thị một hồi chỉ huy hạ nhân trong phủ, một hồi Mộ Tiêu Chiêu Mộ Tiêu Chiêu.

Thế nhưng tâm tình của Mộ Tiêu Chiêu cực kỳ thấp, nàng chịu ủy khuất lớn như vậy, có thể không thấp sao? Nàng vô tâm tình cùng Lý thị dây dưa, thầm nghĩ nhanh lên một chút trở lại viện tử của mình, đem sự tình chân tướng đều suy nghĩ một chút.

Mộ Tiêu Chiêu trở về, đến Mộ Triển Mẫn cũng kinh động. Thấy nữ nhi, hắn cao hứng vô cùng, không ngừng mà hỏi ý chuyện gì xảy ra. Mộ Tiêu Chiêu dựa theo thuyết pháp ước hẹn cùng Đàm Hạo Uyên, chỉ nói bị kẻ xấu bắt đi, sau đó được Lân vương tìm được cấp cứu trở về.

"Tiểu tiện nhân kia đâu?" Lý thị vấn.

"Ở Lân vương phủ."

"Nàng… Hiện tại thế nào?"

"Nàng hiện tại rất tốt!" Mộ Tiêu Chiêu một trận phiền táo, "Nương, ta muốn về phòng nghỉ ngơi."

Lý thị đem Mộ Tiêu Chiêu tiễn trở về phòng, mình thì đang suy nghĩ câu "Rất tốt" kia. Nếu như nàng trôi qua tốt, ý nghĩa các nàng không xong nha, may là trên tay của Mộ Tiêu Chiêu còn có một còn có một thủ đoạn bảo mệnh.

Mộ Tiêu Chiêu trở lại mình, đóng cửa một cái, ngực nén nãy giờ mới dám phát ra ngoài.

Nàng bắt đầu ở trong phòng điên, dùng chân đá đá. Tại sao là dùng chân? Bởi vì tay nàng bị thương, đau a. Mộ Tiêu Chiêu đem tất cả đồ có thể đá đều đá một lần, trong lúc nhất thời thất nội mất trật tự bất kham, hầu như không có chỗ đặt chân.

Nàng huyên khí đều suyễn không quân, cảm thấy trong phòng đến mức hoảng, ngẩng đầu nhìn lên, cửa sổ

chưa từng mở.

Mộ Tiêu Chiêu đi tới trước cửa sổ, đem mộc song mở ra một ít, đúng lúc này, một tay ngoài cửa sổ duỗi vào. Động tác kia nhanh chóng, mắt hầu như không phát hiện, cổ của nàng đã bị người gắt gao bóp!

Đầu gỗ giật giật, hắc y nữ tử linh xảo nhảy vào thất nội, mà Mộ Tiêu Chiêu vẫn duy trì tư thế bị bóp cổ, suýt đập vào tường.

"Ngươi muốn bán đứng ta." Hắc y nữ tử lạnh như băng nói, trên tay lại là cố sức.

"Ngô… Ta không, không có…nghe ta giải thích."

Hắc y nữ tử hừ một tiếng buông tay ra, thân thể của Mộ Tiêu Chiêu nhất thời mềm nhũn. Ban nãy trong nháy mắt đó, nàng hầu như cho là mình sẽ chết. Hắc y nữ tử hạ thủ rất nặng.

Nàng xoay người sang chỗ khác, dùng đưa lưng về phía Mộ Tiêu Thư, thẳng cái bàn duy nhất ở thất nội, rót cho mình một ly trà, uống một hơi cạn sạch.

"Ta lẻn vào Lân vương phủ, sở tác sở vi của ngươi tất cả ta đều nhìn thấy."

"Ta phát thệ, ta tuyệt sẽ không bán ngươi! Chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây, ta làm sao sẽ làm loại chuyện tự tuyệt đường lui này?"

Hắc y nữ tử khinh miệt quét Mộ Tiêu Chiêu một mắt: "Nga? Không phải là bán đứng, vậy chẳng lẽ là ta nhìn lầm nghe lầm?"

"Đây chẳng qua là ngộ biến tùng quyền, ta cũng không có cách nào."

"Thế nào một tạm thích ứng pháp?"

Mộ Tiêu Chiêu tiến đến bên tai hắc y nữ tử, đem kế hoạch của chính mình nói. Hắc y nữ tử sau khi nghe xong, lửa giận cuối cùng cũng tiêu mất.

"Coi như ngươi có chút bản lãnh, giải thích này ta nhận, bất quá ngươi còn phải làm một chuyện, mới có thể chứng minh thanh bạch của ngươi."

"Chỉ cần là ta có thể làm được…"

"Ngươi đương nhiên có thể làm được, không phải là đã làm đã làm rất nhiều lần rồi sao?"

Hắc y nữ tử vừa nói, một bên giữ lại cổ tay của, trong tay sinh ra môt cây chủy thủ, quay cổ tay của nàng chính là rạch một cái. Vừa băng bó vết thương lần thứ hai bị rạch ra, vải vụn chậm rãi bay xuống, Mộ Tiêu Chiêu đau đến nước mắt rơi xuống." Hắc y nữ tử mượn huyết nàng chảy xuống, thấy hình dạng của Mộ Tiêu Chiêu, nói rằng: "Ngươi không muốn để cho nàng chết không có chỗ chôn?"

"Muốn!"

"Vậy chịu đựng!"

Mộ Tiêu Chiêu không nói chuyện

Ngày thứ hai, kinh thành một người đến người đi trong hẻm nhỏ, một nam tử trung niên thúc xe đẩy, chính cản phương hướng của Lân vương phủ.

Nam tử họ Vương, tuy rằng còn chưa lão, nhưng hàng xóm sát vách đều gọi hắn lão Vương, hắn là một trong người cung cấp rau xanh cho vương phủ.

Mỗi một ngày, lão Vương cũng sẽ chọn lựa ra rau dưa tốt nhất, dùng xe đẩy, đưa đến trắc môn vương phủ. Đôi khi hắn chỉ cần đi một chuyến, đôi khi hai ba chuyến. Đương nhiên, lão Vương là một là một người chăm chỉ, hắn bất tại hồ chạy mấy chuyến, chạy tới đều là tiền a!

Ngày hôm nay, lão Vương thường lui tới thúc xe đẩy cản vương phủ.

Vương phủ trắc môn là chỗ một người đến người đi, cho nên người bên trong Lân vương phủ ra ngoài chọn mua, đều là từ cánh cửa này ra vào.

Đến địa phương, lão Vương đưa tay gõ cửa một cái, dắt tiếng nói: "Mở cửa, ta là lão Vương, đến đưa thức ăn!"

Hắn ba ba vỗ vài cái lên cửa, đợi một hồi, cửa mở, một lão nhân xuất hiện ở phía sau cửa.

Lão nhân giữ cánh cửa này rất lâu rồi, thân thể hắn khoẻ mạnh, liền thủ ở chỗ này. Hắn cùng lão Vương cũng rất quen thuộc, lúc này cười ha hả nói: "U, bên ngoài nóng chứ, nhìn ngươi mệt, chạy đầu đầy mồ hôi."

Lão Vương hàm hậu cười: "Ha hả, đúng vậy, thật nóng, cũng không mệt."

Lão nhân lắc đầu: "Còn nói không phiền lụy mệt, mặt đều hồng thành như vậy."

Hắn nói xong đóng cửa lại, cho người gợi người của trù phòng. Lão Vương dựa vào xe đẩy, tiếp tục ở bên

ngoài chờ.

Cửa lần thứ hai thời gian, xuất hiện không chỉ là lão đầu mới vừa trông cửa, còn nhiều hơn một thanh niên nhân. Lão Vương đem xe đẩy đẩy một cái vào trong, bắt đầu hướng người trẻ tuổi kia mang tới cái sọt, sắp xếp không bao lâu.

Trong lúc này, lão đầu trông cửa lại nhìn chằm chằm vào lão Vương, tựa hồ có cái sự tình gì nghĩ không hiểu.

Sắp xếp xong, lão Vương rốt cục không nhịn được, hỏi hắn: "Trên mặt ta trường hoa là làm sao?"

Người trẻ tuổi kia nghe xong, cũng hướng mặt của lão Vương nhìn, đột nhiên hắn trợn to mắt, chỉ vào lão Vương vấn: "Ngươi, trên mặt ngươi lớn lên là cái gì?"

Lão Vương bị hỏi đến mạc danh kỳ diệu: "Trên mặt ta? Hắn đưa tay sờ một cái, mò thấy thứ nhô ra, như là dài không ít bọc."

"Lão đầu tử ta đã thấy cái này! Đây là bệnh đậu mùa a!"

Lão đầu trông cửa tìm thời gian lâu như vậy, cuối cùng cũng hiểu rõ dị thường của lão Vương, trên mặt hắn đó không phải là chạy đỏ, mà là bị bệnh đậu mùa!

"Bệnh đậu mùa?" Người lấy thức ăn sửng sốt, chờ hiểu được, hắn đột nhiên đẩy cái sọt trước mắt, kêu to lên, "Ngươi… Ngươi đừng tới đây… Là bệnh đậu mùa a! Ta muốn chết! Ngươi yêu tinh hại người này!"

"Mau! Mau đóng cửa! ném thức ăn ra, đều ném hết!"

Người thu thức ăn ném cái sọt ra ngoài, còn đối với lão Vương rống: "Mau cút ra, đừng tới đây hại nhân!"

Có thể là quá hốt hoảng, sọt lật, rau dưa bên trong rơi xuống, Lão Vương bối rối, hắn bất quá như bình thường đưa rau, thế nào liền như vậy?

Hắn không tin, điều đó không có khả năng!

"Ồn ào cái gì! Lão tử chuyện gì cũng không có!" Lão Vương hét lớn.

Người thu thức ăn mặc kệ hắn nói cái gì, chỉ để ý đống cửa, muốn cho tai họa này rời xa vương phủ! Lão Vương lại không chịu, trái lại rống càng lúc càng lớn.

Thị vệ của vương phủ bị kinh động, bắt đầu chạy tới bên này. Mà ở bên ngoài trên đường, lui tới người qua đường thấy bọn họ thôi chen, cho là có náo nhiệt xem, ai biết tới gần vừa nghe, má ơi, bệnh đậu mùa a!

"Có người nhiễm bệnh đậu mùa rồi, mọi người chạy mau a! Không chạy mất mạng a!"

Một truyền mười, mười truyền một trăm, những lời này rất nhanh thì ở trên đường chung quanh truyền đi, lại dọc phố rơi vào rồi trong tai nhân gia phụ cận, như thế chăng khuếch tán ra. Phỏng chừng tiếp qua không lâu sau, liền sắp truyền khắp toàn bộ kinh thành.

99. Chương 99: Công Chúa Lai Ý

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Lúc này, này trong hẻm nhỏ náo nhiệt một mảnh hỗn loạn.

Tất cả mọi người nghĩ nhanh lên một chút đào tẩu, nhưng bọn hắn ít nhiều cũng có một số thứ phải chọn phải gánh, trên đường lại có một chút nữ nhân hài tử, vì vậy ngươi đụng đụng ta, ta chen chen ngươi, một mảnh loạn thất bát tao. Không bao lâu, còn vang lên tiếng kêu thảm thiết, có người bị chen ngã xuống đất, trọng trọng đạp chân! Đây hết thảy đầu nguồn —— vị lão Vương kia lại không biết đi đâu.

Tại đây trong hỗn loạn, có một chiếc xe ngựa bị đoàn người hốt hoảng ngăn chặn, thị vệ đi cùng cẩn thận che chở mã xa, rất sợ có người nhân cơ hội quấy rối.

Lúc này mành mã xa vén lên, khuôn mặt tiếu lệ của Nam Minh Châu xuất hiện ở trước cửa sổ.

Nàng chỉ một danh thị vệ, ra lệnh: "Ngươi đi xem chuyện gì xảy ra."

Thị vệ kia tiện tay kéo một người thất kinh, đối phương căn bản vô pháp trả lời vấn đề của hắn, một trận cưỡng bức lợi dụ, trong miệng hắn mới gián đoạn toát ra mấy từ: "Vương phủ… Bệnh đậu mùa…."

"Trong vương phủ nháo thiên hoa?"

Nam Minh Châu bỏ rèm cửa sổ, liền muốn chui ra ngoài. Thị vệ trưởng của nàng ngăn cản nàng, khuyên nhủ: "Công chúa, chuyện liên quan đến tính mạng, thỉnh công chúa cho phép thuộc hạ quay đầu lại hồi cung."

"Không cho phép!" Nam Minh Châu quát dẹp đường, "Bổn công chúa đến nơi này chính là gặp Lân vương, không thấy được người, bổn công chúa không quay về."

Tiếng nói thanh thúy của nàng, âm lượng cũng không nhỏ, hai chữ "Công chúa" làm người khác chú ý, cư nhiên cũng hấp dẫn chú ý của ít người. Dưới chân hoàng thành, công chúa xuất hành cũng không ngạc nhiên, bất quá có thể nhìn thấy dù sao cũng là ít. Còn nữa nhìn y phục nàng hoa lệ, mã xa cùng thị vệ đều là không giống người thường, có người liền tò mò nhìn nàng chằm chằm.

"Thế nhưng công chúa, bệnh đậu mùa không phải là đùa giỡn, vì an toàn của công chúa..."

"Lân vương phủ nháo thiên hoa, bổn công chúa làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Ngày hôm nay ta nhất định phải đi vào, chỉ có hắn an toàn, bổn công chúa mới yên tâm!"

Nam Minh Châu cùng thị vệ ngươi nói một câu ta nói một câu, một người muốn đi, một người muốn giữ lại, hai người cứ như vậy giằng co hồi lâu.

Trong Lân vương phủ, việc bệnh đậu mùa đưa tới **, lão đầu thủ vệ kia và tiểu tử thu rau lập tức bị cô lập.

Cố Viễn dẫn người đi vào trắc môn điều tra, phát hiện phía ngoài rối loạn, xuất động hộ vệ của vương phủ điều tiết trật tự, đem người bị thương tiễn đến y quán cứu trị.

Tự nhiên, hắn cũng nhìn thấy mã xa của công chúa Đông Sóc.

"Công chúa, thỉnh lập tức trở về cung, bất kể có phải hay không là bệnh đậu mùa, ở đây hôm nay cũng không an toàn."

Nam Minh Châu không cố ngăn cản của thị vệ, từ trên xe ngựa nhảy xuống tới: "Bổn công chúa lo lắng của của Lân vương, muốn gặp Vương gia các ngươi, ai dám ngăn trở?"

Cố Viễn còn muốn nói nữa, thị vệ của Nam Minh Châu đột nhiên động, trong miệng nói "Công chúa không thể" Các loại lời, nhìn như muốn ngăn trở lối đi của Nam Minh Châu, thực tế đem lối đi của đám người Cố Viễn ngăn chặn.

Cố Viễn đối với lần này lòng biết rõ, cho nên thần tình lạnh xuống. Nếu không phải liên quan đến lui tới hai nước, hắn tuyệt sẽ không để cho những người này được như ý.

Nam Minh Châu thông suốt từ cửa nhỏ vào vương phủ, phía sau là một mảnh tiếng quát tháo.

Cố Viễn cười lạnh nhìn về phía người chặn ở trước mặt mình, vậy chính là thị vệ trưởng của Nam Minh Châu, hắn nói: "Cản đủ chưa? Ngươi là thị vệ trưởng của của, lúc này còn không mau đuổi theo, muốn bỏ nhiệm vụ sao?"

Thị vệ trưởng kia liếc hắn một mắt, sau đó vung tay lên: "Đi."

"Chậm đã," Cố Viễn rồi lại cản lại, "Nơi này là Lân vương phủ, ngươi muốn vào, chỉ có thể mang theo hai người."

Bên này hai ba hộ vệ phân cao thấp, bên kia Nam Minh Châu đã thuận lợi vào vương phủ.

"Cùng kế hoạch giống nhau như đúc!" Hài lòng hài lòng cười cười, "Kế tiếp nên đi phương hướng nào đây?"

Nàng đã tới nơi này, đối với bố cục nhất định hiểu, nhìn xung quanh một hồi, liền tìm được phương hướng. Đi qua tin tức điều tra có được, hơn nữa suy đoán của chính nàng, Nam Minh Châu xác nhận một phạm vi đại khái, nàng nhận định, Mộ Tiêu Thư là ở chỗ này!

Người như Nam Minh Châu vậy đột nhiên xuất hiện ở trong vương phủ, tự nhiên đưa tới chú ý của người chung quanh, nàng cũng không trốn, cứ như vậy nghênh ngang một đường xông thẳng. Nên rất nhanh, nàng đã bị hộ vệ ngăn lại.

"Ngươi là ai? Tại sao lại xuất hiện ở vương phủ nội?"

"Cái này phải hỏi thống lĩnh của các ngươi, tránh ra!"

Nam Minh Châu mang Cố Viễn ra rồi, đáng tiếc hộ vệ trong phủ không mua trướng, bọn họ cũng không phải dễ lừa dối. Của của Nam Minh Châu lần thứ hai bị ngăn cản.

"Cô nương chờ, ta đây phải đi thỉnh giáo thống lĩnh, nhưng trước khi có kết quả, thỉnh cô nương trước nghỉ ngơi một hồi."

Nghỉ ngơi, chính là để cho nàng đừng có chạy lung tung, Nam Minh Châu không chờ nổi, nàng phải tốc chiến tốc thắng. Tay nàng sờ lên cổ của mình, nhẹ nhàng rút, trên tay sinh ra một hoa tai, vòng trang sức tế tế lộ một cái ấn nhỏ.

"Ấn của Đông Sóc công chúa ở đây! Bổn công chúa lo lắng Vương gia nhà ngươi, cố ý đến xem hắn, ai dám ngăn cản ta?"

Hộ vệ kia tỉ mỉ kiểm tra tiểu ấn, nhìn qua đích thật là đúng, hơn nữa nhìn tính tình của nàng, cũng cùng miêu tả của những người khác rất giống, những hộ vệ này không khỏi có chút khó khăn.

Lúc Nam Minh Châu biểu lộ thân phận, liền không hề quản bọn họ nghĩ như thế nào, chỉ liên tiếp hướng mục đích của chính mình đi. Đám hộ vệ này không dám ngăn trở, không thể làm gì khác hơn là đi theo phía sau của nàng, đồng thời cho người nhanh đi hội báo Đàm Hạo Uyên.

Nam Minh Châu một mặt cảm khái thân phận của mình dùng thật tốt, một mặt rất nhanh đi ở phía trước, không thấy một đoàn phía sau.

Đàm Hạo Uyên thu được tin tức, chỉ nói một câu nói: "Tùy nàng đi, nhìn nàng một cái muốn giở trò quỷ gì."

Có câu này dẫn đường, Nam Minh Châu càng phát ra thông suốt, vì vậy không lâu sau, nàng xuất hiện ở trong tòa viện kia của Mộ Tiêu Thư.

Nàng không nhìn tất cả trong viện, thẳng tắp đến trước nhà chính trong viện, đợi nàng hào hứng đẩy cửa phòng ra, đầu tiên nhìn thấy đó là gương mặt lạnh lùng của Đàm Hạo Uyên.

Nam Minh Châu sửng sốt một chút, hưng phấn trên mặt dần dần rút đi.

"Ngươi… Ngươi thế nào ở chỗ này?" Nàng ngu hồ hồ vấn.

"Bổn vương ở trong vương phủ của mình, thiên kinh địa nghĩa. Trái lại công chúa, ngươi không lịch sự thông báo tự tiện xông vào vương phủ, xem ở đây là địa phương nào? Lại có từng đem Bắc Vọng ta để vào mắt? Đức hạnh của Đông Sóc công chúa nguyên lai giống như ngươi như vậy?"

Đàm Hạo Uyên một phen lời nói khiến sắc mặt Nam Minh Châu trắng bệch, nhưng vẫn là mạnh miệng nói: "Bổn công chúa nếu không lo lắng ngươi, lại làm sao sẽ làm ra bực lỗ mãng này? Nghe nói vương phủ nháo thiên hoa, bổn công chúa cũng dám đi vào nhìn ngươi, ngươi ngược lại, không biết người hảo tâm!"

Lúc này Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh đều ở trong phòng, thời gian hộ vệ vương phủ đến đây hồi báo, các nàng đều nghe thấy được.

"Vương phủ thế nào nháo thiên hoa?" Khởi Thanh nhỏ giọng nói.

Chỉ có Mộ Tiêu Thư đối với lần này lòng biết rõ. Bệnh đậu mùa a, nhiều ngày như vậy, lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, chỉ có công chúa này còn không có buông tha.

Chỉ nghe bên ngoài lại có thanh âm truyền đến, Đàm Hạo Uyên nói: "Nếu vương phủ nguy hiểm như vậy, bổn vương thì càng không thể để cho công chúa ở đây. Người đến, tiễn khách!"

"Chậm đã! Ta…" Nam Minh Châu đột nhiên nhớ tới mục đích của chính mình, nàng còn muốn vào xem!

Theo lý thuyết, ngôi viện này không phải là chủ viện, Đàm Hạo Uyên không nên ở chỗ này. Nên nói, lúc này có cổ quái phát sinh. Nam Minh Châu phân tích như vậy, đã muốn xông vào bên trong. Đáng tiếc đã không phải là mới vừa rồi, Đàm Hạo Uyên hạ lệnh —— tiễn khách!

Trước còn quy củ, thậm chí bọn hộ vệ có chút vô năng, lúc này cũng thay đổi cũng thay đổi cái khuôn mặt. Bọn họ chặn lối đi của Nam Minh Châu, để cho nàng không chỗ có thể trốn, chỉ nói là: "Công chúa thỉnh."

Nam Minh Châu mặc kệ vãng bên phải hay là đi phía trước, đều là người, còn đều là nam nhân. Dù cho nàng nhào tới, cũng chưa chắc có thể đánh tách được một con đường. Dù cho nàng xông phía trước, vậy phía sau còn đứng người thứ hai người thứ ba còn đứng. Mà Đàm Hạo Uyên dù bận vẫn ung dung ngồi, tĩnh chờ hộ vệ "Tiễn khách".

Nam Minh Châu phát khởi tính tình, đối Đàm Hạo Uyên nói: "Ngươi chờ, ta đi nói cho phụ hoàng ngươi biết!"

Loại tiểu hài tử này chính là lời nói quả thực muốn cho nhịn không được cười, Đàm Hạo Uyên lạnh lẽo nói: "Hảo, bổn vương chờ."

Nam Minh Châu xoay người, đi ra phía ngoài. Dù sao nàng đều đã tới một chuyến, cũng không phải bị động không có biện pháp nào. Nghĩ vậy, khóe môi của nàng một cong.

Mộ Tiêu Thư, cuộc sống an nhàn của ngươi sắp chấm dứt.

Lúc này, Cố Viễn mang theo ba danh hộ vệ của Nam Minh Châu tới rồi, cũng không biết cuối cùng bọn họ là thương lượng thế nào. Kết quả vừa mới tiến đến, lại phải tiễn ngươi xuất môn.

Nam Minh Châu nhiệt nhiệt nháo nháo xông vương phủ một hồi, cái mông chưa từng ngồi đến băng ghế, đã bị mời đi ra ngoài.

Nàng đi rồi, Cố Viễn hướng Đàm Hạo Uyên hội báo, cái kia chuyện của lão Vương tiễn rau kia.

"Thuộc hạ phái người đi tìm hắn, bệnh đậu mùa không biết thật hay giả, chỉ có tìm được lão Vương mới có thể phán đoán."

Nơi cửa nhỏ gây ra sự kiện bệnh đậu mùa, Nam Minh Châu đã đến, đây chỉ là đúng dịp sao? Đàm Hạo Uyên luôn cảm thấy hai chuyện này liên quan đến nhau.

"Thuộc hạ có một thỉnh cầu."

"Nói."

"Thỉnh chủ tử tạm thời ly khai vương phủ, đi biệt uyển Anh Nguyên trước, xác định vô sự mới trở về."

Đàm Hạo Uyên trầm ngâm, chuyện liên quan đến an nguy, hắn đích xác cần phải thi cho thật tốt. Nhưng

vừa lúc đó, phòng trong truyền đến cười khúc khích.

Mộ Tiêu Thư một bước nhất, từ hòng trong đi ra.

Thân thể của nàng có chút hư, đến bước đi đều có chút cực khổ. Bất quá chỉ cần hoạt động nhiều một chút, không bao lâu nữa triệt để khôi phục.

"Không cần rời phủ phiền toái như vậy, đây căn bản cũng không phải là bệnh đậu mùa."

Cố Viễn sửng sốt, nghĩ thầm hắn người phát hiện điều tra này cũng đều không thể xác định, một mình ngươi một người ngồi trong phòng có thể phán đoán ra? Đây là cái gì với cái gì a. Không phải là hắn dĩ hạ phạm thượng, đây thực sự không hợp a.

Đàm Hạo Uyên đứng dậy đỡ Mộ Tiêu Thư, đưa tay ôm, để nàng dựa ở trên người mình.

Mộ Tiêu Thư đưa tay vỗ hắn vài cái, tức giận nói: "Ai cần ngươi đỡ, ta muốn hoạt động gân cốt một chút! Bỏ đi bỏ đi, vướng chân vướng tay."

Mặt của Đàm Hạo Uyên đen đen, Cố Viễn đứng ở đằng kia cười trộm. Hảo tâm làm chuyện xấu, còn bị người ghét bỏ thành như vậy, nhìn Vương gia này làm a.

Đàm Hạo Uyên Không nghe, lực đạo trên tay trái lại lớn hơn, mang theo Mộ Tiêu Thư về tới vị trí mới vừa rồi, để cho nàng ngồi ở… Trên đùi… Mình…

Khóe miệng Cố Viễn quất thẳng tới, mắt thấy chủ tử nhà mình cử chỉ bất nhã như thế, chỉ có thể tự thôi miên mình hắn không thấy gì cả, đầu rũ xuống 45 độ, tránh cho lần thứ hai thương tổn.

Mộ Tiêu Thư cảm giác có chút không được tự nhiên, lúc này Đàm Hạo Uyên vấn: "Nàng vì sao khẳng định như vậy?"

"Nói chung tin tưởng lời nói của ta, đó là một loại độc dược, có thể cho xuất hiện bệnh trạng như nhiễm bệnh đậu mùa."

100. Chương 100: Thiên Tử Chi Nộ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên trầm ngâm chỉ chốc lát, lại hỏi: “Nàng gặp qua?”

“Không sai.” Mộ Tiêu Thư thốt ra.

“Lúc nào?”

Lúc này Cố Viễn đã đem đầu thấp đến càng thấp, Mộ Tiêu Thư tựa hồ còn không có phát hiện xuất hiện ở đâu, Cố Viễn quen thuộc Đàm Hạo Uyên rất rõ ràng, Đàm Hạo Uyên nổi giận.

“Ngay sau khi rời khỏi, ở… Trong cung của Liễu phi nương nương.”

“Liễu phi… Hảo, bổn vương nhớ kỹ.”

Lần trước Mộ Tiêu Thư bị hạ độc, đã là ngầm chịu đựng, không có cách nào khác cùng người nói.

Thứ nhất nàng không có trúng độc, thứ hai trước nàng đến cung của hoàng hậu, lại đến chỗ Liễu phi, hơn nữa hai cái địa phương đều ăn uống. Nếu như chuyện này nháo lên, liền nhất định sẽ dính dáng đến hoàng hậu, vậy sinh ra phiền phức.

“Ta đoán, vị công chúa kia lập tức sắp áp dụng hành động, chúng ta chờ xem đi.”

Ngay khi Nam Minh Châu rời đi không lâu, công công Lưu Như Phúc mang theo thánh dụ vội vã rời cung, đi tới vương phủ.

“Hoàng thượng có lệnh, để Lân vương tức khắc ly khai vương phủ tiến cung tị họa, đợi được sự tình dẹp loạn, điều tra rõ chân tướng mới trở về.”

Động tác của Nam Minh Châu quả nhiên rất nhanh, lập tức đi ngay tìm hoàng thượng, bằng không một chuyện tình phát sinh tại hẻm nhỏ, dù cho kinh thiên động địa như thế nào đi nữa, cũng không đến mức nhanh như vậy kinh động hoàng thượng.

Đàm Hạo Uyên đối với phương thức xử lý này không có ý kiến, nhưng hắn đối với Lưu công công rất có thành kiến.

” Lưu công công, bổn vương xuất môn cũng không cần tự có hộ vệ vương phủ hộ tống, không nhọc ngươi mang theo nhiều cấm quân đến đây như vậy đi?”

Lưu Như Phúc không một mình tới, hắn còn dẫn theo số cấm quân khả quan.

Ở Bắc Vọng, đây là một chi quân đội lệ thuộc hoàng đế, do hoàng đế trực tiếp thống lĩnh, phụ trách nội ngoại cung đình cùng với phòng thủ kinh thành. Đàm Hạo Uyên bất quá là xuất môn một chuyến, đâu cần dùng tới những người này? Chính hắn có người!

Lưu Như Phúc thở dài nói: "Không dối gạt Vương gia, việc này là có duyên cớ. Hoàng thượng xác thật tin tức xong, trong vương phủ đã có người nhiễm thiên hoa, vì để tránh cho tình hình bệnh dịch truyền bá, lúc này mới xuất hạ sách này, thỉnh Vương gia thông cảm khổ tâm của hoàng thượng."

Quả thật, hoàng thượng khổ tâm là không thể không thông cảm.

Đàm Hạo Uyên nheo mắt lại vấn: "Trong Lân vương phủ, người phương nào nhiễm thiên hoa? Bất quá là một hồi trò khôi hài ở cửa. Ngoại nhân nghe nhầm đồn bậy thì thôi, thế nào còn có người truyền lời đồn đến trong lỗ tai của phụ hoàng? Lưu công công, thỉnh nói cho bổn vương người kia là ai, bổn vương trái lại muốn gặp hắn một lần!"

"Vương gia bớt giận, việc này việc này liền biết thật giả, còn thỉnh Vương gia phối hợp, hoàng thượng còn ở trong cung chờ tin tức của lão nô."

Lưu Như Phúc nói xong, đem một phong thư giao trên tay của Đàm Hạo Uyên, đó là hoàng đế tự tay ký tên.

Lục soát vương phủ không phải là việc nhỏ, nhưng hoàng thượng muốn tra, nhất định phải tra!

Đàm Hạo Uyên không cần phải nhiều lời nữa, chỉ nói cần chuẩn bị một chút. Lưu Như Phúc nói đó là khẳng định, chính là tốt nhất phải nhanh một chút, đợi càng lâu càng nguy hiểm.

Không lâu sau, Đàm Hạo Uyên liền chuẩn bị xong, do hộ vệ của vương phủ hộ tống, hướng hoàng cung đi.

Lưu Như Phúc bắt đầu răn dạy thống lĩnh cấm vệ quân: "Đây là Lân vương phủ, tuy nói là tra người, nhưng phải cần cẩn thận, không thể động một phần bên trong dù chỉ là nhỏ nhất, minh bạch ý tứ của bổn công công không?"

Thống lĩnh gật đầu. Hắn chỉ là một trong hơn mười thống lĩnh, cấp trên còn có mấy cái quan đè nặng. Mà vị Lưu công công này, tuy rằng thân là công công, cũng là người thân cận nhất bên người hoàng đế. Thậm chí ngay cả bất kỳ một phi tần nào, cũng không bằng hắn làm bạn hoàng đế thời gian dài.

Vừa bắt đầu tuân hoàng thượng chi mệnh lục soát vương phủ, người bên kia vào cung rồi.

Đàm Hạo Uyên bị dẫn đến trước mặt của hoàng đế Đàm Diệu Thành, ở đây không chỉ là một mình hắn,

còn có Nam Minh Châu. Đàm Hạo Uyên gặp qua Đàm Diệu Thành, hờ hững đối với Nam Minh Châu.

Nam Minh Châu thấy hắn trái lại thật cao hứng, tựa hồ cuối cùng là yên tâm.

"Hoàng thượng, thấy Lân vương bình an vô sự, thật sự là chuyện tình không thể tốt hơn."

Đàm Diệu Thành cười ha hả, nói: "Hoàng nhi, còn không mau tạ ơn công chúa quan tâm? Nếu không có nàng sớm phát hiện dị dạng, trẫm còn bị mông tại cổ lí."

Hoàng thượng mang cười trên mặt, nhưng trong mắt lại không có, lời hắn nói càng không có.

Nếu nói dị dạng là chỉ cái gì, bị mông tại cổ lí là ai? Hoàng thượng một câu nói giấu diếm nhiều ý tứ như vậy, để Đàm Hạo Uyên một trận khó chịu.

"Phụ hoàng, nhi thần không hiểu. Lân vương phủ cũng không có bất cứ dị thường nào, lại thế nào mông tại cổ lí nói đến?"

Lúc này hoàng đế đến cười cũng không cười, hắn nghiêm mặt, khiển trách, "Lão thất, trẫm chưa bao giờ biết, ngươi đúng là người hành động theo cảm tình như vậy!"

"Nhi thần ngu muội, thỉnh phụ hoàng minh thị."

"Còn cùng trẫm trang!" Đàm Diệu Thành hiển nhiên là nổi giận, phẫn nộ quát, "Ngươi vì một nữ nhân, đến an nguy tự thân, đến của trẫm, thậm chí là an nguy của toàn bộ Bắc Vọng cũng không để ý sao?"

(Luna: nói qua nói là cũng là vì mình =.=)

Đây thật là một mũ thật lớn! Cứ như vậy đội lên trên đầu Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên.

Chớ nếu nói đến ai khác, khiếp sợ nhất là thuộc bản thân Đàm Hạo Uyên. Hắn thế nào không biết, hắn lúc nào làm chuyện hại nước hại dân bực này?

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên liếc mắt Nam Minh Châu bên kia một cái, nữ nhân này thật đúng là có chút thủ đoạn.

Nam Minh Châu tiến đến bên người của Đàm Diệu Thành nói: "Hoàng thượng bớt giận, hiện tại tai hoạ còn chưa tạo thành, người cũng đừng quá mức trách tội Lân vương."

"Công chúa chớ thay hắn nói! Trẫm chưa bao giờ có nhi tử không tiền đồ như vậy, quả thực vứt sạch mặt

của Bắc Vọng."

Trong lòng Đàm Hạo Uyên cười nhạt, nháo đến như vậy a, hấn vấn: "Phụ hoàng, nhi thần nếu là có sai, nhất định sẽ sửa, thỉnh phụ hoàng minh thị."

Đàm Diệu Thành cũng là thật nhanh bị Đàm Hạo Uyên làm khí nổ, lúc này, hấn cùng bản thân pha trò.

"Lúc đầu ngươi muốn thú Mộ gia chi nữ báo ân, trẫm không có phản đối. Hôm nay xem ra, đó là một quyết định trẫm sai nhất! Quyết định này để trẫm đều nhanh không biết nhi tử này rồi. Đế vương từng có, canh cai cải chi. Trẫm quyết định, thu hồi tứ hôn của đối với ngươi cùng Mộ gia nhị tiểu thư!"

Lời này vừa ra, trên mặt của Nam Minh Châu dần hiện ra vui sướng khó nén.

Không uổng phí nàng hao tổn tâm cơ, thận trọng, rốt cục vẫn phải để cho nàng đạt thành mục đích. Hôn này vừa lui, sẽ lại không có đạo lý định thân lần nữa, bởi vì bộ mặt của hoàng gia không cho lăn qua lăn lại như vậy! Nói cách khác, Mộ Tiêu Thư cũng không có cơ hội trở thành Lân vương phi nữa.

Bây giờ thật muốn nhìn nét mặt của nữ nhân kia một chút a, nàng có thể hay không trong cơn giận dữ? Có thể hay không thương tâm gần chết?

Nam Minh Châu tưởng tượng thấy đây hết thảy, chợt nghe thấy hoàng đế cho người bút mực hầu hạ.

Nàng nhất thời vui vẻ, liền mao toại tự đề cử mình: "Hoàng thượng, để Minh Châu mài mực cho ngươi một hồi thế nào? Minh Châu đi tới Bắc Vọng, vốn là muốn xúc tiến giao hảo của hai nước, coi như là thành toàn tâm ý của Minh Châu."

Hoàng đế nở nụ cười, nói: "Công chúa có lòng, Đông Sóc hoàng đế có ngươi một nữ nhi như thế, thực sự là hảo phúc khí, không giống bất tiêu tử của trẫm này!"

Đàm Diệu Thành nói xong, Đàm Hạo Uyên quỳ xuống trên mặt đất.

"Phụ hoàng, thỉnh tam tư. Tiêu Thư nàng vẫn chưa phạm sai lầm, vì sao phải đối với nàng như vậy? Một khi bị nhi thần từ hôn, ở Bắc Vọng nàng còn làm sao gả cho người? Nhi thần không muốn báo ân, trái lại thành hại nàng."

Hoàng đế từ trong lỗ mũi trọng trọng hừ một tiếng, đem bút trong tay ném trên mặt đất.

"Ngươi còn dám mở miệng? Là muốn tức chết trẫm sao?"

" Phụ hoàng, nhi thần tự nhận cũng không có làm sai chuyện gì, không thẹn với lương tâm! Nàng cũng

không sai, không nên bị đối đãi như vậy."

Nam Minh Châu chen miệng nói: "Vương gia, ngươi làm sao có thể cùng phụ hoàng của mình tranh luận? Vẫn là nhanh lên nhận thức sai đi. Thân là phụ tử, nào có thù gì."

Đàm Diệu Thành ước chừng là bị Đàm Hạo Uyên khiến cho giận điên lên, cư nhiên một câu nói cũng chưa từng nói, chỉ là trừng mắt Đàm Hạo Uyên.

Đối mặt Đàm Diệu Thành, Đàm Hạo Uyên là cung kính. Thế nhưng đối Nam Minh Châu, hắn lại bất đồng.

Ánh mắt sắc bén của Đàm Hạo Uyên nhìn Nam Minh Châu, nói rằng: "Là ngươi giở trò quỷ, việc bệnh đậu mùa vừa ra, ngươi xuất hiện ở phụ cận, nào có trùng hợp như thế!"

"Làm càn!" Hoàng đế rốt cục nhịn không được, "Trẫm hôm nay cuối cùng cũng thấy rõ chân diện mục của ngươi."

"Phụ hoàng, xin không nên bị ngoại nhân mông tế!"

"Trẫm… Trẫm hôm nay giáo huấn ngươi một chút, ngươi không biết trời cao đất rộng. Người đến! Người đến!"

Đàm Diệu Thành tức tới cực điểm, mắt thấy một đám ngự tiền thị vệ tràn vào, Nam Minh Châu vội vã hoà giải: "Hoàng thượng, ngươi đừng nóng giận. Nếu Vương gia không phục, vậy không bằng để hắn mang người tới, nhìn hắn có dám hay không."

Đàm Diệu Thành quả nhiên cười lạnh nói: "Lão thất, nếu vị hôn thê của ngươi vô tội, vậy hãy để cho nàng tới gặp trẫm một mặt đi."

Đàm Hạo Uyên cúi đầu xác nhận: "Nhi thần để cho nàng qua đây."

"Ngươi nói cái gì?" Lửa giận của hoàng đế chẳng những không có tiêu mất, trái lại càng thêm thịnh vượng, "Nàng thân nhiễm thiên hoa, ngươi còn dám để cho nàng lên điện, là hiềm trẫm sống không đủ dài?"

"Nàng chưa từng nhiễm thiên hoa."

"Còn dám nói dối! Minh Châu công chúa ở trong phủ ngươi tận mắt nhìn thấy, người bán hàng rong đưa rau cũng dính vào bệnh hiểm nghèo này. Hôm nay kinh thành lòng người bàng hoàng, cũng là bởi vì ngươi xuất phát từ tư tâm, chứa chấp một nữ nhân ngã bệnh! Các ngươi hỏi tâm một chút, đây sẽ hại bao nhiêu người!"

Ở Bắc Vọng, bệnh đậu mùa là không có thuốc nào cứu được. Vì vậy mà một khi có người nhiễm bệnh đậu mùa, liền phải nhanh xử lý một chút. Đối với người thường, xử lý phương thức chính là...thiêu! Mà có chút thế lực thì bị cách ly,

Về phần Mộ Tiêu Thư cái thân phận này, mặc dù không đến mức thiêu chết, nhưng hôn ước khẳng định bị hủy.

Nàng như chết cũng vậy thôi, nếu nàng sống, nhất định phải từ hôn. Bệnh đậu mùa khỏi hẳn chính là một mặt rỗ, làm sao có thể để người như vậy gả cho Vương gia?

Bắc Vọng sớm có tiền lệ, các tiểu thư muốn gả cho hoàng tộc, nếu bất hạnh dính vào bệnh đậu mùa, bước đầu tiên chính là từ hôn.

" Trẫm nguyên tưởng rằng ngươi là vì báo ân mới chịu thú nàng, ai biết ngươi đối với nữ nhân này yêu đến ngu muội! Dĩ nhiên đem người chứa chấp trong phủ, đến an nguy của mình cùng an nguy của Bắc Vọng cũng không để ý. Trẫm, thực tại thay ngươi hổ thẹn!"

Đối mặt nhất đại chỉ trích này, Đàm Hạo Uyên trầm mặc. Hoàng đế mắng kích động, rất mệt mỏi, chờ hắn suyễn qua khí. Đàm Hạo Uyên mới nói: "Phụ hoàng, nhi thần hà chí ngu dốt đến tận đây? Lại làm sao sẽ làm ra chuyện tình ngu không ai bằng?"

Đàm Diệu Thành sửng sốt, lời này của Đàm Hạo Uyên trái lại so với bất kỳ giải thích nào càng thêm có sức thuyết phục.

Chỉ cần người đầu óc bình thường một chút, sẽ không làm như vậy. Hắn là Vương gia, còn có thể thiếu một nữ nhân sao?

Lúc tức giận, Đàm Diệu Thành cuối cùng cũng ý thức được một điểm sai. Có thể, Đàm Hạo Uyên thực sự là bị oan uổng?

Nam Minh Châu thấy thế không ổn, vội vã thêm mắm thêm muối: "Bổn công chúa cũng không nghĩ ra, Lân vương của Bắc Vọng đúng là người si tình như vậy, thế nhưng tận mắt nhìn thấy, thực sự phải tin."

101. Chương 101: Tranh Nhãn Hạt Tử

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Đàm Diệu Thành mới vừa rồi là tiên nhân vi chủ, lúc này lòng nghi ngờ nổi lên.

Đàm Hạo Uyên nói: "Phụ hoàng, đợi người tới, phụ hoàng thấy liền biết."

Nam Minh Châu cũng nói: "Đúng vậy, thấy liền biết."

Trong lòng nàng thầm nhũ, vì sao Đàm Hạo Uyên tự tin như vậy? Chẳng lẽ hắn đùa bỡn, có thể có thể sự thực? Nếu như là như vậy, nhất định phải vạch trần tại chỗ, để Mộ Tiêu Thư vạn kiếp bất phục!

Mà Đàm Hạo Uyên… Đem một nữ nhân nhiễm thiên hoa đưa đến trước thánh giá, đây cũng là tội lớn a! Phỏng chừng ngày của hắn cũng không dễ chịu lắm.

Bất quá Nam Minh Châu bất tại hồ, chỉ cần hắn, quản hắn nghèo túng hay không.

Hai người nhất trí đồng ý, Đàm Diệu Thành cũng đã nhìn ra, trong hai người này sẽ có một người nói dối. Hắn mở miệng phân phó nói: "Đi thỉnh Mộ gia nhị tiểu thư lên điện."

Đàm Hạo Uyên cười bổ sung: "Phụ hoàng, nàng theo nhi thần tới, hiện tại đang chờ bên ngoài cửa cung."

Cửa hoàng cung, Khởi Thanh ở trong xe ngựa vì Mộ Tiêu Thư chải đầu. Bên người các nàng có một nhìn qua như là y phục hộ vệ vương phủ xốc xếch.

"Thật phiền phức, còn phải thay đổi y phục chạy ra ngoài, kết quả còn phải ở trong xe ngựa chải đầu."

Mộ Tiêu Thư một bên oán giận, một bên cầm gương đồng soi. Cái gương này nàng cũng muốn thổ cái rãnh, thấy không rõ a!

Khởi Thanh đem một cây trâm cấm lên búi tóc của Mộ Tiêu Thư, nói: "Xong rồi."

Mộ Tiêu Thư ừ một tiếng, Khởi Thanh bắt tay vào thu thập thứ bên trong xe ngựa, đem chúng nó toàn bộ cất xong.

Qua không bao lâu, có một tiểu thái giám tìm tới. Mộ Tiêu Thư không đợi hắn nói, liền xuống xe ngựa: "Ngươi là tới tìm ta đi, hoàng thượng triệu kiến?"

Vậy tiểu thái giám bị hỏi đến ngẩn ra, liên tục gật đầu: "Mời theo tiểu nhân vào cung."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, ngủ bảy ngày để cho màu da của nàng có chút tái nhợt, nhưng cư nhiên lại thêm phần mỹ, để tiểu thái giám nhìn có chút ngượng ngùng.

Mộ Tiêu Thư bị dẫn tới trước mặt hoàng đế, nàng dịu dàng hạ bái, động tác mềm nhẹ, dáng người thướt tha. Da như tuyết, tóc như mực, nơi nào có nửa phần cái bóng của bệnh đậu mùa?

"Thần nữ bái kiến hoàng thượng, nguyện ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

Đàm Diệu Thành mắt thấy nữ tử trước mặt này, hắn suýt tý nữa quên mất mục đích bản thân tuyên nàng tiến cung. Nàng nhã nhặn lịch sự, nàng trang nhã, nàng chuyên gia, nàng tú lệ. Bất luận thấy thế nào, nàng cũng xứng đôi Lân vương Đàm Hạo Uyên.

Đương nhiên, Đàm Diệu Thành không biết, những thứ này cũng chỉ là trang ở trước mặt hắn mà thôi.

"Bình thân đi."

"Tạ ơn hoàng thượng."

Đàm Diệu Thành nhìn về phía Nam Minh Châu, thanh âm có chút lạnh: "Minh Châu công chúa, đây là có chuyện gì?"

Nam Minh Châu chợt phản ứng kịp, điều đó không có khả năng a, mặt của nàng làm sao sẽ sạch sẻ như vậy, làm sao sẽ có không thứ gì? Dược nàng hạ vô giải, chưa từng có người phối được giải dược, chẳng lẽ đã bị Mộ Tiêu Thư đụng phải, cái vận cứt chó như vậy sao?

"Ta rõ ràng thấy… Ta không tin! Ta muốn tra một chút!"

Hoàng đế Đàm Diệu Thành lúc này đối với Nam Minh Châu đã không thể nào tín nhiệm. Bởi vì nàng, hắn nghĩ sai chân tướng của chuyện, cũng sẽ theo mất mặt, còn mắng nhi tử của mình một trận.

"Đã làm sai điều gì, phải để công chúa tra." Mộ Tiêu Thư cười nhạt nói.

Đàm Hạo Uyên tiếp lời nói: "Nàng muốn tra liền để cho nàng tra đi."

Nam Minh Châu đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, một đôi mắt chặt chẽ nhìn chằm chằm mặt của nàng, tựa hồ phải xuyên thấu tầng da kia, thấy bên trong. Thế nhưng nàng xem một lát, cũng không có phát hiện dị thường gì.

Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư rất trơn truột, không có bất kỳ thứ gì nhô ra, không giống như là kinh qua hình dạng ngụy trang. Đường nhìn đảo qua tay một mảnh trắng nõn lộ ở bên ngoài, không có gì cả. Nam Minh Châu vươn tay, sờ mặt của Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư không có né tránh.

Vào tay một mảnh trắng mịn, mặt cũng tìm không được bất luận vết tích gì. Nam Minh Châu nóng nảy,

điều đó không có khả năng a!

"Ngươi kiểm tra xong chưa?" Mộ Tiêu Thư nói.

Nam Minh Châu nhỏ giọng nói: "Ngươi làm cái gì?"

"Cái này nên do ta tới hỏi, công chúa cần nói xấu ta như vậy?"

Mộ Tiêu Thư cũng không có đè thấp âm lượng, cho nên những lời này rõ ràng truyền đến trong tai của hoàng đế Đàm Diệu Thành. Lúc này sắc mặt của Đàm Diệu Thành phi thường khó coi, bởi vì hắn bị Nam Minh Châu hại thảm!

Ngày hôm nay Nam Minh Châu chạy đến trước mặt hắn, nói nàng ở bên trong Lân vương phủ phát hiện một bệnh nhân nhiễm thiên hoa, chính là Lân vương phi chưa qua cửa!

Nàng nói khẩn thiết như vậy, lại khẳng định như vậy. Đàm Diệu Thành tin lời của nàng. Hắn lúc này hạ lệnh cho người đem Đàm Hạo Uyên tiến cung, lục soát Lân vương phủ, tìm cho ra người kia.

Kết quả một trận bận việc như thế, phát hiện căn bản không có việc này, điều này làm cho hắn làm sao xuống đài?

Nếu như Nam Minh Châu không phải là Đông Sóc công chúa, vậy hắn khẳng định trực tiếp gia hình rồi! Nói xấu một vị Vương gia này là không thể nhịn Hắn còn có thể đi qua xử trí tiểu nhân, vãn hồi mặt của mình. Nhưng hết lần này tới lần khác Nam Minh Châu là Đông Sóc công chúa.

"Minh châu công chúa, việc này ngươi phải như thế nào giải thích với trẫm?"

Nam Minh Châu gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, thấp giọng nói: "Đó là… Đó là ta nhìn lầm."

Nàng nói nàng nhìn lầm rồi. Nhất thời, cà một chút, có ba ánh mắt toàn bộ nhìn thẳng Nam Minh Châu.

"Công chúa hảo nhãn lực, đều có thể nhìn lầm, còn vừa vặn sai đến trên đầu của ta."

Đàm Hạo Uyên nói: "Công chúa nhìn lầm, lãng phí nhiều thời gian của phụ hoàng một cách vô ích như vậy, để hắn lo lắng an nguy của bổn vương. Sau lại càng xuất động cấm quân, hiện tại trong vương phủ của bổn vương cũng không biết thành bộ dáng gì nữa. Công chúa, ngươi nguyện ý rồi chưa?"

Đối mặt những chỉ trích này, Nam Minh Châu không lời nào để nói, chỉ có thể tức giận nói rằng: "Ai chưa một lần nhìn lầm, ta chính là ta chính là quá nghĩ đến an nguy của Lân vương, lúc này mới trong hoảng loạn nhìn lầm. Các ngươi lúc gấp, chẳng lẽ sẽ không sai lầm sao?? Ta nghe nói vương phủ nháo thiên hoa,

từ lâu sợ rối loạn đầu trận tuyến."

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên quen biết mà cười, mạnh như thế đều nói được, không phải Nam Minh Châu cũng không làm được chuyện này.

Bất quá giải thích này tuy rằng không xong, chí ít coi như là một lời giải thích.

Đàm Diệu Thành hô một người đến, nghiêm mặt nói: "Đến Lân vương phủ hạ lệnh, trẫm muốn triệu hồi cấm quân, vương phủ nội từng ngọn cây cọng cỏ, nếu là có lộn xộn, nhất luật truy trách."

Xong hắn hướng Nam Minh Châu nói: "Cách thời gian quốc yến bắt đầu còn có một chút, trẫm hy vọng công chúa có thể an tâm ở trong cung, bên ngoài không biết cất giấu loại hung hiểm nào, nếu như xảy ra chuyện, trẫm vô pháp đối phụ hoàng ngươi ăn nói."

Đây là ý tứ để Nam Minh Châu ít chạy loạn, ít gây chuyện.

Mộ Tiêu Thư lo âu nói: "Hoàng thượng, thần nữ biết có một loại bí phương, sau khi dùng có thể đưa đến mắt sáng. Kinh qua chuyện này, thần nữ thực đang lo lắng ánh mắt của công chúa, thỉnh công chúa cần phải dùng bí phương để mắt mau sáng."

Đàm Hạo Uyên hơi cúi đầu, độ cung giấu ở khóe miệng.

Mà Đàm Diệu Thành nhìn mình chằm chằm vị nhi tức tương lai này, nàng nói thật tình như thế, thành khẩn như vậy, biểu tình đúng chỗ như thế, hầu như làm cho không người nào có thể phán đoán nàng rốt cuộc là cố ý, hay là thật hay là thật đề nghị như vậy.

Chỉ có Nam Minh Châu nhận định Mộ Tiêu Thư là khiêu khích nàng, mới vừa nói bản thân "Nhìn lầm", thực sự vô pháp phản bác điểm này. Nam Minh Châu không thể làm gì khác hơn là đem khẩu khí này nuốt xuống, hung hăng trừng Mộ Tiêu Thư một chút.

Lúc này Đàm Diệu Thành nói: "… Nói có lý, thái y viện phỏng chừng có không ít phối phương, trì chút thời gian, cần phải để thái y nhìn một cái."

Hoàng đế đều nói như vậy, Nam Minh Châu không thể làm gì khác hơn là một trận cảm ơn, lại ứng thừa xuống tới.

Qua một đoạn thời gian, người hoàng đế đi ra đã trở về, cùng nhau trở về còn có công công Lưu Như Phúc.

"Như Phúc, tra được cái gì?"

Lưu Như Phúc hồi bẩm nói: "Hồi hoàng thượng, tất cả hạ nhân hộ vệ trong vương phủ đều tra xét, nhưng... Không có phát hiện người theo như lời Minh Châu công chúa nói." Hắn nói xong liếc nhìn Mộ Tiêu Thư.

Lúc đó hắn nhận được mệnh lệnh, còn không phải lục soát hạ nhân, hắn muốn tìm chính là Mộ Tiêu Thư! Thế nhưng người bị nhiễm thiên hoa trong miệng Minh Châu công chúa, hôm nay hảo đoan đoan đứng ở chỗ này, Lưu Như Phúc liền có thể đem sự tình đoán ra từ đầu đến cuối.

Hoàng đế ừ một tiếng, lại hỏi tình huống của Lân vương phủ, cấm quân thủ không tuân quy củ, có hay không lộng hư vật gì.

"Vô sự, trẫm thực sự hy vọng là nhìn lầm, mà không phải thực sự phát sinh."

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Hoàng thượng thánh minh."

Đàm Diệu Thành cảm giác được một điểm, nói tiếp: "Sự tình tuy rằng tra ra manh mối, nhưng này lão Vương vẫn phải là khiến cho chú ý. Nên lão thất, ngươi vẫn là dọn vào cung ở một hồi đi."

"Tạ ơn phụ hoàng quan tâm, nhi thần tuân mệnh."

"Lại nói tiếp, Mộ gia nhị tiểu thư ít tiến cung, không bằng cũng dọn đến. Chờ tin đồn qua đi, rời cung."

Mộ Tiêu Thư tạ qua ân điển của hoàng thượng.

Cuối cùng, Đàm Diệu Thành đối với Nam Minh Châu nói: "Minh Châu công chúa, tuy nói ngươi nhìn lầm, cũng coi như tình hữu khả nguyên, cảm thấy cảm thấy ngươi cần phải nhận lỗi."

Nam Minh Châu có điểm không vui, thế nhưng hiện tại nàng đuối lý, nếu là không làm ra chút biểu thị, sẽ bị hoàng đế ghét bỏ. Cho nên nàng đầu tiên là hướng Đàm Diệu Thành nói xin lỗi, lại hướng Đàm Hạo Uyên nói xin lỗi, đều rất chân thành. Cuối cùng nàng trước mặt của Mộ Tiêu Thư ——

"Lân vương phủ có phải có người lớn lên rất giống ngươi hay không?"

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, hiểuý của nàng. Nàng đây là muốn tối hậu quan đầu, trả lại hoa bãi cho mình a!

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Không có, trên đời này nào có ngươi giống nhau, ta lại không có tỷ muội song bào thai."

Nam Minh Châu ồ một tiếng, hiển nhiên không tin. Nàng lại hỏi: "Ngươi có đúng hay không có loại mặt nạ rất giống với ngươi?"

“Không có.”

“Không có khả năng a, nếu như cũng không có, ta làm sao sẽ nhìn lầm? Nói thật đi, một người sống, muốn nhìn trông nhầm thật không dể dàng.”

“Vậy sẽ phải vấn công chúa ngươi, một người sống không dễ dàng trông nhầm, ngươi là thế nào nhìn lầm? Từ trước ta còn tưởng rằng, chỉ có người mù mới có thể như vậy chứ.”

“Ngươi…” Nam Minh Châu trừng hai mắt, “Ta không so đo với ngươi.”

“Công chúa, đây cùng so đó không quan hệ, ngươi không phải là phải nói xin lỗi sao?”

Hoàng đế đang nhìn, Đàm Hạo Uyên cũng đang nhìn, Nam Minh Châu câu nhận lỗi này thực sự nói không nên lời. Thế nhưng nàng không nói, là không nói được, nàng phải nói.

Nàng nín nghẹn, rốt cục nặn ra ba chữ: “Xin lỗi.”

Âm lượng như văn, hầu như cho người không nghe được, lại hợp với biểu tình không hề ăn năn ý, ai sẽ tin đây là một đây là một nhận lỗi?

Đàm Hạo Uyên nói: “Công chúa tiếng xin lỗi này, vẫn là giữ lại cho mình dùng đi, bổn vương nhìn không ra thành ý chút nào!”

102. Chương 102: Thả Nàng Đi

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm “tôi không phải robot” -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Gương mặt của Nam Minh Châu phồng đến đỏ bừng, để cho nàng nói lại lần nữa, vậy còn không nếu như để cho chết!

Lúc này, Mộ Tiêu Thư nở nụ cười. Nàng móc khăn của mình, trên trán của Nam Minh Châu lau lau, nói: “Thế nào tất cả đều là mồ hôi? Nhận lỗi thì không cần. Ta không lạ gì.”

Nam Minh Châu trợn to mắt, lui về sau một bước dài, hoài nghi Mộ Tiêu Thư có đúng hay không có mao bệnh gìm cư nhiên lau mồ hôi…cho nàng? Chuyện này thấy Đàm Hạo Uyên cũng có chút há hốc mồm.

Mộ Tiêu Thư mặt mỉm cười, rất tự nhiên thu khăn vào.

Sự tình đến nơi này, không sai biệt lắm xem như là kết thúc. Đàm Hạo Uyên bị hoàng đế lưu tại trong cung nói, Mộ Tiêu Thư hồi hồi vương phủ thu dọn đồ đạc, chuẩn bị dọn vào ở trong cung một trận.

Thế nhưng nàng đến vương phủ, trực tiếp nghỉ ngơi trên tháp, vừa hướng Khởi Thanh hô mệt mỏi quá, một bên cứ như vậy đã ngủ.

Ngủ một giấc lúc tỉnh, Mộ Tiêu Thư cả người lười biếng, ăn vài thứ uống chút nước, trong vườn thưởng hoa, thuận tiện còn tản một hồi, chính là không đề cập tới chuyện thu dọn đồ đạc.

Mắt thấy thời gian cũng không còn sớm, Khởi Thanh nhắc nhở: "Tiểu thư, chúng ta còn phải chuẩn bị tiến cung, tuy nói trong cung cái gì cũng có, có chút đồ thường dùng vẫn là mang một chút."

Mộ Tiêu Thư bỉu môi một cái, nói: "Không cần chuẩn bị, không cần thiết tiến cung ở."

" Thế nhưng hoàng thượng nói…"

Mộ Tiêu Thư nhếch môi, cười đến rất giảo hoạt: "Vậy thì thế nào, ngươi chờ xem đi. Nghỉ ngơi đủ rồi, nên hoạt động gân cốt một chút."

Khởi Thanh bồi Mộ Tiêu Thư thư giãn thân thể, trong lúc Tống Tử Nho đã tới một lần, hỏi thăm tình huống của nàng, sau lại vội vã đi, nhìn qua hắn tựa hồ có chuyện gì bận rộn.

Mộ Tiêu Thư hoạt động xong, cho người chuẩn bị cho tốt nước nóng, ở bên trong mỹ mỹ một hồi.

Từ thùng tắm đi ra, lau sạch nước trên người, thay từng kiện xiêm y sạch sẽ. Thấy Khởi Thanh chuẩn bị xong y phục, nàng khoát tay áo nói: "Đổi một kiện, phải đoan trang hoa lệ chút, chúng ta còn phải tiến cung."

Y phục của Mộ Tiêu Thư mặc phân nửa, thì có nha hoàn chạy tới bẩm báo: "Trong cung có người đến, nói để nhị tiểu thư nhanh lên tiến cung!"

Khởi Thanh không biết chuyện gì xảy ra, Mộ Tiêu Thư lại như là sớm đã đoán được, chỉ nói "Đã biết".

Sau đó không lâu, nàng lần thứ hai đi tới trong cung, thấy không phải hoàng thượng, mà là Nam Minh Châu.

"Minh châu công chúa nhiễm thiên hoa! Thỉnh nhị tiểu thư không nên dựa vào gần quá." Tiểu thái giám dẫn đường nói như vậy.

“Bệnh đậu mùa?” Mộ Tiêu Thư kinh ngạc vấn, “Nàng làm sao sẽ?”

Tiểu thái giám bất đắc dĩ nói: “Hiện tại người khác đều truyền là bởi vì ở Lân vương phủ… Xin lỗi, tiểu nhân lanh mồm lanh miệng rồi.”

“Vô phương.”

Mộ Tiêu Thư được đón đến cung điện của Nam Minh Châu, lúc này bị cô lập, không cho phép người khác ra vào. Trong cung Nam Minh Châu khóc lớn tiếng, có đôi khi mắng cái này, có đôi khi mắng cái kia, bất quá Mộ Tiêu Thư thủy chung là bị mắng nhiều nhất.

Tiểu thái giám lúng túng cười cười, hướng tòa cung điện nội gọi to: “Công chúa, Mộ gia nhị tiểu thư đến.”

Mộ Tiêu Thư nhìn tiểu thái giám, hướng hắn lắc đầu, tiểu thái giám lần thứ hai ngăn giọng: “Nhị tiểu thư nói nàng không biết.”

Trong cung lập tức truyền đến thanh âm đập đồ cuồng, hình như một con con dã thú bùng nổ ở bên trong, sau đó không lâu, ván cửa cũng bị dùng sức đẩy, hơi rung động.

“Mộ Tiêu Thư, trên khăn của ngươi có độc, ngươi đối với ta hạ độc!”

Mộ Tiêu Thư bình tĩnh cười: “Nàng ngậm máu phun người.”

Tiểu thái giám quả thực không biết có nên hay không hô những lời này, lúc này, phía sau có người kêu Mộ Tiêu Thư. Nàng quay đầu lại, nhìn thấy Lưu Như Phúc.

Lưu Như Phúc hướng Mộ Tiêu Thư khom người chào, mở miệng nói: “Như Phúc thay hoàng thượng tới, Minh Châu công chúa cố ý muốn gặp ngươi, chúng ta liền mời ngươi tới. Công chúa nói trên khăn tay của ngươi có độc, có thể có việc này?”

Mộ Tiêu Thư tránh nặng tìm nhẹ, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ ta còn có bản lĩnh lây thiên hoa cho người khác?”

Lưu Như Phúc nở nụ cười, nói: “Nghe vào thật có chút bất khả tư nghị, Minh Châu công chúa vẫn nói cũng không có dính vào bệnh đậu mùa, thế nhưng bất luận thấy thế nào, vậy cũng là bệnh trạng của bệnh đậu mùa.”

Mộ Tiêu Thư cười thầm, cho ngươi âm nhân, hiện tại được rồi, bị dược âm của mình? Nam Minh Châu bây giờ là có miệng khó trả lời, tất cả mọi người cảm thấy nàng bị bệnh, cần cách xa nàng, phải cách ly nàng. Dù cho nàng gọi hư cổ họng nói mình trúng kỳ độc, cũng không có ai tin.

Bất quá… Mục đích của Mộ Tiêu Thư cũng không phải là chỉ có thể.

"Lưu công công, ta đối với giải độc coi như hiểu một chút, có lẽ trị hết cho Minh Châu công chúa."

"Trị? Ý tứ của nhị tiểu thư là…" Lưu Như Phúc kinh ngạc miệng chữ O, nếp nhăn trên mặt một tầng một tầng động.

"Không sai, ta muốn vào xem nàng."

Giờ này khắc này, một chỗ khác ở hoàng cung, Đàm Hạo Uyên nhận được tin tức ngoài cung, lão Vương tìm được rồi! Đàm Hạo Uyên xuất cung, chuẩn bị đi gặp lão Vương này.

Lão Vương phụ trách vì Lân vương phủ đưa râu, cũng có thời gian không ngắn. Mỗi lần đến Lân vương phủ, hắn đặc biệt kiêu ngạo, không nên khoe vài câu, hình như bản thân đối với vương phủ rất hiểu biết. Tuy rằng hắn suốt ngày đưa râu, nhưng cho tới bây giờ chưa thấy qua Lân vương, mà lần này, Lân vương lại muốn tự mình gặp hắn?

Khi lão Vương thấy Đàm Hạo Uyên anh tuấn cao ngất đứng ở trước mặt mình, hắn cả kinh cái gì cũng quên, thẳng đến người bên ngoài nhắc nhở, hắn mới cong gối, quỳ ở trên mặt đất.

"Bái, bái kiến Vương gia, ta là…"

"Đứng lên đi, chỗ này có ghế, ngồi." Thanh âm của Đàm Hạo Uyên bình tĩnh ba từ đỉnh đầu hắn truyền ra. "Bổn vương hỏi ngươi, trước ngày ngươi phát tác thiên hoa, có hay không phát sinh quái sự gì?"

"Quái sự?" Lão Vương ngẩn người, cố gắng tiếng vọng, "Có!"

"Nói nghe một chút."

"Ngày đó lúc ta thức dậy, trước cửa nhà phát hiện một đống phân, cũng không biết là ai kéo tới đó!"

Đàm Hạo Uyên nhướng mày, có điểm không nói gì. Lão Vương còn muốn tiếp tục nói chuyện của phân và nước tiểu, bị Đàm Hạo Uyên ngăn trở.

" Có hay không gặp phải người xa lạ khả nghi?"

Lão Vương lại một lần nữa bắt đầu hồi tưởng, hắn lại nghĩ tới: "Có! Là một người trẻ tuổi, so với ta tuổi còn trẻ một ít, hắc hắc. Hắn cho một ít điểm tâm, nói là không ăn hết."

“Điểm tâm? Bây giờ còn không?”

“Ai, đây còn không phải là sớm hết rồi sao? Phân thì vẫn còn một khối. Nga, đúng rồi, thẩm thẩm ta mang hộp đựng điểm tâm đi, nàng thích cái kia.”

Đàm Hạo Uyên nhìn hướng thủ hạ của mình, người nọ lập tức cúi đầu, xoay người liền đi ra ngoài.

Lão Vương nói một trận thẩm thẩm mình là như thế nào thích cái hộp kia, sau khi xong, hắn lại bắt đầu lau nước mắt: “Chúng ta một nhà tạo nghiệt gì a, mỗi một người đều nhiễm thiên hoa, hiện tại tất cả mọi người đối với chúng ta đối với chúng ta tránh như tránh rắn, có người thậm chí muốn phóng hỏa đốt cả nhà chúng ta! Chung quanh hàng xóm cũng đều sợ đến dời đi…”

Lão Vương nói, đột nhiên đứng lên, lui về phía sau vài bước.

“Vương gia, lão Vương ta nhiễm thiên hoa! Ngươi thế nào cùng ta ngồi nói! Ông trời a, ta đã làm gì? Lại sắp hại nhân.”

“Ngươi không có bệnh đậu mùa.”

“Không cần khuyên ta, ta biết mình không sống nổi, ta… Ta không có bệnh đậu mùa?”

Đàm Hạo Uyên xuất ra một bình thuốc, ném tới. Lão Vương tiếp nhận, chợt nghe Đàm Hạo Uyên nói: “Pha nước uống.” Hắn chỉ chỉ một bên bàn.

Lão Vương nhìn qua nhìn lại giữa Đàm Hạo Uyên cùng bình thuốc, trong lòng thiên ngôn vạn ngữ, đều gạt ra muốn từ trong cổ họng đi ra! Cuối cùng hắn quyết định: Uống dược trước, nói sau!

Lão Vương chạy vội tới trước bàn, có ấm nuovsư, hắn đổ một ít dược phấn, rốt một chén nước đầy, ngẩng đầu lên uống sạch.

Uống xong một chén, hắn cảm giác dùng được, còn muốn uống nữa, bị Đàm Hạo Uyên ngăn trở.

“Uống nhiều vô ích.”

Lão Vương thấy trong bình thuốc kia còn có rất nhiều dược phấn, liền hỏi: “Ta có thể mang về những người khác không?”

Mặc kệ thuốc này có dược hay không, hắn đều phải thử một chút a, đây chính là mệnh của một nhà già trẻ!

Đàm Hạo Uyên chỉ một tên hộ vệ, ý bảo hắn cầm thuốc kia: "Ngươi trước thay bổn vương làm một chuyện, về phần dược, bổn vương có thủ hạ đi xử lý."

Lão Vương liên thanh nói tạ ơn. Đàm Hạo Uyên tuy rằng chưa nói là chuyện gì, bất quá lão Vương cũng không đần, hắn không có hỏi. Không lâu sau, một hộ vệ đi lấy hộp đã trở về.

"Chủ tử, nữ nhân kia luyến tiếc ăn hết một khối điểm tâm trong hộp, thuộc hạ liền đều mang tới."

Hộ vệ chưa nói ra khỏi miệng, khối điểm tâm này, hắn còn động thủ xông về phía trước! Còn bị nữ nhân kia mắng một trận…

Đàm Hạo Uyên tiếp nhận đồ, sai người bưng một chén nước đến. Hắn bẻ một miếng nhỏ, bỏ vào trong nước, chỉ thấy trong nước toát ra một ít tiểu khí phao. Đàm Hạo Uyên xuất ra một bình bột màu trắng khác, cũng bỏ thêm một ít vào trong nước. Bột phấn tan trong nước, màu nước dần dần thay đổi hoàng.

Đây là phương pháp giám định Mộ Tiêu Thư giao cho hắn, Đàm Hạo Uyên làm xong, đối thủ hạ lên tiếng gọi: "Mang người, hồi cung."

Trong cung, Lưu Như Phúc nghe được lời của Mộ Tiêu Thư vậy không thể tưởng tượng nổi, cuối nói rằng: "Việc này cần hoàng thượng chấp thuận mới được, nếu như nhị tiểu thư cố ý như vậy, vậy lão nô để người đi hỏi hoàng thượng."

"Ý ta đã quyết." Mộ Tiêu Thư nói.

Lưu Như Phúc gật đầu một cái, gọi tới một danh tiểu thái giám.

Tiểu thái giám được phân phó, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ hoàng đế, đem lời của Mộ Tiêu Thư một chữ không lọt thuật lại.

Đàm Diệu Thành rất giật mình, hắn đối một nhi tức tương lai của chính mình đột nhiên cảm thấy thật tò mò. Nói đến bệnh đậu mùa, người khác ước gì cách khá xa một ít, nàng ngược lại, bản thân đi tới, còn nói có biện pháp chữa cho tốt.

Bất quá nhớ tới chuyện này, ngược lại cũng thật có ý tứ, cho nàng một lần cơ hội thì như thế nào?

"Người đến, bãi!" Hoàng đế hưng cao thải liệt nói. Hắn chuẩn bị tự mình đi liếc mắt nhìn, sau đó sẽ bàn đến hành cung Anh Nguyên tạm lánh.

Không lâu sau, hoàng thượng ngồi liễn đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư. Hắn hạ long liễn liền hỏi: "Trẫm nghe nói, ngươi muốn đi vào chữa bệnh cho Minh Châu công chúa?"

"Đúng vậy." Mộ Tiêu Thư đáp, "Thỉnh hoàng thượng ân chuẩn."

Đàm Diệu Thành đánh giá Mộ Tiêu Thư, vấn: "Nếu là có vạn nhất, tính mạng của ngươi khó giữ được!"

"Thần nữ minh bạch."

Mộ Tiêu Thư nói trảm đinh chặt sắt như vậy, để Đàm Diệu Thành âm thầm vô cùng kinh ngạc. Lúc này, Đàm Hạo Uyên cũng.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng."

"Ha ha, lão thất, tức phụ tương lai của ngươi muốn đi vào chữa bệnh cho công chúa, ngươi thấy thế nào?"

"Thỉnh phụ hoàng ân chuẩn."

Đàm Diệu Thành nheo mắt lại, một như vậy, hắn còn có thể nói người này choáng váng. Hai như vậy, hắn liền muốn hoài nghi một chút.

"Hảo, trẫm chuẩn!" Đàm Diệu Thành nói bổ sung, "Đến lúc đó hối hận, chớ tìm đến trẫm khóc lóc kể lể."

Đàm Hạo Uyên cười, tựa hồ thuyết pháp này rất thú vị. Hắn duy nhất một lần cầu tình hoàng đế? Là thời gian hoàng huynh hắn kính trọng nhất gặp rủi ro. Khi đó, phụ hoàng hắn cũng không có đáp ứng.

103. Chương 103: Dĩ Nha Hoàn Nha

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Có đồng ý của hoàng thượng, Mộ Tiêu Thư liền muốn lẻ loi một mình tiến tẩm cung của Nam Minh Châu. Trước khi rời đi, Đàm Hạo Uyên giữ nàng lại nói: "Cẩn thận một chút."

Mộ Tiêu Thư gật đầu một cái, xoay người đi vào.

Thời gian cửa cung mở, Nam Minh Châu bên trong nghe được thanh âm, hướng ở đây mãnh nhào tới, kết quả bị người thủ ở bên ngoài đẩy trở về, chỉ có một mình Mộ Tiêu Thư lưu tại bên trong.

"Là ngươi!" Nam Minh Châu hận đến nha dương dương, "Nhất định là ngươi làm, là ngươi hại ta thành như vậy!"

Bởi vô cùng cả tiếng, tiếng nói Nam Minh Châu có chút á. Mộ Tiêu Thư nhìn chung quanh một vòng, quay trước mắt đống hỗn độn líu lưỡi.

"Ngươi có nghe hay không lời nói của ta!"

Mộ Tiêu Thư lúc này mới lên tiếng phản vấn: "Thế nào lại là ta?"

"Nếu không phải ngươi, vì sao ngươi biết giải độc?"

"Buồn cười, biết giải độc chính là người hạ độc, vậy có phải hay không người chữa bệnh chính là hại nhân?"

"Già mồm át lẽ phải, nói chung chính là ngươi."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: "Ngươi nói không sai, lần này xác thực chính là ta."

Nam Minh Châu ngẩn ngơ, Mộ Tiêu Thư cứ như vậy thừa nhận? Nàng là tại sao vậy? Có đúng hay không có âm mưu gì? Nàng lo lắng trọng trọng, thế cho nên trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng thế nào, sợ bị Mộ Tiêu Thư chiếm tiện nghi.

"Ngươi có đúng hay không đang suy nghĩ tại sao muốn làm như vậy? Kỳ thực rất đơn giản, là muốn cho ngươi nếm thử loại tư vị này. Ngươi hạ độc người khác trước, có từng cân nhắc qua người bị ngươi hạ độc, nàng sẽ rơi vào tình cảnh gì?"

Nam Minh Châu ha hả nở nụ cười: "Hồ ngôn loạn ngữ, ta không biết ngươi đang nói cái gì!"

"Nếu như bị ngươi thực hiện được, ngày hôm nay rơi người vào loại kết quả này chính là ta. Tự mình trồng ác quả tự mình ăn, công chúa, ngươi có biết đạo lý này hay không?"

Nam Minh Châu đi tới cửa, dùng sức đập cửa: "Mau ném người nữ nhân điên này ra! Bổn công chúa mới không tin nàng thật sự có giải dược đâu."

Bên ngoài, trong lòng Đàm Diệu Thành kinh dị. Hắn tuy rằng không nghe được tiếng nói trong tòa cung điện này, nhưng hộ vệ canh giữ ở bên ngoài là có thể. Đi qua bọn họ chuyển đạt, mỗi một câu cũng không xót.

Nghe ý tứ của Mộ Tiêu Thư, Nam Minh Châu đã làm chuyện có lỗi với nàng, sau đó nàng gậy ông đập lưng ông? Thế nhưng, đó không phải là bệnh đậu mùa sao?

“Không cần vỗ, không ai sẽ đến mở cửa, trừ phi ta trị cho ngươi.”

“Còn khoác lác!”

“Vậy ngươi cho là, ta là tốt thế nào?”

Hôm qua, nàng phát hiện mình cùng APP lại khôi phục liên hệ, nhất thời ngứa tay, hạ độc Nam Minh Châu tiến hành rồi một ít thay đổi, phối trí phối trí giải dược. Ngày thứ hai, đối mặt cử động của Nam Minh Châu, Mộ Tiêu Thư liền có một cái kế hoạch.

Nam Minh Châu vừa nghĩ, là có chuyện như vậy a. Nhưng vấn đề là Mộ Tiêu Thư có tài đức gì, nàng thật có thể phối trí giải dược?

“Ta vẫn là không tin.” Nàng nói, trong lời nói sinh ra chút chần chờ.

“Vậy không có biện pháp, ngươi tiếp tục lưu lại nơi này đi.” Mộ Tiêu Thư đi tới cửa, vỗ vỗ cửa: “Xin mở cửa ta để ta đi ra ngoài.”

Thời gian cửa mở ra, Nam Minh Châu hối hận: “Trở về!” Nàng hướng tới cửa, một tay đóng cửa lại.

“Ngươi nếu khoe khoang có biện pháp, vậy thử xem đi.”

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, lúc này cãi lại cứng rắn. Mộ Tiêu Thư ném cho nàng một bình thuốc, nói cũng giống Đàm Hạo Uyên vậy: “Pha một chén nước uống.”

Nam Minh Châu làm theo lời của Mộ Tiêu Thư, đổ một chén nước, bắt đầu rồi thấp thỏm đợi.

Nửa canh giờ, chấm chấm loang lổ trên người nàng tróc ra. Nam Minh Châu rất vui vẻ, từ bừa bộn trên mặt đất tìm ra gương đồng, liên tục soi.

Mộ Tiêu Thư vỗ vỗ cửa, Nam Minh Châu ở gương đồng xoay chuyển ánh mắt, rơi vào trên người của Mộ Tiêu Thư, trong mắt hiện lên âm trầm.

Đàm Diệu Thành xa xa nhìn, đầu tiên xuất hiện chính là Mộ Tiêu Thư, tiếp tới mới là Nam Minh Châu. Rất nhanh Đàm Diệu Thành liền được tin tức xác thật, Nam Minh Châu thực sự khỏi rồi.

Đàm Diệu Thành biểu hiện ra lão thần khắp nơi, nội tâm ngạc nhiên đến không hiểu.

“Trẫm lần đầu biết, Mộ gia nhị tiểu thư còn biết giải độc thuật.”

“Hoàng thượng, thỉnh làm chủ cho Minh Châu!” Nam Minh Châu đứng ở trước mặt của Đàm Diệu Thành, chỉ vào Mộ Tiêu Thư nói,: Nàng chính mồm thừa nhận hạ độc ta! Hại ta bị ngộ nhận là nhiễm thiên hoa, còn bị ngăn cách bởi tẩm cung. Toàn bộ đều là âm mưu của nàng!”

“Độc đích thật là ta hạ.”

Nam Minh Châu cho tới bây giờ chưa thấy qua nữ nhân đần như vậy, hạ độc cho người khác, lại còn không kịp chờ đợi thừa nhận, thực sự là ngu xuẩn!

“Nếu nàng cũng thừa nhận, thỉnh hoàng thượng trừng trị nàng.”

Nghĩ cách của Đàm Diệu Thành lại cùng Nam Minh Châu không giống. Mộ Tiêu Thư dứt khoát thừa nhận như vậy, đây không bình thường. Mà Đàm Hạo Uyên nhi tử của hắn vẫn không có mở miệng, còn không biết trong hồ lô muốn làm cái gì.

“Ngươi nói cho trẫm một chút, độc này là thế nào hạ?”

“Hồi hoàng thượng, trước tiến cung, ta trước dùng phân lượng phân lượng nhất định, sau đó bôi độc lên toàn bộ mặt. Độc này kinh qua ta thay đổi, chỉ cần tiếp xúc qua da, là có thể phát huy hiệu dụng, tiền đề có vật kích phát.”

“Vật kích phát là cái gì?”

Mộ Tiêu Thư móc ra khăn tay: “Chính là khăn này, ta dùng nó ngâm qua một loại hương liệu.”

Khăn tay trong tay Mộ Tiêu Thư đột nhiên bị người đoạt đi, Nam Minh Châu hung ác nói: “Nên khăn này không có độc!”

Hoàng đế Đàm Diệu Thành càng ngày càng không hiểu nổi ý nghĩ của Mộ Tiêu Thư, không thể làm gì khác hơn là nói rằng: “Đông Sóc công chúa là khách nhân của Bắc Vọng, ngươi nếu không có lý do hợp lý, trẫm liền phải y theo quy củ xử trí.”

“Phụ hoàng.” Lúc này Đàm Hạo Uyên đứng dậy, “Nhi thần cả gan thỉnh phụ hoàng gặp một người.”

“Gặp ai?”

“Vương Lục là người đầu tiên dính vào bệnh đậu mùa.”

Biểu tình của Đàm Diệu Thành nhất thời có điểm không xong, đều biết hắn nhiễm thiên hoa, còn muốn cho hắn xem? Đây coi là chuyện gì a!

Đàm Hạo Uyên bổ sung nói: "Hắn cũng là trúng độc, đồng thời hôm nay đã giải."

Đàm Diệu Thành suy tư chỉ chốc lát: "Như vậy… Gặp một lần cũng không sao." Mặt của Nam Minh Châu đã có điểm không tốt rồi.

Vương Lục bị dẫn theo, hắn không dám ngẩng đầu nhìn, chỉ có thể cúi đầu. Đàm Diệu Thành để Lưu công công kiểm tra thân thể hắn, cho ra kết luận đó là hắn thực sự khỏi rồi, quan trọng nhất, một mặt rỗ đều không có để lại.

"Vương Lục, đem quá trình giải độc cùng phát bệnh của ngươi nói ra một lần."

Vương Lục nhất ngũ nhất thập nói, thời gian nói đến điểm tâm, Đàm Hạo Uyên để người lấy ra cái hộp kia.

"Đây là nơi phát ra độc dược, trong điểm tâm bị người hạ độc. Vương Lục là thay Lân vương phủ đưa rau, theo dõi hắn, thực tế chính là theo dõi Lân vương phủ."

Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên nhìn Nam Minh Châu một mắt, ý tứ lại không quá minh bạch: Không sai, nói chính là ngươi!

"Nói đúng là việc bệnh đậu mùa chỉ là bịa đặt, không duyên cớ chế tạo một hồi rối loạn."

"Chính là, càng tệ hơn là, cuộc tao loạn này bị truyền thành Lân vương phủ nháo thiên hoa, còn có người coi đây là lý do xông vào vương phủ. Tại nơi, người này lập tức phóng xuất lời đồn, nói ở Lân vương phủ gặp được Mộ Tiêu Thư nhiễm thiên hoa! Nhưng trên thực tế, nàng xông vào, bổn vương cũng ở tại chỗ, nàng căn bản chưa gặp qua Tiêu Thư!"

Nói được người này, ý tứ Đàm Hạo Uyên đã không cần đoán. Hắn rất là đang nói, Nam Minh Châu chính là chủ sử sau màn chủ sử sau màn.

"Ta chỉ đúng dịp đi ngang qua!" Nam Minh Châu bắt đầu biện giải cho mình, "Uổng phí ta lo lắng một hồi…"

"Được rồi đi." Mộ Tiêu Thư nói, "Ngươi quên? Ngươi nói dối nói xấu ta, nhưng sự thực không chỉ là như vậy, ngươi còn đã từng hạ độc ta. Đây là nguyên nhân ngươi tuy rằng chưa gặp qua ta, lại một mực chắc chắn ta nhiễm thiên hoa!"

Nam Minh Châu cười lạnh: "Các ngươi có chứng cớ gì nói là ta làm? Bắc Vọng chính là đãi khách như vậy? Bổn công chúa tới nơi này tham gia quốc yến, không phải là bị các ngươi vu khống."

"Nếu như mới vừa nói những thứ này còn chưa đủ, vậy nhìn nhìn lại cái này." Đàm Hạo Uyên đem cái hộp kia cầm ở trên tay, hắn mở nắp hộp, nói, "Đây là ngự bính phòng làm, chỉ cần tìm một vị thái giám ở ngự

bính phòng hỏi một câu, lập tức hiểu."

Đàm Hạo Uyên sớm có chuẩn bị, lập tức liền có một tên thái giám bị mang đến.

Hắn nói: "Ta họ Ngô, ở ngự bính phòng làm việc. Hộp điểm tâm là một khoản nhất, trong ghi chép, cũng chỉ có Minh Châu công chúa lĩnh qua. Hộp điểm tâm cũng là mới, bởi vì hình thức quá mức giản đơn, tại nơi chúng ta vô dụng."

Ngô công công nói đem hộp lật lên, chỉ thấy lưng của nó còn đại tự ngự bính phòng.

"Điều này cũng không có thể nói rõ chính là bổn công chúa làm, nói không chừng chỉ là trùng hợp, có người…"

"Công chúa, trùng hợp bên cạnh ngươi cũng khó trsnh nhiều!" Mộ Tiêu Thư không chút lưu tình nói, "Một chuyện hai chuyện còn có thể là trùng hợp, nhiều trùng hợp như vậy tụ chung một chỗ, ngươi cảm thấy có thể sao? Trên thực tế chúng ta còn có thể tìm ra một "trùng hợp" khác, chỉ cần lục soát nơi ở của Nam Minh Châu, sợ là không khó tìm được loại độc chất này."

Nam Minh Châu cười lạnh: "Ngươi trái lại tìm ra cho bổn công chúa nhìn a."

"Ngươi cho rằng ta không tìm ra được sao? Nếu không hiểu độc vật, ta làm sao cải tạo?"

Mộ Tiêu Thư lúc này lấy ra một tờ giấy, nói: "Phía trên này viết ba loại tài liệu, đều không phải là vật kịch độc gì, nhưng chúng nó hợp cùng nhau, sẽ biến thành độc dược khiến người xuất hiện bệnh trạng của bệnh đậu mùa! Các ngươi chiếu theo mà tìm, bảo chứng sẽ có thu hoạch."

Mộ Tiêu Thư vừa nói một bên nhìn chằm chằm Nam Minh Châu, lúc này Nam Minh Châu phản bác không được, mặt dần dần chuyển thành tái nhợt.

Nàng cho rằng bên người giữ lại ba món này rất an toàn, hơn nữa sau này cũng còn chỗ hữu dụng, cho nên không có tiến hành xử lý. Hiện tại trong cung của nàng, thực sự cất giấu ba loại đồ này…

"Phụ hoàng, nhi thần thỉnh cầu lục soát cung điện của Minh Châu công chúa."

"Hoàng thượng, Minh Châu ở Bắc Vọng là khách nhân, các ngươi không thể đối với ta như vậy!"

Đàm Diệu Thành suy tư chỉ chốc lát, nói rằng: "Việc này không tra rõ, có tổn hại danh dự của công chúa, nếu như công chúa không thẹn với lương tâm, càng phải tiếp nhận lục soát. Người đến, tiến hành lục soát!"

Mệnh lệnh này vừa hạ, chân của Nam Minh Châu đều mềm nhũn.

Kết quả lục soát rất nhanh thì có, đối mặt căn cứ chính xác bày ở trước mặt mình, Nam Minh Châu không thể nào phản bác.

Có những chứng cớ này, lúc trước nàng nói "Nhìn lầm" Triệt để thành mượn cớ, là lại một lần nữa lừa dối. Vị Đông Sóc công chúa Nam Minh Châu này, thiên lý xa xôi đi tới Bắc Vọng, kết quả lại hãm hại Vương phi chưa qua cửa của Lân vương, gây ra nhiều sự tình như vậy.

104. Chương 104: Ái Mộ Thành Si

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

"Minh Châu công chúa," Đàm Diệu Thành chìm mặt xuống, "Ngươi tới Bắc Vọng ta là khách, trẫm vốn nên chiêu đãi chiêu đãi, nhưng hôm nay ra việc này, xin tha thứ trẫm vô pháp tiếp tục tiếp đãi ngươi. Nội trong ba ngày, thỉnh thu thập xong vật của ngươi, sau đó rời khỏi Bắc Vọng!"

Đàm Hạo Uyên nói: "Phụ hoàng, Đông Sóc thử cử không biết ý muốn như thế nào, nếu không phải cho ta một lời giải thích, không thể nào nói nổi."

"Không sai, trẫm sẽ truyền tin đến hoàng đế Đông Sóc, hỏi việc này, hắn dù sao cũng phải cho trẫm một cái công đạo. Bệnh đậu mùa nháo đến lòng người bàng hoàng, việc này không thể đùa bỡn!"

Sắc mặt của Nam Minh Châu trở nên tái nhợt, mục đích của nàng còn không có đạt được, tại sao có thể cứ như vậy ly khai Bắc Vọng? Nếu như tay không trở lại Đông Sóc, nàng lần này xuất hành triệt để uổng phí.

Bết bát hơn chính là, một phong thư như thế bị đưa đến Đông Sóc, chẳng khác nào chọc một cái phiền phức cho Đông Sóc. Bởi vì một mình nàng khiến cho hai nước mâu thuẫn, có thể nói tội ác tày trời. Nam Minh Châu đang động thủ chi sơ, cũng không bản thân sẽ gặp những thứ này.

"Hoàng thượng, ta... Ta không phải cố ý." Nàng bắt đầu trang đáng thương. "Ta ái mộ Lân vương gia đã lâu, lại không chiếm được đáp lại của hắn, sinh lòng ghen tỵ, lúc này mới nhất thời hồ đồ, làm ra loại chuyện này!"

Người ở chỗ này vừa nghe, đều trợn tròn mắt.

Lá gan của công chúa này thật lớn, cũng thực sự là không biết xấu hổ. Lại dám trước mặt mọi người biểu lộ, còn tưởng là thừa nhận bản thân "Sinh lòng ghen tỵ", có thể làm được loại trình độ này, cũng thật không dễ dàng.

Mộ Tiêu Thư còn có cái nhìn khác, một câu nói này của nàng, đã đem tội danh ban đầu hạ thấp xuống. Từ hành vi ác liệt nhằm vào hoàng tộc Bắc Vọng, biến thành hành vi tiểu nữ nhi ăn dấm. Một là quốc sự, một là tư sự. Như vậy, trình độ nghiêm trọng liền giảm bớt.

Hơn nữa đối Đàm Diệu Thành mà nói, thuyết pháp của Đông Sóc công chúa cũng cho hắn mặt mũi rất lớn.

Nhi tử của mình được nữ nhi hoàng đế hoàng đế sát vách ái mộ như vậy, thậm chí không tiếc làm ra việc mất mặt bực này, không phải là có mặt mũi sao?

Mộ Tiêu Thư vừa nhìn phản ứng của Đàm Diệu Thành, quả nhiên, sắc mặt của hắn tốt hơn nhiều.

Nam Minh Châu thấy có hiệu quả, liền không ngừng cố gắng: "Ta làm việc này, vẫn chưa ý thức được mình, chờ phát hiện thì đã trễ rồi. Đối với Bắc Vọng, ta cũng không có bất luận gia hại chi tâm gì, hy vọng hoàng thượng bớt giận. Những ngày kế tiếp, ta nhất định an phận thủ thường, không làm việc dư thừa."

Đàm Hạo Uyên nói: "Nếu là mỗi một nữ tử cũng như công chúa ái mộ như vậy, bổn vương sợ là ngày yên tĩnh, vương phủ cũng muốn gà chó không yên rồi!"

Đàm Diệu Thành kinh qua suy tư, nói rằng: "Công chúa dù cho ái mộ ngô nhi(Luna: con của ta), cũng không có thể làm ra chuyện bực này. Mà thôi, việc này đã là tư sự, trẫm liền không truy cứu nữa. Chỉ là công chúa cũng không thích hợp tiếp tục dừng ở Bắc Vọng, thỉnh nội trong ba ngày khởi hành hồi đi, việc này trẫm như trước báo cho hoàng đế quý quốc biết."

Thái độ của Đàm Diệu Thành tuy rằng mềm nhũn một ít, nhưng sai lầm của Nam Minh Châu rất rõ ràng. Bết bát nhất chính là, nàng còn lừa bịp hoàng thượng, lôi kéo cửu ngũ chí tôn này làm nhiều chuyện sai lầm như vậy. Cho nên thái độ của hắn cho dù tốt, hoàng uy ở nơi nào bày, vẫn là khiển trách.

Bây giờ Mộ Tiêu Thư đối với Nam Minh Châu cũng có chút đổi cái nhìn, người này không bình thường nha! Buông tha cây vừng, đổi lấy dưa hấu. Ngươi xem một chút, chí ít để hoàng thượng không hề xé ra mâu thuẫn giữa hai nước.

Bất quá đây đối với Nam Minh Châu mà nói, còn chưa đủ.

"Tạ ơn hoàng thượng thông cảm, chỉ là Minh Châu chưa thể cứ như vậy hồi Đông Sóc."

"Nga?" Đàm Diệu Thành mặt lộ vẻ không ngờ, "Không quay về, chẳng lẽ là cảm thấy trẫm làm sai?" Hắn là hoàng đế, hắn chính là tiêu chuẩn, hắn vĩnh viễn là đúng.

(Luna: Cách nghĩ bá đạo, có thể áp dụng)

Nam Minh Châu trả lời: "Không phải, chỉ là lần này Minh Châu tới Bắc Vọng, trên thực tế còn sứ mệnh

có khác!"

Mộ Tiêu Thư nghe thế, trong lòng phảng phất lộp bộp vang lên một tiếng, nàng nhất thời cảm thấy rất không ổn. Nàng đã nhìn thấy Nam Minh Châu quay đầu nhìn nàng một cái, hàm chứa tiếu ý, tràn ngập uy hiếp.

"Đông Sóc có ý định cùng Bắc Vọng kết nhân, cho nên đưa Minh Châu tới. Việc này vốn có dự định trên quốc yến nhắc lại, đến lúc đó mừng vui gấp bội, càng thêm náo nhiệt. Thế nhưng hôm nay Minh Châu đã làm sai chuyện, phải bị đuổi về Đông Sóc, việc này liền không thể giấu giếm nữa. Hoàng thượng, ta thực sự không thể trở lại!"

Đàm Diệu Thành sửng sốt, đột nhiên đến tin tức này thực sự là kính bạo.

Xưa nay công chúa hòa thân phần nhiều là không được sủng, nhưng vị Minh Châu công chúa này bất đồng, người cũng như tên, nàng là hòn ngọc quý trên tay của hoàng đế Đông Sóc! Hoàng đế Đông Sóc sủng nàng đến cực điểm, đãi ngộ của nàng thậm chí có thể cùng thái tử ca ca của nàng đánh đồng, còn kém một thân phận kế thừa ngôi vị hoàng đế.

Như vậy vị công chúa, bây giờ nói muốn hai nước liên hôn, Bắc Vọng chẳng phải là chiếm tiện nghi? Nói dễ nghe một chút là liên hôn, nói khó nghe một chút không phải là hòa thân sao?

"Vẫn còn có việc này?" Đàm Diệu Thành trầm ngâm nói, "Nói như vậy, xử trí của trẫm thật có không ổn."

Giờ này khắc này, hình như tất cả mọi người quên mất điểm trọng yếu nhất. Nam Minh Châu trước mặt mọi người hướng Đàm Hạo Uyên biểu đạt ái mộ, lại nhắc tới chuyện liên hôn, người nàng muốn gả, là ai?

Nam Minh Châu cũng không phải là công chúa thất bại, đem nàng gả đến Bắc Vọng, Đông Sóc nhất định phải chọn một người hợp ý. Nên trong chuyện này muốn gả cho ai, nàng thật sự có quyền phát biểu.

Mộ Tiêu Thư không khỏi hướng Đàm Hạo Uyên nhìn lại, vừa lúc nhìn thấy đối phương cũng nhìn sang nàng, trong mắt của hắn lo lắng chiếm đa số.

Tâm tình của Mộ Tiêu Thư nhất thời hơi buông lỏng,. Binh lai tương đáng, có cái gì khó lường? Đàm Hạo Uyên cũng không phải người vô dụng cổ hủ ngồi chờ chết.

Đàm Diệu Thành trì độn như trước đắm chìm trong vui sướng của liên hôn, như vậy, cùng cùng Đông Sóc lại có thể thái bình hồi lâu. Hiện tại thế cục mặc dù ổn, nhưng đây chẳng qua là mặt ngoài, ai biết một ngày kia có người đánh vỡ bình tĩnh này? Cho nên phòng ngừa chu đáo luôn luôn tốt.

Đàm Diệu Thành hoàn toàn mất hết tâm tư so đo, liên tiếp nói hai chữ tốt, sau đó hắn hậu tri hậu giác nghĩ tới chọn người liên hôn. Nam Minh Châu ái mộ Đàm Hạo Uyên đã có hôn ước rồi!

(Luna: Ném ông Du vương ra, hai người này là một đôi luôn)

Đàm Diệu Thành nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, nhãn thần lạnh rất nhiều.

"Công chúa thiên chân lãng mạn, nhất thời phạm sai lầm, cũng thôi, trở lại hảo hảo nghĩ, việc này trẫm không truy cứu."

Nam Minh Châu vui mừng quá đỗi, luôn miệng nói tạ ơn, trong miệng lời hữu ích không ngừng. Hoàng đế vui tươi hớn hở trên mặt đất, đi.

Nam Minh Châu đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, nói rằng"; "Lần này, chúng ta toán đánh ngang. Bất quá lần sau, ngươi thất bại rất thảm!" Nói xong nàng nhìn thoáng qua Đàm Hạo Uyên, cũng đi.

Việc hòa thân, vốn có có thể càng cao hơn, hiện tại phải trước thời gian công bố, đối với nàng mà nói cũng là thất sách.

Trên vai Mộ Tiêu Thư trầm xuống, là Đàm Hạo Uyên đưa tay đăth lên, hắn nói: "Đi thôi, hồi vương phủ."

Mộ Tiêu Thư trừng hắn một mắt, tức giận nói: "Đào hoa thật nhiều!"

"Bổn vương như vậy như vậy, không ai ái mộ đó mới kỳ quái. Cần ăn dấm của mỗi người, sẽ chua chết."

"Phi phi!"

Hai người sóng vai hướng cung đi ra ngoài.

Chuyện này biến đổi bất ngờ, lại liên quan đến liên quan đến công chúa Vương gia, bát quái tính mười phần! Ở bên ngoài, đó là trong nháy mắt lửa nóng. Cái gì? Ngươi nói có người ở sau lưng trợ giúp? Đùa gì thế, bát quái như vậy, còn phải dùng tới đẩy?

Có người dám nói Minh Châu công chúa thực sự là dụng tâm hiểm ác đáng sợ, có người chờ mong kỳ duyên của Lân vương cùng công chúa đây đối với tuấn nam mỹ nữ có một không hai, càng nhiều hơn là nhìn nhị nhất phấn hồng làm văn thơ.

Dùng lời của bọn họ mà nói, một là hoàng thượng tứ hôn, một là công chúa được sủng ái, hai người tranh một Vương phi vị, có trò hay!

Về phần nói hai người đều hồ đồ! Tứ hôn há là trò đùa? Ban cho là chính phi vị. Công chúa há là tùy tiện đả phát, Lẽ nào công chúa làm trắc?

Cho nên nói, chuyện này thì vô pháp vẹn toàn đôi bên. Nếu như thế, nhất định có một cuộc chiến tranh chờ ở phía trước.

Mọi người lòng tràn đầy chờ mong, bầu không khí bởi vì sự kiện bệnh đậu mùa cũng bị quét sạch.

Trong Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư rất là thái bình qua ngày.

Nam Minh Châu kể từ sau ngày đó, quả thực thu liễm rất nhiều, mỗi ngày canh giữ ở trong cung bản thân, thỉnh thoảng xuất hành, cũng là quy quy củ củ. Bởi vì nàng biểu hiện, lúc đầu đối với nàng khiển trách một chút.

Mộ Tiêu Chiêu bên kia không có động tĩnh, vài lần truyền qua đây, trên cơ bản đều là một ý tứ: Chờ.

Bất quá nàng tựa hồ biết sai rồi, thường thường tặng đồ này đồ kia cho Mộ Tiêu Thư, có lúc mình cũng qua đây ngồi một chút, Mộ Tiêu Thư trên cơ bản không cảm giác được tồn tại của cổ, hai người thành một loại quan hệ phi địch phi hữu.

Các nàng như vậy dùng chung hình thức lợi dụng lẫn nhau, đạt thành một ít ăn ý.

Mộ Tiêu Thư bắt đầu chế long bào, mà Mộ Tiêu Chiêu cùng hắc y nữ tử lá mặt lá trái, chí ít biểu hiện ra là như vậy. Về phần mục đích, cũng chỉ có bản thân các nàng mới biết.

Lung tú cùng tú háp khác bất đồng, luyện thành để tú phẩm như sống, so với tú phổ thông phải phí lực mau hơn rất nhiều. Tương ứng, nó yêu cầu thực sự cũng rất cao, nhìn thiên phú, đối tính nhẫn nại đều là như vậy, nên người biết tú cho tới bây giờ đều cực ít.

Mộ Tiêu Chiêu thật quan tâm tiến độ, thỉnh thoảng thì cứ hỏi.

Phương diện dược phường, từ lần trước bị cướp, phương diện nhân thủ tăng cường, áp dụng một ít thi thố khác, hiện tại mười tòa dược phường bắt đầu xây. Về phần đám giặc cướp kia, tuy rằng chộp được mấy người, nhưng đều là tiểu lâu la, không đính dụng.

Đúng rồi, Mộ Tiêu Thư từ chỗ Triệu Phủ Thất lấy được chia hoa hồng lần thứ hai.

Trong khoảng thời gian này, nàng phải suy tính tương đối nhiều chính là là một người —— Mộ Triển Mẫn.

Theo ký ức đánh mất từ từ rõ ràng khắc sâu, Mộ Tiêu Thư đối với Mộ Triển Mẫn người này càng ngày càng khinh thường, nghĩ đến hắn, nàng chỉ còn lại có cười nhạt.

Trừ lần đó ra, cũng không có đại sự khác, việc nhỏ trái lại có một chút.

Mộ Tiêu Thư ngủ một giấc tỉnh, liền phát hiện vương phủ thay đổi. Nàng trước cố sức an bài người cư nhiên tình huống mỗi một người đều không ổn, mà bộ phận nàng tước mất quyền lực hoặc kéo xuống lại lần nữa xông ra.

Trong đó dễ thấy nhất chính là Quế ma ma!

Quế ma ma đối với nàng trái lại rất cung kính, nàng nói như vậy: "Tiểu thư không ở, vương phủ vô nhân chủ sự, có không ít người cầm vấn đề chạy tới tìm lão thân. Lão thân ở vương phủ đã nhiều năm như vậy, không đành lòng thấy nó biến thành cái dạng này, nên muốn nhúng tay vào chuyện này chút."

Nàng chỉ nâng bản thân xía vào, về phần Mộ Tiêu Thư đã trở về, nàng có đúng hay không nên thoái vị, cũng chưa từng đề cập qua. Nàng không đề cập tới, Mộ Tiêu Thư vẫn là muốn nói. Người lãnh lương, không thể không làm việc a!

"Ma ma phí tâm, cho ngươi làm lụng vất vả ta thật băn khoăn. Hiện tại cơ thể của ta cũng khá, sau này cũng không nhọc đến ngươi."

Ném cho nàng một câu nói như vậy, Mộ Tiêu Thư một lần nữa đề bạt nhóm người trước kia. Bất quá nàng rất nhanh thì phát hiện, sự tình cùng nàng tưởng tượng không quá một dạng.

Trải qua một lần động **, nhân tâm thay đổi.

105. Chương 105: Trà Lâu Phục Kích

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Có người bắt đầu không tín nhiệm Mộ Tiêu Thư, chỉ ở ngoài mặt ứng phó nàng. Có người chui các loại khe, kinh doanh thế lực nhỏ của mình, mà từ trên mặt nổi, cơ bản bắt không được nhược điểm của bọn họ. Còn có người, thoạt nhìn vẫn là hướng về Mộ Tiêu Thư, nhưng rõ ràng nhất không bằng trước.

Mộ Tiêu Thư đếb Mộ phủ, lại ngủ lâu như vậy, tín dụng không duyên cớ giảm thật nhiều.

"Tiểu thư cần tạo uy tín." Khởi Thanh nói, "Bắt một nhóm người dạy dỗ một trận, liền an phận rồi."

Mộ Tiêu Thư bình luận: "Thực sự là biện pháp giản đơn thô bạo. Trước hết cứ như vậy đi, dù sao vương phủ nội tường an vô sự là được."

Khởi Thanh miết nàng một mắt, ở trong lòng âm thầm đánh giá nàng vẫn là quá nhẹ dạ. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư lại có một cái ý niệm trong đầu chưa nói, nàng cảm thấy nhìn Quế ma ma lăn qua lăn lại cũng thật thú vị.

Nàng và Quế ma ma chỗ bất đồng, tầm nhìn của nàng càng thêm trống trải, Quế ma ma chỉ có một vương phủ, Mộ Tiêu Thư còn có cái khác.

Nhoáng lên một tháng trôi qua, từ chỗ Mộ Tiêu Chiêu truyền đến truyền đến tin tức xác thực: Nàng và hắc y nữ tử hẹn gặp mặt xong, địa điểm địnhở trong tiểu trà lâu.

Nhất nhận được tin tức, Đàm Hạo Uyên lập tức phái người tra rõ trà lâu.

"Chỉ là một trà lâu thông thường, lão bản là người địa phương, gia cảnh cũng thông thường. Chừng hai mươi năm trước, phụ thân hắn mất, dùng tài sản trong nhà mở quán trà này, kiếm được không nhiều lắm, nhưng là không đến mức chết đói. Ngày gần đây cũng không có thấy hắn tiêu tiền như nước, tất cả như thường."

Từ biểu hiện xem ra, quán trà này không có vấn đề gì, lão bản khoảng chừng cũng không có bị thu mua.

Cố Viễn nói tiếp: "Đây là bản đồ địa hình phụ cận trà lâu, có ba địa phương thích hợp mai phục, trong đó có một chỗ là sản nghiệp danh hạ của Triệu Phủ Thất."

Ba người nhìn bản đồ địa hình này, bố trí an bài.

Chung quanh mấy chỗ cửa ra vào cần trạm gác ngầm theo dõi. An bài nhân thủ đến trong sản nghiệp của chính mình, để ngừa vạn nhất. Trừ lần đó ra, lại an bài một nhóm người thay đổi phục trang lẫn vào, hành động nhãn tuyến, đồng thời có thể tùy thời viện thủ.

"Xung quanh trà lâu tương đối an tĩnh, người không nhiều lắm, nếu như tùy tiện nhiều người xa lạ, sẽ bị người địa phương phát hiện. Nếu như đối phương đối với nơi này quen thuộc, vậy đả thảo kinh xà."

Mộ Tiêu Thư chỉ vào trên đồ có một nhà bố trang nói: "Có thể an bài một nhóm người phẫn thành thương nhân, cùng bố trang nói việc buôn bán, danh chính ngôn thuận lưu lại ở đó."

Bọn họ tỉ mỉ bày ra như vậy, chuẩn bị để hắc y nử tử kia vừa xuất hiện ở trà lâu, dùng tốc độ nhanh nhất đánh gục, quyết không cho phép nàng chạy đi.

Vì thế, Tống Tử Nho cũng không có nhàn rỗi. Hắn đối với kế hoạch của Đàm Hạo Uyên tuy rằng không biết, nhưng hắn biết bọn họ cần áp dụng hành động, cũng vì vậy mà chuẩn bị.

"Tác dụng phụ của dược này rất lớn, dùng một lần, trong vòng nửa năm cũng không thể lại dùng, bằng

không thân thể sẽ phát sinh dị biến, nhẹ thì quái bệnh nặng thì tử vong. Nó có thể tạm thời cách ly liên hệ của cổ cùng cổ, triệt để cách ly."

Thuốc này có thể nói là Tống Tử Nho vì Mộ Tiêu Thư trị liệu màn tăng mạnh dược, đối thân thể tai hại, Mộ Tiêu Thư cùng Mộ Tiêu Chiêu đều tự chiếm được một.

Tất cả chuẩn bị sắp xếp, ước định thời gian cũng, Mộ Tiêu Chiêu độc thân trước đến trà lâu, mà Mộ Tiêu Thư ở lại vương phủ.

Hắc y nữ tử nhận được nàng, mẫu cổ đối với tử cổ có thể cảm ứng kỳ quái, cho nên Mộ Tiêu Thư không chuẩn bị mạo hiểm, mà là lựa chọn biện pháp ổn thỏa nhất. Nàng trực tiếp uống dược kia, ở vương phủ ngủ ngon.

Đàm Hạo Uyên trái lại đi, hắn tìm một địa phương tầm nhìn tốt, vừa lúc có thể thấy tình hình trong quán trà. Trừ lần đó ra, hắn còn dẫn theo một cây cung.

Mộ Tiêu Chiêu ngồi ở trên xe ngựa, dọc theo đường đi, nàng một mực quan sát hoàn cảnh chung quanh.

Nàng không biết kế hoạch của Đàm Hạo Uyên bọn họ, nhưng nàng có thể đoán được, ở đây nhất định đầy người của hắn. Mộ Tiêu Chiêu thật tò mò, nàng muốn tìm ra chút dấu vết, nhưng kết quả để cho nàng rất thất vọng, tất cả thoạt nhìn đều như bình thường vậy.

Ven đường người qua đường, người làm ăn vãng lai, hộ gia đình nơi này chờ một chút, còn có mấy con chó hoang kiếm ăn. Đâu đều nhìn không ra sai.

Mộ Tiêu Chiêu bỏ qua, thời gian nhanh đến trà lâu, nàng nói với nha hoàn: "Có chút khát, tìm một chỗ ngồi xuống uống chén trà đi."

Nha hoàn mang lời này nói với xa phu, sau đó các nàng liền phát hiện cách đó không xa có trà lâu.

Không lâu sau, Mộ Tiêu Chiêu đã ngồi ở địa phương lầu hai dựa vào cửa sổ. Nàng hai tay giao nhau, thỉnh thoảng qua lại vỗ về ngón tay của mình, tâm tình có chút khẩn trương.

Đối diện, Đàm Hạo Uyên xuyên thấu qua khe của màn trúc, thấy rất rõ ràng một màn này. Tầm mắt của hắn đảo qua ra tay Mộ Tiêu Chiêu, khẽ nhíu mày.

Đợi dài dòng, không biết qua bao lâu, Mộ Tiêu Chiêu đã uống cạn chén trà thứ năm, mà Đàm Hạo Uyên lại hầu như duy trì một tư thế đồng nhất không thay đổi. Hắn chỉ thỉnh thoảng hoạt động gân cốt một chút, tay cầm cung tiễn, tùy thời chuẩn bị công kích.

Đột nhiên, cửa bị gõ vang lên, lấy một loại tiết tấu kỳ quái.

Đường nhìn của Đàm Hạo Uyên thật nhanh đảo qua, chỉ thấy chỗ cuối đường, một nữ tử toàn thân hắc y chậm rãi đi tới. Đàm Hạo Uyên không chớp mắt nhìn nàng, nữ tử đi tới trước trà lâu, trực tiếp tiến vào.

Nàng lên tới lầu hai, đi tới ngồi xuống bên người Mộ Tiêu Chiêu.

Đàm Hạo Uyên nắm chặt cung trong tay, nhưng không có lập tức động thủ, mà là tiếp tục quan sát.

Mộ Tiêu Chiêu bắt đầu cùng hắc y nữ tử nói, nhưng khoảng cách này, tự nhiên là không có khả năng nghe hiểu. Đàm Hạo Uyên nhìn một hồi, đem cung cầm trong tay kéo căn, mũi tên từ màn trúc lộ ra một góc.

"Sưu ——"

Trên trà lâu, Mộ Tiêu Chiêu nói: "Là nàng để ngươi tới?"

Nữ tử gật đầu, hỏi: "Đồ đâu?"

"Ngươi trước hết chứng minh bản thân ngươi, ta không thể đơn giản gọi đồ ra vậy. Ngươi biết, đó là vật rất trọng yếu, rất nhiều người đều muốn."

Hắc y nữ tử cau mày: "Cần chứng minh như thế nào, nàng không có nói cho ta biết."

Đây đối với sớm thương lượng xong, Mộ Tiêu Chiêu chỉ là theo lời kịch niệm mà thôi. Ngay thời gian nàng chuẩn bị nói ra một câu, trong lúc bất chợt lòng có cảm giác, nàng đang muốn quay đầu, chỉ thấy một mũi tên đâm vào huyệt Thái Dương của hắc y nữ tử.

Nữ tử viên mở mắt, trong mắt toát ra vẻ mê mang, tựa hồ còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Nàng muốn nói chuyện, thế nhưng không còn kịp rồi, tử thần đã chiếm hữu nàng.

Thân thể của nàng nhất oai, phịch một tiếng, đập vào trên mặt bàn!

Mộ Tiêu Chiêu bưng miệng mình, tràng diện máu tanh như thế trình diễnở trước mặt của nàng. Vẫn cảm thấy có điểm tim đập nhanh. Trà lâu sinh ý bất hảo, lầu hai càng không ai, cho nên hầu như không ai phát hiện hắc y nữ nhân chết, ngoại trừ Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Tiêu Chiêu ở thân nữ nhân lật lên một cái, trong ngực của nàng, hông của nàng, còn có bao phục trên lưng của nàng, tự nhiên toàn bộ đều không thể bỏ qua.

Bất quá nàng đang làm những chuyện này, đồng thời đường nhìn lại len lén nhìn sang đối diện.

Tên mới vừa rồi là từ đâu ra? Bây giờ là không phải là còn có người đang quan sát nhất cử nhất động của nàng?

Ở trong bọc nhỏ trên lưng của hắc y nữ tử, Mộ Tiêu Chiêu tìm được ống trúc lớn. Thế nhưng mở nó ra, bên trong rỗng tuếch.

Mộ Tiêu Chiêu cầm lấy thứ duy nhất coi là thu hoạch, như không có chuyện gì xảy ra đi xuống lầu, đem bạc thanh toán, đi.

Trà lâu có hai người lưng mang bao tải to. Đến lầu hai, bọn họ nhanh nhẫu bọc hắc y nữ tử đã chết, mở cửa sổ bên kia của quán trà, động tác mẫn tiệp nhảy ra ngoài.

Trà lâu đối diện, Đàm Hạo Uyên dừng ở khoảng không ** của trà lâu, hồi tưởng mới vừa rồi tất cả phát sinh.

Hắn luôn cảm thấy, nữ nhân này bị chết quá dễ dàng. Tưởng quy tưởng, Đàm Hạo Uyên đứng dậy rời đi.

Không lâu sau, tất cả mọi người về tới vương phủ, Đàm Hạo Uyên đầu tiên gặp được Mộ Tiêu Chiêu. Mộ Tiêu Thư biết sự tình kết thúc, cũng sang đây xem tình huống.

(Luna: Mọi người bị Mộ Tiêu Chiêu gạt rồi =.=)

Mộ Tiêu Chiêu đem ống trúc lớn kia vừa để xuống trên bàn, nói: "Chỉ lấy được cái này, vẫn là trống không."

Ống trúc này thực tại có chút ác tâm, bởi vì bên trong nó dính đầy vết máu, vậy là thế nào tẩy trừ cũng thanh tẩy rửa không sạch.

Mộ Tiêu Thư cầm nó lên, vừa lộn quan sát, nàng nói: "Ống trúc này đích thật là cái kia ta thấy qua ở Phức Hương viện, bất quá tiểu nhân kia đâu? Nàng không có mang ở trên người?"

Mộ Tiêu Chiêu lắc đầu: "Chỉ có cái này."

"Bổn vương cũng đã gặp nó, lúc đó nàng kia đem nó ôm ở trong tay, đoạt song ra. Vật này quả thực có thể chứng minh thân phận của nàng."

Mộ Tiêu Chiêu nghe được Đàm Hạo Uyên nhận khả, trong mắt hiện lên vẻ hưng phấn, bất quá bị nàng cấp tốc ẩn dấu đi.

"Nói như vậy, sự tình đến đây kết thúc?"

Đàm Hạo Uyên suy tư chỉ chốc lát, gật đầu. Mộ Tiêu Thư chần chờ một chút, lại loay hoay ống trúc kia hai cái, cuối cùng vẫn là gật đầu.

"Ta đây đi về trước." Mộ Tiêu Chiêu bắt đầu cáo từ.

Nàng đi rồi, mặt của Đàm Hạo Uyên trầm xuống, phân phó nói: ""Dọn thi thể vào đây."

Đàm Hạo Uyên tự mình động thủ, kiểm tra tất cả đầu mối khả năng trên thi thể. Thế nhưng bận rộn một trận, hắn không hề đoạt được.

"Người này vô cùng cẩn thận, trên người không có một dạng đồ có thể chứng minh thân phận." Đàm Hạo Uyên liếc ống trúc hai mắt, "Đồ chơi này căn bản vô pháp làm chứng thân phận của nàng."

Mộ Tiêu Thư cười cười: "Không sai, hơn nữa vị đường tỷ kia của ta cũng quá hợp tác rồi."

(Luna: Hóa ra bọn họ không bị gạt, là ta bị gạt =.=)

"Bổn vương bố trí chu đáo như vậy, kết quả lại là đại tài tiểu dụng, không công lãng phí, cũng may còn có chiêu thứ hai."

"Là cái gì?"

Đàm Hạo Uyên tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Thư, nhỏ giọng nói: "Ta phái người theo dõi Mộ Tiêu Chiêu, nàng nếu như cùng người nọ có cấu kết, hiện đang hoàn thành nhiệm vụ, sắp tới nhất định phải gặp mặt."

Mộ Tiêu Thư gật đầu biểu thị tán thành, lúc này vành tai của nàng truyền đến cảm giác thấm ướt, Đàm Hạo Uyên nói xong, trôi chảy liền ngậm nó, còn nhẹ nhàng cắn một cái.

Mộ Tiêu Thư cười đẩy người ra: "Đừng làm rộn."

Đàm Hạo Uyên lau miệng, nhìn nàng mỉm cười.

Mộ Tiêu Chiêu từ vương phủ ra, ngồi ở trong mã xa, đầy đầu đều là lời của hắc y nữ tử.

Nàng nói: "Xong việc, trực tiếp hồi phủ, không nên dừng tại ngoại. Trong khoảng thời gian ngắn, ta sẽ không đi tìm ngươi, ngươi phải cẩn thận phải cẩn thận chớ bại lộ chuyện của ta, bằng không tự gánh lấy hậu quả."

Hai cái tay Mộ Tiêu Chiêu siết chặt, còn đang là cảm thấy khẩn trương chuyện phát sinh trong tửu lâu.

Nàng và hắc y nữ tử thương lượng xong, an bài một thế thân chết thay, như vậy các nàng là có thể một lần nữa trốn chỗ tối.

Thời gian kế tiếp, Mộ Tiêu Chiêu làm bộ dường như không có việc ấy, thực tế lại phái nha hoàn hỏi thăm tin tức, thế nhưng thủy chung không có truyền đến chuyện tương quan với trà lâu, nàng không thể làm gì khác hơn là suy đoán thi thể bị người xử lý xong.

Lại qua hai ngày, tâm tình của Mộ Tiêu Chiêu dần dần buông lỏng, không vui nghẹn ở bên trong phòng, liền muốn đi ra ngoài một chút. Đến bên ngoài, nàng lại nghe thấy một trận tiếng động lớn.

Mộ Tiêu Chiêu sai sử nha hoàn đi hỏi là chuyện gì xảy ra, nha hoàn trở về nói cho nàng biết: "Nhị tiểu thư đã trở về!"

Mộ Tiêu Chiêu sửng sốt: "Ngươi nói cái gì?"

"Vương gia tự mình tiễn nhị tiểu thư trở về, còn mấy chục cái rương lớn trở về! Thời gian nhị tiểu thư đến Lân vương phủ, có nhiều như vậy có nhiều hành lễ như vậy a."

Nguyên lai những thứ hạ nhân líu ríu, kích động không thôi nói không ngừng, là Mộ Tiêu Thư trở về phủ.

106. Chương 106: Tạm Hồi Mộ Gia

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Chiêu không khỏi có điểm lòng chua xót, từ lúc nào, Mộ gia náo động không phải là nàng? Tại sao có Mộ Tiêu Thư? Nghĩ đến đây, nàng đã cảm thấy không cam lòng, nàng tức giận. Trong lúc bất chợt, Mộ Tiêu Chiêu cảm giác mình có mấy vết thương là đáng giá.

Nàng cười lạnh một tiếng, đối với nha hoàn nói: "Muội muội đã trở về, chúng ta cũng đi xem."

Nha hoàn rất vui vẻ, hiển nhiên là nghe người khác nói sinh động như thật, cũng muốn vô giúp vui.

Đại môn của Mộ gia hôm nay mở rộng, ngoài cửa, một chữ mà gạt ra hơn mười chiếc xe ngựa! Nhìn qua rất đồ sộ. Những người đi đường đi qua nơi này, đều nghỉ chân chỉ trỏ, hỏi làm cái gì vậy a. Khi bọn hắn biết được là nhị tiểu thư trở về phủ, mỗi một người đều nghẹn họng nhìn trân trối.

Nhị tiểu thư này thật là phái đoàn lớn! Đây chỉ là hồi phủ, cũng không phải đại sự gì, cư nhiên có nhiều xe như vậy, còn nhiều đồ như vậy! Phương diện này tùy tiện xuất ra nhất kiện, đủ cho bọn họ sống tốt đi?

Có người động oai tâm tư, muốn nhân cơ hội tìm chút cá, lúc này thảm.

Hộ vệ của Lân vương phủ há là nắp? Trước mặt mọi người bị tóm không nói, còn tống quan!

Trương tam Lý tứ sát vách bị tống quan, vậy còn không có gì. Thế nhưng bị người của Lân vương phủ tống quan, vấn đề này có thể to lắm! Nhìn mặt mũi của Lân vương, sai nhỏ cũng sẽ biến thành sai lầm lớn, không hung hăng khiển trách một phen, uy nghiêm hoàng gia ở đâu?

Có một ví dụ thất bại, sẽ không ai dám mưu ma chước quỷ.

Thời gian Mộ Tiêu Chiêu chạy đến, gia đinh của Mộ gia xuất động hơn phân nửa, đều ở đây khuân đồ thay Mộ Tiêu Thư. Mà Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên do Mộ Triển Mẫn cùng Lý thị bồi, chính chậm rãi đi đến bên trong phủ. Bọn họ đi chậm rãi, một đường vừa nói chuyện.

Mộ Tiêu Chiêu đè xuống cảm giác chua xót khổ sở, nghênh đón nói: "Muội muội, ngươi hồi phủ thế nào cũng không nói một tiếng, để chúng ta có một chuẩn bị a."

"Chính là không muốn trong nhà phiền phức, mới không nói."

Hai người lại nói vài câu nhàm chán, đây đó đều cảm thấy chưa kính, cuối cùng vẫn là Đàm Hạo Uyên là người thứ nhất chịu không nổi, đem tất cả người đều đuổi đi.

Khi không người, hắn nói: "Ở vương phủ thật tốt, không nên chạy về."

"Gần đây giám thị Mộ Tiêu Chiêu, chẳng phải là tốt?"

Đàm Hạo Uyên không có bị nàng lừa dối được, đây có lẽ là một nguyên nhân, nhưng nhiều lắm là phụ đái.

"Nàng có chuyện chưa nói cho ta biết."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, vấn: "Chuyện gì?"

Tay của Đàm Hạo Uyên đặt ở trên đầu của nàng, sờ sờ nói: "Phương diện tụ huyết này cũng tán không sai biệt lắm, lại cái gì cũng chưa từng nghe nàng nhắc tới, xem bổn vương sỏa sao?"

Mộ Tiêu Thư bắt được tay hắn, không đề cập tới là bởi vì kinh lịch không hoàn toàn thuộc về của nàng,

thù là nhất định phải báo. Nhưng là bây giờ Đàm Hạo Uyên đều hỏi tới, nàng không cần thiết tiếp tục lén gạt đi, không duyên cớ để hắn lo lắng.

"Ngươi còn nhớ rõ chuyện của Lâu Gia thôn không?"

"Nhớ kỹ." Sau lại tra ra Lâu Gia thôn không có gì đặc biệt, Đàm Hạo Uyên liền không có quá để ý.

"Lâu Gia thôn là nơi táng thân của thân sinh phụ mẫu ta!"

Đàm Hạo Uyên ngẩn ra, trái lại trái lại không suy nghĩ nhiều năm như vậy. Mộ Tiêu Thư còn nói: "Ngươi cũng biết hung thủ là ai?"

"Là Mộ Triển Mẫn!"

Trong mắt của Mộ Tiêu Thư lóe lên hận ý, Ngày đó từ đang ngủ mê man thức tỉnhm ký ức trong đầu của nàng triển khai, nàng giống như là người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, đem những chuyện kia tự mình ôn lại một lần.

Tâm tình của nàng theo Mộ Tiêu Thư khi còn bé đi, nàng mặc dù ngu si, nhưng cũng là có cảm giác. Mộ Triển Hoành cùng Tô thị đối với nàng yêu thương như vậy, vô tư như vậy, người khác đều len lén nói bậy Mộ Tiêu Thư, hai người bọn họ lại tuyệt không ghét bỏ nàng, đây là một việc khó được.

Hai người lại bị như vậy! Mộ Triển Mẫn trước cửa sổ, ánh mắt tham lam của hắn khắc ở trong đầu trong đầu Mộ Tiêu Thư, lái đi không được.

Đàm Hạo Uyên biết rõ nguyên do, không đồng ý nói: "Nàng nên sớm một chút nói cho ta biết, sau đó để cho ta tới xử lý..."

"Ta sẽ không!" Mộ Tiêu Thư nghịch ngợm cười, lui về phía sau vài bộ. Nàng đưa tay ở phía sau lưng mình, cười đến rất xán lạn.

Mẫu thân giáo dục nữ nhi, cũng sẽ để các nàng cười không lộ răng. Đàm Hạo Uyên chưa từng thấy qua Mộ Tiêu Thư làm như vậy, có lẽ là bởi vì trải qua của nàng. Xem ra, vô nhân quan tâm, ai sẽ giáo nàng?

Thế nhưng dáng tươi cười của Mộ Tiêu Thư rất đẹp, so với bất cứ người nào đều đẹp hơn. Cười của nàng hắn đã thấy, có sức sống nhất, nụ cười ấm áp nhất. Giống như hoa mùa xuân, hoàn toàn không hiểu cái gì là hàm súc, sinh cơ đầy cõi lòng toàn bộ toát ra.

Mộ Tiêu Thư nói" "Ngươi là không xem trọng ta sao? Ta có thể tự xử lý."

Đàm Hạo Uyên nói: "Ta là muốn cùng nàng cùng nhau chia sẻ, có ta ở đây, nàng không cần thiết một mình làm việc này." Hắn Mộ Tiêu Thư bên người Mộ Tiêu Thư, nắm tay nàng.

"Nói so với hát còn dễ nghe."

"Ta đây sau này nhiều lời một chút."

Hai người đích đích cô cô vừa nói chuyện, sau lưng của bọn họ, còn lại là bọn nha hoàn của Mộ gia ngó dáo dác thân ảnh.

Đàm Hạo Uyên tiễn Mộ Tiêu Thư xong, trở về vương phủ. Mộ Tiêu Thư vào ở cũng không phải là Phức Hương viện, kinh qua chuyện lần trước, ai cũng không dám để cho nàng đến chổ.

Đàm Hạo Uyên vừa đi, Mộ Tiêu Thư lập tức nhận được tin tức, nói Mộ Triển Mẫn để cho nàng đi qua một chuyến. Mộ Tiêu Thư nghĩ đến hắn sẽ không thoải mái, cố ý chậm rãi kéo hồi lâu, sau đó mới đi.

Sắc mặt Mộ Triển Mẫn rất khó coi, bởi vì hắn chờ đã nửa ngày!

Mộ Triển Mẫn nói: "Cảm giác mình bay lên đầy cành cây biến thành phượng hoàng rồi, mà bắt đầu tự cao tự đại với trưởng bối trong nhà? Ngươi vẫn còn chưa xuất giá!"

"Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Lời của Mộ Triển Mẫn bị Mộ Tiêu Thư triệt để không nhìn, này làm cho hắn rất khó chịu, bắt đầu quở trách Mộ Tiêu Thư: "Nhìn xem đức hạnh của ngươi, Lân vương đến cùng coi trọng ngươi cái gì? Con mắt vô tôn trưởng, không biết báo ân…"

"Trước hết chờ một chút!" Mộ Tiêu Thư đột nhiên hô, "Con mắt vô tôn trưởng, không biết báo ân? Nhị thúc, ta nói với ngươi cái chuyện này a."

Mộ Triển Mẫn liếc nàng một cái: "Chuyện gì?"

"Vương gia thay ta mời một vị danh y, đem ta từ đầu tới đuôi trị một lần! Ngươi đoán thế nào?"

Mộ Tiêu Thư mở to mắt to trong suốt, nhìn chằm chằm Mộ Triển Mẫn. Hai mắt phảng phất có thể nhìn thấu tất cả, để Mộ Triển Mẫn một loại lỗi giác không chỗ che giấu.

"Nói cứ nói, chớ đả ách mê!"

"Ta đây nói thẳng," Mộ Tiêu Thư chỉ chỉ đầu của mình, "Trước đây nơi này có một khối tụ huyết, để ký ức để bị hao tổn, hiện tại nó không còn, ta nhớ được rất nhiều rất nhiều chuyện."

Thân thể của của rất rõ ràng cứng đờ, Mộ Tiêu Thư hầu như có thể dưới vải vóc bao vây, từng cây xương một là ở nơi nào.

"Ngươi… Ngươi nhớ lại chút gì?"

"Ta đầu tiên nghĩ đến chính là… Lâu Gia thôn!" Mộ Tiêu Thư cười nhìn hắn, "Cái chỗ này ngươi nên rất quen thuộc đi?"

Một giọt mồ hôi từ bên Mộ Triển Mẫn Mộ Triển Mẫn chảy xuống, vào y phục của hắn. Mộ Triển Mẫn sắc mặt tái xanh, thanh âm khô cằn nói: "Ta không biết ngươi đang nói cái gì, cái gì Lâu Gia thôn, có cái chỗ này sao?"

"Có nga." Mộ Tiêu Thư cười nói, "Ngươi quên rồi sao? Lần trước ngươi sai sử Trương Vũ cùng Phùng Long, cố ý mang ta vào Lâu Gia thôn. Lúc đó hai người bọn họ nhìn chằm chằm vào ta, kỳ thực chính là muốn xem phản ứng của ta đi? Ngươi đang thử thăm dò ta! Bởi vì ngươi đã từng ở chỗ này làm một chút hoạt động không thể gặp người…"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Mộ Triển Mẫn đã bắt đầu nổi giận, "Hiền lương thục đức của nữ tử chưa học được, trái lại bản lĩnh nói mò học vô cùng nhuần nhuyễn, cái thứ gì!"

"Cùng ta nói hiền lương thục đức? Đối với người như ngươi vậy, đừng nói hiền lương, cho một dáng tươi cười đều là lãng phí. Còn dám nói ta con mắt vô tôn trưởng không biết báo ân, ngươi xem một chút chính ngươi là dạng gì! Ngươi trên cửa sổ, mắt vừa tròn vừa lớn, hai mắt tỏa ánh sáng, nhìn bọn họ giết chết cha mẹ ta…"

Mộ Triển Mẫn đứng lên, tay thật cao vung lên, dùng hết khí lực toàn thân vỗ tới trên mặt của Mộ Tiêu Thư!

Lần này nếu để cho hắn vỗ trúng, sẽ phải té một cái hung hăng trên mặt đất, bán khuôn mặt sưng lên. Thân thể Mộ Tiêu Thư lắc một cái, phía dưới xuyên qua, trong tay hàn quang lóe lên, đem chủy thủ lên cổ của Mộ Triển Mẫn.

"Nhị thúc, lúc nói chuyện với ta, ngươi tốt nhất yên tỉnh một chút. Không nên động thủ, lại là động cước, nga, đúng rồi, đến miệng cũng tốt nhất đừng nhúc nhích."

Mộ Triển Mẫn bị băng lãnh trên cổ kích thích run một cái, chợt nghe Mộ Tiêu Thư nói: "Không nghe lời? Vậy cũng chớ trách ta!"

Nàng nói dùng chủy thủ trên cổ của Mộ Triển Mẫn nhẹ nhàng rạch một cái, một đạo vết thương huyết

hồng liền xuất hiện. Mộ Triển Mẫn a a kêu vài tiếng, đau, lại không dám hô to.

"Vậy mới đúng, không phải hỏi không phải hỏi cái gì sao? Chúng ta ngồi xuống từ từ nói."

Nàng dùng câu một cái ghế qua đây, hướng chỗ chân của Mộ Triển Mẫn một đá, hắn liền đặt mông ngồi xuống. Mộ Tiêu Thư cùng hắn đối mặt, chủy thủ trong tay chỉ vào hắn.

"Lúc đó ta chỉ muốn a, ngươi như vậy tựa như một con sói, còn là một con bạch nhãn lang! Cha ta cùng nương ta đối với ngươi tốt như vậy, ngươi nói giết sẽ giết, liền vì trộm tài sản của bọn họ Ta nói đúng chứ?"

"Ngươi trước bỏ dao xuống."

Mộ Tiêu Thư mỉm cười, không để ý tới hắn.

"Thời gian cha nương ngươi qua đời, ngươi còn quá nhỏ, đoán chừng là nhớ lộn! Ta là nhị thúc ngươi, làm sao sẽ làm ra chuyện tình không bằng cầm thú như vậy?"

Mộ Tiêu Thư như bừng tỉnh đại ngộ nhìn hắn, Mộ Triển Mẫn còn cho là mình thuyết phục được nàng, ai biết nàng lại nói: "Nguyên lai ngươi cũng biết mình không bằng cầm thú a."

Mộ Triển Mẫn suýt tý nữa bị nàng tức hộc máu.

"Lại nói tiếp, một nhà huyết thống các ngươi đều như vậy. Ngươi không bằng cầm thú, sinh nữ nhi cũng không phải thứ gì, tấm tắc, không phải là người một nhà không tiến một nhà a. Ta lần này trở về, chính là muốn nói cho ngươi biết, ta biết ngươi trải qua những chuyện gì, đồng thời… Ta sẽ không tha ngươi."

Mộ Tiêu Thư nói xong thu chủy thủ, đến cửa, đột nhiên lại quay đầu lại hỏi: "Đúng rồi, ngươi gọi ta tới là làm cái gì?"

Mộ Triển Mẫn đâu còn có khí lực đáp lời? Hắn bị dọa đến dựa vào ghế, ánh mắt theo động tác của Mộ Tiêu Thư mà di động, phản ứng khác một mực không có.

Mộ Tiêu Thư khinh miệt cười, trở về viện tử của mình.

Thời gian Lý thị tìm đến Mộ Triển Mẫn, thấy chính là thấy hình dạng đờ đẫn của hắn, dọa nàng nhảy lên. Nhất là huyết tuyến trên cổ hắn, cho người nhìn thấy mà giật mình.

"Lão gia!" Lý thị cả tiếng gọi, lấy tay trước mặt của Mộ Triển Mẫn quơ quơ.

Mộ Triển Mẫn một cái giật mình thanh tỉnh lại, lập tức từ cái ghế nhảy lên cao ba thước, dùng sức giãy dụa nhìn quanh cái cổ.

—-Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Mấy ngày nay liên tục tăng ca, ta về đến thời gian thở cũng không có nên không thể up truyện hay edit được. Thật xin lỗi các nàng!

Nhưng ta theo đến cùng, các nàng yên tâm và cũng đừng bỏ ta nhé. Cám ơn!

Hôm nay chủ nhật rốt cuộc ngủ đến 10AM mới thức, dù biết các nàng đi chơi nhưng ta vẫn ở nhà up truyện cho các nàng. Không có thời gian không thể bù chương, các nàng lượng thứ =.=

107. Chương 107: Chơi Được Quá Hãi

Mọi người clickhoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Lý thị bị hắn rống đến như lọt vào trong sương mù, cuối cùng quyết định buông tha suy đoán, chỉ có thể hỏi: "Lão gia nói người là ai? Ta cho người đem nàng mang đến."

"Còn khong phải Mộ Tiêu Thư dã loại kia! Ta muốn cho nàng trả giá thật lớn… Ngươi mới vừa nói cái gì? Muốn dẫn nàng qua đây? Cút! Là muốn hại chết ta sao?"

Lý thị thành đối tượng cho Mộ Triển Mẫn hả giận, rất là ủy khuất.

Mộ Triển Mẫn lập tức cho người gọi Trương Vũ cùng Phùng Long tới, mang sự tình nhất ngũ nhất thập nói cho bọn họ.

"Các ngươi trước đây làm việc không sạch sẽ, cư nhiên cho người để cái nhỏ nhất truy cứu ra được! Hiện tại nàng tới tìm xui cho ta, các ngươi không chuẩn bị quản sao?"

Lão gia, người đừng kích động, chúng ta đương nhiên sẽ quản, còn có thể quản đến cùng. Thế nhưng hạ thủ của quý phủ không có tiện, tốt nhất hãy tìm địa phương không người…"

"Địa phương không người? Tốt lắm, các ngươi cũng đừng lại để cho thất vọng."

Sau đó, Mộ gia bắt đầu truyền, nói Mộ Triển Mẫn bất quá là đánh một buồn ngủ, không biết thế nào dập đầu một tiếng bị thương. Hắn hoài nghi mình số mệnh không tốt, để Lý thị mang theo đám nữ nhi đến tự, vì hắn cùng Mộ gia cầu phúc.

Nữ nhân của Mộ gia định ra muốn đi tự trong thâm sơn, chỉ là ngồi xe ngựa liền sắp hai ngày, sau đó còn phải leo núi.

Mộ Tiêu Chiêu đối với lần này rất bất mãn, khuyên nhủ: "Tại sao muốn đến địa phương xa như vậy cầu phúc? Còn không bằng trực tiếp đến chùa miểu kinh thành."

"Ta cũng nói như vậy, cũng…" Lý thị muốn giải thích, nhưng nhớ tới căn dặn của Mộ Triển Mẫn, càng nuốt xuống.

Lúc này nói đi là đi, Mộ Tiêu Thư cũng phải đi. Bởi vì Lý thị qua đây nói với nàng: "Ngươi cũng là một phần tử của Mộ gia, mặc kệ vì ai, tổng cũng phải đi một lần."

Mộ Tiêu Thư đáp ứng. Đương nhiên, không phải là bởi vì lời của Lý thị.

Thật xa chạy đi trong miếu thắp hương, không phải là Mộ Triển Mẫn trước đề nghị cái phúc gì, nàng thực sự vô pháp suy nghĩ nhiều a.

Ngày xuất phát, Mộ Tiêu Thư dẫn theo Khởi Thanh lên xe ngựa. Hộ vệ của Mộ phủ cũng không có thiếu đi theo, trong đó còn bao quát Trương Vũ cùng Phùng Long hai người.

Ở trên đường mã xa xóc nảy lợi hại, các nữ nhân kêu khổ thấu trời. Bên ngoài thực không sánh bằng trong nhà, ngày thực sự bất hảo. Cứ như vậy điên điên, mã xa cũng dần dần đến gần mục đích.

Ban đêm, đoàn người xuống xe ngựa, vào tiểu khách sạn bình dân, một bàn cơm nước, bắt đầu ăn.

Mãi cho đến một bữa cơm kết thúc, Mộ Tiêu Thư cũng không thấy những khách khác, liền tò mò vấn chưởng quỹ chuyện này.

Chưởng quỹ của khách sạn bình dân trả lời: "Khách sạn này được người bao trọn a."

"Bao trọn?" Vừa nghe, có điểm không thể tưởng tượng nổi, bởi vì Lý thị cùng Mộ Triển Mẫn đều không giống như là người làm loại chuyện này. Bất quá bao thì bao thôi, Mộ Tiêu Thư cam tâm tình nguyện một mình chiếm một gian phòng/

Vào lúc ban đêm, các nàng đều tự ngủ xa nhau. Nửa đêm, Khởi Thanh bỗng nhiên đứng dậy, tiến đến bên người Mộ Tiêu Thư, gọi nàng tỉnh.

“Bên ngoài có người.” Khởi Thanh nhắc nhở.

Mộ Tiêu Thư gật đầu biểu thị biết, móc ra hai viên dược hoàn, mỗi người ăn một viên. Nàng lại xuống giường, cuốn chăn tạo thành hình dạng phảng phất có người đang ngủ.

Cuối cùng nàng trốn vào dưới sàng, trên cánh tay phải lộ ra tiểu nỏ.

Hôm nay không có lúc cần thiết, nàng cũng không trang tiểu nỏ, thế nhưng vừa vào khách sạn này, nàng phát hiện, ở đây không an toàn. Khởi Thanh trốn được phía sau trướng.

Mắt thích ứng hắc ám, Mộ Tiêu Thư nhìn thấy một màn quen thuộc. Chỉ thấy một cái ống đâm rách giấy trên cửa sổ, từ đó toát ra khói trắng, dần dần ở tại trong không khí.

Mộ Tiêu Thư ngửi thấy một vị đạo có chút gay mũi, cũng may nàng đã phục dụng thanh tỉnh dược bảo trì thanh tỉnh, loại khói mê này không tác dụng được nàng.

Đợi một hồi, có người chậm rãi dời đi then cửa, mở cửa ra. Một bóng người đầu tiên là vào phòng, người thủ ở bên ngoài. Người đầu tiên đi tới trước giường, lấy ra lưỡi dao tuyết trắng, đâm xuống!

Tay như đã đoán trước không có xuất hiện, chân của hắn truyền đến một trận đau đớn, ngay sau đó liền bắt đầu tê dại.

Người ở cửa biết tình huống sai, vọt vào trợ giúp, ai biết từ sau hắn đâm ra một cây đoản kiếm. Động tác của người xâm nhập cũng rất linh hoạt, để hắn lách mình tránh ra. Thân thể của Khởi Thanh vòng vo một vòng tròn, cửa phòng cũng cho mang lên.

Mộ Tiêu Thư từ dưới sàng cho vị tên chân kia một cây tên nỏ, đối phương oa oa kêu loạn, Mộ Tiêu Thư một quét ngang, hắn mất đi cân đối, ngã trên mặt đất.

Mộ Tiêu Thư từ dưới sàng chui ra, Khởi Thanh cùng tên còn lại đánh kịch liệt, bất quá nàng không đi hỗ trợ, trái lại không chút hoang mang thấp ngọn nến.

Chờ thấy rõ mặt của người xâm nhập, Mộ Tiêu Thư nở nụ cười lạnh: “Trương Vũ Phùng Long, các ngươi chính là tay sai của Mộ Triển Mẫn! Đương niên chính là các ngươi động thủ, sát hại song thân ta, việc này, các ngươi còn nhớ rõ không?”

Nằm dưới đất chính là Trương Vũ, trên chủy thủ Mộ Tiêu Thư bôi độc dược. Mà Phùng Long thấy thế, ly khai Khởi Thanh, đánh tới Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư nâng tay phải lên, mấy cây tên nỏ bắn một lượt bắn một lượt. Phùng Long quơ đao cản, tiếp tục xông về phía trước.

Không gian nhỏ hẹp, mắt thấy hắn đã đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư, giơ đao lên thật cao, chém nàng!

Phía sau, Khởi Thanh lại một đao đâm vào lưng hắn, động tác của Phùng Long đình trệ giữa không trung, lưu loát rút đao rút đao, từ vết thương của hắn phun ra tiên huyết. Hắn co quắp vài cái, liền chết.

Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt Trương Vũ, lộ ra một dáng tươi cười.

Trương Vũ vạn phần hoảng sợ, nói rằng: "Dừng tay, ngươi thả ta, ta giúp ngươi đối phó Mộ Triển Mẫn!"

"Nghe hình như thật tốt nha, Khởi Thanh, ngươi cảm thấy thế nào?"

Khởi Thanh lạnh như băng nói" "Người này nói như vậy không thể tin."

Mộ Tiêu Thư thở dài một hơi, nói: "Có nghe thấy hay không? Nàng nói ngươi không thể tin." Mộ Tiêu Thư nói giơ tay lên, trên cánh tay phải tên nỏ đã lấp xong, nàng nhắm ngay Trương Vũ.

"Tha mạng! Tha mạng a! Ta thực sự có thể giúp ngươi, là Mộ Triển Mẫn để cho ta tới, ta chỉ là..."

Trương Vũ cũng không cách nào nói chuyện, hắn cũng đã chết.

"Tiến đến." Mộ Tiêu Thư nói.

Vừa dứt lời, một gã hộ vệ đẩy cửa vào phòng, đây là Đàm Hạo Uyên an bài bên người nàng, tùy nàng sai sử. Ám sát tối này chỉ có hai người, đều không cần bọn họ đứng ra.

"Dọn thi thể đi, ném vào trong phòng ngủ của Mộ Triển Mẫn, phải nhớ rõ thanh lý tốt gian phòng."

Hộ vệ gật đầu đáp ứng.

Khởi Thanh đi tới bên giường, mang tới mấy bao trên lưng, cùng Mộ Tiêu Thư rất có ăn ý ra cửa, tìm một gian phòng trống sát vách sạch sẽ, ngủ tiếp.

Có lẽ là bởi vì lặn lội đường xa quá mệt mỏi, buổi tối này, không ai không ai hiện đã xảy ra chuyện gì. Tới sáng sớm, thi thể cùng vết máu đều đã thanh lý, ngoại trừ Mộ Tiêu Thư thay đổi gian phòng, không có phát sinh bất cứ dị thường nào.

Vào một ngày nhiệm vụ là lên núi, có người nói cách làm thành tín nhất, là một bước một quỳ lạy, thế nhưng đám người Mộ Tiêu Thư hiển nhiên ai cũng không muốn làm như vậy.

Đến trong tự dạo qua một vòng, cúng chút tiền, nghe hòa thượng thì thầm vài câu, liền hạ sơn hồi Mộ gia.

Thời gian đám người Mộ Tiêu Thư còn ngủ ở khách điếm, Mộ Triển Mẫn phát hiện trong phòng ngủ của mình có hai cổ thi thể.

Buổi tối này, hắn thế nào đều không ngủ ngon, mơ mơ màng màng, mũi hình như ngửi thấy mùi máu tươi. Lúc đầu Mộ Triển Mẫn không có để ý, thế nhưng mùi này càng ngày càng đậm, bắt hắn tỉnh.

Hắn mắt, phát giác mùi này không phải là nằm mơ, là thật. Ngay thời gian hắn muốn nhúc nhích thân thể, hắn đột nhiên phát hiện, trên người hắn như là bị cái gì đè nặng, còn thật nặng!

Mộ Triển Mẫn lại càng hoảng sợ, hắn đưa tay sờ một cái, mò lấy một nắm tóc… Tóc của hắn? Sai a, tóc của hắn mọc trên đầu hắn, không dài… Người khác… Trên đầu…

"A a a ——!"

Lão gia đương gia của Mộ gia nửa đêm phát ra thét chói tai, thanh âm còn liên miên bất tuyệt.

Sai vặt gác đêm bị hắn làm giật mình tỉnh giấc, đốt đèn dẫn theo tiến đến. Chờ thấy rõ tình cảnh thất nội, tay hắn buông lỏng, đèn rơi trên mặt đất, cũng bắt đầu kêu to…

Toàn bộ Mộ phủ tỉnh lại trong tiếng kêu to, bọn hạ nhân hỏi nhau xảy ra chuyện gì.

"Nháo quỷ!" Lúc này nhiều người người ủng hộ một trả lời nhất.

Thẳng đến hộ vệ gan lớn vào gian nhà của Mộ Triển Mẫn, bọn họ mới chính thức biết rõ chuyện gì xảy ra.

Hai cổ thi thể được từ trong phòng Mộ Triển Mẫn mang ra ngoài. Trong bọn họ có một cổ bị ném vào ** của Mộ Triển Mẫn, mặt khác một cổ bị ném ở trên bàn ngay giữa phòng.

Càng sợ hãi chính là, hai người này bọn họ đều biết, cũng là hộ vệ của Mộ phủ —— Trương Vũ cùng Phùng Long.

Trương Vũ cùng Phùng Long không phải là hộ vệ phổ thông, không thủ viện tử, chỉ thay Mộ Triển Mẫn làm việc.

"Bọn họ không phải là đi ra ngoài làm việc sao?? Làm sao sẽ xuất hiện ở đây?"

Tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Triển Mẫn, muốn từ chỗ hắn tìm ra đáp án. Mộ Triển Mẫn sắc mặt tái xanh, run rẩy, môi run run… Hắn còn nhớ rõ xúc cảm kia, đầu tiên là tóc, sau đó là đầu cứng rắn…

“Nôn ——” Hắn há mồm phun ra.

Đêm thứ hai, đám người Mộ Tiêu Thư về tới Mộ phủ.

Vừa vào cửa, bọn họ liền phát giác sai, người của Mộ gia hình như thiếu rất nhiều.

Lý thị bắt một nha hoàn vấn là chuyện gì xảy ra, nha hoàn kia liền muốn khóc, bị Lý thị quạt một bạt tai, lúc này mới bắt đầu nói.

“Trong phủ chết người rồi.”

“Chết người có cái gì hay mà ngạc nhiên.” Lý thị lơ đểnh.

“Chết ở trong phòng của lão gia.”

Lời này vừa ra, mấy danh nữ ở đây đều sợ ngây người. Chỉ có Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh nhìn nhau một mắt, dùng sức nén cười. Người nào có thể chết trong phòng lão gia a? Đó là đương nhiên nữ nhân a!

Lý thị cắn răng hỏi: “Chết người nào? Chết như thế nào?” Là là chơi qua hải sao?

“Đã chết hai người.”

“Cái gì?” Gương mặt của Lý thị bất khả tư nghị, nha hoàn bộc phụ đi theo tất cả đều sắc mặt cổ quái.

Vừa chết một đôi… Lão gia đến cùng cùng các nàng chơi chút gì nha?

(Luna: buồn cười quá:D đầu óc của đám người này haha)

“Có thể chạy đều chạy, đều nói Mộ phủ chúng ta không an toàn.”

Đại bộ phận nha hoàn sai vặt đều bán cho Mộ phủ, là trốn không thoát, nếu không sẽ bị bắt trở lại.

Nhưng như hộ vệ quý phủ thuê làm, còn lại là còn muốn chạy là có thể đi. Nếu là đi đột nhiên, cũng đừng nghĩ lấy toàn bộ tiền công, dù sao cũng phải cho một bộ phận người cúp.

Hiện tại Mộ phủ đi rất nhiều người, đủ để thấy rõ trình độ quỷ dị của chuyện.

Lý thị bị tức đến thở không được, đều cái gì cùng cái gì a? Nàng luy tử luy hoạt chạy thật xa đến thắp hương bái Phật, hắn ngược lại, tìm được chơi đến điên rồi, còn chơi chết hai người? Điều này làm cho nàng sau này mặt mũi đặt ở nơi nào a!

108. Chương 108: Trong Lòng Có Quỷ

Mọi người click hoặc ủng hộ mình nha. Chỉ cần bấm "tôi không phải robot" -> chờ ba giây -> get link là xong. Cám ơn mọi người

Editor: Luna Huang

Lý thị tức giận đến sắp điên, nàng cảm giác mình lúc này thực sự là rất mất mặt, thậm chí cảm thấy người chung quanh nhìn nàng bằng ánh mắt quỷ dị.

Thân là đương gia chủ mẫu của Mộ gia, thiếp thất đã từng được cưng chìu nhất, Lý thị vẫn cảm thấy mình ở trong lòng của Mộ Triển Mẫn rất trọng yếu. Nàng lúc còn trẻ, lấy mỹ mạo cùng ôn nhu chiếm tim của hắn. Chờ lớn tuổi một ít, lại dựa vào sinh một nữ nhi tốt, vì Mộ Triển Mẫn mang đến các loại chỗ tốt, cuối cùng nâng bản thân đến vị trí chủ mẫu. Đối đây hết thảy, nàng cũng là hài lòng.

Thế nhưng Mộ Triển Mẫn bây giờ cách làm không khác đánh mặt của nàng.

"A…" Nàng cười lạnh một tiếng.

Mộ Tiêu Chiêu ở một bên nhìn, thấy trạng không đúng, liền tiến đến bên cạnh Lý thị nhỏ giọng khuyên nhủ: "Nương, đừng tìm cha tính toán. Xem nhẹ một chút, chuyện này cũng liền…"

"Ta nuốt không trôi khẩu khí này!" Lý thị nói rằng, "Đi, ta muốn mau đi xem thử là chuyện gì xảy ra."

Việc khác Lý thị có thể nhịn, nhưng lần quan hệ đến bộ mặt chủ mẫu của nàng, đây đối với nàng mà nói thì không cách nào nhịn! Mộ Tiêu Chiêu lại khuyên vài câu, bất quá đều không có gì hiệu quả, một đường theo Lý thị đi qua.

Mộ Tiêu Thư cười nói với Khởi Thanh: "Chúng ta cũng đi qua nhìn một chút."

Khởi Thanh âm thầm buồn cười, Mộ Tiêu Thư thích xem náo nhiệt, bát quái chi tâm cường đại rồi. Còn nữa chuyện này cùng các nàng cũng có quan hệ, nói như thế nào cũng phải đi nhìn một cái.

Hai người chính lúc sắp đi, lại chú ý tới Mộ Tiêu Y một bên một mực nhìn các nàng.

"Ngươi cũng muốn đi sao?" Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn lại, chủ động hỏi.

Từ sự kiện hà bao, Mộ Tiêu Y đột nhiên thu liễm rất nhiều. Trương cuồng từ trước của nàng đều không thấy, trong lúc bất chợt trở nên có điểm nhát như chuột, cùng nàng lúc trước quả thực tưởng như hai người.

Thấy Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhìn về phía nàng, thân thể của Mộ Tiêu Y rõ ràng co rúm lại một chút, cũng không trả lời, đúng là vừa nghiêng đầu liền chạy. Nha hoàn của nàng sốt ruột đuổi hai bước, lại nghĩ tới hành lý còn chưa có an bài, do dự mà không biết nên làm chuyện nào trước.

Khởi Thanh nói với Mộ Tiêu Thư: "Nàng làm sao giống như sợ tiểu thư?"

Mộ Tiêu Thư thu hồi ánh mắt, cũng lười để ý Mộ Tiêu Y, nói: "Đi thôi, đi trễ sẽ không có trò hay để nhìn."

Hai người đều là rất nhanh chân, lúc này càng cố tình vội vàng đi xem trò vui, không bao lâu đuổi kịp Lý thị.

Lý thị giận đùng đùng xông vào chủ viện, dọc theo đường đi nàng đã nổi lên một bụng lí do thoái thác, chuẩn bị nói Mộ Triển Mẫn xấu hổ đến muốn độn thổ động! Phản chính sự tình đã xảy ra, nàng ngoại trừ phải xuất một khẩu khí này ra, còn muốn nhân cơ hội vét cho mình chỗ tốt, ít nhất cũng phải để Mộ Triển Mẫn hổ thẹn, biết hắn thiếu nàng.

Từ trong miệng bọn hạ nhân, nàng đã biết chỗ của Mộ Triển Mẫn.

Chân vừa nhảy vào viện môn, Lý thị liền ở ngực ngưng tụ một ngụm khí lớn, chuẩn bị đem lí do thoái thác của mình đều thổ lộ ra. Thế nhưng sau một khắc, lời ra đến khóe miệng nàng lại ngăn chặn.

Từ khi Lý thị Mộ Triển Mẫn, hắn không thể nói rõ phong độ, cũng là nhân mô cẩu dạng. Nhưng là bây giờ hắn đang làm gì thế?

Mộ Triển Mẫn đứng ở trên một cái ghế, tóc xõa, như là mới từ trong chăn chui ra ngoài, còn chưa kịp rửa mặt chải đầu. Nhưng là bây giờ đều là giờ gì? Lý thị nghĩ đi nghĩ lại, hắn đây nhất định là chơi hơi quá!

"Lão gia!" Lý thị đột nhiên quát dẹp đường.

Thanh âm của nàng cùng bình thường không quá một dạng, lại tiêm lại lợi, Mộ Triển Mẫn đứng ở chỗ cao đang chuyên tâm dồn chí nghe xong, thân thể đột nhiên nhoáng lên, mất đi cân đối, suýt tý nữa từ trên ghế ngã xuống.

Sai vặt một bên nhanh tay lẹ mắt, ôm lấy hai chân của Mộ Triển Mẫn, ổn định hắn.

Mộ Triển Mẫn chưa tỉnh hồn lúc đứng ngay ngắn, lúc này mới có công phu cùng Lý thị tính toán: "Hạt rống cái gì! Muốn hù chết ta sao? Đi đi đi, chớ đem tương hồ tương hồ lên chân ta."

Tay áo của hắn thật cao vén lên, trên tay còn lôi lá bùa hoàng sắc, mặt trên chữ như gà bới không biết vẽ chút gì. Một câu cuối cùng còn lại là cùng sai vặt nói, sai vặt tay trái cầm một xấp lá bùa, tay phải một chén một chén tương hồ, trong bát còn có một cái còn có một cái bàn chải.

Lý thị cười lạnh: "Lão gia, đây là đang dán cái gì?"

"Bùa! Hướng đại sư tốn một số tiền lớn mới mua được, phải đích thân dám mới dùng được. Ngươi nhanh đi ra ngoài, đừng làm trở ngại ta."

"Lão gia, ta nghe nói quý phủ chết người rồi? Cũng dám cũng dám đùa chết người, còn sợ một con hai con quỷ a?"

Mộ Triển Mẫn bị nàng nói giận lên, nhưng nghe đến chữ "Quỷ", hắn mềm nhũn, cả người đều run lên, còn hết nhìn đông tới nhìn tây, tựa hồ đang tìm cái gì.

Lý thị thấy thế càng tức: "Bị ta nói trúng rồi? Lão gia ngươi cái này gọi là trong lòng có quỷ!"

"Thả rắm!" Mộ Triển Mẫn đưa tay dùng sức vỗ lá bùa hoàng sắc trên tường, từ trên ghế nhảy xuống tới, chỉ vào Lý thị mắng, "Ngươi uống lộn thuốc? Dám đến trước mặt của ta nói bậy, không muốn sống có đúng hay không?"

"Ta là không muốn sống! Ta tân tân khổ khổ cầu phúc cho chúng ta, ngươi ngược lại, ở nhà chơi đến xảy ra nhân mạng. Ngươi không làm ta thất vọng ta sao? Ngươi nói a?"

(Luna: Buồn cười quá =)))

Lý thị pháo liên châu đạn dường như bắt đầu thổ nước đắng, Mộ Triển Mẫn đã quen nàng thuận theo bản thân, lúc này bị ngay mặt một trận rống, thực tại có điểm không có quen, không phản ứng kịp.

Một lát, chờ Lý thị rống không sai biệt lắm, còn lau nước mắt, Mộ Triển Mẫn lúc này mới không nhịn được nói: "Lộn xộn cái gì, đi miếu một chuyến, ngươi cũng đi đến sỏa? Đi ra ngoài đi ra ngoài, ta còn bận."

Mộ Triển Mẫn động tác nhanh nhẫu cầm lấy bàn chải, lại rút lá bùa, ở mặt trái quét qua, lại vỗ lên trên tường, lại một dán được rồi.

Lúc này Lý thị bị không để ý tới hô: "Lão gia, ngươi nghĩ cứ như vậy đuổi ta a? Người đến, người mau đến, mang hai hồ ly tinh qua đây cho ta! Ta muốn nhìn, thứ đó là cái dạng gì, để lão gia làm ra bực sự tình mất mặt xấu hổ này!"

(Luna: haha nhịn không được cười luôn)

"Ngươi có phiền hay không! Đã xong chưa? Các ngươi mau đưa nàng ra bên ngoài!"

"Vì hai hồ ly tinh đã chết ngươi đối với ta như vậy?"

Hai người ở trong viện mắng nhau, Lý thị thay đổi hình tượng ôn nhu ngày thường, hóa thân thành bát phụ, nói cái gì đều từ trong miệng nàng đụng tới. Mộ Triển Mẫn bắt đầu vạn phần hối hận, lúc đầu thế nào nhìn lầm, để người như vậy ở lại bên cạnh mình, còn vẫn chưa phát hiện chân diện mục của nàng?

Hai người này ở đây nháo, bọn hạ nhân còn lại là ở một bên nghe, chỉ là ai cũng có điểm không giải thích được.

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh cũng bàng quan một hồi, ngay từ đầu còn có chút thú vị, nhưng rất nhanh thì có điểm chưa kính.

Mộ Tiêu Thư nổi lên tâm tư châm ngòi thổi gió, đối một sai vặt nói: "Không có nghe thấy thẩm thẩm nói sao? Còn không mang người đến?"

Người ở đây, đương nhiên là hai người chết.

Sai vặt chần chờ, nhìn hai người càng gây càng nóng một chút. Lúc này Mộ Tiêu Thư nghiêm mặt, lãnh đạm nói: "Ta chỉ đến vương phủ ở một chuyến, sau khi trở về sẽ không nghe lời của ta có đúng hay không?"

Hai chữ "Vương phủ" này kích thích sai vặt, hắn không dám do dự, lập tức gọi thêm một người, thật chuẩn bị dời.

Sau đó không lâu, hai cỗ quan tài bị người nâng vào chủ viện, lúc hạ xuống phát ra một tiếng động tĩnh trầm muộn, còn khơi dậy một chút bụi trên đất.

Lý thị cùng Mộ Triển Mẫn đều là, hai người nhất tề quay đầu.

Mặt của Mộ Triển Mẫn như là thấy quỷ, thoáng cái trở nên xanh lè. Hắn hầu như trong nháy mắt nhớ lại tất cả phát sinh khi hắn tỉnh lại, trong cổ họng tựa hồ lại có cái gì muốn phun ra ngoài.

Lý thị mở trừng hai mắt, lập tức vọt tới hai cỗ quan tài.

Mộ Triển Mẫn không biết nàng muốn làm gì, động tác cũng rất nhanh: "Ngươi làm gì! Trở lại cho ta! Náo loạn lâu như vậy còn chưa đủ sao?" Thực sự là gặp quỷ, Lý thị không biết nổi điên gì. Đây là thanh lòng của Mộ Triển Mẫn.

“Ta muốn nhìn ở trong đó là ai nằm, làm sao vậy lão gia, đây cũng không thể để ta xem?”

Mộ Triển Mẫn bị tức gần chết, hầu như vô pháp trả lời vấn đề của Lý thị.

Lúc này Mộ Tiêu Thư lại đến gần vài bước, chỉ huy hạ nhân nói: “Mở quan tài, thẩm thẩm nói muốn xem.”

Nàng giọng ôn hòa phảng phất một gió mát trong viện này, thổi đi toàn bộ chướng khí mù mịt ở nơi này. Lúc này sai vặt không do dự, tiến lên khai quan tài.

Lý thị chưa chú ý những chi tiết này, chỉ là trợn tròn hai mắt nhìn. Mộ Triển Mẫn lại sợ đến lui về sau vài bước, đầy mặt nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư cười khanh khách nhìn thẳng vào mắt hắn, mâu tử trong suốt phảng phất có thể thấy nội tâm của người, Mộ Triển Mẫn run run nói” Ngươi… Ngươi…”

Hắn làm sao có thể không sợ Mộ Tiêu Thư? Hai người kia trong quan tài chính là hắn phái ra, kết quả?

Kết quả bọn họ lạnh như băng trở về, đều chết hết, thi thể còn thần không biết quỷ không hay bị ném vào phòng của hắn!

Mộ Triển Mẫn nhớ lại nàng đã nói, nàng nói nàng biết những chuyện hắn làm, đồng thời sẽ không bỏ qua hắn. Tựa như… Tựa như hai người nằm trong quan tài này một dạng.

Mộ Tiêu Thư tiếu ý tiệm sâu, đi phía trước bước ra một bước nhỏ. Mộ Triển Mẫn lập tức lui về phía sau, nhưng bởi vì chấn kinh quá độ, đặt mông ngồi trên mặt đất.

Ác quỷ! Nàng là ác quỷ! Đến lấy mạng!

Đây là ý nghĩ lúc này của Mộ Triển Mẫn. Nhớ lại máu dính trên tay mình, nhớ lại hắn mưu hoa như thế nào, thế nào nhìn tận mắt người khác giết chết huynh trưởng thân ái của bản thân. Hắn đột nhiên hối hận, hối hận mình làm ra chuyện như vậy. Nếu như lúc đầu hắn chưa làm chuyện này, hiện tại cũng không cần bị ác quỷ lấy mạng.

Cho dù ai đều có thể không minh bạch ý nghĩ lúc này của Mộ Triển Mẫn, Mộ Tiêu Thư thấy thế nào đều là một mỹ nhân thưởng tâm duyệt mục, làm sao sẽ trở thành ác quỷ? Chỉ có trong lòng người nọ có quỷ, mới có thể như vậy.

“Nhị thúc, ngươi làm sao vậy? Có đúng khó chịu ở đâu hay không?” Mộ Tiêu Thư nhẹ giọng hỏi.

“Ngươi đừng tới đây!” Đây là trả lời của Mộ Triển Mẫn, hắn cả tiếng hảm, “Đừng tới đây! Mau ngăn cản

nàng!”

Bọn hạ nhân nghe xong một câu nói như vậy, đều choáng váng. Lão gia nhà bọn họ có đúng hay không bị dọa đến hỏng a? Đây là ngăn cản ai a? Cũng không thể nói là nhị tiểu thư chưa? Đây lại làm sao có thể? Nhất định là bởi vì sự kiện kia ảnh hưởng, tuyệt đối là như vậy.

Mộ Triển Mẫn không biết mình bị hạ nhân trong phủ nghĩ thành như vậy, hắn chỉ biết mình sợ. Mà vào lúc này, thấy người nằm trong quan tài, Lý thị cũng sợ ngây người.

Nàng vốn tưởng rằng sẽ thấy hai nữ nhân, kết quả lại thấy được… Hai nam nhân tử tương thê thảm? Đây là có chuyện gì?

Lý thị mạnh mẽ ngăn chặn ác tâm cảm cảm mình, quay đầu lại liền thấy thần tình của Mộ Triển Mẫn như gặp quỷ vậy, không khỏi kỳ quái nói: “Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

109. Chương 109: Vô Pháp Buông Tha

Editor: Luna Huang

Lý thị cuối cùng từ trong miệng người khác đã biết chuyện xảy ra, nàng cũng ngây dại.

“Người thật tốt, nói như thế nào chết thì chết? Là ai làm?”

Mộ Triển Mẫn nhìn Mộ Tiêu Thư, còn có thể là ai làm, nhất định là nàng! Hắn thực sự là đánh giá thấp nàng.

Lúc này Mộ Tiêu Thư yếu ớt mở miệng: “Hai người này có đúng hay không đắc tội người nào? Kết quả trái lại liên lụy đến Mộ gia chúng ta. Nhị thúc, ngươi nói có đúng hay không?”

Mộ Triển Mẫn giật mình sửng sốt một chút, sau đó trong mắt nổi lên ý tứ hàm xúc thần sắc không rõ. Mộ Tiêu Thư nhất phái nhẹ nhõm, phảng phất việc này cùng nàng không hề quan hệ, điều này làm cho hắn cả người tóc gáy đều dựng lên.

“Ngươi hỏi ta, ta lại làm sao biết.”

Mộ Triển Mẫn nói, từ dưới đất đứng lên, vỗ vỗ cái mông mình, rồi hướng Lý thị phân phó nói: “Ngươi đi an trí hảo người nhà của bọn họ, hảo hảo an táng, chuyện này không thể lộ ra!”

Hắn nói với sai vặt cầm lá bùa: "Mang lá bùa dán là được rồi." Mộ Triển Mẫn bước nhanh đi ra ngoài triêu, đi lại vội vã, hình như có người ở phía sau đuổi theo hắn.

"Ai, lão gia? Lão gia!" Lý thị ở phía sau đuổi vài bước, không đuổi kịp.

Sai vặt nói: "Lão gia để chúng ta thu thập một cái viện tử khác, từ đêm nay bắt đầu liền muốn dọn đến chỗ đó ở."

Lý thị cũng là sợ, chuyện này nơi chốn lộ ra quỷ dị, nàng vừa quay đầu, đã nhìn thấy Mộ Tiêu Thư mang theo Khởi Thanh, đang đi ra ngoài, trong lòng không khỏi lại là một trận nghi hoặc.

Lý thị lúc này mới hồi tưởng lại, Mộ Triển Mẫn ban nãy hình như đặc biệt sợ Mộ Tiêu Thư, đây là duyên cớ gì?

Nàng đang lo lắng, Mộ Tiêu Thư bên kia đã đi xa, bóng người đều nhìn không thấy rồi. Lý thị không dám ở nơi này dừng lại, đi tìm Mộ Triển Mẫn.

Tái kiến Mộ Triển Mẫn, Lý thị hách nhảy cảo.

Trên trán đầu tóc hắn đều ướt, là bị mồ hôi làm ướt. Trong tay cầm lấy cái khăn tay, dùng sức lau, lau cũng lau không xong. Thần tình khẩn trương, vừa nhìn như là trúng tà.

"Lão gia!"

Lý thị bước nhanh về phía trước, trong tay hắn nhận lấy khăn, lại phát hiện ẩm ướt không có cách nào dùng. Nàng không thể làm gì khác hơn là ném khăn đi, dùng khăn của mình, bắt đầu thay Mộ Triển Mẫn lau mồ hôi.

"Ngươi… Ngươi tới làm gì… Đi ra ngoài đi ra ngoài." Mộ Triển Mẫn hữu khí vô lực nói.

Lý thị càng phát ra lo lắng, nàng lúc nào gặp qua Mộ Tiêu Thư như vậy? Nhớ tới ý niệm trong đầu mới vừa rồi, đối Mộ Triển Mẫn nói: "Có đúng là nàng hay không? Có đúng là Mộ Tiêu Thư hay không? Chuyện này cùng nàng hữu quan đúng không?"

Sắc mặt của Mộ Triển Mẫn phút chốc trắng nhợt, trợn to mắt nhìn Lý thị, hình như nàng nói chuyện đáng sợ gì.

Lý thị càng phát ra vững tin với suy đoán của mình: "Ta cũng biết là nàng!"

Mộ Triển Mẫn chưa tỉnh hồn nhìn chăm chú vào Lý thị, một lát hắn cuối cùng cũng tĩnh táo một điểm, nói

rằng: “Vì sao nói như vậy?”

“Nàng hận chết người của Mộ gia chúng ta, còn có thể là ai?”

Mộ Triển Mẫn một trận chột dạ, trong lúc nhất thời không nghĩ tới Lý thị tại sao phải nói như vậy. Hắn cho rằng Mộ Tiêu Thư là có đầy đủ lý do hận bọn hắn, bởi vì hắn tự mình mưu hoa hại chết phụ mẫu nàng!

Lý thị quan sát thần sắc của Mộ Triển Mẫn, trong lòng cũng là bất an, Mộ Triển Mẫn có đúng hay không đối với chuyện giữa các nàng cùng Mộ Tiêu Thư có phát giác?

Đây đối với phu phụ đều là tâm mang ý xấu, cư nhiên chưa từng vấn đối phương vấn đề, chỉ là thầm chấp nhận sự thật Mộ Tiêu Thư nên hận bọn hắn này.

“Lão gia, hai người hộ vệ kia… Rốt cuộc là chết như thế nào?”

Mộ Triển Mẫn hiển nhiên không muốn nói việc này, Lý thị còn nói: “Chúng ta là phu thê, chuyện gì cũng nên cùng nhau gánh, lão gia đây là không tin được ta sao?”

Nàng lại nổi nước mắt, nhất phó tâm rất đau đớn, hình dạng khổ sở.

Mộ Triển Mẫn phiền nàng lại quả thực muốn tìm người ta nói nói chuyện này, trầm mặc một hồi nói: “Ta để cho bọn họ đi, muốn để cho bọn họ thần không biết quỷ không hay giết chết nàng!”

Lần này xuất hành là hắn một tay an bài, bao quát khách sạn, đều là như thế này, mục đích chính là để Mộ Tiêu Thư chết ở bên ngoài.

Hắn và Trương Vũ Phùng Long vừa thương lượng, đều cảm thấy an bài này vạn vô nhất thất, Mộ Tiêu Thư sống không được, ai biết, sống không được lại là Trương Vũ cùng Phùng Long.

“Không được! Ta phải lại nghĩ biện pháp, nàng sống nhiều hơn một ngày, ta liền không thể an tâm một ngày. Ta phải đi tìm bọn họ, việc này là bọn hắn chưa làm tốt.”

Mộ Triển Mẫn nói như lẩm bẩm, Lý thị nghe được mạc danh kỳ diệu.

Từ chỗ Mộ Triển Mẫn trở về, Lý thị liền tìm Mộ Tiêu Chiêu, hỏi nàng: “Chỗ người kia nói như thế nào?”

“Chờ.” Mộ Tiêu Chiêu đáp.

“Tay nàng đều đưa đến trên đầu chúng ta, chúng ta còn phải chờ?”

Lý thị bị hai cổ thi thể đâm một cái, hoảng không được. Trên người Mộ Tiêu Chiêu còn có thương chưa khỏi, một mực bôi dược! Mà hết thảy này, đều là bởi vì Mộ Tiêu Thư!

"Còn phải chờ." Mộ Tiêu Chiêu nở nụ cười, trong mắt hiện lên một tia quỷ dị, "Chờ ta trở thành cung phi, chúng ta dừng tay, khi đó chính là thời gian nàng sống không bằng chết!"

"Thế nhưng nàng nào có hảo tâm như vậy, như thế nào mang long bào tốt giao cho chúng ta?"

"Nàng không giao cũng phải giao, bởi vì tiếp qua không lâu sau, nàng lại nghe ta rồi…"

Lúc này Mộ Tiêu Thư chính đang chuẩn bị long bào cực kỳ trọng yếu kia, bên cạnh nàng là vô số tú tuyến màu sắc bất đồng, một chữ chỉnh tề gạt ra. Một cái giá đứng vững, mặt trên là nhất kiện long bào chưa hoàn thành, tay của Mộ Tiêu Thư từ minh hoàng sắc xẹt qua, mâu tử thanh lãnh, phảng phất mắt nhìn xuống nó.

Long bào tượng trưng đế vương, hoàng đế đó là chân long. Mà Mộ Tiêu Thư phải làm, chính là để long bào có long uy chân chính của chân long. Đây là chỉ có lung tú mới có thể làm được.

Ngón tay của nàng khẽ động, một cây ngân sắc tú hoa châm liền phút chốc rơi vào rồi ngón tay của nàng. Cùng lúc đó, một sợi tú tuyến đột nhiên đột nhiên bay lên, trong lúc bất chợt như có sinh mệnh, trên không trung linh hoạt vừa chuyển, chui vào tú hoa châm. Một sợi tuyến cứ như vậy xuyên qua.

Nét mặt Mộ Tiêu Thư lộ ra khẽ cười, lung tú môn thủ nghệ này dĩ nhiên nội công như trong truyền thuyết!

Mới vừa rồi thủ pháp nàng thủ châm xuyên tuyến, chính là xuất từ môn nội công này. Căn cứ thuyết pháp trong trí nhớ của nàng, lung tú là một vị nữ tử có võ nghệ tuyệt đỉnh sáng chế. Nàng gả cho một vị hoàng đế, lấy thủ pháp đặc thù tự mình vì hắn may long bào. Sau lại, tài nghệ này từ từ xảy ra cải biến, giá trị của nó ở phương diện võ học dần dần xói mòn, cùng tú nghệ tương quan lưu truyền.

Ngón tay của Mộ Tiêu Thư khẽ động, lại có ba cây châm đến trên tay của nàng, ba cổ tú tuyến màu sắc bất đồng đảo mắt xuyên qua.

Lúc này, mấy cây châm đồng thời khẽ động, từ vải trong tay của Mộ Tiêu Thư ra, thẳng tắp chui vào long bào.

Chỉnh cái động tác hành văn liền mạch lưu loát, ngay tú hoa châm sắp rơi xuống long bào, ngoài cửa đột nhiên truyền đến tiếng nhẹ. Bốn cây kim trong nháy mắt về tới trên tay của Mộ Tiêu Thư, nàng quay đầu nhìn về phía cửa.

"Tiểu thư, Tống công tử tới."

Trong mắt Mộ Tiêu Thư hiện lên một tia ngoài ý muốn, đem châm tuyến cầm trong tay cất xong, trả lời: "Ta đây liền đi qua."

Tống Tử Nho được an bài ở một gian sương phòng chờ, hắn thực sự là chỉ chốc lát cũng không cũng không, cứ như vậy một lát sau, cư nhiên cũng đuổi kịp nha hoàn đông xả tây xả. Nha hoàn kia bị hắn nói mặt đỏ tới mang tai, không biết nên làm sao đáp lại, thẳng đến Mộ Tiêu Thư xuất hiện, lúc này mới như được đại xá chạy thoát.

Mộ Tiêu Thư vào cửa, vấn: "Đùa giỡn nha hoàn rất thú vị?"

"Thú vị thú vị, quả thực kỳ nhạc vô tận!" Tống Tử Nho cười hì hì, là hình dạng toan hủ thư sinh.

"Tống công tử có mê như vậy, ta đây làm chủ nhân, tổng yếu chiếu cố một ít. Khởi Thanh, ngươi bồi hắn vui đùa một chút."

Khởi Thanh mặt không thay đổi đi tới trước mặt Tống Tử Nho, dùng thanh âm không hề ba động nói: "Công tử thỉnh."

Như Khởi Thanh vậy thoải mái thỉnh hắn đùa giỡn, Tống Tử Nho trái lại không biết hạ thủ từ đâu, hắn chỉ có thể ngượng ngùng dời đường nhìn, nói: "Ta tới nơi này là có chính sự muốn làm."

Mộ Tiêu Thư bĩu môi: "Bắt nạt kẻ yếu."

Tống Tử Nho để tùy nàng, nghiêm mặt nói: "Thi thể ta kiểm tra qua, căn bản không có tìm được mẫu cổ, chuyện này ngươi đã biết chưa?"

Mộ Tiêu Thư gật đầu, nàng từ chỗ Đàm Hạo Uyên nghe nói. Thi thể của hắc y nữ tử bị mang đi xong, chính là giữ lại cho Tống Tử Nho kiểm tra.

"Nên có hai khả năng. Một là mẫu cổ bị một đao kia của ngươi giết chết, khả năng khác chính là mẫu cổ vốn cũng không có nuôi trên người nàng."

Mộ Tiêu Thư nói: "Ta có một vấn đề, lần trước ta một đao đâm vào thân thể quái trùng kia, vì sao cảm giác gì cũng không có?"

"Bởi vì nó đang tiến thực."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt một chút, khi đó nó đang hấn là một thứ quát khác… Không, sai, nó còn ăn máu của nàng!

Lúc này biểu tình của Tống Tử Nho trở nên có chút quỷ dị, nói tiếp, "Mỗi một lần tiến thực, nó sẽ phát sinh một lần biến hóa, đây là đạo lý nuôi cổ thuật thông dụng. Chỉ có thời gian nó tiến thực, nó mới có thể tạm thời cắt đứt liên hệ cùng ngoại giới, vì tự thân biến hóa mà chuẩn bị."

Mộ Tiêu Thư đột nhiên có điểm nghĩ mà sợ, nếu như lúc đó nàng động thủ quá sớm, hay hoặc là động thủ quá muộn, nàng bây giờ có đúng hay không đã cùng một con sâu đồng quy vu tận?

Đàm Hạo Uyên còn đang âm thầm sưu tầm hạ lạc của hắc y nữ tử, chỗ của Mộ Tiêu Chiêu cũng có người nhìn chằm chằm, nhưng hiện nay không có được bất cứ tin tức gì. Biểu hiện ra, bọn họ làm bộ trừ đi hắc y nữ tử, giải quyết vấn đề mẫu cổ rồi, trên thực tế, vô luận Mộ Tiêu Thư hay là Mộ Tiêu Chiêu, có thể cũng không có tin tưởng đối phương.

Hết thảy trước mắt, chỉ là bình tĩnh trước khi bão tố đến.

"Muốn triệt để nhổ cổ trên người ngươi, phải đi Đông Sóc." Tống Tử Nho đột nhiên mở miệng.

"Đông Sóc?"

"Nơi đó có cổ sư tốt nhất."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: "Vậy… Sẽ không phải là "cổ sư tốt nhất" này hạ độc thủ với ta? Dù sao ngươi cũng nói, loại cổ này rất hiếm thấy."

Tống Tử Nho như là mặt tê liệt một dạng, một chút phản ứng cũng không có, chỉ là hỏi nàng: "Lúc nào đi?"

"Quốc yến sắp tới, ta cũng không đi đâu cả, cũng không có thể đi."

Tống Tử Nho cười lạnh: "Mạng của mình cũng không cần?"

"Ta có chuyện phải làm." Mộ Tiêu Thư cố chấp nói, Ta chuẩn bị thật lâu."

"So với mạng của ngươi còn quan trọng?"

"Mạng của ta không nhất định sẽ có chuyện."

Hai người bọn họ tương hỗ dừng ở đối phương, ngươi một lời ta một lời đối kháng. Tống Tử Nho nói: "Ngươi muốn báo thù, sau này cũng được."

“Muốn hiện tại…” Mộ Tiêu Thư thì thào nói rằng.

Tống Tử Nho ước chừng là biết nàng hận đám người Mộ Tiêu Chiêu. Nếu như bỏ lỡ cơ hội lần này, nàng không biết còn có thể hay không có lần thứ hai. Từ khi nhớ lại song thân của thân thể, nàng càng thêm bức thiết. Nguyên bản nàng cũng có phụ mẫu a, cũng ôn nhu như vậy, đối với nàng tốt như vậy. Chính vì vậy, nàng càng hiểu cái loại cảm giác này, mắt mở trừng trừng nhìn bọn họ chết ở trước mặt mình.

Người Mộ gia, vô luận người nào, đều không sạch sẽ!

110. Chương 110: Nhiều Mặt Tính Toán

Editor: Luna Huang

Tống Tử Nho nổi giận, hắn bỏ lại vài câu ngoan thoại, tựu giận đùng đùng đi. Không lâu sau, hắn đi tới trước mặt của Đàm Hạo Uyên, đổ ập xuống chính là một trận châm chọc khiêu khích.

“Lân vương gia, ngươi còn đường đường là Vương gia, ngay cả vị hôn Vương phi của mình đều quản bất hảo! Nàng không để ý an toàn tính mạng của mình, muốn lưu lại báo thù, ngươi phải làm sao, để tùy nàng đi?”

Sắc mặt Đàm Hạo Uyên bất hảo: “Làm như thế nào, bổn vương tự có chừng mực.”

“Vậy ngươi trái lại nhìn khá một chút a, thế nào một lần lại một lần, cần ta tới cứu người.”

Những lời này hiển nhiên đâm đến chỗ đau của Đàm Hạo Uyên, sắc mặt của hắn đổi đổi, sau đó khôi phục mặt không thay đổi.

Đàm Hạo Uyên trầm tư chỉ chốc lát, nói rằng: “Tính tình của nàng, bổn vương rõ ràng, nếu như nhận định rồi, coi như là bổn vương cũng không có cách nào.”

Tính tình của Tống Tử Nho lớn hơn: “Hảo, ý của ngươi là không quản?”

Đàm Hạo Uyên quay đầu lại, bình tĩnh nhìn Tống Tử Nho.

Không phải là không quản, là không có cách nào khác quản. Hắn có thể quản nàng một ít việc nhỏ, lại không có khả năng mọi chuyện đều quản, Mộ Tiêu Thư chính là cá tính như thế, nàng quật cường đến vô pháp vô thiên.

Tống Tử Nho tại chỗ của Đàm Hạo Uyên đụng mũi, để lại một đống dược, rồi rời khỏi vương phủ.

Đàm Hạo Uyên nhận được tin tức, kiểm tra những thuốc kia. Tống Tử Nho lưu lại đều là dược vật áp chế cổ của Mộ Tiêu Thư, số lượng cũng không thiếu, xem ra hắn trong khoảng thời gian ngắn không dự định trở lại.

Đàm Hạo Uyên sai người thu dược, một bộ phận ở lại vương phủ, một bộ phận bản thân mang theo, đến tìm Mộ phủ.

Đại môn của Mộ phủ rộng mở với Đàm Hạo Uyên, người gác cổng đến thông truyền cũng không cần, trực tiếp thả người đi vào. Biết được hắn tới, Mộ Tiêu Thư cũng không có buông công việc, trái lại để Khởi Thanh đưa hắn đến.

Đàm Hạo Uyên vừa vào cửa, cước bộ dừng lại, hắn yên lặng nhìn một màn trước mắt, đứng ở cửa. Không biết có bao nhiêu châm tuyến, nhìn qua lộn xộn, rồi lại tự thành nhất thể, tuyến cùng tuyến cũng sẽ không dây dưa, châm cùng châm cũng tuyệt không chạm vào nhau. Mộ Tiêu Thư chỉ có một đôi tay, lại đồng thời điều khiển hơn mười cây kim.

Những thứ tuyến này thật nhanh rơi vào long bào chưa hoàn thành, chân long lấy tốc độ lấy mắt thường có thể thấy được thành hình, Mộ Tiêu Thư đang tú long trảo.

Đàm Hạo Uyên nhìn một hồi, lúc này mới lần thứ hai mại khai bước chân.

"Bổn vương cho tới bây giờ chưa từng thấy qua tú pháp như vậy."

Mười ngón của Mộ Tiêu Thư vừa thu lại, châm tuyến tán loạn này đồng thời về tới trong tay của nàng, chỉnh tề sắp hàng. Nàng buông châm tuyến xuống, nói: "Nói giống như ngươi gặp qua nữ nhân thêu hoa vậy."

"Bổn vương thật đúng là gặp qua."

Mộ Tiêu Thư quay đầu lại nhìn hắn, không biết sao đầu tiên nghĩ tới Quý Thanh Nguyệt: "Chẳng lẽ là gặp qua vị tẩu tẩu kia của ngươi thêu?"

Đàm Hạo Uyên sửng sốt một chút, sau đó thấp nở nụ cười, ôm hông của Mộ Tiêu Thư" "Thế nào cảm giác nàng ghen tị?"

Lời của Mộ Tiêu Thư vừa ra khỏi miệng liền hối hận, lúc này không có biện pháp, chỉ có thể tiếp tục kiên trì: "Rốt cuộc là có phải hay không a?"

"Không phải." Thanh âm của Đàm Hạo Uyên thay đổi thấp một ít, "Chỉ gặp qua mẫu hậu thêu."

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhắc tới vị mẫu hậu kia của hắn. Không khí trong tú thất trong nháy mắt yên lặng, Mộ Tiêu Thư phảng phất chính mắt thấy tâm tình của Đàm Hạo Uyên biến hóa.

Thái tử Đàm Hạo Cảnh mưu phản, sau khi chết, hoàng hậu tự sát. Thời gian ngắn ngủi, Đàm Hạo Uyên liền mất đi hai người đối với hắn mà nói quan trọng nhất.

"Nàng là một người thế nào?" Mộ Tiêu Thư ôm lấy hắn, đầu chôn ở trước ngực của hắn, muộn thanh hỏi.

"Mẫu hậu nàng..." Đàm Hạo Uyên tựa hồ muốn tìm từ thích hợp để diễn tả, nhưng hắn cuối cùng vẫn không có nói ra, chỉ có tay bên hông Mộ Tiêu Thư thu càng chặt.

Mộ Tiêu Thư đều có chút đau, bất quá nàng chưa hé răng. Một lát sau, Đàm Hạo Uyên rốt cục phục hồi tinh thần lại, tay cũng buông lỏng ra.

Đàm Hạo Cảnh mưu phản, hầu như tất cả mọi người giữ kín như bưng, thậm chí ngay cả tên của hắn cũng thật không dám nhắc. Mộ Tiêu Thư chỉ nghe nói khi hắn mưu phản, hoàng thượng cũng có ý kiến với Đàm Hạo Uyên, căn bản không muốn thấy hắn. Nên, thân là hoàng tử, Đàm Hạo Uyên mới có thể trú lưu biên quan, một đi chính là nhiều năm như vậy. Về phần chuyện chân tướng, bên ngoài người biết rất ít biết.

Đàm Hạo Uyên tổng phải biết chút gì, nhưng hắn không đề cập tới, Mộ Tiêu Thư cũng sẽ không hỏi.

"Ngươi qua đây đang làm gì?" Mộ Tiêu Thư vấn, nàng nghịch ngợm ở hông của Đàm Hạo Uyên ngắt một chút, "Chẳng lẽ chính là làm cái này."

Đàm Hạo Uyên nở nụ cười, đem chuyện của Tống Tử Nho nói.

"Ngươi muốn làm gì?" Mộ Tiêu Thư cảnh giác nói, "Ta đã quyết định, ai cũng đừng nghĩ để sửa chủ ý."

Đàm Hạo Uyên người có kinh nghiệm, nàng phải đề phòng chút. Ai biết hắn lại phá thiên hoang gì cũng không nói, chỉ là nói cho nàng biết đem dược đến, lại nói đến chuyện của Mộ Tiêu Chiêu.

"Chưa phát hiện nàng và người khả nghi tiếp xúc."

"Nói không chừng các nàng đang đề phòng chúng ta, chỉ có thể tiếp tục chờ. Như vậy hiện tại, ta có một chuyện khác muốn nói."

"Là cái gì?"

Mộ Tiêu Thư không có lên tiếng. Dùng khẩu hình im lặng nói ba chữ: "Nam Minh Châu."

Bắc Vọng cùng Đông Sóc hòa thân càng truyền càng nhiệt, tên của Nam Minh Châu cùng Đàm Hạo Uyên luôn luôn thành đôi xuất hiện, Mộ Tiêu Thư rất có xu thế bị người quên lãng. Có người hiểu chuyện liền truyền, hôn sự của nàng và Đàm Hạo Uyên không thành được. Ngay cả nội bộ Mộ gia, đều có người ở trong bóng tối nói như vậy.

Nam Minh Châu là chủ nhân, hiển nhiên là tiêu điểm rất nhiều người quan tâm.

Trong hoàng cung, cả giường cẩm đan, đắp lên toàn thân Liễu phi, chỉ có một đoạn đầu vai trơn bóng từ bên trong lộ ra.

Tay của nàng trắng nõn mềm nhũn khoát lên trước ngực Đàm Diệu Thành, đôi môi khẽ mở: "Hoàng thượng, thần thiếp nghe nói Minh Châu công chúa triệt để đổi tính, tính tình cũng thu liễm rất nhiều, có thể thấy được là thật tâm biết sai rồi. Làm hòn ngọc quý trên tay Đông Sóc, có thể có biểu hiện như vậy, thần thiếp cảm thấy, nàng là thật rất muốn gả đến Bắc Vọng."

Hoàng đế nắm tay của Liễu phi, ở mu bàn tay nàng xoa xoa, vấn: "Dùng cái gì thấy rõ?"

Liễu phi cười khanh khách hai tiếng: "Thần thiếp cùng nàng đều là nữ tử, tự nhiên minh bạch. Vì gả cho người trong lòng mình, chúng ta cái gì nguyện ý làm."

"Trẫm nguyên tưởng rằng đó là một điêu ngoa, hôm nay xem ra cũng không tệ lắm."

Mâu quang của Liễu phi lóe lên, nhẹ giọng nói: "Nói như vậy, hoàng thượng cũng đồng ý cùng Đông Sóc kết thân?"

"Việc này còn phải đợi quốc yến bắt đầu, Đông Sóc thái tử đến đây, mới có thể có định luận. Trẫm trái lại không có ý kiến."

"Thế nhưng hoàng thượng, nàng muốn gả là Lân vương, việc này…"

Đàm Diệu Thành hừ một tiếng, nói rằng: "Hạt quan tâm! Đông Sóc công chúa muốn gả Lân vương, lão thất của trẫm lại đã có hôn ước, Nam Minh Châu nếu là thật muốn, chính nàng sẽ không nghĩ biện pháp."

Liễu phi mở to mắt, nguyên lai hoàng thượng có cái chủ ý này. Cũng đúng, hắn hoàn toàn không cần thiết dính vào, Nam Minh Châu nghĩ thế nào là chuyện của nàng, nàng có bản lĩnh bản thân tranh thủ.

"Thần thiếp có thể hỏi một chút, hoàng thượng cảm thấy các nàng ai xứng với Lân vương?"

"Bất quá là nữ nhân, có cái gì to tát đâu."

Đàm Diệu Thành bỏ lại một câu như vậy, nhắm mắt nghỉ ngơi. Liễu phi cười khổ một cái, nghĩ thầm hắn chính là người như vậy, cho tới bây giờ khinh thường nữ nhân. Dù cho hiện tại hắn sủng nàng hơn nữa, trong đáy lòng cũng là vẫn là một nghĩ cách như thế.

Ngày thứ hai, Liễu phi đi gặp Đàm Gia Dật.

Nàng nhiệt tình như thường lui tới, đối phương lại lạnh lùng đẩy nàng ra.

"Ta hỏi ngươi, ngươi không phải là bảo chứng vạn vô nhất thất sao? Vì sao nữ nhân kia hiện tại hoàn hảo sống?"

Biểu tình của Liễu phi cứng đờ, biết Đàm Gia Dật là bởi vì chuyện của Mộ Tiêu Thư hưng sư vấn tội nàng. Thế nhưng nàng làm sao biết nha? Việc nàng đều đã làm, Mộ Tiêu Thư lại còn là bình yên vô sự.

Liễu Liễu cũng nở nụ cười lạnh, nói: "Điện hạ không tin ta? Ta đây cũng không có gì đáng nói. Mộ Tiêu Thư kia rất tà môn, ta còn ta còn lười nhúng vào."

Nàng ngồi dậy muốn đi về, Đàm Gia Dật kéo người lại, kéo đến trước mặt mình, nhìn chằm chằm ánh mắt của nàng nói: "Nương nương, ngươi chẳng lẽ cùng vị thất đệ kia của bổn vương cũng có lui tới đi?"

Tầm mắt của hắn đi xuống nhẹ nhàng phiêu, tay kia đột nhiên tìm tòi phía trước: "Hắn cũng làm như vậy với ngươi sao?"

Lúc này Liễu phi thực sự là bị tức cười, một tay hất Đàm Gia Dật, lạnh lùng nói: "Nếu chúng ta đây đó đã không có tín nhiệm, vậy. Vốn có ta là có chuyện muốn nói với ngươi, hiện tại xem ra không cần thiết nữa."

Đàm Gia Dật quan sát đến ánh mắt của nàng, thấy nàng thực sự rất phẫn nộ, liền có vài phần do dự. Mới vừa rồi hành vi của hắn cũng là căn cứ vào suy đoán, cũng không có chứng cứ có thể nói rõ điểm này.

Đàm Gia Dật lần thứ hai ngăn cản Liễu phi: "Nương nương, bổn vương nhất thời hồ đồ, ngươi đừng cùng bổn vương tính toán."

Liễu phi hừ hừ, Đàm Gia Dật lại nói vài câu lời hữu ích, lúc này mới dụ được người. Không lâu sau, hai người lại như không có chuyện gì xảy ra, ngồi xuống thương lượng.

"Ngươi là nói hoàng thượng muốn để các nàng song phương tự đấu?"

Liễu phi gật đầu: "Hoàng thượng mặc kệ việc này, mặc dù không có tỏ thái độ, nhưng cũng đủ để nói rõ, hắn là tán thành Minh Châu công chúa làm như thế."

"Vậy tốt nhất." Đàm Gia Dật suy nghĩ một hồi, "Để Minh Châu công chúa cùng nàng nháo đi thôi, bất quá việc này còn cần thêm một bó củi. Nương nương của ta, cái này cần ngươi xuất mã rồi."

"Lúc này nhớ tới ta, trước thế nào một thái độ như vậy a."

"Còn mang thù, nương nương không nói, bổn vương cũng phải thật tốt bồi thường ngươi!"

"Ngô..."

Sau đó, Liễu phi một chuyến đến cung của Nam Minh Châu, cùng nàng nói rất lâu, nói thật lâu, quan hệ của hai người cũng thân cận không ít.

Lại qua không lâu sau, chuyện này truyền đến trong tai của Đàm Hạo Uyên.

"Lại là Liễu phi này." Cố Viễn hỏi, "Chủ tử, có cần áp dụng hành động hay không?"

"Để người trong cung quan sát các nàng, tùy thời hội báo."

Cố Viễn đáp ứng, đi an bài. Một thị vệ khác của vương phủ đến đây, trình lên một phong thư: "Tịnh Nguyệt am bên kia gởi thư."

Đàm Hạo Uyên nao nao, nhận lấy thư, sau khi xem, hắn cho người gọi Quế ma ma tới.

"Quế ma ma, chủ cũ của ngươi sắp về, chuẩn bị viện tử của nàng đi."

Đàm Hạo Uyên bình thản nói, Quế ma ma lại nghe đến rơi nước mắt: "Tiểu thư nàng... Lão thân lập tức đi chuẩn bị ngay!" Quế ma ma vốn có gọi Quý Thanh Nguyệt là thái tử phi, sau lại Đàm Hạo Cảnh gặp chuyện không may, nàng liền đổi thành xưng hô trước đây.

Đàm Hạo Uyên đuổi Quế ma ma rồi, nghĩ đến Mộ Tiêu Thư, hắn cảm thấy cũng không có cần phải nói cho nàng biết chuyện này.

(Luna: hy vọng không có cãi vã nữa a.)

111. Chương 111: Cô Nương Quý Gia

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư hôm nay đối với chuyện của Lân vương phủ cơ hồ là hoàn toàn không biết gì cả, cầm bạc của vương phủ, nàng lại hầu như chưa làm chuyện gì. Công sự của Lân vương phủ càng ngày càng nhiều rơi xuống tay của Quế ma ma, đến đây hỏi qua ý kiến Mộ Tiêu Thư, càng ngày càng ít.

Mộ Tiêu Thư bận về việc long bào, có lúc còn phải xử lý chuyện dược phường bên kia, đối với vương phủ liền sơ sót.

Kinh qua nhiều ngày nỗ lực, long bào kia rốt cục hoàn thành ở trên tay của nàng. Mộ Tiêu Thư cho người gọi Mộ Tiêu Chiêu qua đây, trông thấy thành phẩm này.

Mộ Tiêu Chiêu hoan thiên hỉ địa tới, vừa vào cửa liền gọi "Muội muội muội muội" thân thiết.

"Nhanh như vậy liền hoàn thành, ta còn lo lắng không kịp."

Mộ Tiêu Chiêu cười đến gương mặt ửng đỏ, nhìn qua là thật rất vui vẻ. Mộ Tiêu Thư nói: "Nếu ta đáp ứng, nhất định sẽ làm được."

Mộ Tiêu Chiêu nhìn xung quanh một vòng, phát hiện xung quanh cũng không có đồ dạng long bào, nghi ngờ nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi đi theo ta."

Mộ Tiêu Thư đứng dậy, dẫn Mộ Tiêu Chiêu đi tới trong tú thất. Vô số sợi tơ vây quanh, gian nhà ngay chính giữa, đứng thẳng một cái giá, bên ngoài đang đắp bố.

Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt cái giá kia, một tay kéo lấy bày một góc, nói rằng: "Ngươi cần chuẩn bị tâm lý thật tốt, đây là long bào, so với tác phẩm trước kia, ảnh hưởng cường liệt hơn nhiều."

Mộ Tiêu Chiêu gật đầu, ngón tay thật chặt nắm y phục của mình, rất có chút khẩn trương.

Mộ Tiêu Thư kéo khối bố kia xuống, Mộ Tiêu Chiêu hai đầu gối lập tức cong, quỳ ở trên mặt đất, trong miệng không tự chủ hô lên: "Ngô hoàng vạn tuế!"

Thời gian một nén nhang, Mộ Tiêu Chiêu sắc mặt ửng đỏ, bưng một tách trà uống.

Nàng bất quá là gặp thấy nhất kiện long bào, tâm thần thất thủ, không tự chủ quỳ gối quỳ lạy. Nghĩ đến long bào là Mộ Tiêu Thư làm, trong lòng của nàng bốc lên chút tư vị cổ quái.

"Ai lần đầu tiên thấy cũng sẽ như vậy, ngươi không nên tự trách. Long uy của thiên tử, tất nhiên là cần vạn dân thần phục."

Trong miệng Mộ Tiêu Thư nói như vậy, trong lòng cũng chẳng thèm. Muốn vạn dân thần phục, dựa vào là một bộ y phục, nếu nói thiên tử sợ là cũng có chút bất chính thống.

"Ngươi giúp ta lần này, chờ sau này tìm được biện pháp giải cổ, ta tuyệt không thoái thác."

Mộ Tiêu Thư cười nói cảm tạ, hai người lá mặt lá trái một phen, cũng đều tự tâm mang ý xấu. Sau đó Mộ Tiêu Chiêu trì hoãn đến đây, cũng không dám long bào đó nhìn nữa, mà là do Mộ Tiêu Thư xếp đẹp, để cho nàng mang đi.

Mộ Tiêu Thư vừa tiễn Mộ Tiêu Chiêu, thì có khách mới tới cửa, người này lại là Quế ma ma.

Hôm nay Quế ma ma khôi phục cung kính lúc ban đầu nhìn thấy nàng, trở nên phá lệ có lễ phép. Dáng tươi cười của nàng ôn hòa, hình như cho tới bây giờ chưa từng có hiềm khích với Mộ Tiêu Thư.

"Lão thân ngày hôm nay qua đây, là muốn mời nhị tiểu thư đến Lân vương phủ một chuyến."

"Đây là ý tứ của ngươi, hay là ý tứ của Vương gia?"

Kỳ quái, nếu như là ý tứ của Đàm Hạo Uyên, hắn sẽ không phái Quế ma ma đến truyền lời, nói như vậy là ý của bản thân Quế ma ma? Mộ Tiêu Thư phải thật tốt châm chước, nàng đến cùng muốn làm gì?

"Là ý tứ của của lão thân." Quế ma ma đáp, "Vương gia trước kia mang nội vụ vương phủ giao cho nhị tiểu thư, hôm nay nhị tiểu thư không ở, trong phủ thực tại tích lũy không ít sự vụ phải xử lý."

"Việc của vương phủ, không phải là có ma ma sao? Ta nhớ kỹ ma ma thích quản lý nội vụ của vương phủ."

Quế ma ma đỏ mặt lên, nói rằng: "Lão thân từ trước không hiểu chuyện, còn thỉnh nhị tiểu thư thứ lỗi."

Như thế một xấp tuổi dầy, còn không hiểu chuyện, không xấu hổ sao a? Mộ Tiêu Thư oán thầm.

Cảm thấy nàng nhất định là có mưu đồ, một người dã tâm bừng bừng, đột nhiên vứt bỏ dã tâm, đây rất không thích hợp. Nàng ly khai vương phủ, cao hứng nhất chính là Quế ma ma mới đúng, lúc này tại sao lại muốn thỉnh nàng hồi đi xem?

"Ta không thể đi, Quế ma ma, có việc ngươi xem rồi xử lý, thực sự không được, trở lại nói cho ta biết."

"Nhị tiểu thư, kỳ thực còn có một việc, lão thân còn chưa nói."

Mộ Tiêu Thư dừng lại cước bộ chuẩn bị rời đi, nhìn về phía lão nhân này.

“Có người muốn gặp nhị tiểu thư.”

Mộ Tiêu Thư khẽ cau mày, có người muốn gặp nàng, người này ở trong vương phủ, lại cũng không phải Đàm Hạo Uyên, lại là Quế ma ma truyền lời, chẳng lẽ nàng là…

”Ngươi chỉ chẳng lẽ là tẩu tẩu của Vương gia?

“Đúng vậy! Nhị tiểu thư thật thông minh, lão thân còn chưa nói, nhị tiểu thư liền đoán được. Tiểu thư nàng trước đó không lâu từ Tịnh Nguyệt am đã trở về, muốn gặp nhị tiểu thư một mặt.”

“Nàng trở về đã bao lâu?”

“Không lâu sau, cũng mới ba ngày.”

Ba ngày, nhưng không ai đến nói cho nàng biết chuyện này, trong lòng Mộ Tiêu Thư có điểm không phải là tư vị.

Bất luận là Mộ Tiêu Chiêu từng cho Đàm Hạo Uyên thấy tâm ý, hay là Nam Minh Châu trước mặt mọi người nói thích Đàm Hạo Uyên, Mộ Tiêu Thư đều không thèm để ý. Duy có một người nàng quan tâm, đó chính là Quý Thanh Nguyệt.

Đàm Hạo Uyên một lần muốn thú nàng vi Vương phi, nếu không phải hoàng đế ngăn cản, bọn họ sớm thành thân rồi.

Lý do Đàm Hạo Uyên muốn thú Quý Thanh Nguyệt, thật chỉ là bởi vì vị hoàng huynh kia của hắn sao?

Mộ Tiêu Thư nói với Quế ma ma: “Ta hiện tại rảnh, cũng muốn gặp nàng, chúng ta đi thôi.”

Đến vương phủ, Mộ Tiêu Thư được lãnh đến một tòa viện nàng chưa hề đi vào lần nào. Ở Lân vương lâu như vậy, chỉ có lần này nàng minh xác cảm giác được mình là khách nhân, mà Quý Thanh Nguyệt sắp tiếp đãi nàng, mới là chủ nhân của nơi đây.

Quế ma ma dẫn Mộ Tiêu Thư đi vào trong, bóng lưng của nàng có vẻ có chút cồng kềnh, cước bộ cũng rất ổn, phảng phất vị Quý cô nương này, sau khi đến có có Quế ma ma là tâm phúc.

Một trận thanh mõ nhỏ nhẹ truyền vào cái lỗ tai của Mộ Tiêu Thư, Quế ma ma ở trên cửa nhẹ nhàng gõ, thanh mõ bên trong ngừng, nàng mới lên tiếng: “Tiểu thư, Mộ gia nhị tiểu thư tới.”

Thất nội yên tĩnh, bất quá Mộ Tiêu Thư vẫn là nghe được một ít động tĩnh, đó là tiếng va chạm của y phục, có người chậm rãi đi tới cửa trước. Nàng từng bước một tới gần, sau đó hai tay mở cửa ra.

Mộ Tiêu Thư nhìn thấy hé ra mặt ôn nhu, một thân xiêm y nhan sắc trắng trong thuần khiết, lại hết lần này tới lần khác lại là hình thức cung trang phiền phức. Đôi môi chu hồng, nét mặt hơi thi phấn trang điểm. Mộc mạc cùng diễm lệ đồng thời xuất hiện ở trên người của nàng, kỳ quái vi cùng, lại không rõ có vài phần cảm giác phối hợp.

Luận bên ngoài, nàng không thể nghi ngờ là ưu tú.

"Quý cô nương?" Mộ Tiêu Thư đi đầu mở miệng.

Quý Thanh Nguyệt thu hồi ánh mắt quan sát của nàng, né người sang một bên, nhường cửa khẩu lại: "Nhị tiểu thư mời đến. Ta a, sớm muốn gặp nhị tiểu thư một lần."

Quế ma ma gật đầu lui ra, Mộ Tiêu Thư vào phòng, đánh giá tình cảnh của thất nội.

Đây là một căn phòng của cực kỳ thanh lịch, thất nội cũng không bất luận cái ghế gì, chỉ có một bồ đoàn, trung gian hơi ao hãm, là chỗ mới vừa rồi Quý Thanh Nguyệt ngồi.

Một đôi chu hồng cùng thanh lịch của Quý Thanh Nguyệt, lại một lần nữa hướng Mộ Tiêu Thư.

Quý Thanh Nguyệt theo đường nhìn của Mộ Tiêu Thư nhìn lại, lúc này mới ý thức được không thích hợp, nói rằng: "Ta ở trong am lâu, có một số việc cũng sơ sót, chúng ta đổi địa phương đi, ở đây đến một chỗ ngồi cùng không có."

Mộ Tiêu Thư không có kiên trì, cùng Quý Thanh Nguyệt đi một gian phòng khác.

Hai người ngồi xong, Quế ma ma tự mình mang trà sang, đồng thời chờ ở một bên, không có ý tứ muốn ly khai.

Quý Thanh Nguyệt thỉnh Mộ Tiêu Thư uống trà nói: "Ngày sinh hoạt ở Tịnh Nguyệt am, khác ta cũng không niệm, chỉ có trà này là ta dứt bỏ không được. Thủ nghệ pha trà của Quế ma ma không coi là thượng thừa, thế nhưng nàng bồi ở bên cạnh ta nhiều năm như vậy, nếm được cái mùi này, ta cũng nhớ tới ngày vẫn còn sinh hoạt ở quý phủ."

Mộ Tiêu Thư nghe Quý Thanh Nguyệt nói, nếm thử một miếng nước trà, rất không khách khí nghĩ: "Thủ nghệ của Quế ma ma quả thực không được tốt lắm."

Quế ma ma cũng nghe được có chút lệ nóng doanh tròng, len lén lau nước mắt của mình.

"Trong mấy ngày ta không có ở đây, nghe nói Quế ma ma đối với nhị tiểu thư có nhiều đắc tội, ta thay nàng hướng ngươi bồi tội."

Động tác bưng trà của Mộ Tiêu Thư ngừng lại, nhìn về phía Quý Thanh Nguyệt.

Quý Thanh Nguyệt mỉm cười, nói tiếp: "Vương gia đã đem sự vụ trong phủ giao phó cho ngươi, Quế ma ma liền không có tiện nhúng tay nữa. Từ giờ trở đi, nàng sẽ không xen vào chuyện không nên quản nữa, chỉ ở bên cạnh ta hầu hạ."

Phản ứng đầu tiên của Mộ Tiêu Thư là giương mắt nhìn Quế ma ma, đối phương lại rũ đầu, nhìn qua có điểm buồn bã ỉu xìu, tựa hồ còn đang là Quý Thanh Nguyệt nói mà sầu não.

Quý Thanh Nguyệt là có ý gì? Quế ma ma hao tổn tâm cơ, mới rốt cục nắm trong tay hơn nửa vương phủ, hôm nay nàng cứ như vậy buông tay? Nàng cam tâm sao?

Lại nhìn Quý Thanh Nguyệt, thần sắc nàng bình tĩnh, mang theo an bình bàng quan.

"Nhị tiểu thư ý như thế nào?" Nàng lại hỏi.

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm chỉ chốc lát, cười nói: "Sớm nên thế."

Vừa dứt lời, chỉ thấy Quế ma ma biến sắc, tay nắm chặt góc áo. Mặc kệ trong hồ lô của các nàng đang bán thuốc gì, Mộ Tiêu Thư cũng dám tiếp được, nội vụ của vương phủ nàng còn có thể xử lý không được?

"Quế ma ma, ngươi đã nghe thấy được? Hôm nay chi nội, đem việc này làm thỏa đáng, không thể để nhị tiểu thư thêm phiền phức."

Quế ma ma thấp giọng đáp: "Vâng."

Quý Thanh Nguyệt nói xong chuyện này, lại nhắc tới Đàm Hạo Uyên, căn dặn Mộ Tiêu Thư chiếu cố hắn thật tốt.

"Vương gia tang mẫu sớm, lại mất đi huynh trưởng, đây đối với hắn đả kích rất lớn. Hy vọng Mộ tiểu thư có thể hảo hảo bồi bên người của hắn, vô luận kinh lịch dạng mưa gió gì, đều bất ly bất khí."

"Ta minh bạch."

"Lần trước ta thấy hắn, hay là ở Anh Nguyên hoa nở tiết, hắn mới từ biên cảnh trở về, cả người đều gầy, còn một thân thương. Người kiên cường hơn nữa, đều không phải là thiết đả. Mộ cô nương, thân thể hắn ngươi cũng phải chiếu cố kỹ lưỡng."

Mộ Tiêu Thư lúc nàng nói "Anh Nguyên hoa nở" "Mới từ biên cảnh trở về", cũng có chút sửng sốt.

Quý Thanh Nguyệt chỉ, là lúc nào?

"Tiêu Thư đã ở?" Bên ngoài đột nhiên truyền tới một giọng nam, một thân ảnh cao lớn bước vào phòng.

Đàm Hạo Uyên gặp được hai nữ nhân trong phòng, mỉm cười, nói: "Hai người quan trọng nhất của bổn vương đềuở chỗ này, không bằng cùng nhau bữa tối đi. Tiêu Thư, ngươi cảm thấy thế nào?"

Mộ Tiêu Thư đứng lên: "Hảo, hiện tại ta có chút muốn đi làm, đến thời gian cho người gọi ta, Quế ma ma?"

"Vâng." Quế ma ma hướng Đàm Hạo Uyên hành một cái lễ, theo Mộ Tiêu Thư đi ra.

Mộ Tiêu Thư đi tới ngoài cửa, quay đầu lại nhìn thoáng qua, chỉ thấy Đàm Hạo Uyên cúi đầu, cùng Quý Thanh Nguyệt nhỏ giọng nói gì đó. Trai tài gái sắc, nhìn qua thực sự rất xứng đôi.

Mộ Tiêu Thư thu hồi ánh mắt, mang theo Quế ma ma ly khai.

Lúc này xử lý nội vụ vương phủ, quá trình đặc biệt thuận lợi. Mộ Tiêu Thư cùng Quế ma ma hoàn thành giao tiếp không lâu sau, thì có người thỉnh nàng đi dùng cơm tối. Sau khi ăn xong, Mộ Tiêu Thư chuẩn bị trở về Mộ gia, Đàm Hạo Uyên tiễn nàng.

112. Chương 112: Tâm Của Quỷ Nhảy

Editor: Luna Huang

Quý Thanh Nguyệt vấn Quế ma ma: "Sự tình đều giao ra chưa?"

Quế ma ma gật đầu: "Chỉ là tiểu thư, chúng ta tại sao phải làm như vậy? Ta thật vất vả mới..."

Quý Thanh Nguyệt cười một chút, nói rằng: "Ta nguyên tưởng rằng nàng là một nhân vật lợi hại, không nghĩ tới cũng chỉ là một xuẩn phụ ham quyền lực. Còn chưa qua cửa đã nghĩ chủ trì sự vụ vương phủ, gấp như vậy khó dằn nổi. Bất quá bởi vậy, vậy cũng được dễ làm rồi."

"Ý tứ của tiểu thư là?"

"Nàng còn chưa qua cửa liền vội vã hướng Vương gia nịnh nọt, đem nội vụ vương phủ giao trong tay của nàng, là vì cái gì? Duy có một chữ lợi! Mộ gia bọn họ hôm nay là bên trong thối rữa, đến vàng ngọc mặt ngoài đều sắp duy trì không được, nàng cũng không phải nữ nhi của Mộ Triển Mẫn, ngươi cảm thấy, tay

nàng có thể có tiền sao?"

Quế ma ma lập tức nhớ lại một chuyện khác, liền vội vàng nói: "Nàng bình thường xuất nhập một tòa dược, tựa hồ làm thuê ở đó."

"Tin tức chuẩn xác không?"

"Tuyệt đối chuẩn xác! Thời gian vương gia đi tìm Đông Sóc công chúa, chính là ở dược phường tìm được, mà khi đó, Mộ Tiêu Thư là ở chỗ này, nàng thay dược phường làm việc! Một cô nương gia, lại muốn đi kiếm loại việc này, có thể thấy được thật là thiếu bạc."

Người đứng đắn tiểu thư gia, ai sẽ chạy đi dược phường làm việc a?

Quý Thanh Nguyệt cười nói: "Như vậy thì tốt hơn. Nàng không phải là muốn bạc sao? Chúng ta sẽ đưa bạc cho nàng. Quế ma ma, ngươi đi xem xét một người, hắn muốn thỏa mãn những điều kiện này…"

Quý Thanh Nguyệt cùng Quế ma ma nói thầm một phen, Quế ma ma nói rằng: "Ta đã có người!" Các nàng cứ như vậy quyết định chuyện.

Cuối cùng Quý Thanh Nguyệt nhắc nhở Quế ma ma: "Đây chỉ là tạm thời, ánh mắt phóng lâu dài, nhỏ không nhẫn đại mưu sẽ bị loạn, chỉ có thể trước ủy khuất ngươi một trận."

"Vâng, lão nô minh bạch."

Cửa Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư đứng ở bên cạnh xe ngựa, quay đầu nói với Đàm Hạo Uyên: "Vào đi, ta đi."

Nói xong nàng chui vào mã xa, vừa ngồi xong, lại cảm thấy thân xe trầm xuống, Đàm Hạo Uyên cũng bắt đầu nhảy. Hắn ngồi xuống bên người Mộ Tiêu Thư, nói với xa phu: "Đi thôi."

Mã xa bắt đầu hơi hoảng động, Mộ Tiêu Thư phảng phất có thể cảm thụ được, từng vòng bánh xe nghiền qua đường.

"Không cần tiễn ta." Mộ Tiêu Thư buồn bực nói.

"Vốn là không cần tiễn, nhưng khi nhìn nàng tâm tình không tốt, có tâm sự gì?"

Mộ Tiêu Thư ngẩn ra, nàng biểu hiện rõ ràng như vậy sao? Nàng nghi ngờ quay mặt đi nhìn Đàm Hạo Uyên, đối phương yên lặng nhìn nàng, đối với phán đoán của mình thâm tín không nghi ngờ.

“Ta… Ta có một vấn đề muốn hỏi ngươi.”

“Bổn vương chăm chú lắng nghe.”

“Thời gian ở Anh Nguyên, ngươi vốn có nói muốn tiễn ta trở về. Thế nhưng ngày sắp đi, ngươi đột nhiên có việc, không thể tới, phái Cố Viễn đến nói cho ta biết. Ngày đó, ngươi đi nơi nào? Gặp người nào?”

Đàm Hạo Uyên trầm mặc, Mộ Tiêu Thư đợi một hồi, không chờ được, một đôi mắt hung hăng trừng hướng Đàm Hạo Uyên.

“Tại sao không nói chuyện? Vấn đề này rất khó?”

Đàm Hạo Uyên lấy tay chống cằm: “Phụ cận Anh Nguyên, đi gặp tẩu tẩu, nàng biết được ta hồi kinh, ly khai Tịnh Nguyệt am tới gặp ta.”

Quả nhiên… Nàng chỉ là như thế đoán, không nghĩ tới đoán trúng.

Mộ Tiêu Thư sinh khí, quát: “Loại sự tình này có gì cần giấu giếm, trong lòng ngươi có quỷ sao?”

Mã xa đột nhiên run lên một cái, đó là xa phu bị động tĩnh bên trong làm cho lại càng hoảng sợ. Hắn luống cuống tay chân ổn định dây cương, một bên vểnh tai nghe động tĩnh trong xe.

“Vốn là cảm thấy không cần thiết giải thích, sau lại cảm thấy tốt nhất giải thích.”

Mộ Tiêu Thư vẫn là nhìn hắn chằm chằm, Đàm Hạo Uyên nhìn nàng thở phì phò vậy, đột nhiên nở nụ cười: “Trong lòng bổn vương thực sự không có quỷ. Không tin, chính nàng sờ thử.”

Xa phu nghe lén cả người run lên ba cái.

Bên trong xe, Đàm Hạo Uyên nắm tay của Mộ Tiêu Thư, kéo đến trước ngực của mình.

Ngón tay của Mộ Tiêu Thư hơi run lên, dưới ngón tay là ngực của Đàm Hạo Uyên, nàng cảm thấy tim nhảy có tiết tấu như vậy, một chút một chút, càng lúc càng nhanh.

“Tâm của người ta nhảy sẽ không nhanh như vậy, nên trong lòng ngươi khẳng định có quỷ…” Thanh âm nàng rất thấp nói.

“Đúng, trong lòng bổn vương có quỷ, đây là tim của quỷ nhảy.”

Mộ Tiêu Thư ngước mắt nhìn về phía ánh mắt của hắn, gương mặt không tự chủ bắt đầu nóng lên, chỗ ngón tay đặt, nhảy lên càng lúc càng nhanh.

Nàng trong thoáng chốc cảm giác mình cầm lấy trái tim của hắn, mỗi một động nhảy, đều nắm giữ ở trong tay của nàng. Cái ý nghĩ này để quỷ cũng tiến vào trong lòng của nàng, nàng phát buồng tim của mình cũng mất đi bình tĩnh, không khống chế được cuồng nhảy dựng lên.

Mộ Tiêu Thư quên mất bọn họ là hôn thế nào, phản chính chờ nàng chú ý tới, đã biến thành hoàn cảnh khó rời.

Nàng cảm thấy bộ vị nhất nhất trên người mình bị người nắm, thắt lưng nhạy cảm bởi vì cảm xúc kia mà rung động, nơi cổ họng có vật gì không dằn nổi, muốn lao tới.

Nàng nhẫn đến khó chịu, mà Đàm Hạo Uyên cũng không dễ chịu hơn nàng.

Đột nhiên gió thổi một trần, xốc mã xa mành lên. Mộ Tiêu Thư lại càng hoảng sợ, liền vội vàng đẩy Đàm Hạo Uyên ra, hai người đều đạn hồi chỗ, ngoan ngoãn ngồi.

Mã xa mành nhanh nhẹn hạ xuống, khe kia biến mất, bên trong xe lần thứ hai trở thành không gian bí mật an toàn, nhưng Mộ Tiêu Thư cũng không dám hướng chuyện vừa rồi nữa.

Bên ngoài, tiếng bước chân nối liền không dứt, tiếng rao hàng của người bán hàng rong, thanh âm chiêu mộ khách hàng của điếm tiểu nhị, còn có thanh âm của người cò kè mặc cả, toàn bộ hỗn tạp cùng một chỗ. Chút bất tri bất giác, mã xa đã đến khu náo nhiệt.

Đối với Mộ Tiêu Thư hỏi cái vấn đề, Đàm Hạo Uyên cho một câu trả lời đơn giản, thế nhưng Mộ Tiêu Thư đã không muốn hỏi nữa.

"Ta tin rồi." Nàng nghĩ như vậy.

Bên trong xe ngựa hai người mỗi người một tâm tư, một đoạn thời gian rất dài một đoạn thời gian rất dài chưa từng lên tiếng, thẳng đến tiếng động lớn tiếng ồn ào dần dần đi xa, mã xa lái ra khỏi khu náo nhiệt.

"Chúng ta mau chóng thành thân." Đàm Hạo Uyên đột nhiên nói rằng, trong thanh âm mang theo một tia ảo não không dễ phát giác.

Trên mặt Mộ Tiêu Thư nóng lên, quay đầu nhìn về phía hắn, Đàm Hạo Uyên cũng nhìn lại nàng, ánh mắt tiếp xúc, bọn họ không hẹn mà cùng hồi tưởng lại một màn mới vừa rồi, song song dời mặt đi chỗ khác.

"Nàng cảm thấy thế nào?" Đàm Hạo Uyên lại hỏi.

"A? Vậy… Vậy cũng không sai."

Bên tai truyền đến cười khẽ của Đàm Hạo Uyên, tâm tình tối tăm lúc nãy của Mộ Tiêu Thư đã bị quét bay.

(Luna: Kỳ thực ta thấy Thư tỷ thực là dễ bị gạt a =.= nếu như là Uyên ca là tra nam thì nguy rồi.)

Thành thân… Nàng cư nhiên đĩnh mong đợi.

"Hu ——" Mã xa ngừng lại, "Vương gia, đến Mộ phủ rồi."

Đàm Hạo Uyên vén rèm xe lên, dẫn đầu nhảy xuống, sau đó đưa tay đến. Mộ Tiêu Thư cũng chồng lên tay hắn, Đàm Hạo Uyên hơi dùng sức, nàng xuống xe ngựa.

"Ta đây tiến vào." Mộ Tiêu Thư nói.

"Ân." Đàm Hạo Uyên lên tiếng, cúi đầu xuống, ở môi nàng hôn một cái, "Chớ suy nghĩ lung tung."

Mộ Tiêu Thư có chút ngượng ngùng, xoay người đi vào trong phủ, vượt qua cửa phủ, vừa quay đầu lại, lại Đàm Hạo Uyên còn đứng tại chỗ. Mộ Tiêu Thư hướng hắn cười cười, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một không muốn, chia lìa ngắn ngủi này, cư nhiên cũng biến thành khó có thể chịu được.

Từ trước nàng còn chê cười tình nhân nhỏ, cười nhạo phim truyền hình, bọn họ khẩn cấp như vậy sao? Thật một ngày không gặp như cách ba thu sao? Toàn bộ giả đi! Hiện tại nàng lại có một loại cảm giác bản thân vẽ mặt.

Mộ Tiêu Thư lắc lắc đầu, những ý niệm niêm hồ hồ trong đầu này loại bỏ, nhưng thật giống như nghe có người đang gọi nàng.

Mộ Tiêu Thư nghi ngờ quay đầu, đã nhìn thấy Mộ Tiêu Chiêu mang theo nha hoàn, nàng tựa hồ từ bên ngoài vừa trở về.

"Ta đi ra ngoài mua ít đồ, ngươi là… Từ Lân vương phủ trở về?"

Mộ Tiêu Thư gật đầu, cùng Mộ Tiêu Chiêu sóng vai đi một đoạn, giữa các nàng hầu như không lời nào để nói, Mộ Tiêu Thư cũng không cảm thấy xấu hổ, nàng còn đang hồi tưởng cảm giác mới vừa rồi.

"Ta nhìn thấy Lân vương cùng ngươi… Các ngươi…"

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, chỉ thấy trên mặt Mộ Tiêu Chiêu đỏ lên, tựa hồ khó có thể mở miệng.

"Vạn nhất bị ai nhìn thấy, nên làm thế nào cho phải? Lần này may mà chỉ có ta nhìn thấy."

Mộ Tiêu Thư cười cười, mãn bất tại hồ nói: "Ta nhớ không lầm, ngươi còn đối với Lân vương nói yêu thương nhung nhớ, lúc đó thế nào không cảm thấy không thích hợp?"

Mộ Tiêu Chiêu bị lời của nàng ế trụ, chờ người đi xa, mặt của nàng dần dần nữu khúc, cuối cùng nổi lên một cười dử tợn.

Mộ Tiêu Thư trở về viện tử của mình, tự mình nhốt bản thân trong phòng, mở ra APP hồi lâu chưa mở ra.

Thời gian nàng bị cổ khống chế được lợi hại nhất, sẽ cùng APP mất đi liên hệ, mà đi qua dược của Tống Tử Nho, cổ bị áp chế, nàng cũng phải có thể cùng APP liên lạc.

Trong APP tất cả như thường, vạn năm như một ngày, chỉ bất quá trong cửa hàng của Mộ Tiêu Thư, có năm khôi lỗi mang mặt nạ. Ngoại trừ Mộ Nhất làm phu xe, tất cả đều ở đây.

Mộ Tiêu Thư nhìn bạc bản thân có một chút, tổng cộng bốn vạn ba nghìn lượng. Đối với người khác mà nói người khác mà nói, bạc này không phải là số lượng nhỏ, thế nhưng đối với Mộ Tiêu Thư, nó chỉ có thể mua bốn khôi lỗi.

Nàng muốn thành lập một đội ngũ của mình, cho nên cần càng nhiều khôi lỗi hơn, cũng liền cần nhiều bạc hơn.

Mộ Tiêu Thư âm thầm thở dài, tốc độ kiếm tiền này còn chưa đủ, càng miễn bàn đồ cưới của nàng rồi.

Đàm Hạo Uyên nhắc tới chuyện thành thân, thế nhưng nàng còn chưa chuẩn bị đồ cưới!

Mộ gia đương nhiên là vô pháp trông cậy vào, Mộ Triển Mẫn đến song thân của nàng đều có thể giết, chiếm lấy tài sản của bọn họ, lại phái người muốn giết chết nàng, một người như vậy, làm sao sẽ thay nàng chuẩn bị đồ cưới? Mộ Tiêu Thư còn không đến mức dị tưởng thiên khai loại tình trạng này.

Vì vậy, nàng hiện tại đối mặt với một vấn đề, là giữ lại bạc, hay là mua khôi lỗi trước?

Mộ Tiêu Thư tính tới tính lui, đều quên hết tiền lời của mình, cuối cùng vẫn quyết định mua khôi lỗi trước.

Mười người, thành một tiểu đội. Nàng muốn cho nhóm người này đi tới chỗ sáng, mà không phải trốn ở trong APP không thể gặp người!

Dựa theo kế hoạch của Mộ Tiêu Thư, nàng kế tiếp chính là ngủ một giấc đến hừng đông, sau đó sáng mai xuất môn một chuyến. Thế nhưng kế hoạch cản không nổi biến hóa, vào một buổi tối, Mộ phủ xảy ra trạng

huống.

Thời gian Mộ Tiêu Thư ngủ say, Khởi Thanh đột nhiên thứ dậy, đánh thức Mộ Tiêu Thư.

Kể từ khi biết bên cạnh mình có Khởi Thanh ở, lại có Đàm Hạo Uyên phái người tới coi chừng, tính ảnh giác của Mộ Tiêu Thư liền giảm xuống thật nhiều. Hoàn cảnh an nhàn thực sự sẽ chìu hư người, thế nhưng Mộ Tiêu Thư cũng rất hưởng thụ loại cảm giác này.

"Làm gì? Hơn nửa đêm." Mộ Tiêu Thư như trước không cảm giác chút nào.

"Tiểu thư, chúng ta bị bao vây."

Thời gian cái từ bao vây này tiến nhập trong óc của Mộ Tiêu Thư, nàng lập tức giật mình tỉnh lại. Những thứ cảnh giác từ trước luyện trong nháy mắt này toàn bộ đã trở về. Đầu óc của nàng bắt đầu thật nhanh chuyển động.

113. Chương 113: Đêm Khuya Hành Động

Editor: Luna Huang

Nàng đang ngủ, nơi này là Mộ gia, sau đó Khởi Thanh nói nàng bị bao vây.

"Mộ Triển Mẫn! Là hắn làm."

Khởi Thanh không nói gì, Mộ Tiêu Thư lại hỏi: "Tới bao nhiêu người?"

"Thô lược phỏng chừng, có hơn hai mươi người. Bọn họ hành động có tự, ta dư đoán đều là sát thủ chuyên nghiệp."

Mộ Tiêu Thư khinh bỉ nói: "Mộ Triển Mẫn phế vật kia, còn có thể mời được người như vậy?"

Nàng vừa nói, một bên thật nhanh mặc y phục. Cũng không phải lo lắng nhóm người kia lập tức liền vọt vào, bởi vì viện tử của nàng, có người của Đàm Hạo Uyên coi chừng. Dù cho sát thủ cao cấp nhất khắp thiên hạ, muốn thần không biết quỷ không hay tiến nhập viện tử này, cũng không dễ dàng như vậy.

"Khởi Thanh, song phương chúng ta so sánh thực lực thế nào?"

" Nếu như chỉ là những nhân thủ này, chúng ta còn có thể ứng phó, sợ bọn họ còn có chiêu số khác. Hiện tại loại tình huống này, chúng ta cũng vô pháp hướng chủ tử bên kia báo tin."

Mộ Tiêu Thư suy nghĩ một hồi, đột nhiên đuổi Khởi Thanh đi ra ngoài: "Ngươi đi ra ngoài trước."

Bên ngoài, toàn bộ ngọn đèn dầu của Mộ gia đều dập tắt, phủ đệ này phảng phất cũng tiến nhập ngủ say. Trong bóng tối, một thân ảnh quỷ mị lướt mà qua.

Hắc y nhân thân pháp phiêu hốt, im ắng sau khi rơi xuống đất, hướng một gã khác hắc y nhân bẩm báo: "Các huynh đệ đều vào chỗ rồi, tất cả cửa ra vào đều có người gác, bày xong bẩy rập, nàng tuyệt đối không thể chạy ra."

"Vậy là tốt rồi, lần hành động này là chúng ta vãn hồi danh dự cử chỉ, không thể bởi vì một sơ sẩy nho nhỏ của nhiều năm trước, để danh dự của chúng ta hủy hoại chỉ trong chốc lát. Lần hành động này, chỉ cho phép thành công, không được thất bại. Để các huynh đệ lên tinh thần, không thể xảy ra bất luận sai lầm gì!"

"Vâng!"

" Không nghĩ tới bên người nữ tử này có nhiều cao thủ như vậy, thế nhưng nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, tiếp qua nửa nén hương thời gian, chúng ta toàn diện phát động tiến công. Tốc chiến tốc thắng, bằng không hậu hoạn vô tận."

Thời gian nửa nén hương chớp mắt tức thệ, ngoại tiểu viện bóng đen bắt đầu hướng trong viện tiến đến, mỗi điểm đen ở trên nóc nhà phập phồng, vẫn như cũ lặng yên không một tiếng động.

Thất nội, Mộ Tiêu Thư mua mấy cái cơ quan, đem chúng nó nhất nhất bố trí xong. Vạn nhất người bên ngoài không đở được, những cơ quan này sẽ phòng tuyến sau cùng của nàng.

"Có thể vào được rồi." Mộ Tiêu Thư hướng ra phía ngoài kêu.

Khởi Thanh vào cửa, vừa nhìn bố trí của thất nội, nàng ngẩn ra.

Chỉ thấy ngay giữa phòng, trước cửa sổ cùng với mặt trên phòng lương, nhiều hơn mấy trang bị kỳ quái. Mà tay của Mộ Tiêu Thư nắm một khối đầu gỗ, cũng không biết là cái gì.

"Tiểu thư, đây là…"

"Khởi Thanh, đừng hỏi."

“Hảo…”

“Có thể hay không cũng đừng nói cho Đàm Hạo Uyên?”

Khởi Thanh do dự một lát, cuối cùng nặn ra một chữ: “Hảo…”

Mộ Tiêu Thư bị nàng làm cho hoảng sợ,đưa tay phải lên chạm đến cái trán của nàng: “Không có sốt chứ?” Nàng thế nào cũng không tin cái chữ “Hảo” Ban nãy lại là từ trong miệng Khởi Thanh nói ra được.

Nàng không phải là kính trọng Đàm Hạo Uyên nhất sao? Ở trong tâm mục của nàng, không phải là cho tới nay đều là Đàm Hạo Uyên đệ nhất, mới đến phiên Mộ Tiêu Thư nàng sao?

Khởi Thanh có chút giận, một tay bỏ qua tay của Mộ Tiêu Thư, lách qua thân.

Lúc này, bên ngoài bắt đầu truyền đến một tiếng giao qua, tựa như một giọt nước rơi vào mặt nước, dạng mở từng vòng sóng gợn. Sau đó, động tĩnh này càng lúc càng lớn, công cùng thủ hai ba người, đã toàn diện giao chiến.

Khởi Thanh rút bội kiếm ra, hai vai buộc chặt, như lâm đại địch.

Mộ Tiêu Thư nhìn bóng lưng của nàng, nở nụ cười: “Đừng lo lắng, mấy cái trang bị này tuy rằng cổ quái, nhưng uy lực rất lớn. Ngươi chờ xem, nhìn tiểu thư ta là thế nào để cho bọn họ hữu khứ vô hồi!”

Mộ Tiêu Thư lời nói hùng hồn của Mộ Tiêu Thư, Khởi Thanh hiển nhiên chưa coi ra gì. Mộ Tiêu Thư lấy ra một nỏ tay, nhét vào trong tay của nàng.

“Mang lên.”

Bên ngoài, thanh âm song phương đánh nhau càng ngày càng hưởng, lại một lát không có nghe thấy động tĩnh xuyên vân tiễn lên không.

“Bọn họ đánh rớt xuyên vân tiễn rồi.” Khởi Thanh giải thích, “Quả thật là chuyên nghiệp.”

Xuyên vân tiễn, có thể truyền lại tin tức xa xa từ hữu quân. Trong quân đội, là chuyên dụng. Là do chính thủ hạ của Đàm Hạo Uyên chế tác hoàn mỹ xuyên vân tiễn, công hiệu không đồng nhất, có thể cho binh sĩ trước tiên biết được mệnh lệnh của hắn.

Bất quá một đội sát thủ chuyên nghiệp, hiển nhiên sẽ không tay không mà đến. Bọn họ bắt đầu mai phục tại trước Mộ gia, nói vậy liền làm điều tra qua. Hơn nữa hiện tại nhóm người này, còn hơn Trương Vũ cùng Phùng Long đã chết, hiển nhiên càng tinh nhuệ. Nơi này có người của Đàm Hạo Uyên coi chừng, am hiểu

sử dụng binh khí cùng đạo cụ đối với bọn họ, nói vậy cũng biết một ít.

Nếu là xuyên vân tiễn thành công lên không, kinh thành lớn như vậy, người của Lân vương phủ có thể dùng tốc độ nhanh nhất tới, đến lúc đó nhóm sát thủ của bọn họ có tinh nhuệ hơn nữa, có thể có ích lợi gì?

Mộ Tiêu Thư nghe vậy, không chỉ có không có, trái lại một chút hứng thú, tán dương: "Lớp này không sai."

Khởi Thanh liếc nàng một cái, lòng của Mộ Tiêu Thư cũng quá rộng, loại thời điểm này còn có công phu khen người khác "Không sai". Bọn họ càng là không sai, đối với các nàng lại càng bất lợi.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên nói với Khởi Thanh: "Cho ta."

"Cái gì?"

"Xuyên Vân tiễn a, ngươi vậy cũng đi?"

"Thế nhưng một khi dùng, bọn họ lập tức biết vị trí của chúng ta."

"Vô phương, cơ quan trong phòng này còn có thể chống đối một trận. Mau chóng thông tri chủ tử nhà ngươi mới được." Các nàng mặc dù không có đi ra ngoài, thế nhưng từ động tĩnh bên ngoài đến xem, tình huống không lạc quan.

Khởi Thanh cầm xuyên vân tiễn, đi tới trước cửa sổ châm, vèo một tiếng, xuyên vân tiễn bay lên trời, phát sinh một tiếng vang thật lớn. Sau đó nó vỡ ra, trên không trung để lại một mảnh hỏa hoa. Hỏa hoa tiệm tức, một khói trắng xuất hiện ở giữa không trung, thật lâu không tiêu tan.

Hắc y nhân thấy, đều thay đổi phương hướng, vọt tới bên Mộ Tiêu Thư.

Trong Lân vương phủ, của gác đêm nhìn thấy tín hiệu, lập tức truyền đến tin tức trong tai của Đàm Hạo Uyên. Đàm Hạo Uyên khoác áo lên, mang người tiêu thất trong màn đêm mịt mùng.

Kinh thành trong một tòa tiểu lâu, Tống Tử Nho liền một ngọn đèn nhỏ, chính đang đọc mấy phong thư. Nhược Tâm canh giữ ở, trong lòng đang cầm một thanh kiếm.

Tống Tử Nho đọc một chút, đầu mày đột nhiên nhíu lại.

Một tổ chức sát thủ hắn nắm trong tay tối nay có một hành động đại quy mô, hành động này là vì bù đắp sai lầm trong một cái nhiệm vụ nhiều năm trước. Đối phương phi thường vướng tay chân, còn giết chết hai thành viên đê giai trong tổ chức, vì triệt để giải quyết cái phiền toái này, bọn họ chọn ở tại đêm nay, tiến hành mai phục ngay quý phủ đối phương. Mà địa điểm mai phục này, chính là Mộ phủ.

(Luna: Tội Nho ca, thích Thư tỷ lại là người hại chết ba má người ta, dù chỉ là vô tình nhưng cũng là không xong rồi.)

Tống Tử Nho đặt mạnh thư lên bàn, phát sinh phịch một tiếng hưởng, đưa tới thăm dò quan khán của Nhược Tâm.

Trong ngọn đèn yếu, con ngươi của Tống Tử Nho khẽ nhúc nhích. Hắn đứng lên, hình dạng có điểm không biết làm sao, phảng phất muốn lập tức xuất môn.

Thế nhưng sau một khắc, hắn lại nở nụ cười khổ, lẩm bẩm: "Mắc mớ gì tới ngươi, đến phiên ngươi quản sao?"

Nhược Tâm trừng mắt nhìn, đứng dậy tiến thất: "Thiếu chủ?"

Tống Tử Nho thu hồi cười khổ, biến trở về "Thiếu chủ" mặt không thay đổi kia.

"Ta đi ra ngoài một chuyến, ngươi đừng theo tới."

"Vâng."

Thân ảnh Tống Tử Nho lóe lên, ly khai tiểu lâu.

Trong Mộ phủ, hắc y nhân lưu lại một nửa canh giữ ở thị vệ của trong viện, mà nhân thủ còn thừa lại bay nhanh tới gần gian nhà của Mộ Tiêu Thư. Rất nhanh, cửa, ngoài cửa sổ, đỉnh thất đều xuất hiện hắc y nhân.

Bọn họ ở bên ngoài quan sát một hồi, cuối cùng quyết định cứng rắn xông vào.

Lúc này, ngón cái của Mộ Tiêu Thư tùy tiện đứng ở ở bên trong phòng xê dịch một cái, đặt tại trên một phím. Sưu sưu sưu, mấy chỗ trang bị tề phát, mũi tên hướng ra ngoài bắn xuyên qua.

Đợt hắc y nhân thứ nhất xung phong ngạnh sinh sinh bị cắt đoạn, không thể làm gì khác hơn là về tới tại chỗ. Lúc này, Mộ Tiêu Thư khoan thai lên tiếng.

"Chư vị khách nhân ở cửa, ngoài cửa sổ, còn có đỉnh thất, trong phòng ta còn có rất nhiều đồ chơi rất vui đang chờ. Các ngươi mau vào, ta chính nhàm chán!"

khóe miệng của Khởi Thanh giật một cái, nàng thế nào cảm giác lời nói này của Mộ Tiêu Thư có điểm... Có điểm vậy a? Là ảo giác của nàng sao?

Lời của Mộ Tiêu Thư rơi, bên ngoài trái lại một chút động tĩnh cũng không có. Khóe môi của nàng ngoắc ngoắc, dời cái ghế cho mình, thư thư phục phục ngồi xong.

"Thật không có hăng hái, liền sợ rồi? Các ngươi không phải là tổ chức sát thủ đại danh đỉnh đỉnh sao? Chính là mấy cơ quan nhỏ, khẳng định không làm khó được các ngươi mới đúng."

Mộ Tiêu Thư nói, ngón tay đang khống chế khí giật giật, đồ chơi kia gác ở phòng lương đột nhiên động. Nó hướng lên trên đưa ra một cái "Cánh tay" Tráng kiện, oanh một chút xuyên đỉnh thất, tạc ra một cái động lớn, đồng thời có vô số mũi tên thật nhỏ loạn xạ.

Thân thủ tốt lách mình tránh ra, nhưng còn có hai người trúng chiêu, từ đỉnh thất rớt xuống. Trên người bị đâm thành con nhím không nói, bên dưới còn có người đang chờ bọn họ.

Mộ Tiêu Thư mở tiểu nỏ trên cánh tay, quay muốn hại người kia chính là sưu sưu mấy cây tiễn, hai hắc y nhân này ở giữa không trung đi đời nhà ma rồi.

Hai hắc y nhân bị mất mạng trong nháy mắt, một trạm canh gác vang tiếng lên, phía ngoài hắc y nhân bắt đầu đợt xông vào thứ hai.

Lúc này bọn họ hấp thụ giáo huấn, chuẩn xác tránh được phạm vi cơ quan phóng ra, từ góc độ của xảo quyệt xông vào. Người thủ vào nhà trước thẳng đến cơ quan, quơ đao khảm.

"Tranh ——" Một tiếng kim chúc nổ vang, cơ quan bình yên vô sự, đao của hắc y nhân trái lại cuồn lên.

(Luna: số nhọ kaka)

Mộ Tiêu Thư mỉm cười, tay đang khống chế khí rạch một cái, cơ quan chuyển hướng, một ám khí lớn bộc phát ra, hắn y nhân kia lại làm con nhím, đồng thời đi gặp diêm vương rồi.

Mấy người còn lại không dám giáp mặt với những cơ quan kia, bay thẳng đến phương hướng của Mộ Tiêu Thư. Lúc này một bộ phận thị vệ chạy tới, hắc y nhân mất đi cơ hội đơn độc công kích Mộ Tiêu Thư, chỉ có thể cùng thị vệ triền đấu cùng một chỗ.

Mới vừa rồi đánh bất ngờ của hắc y nhân, khiến một nửa lực lượng bị thủ hạ của Đàm Hạo Uyên đánh cho tàn phế, còn thừa lại bộ phận hôm nay cũng không ra hồn rồi.

Lại là một tiếng tiêu hưởng hưởng, chỉ là cùng mới vừa rồi bất đồng, bọn họ bắt đầu bay nhanh ngoại triệt.

"Truy!"

Mộ Tiêu Thư thoáng lui rơi ở phía sau một bước, thật nhanh thu mấy cơ quan vào, sau đó bản thân mình cũng chạy tới. Đến viện môn, một danh hắc y nhân chạy ở trước nhất quay đầu ăn một cái quyền, thân thể thẳng tắp bay đi.

Thời gian Mộ Tiêu Thư đến, vừa lúc thấy rất rõ ràng một màn này, không khỏi khen: "Soái!"

Vừa khen xong, chỉ thấy Đàm Hạo Uyên từ bên ngoài nhảy tiến đến, vẻ mặt nghiêm túc. Ngay sau đó một làn sóng hộ vệ vương phủ lớn tràn vào, bao vây toàn bộ hắc y nhân còn thừa lại.

Cho tới bây giờ, hắc y nhân đã chết hơn nửa, còn thừa lại cơ bản cũng đều bị thương. Hôm nay trong vòng vây, là không trông cậy vào chạy đi.

Trốn không thoát, vậy cũng chỉ có chết.

114. Chương 114: Nhân Chứng Vật Chứng

Editor: Luna Huang

Còn thừa lại hắc y nhân hỗ tương đối diện vài nhãn, liền muốn tự sát. Thế nhưng lúc này, tiếng tiêu đặc biệt lần thứ ba vang lên, người thổi tiêu không giống một người. Động tác của hắc y nhân toàn bộ dừng lại, nhìn phía tiếng tiêu.

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên cũng nhìn qua, chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc chậm rãi đi tới.

Tống Tử Nho cất trúc tiêu vào tay áo, vuốt tay, bất đắc dĩ nói: "Ta nếu như nói, ta vốn là muốn tới cứu ngươi, ngươi có tin không?"

Lời này của hắ, tự nhiên là nói với Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, sau đó nhìn về phía những hắc y nhân kia: "Bọn họ… Cùng ngươi?"

Tống Tử Nho gật đầu: "Bọn họ là người của ta."

Thuyết pháp càng chuẩn xác, cái tổ chức này là thủ hạ của hắn. Chỉ là tổ chức có thủ lĩnh khác. Tống Tử Nho chỉ ở thời gian ra lệnh, thời điểm khác hắn chỉ sẽ tiếp thu một ít hội báo tổ chức truyền tới.

Đàm Hạo Uyên cười lạnh nói: "Tống Tử Nho, ngươi giúp qua bổn vương, bổn vương sẽ không động ngươi. Nhưng những người này, bọn họ có ý đồ sát hại nữ nhân của bổn vương, bọn họ, một người cũng không thể

đi."

Tống Tử Nho lần thứ hai lộ ra cười bất đắc dĩ, bắt tay đưa vào trong lòng.

Hắn thật là có chủ ý cứu người, lúc thấy nội dung trong thư, hắn đã cảm thấy Mộ Tiêu Thư gặp nguy hiểm. Ai biết lúc này, Mộ Tiêu Thư không cần hắn cứu, thậm chí cũng không cần Đàm Hạo Uyên cứu, bản thân liền giải quyết xong những sát thủ kia.

Thứ hắn xem như bảo giấu trong ngực, là một phong thư.

Tống Tử Nho nói với Mộ Tiêu Thư: "Chỗ ta có một món đồ, ngươi ước chừng là cần, ta muốn dùng nó đổi mạng của mấy người này."

Mộ Tiêu Thư đi về phía trước vài bước, từ tay của Tống Tử Nho nhận lấy phong thư kia. Mở ra, từ bên trong tìm được giấy cũ kỹ.

Đây là một phần ủy thác thư sát nhân, đối tượng là một nhà ba người cùng với hạ nhân bọn họ, người nhà này họ Mộ. Mà người ủy thác vừa lúc cũng họ Mộ, tên đầy đủ chính là Mộ Triển Mẫn!

Nói tóm lại, đây là một phần vật chứng, mà Mộ Tiêu Thư bản thân chính là nhân chứng.

Tổ chức sát thủ nặng tín dự nhất, Tống Tử Nho đem phần ủy thác thư này lấy ra, cũng là mạo hiểm rất lớn. Nếu là không cẩn thận che giấu, cực dễ để lộ tin tức, như vậy, sinh ý của cái tổ chức này cơ bản cũng sẽ chấm dứt.

Mộ Tiêu Thư nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, Đàm Hạo Uyên thu được ánh mắt này, có điểm bất đắc dĩ, nói với thủ hạ của mình: "Thả bọn họ đi."

"Đa tạ." Tống Tử Nho nói xong, cũng không để ý tới những hắc y nhân kia nữa, đúng là tự mình ly khai. Chỉ là nhìn hắn cô đơn chiếc bóng như vậy, luôn cảm thấy có chút cô đơn.

"Huyên náo lớn như vậy, người bên trong phủ cư nhiên một điểm phản ứng cũng không có. Bổn vương là không phải có thể nhận định, những người này tất cả đều là cùng phạm tội, tất cả đều kéo ra ngoài chém?"

Đàm Hạo Uyên chớp mắt liền hiểu chân tướng của chuyện, hắn hiện tại đã nghĩ qua, bẻ đầu của Mộ Triển Mẫn.

"Hắn sớm muộn phải chết, để hắn thêm vài ngày đi."

Đàm Hạo Uyên nhíu mày, đối với cách làm của Mộ Tiêu Thư rất bất mãn. Mộ Tiêu Thư trấn an vỗ vỗ vai

hắn: “Cực khổ.”

“Nửa đêm bị nàng đánh thức, hiện tại nháo rời giường, việc này nàng bù đắp ta.”

Đêm nay, trong Mộ phủ an tĩnh quỷ dị, Mộ Tiêu Thư bị Đàm Hạo Uyên bắt trở về Lân vương phủ.

Đàm Hạo Uyên nửa đêm ly khai vương phủ, tự nhiên kinh động người bên trong phủ, càng miễn bàn người đặc biệt quan tâm hắn.

“Có người dùng xuyên vân tiễn đưa tin, Vương gia liền mang theo người xuất phủ. Vừa rồi, hắn mang Mộ Tiêu Thư cũng dẫn theo trở về.”

Quý Thanh Nguyệt nghe Quế ma ma nói xong, nhịn không được chăm chú nắm lấy đệm giường, nhẹ giọng hỏi: “Hiện tại người đâu?”

“Ở trong phòng Vương gia.”

Quý Thanh Nguyệt chưa được một lát không có lên tiếng, Quế ma ma gọi: “Tiểu thư?”

“Ngủ đi.”

Quý Thanh Nguyệt xoay người, mặt hướng nội trắc nằm xuống. Quế ma ma thay nàng dịch góc chăn, im ắng lui ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư cũng không biết, mình ở Lân vương phủ, hại người khác mất ngủ cả đêm. Đương nhiên, người này cũng không phải Đàm Hạo Uyên. Hắn và Mộ Tiêu Thư đều có chút mệt, tuy rằng chen chút trên giường, lại đều rất nhanh ngủ.

Ngày thứ hai, Mộ Tiêu Thư dậy thật sớm, ở Lân vương phủ dùng bữa sáng, trở về Mộ phủ. Nàng đi, Quý Thanh Nguyệt đến tìm nàng, lại tìm không thấy.

Thời gian Mộ Tiêu Thư trở lại Mộ gia, Mộ phủ nháo phiên thiên.

Động tĩnh đêm qua, có không ít người đều nghe thấy được a, vậy khẳng định là tao cường đạo rồi! Hơn nữa trộm còn là viện tử của Mộ Tiêu Thư.

Cái này cũng chưa tính cái gì, bết bát hơn chính là, ngày thứ hai bọn họ chạy đi vừa nhìn, ngoan ngoãn, đỉnh thất của nhị tiểu thư bị phá một lỗ lớn! Mái ngói vụn gỗ rớt đầy đất, duy chỉ có chính là không thấy hình bóng của nhị tiểu thư.

Người thất tung rồi!

Mọi người đều nghị luận, Mộ gia này có đúng hay không có chuyện a, thế nào ba ngày hai đầu sẽ có người không thấy? Lần trước cũng xảy ra chuyện tương tự?

Lòng người ở Mộ phủ bàng hoàng, Mộ Triển Mẫn lại phi thường hài lòng với kết quả này.

Không hổ là tổ chức sát thủ nổi danh, chỉ cần nghiêm túc, sự tình làm được chính là thỏa đáng. Nhìn, đến thi thể đều không có để lại nữa cái, vết máu các loại một mực không có, ngoại trừ một ít vết tích kỳ quái, thì nên cái gì cũng không có.

Mộ Triển Mẫn trốn ở trong phòng vui vẻ nửa ngày, một đại họa tâm phúc của hắn rốt cục trừ đi, sau này có thể an tâm ngủ rồi.

Lý thị biết được Mộ Tiêu Thư lại mất tích, phản ứng đầu tiên của nàng chính là Lân vương mang người đi. Không thể không nói, lần này nàng đoán mò lại đoán đúng.

Lý thị quan tâm nhất vẫn là Mộ Triển Mẫn, lần trước hắn đã nói một ít không giải thích được, chẳng lẽ cùng chuyện lần này hữu quan? Lý thị cảm thấy phải hảo hảo hỏi.

Đến cửa phòng Mộ Triển Mẫn, nàng biết được phu quân nhà mình vẫn tự giam mình ở trong phòng, liền có chút bận tâm. Thời gian đang muốn gõ cửa, Mộ Triển Mẫn mở cửa, từ bên trong đi ra.

Bất thình lình gặp được Lý thị, hắn còn chưa kịp thu nụ cười trên mặt, nhìn lòng nghi ngờ của Lý thị nặng hơn.

Kinh qua một phen nỗ lực, Mộ Triển Mẫn cuối cùng cũng đổi lại biểu tình thích hợp, nói với Lý thị: "Đi báo quan đi, ra chuyện như vậy, Mộ phủ chúng ta có đúng hay không trúng tà a."

"Lão gia, thực sự đi báo quan a? Sợ là không tốt tới ảnh hưởng nhà của chúng ta."

"Nếu không còn có thể thế nào?"

Mộ Triển Mẫn chỉ huy hạ nhân, để cho bọn họ đến quan phủ báo án. Ai biết cũng không lâu lắm, người phái đi ra đã trở về.

"Lão gia, không cần báo quan rồi."

Mộ Triển Mẫn lập tức trừng hắn: "Thế nào không cần báo quan? Một người sống sờ sờ, nói không thấy đã không thấy tăm hơi, không báo quan ngươi muốn thế nào? Ta là lão gia hay ngươi là lão gia!"

“Thế nhưng… Nhị tiểu thư nàng đã trở về nha.”

“Cái gì?”

“Nhị tiểu thư nàng…”

“Nhị thúc.”

Mộ Triển Mẫn vừa nghe thanh âm này, phản ứng đầu tiên chính là: “Quỷ nha!” Hắn quả nhiên hô lên như thế, vọt tới sau một thân cây núp đi.

“Ta không phải là quỷ.” Mộ Tiêu Thư cười nói, “Ta đây không phải là thật tốt sao?? Vì sao nhị thúc sợ như thế? Có đúng hay không đêm qua, ngươi làm chuyện gì trái lương tâm a?”

Mộ Triển Mẫn ứa mồ hôi lạnh ra, không thể tin được hai mắt của mình.

“Ngươi làm sao sẽ… Làm sao sẽ còn sống?”

” Bởi vì, ngươi đều còn sống.” Mộ Tiêu Thư nói, lộ ra một dáng tươi cười, thế nhưng cái cười này, lại làm cho Mộ Triển Mẫn mao cốt tủng nhiên, suýt tý nữa tè ra quần.

Lăn qua lăn lại Mộ Triển Mẫn xong, Mộ Tiêu Thư trở về phòng của bản thân, gọi người đến bổ đỉnh thất. Chính nàng nói với Khởi Thanh: “Ta muốn đi mua vài người trở về.”

Đây vốn chính là kế hoạch hôm nay, tuy rằng tối hôm qua xảy ra chút ngoài ý muốn, Mộ Tiêu Thư vẫn là quyết định đem kế hoạch chấp hành đến cùng.

“Người?” Khởi Thanh trợn tròn mắt, vấn, “Tiểu thư thiếu người sai sử sao?”

Bất kể là nha hoàn hay là sai vặt, cũng không thiếu a. Khởi Thanh không hiểu, nàng vì sao còn phải mua người? Dù cho thiếu, chỉ cần nàng nói một tiếng, muốn bao nhiêu có bao nhiêu, không cần mua.

“Không thiếu sai sử, nhưng ta chính là muốn mua người. Ngươi đừng hỏi nhiều, theo ta đi là được.”

Khởi Thanh ôm đầy bụng nghi hoặc, theo Mộ Tiêu Thư chạy ra đến bên ngoài.

Mã xa đưa bọn họ dẫn tới một con phố khác ở kinh thành chợ phía đông, Mộ Tiêu Thư phóng nhãn nhìn lại, thấy ven đường không ít người đứng. Trong bọn họ, có người thì buôn bán, mà còn thừa lại, là bị bán.

Trên cơ bản đều xiêm y lam lũ, giống nhau còn bị dây thừng hạn chế tự do, do chủ nhân lôi kéo, để người chọn. Còn có một chút bán nữ nhi bán nhi tử.

Mộ Tiêu Thư một đường nhìn sang, vưu kì chăm chú.

Khởi Thanh không biết nàng đang suy nghĩ gì, liền nói rằng: "Những thứ ven đường này không tốt, chúng ta đi đại điếm tìm."

Mộ Tiêu Thư không có phản đối, tìm một nhà quy mô lớn nhất, mặt tiền của cửa hàng lắp đặt thiết bị tốt nhất. Nàng dạo qua một vòng ở bên trong, cuối cùng tay không đi ra. Rất nhanh, nàng nhìn trúng một nhà cửa hàng khác, lần thứ hai triển khai cuộc hành trình mua người.

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư đi dạo liên tục bốn cửa hàng, lại còn không có chọn được người thích hợp. Bốn cửa hàng, có chút quy mô đều bị nàng cuống lần.

" Tiểu thư, ngươi rốt cuộc muốn mua hạng người gì a?"

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh mới vừa từ điếm cuối cùng đi ra, nàng nhìn một vòng xung quanh, nói: "Không phải là còn có quảng trường sao?"

Khởi Thanh lắc đầu: "Vậy còn không bằng trực tiếp chọn trong tiệm này."

"Trước đi qua nhìn một chút."

Mộ Tiêu Thư như không có nghe thấy, thẳng đi đến phương hướng quảng trường.

Nếu nói quảng trường, chính là một mảnh đất trống lớn, có thể tự do giao dịch, chỉ cần giao một chút tiền thuê. Thời gian Mộ Tiêu Thư đến, ở đây trái một đống bên phải một đám, tụ tập không ít người.

"Tiểu thư, ở đây quá loạn." Khởi Thanh không đồng ý nói.

"Ngại loạn ngươi đừng đi."

Mộ Tiêu Thư thẳng đi về phía trước, lúc này, một tiểu nữ hài ở bên trái, đột nhiên ngã vào trong lòng Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư.

Thân thể Mộ Tiêu Thư lóe lên, nữ hài tử kia liền nhào một khoảng không, trái lại trát đến trên người nam tử trung niên. Vị trung niên nam tử kia Mộ Tiêu Thư đẩy người, há mồm liền mắng vài câu thô tục.

Tiểu cô nương kia bị hắn đẩy trên mặt đất, cũng không khóc không kêu, thẳng tự bò dậy.

"Ai u cô nương, ngươi chờ một chút!"

Một tay chộp tới trên cánh tay của Mộ Tiêu Thư, lại bị Khởi Thanh đi đầu một bước bắt được. Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một nam nhân nhe răng toét miệng, muốn từ tay của Khởi Thanh giãy ra.

"Cô nương ngươi buông tay, ta không có ác ý, chỉ là muốn..."

"Khởi Thanh, buông hắn ra."

Khởi Thanh buông tay, ban nãy tiểu cô nương kia chạy tới bên người nam tử trung niên này, có điểm ngây ngốc núp phía sau hắn.

Nam nhân kia xoa xóa cánh tay của mình, cười nói với Mộ Tiêu Thư: "Cô nương muốn mua nha đầu a?" Hắn một tay kéo tiểu cô nương ra ngoài, như biểu diễn hàng hóa một dạng nói, "Người xem nha đầu nhà của ta thế nào? Nha đầu, mau gọi tiểu thư!"

115. Chương 115: Đầu Đường Mua Người

Editor: Luna Huang

Tiểu cô nương kia khiếp khiếp nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, cúi đầu, dùng thanh âm muỗi gọi: "Tiểu, tiểu thư..."

Mộ Tiêu Thư nhíu mày, nàng đây là gặp được người muốn bán nữ nhi. Hài tử nhỏ như vậy bị người bán đi, nàng có chút không đành lòng, thế nhưng...

Đường nhìn ở chung quanh quét một vòng, mang theo tiểu nữ hài không chỉ là nam nhân này mà thôi.

"Ta không muốn." Mộ Tiêu Thư lạnh lùng nói.

Đồng tình thì đồng tình, nàng chẳng lẽ còn có thể đem tất cả người đáng thương đều mua lại? Dù cho bán luôn nàng, cũng không mua được nhiều người như vậy. Mộ Tiêu Thư thấy người muốn tìm, liền xoay người trực tiếp đi tới bên kia.

Nàng đi tới trước mặt một tiểu lão đầu, lão nhân này ngồi ở trên một tảng đá, bên người có vài tên tráng niên nô lực có đứng có ngồi. Có thể vậy mấy người nô lục nhất nhìn qua chính là chịu khổ nhọc, người

hướng lão nhân kia hỏi mua lại có không ít. Thế nhưng mỗi một lần bọn họ đều là lắc đầu đi, đoán chừng là giá quá cao.

"Tiểu thư, ngươi muốn mua bọn họ?" Khởi Thanh thấy Mộ Tiêu Thư đi đến bên lão đầu, kéo tay áo của nàng vấn.

"Đúng vậy."

"Nhưng là chúng ta không thiếu người a."

"Thiếu!"

Mộ Tiêu Thư không hề quản Khởi Thanh, đi tới trước mặt lão nhân kia, đầu tiên là quan sát vài tên nam tử một trận, bắt đầu vấn giá.

Lão đầu đưa ngón tay ra vẽ hai cái, Mộ Tiêu Thư rất là hào sảng, ném ra một bạc, nói rằng: "Ta muốn toàn bộ!"

"Cô nương Cô nương! Chúng ta đây ký một chữ, bọn họ sẽ là của ngươi. Cô nương cùng lão đầu đến ta bên này."

Mộ Tiêu Thư bắt buộc Khởi Thanh tại chỗ chờ, mình thì theo lão đầu đi qua một bên. Lão nhân kia lấy giấy bút, tượng mô tượng dạng bắt đầu trình tự giao hàng.

Mộ Tiêu Thư khẽ mỉm cười, đến lúc đó nàng liền đem những người này kể cả sáu vị trước đây, toàn bộ đưa đi Phong Trạch của Anh Nguyên. Để cho bọn họ tại nơi hảo hảo huấn luyện, sau này sẽ không thu vào APP nữa rồi.

Không sai, lão nhân này thật ra là khôi lỗi biến hóa tướng mạo. Mộ Tiêu Thư chơi lần này, chỉ là vì đi mắt nổi, để lai lịch của bọn họ không có khả nghi. Về phần làm tay tiếp theo này, cũng chỉ là làm dáng một chút mà thôi.

"Cô nương ký một chữ, lại ấn một vân tay, cuộc trao đổi này liền thành."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, ký xong, ấn xong vân tay, đang muốn đem khế ước thư đệ hồi, đột nhiên có người nói: "Chậm đã!"

Mộ Tiêu Thư cho rằng thanh âm này không phải là nói với nàng, thế nhưng một tay từ bên cạnh duỗi tới, liền muốn đoạt khế ước thư trên tay nàng, bản năng nàng giấu đồ, trừng hướng chủ nhân của đôi tay kia.

Nàng trừng lần này liền ngây ngẩn cả người.

Người tới là một nam tử trẻ tuổi, lớn lên rất rắn chắc, rất cao. Mặt chữ điền, lông mày rậm, nhãn thần rất hung. Trên lưng khoác một cây đao, thân đao giác khoan.

Ăn mặc của hắn tương đối kỳ quái, Mộ Tiêu Thư ở kinh thành chưa từng gặp qua loại kiểu dáng y phục này. Ở phía sau hắn, còn theo một đám tráng niên nam tử, từng người đều rất rắn chắc, mặc cũng là kỳ y dị phục.

Nam tử chiếm thân cao ưu thế, không chút kiêng kỵ mắt nhìn xuống Mộ Tiêu Thư, tràn đầy xem kỹ, hứng thú.

Mộ Tiêu Thư quay đầu bước đi, nói với lão nhân kia: "Chúng ta đổi địa phương khác."

Nàng mới vừa đi ra hai bước, đất bằng phẳng liền nổi lên một trận gió, trước mắt hiện lên một bóng người, hai bàn tay bắt bả vai của nàng!

Mộ Tiêu Thư biến sắc, né người sang một bên, tay hướng cổ tay của người kia một trảo, cùng lúc đó, một quả châm cực nhỏ bị nàng đâm vào cánh tay của nam tử.

Trong mắt người kia hiện lên tiếu ý, lập tức nhíu mày, nhìn hướng tay của mình.

Mộ Tiêu Thư lui về phía sau vài bước, như lâm đại địch nhìn nam nhân này. Lúc này Khởi Thanh bị thủ hạ của người kia ngăn cản, lâm vào vây quanh. Vệ sĩ theo Mộ Tiêu Thư đi ra ngoài, ẩn nấp từ một nơi bí mật gần đó, tùy thời nhi động.

Trên tay nam nhân kia rút châm ra, thấy được lam quang hơi yếu hiện lên mặt trên, mở miệng cười: "Con mèo nhỏ biết cắn người, ta thích! Ta là Úy Trì Liên Đào, ngươi tên gì?"

"Phi!" Mộ Tiêu Thư trầm mặt nói, "Cắn người? Cái tay kia của ngươi nếu như không muốn, cứ việc chọn khinh bạc!"

Nàng nhìn Úy Trì Liên Đào đem cây kim mãn bất tại hồ vung, đi nhanh tới chỗ nàng. Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm động tác của hắn, không chút khách khí, mang nỏ tay ra.

Mũi tên đen nhắm ngay Úy Trì Liên Đào, hắn chỉ cần lại đi một bước, mũi tên này đâm vào trên thân thể của hắn.

Trong mắt Úy Trì Liên Đào hiện lên một tia vô cùng kinh ngạc, trong lúc bất chợt, hắn ha ha phá lên cười: "Cô nương, không cần khẩn trương, bổn công tử cũng sẽ không làm gì ngươi."

Hắn nói dáng vẻ lưu manh, nhãn thần vẫn còn chạy trên người của Mộ Tiêu Thư, giống như xem kỹ nhất kiện hàng hóa.

Mộ Tiêu Thư đưa nỏ tay nhấc lên, lạnh lùng nói: "Buông nha hoàn của ta ra."

Khởi Thanh quả bất địch chúng, lúc này bị một đám người vây giữa, cục diện bế tắc này tùy thời có thể đánh vỡ, mà nàng tuyệt đối không thể chạy thoát được vây quanh của nhiều người như vậy.

"Thả nàng." Úy Trì Liên Đào cười nói.

Đoàn người chỉnh tề tản ra, Khởi Thanh cẩn thận đề phòng, chạy tới bên người của Mộ Tiêu Thư, nhỏ giọng nói: "Bọn họ không phải là người của Bắc Vọng."

Mộ Tiêu Thư nao nao, nhớ lại lời của Đàm Hạo Uyên nói qua với nàng. Quốc yến gần triệu khai, Đông Sóc cùng Tây Hách đều sẽ phái thái tử làm sứ giả, đến đây chúc mừng. Nàng mấy ngày này một mực bận chuyện của long bào, trái lại quên tra chuyện này mất.

Như vậy vị trước mắt này, là ai?

(Luna: Trời ơi, đâu có cùng họ với Nam Minh Châu đâu, đoán là ra liền)

Khởi Thanh phảng phất biết ý tưởng của nàng, nói rằng: "Úy Trì là họ của hoàng thất Tây Hách, hắn chính là thái tử Tây Hách!"

Truyền thuyết Tây Hách là một quốc gia dã man, quốc thổ trên có một mảnh sa mạc lớn. Bắc Vọng cùng Đông Sóc nói đến bọn họ, đều nhìn có chút không hơn, lời tuy như vậy, lại cũng không dám khinh thị, bởi vì bọn họ rất mạnh.

Mộ Tiêu Thư thu nỏ tay vào, nếu đã biết thân phận của đối phương, liền cần cẩn thận một chút thì tốt hơn. Nàng đem một cái lọ lớn chừng ngón tay vào không trung, nói: "Giải dược."

Nàng nắm khế ước thư có vân tay kín đáo đưa cho lão nhân kia, liền muốn mang người đi, thủ hạ của Úy Trì Liên Đào xông tới.

"Tránh ra!"

"Điện hạ chưa cho ngươi đi."

Mộ Tiêu Thư sinh khí: "Nơi này là Bắc Vọng, ta thích đi thì đi, lúc nào đến phiên người của Tây Hách xía vào!"

Úy Trì Liên Đào đưa tay nhấc lên, lột một khối bố lớn xuống ném, hắn uống dược Mộ Tiêu Thư đưa. Cảm giác lạnh lẽo thấm vào, nguyên bản tay tê dại một chút bắt đầu khôi phục. Xong việc hắn ném cái lọ đi, phất nửa đoạn tay áo, đi nhanh tới.

Bên môi hắn mang theo hài hước cười, nói: "Nữ nhân của Bắc Vọng các ngươi, có đúng hay không đều tố chất thần kinh như thế a? Một chút chuyện nhỏ, huyên nghiêm trọng như vậy."

"Vô lễ!" Khởi Thanh quát dẹp đường, đầu mày của Mộ Tiêu Thư nhảy lên.

"Bổn công tử chỉ là muốn mua mấy người này, không có ý tứ gì khác. Ngươi qua đây, bổn công tử xuất giá gấp đôi."

Một túi tiền lập tức đưa lên, so với của Mộ Tiêu Thư còn to hơn. Lão đầu bán người nhìn chằm chằm số tiền này, lắc đầu: "Không cần không cần, lão đầu tử ta yêu tài, cũng là người nói đạo lý, mọi việc đều có thứ tự đến trước và sau, mấy người này, đã bán mất, các ngươi lần sau rở lại đi."

Bàn tay to của Úy Trì Liên Đào giơ lên, túi tiền thứ hai nâng lên, còn to hơn túi thứ nhất.

Lão nhân kia lại cai đầu dài, vẫn là câu nói kia, không bán.

Ở trong lòng Mộ Tiêu Thư cười thầm, lão đầu làm sao có thể bán người cho Úy Trì Liên Đào? Đây chính là khôi lỗi số 2 của nàng.

Thủ hạ của Úy Trì Liên Đào không kiên nhẫn, đe dọa nói: "Lão đầu, ngươi chớ quá mức! Sư tử khai đại khẩu, cẩn thận chịu không nổi!"

Lão đầu mặt lộ vẻ kinh khủng, Mộ Tiêu Thư chắn trước mặt của hắn: "Bạc ta đã thanh toán, chuyện nên làm cũng đã là xong, buôn bán đã hoàn thành, người đã là của ta. Các ngươi nếu muốn mua người, nên mua với ta. Lão nhân gia, ngươi đi về trước đi, không còn chuyện của ngươi."

Lão đầu như trút được gánh nặng, xoay người chạy.

Thủ hạ của Úy Trì Liên Đào muốn đuổi theo, bị Úy Trì Liên Đào ngăn cản, hắn vuốt, nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư: "Cô nương, bạc ngươi không cần, dạng như vậy, ta dùng bốn thủ hạ đổi bốn người của ngươi."

Hắn chỉ thủ hạ của mình, nhất phó tùy tiện Mộ Tiêu Thư chọn lựa.

Thủ hạ của Úy Trì Liên Đào đều rất tráng, có thể đi theo bên người hắn thái tử Tây Hách, nói vậy cũng là trong trăm có một, nhưng là bây giờ hắn lại nhóm người này để đổi bốn khôi lỗi. Thật kỳ quái, vì sao hắn sẽ đối với khôi lỗi cảm thấy hứng thú? Chẳng lẽ hắn phát hiện cái gì?

Nghĩ như vậy, Mộ Tiêu Thư càng không thể để hắn lấy khôi lỗi đi.

Nàng chính muốn mở miệng cự tuyệt, cách đó không xa lại một đám người tới, đi lại vội vã, đẩy đoàn người ra tràn tới.

Vài tên thị vệ mở đường, Đàm Gia Dật đi ở phía sau, phía sau hắn còn đại thần, đầu đầy mồ hôi đuổi theo. Đàm Gia Dật rất nhanh đi tới trước mặt của Úy Trì Liên Đào cùng Mộ Tiêu Thư, hô: "Tây Hách thái tử, bổn vương còn muốn tiến cung gặp ngươi, không nghĩ tới trái lại đầu đường đụng phải."

Úy Trì Liên Đào ngẩng đầu mà đứng, ngạo mạn nói: "Đi ra một chút, đã đi đến nơi này."

Đàm Gia Dật âm thầm cấp đại thần kia một nhãn đao, nói: "Ở đây ngư long hỗn tạp, không bằng chúng ta đổi địa phương khác?"

"Hảo, bất quá trước phải giải quyết chuyện của ta."

Úy Trì Liên Đào nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, Đàm Gia Dật tự tiếu phi tiếu, cũng nhìn về phía nàng. Biết được hai người lại đang bốn người kia, Đàm Gia Dật hướng thủ hạ của mình nháy mắt.

Người của hắn thoáng cái dâng lên, vây quanh Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh, nhất thời có một đạo bức tường người đem hai người bọn họ ngăn cách với bốn khôi lỗi.

"Du vương, ngươi đây là ý gì?" Mộ Tiêu Thư giận dữ phản tiếu, cắn răng vấn.

Trong mắt Đàm Gia Dật lóe lên một tia âm trầm, trên mặt vẫn như cũ mang theo dáng tươi cười.

"Mộ tiểu thư, Tây Hách thái tử đường xa mà đến, Bắc Vọng chúng ta tự nhiên hảo hảo chiêu đãi. Bất quá chính là bốn hạ nhân, có cái gì tốt để ý? Nếu như truyền đi, người khác còn nói Vương phi tương lai của Lân vương phủ, đến bốn hạ nhân cũng cầm không buông tay. Việc này để thất đệ biết, cũng sẽ không tán đồng."

Dứt lời, hắn không đợi Mộ Tiêu Thư làm ra phản ứng, để người mang bốn khôi lỗi đi.

Bọn họ nhiều người, người của Mộ Tiêu Thư cũng không ít, thế nhưng nàng không thể vào lúc này cùng Đàm Gia Dật khởi xung đột, bởi vì hắn tuy rằng hỗn trướng, nhưng nói cũng không phải không có lý. Vì bốn hạ nhân cùng Tây Hách thái tử làm ầm ĩ, mất phong độ.

Mộ Tiêu Thư không thể làm gì khác hơn là nhịn xuống, nhìn bọn họ mang khôi lỗi đi.

"Khởi Thanh, chúng ta đi."

“Chờ một chút.”

“Lại có chuyện gì?” Mộ Tiêu Thư ngoài cười nhưng trong không cười trừng hướng Úy Trì Liên Đào, đối phương bị biểu hiện của nàng làm kinh ngạc một chút, sau đó cười ha hả.

Úy Trì Liên Đào cũng không để ý nàng, trái lại vấn vấn: “Mộ tiểu thư qua cửa rồi sao?”

116. Chương 116: Có Mượn Có Trả

Editor: Luna Huang

Đàm Gia Dật sửng sốt: “Chưa từng.”

“Vậy là tốt rồi.” Úy Trì Liên Đào ý vị thâm trường nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, nói với nàng, “Lần tới gặp. Đúng rồi, bổn công tử không có thói quen chiếm tiện nghi của người khác.”

Hắn tiện tay chỉ bốn người, phân phó nói: “Các ngươi theo Mộ tiểu thư về nhà. Du vương, chúng ta đi.”

Đàm Gia Dật cùng Úy Trì Liên Đào mang người ly khai, lúc này, nguyên bản tụ tập không ít người trên quảng trường đã trống không, chỉ có Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh vẫn còn tại chỗ, cùng bốn võ giả Tây Hách mắt lớn trừng mắt nhỏ.

Mộ Tiêu Thư đã đánh mất bốn khôi lỗi, tâm tình thật không tốt.

May mà đám khôi lỗi thoạt nhìn cùng người bình thường không có gì khác nhau, bao quát cấu tạo thân thể. Dù cho Úy Trì Liên Đào có hoài nghi, vậy cũng không phát hiện được cái gì. Chỉ là, nàng nên thế nào mang khôi lỗi về?

Ghét nhất bị người khác phá chuyện của nàng, Mộ Tiêu Thư lặng lẽ nhớ một khoản cho Úy Trì Liên Đào.

“Tiểu thư, chúng ta đi trở về chưa?”

“Không trở về! Ta trước đi cửa hàng ăn vặt ăn một chút gì, áp cơn tức!”

Khởi Thanh hơi cảm không nói gì, luôn cảm thấy đây chỉ là Mộ Tiêu Thư mượn cớ, nàng kỳ thực chính là thèm đi? Chủ tớ hai người chọn xong mục đích, thời gian chuẩn bị, lại phát hiện phía sau còn nhiều hơn bốn cái đuôi to.

Bốn võ giả Tây Hách như là khâu ở sau lưng nàng, ăn mặc kỳ y dị phục, muốn rêu rao bao nhiêu có bấy nhiêu.

"Khởi Thanh, phái bọn họ đi."

Khởi Thanh làm theo, bốn võ giả kia lại không chịu, còn nói: "Đây là thái tử điện ra lệnh, chúng ta sau này sẽ là người của Mộ tiểu thư, phải vì Mộ tiểu thư làm việc."

Mộ Tiêu Thư nghĩ tới nghĩ lui, có một chủ ý.

Không lâu sau, nàng liền mang theo bốn võ giả Tây Hách đi tới một cái thanh lâu nhai, thời gian kinh qua Túy Nguyệt hiên, Hồng Tiếu còn chào hỏi nàng.

Mộ Tiêu Thư tiến đến bên tai của Hồng Tiếu, nhỏ giọng vấn: "Trên đường này có nam phong quán?"

(Luna: Ta nghi là đến nam kỹ @@ bởi tiếng Trung viết nam là phía nam, phong là gió nên cũng không biết thế nào)

Khuôn mặt của Hồng Tiếu đỏ lên, dùng ánh mắt cổ quái nhìn Mộ Tiêu Thư: "Có thì có, thế nhưng Mộ tiểu thư, ngươi hỏi cái này làm cái gì a? Nếu để cho chủ tử biết chúng ta nói cho ngươi những thứ này, không bị khấu bạc một năm của ta không được a."

Dưới ép hỏi của Mộ Tiêu Thư, Hồng Tiếu rốt cục cung khai: Ngay cuối hẻm, thì có một nhà, còn là quy mô lớn nhất!

Lúc này Mộ Tiêu Thư tâm hoa nộ phóng đi, không bao lâu, nàng liền cùng điếm chủ trò chuyện.

"Võ giả Tây Hách tới, hàng thật giá thật, xem thân thể của bọn hắn, nhìn cơ thể này, từ đầu đến chân đều là thật. Thế nào, nói cái giá đi."

(Luna: @@ mang ngta đi bán a, phúc hắc quá phúc hắc rồi)

Điếm chủ ăn mặc nữ trang, mà là nam, hắn ngượng ngùng nhìn bốn võ giả Tây Hách một mắt, mặt đỏ tới mang tai nói: "Phẩm tương không sai, ta có thể ra cái giá này, nhiều nữa thì không được."

"Thành giao!"

Điếm chủ đi lấy bạc, Mộ Tiêu Thư nói với bốn võ giả Tây Hách: "Tiệm này là sản nghiệp của ta, các ngươi ở tại chỗ này, hảo hảo làm việc, không thể lười biếng, hiểu chưa?"

Bốn người hai mặt nhìn nhau, cuối cùng đều gật đầu. Chờ điếm chủ đi ra, Mộ Tiêu Thư lĩnh bạc, lập tức mang Khởi Thanh tránh.

Bên kia Úy Trì Liên Đào mang theo bốn khôi lỗi rời đi, hỏi nửa ngày, ngoại trừ cảm thấy mấy người này tương đối chất phác ra, lại cái gì cũng không hỏi được. Tại đây, hắn nhận được thông báo của thuộc hạ, nói bốn người kia hắn lưu cho Mộ Tiêu Thư đã trở về.

"… Bọn họ là từ một nam phong quán trốn về." Tên thuộc hạ kia vẻ mặt trư can sắc, do do dự dự nói rằng.

Úy Trì Liên Đào một ngụm nước phun tới, hoài nghi mình nghe lầm, thẳng đến thuộc hạ của hắn kể ra một lần, hắn lúc này mới tin. Suy tính một hồi, hắn nói với thuộc hạ: "Trả thù tâm của Mộ tiểu thư này đỉnh cường."

Tên thuộc hạ kia đỏ mặt nói: "Điện hạ, dũng sĩ Tây Hách chúng ta, có thể nào thụ vũ nhục này, khẩu khí này ta…"

"Dừng một chút, bổn điện hạ sẽ vì các ngươi báo thù. Ngươi đi cũng mang bốn người kia bán đi, bọn họ từ đâu đến thì đem mấy người này bán đến chỗ đó. Ân…lại đến Mộ phủ đưa một phong thư, đem việc này báo cho vị Mộ tiểu thư kia biết."

Người của Úy Trì Liên Đào làm việc là rất hiệu suất, rất nhanh Mộ Tiêu Thư nhận được thư, chữ viết rồng bay phượng múa, đại ý là hắn bán người rồi, nếu như Mộ Tiêu Thư không đi cứu người, chỉ sợ cũng phát sinh một cố chuyện vô pháp vãn hồi. Còn nói tốt như vậy, Mộ Tiêu Thư đều có thể nghĩ ra, hắn rất kính nể.

Mộ Tiêu Thư nhất thời có loại cảm giác tảng đá đập bàn chân, sau khi chuộc người trở về, lập tức phái Phong Trạch ở Anh Nguyên.

Chút tiểu nhạc đệm cùng Tây Hách thái tử qua đi, Mộ Tiêu Thư liên tiếp lại nghe nói một ít chuyện của hắn, như là vị này thụ nhiều hoan nghênh của nữ nhân, có không ít cô nương ái mộ. Lại nghe nữ tử thanh lâu vì hắn tranh giành tình nhân, trên đường cái vung tay các loại tin tức.

"Quả nhiên là một đăng đồ tử." Mộ Tiêu Thư đánh giá như vậy.

Thời gian Tây Hách thái tử ở Bắc Vọng phong lưu khoái hoạt, chuyện của Mộ Tiêu Thư cũng nhiều hơn. Từ khi Quế ma ma đem sự vụ của vương phủ toàn bộ giao nàng, nàng luôn chạy chuyến đến Lân vương phủ, chính là vì xử lý việc vặt vãnh này.

Ngày này, Mộ Tiêu Thư thật vất vả để sự vụ của vương phủ lần thứ hai lên quỹ đạo, quản sự lục Lục Cần lại chạy đến tìm Mộ Tiêu Thư.

Lục Cần là một người Mộ Tiêu Thư phi thường coi trọng, các phương diện năng lực làm việc đều rất mạnh,

cho nên Mộ Tiêu Thư thích dùng hắn. Vốn tưởng rằng Lục Cần tìm đến nàng, là bởi vì chuyện của vương phủ, Mộ Tiêu Thư liền gặp, ai biết Lục Cần vừa mở miệng, cũng muốn mượn tiền.

"Đại bá trong tộc bị bệnh, dùng dược rất đắt, cần dùng tiền gấp. Ta bên này mang toàn bộ tiền dư đều cho hắn, nhưng còn chưa đủ, buồn chết người đi được. Mộ tiểu thư, Lục Cần ta thực sự không mặt mũi mở cái miệng này, thế nhưng lại không thể không nói, ngươi xem có thể hay không… Có thể hay không cho ta mượn trước ít bạc?"

Mộ Tiêu Thư vấn: "Ngươi muốn bao nhiêu?"

"Một nghìn lượng! Chỉ cần có tiền, ta lập tức trả lại."

Một nghìn lượng, cái này cũng cái này cũng không coi là số lượng nhỏ, nhưng Lục Cần là một người đắc dụng, tuy rằng thời gian Mộ Tiêu Thư cùng hắn tiếp xúc không dài, nhưng cũng hiểu rõ nhân tài phải hảo hảo lưu.

"Một nghìn lượng cũng không nhiều, Khởi Thanh, ngươi đi lấy bạc qua đây."

Lục Cần thiên ân vạn tạ nói một đống lời hữu ích, còn nói giấy vay nợ, hắn cố ý như vậy, Mộ Tiêu Thư cũng không tranh hơn. Ký xong giấy vay nợ, Lục Cần liền cất bạc đi.

"Tiểu thư bạc này cho mượn, trả lại sợ là khó khăn."

"Hắn chẳng lẽ còn dám lừa ta? Lá gan cũng quá lớn."

"Đây cũng sẽ không, cũng không biết phải đến lúc nào mới có thể trả lại."

Mộ Tiêu Thư cũng nghĩ như vậy, ai biết qua mười ngày, Lục Cần cười híp mắt trả tiền lại. Một nghìn lượng bạc kia dùng mảnh vải bọc lại, được phủng đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư.

"Tiểu thư đại nghĩa, Lục mỗ vô cùng cảm kích. Bệnh tình của đại bá đã chuyển biến tốt đẹp, ta lập tức kiếm bạc, trả tiền lại, ngươi đến một chút."

Mộ Tiêu Thư đem chuyện này giao cho Khởi Thanh đi làm, bản thân lại hỏi Lục Cần vài câu tình huống của đại bá hắn.

Một lát sau, Khởi Thanh đếm xong, qua đây nói: "Tổng cộng một nghìn lẻ ba mươi lượng."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, nhiều hơn ba mươi lương?

Lục Cần giải thích: “Đây là lợi tức.”

“Lợi tức? Lục tổng quản quá khách khí, ba mươi lượng này ngươi vẫn là thu trở về đi.” Mới qua mười ngày, liền lấy tới ba mươi lượng bạc, lợi tức này cũng hơi cao một chút.

“Như vậy sao được, nếu như Mộ tiểu thư không cho chúng ta mượn tiền, chúng ta phải đi mượn bọn cho vay nặng lãi, vậy lợi tức, mới cao liệt. Tiểu thư ngươi không biết, ta trước đây dư tiền, cũng đã từng làm cái này, lợi tức cuồn cuộn mà đến. Một phần bạc, qua một năm, thay đổi thành ba phần rồi!”

Cho vay ở cổ đại sẽ nặng lãi, Mộ Tiêu Thư cũng đã nghe nói qua chuyện mượn một trả ba. Lục Cần lại thao thao bất tuyệt nói chuyện của mấy người cho vay nặng lãi, nói về lợi tức thu hồi, trong mắt đều là hướng tới.

“Đáng tiếc hiện đang không có tiền dư, không hướng người khác mượn đã là không tệ rồi.” Hắn có chút chán nản nói rằng, “Tiểu nhân cả gan nói một câu, tiểu thư nếu là có tiền dư, cũng có thể cho vay nặng lãi, đặt là trắng, đặt trắng cũng không phải?”

(Luna: Câu này không hiểu cho lắm nguyên văn là “ ”)

Lục Cần nói xong, Mộ Tiêu Thư lại đối với chuyện cho vay nặng lãi lưu tâm. Một cái phát tài chi đạo, cũng không phải là rất tốt?

(Luna: Ông này là người của Quý Thanh Nguyệt nè)

Khởi Thanh nói: “Nói lên đòi tiền, kỳ thực rất nhiều phu nhân tiểu thư cũng có.”

Mộ Tiêu Thư chính là muốn làm cái này, nàng cũng không có tiền dư, cũng chính là ngẫm lại mà thôi, rất nhanh liền đè xuống không nhắc lại.

Hai ngày sau, Lục Cần lần thứ hai tìm đến Mộ Tiêu Thư, vẫn là nói đến cái loại này. Mộ Tiêu Thư mơ hồ có chút vô cùng kinh ngạc, hắn tới có đúng hay không thường xuyên chút? Lời tuy như vậy, người nàng vẫn là gặp.

Lục Cần thấy Mộ Tiêu Thư, nhưng cũng không nói, cười ha hả, mắt nhìn Khởi Thanh.

Mộ Tiêu Thư hiểu, nói với Khởi Thanh: “Ngươi đi ra ngoài trước.”

Khởi Thanh lui ra xong, Lục Cần lúc này mới hài lòng, nói với Mộ Tiêu Thư: “Nhị tiểu thư, ta có một cuộc làm ăn, ngươi có hứng thú hay không?”

“Cuộc làm ăn gì?”

Lục Cần thấy Mộ Tiêu Thư nhìn qua có điểm, nói tiếp: “Lần trước ta cùng người đề cập qua, chuyện tiền bạc cho vay nặng lãi, người còn có ấn tượng chứ?”

Chân mày Mộ Tiêu Thư cau lại, gật đầu.

Lục Cần vốn định chờ nàng nói chút gì, ai biết nàng cư nhiên không tiếp lời, chỉ để tốt bản thân đem lời tra tiếp.

“Nhị tiểu thư, chuyện cho vay nặng lãi là một vốn bốn lời, lấy thân phận của tiểu thư, thì có ai dám chạm rủi ro của người? Phía sau người còn có toàn bộ Lân vương phủ! Hiện tại thì có người tìm ta mượn bạc, ta hồi lâu không cứng rắn cái này, trong tay không có tiền, liền nghĩ đến nhị tiểu thư, người xem…”

Sau khi Mộ Tiêu Thư nghe xong nháy mắt một cái: “Cần bao nhiêu bạc? Lợi tức là bao nhiêu?”

Lục Cần nói ra mấy con số, Mộ Tiêu Thư biến sắc, nói rằng: “Thế nhưng ta không có nhiều tiền nhàn như vậy. Ta cũng không gạt, tuy rằng cùng Vương gia có hôn ước, nhưng ta xuất thân đặt ở nơi nào. Mộ gia chúng ta không có tiền, có tiền… Có tiền cũng không tới phiên ta.”

Lục Cần cười hắc hắc hai tiếng, biểu thị điểm này hắn rất rõ ràng, còn an ủi Mộ Tiêu Thư vài câu: Người không cha không nương chính là như vậy.

Cuối cùng hắn nói: “Thế nhưng đều không phải là vấn đề, còn có biện pháp.”

Mộ Tiêu Thư vấn: “Biện pháp gì? Ta còn có thể đổi lấy bạc?”

“Người khác đổi không ra, nhị tiểu thư lại có thể!”

“Nga, ngươi nói xem…”

“Người nghĩ a, hiện tại toàn bộ nội vụ của vương phủ nắm giữ ở trong tay tiểu thư, vương phủ chi đại, tiểu kim khố tiền bạc đầy đủ, dù cho tiểu thư tham ô một chút như vậy…”

“Làm càn!” Mộ Tiêu Thư lập tức xụ mặt xuống, “Lục Cần, ta trăm triệu lần không nghĩ tới ngươi là người như vậy, dĩ nhiên hướng ta ra chủ ý như vậy, ngươi an cái tâm gì?”

117. Chương 117: Ta Nghèo Sao?

Editor: Luna Huang

Đối mặt phẫn nộ của Mộ Tiêu Thư, Lục Cần cũng không hoảng trương, trái lại không nhanh không chậm giải thích.

"Ta không phải là ý đó. Ý của ta là, nhị tiểu thư có thể từ trong tiểu kim khố của vương phủ trước "mượn" một chút, dùng để cho vay nặng lãi, chờ sau này thu lợi tức, trong tay không phải có tiền sao? Đến lúc đó sẽ bổ túc lại cho vương phủ, vậy thì chuyện gì cũng không có rồi, không quá hơn nửa năm thời gian."

"Hảo ngươi một Lục Cần, nói tới nói lui, ngươi còn là muốn cho làm chuyện không thấy được ánh sáng!"

Lục Cần cười hắc hắc: "Nhị tiểu thư, người cho rằng đây coi là đại sự gì a?" Hắn ý vị thâm trường lắc đầu, "Ta trong phủ, thời gian cũng không ngắn, ta cái gì chưa thấy qua? Trên tay người nào sạch sẽ a? Người còn quá trẻ tuổi, vừa không có người dạy ngươi, cho nên mới phải nghĩ như vậy."

Mộ Tiêu Thư không nói, nhìn qua tâm động, lại có chút quấn quýt.

"Hôn sự của nhị tiểu thư cùng Vương gia định ra rồi, không biết phương diện đồ cưới, Mộ gia an bài thế nào?"

"Đồ cưới?" Mộ Tiêu Thư khổ sở nói, "Cho tới bây giờ không ai nhắc qua việc này."

Đến thời gian ngày thứ ba, Mộ Tiêu Thư nghênh đón một vị khách không mời mà đến —— Quế ma ma.

"Nhị tiểu thư, ta nghĩ tới nghĩ lui, phát hiện còn có một việc chưa xong, trong lòng luôn luôn bất an."

"Quế ma ma mời nói."

"Là như vậy, vụ sử của vương phủ, hôm nay tất cả đều chuyển đến trong tay tiểu thư, thế nhưng sổ mục còn chưa từng kiểm kê rõ. Lão thân muốn đem sổ sách của vương phủ nhất nhất lưu ý, song phương làm rõ ràng, cứ như vậy, lão thân thực sự có thể thành lui thân, chuyên tâm hầu hạ tiểu thư rồi."

Quý Thanh Nguyệt từ trước ở Tịnh Nguyệt am, là bất đắc dĩ. Sau lại Đàm Hạo Uyên đính hôn rồi, câu thúc đối với nàng cũng liền thả lỏng. Mà bây giờ, nàng không chút nào có ý tứ ly khai Lân vương phủ, mà Quế ma ma cũng chuẩn bị kỹ càng, dự định hầu hạ vị Quý cô nương này cả đời.

"Ngươi nói cũng có đạo lý, chỉ là sổ mục quan hệ trọng đại, hay là như vậy đi, chúng ta tháng sau mới tra."

Quế ma ma nở nụ cười, nói rằng: "Nhị tiểu thư, ngươi vẫn chưa hiểu ý của ta. Muốn tra liền phải sớm làm, tháng sau đã quá muộn, đến lúc đó rất nhiều chuyện cũng nói không rõ ràng, ngươi nói có đúng hay không?"

"Ta chưa cảm thấy có cái gì nói không rõ, chuyện này vẫn là tháng sau…"

"Nhị tiểu thư!" Thanh âm của Quế ma ma trở nên lăng lệ, "Sự tình càng sớm xong xuôi càng tốt, ngươi vì sao không thể thành toàn tâm tư của ta? Có chuyện lo lắng như vậy, ta còn thế nào an tâm?"

Tuy rằng Quế ma ma đã nói đến phân thượng này rồi, thế nhưng Mộ Tiêu Thư còn chưa muốn đáp ứng, Quế ma ma thở phì phò đi.

Khởi Thanh nhìn bóng lưng nàng rời đi, quay đầu lại nhìn Mộ Tiêu Thư, nhãn thần cổ quái.

"Ngươi nhìn ta xong rồi chứ?"

Khởi Thanh tránh đầu, không nói chuyện.

Quế ma ma đi không lâu sau, đại phật đăng tràng, lần này là Quý Thanh Nguyệt.

Quý Thanh Nguyệt đầu tiên là mang tình nghĩa chủ tớ của mình cùng Quế ma ma nói một lần, còn nói Quế ma ma lớn tuổi, một chút chuyện nhỏ luôn luôn tưởng nhớ, nàng tuy rằng cảm thấy không cần thiết, nhưng nhìn phân thượng nàng lớn tuổi lại hầu hạ nàng nhiều năm như vậy, vẫn là muốn đến khuyên vài câu.

"Việc kiểm kê này, kỳ thực cũng chính là một đi ngang qua sân khấu. Ta trước đây cũng là quản qua chuyện này, chuyện này so với ngươi có kinh nghiệm. Quế ma ma nàng sốt ruột, là muốn nhanh đem trọng trách triệt để lược hạ, cũng không có ý tứ gì khác. Hơn nữa tra là sổ sách của chính nàng, đối với nhị tiểu thư mà nói là có lợi."

Kinh qua Quý Thanh Nguyệt vừa nói như vậy, Mộ Tiêu Thư nếu như còn không đồng ý, vậy cử chỉ của nàng liền có chút đáng phải suy ngẫm. Cho nên nàng đáp ứng, kiểm toán sao, vậy liền tra!

Sự tình triển khai khẩn la mật cổ, Mộ Tiêu Thư trở về vương phủ một chuyến, triệu tập các vị đại quản sự. Tất cả mọi người ở trong một phòng đợi, phòng thu chi đem sổ sách dời ra, đặt trước mặt của mọi người, bắt đầu thẩm tra đối chiếu.

Thất nội vang thanh âm cà cà lật sách, thỉnh thoảng còn có người thấp giọng nói, thẩm tra đối chiếu một ít chỗ khả nghi.

Không thể không nói, Quế ma ma làm việc là rất kháo phổ, từ trướng diện thượng này, cơ bản tìm không ra xảy ra vấn đề gì. Một đường thẩm tra đối chiếu, cơ bản chưa xuất trạng thái gì.

Tất cả mọi người thở dài một hơi, trước còn rất sợ Mộ Tiêu Thư sẽ mượn cơ hội phát tác chỉnh người, lúc này xem ra là không cần lo lắng.

Nhưng ngay khi lưu trình tiến nhập vĩ thanh, tất cả mọi người buông lỏng tâm tình, chuẩn bị chậm một chút đến bữa ăn hiểu rõ, sắc mặt của Quế ma ma đột nhiên trở nên ngưng trọng.

Các quản sự toàn bộ đều nhìn về Quế ma ma, không tự chủ thả nhẹ hô hấp, đều rất khẩn trương.

"Quế ma ma, là phát hiện cái gì không đúng sao?"

Quế ma ma ngẩng đầu một cái, biểu tình nghiêm túc gật đầu: "Vâng, sổ mục tháng này không đúng."

"Tháng này?" Có người vừa nghe đến cái từ này, liền thở phào nhẹ nhõm.

Tháng này chuyện đã xảy ra tương đối nhiều, Quế ma ma lúc đầu cùng Mộ Tiêu Thư không hợp nhau, song phương còn âm thầm đấu một phen, tuy nói Mộ Tiêu Thư căn bản sẽ không yên tâm việc này…

Lúc đó tất cả bọn họ đều phá lệ cẩn thận, liền sợ bị tìm ra sai lầm gì, cho nên tất cả mọi người phi thường khẳng định, không có chuyện gì của bọn họ! Như đã nói qua, Quế ma ma nói không đúng là chỉ cái gì?

Một danh quản sự cùng Quế ma ma đi tương đối gần bu lại: "Để ta xem xem."

Hắn vừa nhìn, biểu tình cũng có chút cứng, còn quét Mộ Tiêu Thư một mắt. Mộ Tiêu Thư đang lật một cuốn sổ sách, chưa chú ý tới tia mắt kia, thế nhưng những người khác lại nhìn thấy.

Trong lúc nhất thời, thất nội trở nên cực kỳ an tĩnh, các quản sự đều thăm dò nhìn sổ sách, vừa nhìn liền hiểu ý tứ của Quế ma ma.

Mộ Tiêu Thư vùi đầu xem sổ sách, sau một hồi mới phát hiện cổ quái của thất nội, không khỏi nghi ngờ vấn: "Làm sao vậy?"

Quế ma ma cười lạnh nói: "Nhị tiểu thư còn hỏi chúng ta làm sao vậy? Ngươi là thật không biết hay giả không biết? Theo ta thấy, ngươi cái này gọi là giả bộ!"

"Quế ma ma, miệng của ngươi sạch sẻ một chút!" Mộ Tiêu Thư vỗ bàn một cái đứng lên, sắc mặt thật không tốt, "Đừng tưởng rằng ngươi là lão nhân trong phủ, ta liền không dám giáo huấn ngươi! Nói ta giả bộ, ta xem ngươi còn trang thông trang cần!"

Có người suýt tý nữa nhịn không được bật cười, che miệng đến mức gương mặt đỏ bừng.

"Nhị tiểu thư vẫn là nắm chắc như thế, vốn có chuyện kiểm toán này là tra sơ hở của ta, ai biết vụ sự của vương phủ đến tay nhị tiểu thư không bao lâu, liền xuất hiện vấn đề lớn như vậy. Chính ngươi nhìn, ta xem ngươi có thể hay không lẽ thẳng khí hùng như thế!"

Nàng nhấn quyển sổ sách kia trọng trọng đặt trên bàn, lần này, tất cả mọi người nhìn rõ ràng.

"Vậy thì thế nào?" Một lát, thanh âm của Mộ Tiêu Thư vang lên, "Mấy cái ghi lại này có vấn đề gì sao?"

Quế ma ma giận dữ phản tiếu: "Hai ngày này là có đại sự gì sao? Trương mục cư nhiên ra năm vạn lượng bạc! Ngươi xem những thứ này một chút, đây thực sự nói qua được sao?"

118. Chương 118: Việc Gì Tự Hắc

Editor: Luna Huang

Đối với hướng đi của năm lượng bạc, người ở chỗ này đều là ôm nghi ngờ. Một khoản tiền lớn như vậy, không có khả năng không chút đấu vết, mà bọn họ những đại quản sự này đối với lần này lại hoàn toàn không biết gì cả. Vì vậy, sự tình đã rất rõ ràng.

Mọi người lúc này trong lòng đều hiện lên một cái ý niệm trong đầu, vị nhị tiểu thư này nguy a, nên nói nàng gan lớn hay là ngu xuẩn? Cư nhiên ở dưới tình huống chưa qua cửa, đánh chủ ý lên tiểu kim khố của vương phủ!

Nếu như nàng đã vào vương phủ, xảy ra chút chuyện gì, có thân phận Vương phi, dù cho Vương gia mất hứng, cũng sẽ không thể hiện ra mặt. Thế nhưng hiện tại nàng còn chưa gả! Nếu như xuất một chuyện gì, trực tiếp từ hôn cũng có thể, còn có thể lưu lại một danh tiếng rất khó nghe.

Đối mặt biểu hiện cổ quái của mọi người, Mộ Tiêu Thư vẫn như cũ mãn bất tại hồ.

Quế ma ma càng xem càng khí, nói rằng: "Xem ra nhị tiểu thư là không chuẩn bị giải quyết chuyện này, vậy lão thân không thể làm gì khác hơn là đi tìm Vương gia, để hắn qua đây xử lý chuyện này!"

"Quế ma ma, chút chuyện nhỏ này cũng không cần phải quấy rối Vương gia chứ?"

"Hừ hừ, nguyên lai đối với ngươi mà nói đây còn gọi việc nhỏ a? Chúng ta xem ở trong mắt Vương gia, đây rốt cuộc là có phải việc nhỏ hay không!"

Quế ma ma nói xong cũng đi ra ngoài phòng, Mộ Tiêu Thư muốn ngăn nàng, không có thể ngăn cản. Thất nội các quản sự hai mặt nhìn nhau, cũng không biết biểu tình gì mới tốt.

Ở Lân vương phủ, Quế ma ma coi như là nửa chủ tử, nàng muốn gặp Đàm Hạo Uyên, cũng sẽ không có người ngăn. Mà Đàm Hạo Uyên đang nghe nàng nói xong một chuyện, thở dài một cái thật dài, nhìn Quế ma ma nhãn thần cũng biến thành kỳ quái.

Trong lòng Quế ma ma cả kinh, nghĩ thầm: Vương gia chẳng lẽ còn bao che nữ nhân kia? Chẳng lẽ thực sự heo du mông tâm, hồ đồ?

"Đã như vậy, thôi đi, bổn vương đi theo ngươi một chuyến."

Đàm Hạo Uyên thả đầu sự trên tay xuống, Quế ma ma quan sát ánh mắt của hắn, trong lúc nhất thời tra không rõ ràng hắn là có ý tứ gì.

Không bao lâu, Đàm Hạo Uyên cùng Quế ma ma đã đến. Hắn ở bên trong phòng ngồi xuống, ánh mắt trên người mọi người quét một vòng, sẽ không bày tỏ.

Quế ma ma đem sổ sách đến trước mặt Đàm Hạo Uyên, từng điểm từng điểm giải thích cho hắn nghe.

Lúc này, chuyện này cũng truyền đến trong lỗ tai của Quý Thanh Nguyệt, vị Quý cô nương này ăn chay niệm phật thật nhiều năm vội vã chạy tới. Mà nàng vừa vào cửa, đầu tiên nhìn thấy chính là một màn này.

Quế ma ma nói khô cả họng, đem chuyện đơn giản dùng lời cặn kẽ nhất giải thích nhiều lần, mà Đàm Hạo Uyên thủy chung không có biểu thị, Quế ma ma im miệng, hắn mới nhớ lại một từ "Ân".

Trong lòng Quế ma ma lộp bộp một tiếng, có một loại dự cảm bất tường, Đàm Hạo Uyên chẳng lẽ biết số tiền này?

Nghĩ tới đây, trên người nàng bắt đầu toát mồ hôi. Nếu như vậy, nàng nỗ lực lâu như vậy đều phí sức, chủ tử đều lên tiếng, ai còn dám có thành kiến?

Đàm Hạo Uyên vấn Mộ Tiêu Thư: "Nàng nói như thế nào?"

"Ta a? Ta không lời nào để nói."

Đàm Hạo Uyên: "…"

Nếu như Quế ma ma biết ý nghĩ lúc này của hắn, nàng nhất định sẽ hỏng mất. Bởi vì Đàm Hạo Uyên đang suy nghĩ, Mộ Tiêu Thư đang làm cái trò gì? Lúc này lại có ai phải gặp tai ương?

Đúng vậy, hắn hoàn toàn không có suy nghĩ qua Mộ Tiêu Thư sẽ gặp tai ương. Từ một chuyện phát triển nơi này xem đến, Đàm Hạo Uyên cho rằng không có khả năng kia.

Bất quá Quế ma ma không biết, nàng cười lạnh: "Nhị tiểu thư thực sự là thản **, một mình vận dụng tiền trong tiểu kim khố vương phủ, còn có thể thản ** như thế, cũng là một loại bản lĩnh!"

"Quế ma ma! Ngươi câm miệng." Quý Thanh Nguyệt lên tiếng, "Hạo Uyên, việc này là Quế ma ma vượt quá, nàng vốn có chỉ là muốn tra sổ sách từ trước qua qua tay bản thân, không nghĩ tới sẽ…ma ma, ngươi theo ta trở về đi."

"Thế nhưng tiểu thư, chuyện liên quan đến vương phủ, tại sao có thể cứ tính như vậy? Lúc này mới bao lâu thời gian!"

"Quế ma ma!" Quý Thanh Nguyệt xụ mặt xuống, "Ngươi nghe không hiểu lời nói của ta sao?"

"Tiểu thư, chuyện khác ta có thể mặc kệ, nhưng chuyện này quan hệ đến vương phủ, ta không thể cứ tính như vậy! Vương gia, người nói gì đi, đến cùng phải làm sao!"

Đàm Hạo Uyên nhức đầu xoa xoa huyệt thái dương của mình, không trả lời câu hỏi của Quế ma ma, trái lại nhìn về phía một bên, kêu: "Tiêu Thư." Trong giọng nói của hắn dẫn theo điểm trách cứ.

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, ngẩng đầu nhìn Đàm Hạo Uyên một chút. Cứ như vậy một mắt, nàng liền hiểu ý tứ của Đàm Hạo Uyên.

Hắn bảo nàng đừng đùa…

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, cũng không phải nàng chọc chuyện trước, thế nào không bảo người khác đừng đùa a?

Lúc này có người lôi kéo y phục của nàng, là Khởi Thanh.

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn lên, hết chỗ nói rồi, Khởi Thanh cùng Đàm Hạo Uyên chủ tớ này có đúng hay không quá ăn ý rồi? Tiểu nhãn thần kia của nàng, phân minh đã nói: "Đừng đùa, một vừa hai phải a."

Đây cũng là chuyện gì a!

Mộ Tiêu Thư không phục lắm, mà những người khác ở thất nội đối bới tình huống quỷ dị này vô năng lý giải, sờ không được manh mối. Phát triển này, cùng trong tưởng tượng không giống a!

Lúc này Mộ Tiêu Thư bị túm bao không phải nên khóc hô nói mình có khổ sao? Lúc này không phải là nên hướng Vương gia làm nũng cầu tình sao? Lúc này Vương gia không phải nên nghiêm khắc phẩy tay áo bỏ đi sao, không phải nên thương hương tiếc ngọc thay mỹ nhân che đậy a?

Nhưng là bọn hắn hiện tại đang làm gì thế? Mỗi một người đều không án bài để ý xuất bài.

Tại đây song trọng giáp kích, Mộ Tiêu Thư không thể làm gì khác hơn là đầu hàng.

"Lão Trương, đem đồ vật lấy ra đi." Nàng tức giận nói.

Một hồi trò hay cứ như vậy bị người hủy đến không còn gì, tâm tình nàng có thể tốt? Từ khi đi tới cái thời không này, nàng không có phim xem, càng không có tiểu thuyết cẩu huyết có thể xem, nàng trông cậy vào chút chuyện này tìm vui được không? Những người này hoàn toàn không hiểu tâm tình của nàng, thật là không có kính.

Lão Trương, cũng chính là quản sổ sách, một lão đầu tử niên mại, thế nhưng ý nghĩ thanh tỉnh, nhĩ thanh mắt sáng.

Nghe xong lời của Mộ Tiêu Thư, hắn mặt khác móc ra một quyển sổ sách, để lên bàn.

"Quyển này mới là sổ sách thật, về phần cái này..." Hắn mang quyển kia dời tới trước mặt Đàm Hạo Uyên, đặt cùng quyển hắn vừa lấy ra để chung một chỗ, "Nhưng thật ra là giả."

Thật hay giả, hôm nay vừa nhìn liền biết.

Mới vừa rồi không có đối lập, bọn họ mới chưa phát hiện sai, nhưng là có đối lập, cũng rất rõ ràng. Lão Trương lấy ra nữa quyển kia, rõ ràng nếu so với ban đầu cũ rất nhiều. Lúc trước quyển sổ sách kia tuy rằng cũng có chút vết tích lật xem, nhưng bởi vì vết tích chế tạo, dù sao không sánh bằng chân vật.

Quế ma ma nhìn choáng váng, chỉ nghe lão Trương nói tiếp: "Kỳ thực chuyện năm vạn lượng chỉ là giả dối hư ảo."

Hắn để một trang mới lật ea, chỉ chỉ ghi lại phía trên.

Người ở chỗ này đều bối rối, quyển sổ sách kia ghi chép "Chứng cứ phạm tội" của Mộ Tiêu Thư nhưng thật ra là giả, sổ sách thực sự chưa có bất cứ vấn đề gì, Mộ Tiêu Thư cũng chưa tham ô qua bạc trong tiểu kim khố của vương phủ.

Thế nhưng tại sao vậy? Vị Mộ gia nhị tiểu thư này, tội gì tự bôi đen mình như vậy a? Tất cả mọi người đem ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

Chỉ có Quế ma ma cùng Quý Thanh Nguyệt sắc mặt trắng, các nàng suy nghĩ minh bạch, kết quả là, đây chỉ là một hồi tương kế tựu kế!

Mộ Tiêu Thư vỗ tay một cái: "Mang người vào."

Lập tức có một danh thị vệ vương phủ tiến thất, trên tay còn áp trứ một người, chính là Lục Cần!

Trên người Lục Cần cột sợi dây, bố bỏ vào trong miệng, là một dáng dấp sưng mặt sưng mũi. Hắn thấy Mộ Tiêu Thư, ô ô bắt đầu nói, đương nhiên, không ai nghe hiểu hắn đang nói cái gì.

"Quản sự rất chịu khó, nhất tâm muốn giúp ta kiếm tiền. Hắn gạt ta cho vay nặng lãi, lại nói cho ta biết… Có thể trước tham ô tiền bạc của vương phủ, sau này bổ khuyết thêm bổ khuyết thêm. Ta cảm thấy chuyện này có mờ ám, sẽ giả bộ tin lời của hắn, mang một khoản bạc giao cho hắn."

Mộ Tiêu Thư giao cho Lục Cần năm vạn lượng, cũng không phải là tham ô từ vương phủ. Bất quá chính nàng cũng xác thực không có bạc như thế, cho nên nàng làm một quyết định… Đi về phía Triệu Phủ Thất mượn!

Kỳ thực cũng chính là hướng Đàm Hạo Uyên mượn.

Nên Đàm Hạo Uyên tự nhiên sẽ biết, Mộ Tiêu Thư mượn một khoản tiền như thế, không biết muốn làm gì. Hắn cũng không có hỏi, nhưng là hôm nay Quế ma ma vừa nói năm vạn lượng, hắn cũng không suy tư, liền đem hai chuyện này liên kết lại.

Mộ Tiêu Thư đem cho Lục Cần, phái người theo dõi hắn. Nàng cũng không phải rất khẳng định phía sau nhất định sẽ gặp chuyện không may, thế nhưng phòng ngừa chu đáo, lo trước khỏi hoạ.

Đồng thời, nàng còn để phòng thu chi đi làm một phần sổ sách giả. Chuyện liên quan đến thu chi của vương phủ, nhất định sẽ liên lụy tới sổ mục, đây là đạo lý đơn giản nhất.

Mộ Tiêu Thư để lão Trương làm, không phải là một phần sổ sách giả cho người khác bôi đen, ngược lại là sổ sách giả bôi đen bản thân.

Lão Trương làm ở phòng thu chi nhiều năm như vậy, chưa từng thấy qua có người đưa yêu cầu như vậy. Sổ sách giả an toàn này, hắn vẫn là lần đầu thấy, là phi thường sảng khoái thu bạc thưởng của Mộ Tiêu Thư, vui vẻ đáp ứng.

Kế tiếp, thị vệ phái đi theo dõi truyền đến tin tức, Lục Cần muốn chạy trốn!

Sự tình phía sau, thuận lý thành chương. Lục Cần bị bắt trở về, ăn một bữa quyền cước, mang tất cả nói ra hết.

Quế ma ma đưa ra yêu cầu kiểm toán, Mộ Tiêu Thư cự tuyệt nàng, Quý Thanh Nguyệt đích thân đến. Đông xả tây xả nói một tràng, mục đích cuối cùng vẫn là: Kiểm toán.

Đến tận đây, sự tình chân tướng rõ ràng.

Mộ Tiêu Thư mang chân tướng đều nói rõ, duy chỉ có không có đem cái nhìn của nàng đối với Quý Thanh Nguyệt nói ra. Mọi chuyện Quý Thanh Nguyệt mượn tay Quế ma ma, mình ngược lại là trong sạch, cách làm này, còn được cho là cao minh.

Thế nhưng Quế ma ma dù sao cũng là người của nàng, nàng ném được sao? Chơi vui hơn chính là, nàng luôn miệng nói mình và Quế ma ma cảm tình tốt, có lẽ vậy.

Những thứ này, Mộ Tiêu Thư chỉ ở trong lòng mình đọc một chút, một chữ cũng sẽ không nói ra.

Lúc này, người ở chỗ này đều ngậm miệng lại. Nguyên tưởng rằng sẽ thấy náo nhiệt của Mộ Tiêu Thư, cuối cùng nhìn cũng… Ánh mắt của bọn họ thường thường miết trên người của Quế ma ma, thỉnh thoảng cũng sẽ nhìn Quý Thanh Nguyệt hai mắt.

"Ta cho người làm sổ sách giả, bất quá là dùng để phòng tiểu nhân." Mộ Tiêu Thư đưa tay gõ một cái trên đầu Lục Cần, "Không nghĩ tới, vị Lục quản sự này thật đúng là tiểu nhân!"

Người khác nghe xong lời này, đầu tiên là sửng sốt, sau đó cũng nhiên, không khỏi đều dưới đáy lòng khen Mộ Tiêu Thư.

Cô nương này là người làm đại sự a, đủ đại độ! Người sáng suốt ai không nhìn ra? Quế ma ma trùng hợp như vậy liền muốn kiểm toán? Muốn nói nàng và Lục Cần không có vấn đề gì thật đúng là không ai tin. Mà hành động của Quế ma ma muốn nói nàng chưa thụ sai sử của Quý Thanh Nguyệt, cũng là không ai tin.

Thế nhưng Mộ Tiêu Thư trực tiếp giấu sự tình kia, có những lời này của nàng, ai cũng không cần làm khó, nhất là Đàm Hạo Uyên.

119. Chương 119: Thua Triệt Để

Editor: Luna Huang

"Được rồi, sự tình đều biết rõ, tất cả giải tán đi." Mộ Tiêu Thư dùng một câu nói sau cùng này tổng kết hết, để thị vệ mang Lục Cần đi ra.

Từ đầu tới đuôi, khối bố kia trong miệng Lục Cần không có bị lấy xuống, hắn cũng không có cơ hội há mồm nói một câu, cứ như vậy mang hết tất cả tội xấu. Đương nhiên, cũng không ai dám đối chất với hắn.

Trừ phi choáng váng mới có thể đối chất với Lục Cần, là lo sợ sợ hắn không có đem chân tướng nói ra sao?

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên rời đi, trên đường, Đàm Hạo Uyên hỏi nàng: "Lục Cần cũng không nói gì khác?"

Mộ Tiêu Thư quay người lại, nhất hai tay chắp ở sau lưng, cười hỏi hắn: "Ngươi cảm thấy thế nào?" Đàm Hạo Uyên cũng cười, hắn lắc đầu, thấp giọng nói tạ ơn Mộ Tiêu Thư.

Lục Cần là một nạo hàng triệt đầu triệt đuôi, hơi chút để người bức ép, liền đem tất cả mọi thứ đều nói ra. Nên Mộ Tiêu Thư mới để cho người ngăn chặn cái miệng của hắn, miễn cho hắn há mồm, lời gì cũng nói hết ra. Mà nàng làm những thứ này, không phải là vì người khác, chỉ là vì Đàm Hạo Uyên.

"Ngươi không cần cảm tạ ta. Nếu như ngươi là một đồ ngốc, ta đã sớm đem chuyện là to ra rồi. Không nháo để tất cả mọi người biết chuyện này, ta sẽ không họ Mộ!! Nháo xong, mặt mũi của người cũng bị mất sạch, ta sẽ đạp đồ ngốc một cước!"

Đàm Hạo Uyên đen mặt, mắng: "Hồ đồ!"

(Luna: Ta cảm thấy Uyên ca rất gia trưởng)

Mặc dù là giả thiết, nhưng là nói cái gì muốn đạp hắn tại sao có thể tùy tiện nói nha?

Mộ Tiêu Thư cười hắc hắc hai tiếng, không thèm để ý chút nào.

"Thế nhưng ngươi không hồ đồ, ngươi thông minh như vậy, ta thế nào nỡ làm khó ngươi? Chút chuyện nhỏ này, tiện tay giải quyết rồi, dù sao các nàng cũng không có thể làm gì ta."

Đàm Hạo Uyên đưa tay sờ sờ trên đầu nàng, Mộ Tiêu Thư ôm đầu của mình, dùng sức trừng hắn.

Quý Thanh Nguyệt cùng Quế ma ma đều không biết mình là thế nào trở về, chờ thời gian các nàng phát hiện, đã song song ở phòng mình đợi.

Hai người đều tương đối không có lời gì nói, qua hồi lâu, Quý Thanh Nguyệt mới run thanh nói: "Hắn phát hiện."

Quế ma ma vừa nghe, nước mắt liền rớt xuống: "Đều là lỗi của lão thân, tìm phế vật như Lục Cần! Là ta bất hảo, là ta bất hảo!"

Quế ma ma bắt đầu vả miệng mình, Quý Thanh Nguyệt vội vã ngăn cản nàng.

"Lúc này rồi, nói những thứ này còn có tác dụng sao? Quế ma ma, ngươi cũng đừng tự trách. Chủ ý mình ta xuất, không trách người khác, là ta đánh giá thấp nàng."

Trong mắt Quý Thanh Nguyệt, Mộ Tiêu Thư bất quá là cô nương không được sủng thiếu bạc, đột nhiên được Đàm Hạo Uyên chú ý tới, từ nay về sau bay lên đầu cành thành phượng hoàng. Nàng thấy loại cô nương này, cũng rất hiểu các nàng lo lắng cái gì.

Cho dù có một đại cơ hội tốt, trước mặt các nàng như trước trắc trở trọng trọng, tỉ như nói đồ cưới.

Vương phủ là dễ gả như vậy sao? Nàng có đồ cưới gì xứng với vương phủ? Mới là lạ! Quý Thanh Nguyệt lý giải điểm này, cho nên nàng chọn lấy tiền bạc mê hoặc Mộ Tiêu Thư, muốn dùng cái nhược điểm này của nàng, đưa nàng vào chỗ chết!

Kết cục hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng, Mộ Tiêu Thư không chỉ có không bị tiền tài mê hoặc, nàng còn rất thông minh. Không chỉ có thông minh, còn có bản lĩnh. Cho nên nàng Cho nên nàng mới có thể phá được kỹ lưỡng của Quý Thanh Nguyệt, làm tốt ứng đối tốt nhất. Thậm chí tương kế tựu kế, không đánh mà thắng không đánh mà thắng để nàng thất bại thảm hại…

Nàng thua triệt để.

"Tiểu thư, chúng ta đây kế tiếp nên làm cái gì bây giờ?"

Vấn đề này của Quế ma ma, cũng là Quý Thanh Nguyệt đang suy nghĩ.

Cùng ngày, Quý Thanh Nguyệt liền thu thập xong đồ, hướng Đàm Hạo Uyên chào từ biệt.

Nàng nói: "Ở Tịnh Nguyệt am đã quen rồi, nhất thời không thể thích ứng của của vương phủ, vẫn là trong am tự tại."

Lần này, Đàm Hạo Uyên không có giữ lại. Hắn lệnh người chuẩn bị rất nhiều thứ, để Quý Thanh Nguyệt mang đi. Mộ Tiêu Thư đã bị ủy khuất, còn chiếu cố bộ mặt của Quý Thanh Nguyệt, hắn cũng phải biểu thị.

Quý Thanh Nguyệt lên xe ngựa, lập tức khóc thành một người nước mắt.

Quốc yến tới gần, có một số việc càng ngày càng khẩn bách.

Từng nhà đều ở đây gấp gáp chế tạo xiêm y, nhất là nữ quyến, ngầm phân cao thấp. Các phu nhân chính quy, chỉ cần trượng phu có tư cách tham gia quốc yến, cũng có thể đi cùng.

Không chỉ có các đại thần cần suy tính chuyện giả bộ, hoàng thượng cũng lo lắng, mà thiện giải nhân ý Liễu phi nương nương lúc này cũng đúng lưu tâm việc này.

Liễu phi bồi hoàng đế thả câu, đối với hắn nói rằng: "Hoàng thượng, thần thiếp vừa biết được, Mộ gia đại tiểu thư đã chế xong một kiện long bào, muốn hiến cho hoàng thượng."

Liễu phi vừa dứt lời, cần câu cá trong tay hoàng đế khẽ run lên, cũng may cơ bản không ai phát hiện.

"Nói thế có thật không? Trẫm lúc đầu cũng chỉ là đi thử nàng một chút, cũng không ôm hy vọng gì, dù sao long bào cùng tác phẩm khác bất đồng."

Liễu phi thản nhiên cười: "Đây còn có thể giả sao? Thần thiếp cũng không dám vui đùa. Không biết hoàng thượng lúc nào bằng lòng gặp nàng?"

Tâm tư của Đàm Diệu Thành lúc này đã hoàn toàn không còn câu cá nữa, một kiện long bào kia, là bao nhiêu người hướng tới? Lúc đầu Đại Hạ còn chưa sụp đổ, tổ tông hắn chính là quỳ sát dưới một kiện long bào.

"Vậy hiện tại đi." Đàm Diệu Thành giống như tùy ý nói rằng.

"Vâng, thần thiếp phái người đi thỉnh Mộ gia đại tiểu thư qua đây."

"Để Như Phúc đi đi."

Mộ phủ, Lý thị đứng ngồi không yên, Mộ Tiêu Chiêu ngồi ở bên cạnh nàng, chỉ thấy nàng không ngừng lau mồ hôi, khẩn trương đến không được. Mộ Triển Mẫn cũng ở tại chỗ, hắn so với Lý thị cũng không tốt hơn bao nhiêu, ánh mắt thỉnh thoảng lại sẽ phiêu hướng. Hai người này đều ở đây đều ở đây chờ, chờ đến lo lắng.

Mộ Tiêu Chiêu rất lãnh tĩnh, nàng cứ nhìn như vậy, hình như chuyện không liên quan đến nàng một dạng. Ở bên tay nàng, đặt một cái hộp, đậy kín, che đồ vật bên trong.

Mộ Tiêu Chiêu đưa tay vuốt ve cái hộp kia một chút, đây là hy vọng thăng chức của nàng. Nàng đi vào hậu cung, cùng vô số nữ nhân tranh đoạt người tôn quý nhất Bắc Vọng.

Thế nhưng nàng một điểm đều không vui, nàng làm đây hết thảy, bất quá là không muốn rơi vào chật vật như vậy mà thôi. Chí ít, nàng cũng gả cho hoàng đế, không đến mức bị Mộ Tiêu Thư triệt để hạ đo ván. Mà chờ sự tình sau khi hoàn thành, chính là nàng chính là lúc nàng qua sông đoạn cầu!

Lúc này, bên ngoài có người kéo dài thanh âm hô lớn: "Lưu công công đến ——"

Mộ Triển Mẫn đứng lên, bởi vì động tác vô cùng cấp tốc, thậm chí lật ngược luôn cái ghế kia.

Bọn họ ai cũng không đoái hoài tới cái ghế đáng thương, Lý thị khẩn trương đến hai chân như nhũn ra, đứng cũng sắp đứng không thẳng rồi. Lưu công công bước nhanh đến, vừa cười vừa nói: "Liễu phi nương nương nói long bào đã làm xong, để bổn công công đến xem trước."

Mộ Triển Mẫn cùng hắn hàn huyên vài câu mới nói: "Quả thực như vậy. Tiêu Chiêu, dâng long bào."

Mộ Tiêu Chiêu hai tay dâng cái hộp nhỏ kia, cúi đầu, cung cung kính kính đưa nó đến trước mặt của Lưu công công. Lưu công công nhìn thoáng qua, nói rằng: "Hoàng thượng nói, để Mộ đại tiểu thư tự mình đem đồ đưa đi. Đại tiểu thư, cân cùng bổn công công tiến cung một chuyến."

Mộ Tiêu Chiêu ngẩng đầu, trong mắt lóe ra nhất định phải được, khóe môi nàng vi câu, thanh âm thanh thúy ở bên trong phòng vang lên: "Vâng."

Hai người này đi, Mộ Triển Mẫn lui về vị trí cũ, ngồi xuống, ngồi một khoảng không! Chỉ nghe một tiếng trống vang lên, hắn ngã chổng vó. Lý thị há to miệng, nhìn trợn mắt hốc mồm.

"Lão, lão gia?"

Trong viện của Mộ Tiêu Thư, Khởi Thanh hỏi thăm xong tin tức, vội vã trở về nói cho Mộ Tiêu Thư: "Mộ Tiêu Chiêu theo Lưu công công tiến cung, mang theo món long bào đó."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười: "Hảo, chúng ta đây cũng nên chuẩn bị một chút. Xiêm y của ta đẹp không? Búi tóc có xứng không?"

Khởi Thanh liếc nàng một cái: "Tiểu thư hỏi tám trăm lần, lại không phải đi thi người đẹp."

"Đây so với đi thi người đẹp quan trọng hơn." Nàng đi tới trước gương, tự soi mình, cuối cùng nói với Khởi Thanh, "Đem Đông Hải tử ngọc trâm của ta mang tới."

Cây trâm này là ngày nàng cập kê chính tay Đàm Hạo Uyên vì nàng thượng, sau này nàng lại mang vài lần, liền cất vào.

Khởi Thanh thấy nàng trịnh trọng như vậy, mơ hồ có một điểm dự cảm bất hảo. Mang trâm thay nàng cài xong, Mộ Tiêu Thư càng phát ra chói lọi.

"Hảo, vậy mới được." Mộ Tiêu Thư quay gương đồng nhoẻn miệng cười.

Trong hoàng cung, không biết việc long bào thế nào truyền ra ngoài, Đông Sóc công chúa Nam Minh Châu, Tây Hách thái tử Úy Trì Liên Đào, cùng với đám người Du vương Lân vương, trong khoảng thời gian ngắn toàn bộ tụ lại trong ngự hoa viên.

Hoàng đế Đàm Diệu Thành cho người mang trái cây chiêu đãi, một hồi tự phát hình thành ngắm hoa ngự hoa viên cứ như vậy bắt đầu rồi.

Thời gian Mộ Tiêu Chiêu Lưu công công đến, trong ngự hoa viên hoan thanh tiếu ngữ, cung nữ dung mạo xinh đẹp vừa múa vừa hát, Đàm Diệu Thành cùng chư vị Vương gia công chúa hữu thuyết hữu tiếu.

Mộ Tiêu Chiêu không nghĩ tới gặp được nhiều người như vậy, thế nhưng tình cảnh này, chính hợp ý nàng!

Đầu của nàng rũ xuống, nụ cười trên mặt giấu trong bóng râm. Nàng phải gả, liền muốn gả được phong quang, phải được mọi người chú mục. Hôm nay là ngày nàng hướng hoàng đế dâng long bào, có người nhìn vinh quang của nàng, nhìn nàng bay cao.

Đáng tiếc, Mộ Tiêu Thư không ở tại chỗ. Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu thoáng qua vẻ khinh bỉ, nàng hiện tại cũng chưa tư cách trình diện.

Tay Mộ Tiêu Chiêu đang cầm cái hộp kia, nó rất nhẹ, lại tựa hồ như nghìn cân phân lượng. Nàng đắm chìm trong con mắt xem kỹ của mọi người, đi bước một đi hướng của hoàng đế.

Hoàng hậu trước sau như một không lộ diện, Liễu phi ngồi ở bên cạnh Đàm Diệu Thành, cười đến ôn nhu, nhãn thần lại lãnh.

Lại một nữ nhân sắp tiến cung rồi, bất quá là một hố lửa, nàng thích tiến liền tiến, nàng bất tại hồ.

Liễu phi gắp một miếng hoa quả nhỏ, đưa tới bên mép của Đàm Diệu Thành: “Hoàng thượng, nếm thử cái này.”

Đàm Diệu Thành lăng lăng ăn, lực chú ý toàn bộ đều đặt ở cái hộp nhỏ kia. Cái hộp nhỏ Mộ Tiêu Chiêu đang cầm cao, quỳ xuống hô to vạn tuế. Đàm Diệu Thành cuối cùng cũng phục hồi tinh thần lại, để cho nàng bình thân.

“Hoàng thượng, thần nữ phụng mệnh tú chế long bào, may mà không có nhục sứ mệnh.”

Thanh âm của Mộ Tiêu Chiêu mềm mại như nước nhẹ nhàng vang lên trong ngự hoa viên, người ở chỗ này đều đinh ở cái hộp kia, bao quát Đàm Hạo Uyên.

Ngay thời gian tất cả mọi người cảm giác hứng thú với long bào, Đàm Hạo Uyên lại đang suy đoán, vị vị hôn Vương phi kia của hắn, ngày hôm nay đến cùng muốn làm những gì? Có thể đáp án chính là bên trong cái hộp này.

“Mở ra đi, để trẫm nhìn.” Đàm Diệu Thành tận lực bảo trì thanh âm bình tĩnh, phân phó nói với Mộ Tiêu Chiêu.

"Vâng."

Mộ Tiêu Chiêu đưa tay về phía hộp, ngón tay nhẹ nhàng bắn ra,khóa bị nàng mở. Nàng mỉm cười, tay phải lái chậm chậm mở nắp hộp.

Một góc minh hoàng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, sau đó là đập vào mi mắt, là một cái đầu rồng.

Con mắt nộ tĩnh, long tu trùng điệp, long chủy khẽ nhếch. Trước mắt mọi người một trận hoảng hốt, từ nhất tiểu phương thiên địa lý, một cái chân long phút chốc phóng lên cao. Thân thể dài chiếm giữ trên cao, cúi đầu mắt nhìn xuống mọi người.

120. Chương 120: Chân Long Chi Oai

Editor: Luna Huang

Chỉ nghe phịch một tiếng, hộp trong tay Mộ Tiêu Chiêu rơi trên mặt đất, long bào từ trong rơi ra. Đặt ở bình thường, đây là đại bất kính, là cử chỉ phi thường thất lễ, đủ để cho hoàng đế long nhan đại nộ. Thế nhưng hiện tại, không ai lo lắng tiểu nhạc đệm này.

Ở vào ngay phía trước của hoàng đế Đàm Diệu Thành, lúc này cảm thấy một uy áp hổng lồ, con rồng kia cao cứ trên không, cứ như vậy đe dọa nhìn hắn, dường như muốn kéo hắn xuống chỗ ngồi!

Đàm Diệu Thành mồ hôi đầm đìa, hai cái tay chặt chẽ cầm lấy lưng ghế dựa, hai mắt của hắn xuất hiện tơ máu, mở thật lớn, đem hết toàn lực khống chế không nên thất thố.

Đó là chân long, thậm chí giỏi hơn hắn vị hoàng đế này!

Liễu phi bên người Đàm Diệu Thành từ lâu phù phù một tiếng quỳ phục ở trên mặt đất, mặt dán mặt đất, thân thể run, không dám ngẩng đầu nhìn.

Phía dưới, Nam Minh Châu cũng không khá hơn chút nào, nàng chiến chiến nguy nguy đứng, hai chân run, cũng là đang liều mạng khắc chế. Sắc mặt của Úy Trì Liên Đào đến mức phát thanh, bên tai phảng phất có chân long rống giận, để đầu hắn một hồi đã biết như thế nào là sợ hãi.

Hai tròng mắt của Đàm Hạo Uyên đóng chặt, đầu mày nhíu lên, chỉ là một kiện long bào, lại sẽ có uy lực lớn như vậy, trên sách sử ghi chép nguyên lai đều là thật.

Trong sách ghi chép, tích nhật gặp mặt Đại Hạ hoàng đế, vô luận triều đình quan to, hay là dòng họ hoàng

thất, tất cả đều khom lưng cúi đầu, không dám mở mắt nhìn kỹ vị cữu ngũ chi tôn kia, đều không ngoại lệ.

Một lát sau, Đàm Hạo Uyên mở mắt, thần sắc của hắn bình tĩnh rất nhiều. Ánh mắt đảo qua chu vi, đem trò hề của mọi người thu hết đáy mắt, hắn chợt nhớ tới người chế long bào này, lúc đó nàng thần tình gì?

Đàm Diệu Thành dù sao cũng là hoàng đế, một hồi, hắn là người thứ nhất thích ứng loại uy áp này.

Nhìn chung quanh một vòng, thấy mọi người đều sắc mặt bất hảo, Đàm Diệu Thành thở dài một hơi. Hắn đứng lên, đi bước một đi tới hai bên trái phải cái hộp kia, đậy lại nắp.

Chiếm giữ một con cự long trên không kia, trong nháy mắt này sụp đổ, mọi người ở đây rốt cuộc hồi lại thần.

Đàm Diệu Thành nâng cái hộp kia, kế kinh cụ qua đi, trong lòng của hắn chỉ còn lại có mừng như điên. Chính là nó, không sai, đồ hắn vẫn muốn! Quân lâm thiên hạ chính là hắn, hắn không chỉ có là quân chủ của Bắc Vọng, sau này Đông Sóc, Tây Hách, tất cả lãnh thổ, toàn bộ cũng sẽ nắm trong tay hắn.

Tâm tình của Đàm Diệu Thành thật tốt trở lại ngồi xong, Mộ Tiêu Chiêu tái nhợt nghiêm mặt, len lén sửa sang lại y phục mình.

Trong lòng Úy Trì Liên Đào cùng Nam Minh Châu đều rất phức tạp, hai người thần giao cách cảm nhìn nhau một mắt, nghĩ cách đều là đồng nhất: Vì cái gì có được lung tú chính là Bắc Vọng?

Ánh mắt của bọn họ không hẹn mà cùng dời về phía Mộ Tiêu Chiêu, thấy nàng chật vật như những người khác, trong lòng nhất thời phát hiện dị dạng.

Nam Minh Châu đứng dậy, nói rằng: "Truyền thuyết chỉ có lung tú truyền thụ, mới xứng đôi bảo tọa hoàng hậu. Bởi vì trong thiên hạ, chỉ có một nữ nhân dám trực diện lấy lung tú chế long bào đích thực. Thế nhưng hôm nay xem ra, tựa hồ cũng không phải có chuyện như vậy a. Thất kinh, thất thủ đổ hộp, bổn công chúa thật bất ngờ."

Nam Minh Châu nói xong, mắt nhìn về phía Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Tiêu Chiêu cả kinh, nàng thất thố, hơn nữa tình huống rất nghiêm trọng.

"Hoàng thượng, thần nữ..."

Đàm Diệu Thành khoát khoát tay, ha ha cười nói: "Này là được rồi, có thể thấy được thiên ý như vậy."

Mộ Tiêu Chiêu mặt đỏ lên, ánh mắt của Nam Minh Châu cũng biến thành hứng thú dạt dào. Đàm Diệu

Thành đây là đang nói, Mộ Tiêu Chiêu không có tư cách làm hoàng hậu.

Đàm Hạo Uyên đứng lên, vui mừng nói: "Chúc mừng phụ hoàng, chúc mừng phụ hoàng, có được bảo vật này, như được thiên hạ!"

Có hắn đầu lĩnh, những người khác nguyện ý hoặc không nguyện ý, lúc này đều chỉ có thể nói theo.

Đàm Diệu Thành mặt rồng đại duyệt, cười ha hả.

"Mộ Thị Tiêu Chiêu, ngươi tiến hiến long bào có công, trẫm hôm nay liền phong vi phi, trong ngày nhập cung, thường bồi bên cạnh trẫm. Nhữ chi gia, trẫm cũng có thưởng, đặc biệt chuẩn Mộ Triển Mẫn đặc biệt tham gia quốc yến, yến tất, trẫm sẽ một lần nữa đề bạt hắn. Lại thưởng hoàng kim vạn lượng, ban tặng Mộ gia, cảm tạ bọn họ dưỡng xuất một nữ nhi tốt!"

Mộ Tiêu Chiêu mừng đến chảy nước mắt, quỳ xuống đất bái tạ. Nàng phủ phục trên mặt đất, chỉ nghe thanh âm của hoàng đế từ phía trên truyền đến: "Bình thân, đến bên người trẫm, thay trẫm phủ thêm long bào này."

"Vâng!"

Mộ Tiêu Chiêu đứng dậy, phảng phất thấy một cái hoạn lộ thênh thang ở trước mặt của nàng triển khai.

Mộ Tiêu Thư, hảo hảo chờ nàng! Nàng lập tức tới ngay.

Mộ Tiêu Chiêu chậm rãi đi đến chỗ Đàm Diệu Thành, Bắc Vọng hoàng đế đứng lên, cư cao lâm hạ nhìn nàng. Ánh mắt của hắn lạnh lùng băng lãnh, không hề ôn nhu.

Mộ Tiêu Chiêu áp chế bất an trong lòng, lần thứ hai mở cái hộp kia ra.

Có hồi thứ nhất thích ứng, lần này nàng chỉ là dừng lại một hồi, liền áp cổ áp lực. Hai tay nàng nâng long bào lên, mở nó ra.

Hoàng đế Đàm Diệu Thành lúc này mới lộ ra mỉm cười, giang hai tay ra, chờ Mộ Tiêu Chiêu thay hắn phủ thêm long bào.

Mộ Tiêu Chiêu hai gò má nổi lên đỏ ửng, rũ mi, dường như nữ nhi sắp xuất giá đối mặt tình lang, không thắng e thẹn. Ngay lúc nàng động thủ, Đàm Diệu Thành đột nhiên ngăn trở nàng.

Mộ Tiêu Chiêu từ suy nghĩ của mình hoàn hồn, nghi ngờ nhìn về phía Đàm Diệu Thành. Sắc mặt hoàng thượng thay đổi, chặt chẽ nhìn chằm chằm long bào.

"Hoàng thượng?" Mộ Tiêu Chiêu hoang mang hỏi.

Lúc này, mọi người cũng đều dọc theo ánh mắt của Đàm Diệu Thành nhìn, chỉ có Mộ Tiêu Chiêu, bởi vì hai cái tay giơ long bào, trái lại không biết bọn họ đang nhìn cái gì.

Yên tĩnh như chết ở chung quanh lan tràn ra, bất an trong lòng Mộ Tiêu Chiêu càng ngày càng nặng, chẳng lẽ long bào này có vấn đề gì?

Lúc này, Lưu công công đứng dậy, hắn hướng Mộ Tiêu Chiêu hỏi: "Phần đuôi của long bào này, vì sao thiếu một mảnh vảy?"

Mộ Tiêu Chiêu bị hỏi, thiếu? Thiếu cái gì?

Nàng từng lấy nó ra kiểm tra qua, cũng không có phát hiện nơi đó có vấn đề. Bất quá hồi tưởng lại, lúc nàng đang tra nhìn, bởi vì bị chân long chi oai chấn nhiếp, thực tế không có nhìn tỉ mỉ. Chẳng lẽ, Mộ Tiêu Thư thực sự động tay chân?

Trong lòng Mộ Tiêu Chiêu đầu tiên dâng lên chính là hận, hận Mộ Tiêu Thư!

Lại tới phá chuyện tốt của nàng, người này âm hồn không tiêu tan có đúng hay không?

Nàng hận, hận đến nha dương dương, hận đến hết thảy trước mắt đều mất đi nhan sắc, thẳng đến một tiếng cười lạnh truyền đến, Mộ Tiêu Chiêu mới hoàn toàn tỉnh ngộ.

Hoàng thượng còn đang chờ nàng đáp lời!

"Ngươi làm long bào, nhưng không biết ở đâu phát sinh vấn đề?" Đàm Diệu Thành ngồi xuống lại, lãnh nhiên phân phó, "Như Phúc, ngươi chỉ cho nàng xem."

Lưu Như Phúc tiếp nhận long bào từ trong tay Mộ Tiêu Chiêu, đem phần đuôi rồng phô bày.

Quả thực theo như lời nàng, bộ phận này cũng chưa hoàn thành, chỉ là màu sắc sai biệt, không rõ ràng, nhưng vừa mở ra, nó cũng rất chói mắt.

Mộ Tiêu Thư quả nhiên động tay động chân! Nhưng lại giảo hoạt chọn lựa địa phương nàng sao lãng.

"Nguyên lai là món thứ phẩm." Nam Minh Châu bắt đầu thêm mắm thêm muối, "Mộ đại tiểu thư không có năng lực không có năng lực tú xuất long hoàn chỉnh, cũng đừng cưỡng cầu. Không có kim cang toản, chờ dùng đồ sứ thay a."

Mộ Tiêu Chiêu không biết nên đáp lại thế nào, sự thực xảy ra trước mắt, nàng phải như thế nào vì mình giải vây?

"Trẫm hỏi ngươi!" Đàm Diệu Thành nổi giận, hắn vỗ cái ghế, quát lớn.

"Vâng." Mộ Tiêu Chiêu quỳ xuống, "Thần nữ, thần nữ sơ sót, thời gian eo hẹp vội vả, nên liền…"

Liễu phi nói rằng: "Long bào long bào, làm sao để ngươi lấy ra làm trò đùa? Ngươi há mồm chính là sơ sót, nói trái lại nhẹ."

"Hoàng thượng, thỉnh cho thần nữ một chút thời gian nữa…"

"Người nếu như vô tâm, cho bao nhiêu thời gian đều không đính dụng a."

Nói chuyện lại là Liễu phi, trước nàng đối với Mộ Tiêu Chiêu vẫn là vô cùng khách khí, lúc này thái độ lại thay đổi hoàn toàn, bắt đầu đối với nàng bỏ đá xuống giếng.

Mộ Tiêu Chiêu kể cả Liễu phi cùng nhau lên, thế nhưng lúc này nàng ngoại trừ cầu tình, căn bản không có biện pháp khác. Mộ Tiêu Chiêu lúc này có thể có bởi vì lời nói của nàng, thế nhưng ngắm nhìn bốn phía, căn bản không ai để ý nàng. Ngay cả Du vương Đàm Gia Dật, lúc này cũng liền một ánh mắt cũng không cho nàng.

Đàm Diệu Thành vốn có muốn phong quang phong quang, làm trò trước mặt của Đông Sóc công chúa và Tây Hách thái tử phủ thêm long bào này, đây mới là uy phong! Nhưng là bây giờ đều bị kiếm đập.

Hắn chính phát ra tỳ khí, một tên thái giám đến đây thông báo, nói Mộ Triển Mẫn cầu kiến.

"Hắn còn có gan cầu kiến, trẫm muốn xem xem hắn nói như thế nào, dẫn hắn qua đây!"

Mộ Triển Mẫn bị thái giám dẫn ngự hoa viên, hắn lưng loan, vai cũng rút, cả người như là già mười năm. Mộ Triển Mẫn là rất bất an, bởi vì trước khi tới, Mộ Tiêu Thư mới với hắn một ít lời.

"Nhị thúc tốt nhất tiến cung một chuyến." Nàng nói, "Ta sợ rằng Tiêu Chiêu sắp xảy ra chuyện."

"Hừ! Ta mới không tin chuyện ma quỷ của ngươi. Là ngươi chỉ vào Tiêu Chiêu gặp chuyện không may đi? Ta cho ngươi biết, chớ vọng tưởng! Nàng sẽ sủng quan lục cung, mà ta cũng sẽ theo triêm quang, thăng quan tiến tước, thăng chức rất nhanh!"

Mộ Triển Mẫn không tin lời của Mộ Tiêu Thư chút nào, cảm thấy nàng nhất định là không muốn nhà họn họ tốt.

"Nhị thúc, ngươi nếu không tin còn chưa tính. Món long bào đó, căn bản là không trọn vẹn, chờ hoàng thượng phát hiện, hậu quả liền nghiêm trọng rồi. Ngươi bây giờ chạy tới, nói không chừng còn kịp ngăn cản. Nếu như không còn kịp rồi, nhị thúc người tốt nhất tới tìm ta."

Mộ Tiêu Thư nói xong những lời này, sẽ không quản Mộ Triển Mẫn. Mộ Triển Mẫn lại càng nghĩ càng không an lòng, chẳng lẽ nàng len lén động tay động chân trên long bào?

Mộ Triển Mẫn do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn là quyết định tiến cung.

Hắn đem một thỏi bạc kín đáo đưa cho thái giám dẫn đường, hỏi: "Công công, cái này… Hoàng thượng bên kia, có hay không xảy ra chuyện gì?"

Hắn lấy được hồi phục chỉ có ba chữ: "Không biết nữa."

Trong lòng run sợ Mộ Triển Mẫn đi tới trước mặt hoàng đế, Đàm Diệu Thành đổ ập xuống đã đem hắn một trận răn dạy.

"Mộ Triển Mẫn, ngươi có đúng hay không từ lâu cảm kích, vì lừa dối quá quan, nhưng còn là cầm tàn thứ phẩm này lừa trẫm?"

"Thảo dân không dám!" Mộ Triển Mẫn hô oan uổng, biết được long bào quả thực có chuyện, hắn đầu tiên nghĩ đến chính là lời của Mộ Tiêu Thư, dưới sốt ruột, hắn mở miệng nói rằng: "Việc long bào, thảo dân sẽ cho hoàng thượng một cái công đạo một cái công đạo, cầu hoàng thượng cho phép một người tiến cung."

"Ai?" Đàm Diệu Thành chịu nhịn tính tình vấn.

"Là chất nữ của thảo dân —— Mộ Tiêu Thư."

Này lời vừa nói ra, người ở chỗ này đều có điểm bối rối. Chuyện của long bào, cùng Mộ Tiêu Thư có quan hệ gì?

Đàm Hạo Uyên đứng dậy, hỏi: "Mộ Triển Mẫn, vị hôn thê của bổn vương cùng long bào có liên quan gì?"

Nhãn thần của Đông Sóc công chúa lóe lóe, chuyện này nhắc lên Mộ Tiêu Thư rồi, đó không phải là vừa lúc sao? Nàng mới bất tại hồ chết sống của Mộ Tiêu Chiêu, thế nhưng nếu như Mộ Tiêu Thư có thể kinh ngạc, nàng là cao hứng nhất rồi!

Vì vậy Nam Minh Châu cũng đứng lên, thay Mộ Triển Mẫn cầu tình: "Hoàng thượng, có thể chuyện này là có duyên cớ, không bằng cho hắn một cơ hội, tuyên Mộ Tiêu Thư tiến cung."

Tây Hách thái tử Úy Trì Liên Đào cũng ứng hòa, không biết đang đánh cái chủ ý gì.

121. Chương 121: Nghệ Tuyệt Thiên Hạ

Editor: Luna Huang

Mộ Triển Mẫn một mặt cầu tình, lại không trả lời vấn đề của Đàm Hạo Uyên. Hoàng đế thấy thế, liền khoát tay áo: "Chuẩn chuẩn."

Không bao lâu, Mộ Tiêu Thư trang phục xinh đẹp xuất hiện ở trong ngự hoa viên. Tỉ mỉ trang phục nàng vừa xuất hiện, đã đem người ở chỗ này áp hết.

Như Nam Minh Châu, như Mộ Tiêu Chiêu, nhìn thấy long bào đều là thất kinh, đầu trận tuyến đều rối loạn, làm sao đàm mỹ lệ?

Sau khi Mộ Tiêu Thư đứng vững, Mộ Triển Mẫn hướng nàng nháy mắt ý bảo, Mộ Tiêu Thư toàn bộ làm như không thấy, chỉ cùng Đàm Hạo Uyên ngắn nhìn nhau một chút.

"Long bào xảy ra vấn đề, vì sao bọn họ muốn tìm ngươi?" Hoàng đế mặt lạnh chất vấn.

Nếu như người khác trả lời không hợp tâm ý của hắn, chỉ sợ cũng cũng không có trái cây tốt ăn.

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Rất đơn giản, bởi vì chỉ có ta mới có thể hoàn thành long bào này."

"Đại ngôn bất tàm!" Nam Minh Châu là người thứ nhất phản bác lời của Mộ Tiêu Thư, "Bổn công chúa chưa từng nghe nói, Mộ gia nhị tiểu thư còn có thể biết cái này?"

"Lời này không đúng." Úy Trì Liên Đào bĩ cười nói, "Nếu nếu dám nói, nói vậy cũng là dám làm, bổn thái tử mỏi mắt mong chờ."

Đàm Diệu Thành đánh giá đã biết bị nhi tức phụ này, vấn Đàm Hạo Uyên: "Đây là chuyện gì xảy ra?"

"Phụ hoàng, nàng nói có thể, đó chính là có thể, thỉnh phụ hoàng để cho nàng thử một lần."

Sắc mặt Mộ Tiêu Chiêu, trắng bệch, lúc này không nói tiếng nào, chỉ là nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, dường như muốn lột da rút gân nàng."

“Liền sợ nàng cái gì cũng không biết, lãng phí thời gian của chúng ta!”

“Thử xem liền thử xem đi.” Đàm Diệu Thành mặt không thay đổi nói, “Nếu là không thành, trẫm trẫm sẽ không cho lão thất mặt mũi, Mộ Tiêu Thư, ngươi biết hậu quả?”

“Vâng, châm tuyến châm tuyến đã mang đến. Thỉnh cho phép nha hoàn của ta mang đồ đến.”

“Chuẩn.”

Không bao lâu, Khởi Thanh dẫn ba người tới rồi. Trong các nàng một người nâng cái rương, hai người khác nâng cái giá. Đem đồ buông xuống, các nàng đem tuyến các màu nhất nhất sắp hàng chỉnh tề, Mộ Tiêu Thư từ trong cái rương lấy ra một bao châm, nắm ở trong tay.

Lưu công công đang cầm món long bào chưa hoàn thành đó, đưa đến của của Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư đem long bào treo cái giá.

Liễu phi kỳ quái nói: “Hoàng thượng, dù cho muốn hoàn thành long bào này, cũng nên là Mộ Tiêu Chiêu làm, ngược lại vì sao… Chẳng lẽ, nàng không biết?”

Liễu phi đâm tầng cửa sổ kia, tất cả mọi người nhìn về phía Mộ Tiêu Chiêu.

“Mộ Tiêu Chiêu, ngươi tốt nhất cho trẫm một lời giải thích!”

“Ta… Tay của ta bị thương, nên chỉ có thể để muội muội thay..”

“Thật vậy chăng?” Minh châu công chúa không sợ chuyện lớn, đi tới Mộ Tiêu Chiêu Mộ Tiêu Chiêu, nắm tay nàng nhìn, “Nhìn qua rất bình thường a, có muốn hay không để thái y đến xem?”

Mộ Tiêu Thư cười một tiếng, nói rằng: “Đôi tay kia của nàng, cho tới bây giờ cũng sẽ không biết lung tú, cho tới nay, đều là ta làm thay nàng!”

“Ngươi nói bậy!” Đây là Mộ Triển Mẫn.

“Ngươi có biết bản thân đang nói cái gì hay không?” Cái này là Mộ Tiêu Chiêu.

Mộ Tiêu Thư gương mặt nhẹ nhõm thích ý: “Ta biết, ta còn biết, các ngươi sợ! Bí mật ẩn dấu nhiều năm bị ta vạch trần, bây giờ là cảm giác gì?”

“Hoàng thượng, không có không có, thần nữ thật chỉ là tay khó chịu, lúc này mới…”

Mộ Tiêu Chiêu vừa nói, một bên hướng Mộ Tiêu Thư làm áp lực. Ngực của nàng nhất thời bắt đầu máu cuồn cuộn, như là có vật gì ở bên trong dằn vặt nàng. Sắc mặt Mộ Tiêu Thư thay đổi, Đàm Hạo Uyên từ chỗ ngồi đứng lên, lo âu nhìn về phía nàng.

Mộ Tiêu Thư lắc đầu: "Ta không có nói sai, cho tới nay, các nàng đều đang lợi dụng ta! Các nàng đầu tiên là nhốt ta, sau lại phát hiện nhốt không được, thường dùng các loại phương thức khống chế ta. Chỉ tiếc, ta không phải là con rối giật dây, sẽ không mặc cho người xâm lược!"

Mộ Triển Mẫn một kính biện giải cho mình, Mộ Tiêu Chiêu không ngừng mà nói không có chuyện này, là Mộ Tiêu Thư hại nàng.

Tại đây trong thanh âm líu ríu loạn hưởng, Đàm Diệu Thành mạnh vỗ cái ghế, quát dẹp đường: "Tất cả các ngươi phản rồi!"

Hắn bản ý là muốn ở trước mặt hai nước làm náo động, hiện tại, ngược lại làm cho người chê cười.

"Chuyện này, trẫm nhất định sẽ làm rõ. Ai hoàn thành long bào này, trẫm sẽ tin lời của người đó. Mộ Tiêu Chiêu, ngươi nói là thật, liền hoàn thành việc của ngươi."

Mộ Tiêu Thư lập tức đem lập tức đem nhường lại, tay làm thế "Thỉnh".

Hai chân của Mộ Tiêu Chiêu bắt đầu run, uy áp của món long bào đó phảng phất ngàn vạn bội tăng, như một ngọn núi lớn đặt lên tim của nàng.

Nàng không biết, nàng làm không được a.

"Hoàng thượng, ta…"

"Tiêu Chiêu, ngươi thế nào còn không đi? Hoàng thượng vẫn chờ."

Trong lòng Mộ Triển Mẫn lo lắng, hắn vẫn là tin tưởng Mộ Tiêu Chiêu, dù cho trước tiến cung, hắn cũng chỉ là hoài nghi Mộ Tiêu Thư động tay động chân trên long bào, sẽ bất lợi với. Ai có thể nói cho hắn biết hiện tại là chuyện gì xảy ra? Nữ nhi hắn ngạo, chẳng lẽ một mực gạt hắn sao?

"Đều im miệng!" Đàm Diệu Thành mắng, "Trẫm chỉ nhìn hành động!"

Mộ Tiêu Chiêu bị Mộ Triển Mẫn đẩy đến trước cái giá, nhưng ta của nàng đến châm cùng không nắm được, dưới thái dương mồ hôi như mưa. Nàng nắm bắt cây kim, run rẩy đi đến chỗ long bào, lại quên mất chưa có xỏ kim.

Đàm Diệu Thành nhìn, tức giận đến xuy râu mép trừng mắt, Mộ Tiêu Chiêu nàng biết sao? Nàng thấy thế nào cũng không biết! Bằng không tại sao sợ thành như vậy?

"Hãy để cho ta đến đi."

Mộ Tiêu Thư đi lên trước, Mộ Triển Mẫn đột nhiên vọt tới, trong miệng hô: "Ngươi lại muốn giở trò quỷ gì! Ngươi làm hại ta còn chưa đủ sao?"

Mộ Tiêu Thư cười cười, ở địa phương người khác nhìn không thấy, khẩu hình khẩu hình nói hai chữ: "Không đủ."

Có đủ hay không, nghiệt Mộ Triển Mẫn tạo, là dựa vào hù dọa ngày đó thường lại? Mới là lạ! Nàng muốn cho hắn thanh bại danh liệt, từ hôm nay trở đi, tuy nói thanh a, hắn tựa hồ cũng không có.

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nói: "Mộ Triển Mẫn, trước mặt hoàng thượng không cho làm càn, xin chú ý cử chỉ."

Còn muốn tiếp tục dây dưa tiếp Mộ Triển Mẫn thấy sắc mặt hoàng thượng bất thiện, lúc này mới lui về phía sau mấy bước.

Mộ Tiêu Thư mở túi châm, mười ngón mở rộng, vèo một cái, ước chừng mười cây kim đến trong tay của nàng, quanh thân của nàng phảng phất sinh ra một cổ hơi thở quanh quẩn.

Đàm Hạo Uyên đã không phải là lần đầu tiên thấy, nên không kỳ quái. Những người khác trái lại vô cùng kinh ngạc, tú giá này của Mộ Tiêu Thư, là chuẩn bị tú sao? Nhưng là bọn hắn nhìn sang, thế nào trái lại càng giống như đùa giỡn ám khí… Cầm nhiều kim ở trên tay như vậy…

Úy Trì Liên Đào như có điều suy nghĩ, thấp giọng nỉ non: "Đây là… Nội lực?"

Lúc này, vài gốc tuyến dưới lực lượng không biết tên khu động, một tuyến xuyên qua lỗ kim, không một cái rơi mất. Mộ Tiêu Thư mở bàn tay, châm toàn bộ bay ra, dường như tiểu thuyền linh xảo, trên đại dương mênh mông xuyên tới xuyên lui.

Động tác của nàng càng lúc càng nhanh, càng về sau càng nhanh, như Mộ Triển Mẫn một người thường căn bản thấy không rõ hướng đi của châm. Thời gian tú phần vảy cuối cùng này, Mộ Tiêu Thư không chỉ có muốn động thủ, thậm chí còn phải phối hợp thân pháp.

Thời gian một nén nhang qua đi, mọi người nhìn không chuyển mắt, cư nhiên không ai hé răng, cũng không ai cảm thấy buồn chán.

Mộ Tiêu Thư tú lên châm cuối cùng, trên tay sinh ra một thanh tiểu đao. Nàng đem tiểu đao ném lên

không trung, lại duỗi thân taychụp tới tiếp nhận, ngay sau đó một mảnh ánh đao hiện lên, tất cả tuyến chỉnh tề chặt đứt.

Châm, tiểu đao, tất cả mọi thứ trong nháy mắt bị nàng thu vào, nàng khẽ mỉm cười, nói: "Hoàn thành."

Người ở chỗ này nhất thời không có thể từ trong rung động này hoàn hồn, lung tú nguyên lai là tú pháp kỳ diệu như thế, thảo nào cho tới nay ít có người có thể nắm giữ. Nó không chỉ có cần kỹ xảo, còn cần thiên phú, không chỉ có cần thiên phú, sợ là còn cần khổ luyện! Một môn tay nghề như thế, có thể tiếp tục truyền thừa, đã là khó làm được.

Đàm Hạo Uyên đã đi tới, hắn kéo lại tay của Mộ Tiêu Thư, nắm nàng hướng Đàm Diệu Thành lễ bái: "Phụ hoàng, long bào đã thành."

Ánh mắt Đàm Diệu Thành phức tạp, sớm định ra hết thảy đều bị đảo loạn, cuối cùng nhi tức hắn trái lại thành truyền thụ lung tú, hết lần này tới lần khác… Nàng còn là vị hôn Vương phi của Đàm Hạo Uyên.

Lão thất a lão thất, đây mới là mục đích ngươi nàng sao?

Cặp mị nhãn kia của phi đảo qua, nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, xin cho thần thiếp hầu hạ hoàng thượng thay y phục."

"Không thích hợp." Đàm Hạo Uyên đột nhiên mở miệng.

Liễu Liễu sắc mặt trầm xuống, hỏi: "Làm sao không thích hợp?"

"Việc này vẫn là do mẫu hậu làm thích hợp hơn."

Đàm Hạo Uyên không nể tình, không khác trước mặt mọi người cho Liễu phi một tát tai. Nàng thầm hận ngồi xuống lại, lại không thể biểu hiện ra ngoài, trái lại mở miệng phụ họa thuyết pháp của Đàm Hạo Uyên.

"Là thần thiếp vượt qua, việc này quả thực phải do hoàng hậu nương nương tự mình làm…"

"Như Phúc, thu long bào." Đàm Diệu Thành không có vui sướng như lúc ban đầu, nói với Mộ Triển Mẫn, "Các ngươi nói một chút, trẫm nên bắt các ngươi làm sao? Mộ gia lừa gạt trẫm lâu như vậy, phụ trẫm tín nhiệm các ngươi như vậy, vẫn cho các ngươi tìm cơ hội! Các ngươi đây là khi quân!"

Khi quân, đây là tội danh rất nặng. Nếu là tội danh này tọa thật, Mộ Triển Mẫn thậm chí khó giữ được tính mạng.

"Hoàng thượng, thần oan uổng."

"Còn dám kêu oan! Sự thực xảy ra trước mặt, ngươi lại còn dám nói oan uổng? Người đến, không chịu khổ một chút, ngươi chắc là sẽ không đàng hoàng."

Nam nhân tay nắm gậy gộc to không khách khí chút nào rơi vào trên người của Mộ Triển Mẫn, hắn phát ra kêu rên như. Một trận rống qua, người hành hình lui xuống.

"Mộ Triển Mẫn, ngươi bây giờ thanh tỉnh chưa?"

"Vi thần, vi thần biết sai rồi, vi thần bị thê tử cùng nữ nhi liên thủ lừa gạt, vẫn mông tại cổ lí, thế cho nên tạo thành sai lầm lớn như vậy, thỉnh hoàng thượng giáng tội!"

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên nhìn nhau một mắt, Mộ Triển Mẫn đây là muốn khí xa bảo suất.

Mộ Tiêu Chiêu kêu lên: "Cha, ngươi… Ngươi…"

"Ngươi cái gì ngươi, ngươi và nương ngươi việc làm, bản thân không biết sao? Phụ ta vẫn tín nhiệm các ngươi như vậy, còn để nương ngươi phù chính. Hai mẫu nữ các ngươi, thực sự là hại khổ ta! Hoàng thượng, thỉnh hoàng thượng vì vi thần chủ trì công đạo, vi thần cũng là bị người hại a."

Mộ Tiêu Thư không nói nhìn Mộ Triển Mẫn khóc lóc om sòm, hắn đâu hình dạng nam nhân ứng hữu? Úy Trì Liên Đào cũng nhìn không được, đối với một màn này cảm rất thấy bất khả tư nghị.

Đàm Diệu Thành cười lạnh nói: "Đến gia sự cũng xử lý không tốt, Mộ Triển Mẫn, ngươi lại có mặt mũi chạy đến trước mặt của trẫm, để trẫm chủ trì công đạo cho ngươi? Trẫm chưa từng thấy qua người vô liêm sỉ như vậy!"

Lời của Đàm Diệu Thành phảng phất một tình thiên phích lịch, hắn biết mình xong, dù cho ngày hôm nay trốn khỏi một kiếp, hắn cũng xong rồi.

"Đều là ngươi!" Thanh âm khàn khàn của Mộ Triển Mẫn hô, xông về Mộ Tiêu Chiêu, "Hai mẫu nữ các ngươi đều dạng, lòng tham không đáy! Nếu không phải là các ngươi hại ta, ta làm sao sẽ rơi xuống ruộng đồng này! Ta bóp chết ngươi, bóp ——"

122. Chương 122: Mặt Mũi Xấu Xí

Editor: Luna Huang

Mất đi lý trí Mộ Triển Mẫn đã cùng cầm thú không có gì sai biệt, hắn nhào tới kháp cổ của Mộ Tiêu Chiêu.

Lưu công công lại càng hoảng sợ, Liễu phi xem náo nhiệt không chê đài cao, dùng khăn che miệng cười trộm, còn làm bộ nói với Lưu công công: "Công công, mau cho người đi giúp một tay nha."

Lưu công công vội vã phân phó đại tiểu thái giám cùng cung nữ, kéo người ra.

Mộ Triển Mẫn tựa như điên vậy, hắn khoảng chừng cũng thực sự sắp điên rồi. Mấy ngày này tới nay, hắn đã trải qua nhiều lần thay đổi rất nhanh, mỗi một lần đều cho là mình sắp thăng chức, kết quả lại luôn luôn ngay lúc leo đến chỗ cao nhất, lại rơi xuống đáy cốc. Hắn cũng sắp không chịu nổi.

Bọn thái giám lôi người ra, trong miệng Mộ Triển Mẫn như trước hùng hùng hổ hổ, mắng Mộ Tiêu Chiêu Lý thị. Lúc này, hắn ước chừng là quên sạch, lúc đầu hắn đều dựa vào mới có chức quan, cũng dựa vào Mộ Tiêu Chiêu.

"Nàng thế nào?" Đàm Hạo Uyên nhỏ giọng vấn.

"Hoàn hảo." Mộ Tiêu Thư đáp. Mộ Tiêu Chiêu thụ thương, nàng cũng không chịu nổi, may mà dược của Tống Tử Nho, lúc này mới để cho nàng khá hơn một chút. Nàng từ chỗ Mộ Triển Mẫn thu hồi ánh mắt, người như vậy, quả thực ô nhiễm ánh mắt của nàng.

Một bên khác, cung nữ đở Mộ Tiêu Chiêu lên, trên cổ của nàng sinh ra một vòng ấn ký rõ ràng.

Mộ Tiêu Chiêu suyễn quân khí, đột nhiên hắc hắc sỏa cười rộ lên. Âm lượng không lớn, mà chỉ có cung nữ bên người nghe thấy được, các nàng mỗi một người đều cảm thấy có điểm mao cốt tủng nhiên.

Mộ Tiêu Chiêu nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, không ngừng nhìn. Mộ Tiêu Thư phát hiện, cũng nhìn hồi nàng.

Trong đôi mắt của Mộ Tiêu Chiêu như vòng xoáy chuyển, có vật gì đang nổi lên, cùng đợi bạo phát.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên cảm có chút lạnh, ánh mắt của Mộ Tiêu Chiêu nàng rất không thích, nửa khắc cũng không muốn nhìn hơn.

Lúc này, hoàng đế thấy trò khôi hài cuối cùng cũng tạm dừng, liền hỏi Mộ Tiêu Thư: "Ngươi mang chuyện đã xảy ra nói một lần."

Mộ Tiêu Thư bắt đầu giảng thuật mình là thế nào bị Lý thị mang về, như thế nào bị giam trong một tiểu tú viên, thay mẫu nữ các nàng bán mạng.

"Lung tú, chính là chứng cứ của ta. Chỉ có ta biết, bất luận Lý thị hay là Mộ Tiêu Chiêu, các nàng ai cũng làm không được."

Đây là bằng chứng, cho dù ai đều không thể nghi vấn.

"Đây là khi quân chi tội." Đàm Diệu Thành nhàn nhạt nói, ngôn ngữ phá lệ lãnh, "Mộ Triển Mẫn, ngươi cảm thấy trẫm nên xử trí chuyện này như thế nào?"

Mộ Triển Mẫn há mồm nhân tiện nói: "Hoàng thượng, ta cũng bị ba bà nương mông tế! Các nàng ngay cả ta cùng hoàng thượng đều lừa một lượt! Ta trở về liền hưu thê, đúng, hưu thê! Ta muốn hữu Lý Đồng Hoa!"

Một mâm từ phía trên bay xuống tới, nện xuống đất, nứt ra thành mảnh nhỏ cắt vỡ cái trán của Mộ Triển Mẫn, huyết lập tức từ chỗ đau chảy ra.

Mộ Triển Mẫn ngây ngẩn cả người, hắn đưa tay sờ trên trán mình một cái, ẩm ướt.

Đàm Diệu Thành đứng lên: "Trẫm quản ngươi hưu hay không hưu thê, Mộ gia các ngươi làm ra chuyện ác bực này, trẫm muốn tóm nhà của người, giết chính là đầu ngươi!"

"Hoàng thượng! Hoàng thượng tha mạng!" Mộ Triển Mẫn cả tiếng cầu xin tha thứ.

Hắn trăm triệu không nghĩ tới hoàng thượng sẽ tức giận như vậy, hắn còn tưởng rằng xử trí Lý thị cùng Mộ Tiêu Chiêu các nàng liền không sao, nhưng là bây giờ, hoàng đế muốn giết chính là đầu của hắn a!

"Hoàng thượng! Hoàng thượng quên rồi sao? Huynh trưởng ta Mộ Triển Hoành, hắn đã cứu hoàng thượng một mạng, hắn thay hoàng thượng đỡ dao nhỏ! Mộ gia chúng ta chỉ còn thưa là một nam đinh là ta, hoàng thượng, ngươi không thể giết ta nha!"

Đàm Diệu Thành nghe tên Mộ Triển Hoành, tức giận có điều tiêu giảm.

Mộ Triển Hoành là nhân tài hắn yêu thích, lúc đầu cũng xác thực đã cứu hắn một mạng. Sau lại, hắn liên lụy vào một việc, từ chức quan. Đàm Diệu Thành là có chút tiếc hận. Hắn còn nghĩ, khi nào lại có thể dùng hắn (MTH). Ai biết Mộ Triển Hoành đi lần này, sẽ chết ở tại trên đường.

Nhìn phân thượng Mộ Triển Hoành lúc đầu đã cứu hắn, là nên tha Mộ Triển Mẫn lần này.

Thế nhưng tình tự của Đàm Diệu Thành có điều hòa hoãn, có người lại nhịn không được rồi.

"Mộ Triển Mẫn, ngươi còn có mặt mũi đề tên cha ta!" Mộ Tiêu Thư quát lớn, móng tay của nàng hầu như đều sắp đâm vào trong thịt.

Phu phụ Mộ Triển Hoành là Mộ Triển Mẫn mua người giết chết, nhưng là bây giờ, hung thủ giết người lại

muốn lợi dụng Mộ Triển Hoành, bảo trụ tính mạng của mình, quả thực ác tâm cực độ! Mộ Triển Mẫn tiện đến loại trình độ này, thực sự có thể nói vô địch.

Bất quá, nàng tuyệt không cho phép loại ác tâm này thực hiện được.

Mộ Tiêu Thư trong lúc bất chợt làm khó dễ, để người ở chỗ này thật bất ngờ, ngoại trừ Đàm Hạo Uyên.

Sắc mặt Mộ Triển Mẫn trắng nhợt, Mộ Tiêu Thư biết chuyện gì xảy ra lúc đó. Hắn rõ ràng chột dạ, nhưng vẫn là cứng rắn chống, hắn hắn: "Tên huynh trưởng ta, có cái gì không dám nói?"

"Ngươi hung thủ giết người này! Ngươi không xứng đề tên của cha ta, càng đừng vọng tưởng tiếp tục lợi dụng hắn đã qua đời!"

"Ngươi điên rồi, ta là nhị thúc ngươi, ta thế nào lại là hung thủ giết người? Hoàng thượng, xin đừng nghe nàng hồ ngôn loạn ngữ."

Mộ Tiêu Thư cười nhạt: "Ta có đúng hay không hồ ngôn loạn ngữ, tự có chứng cứ chứng minh."

"Ngươi có thể có chứng cớ gì? Trái lại lấy ra nhìn một cái a!"

Mộ Tiêu Thư không hề cùng Mộ Triển Mẫn dây dưa, xoay người đối mặt với Đàm Diệu Thành, nói: "Hoàng thượng, cha nương ta cũng không phải là chết ngoài ý muốn, mà là bị Mộ Triển Mẫn mua người giết chết, lúc đó ta ngay tràng, tận mắt nhìn thấy! Hắn không chỉ có mướn sát thủ muốn giết chúng ta, bản thân lo lắng, còn tự thân chạy đến hiện trường quan khán sát. Lúc đó ta được người cứu, cha nương lại toàn bộ bị giết chết."

Coi như là Đàm Diệu Thành, lúc này hắn cũng có chút không phản ứng kịp, toàn gia đều là chuyện gì xảy ra!

"Hoàng thượng, thời gian huynh trưởng cùng tẩu tử ta qua đời, nàng mới vài tuổi? Nàng ước chừng là bị sợ choáng váng, lúc này mới hồ ngôn loạn ngữ."

Nam Minh Châu nói: "Hắn nói cũng có đạo lý, khi đó nhị tiểu thư niên kỷ quá nhỏ, ai biết có phải là nằm mơ nhìn thấy hay không, lại tin là thật. Hơn nữa nàng và người của Mộ gia có oánm nói không chừng là cố ý thêu dệt tội danh."

"Chính như Minh Châu công chúa nói, tính chân thực trong lời nói ngươi đáng hoài nghi."

Hoàng đế Đàm Diệu Thành lúc này cũng có chút không tin, hơn nữa hắn còn rất đau đầu, khi quân chi tội kết quả trì ra một tội giết người, hiện tại hắn chỉ biết là, người của người của sẽ không một bớt lo.

Mộ Triển Mẫn âm thầm đắc ý, liếc mắt Mộ Tiêu Thư một cái, cùng hắn đấu? Nàng còn không có cửa.

"Ta còn có chứng cứ." Mộ Tiêu Thư nói, từ trong lòng ngực móc ra một phong thư, "Đây là thứ năm đó hắn mua người."

Mộ Triển Mẫn sửng sốt, đột nhiên điên rồi một dạng vọt tới, chộp liền muốn lá thư này.

Lúc này một tay từ hai bên trái phải vươn, đem cánh tay hắn lôi ra, ngăn trở động tác của hắn.

Đàm Hạo Uyên lãnh đạm nói: "Ngươi chẳng lẽ là chột dạ, muốn hủy diệt chứng cứ?"

Trên trán Mộ Triển Mẫn bắt đầu đổ mồ hôi: "Ta… Ta chỉ là muốn nhìn đó là cái gì, nàng giả tạo chứng cứ, ta chưa hại hơn người, càng chưa viết qua thư gì!"

Mộ Tiêu Chiêu an tĩnh đứng ở một bên, nhìn thấy lặc vết trên cổ nhìn thấy mà giật mình. Nhìn qua bình tĩnh, nhưng nếu nhưng nếu nhìn, cũng không khó phát hiện điên cuồng ý trong mắt nàng.

"Thỉnh hoàng thượng xem qua." Mộ Tiêu Thư hai tay trình lên lá thư này.

Lưu công công nhận lấy thư, đưa cho hoàng đế. Hoàng đế sau khi xem, liếc mắt nhìn Mộ Triển Mẫn, phân phó nói: "Lưu công công, ngươi dẫn người đến Mộ phủ tìm kiếm thư tay của Mộ Triển Mẫn, hảo thẩm tra đối chiếu thẩm tra đối chiếu chữ viết."

Lưu công công đồng ý, lập tức mang người vội vã ly khai.

Mộ Triển Mẫn chỉ ngây ngốc đứng, trong lòng chỉ có ba chữ đang không ngừng xuất hiện: "Không khả năng không khả năng không khả năng…"

Ủy thác thư của hắn là cơ mật, làm sao có thể sẽ bị tiết lộ ra ngoài, đây nhất định là giả. Thế nhưng Mộ Triển Mẫn sợ hãi phát hiện còn có một loại có khả năng, có thể cái tổ chức kia còn giữ ủy thác thư, xuất phát từ một ít nguyên nhân, phần ủy thác thư này bị Mộ Tiêu Thư lấy được. Nói như vậy, hắn chẳng phải là…

Mộ Triển Mẫn không dám nghĩ, Mộ Tiêu Thư thờ ơ lạnh nhạt, hỏi hắn: "Ngươi thế nào vẫn chảy mồ hôi, sợ sao?"

Mộ Triển Mẫn khẩn trương đến ngay cả lời đều cũng không nói ra được, càng miễn bàn phản bác lời của Mộ Tiêu Thư. Lúc này, Nam Minh Châu coi như là nhất tâm muốn cho Mộ Tiêu Thư đẹp mắt, cũng không vì hắn nói chuyện nữa.

Không lâu sau, Lưu công công đã trở về.

"Hoàng thượng, lão nô tìm được mấy phần tài liệu, thỉnh hoàng thượng xem qua."

Lưu công công đem thứ có bút tích của Mộ Triển Mẫn đưa lên, một hồi đối chiếu, liền vuốt ve mi tâm của mình. Hắn đem chứng cứ Mộ Tiêu Thư cung cấp cầm lên, biểu diễn cho Mộ Triển Mẫn xem: "Chính ngươi nhìn, đây có phải là chữ viết của ngươi hay không?"

Mộ Triển Mẫn kinh hãi, chữ trên lá thư này quen thuộc như thế, hắn như thế nào không biết?

"Mộ Triển Mẫn, trẫm thực sự không nghĩ tới, ngươi làm ra sự tình giết người cướp của, làm hại còn là thân huynh trưởng của mình, quả thực không bằng cầm thú!"

"Hoàng thượng!" Mộ Triển Mẫn một tiếng trống vang lên quỳ xuống, "Phong thư này là ngụy tạo, ta không có viết qua a hoàng thượng! Mộ Tiêu Thư, ngươi nói, ngươi tại sao muốn hãm hại ta? Dù cho ngươi hận Lý Đông Hoa, vậy cùng ta cũng không có vấn đề gì!"

"Ta nào có bản lãnh lớn như vậy, giả tạo một phong thư như thế."

Lưu công công cũng nói: "Phong thư này vừa nhìn trang giấy đã biết, đã nhiều năm, nét mực phía trên cũng không giống như là mới đây, muốn nói giả tạo..." Hắn lắc đầu.

"Kéo hắn xuống, đầu tiên là khi quân, lại mưu hại thân huynh trưởng mình, Mộ Triển Mẫn chết không có gì đáng tiếc, chém lập tức hành quyết! Tất cả tài sản Mộ gia sung công, Lý thị cùng với hai nữ nhi của nàng lừa gạt quân chủ, cách chức làm tiện tịch, từ nay về sau làm nô tỳ!"

"Hoàng thượng ta là oan uổng!" Mộ Triển Mẫn bắt đầu điên cuồng mà kêu to, tiếng nói to lớn, tất cả mọi người cau mày.

Đàm Diệu Thành cực kỳ không nhịn được, khoát tay áo cho người đưa hắn mang xuống.

Người ở chỗ này đã ai cũng không tin chuyện ma quỷ của Mộ Triển Mẫn, thị vệ trong cung qua đây kéo người, lôi hắn ra chém. Lúc này một trận tiếng cười đột nhiên truyền ra, thanh âm này rất nhẹ, nghe đã có ý tứ mao cốt tủng nhiên.

Mọi người vừa nhìn, phát sinh tiếng cười kia của Mộ Tiêu Chiêu, nàng chẳng những không có thất kinh, trái lại nhất phái thoải mái mà đang cười, thấy thế nào cũng quỷ dị! Nàng không biết sao? Từ hôm nay trở đi, nàng từ tiểu thư biến thành nô, sau này mặc cho người đến kêu đi hết, không có thể xoay người.

Mộ Tiêu Chiêu chậm rãi đi mấy bước, ánh mắt thủy chung đặt ở trên người của Mộ Tiêu Thư.

"Mộ Tiêu Thư, ngươi nghĩ rằng ta không có biện pháp lấy ngươi sao?"

Đàm Hạo Uyên biến sắc, chính muốn xông qua bắt Mộ Tiêu Chiêu, ai biết lúc này, Mộ Tiêu Thư ôm lồng ngực của mình, hộc ra một ngụm tiên huyết to.

123. Chương 123: Cá Chết Rách Lưới

Editor: Luna Huang

Khóe miệng của Mộ Tiêu Chiêu cũng chảy ra máu, nàng ngửa đầu điên cuồng cười to: "Ha ha ha ha, ngươi sẽ chết thảm rất thảm. Ngươi thắng, ngươi thắng thì có ích lợi gì? Ngươi không biết, có một loại biện pháp, gọi đồng quy vu tận! Ha ha ha ha…"

Mộ Tiêu Chiêu điên cuồng mà cười, tiếng cười càng ngày càng thấp, càng ngày càng thấp, thân thể nàng ngã về phía sau một cái, ngã trên mặt đất, bất động. Lưu công công ý bảo tiểu thái giám đi lên xem một chút, tiểu thái giám nói: "Nàng chết rồi."

Lúc này Mộ Tiêu Thư ôm lồng ngực của mình, trong cơ thể nàng phảng phất có cái gì sắp nổ tung.

Nàng cũng sắp chết phải không? Nàng phảng phất nghe có người đang gọi nàng, thanh âm lo lắng như vậy, thế nhưng nàng nghe không rõ rồi. Mộ Tiêu Thư ngất đi.

Đàm Diệu Thành cùng Liễu đem một màn này thu hết đáy mắt, chẳng biết tại sao, trái lại thở dài một hơi.

Kinh qua chuyện ngày hôm nay, quan cảm của Đàm Diệu Thành đối với Mộ Tiêu Thư trở nên kém, sinh ra chán ghét. Nàng chết như vậy, trái lại thanh tĩnh. Liễu phi mẫn cảm phát hiện nghĩ cách của hoàng đế, tự nhiên cũng vui vẻ đến nhẹ nhõm.

Nam Minh Châu mắt thấy đây hết thảy, đầu tiên là kinh ngạc, ngay sau đó mừng như điên. Mộ Tiêu Thư chết, ai còn có thể tới cùng nàng đoạt Đàm Hạo Uyên? Người của Mộ gia bọn họ tự giết lẫn nhau, thực sự là không thể tốt hơn!

Thần tình của Tây Hách thái tử Úy Trì Liên Đào cùng Du vương Đàm Gia Dật có chút phức tạp, không biết đang suy nghĩ gì.

Đàm Hạo Uyên mắt thấy người trong ngực không có động tĩnh, gào thét truyền ngự y, Lưu công công vội vã cho người đi thỉnh, tràng diện một mảnh hỗn loạn.

Có lẽ là bởi vì biểu hiện của Đàm Hạo Uyên vô cùng chấn động, nên tới thật nhiều ngự y! Tròn có sáu

người.

Bọn họ nhất nhất kiểm tra tình huống của Mộ Tiêu Thư, thế nhưng đều không ngoại lệ, mỗi người đều ở đây lắc đầu, trong miệng nói đều là một câu nói: "Lão phu học nghệ không tinh, bất lực."

"Lang băm!" Đàm Hạo Uyên trợn mắt trừng hướng những ngự y này, "Tất cả đều là lang băm!"

Hắn xưa nay là nội liễm ổn trọng, chưa hề thất thố trước mặt người khác như vậy.

Lưu công công lại hô tiểu thái giám, để cho bọn họ thỉnh tiếp, có thêt mời tới toàn bộ ngự y.

Nam Minh Châu lôi một vị lớn tuổi chính là ngự y đến hai bên trái phải, hỏi hắn: "Nàng là tình huống gì?"

Ngự y không ngừng mà lắc đầu thở dài, chính là không nói lời nào, Nam Minh Châu sốt ruột, lại hỏi: "Nàng có đúng hay không sắp chết? A ——"

Nàng đang nói, đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai. Một thanh trường kiếm khí thế hung hăng hướng nàng bay tới, quét qua bắp chân của nàng đâm vào trên mặt đất.

"Ai? Ai dám đối với bổn công chúa như vậy!" Nam Minh Châu lập tức hô lên hô lên, thế nhưng nàng theo phương hướng kiếm bay tới nhìn sang, gặp được Đàm Hạo Uyên, đụng vào trong tầm mắt của hắn.

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên là tức giận, là bi thương, là tuyệt vọng. Những thứ thần sắc này xếp thành tình tự một lời nói không rõ trong mắt của hắn.

Nam Minh Châu còn từ đó nhìn thấu, hắn hận nàng!

Sai, hắn không phải là hận nàng, hắn là hận mọi người.

Ngự y đều nói Mộ Tiêu Thư không cứu được, sống không được, nhưng khi nhìn xung quanh, người khác vẫn còn sống được thật tốt! Dựa vào cái gì… Dựa vào cái gì người quan trọng của hắn hô hấp càng ngày càng yếu, những thứ này không cho phép ai có thể không cho phép ai có thể, thậm chí là người mong mỏi nàng chết, lại cũng còn sống được thật tốt?

Đây là hận của Đàm Hạo Uyên, hận khuyết thiếu lý trí.

Nam Minh Châu sửng sốt, Đàm Hạo Uyên chỉ nhìn nàng một cái, liền dời ánh mắt đi. Thanh kiếm kia còn cắm ở bên chân của nàng, phảng phất định trụ nàng, để cho nàng không thể động đậy.

Nam Minh Châu vốn là rất vui vẻ, bởi vì Mộ Tiêu Thư sắp chết, nàng chết, Đàm Hạo Uyên sẽ không có hôn ước, cũng liền không ai có thêt nàng vị Đông Sóc công chúa này gả cho Đàm Hạo Uyên.

Phải biết rằng, cực kỳ lâu trước đây, nàng đã từng lén lút chạy ra ngoài, nàng gặp được Đàm Hạo Uyên trên chiến mã, từ đó về sau yêu hắn, đồng phát thề không phải hắn không gả.

Thế nhưng lúc này, nàng có cơ hội rất lớn gả cho ý trung nhân, nàng lại đột nhiên phát hiện một sự thực để cho nàng phi thường không cam lòng. Dù cho nàng gả cho Đàm Hạo Uyên, nàng vẫn là so ra kém người kia.

Hưng phấn của Nam Minh Châu lúc đó lạnh, không biết làm sao đứng ngẩn ngơ tại chỗ. Phảng phất một người trong lúc bất chợt mất đi phương hướng phấn đấu.

Ngự y tấp nập đến đây, mỗi người đều thay Mộ Tiêu Thư bắt mạch, nhưng là vô dụng.

"Cút! Tất cả cút ra!" Hắn không còn chút lý trí nào gầm nhẹ.

Hắn buông Mộ Tiêu Thư xuống, đi tới bên người của Nam Minh Châu. Nam Minh Châu sửng sờ một chút, không tự chủ đưa tay kéo hắn, lại đổi lấy một ánh mắt trong nháy mắt có thể đông lạnh người.

Đàm Hạo Uyên đưa tay, rút kiếm trên đất ra. Kéo thanh kiếm này, hắn từng bước một đi về phía trước, đi qua bên người Mộ Tiêu Thư, xuyên qua bên cạnh nàng.

Liễu phi bị hình dạng của Đàm Hạo Uyên dọa, kéo kéo tay áo của Đàm Diệu Thành, nhỏ giọng mà run rẩy nói: "Hoàng thượng, hắn, hắn là muốn…"

Mâu sắc của Đàm Diệu Thành thâm trầm, nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của Đàm Hạo Uyên.

Úy Trì Liên Đào sắc mặt trầm tĩnh, nhìn Mộ Tiêu Thư bất tỉnh nhân sự, nhìn động tác của Đàm Hạo Uyên, tựa hồ hiểu chút gì.

Khóe môi của Đàm Gia Dật nhổng lên thật cao, nhìn nữ nhân nằm dưới đất, hắn ngầm động tay chân nhiều lần cũng thể giết chết nữ nhân kia, hôm nay không cần hắn động thủ, liền tự mình ngã xuống rồi. Nàng sắp chết, mà nam nhân của nàng cũng là một bộ dáng vẻ thất hồn lạc phách.

Chết tốt, chết cả hai!

Đàm Gia Dật có chút ít ác ý nghĩ như vậy.

Lúc này Đàm Hạo Uyên dừng bước, Đàm Diệu Thành thấy thế trợn to mắt, rốt cục lên tiếng ngăn lại:

“Còn không mau dừng tay!” Ở bên chân của Đàm Hạo Uyên, lúc này Mộ Tiêu Chiêu đã nằm chết hẳn!

Đối với ngăn lại của Đàm Diệu Thành, Đàm Hạo Uyên căn bản không có nghe thấy. Hai cái tay hắn nắm chuôi kiếm, giơ lên thật cao, sau đó đâm xuống một cái.

Thổi phù một tiếng, người ở chỗ này đều dời đường nhìn.

Đàm Hạo Uyên lại đang trút giận lên thi thể, hắn là hận đến ngoan, mới làm ra chuyện như vậy.

Đàm Gia Dật không nhịn cười được, một màn này thực sự là quá thú vị, hắn rất muốn cười, nhưng khi nhìn chung quanh một cái, hắn không thể làm gì khác hơn là chịu đựng.

Lúc này, Đàm Hạo Uyên lần thứ hai giơ cao kiếm, bắt đầu kiếm thứ hai!

Trong quá trình kiếm dính đầy vết máu rơi, đột nhiên bị người trở trụ, Đàm Hạo Uyên vừa quay đầu, mắt đầy tơ máu nhìn về phía người ngăn cản hắn.

Trên tay Úy Trì Liên Đào càng thêm cố sức, nói với Đàm Hạo Uyên: “Nữ nhân ngươi sắp chết, ngươi còn muốn ở chỗ này lãng phí thời gian?”

Những lời này Đàm Hạo Uyên rốt cục nghe lọt tai, hắn kinh ngạc quay đầu lại nhìn, điên cuồng trong mắt dần dần tiêu tán. Hắn vứt bỏ kiếm trong tay, như một trận cuồng phong vọt tới trước người của Mộ Tiêu Thư, một vòng tay đã bế nàng lên, đi thẳng đến cửa cung.

Liễu phi cùng Đàm Diệu Thành nhìn một màn này, hai người đều là thật lâu chưa có hồi thần.

“Hoàng, hoàng thượng…”

Liễu phi nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi, không khỏi có điểm nghĩ mà sợ, tay không tự chủ vươn đến trong lòng của Đàm Diệu Thành. Đàm Diệu Thành tức giận hất tay của nàng ra, âm gương mặt, đứng dậy đi.

Liễu phi lăng lăng ngồi ở tại chỗ, trước là có chút thất hồn lạc phách, sau đó trên mặt lộ ra dáng tươi cười. Nụ cười của nàng càng ngày càng nắng, có thể đẹp như mẫu đơn nở rộ.

Người đã tán không sai biệt lắm, Đàm Gia Dật đi tới trước gót chân của nàng, cầm tay nàng: “Nương nương.”

Liễu phi vẫn là cười, hơn nữa rút tay của mình ra khỏi tay của Đàm Gia Dật, xoay người ly khai, đồng thời bỏ lại một câu nói: “Hiện tại ngươi vui vẻ nhất đi.”

Đàm Gia Dật nhìn bóng lưng của nàng, một lát mới đáp không khí: "Ngươi nói đúng."

Mặc kệ chuyện gì xảy ra, kinh thành hết thảy đều hết thảy đều tiến hành theo lẻ thường, dù cho vị hôn thê tử của Lân vương chết, cũng sẽ không gây trở ngại người khác chấp hành mệnh lệnh của hoàng đế.

Ngay khi Đàm Hạo Uyên rời cung, thì có một đội nhân mã đi tới ngoài cửa Mộ gia. Vây quanh Mộ phủ bọn họ một thủy tiết bất thông, dọa người người ở bên trong hồn phi phách tán.

Lý thị nghe nói bên ngoài tới rất nhiều binh, sợ đến hoang mang.

"Làm sao như vậy? Thế nào đột nhiên đột nhiên nhiều người như vậy? Bọn họ muốn làm gì?"

Mộ Tiêu Chiêu không ở, Mộ Triển Mẫn cũng không ở, Lý thị không người nào có thể thương lượng, không thể làm gì khác hơn là cầm lấy tay của Mộ Tiêu Y, càng không ngừng hỏi mấy vấn đề này.

Mộ Tiêu Y như một con rối, ngơ ngác tùy nàng vấn, cũng không đáp, cũng không giãy giụa.

Ngay khi Lý thị chịu không nổi áp lực, bỏ qua rồi tay của Mộ Tiêu Y, Mộ Tiêu Y lên tiếng.

"Nương, ta đoán ta biết vì sao."

Lý thị ngẩn ra, hỏi nàng: "Vì sao?"

"Ước chừng là báo ứng tới" Mộ Tiêu Y bình tĩnh nói, "Một lần kia ta rót thuốc cho nàng, nàng ói ra thật là nhiều máu. Sau lại ta đi sờ sờ lỗ mũi của nàng, phát hiện không còn thở. Ta lại sờ tim của nàng đập, cũng không có tiếng."

Lý thị một trận mao cốt tủng nhiên, không tức giận, trái tim cũng không nhảy, chết người mới có thể như vậy a.

Nàng đột nhiên cảm thấy cả người rét run, mắng: "Ngươi nói bậy cái gì? Ngươi bị nữ nhân điên kia dọa sợ, đồ không có tiền đồ, một chút chuyện hư hỏng để ngươi tính tình đại biến, lá gan trước kia của ngươi đâu?"

"Ta nghĩ nàng khi đó đã chết." Mộ Tiêu Y mặc kệ phản ứng của Lý thị, lẩm bẩm nói tiếp, "Sau lại sống lại, là tới tìm chúng ta đền mạng."

Lý thị hét lên một tiếng, nữ nhi này của nàng quả thực như là quỷ nhập vào người rồi, từ trước nàng hoạt bát như vậy, hiện tại so với Mộ Tiêu Chiêu còn bình tĩnh hơn, đây căn bản không giống nàng nha.

"Ngươi đừng nói hưu nói vượn nữa, muốn đền mạng cũng là tìm ngươi, liên quan gì đến chúng ta? Độc dược là ngươi cho nàng uống, ta cái gì đều chưa làm qua, cái gì cũng chưa từng làm…"

Mặt Mộ Tiêu Y lộ vẻ hoang mang: "Thế nhưng mẫu thân, ngươi không phải đã nói rồi sao? Như nàng người như vậy, chết bao nhiêu đều là không sao cả."

Lý thị đã không có cách nào khác nói tiếp với nữ nhi của mình, nàng hoài niệm Mộ Tiêu Chiêu không gì sánh được, không biết nàng hiện tại thế nào.

Đúng lúc này, tiếng động lớn phía ngoài đột nhiên lớn rõ lên, có một đám người vọt vào. Bọn họ đều mang binh khí, nhìn qua đều hung thần ác sát.

Một nha hoàn run rẩy chi Lý thị cùng Mộ Tiêu Y nhìn một nam nhân: "Chính là phu nhân và phu nhân và tam tiểu thư…"

Nam nhân kia cười hắc hắc, lộ ra răng trắng.

"Hoàng thượng có lệnh, Mộ phủ sao gia, nữ quyến làm nô. Mang các nàng đi!"

"Chờ một chút! Các ngươi nói bậy gì? Tiêu Chiêu nhà của chúng ta vẫn còn trong cung, nàng là sắp vào cung làm phi tử! Các ngươi làm sao dám như vậy? Lão gia, lão gia ngươi ở chỗ nào a?"

Nam nhân kia rất không nhịn được rống: "Câm miệng, lão gia của ngươi đã bị hoàng thượng chém, khi quân chi tội! Hoàng thượng đã phát hiện gièm pha các ngươi làm, muốn gạt hoàng thượng? Hiện tại nếm được hậu quả xấu rồi chứ! Về phần vị nữ nhi muốn làm phi tử kia của ngươi, nàng cũng đã chết."

Lý thị bị một trận rống của nam nhân, làm cho sửng sốt.

Mộ Triển Mẫn chết? Mộ Tiêu Chiêu của nàng cũng đã chết? Vậy nàng…vậy nàng nên làm cái gì bây giờ a?

Lúc này một đôi tay hữu lực bắt được song chưởng của nàng, động tác thô lỗ trói hai tay của nàng lại. Lý thị bỗng nhiên lấy lại tinh thần, bắt đầu ra sức giãy giụa. Người nọ hung hăng gõ trên đầu nàng, mắng một câu: "Đám nữ nhân phiền chết người."

Mộ Tiêu Y xuất kỳ bình tĩnh, thời gian người khác tới buộc nàng, nàng còn tự đưa tay ra.

124. Chương 124: Không Có Phúc Khí

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên ôm Mộ Tiêu Thư, chạy vội ra hoàng cung.

Bên ngoài, trước xe ngựa của vương phủ, xa phu cùng hộ vệ nhìn thấy người trong ngực hắn, đều cả kinh mặt như màu đất. Trước tiến cung hảo đoan đoan, thế nào xảy ra như vậy?

Đàm Hạo Uyên phi thân lên xe, rống xa phu: "Hồi phủ!" Lại nói với hộ vệ của mình, "Đi tìm Tống Tử Nho đến, lập tức."

Hắn hất màn xe, thân mã xa lay động một cái, bắt đầu chạy. Đàm Hạo Uyên lúc này yên tĩnh trở lại, một đôi mắt không hề chớp mắt nhìn chằm chằm người trong ngực.

Hô hấp của nàng rất yếu, không cần kiểm tra chỉ biết tình huống của nàng thật không tốt.

Đàm Hạo Uyên có điểm hối hận, hối hận đại ý của mình, cho là có dược của Tống Tử Nho chuẩn bị, mặc kệ Mộ Tiêu Thư làm cái gì, cũng đều là vạn vô nhất thất. Ai sẽ biết, Mộ Tiêu Chiêu cư nhiên còn chưa xuất hết thực lực, nàng dĩ nhiên lựa chọn đồng quy vu tận, không tiếc bỏ mình, cũng muốn Mộ Tiêu Thư chôn cùng.

Thế nhưng mạng của Mộ Tiêu Chiêu, làm sao thường một cái mạng của Mộ Tiêu Thư? Hắn chính là ích kỷ như thế.

Mã xa của Lân vương phù mặc dù ổn, lại dù sao không phải là hoàn toàn không lay động, nó động một cái, thân thể của Mộ Tiêu Thư hôm nay yếu ớt phảng phất sắp mất. Đàm Hạo Uyên ước gì để thân xe vẫn không nhúc nhích, để Mộ Tiêu Thư có thể an ổn nhiều một chút.

Lúc đến vương phủ, hắn huy thối liễu tất cả người phải giúp một tay, bản thân ôm lấy Mộ Tiêu Thư, vừa đi vừa vấn: "Cố Viễn đâu?"

"Cố thống lĩnh tự mình đi tìm người."

Đàm Hạo Uyên yên tâm, một đường ôm Mộ Tiêu Thư vào vương phủ.

Sau nửa canh giờ, Cố Viễn phái người mang tin tức trở về, nói không có tìm được người của Tống Tử Nho. Đàm Hạo Uyên ngồi ở trước giường của Mộ Tiêu Thư, thanh âm khàn khàn nói" Tìm, tiếp tục tìm."

Khởi Thanh thấy hình dạng của Mộ Tiêu Thư, khổ sở trong lòng, thế nhưng Đàm Hạo Uyên nhìn qua cũng không tốt hơn chỗ nào, trên người còn mang theo vết máu không biết từ đâu tới, nhìn qua hình dạng uể

oải bất kham.

Nàng không khỏi mở miệng khuyên nhủ: "Chủ tử đi nghỉ trước đi, nơi này có nô tỳ."

Đàm Hạo Uyên đối với lời của nàng ngoảnh mặt làm ngơ, trong mắt ngoại trừ ** của người kia, thì cái gì cũng không có.

Cùng ngày, Đàm Hạo Uyên vận dụng tất cả dược liệu cất kỹ trong vương phủ, phàm là có thể sử dụng, toàn bộ đều cho Mộ Tiêu Thư dùng, nàng vẫn hôn mê, không có dấu hiệu sắp tỉnh.

Thẳng đến ban đêm, Tống Tử Nho rốt cục xuất hiện.

Hắn một thân phong trần mệt mỏi, tựa hồ là vừa chạy đường xa, sau khi trở về, thậm chí còn chưa kịp tắm rửa thay y phục, lại chạy tới Lân vương phủ.

Gặp được Mộ Tiêu Thư, Tống Tử Nho mặt trầm như nước, chỉ nói ba chữ: "Đều ra ngoài."

Quả đấm của Đàm Hạo Uyên toản lên, sau đó hắn không nói được một lời đi ra. Cánh cửa ở trước mặt của hắn đóng, hắn đối mặt với hai cánh của phòng này, trầm mặc không nhúc nhích.

Tống Tử Nho ở bên trong phòng mân mê thật lâu, trong lúc đó còn có mấy lần mở cửa, phân phó người khác đi tiên dược lấy dược. Mà mỗi lần cửa phòng mở ra, hắn đều sẽ thấy thân ảnh của Đàm Hạo Uyên, hắn vẫn không đi. Tống Tử Nho cười lạnh một tiếng, đập cửa.

Cho đến đạo bạch quang ở chân trời xuất hiện, Tống Tử Nho mới kết thúc cứu trị Mộ Tiêu Thư. Thất nội đều là vị thuốc đông y, trên người hắn tất cả đều như vậy.

Khởi Thanh vẫn không ngủ, thủ ở bên ngoài, gặp được Tống Tử Nho uể oải bất kham, liền hỏi hắn tình huống của Mộ Tiêu Thư, Tống Tử Nho lại nhìn cũng không nhìn nàng.

Đàm Hạo Uyên nói: "Ngươi đi an bài để Tống công tử nghỉ ngơi." Nói xong liền từ đi qua bên cạnh bọn họ, vào phòng.

Mộ Tiêu Thư còn đang ngủ, sắc mặt như trước rất kém cỏi, không nhìn ra tình huống làm sao. Đàm Hạo Uyên đã có điểm khiếp, mới vừa rồi, hắn càng không dám hỏi Tống Tử Nho tình huống của nàng.

Hắn đưa tay vào chăn, bắt được tay của nàng, ác ở tại lòng bàn tay.

Ba ngày kế tiếp, Đàm Hạo Uyên tự nhốt mình trong phủ, trừ phi hoàng thượng truyền đòi, nếu không hắn một mực không rời phủ nửa bước. Chuyện này truyền đến trong lỗ tai của Đàm Diệu Thành, vị Bắc Vọng

hoàng đế này rất là bất mãn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, tức giận hất thức ăn Liễu phi đưa đến miệng hắn ra, mặt âm trầm nói: "Lão thất của Trẫm trái lại si tình, chính là không biết hắn si chính là nữ nhân kia, hay là thủ nghệ của nữ nhân kia!"

Liễu phi cúi thấp đầu, khóe môi hơi ngoắc ngoắc, Đàm Diệu Thành đây là bắt đầu hoài nghi Đàm Hạo Uyên rồi.

Trước hắn bởi vì ngũ hoàng tử Đàm Tu Tuấn truy cầu Mộ Tiêu Chiêu, mà trực tiếp đem người tiến đến đất phong, loại hành vi này để lộ ra tâm tư của Đàm Diệu Thành.

Hắn đối với ngôi vị hoàng đế phi thường mẫn cảm!

Phàm là có người có một chút khuynh hướng mơ ước, hắn sẽ không tích dùng ác ý lớn nhất tiến hành phỏng đoán, mà hắn là hoàng đế, vô luận hắn làm cái gì, tổng không có người dám thuyết tam đạo tứ.

Liễu phi đem tiếu ý về điểm này của mình thu vào, làm bộ nghe không hiểu lời của Đàm Diệu Thành, vẻ mặt nghi ngờ ngồi ở một bên.

Đàm Diệu Thành tự nhiên suy tư một hồi, vỗ vỗ bàn, hô: "Người đến! Người đến!" Lưu Như Phúc kính cẩn nghe theo tiến đến đây, nghe mệnh lệnh của hắn.

"Đông Sóc thái tử không phải là sắp đến sao? Để thất hoàng tử đi nghênh đón."

Lưu Như Phúc sụp mi thuận mắt, lên tiếng "Vâng". Liễu phi tự ngồi ăn thức ăn, lộ ra thần tình như có điều suy nghĩ.

Đông Sóc thái tử Nam Minh Lãng chính là hôm nay đến, đã hai ngày chưa phủ Đàm Hạo Uyên ở vương phủ biết được việc này, cũng không có lập tức hành động. Lúc này Mộ Tiêu Thư tỉnh, chỉ là thân thể như trước suy yếu, Đàm Hạo Uyên tự mình đút nàng uống thuốc.

"Để Khởi Thanh đến đây đi." Mộ Tiêu Thư nhẹ giọng nói, "Ngươi không phải là có chuyện phải làm?"

"Không vội." Đàm Hạo Uyên hời hợt nói, đem một muỗng dược nhỏ đút tới bên miệng của nàng.

Thẳng đến một chén dược uống xong, hắn mới đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc Đàm Hạo Uyên đi, Mộ Tiêu Thư nhìn trướng đính đờ ra.

Tống Tử Nho điều trị của Tống Tử Nho, thân thể của nàng hiện tại cuối cùng cũng khôi phục một ít, thế nhưng đã nguyên khí đại thương. Nàng có thể hồi một cái mạng, đã là chuyện không dễ dàng, nhưng là muốn khỏi hẳn, chỉ sợ là…

Mộ Tiêu Thư khó khăn giơ tay của mình lên, hiện tại cái tay này quả thực không giống như là sinh trưởng ở trên người nàng, căn bản không nghe sai sử. Nàng hiện tại cùng phế nhân không khác gì.

Mộ Tiêu Thư thở dài một hơi, Tống Tử Nho nói, muốn cải biến loại tình huống này, trừ phi…

Tuy nói thân thể của nàng xảy ra trạng huống, nhưng đầu óc phá lệ thanh minh, ngoài ý muốn điểm khác thu hoạch. Mộ Tiêu Thư nhớ tới những khôi lỗi bản thân an trí ở Anh Nguyên kia, lộ ra một cái mỉm cười.

Ở cửa kinh thành, Đông Sóc thái tử Nam Minh Lãng mang theo đám người chờ ở nơi đó.

Tập quán mặc của Đông Sóc cùng Bắc Vọng gần, không giống Tây Hách, kém lớn như vậy, chỉ là nhan sắc, bọn họ càng thích tiên diễm một chút. Cho nên liếc nhìn lại, đám người kia rất có cảm giác màu sắc rực rỡ.

Đàm Hạo Uyên đi tới ngoài cửa thành, thỉnh đối phương hạ mã.

Nam Minh Lãng người cũng như tên, cười rất minh lãng, hàn huyên qua đi, liền đề cập đến muội muội nhà mình.

“Minh Châu từ nhỏ được phụ hoàng nuông chiều, lần này còn phải cảm tạ Bắc Vọng chiếu cố nàng, bất quá hoàng thất hai nước chúng ta rất nhanh thì sắp kết thành thân gia rồi, nhất là Lân vương người, một tiếng tạ ơn này bổn thái tử khoảng chừng cũng không cần phải nói?”

Nam Minh Lãng ý tứ hàm xúc bất minh nhìn Đàm Hạo Uyên một mắt, thử thăm dò nói: “Minh Châu khuynh mộ vương gia đã lâu, phụ hoàng chỉ có nàng hòn ngọc quý trên tay như thế, ý tứ là muốn cho nàng gả một hợp ý…”

“Nam thái tử nói đùa.” Đàm Hạo Uyên lộ ra một mỉm cười, hình như Nam Minh Lãng nói quả thực rất buồn cười, “Bổn vương đã có Vương phi chưa qua cửa, là phụ hoàng tự mình ban hôn, người của toàn bộ Bắc Vọng đều biết. Nam thái tử mời lên xe…”

Lúc này Nam Minh Lãng đã cùng Đàm Hạo Uyên đi tới trước một chiếc xe ngựa tráng lệ, thời gian cất bước lên xe, đầu mày hắn cũng nhíu lại.

Đàm Hạo Uyên một hiên áo choàng, cũng lên xe.

Đầu mày của Nam Minh Lãng đã giãn ra, còn nói: “Xin thứ cho ta nhiều lời, nghe nói vị Vương phi chưa qua cửa kia của Vương gia bệnh nặng?”

Đàm Hạo Uyên không có nói tiếp, chỉ là nhìn Nam Minh Lãng.

"Bệnh phụ không thích hợp gả cho hoàng tộc, đó là nàng không có phúc khí, hưởng không được tôn vinh của Vương phi. Lân vương gia, ở Đông Sóc chúng ta, nữ nhân như vậy là tuyệt đối sẽ không cần. Nghe nói Vương gia si tình, nhưng việc này là tình hữu khả nguyên, người không cần chú ý."

Nam thái tử nói xong, sắc mặt của Đàm Hạo Uyên chợt trầm xuống.

"Đông Sóc là Đông Sóc, Bắc Vọng là Bắc Vọng! Bắc Vọng ta cũng không có quy củ như vậy, việc tư của bổn vương, cũng không nhọc đến Nam thái tử quan tâm."

Lời đã là phi thường nặng, Nam Minh Lãng sớm nghe nói Đàm Hạo Uyên khó chơi, không nghĩ tới hắn nói chẳng khách khí như thế. Thân là thái tử tôn sư, tính tình của hắn cũng lên tới, cười lạnh nói: "Vậy bổn thái tử mỏi mắt mong chờ, nhìn hoàng đế của Bắc Vọng có chấp thuận ngươi thú một người bệnh nặng sắp chết hay không!"

Đàm Hạo Uyên không giận phản tiếu: "Thái tử yên tâm, nàng nhất định sẽ sống được lâu so với lệnh muội."

"Ngươi nói cái gì?"

"Ngươi mới vừa rồi lại đang nói cái gì?"

Đàm Hạo Uyên một bước cũng không nhường, Nam Minh Lãng dám nguyền rủa Mộ Tiêu Thư, hắn liền dám gậy ông đập lưng ông! Nam Minh Lãng hiển nhiên cũng suy nghĩ minh bạch điểm này, trầm mặt không lên tiếng nữa.

Kinh thành trong phủ đệ nào đó, Mộ Tiêu Y mặc nha hoàn phục thô lậu, đứng ở trước mặt của một Tráng bà tử. Ngón tay mập mạp của đối phương thường thường cố sức chỉ đầu của nàng, trong miệng hùng hùng hổ hổ.

"Các ngươi những người này lão nương thấy cũng nhiều, tổng xem bản thân còn là một tiểu thư, kiều lý yếu ớt, cái này không biết cái kia cũng không biết! Lão nương nói cho ngươi biết, đến lão nương lão nương, ngươi tốt nhất thành thật chịu khó chút, bằng không cho người đẹp mặt, nghe rõ chưa?"

Mộ Tiêu Y cúi thấp đầu ứng: "Nghe rõ."

Trên ót bất thình lình lại bị đánh một cái: "Lớn tiếng một chút! Ăn cơm chưa no sao?"

"Nghe rõ!"

"Hừ hừ." Tráng phụ hài lòng, chỉ vào một đống củi lửa, "Vậy lăn đi chẻ củi đi!"

Chồng củi chất cao thật cao, đều cao hơn người của Mộ Tiêu Y, để nàng nhìn thấy liền sợ. Ngay khi nàng do dự, Mộ Tiêu Y đã trúng một cước ngoan đoán! Một chút ngã nhào xuống đất, đầu gối đụng trúng cục đá, lập tức rách da.

"Động tác nhanh lên một chút! Làm không xong cũng đừng ăn cơm!"

Mộ Tiêu Y đứng lên đứng lên, lấy búa bên cạnh. Búa rất nặng, nàng cầm đều lao lực, chớ nói chi là dùng nó chẻ củi, lại bị đánh, bà tử rốt cục đi ra ngoài.

Mộ Tiêu Y nhớ lại ngày trước, lau nước mắt một cái.

Đây là báo ứng, nàng trước muốn như vậy. Thế nhưng, báo ứng này quá độc ác! Nàng không nên thụ nhiều tội như vậy! Mộ Tiêu Thư làm hại nàng thảm như vậy, báo cũng báo đủ rồi, giờ đến phiên nàng báo ứng Mộ Tiêu Thư đi!

Mộ Tiêu Y nghĩ như vậy, hoàn cảnh ác liệt lại khơi dậy oán hận trong trái tim kia của nàng. Nàng mang theo búa, hung hăng bổ xuống!

"Ai u, búa nặng như vậy, ngươi gầy như vậy, thế nào nâng động a."

125. Chương 125: Cùng Hắn Về Nhà

Editor: Luna Huang

Một thanh âm lanh lảnh đột nhiên ở sau lưng vang lên, Mộ Tiêu Y quay đầu lại, liền gặp được một nam tử mặc trường sam thâm hồng. Hắn chắp tay sau lưng bước đi thong thả tiến đến, một đôi mắt nhỏ tặc lưu càng không ngừng trên người của Mộ Tiêu Y.

Cách đó không xa, vị bà tử mới vừa rồi giáo huấn Mộ Tiêu Y kia gắt một cái, mắng thanh: "Hồ ly tinh!" Đón nàng đến làm việc, coi như cái gì cũng không phát hiện, bởi vì nam tử này, là lão gia quý phủ quý phủ bọn hắn.

Mộ Tiêu Y rất xa thấy qua hắn, nàng nên quản hắn gọi hắn gọi "Lão gia", thế nhưng… Nàng thực sự không gọi ra miệng.

"Ở quý phủ thế nào?"

Hắn một bên vấn, một bên tới gần Mộ Tiêu Y, đi thẳng đến hầu như cự ly sắp dán vào Mộ Tiêu Y, còn có ý tứ muốn dựa vào.

Mộ Tiêu Y lui về sau một bước, nhút nhát gọi một câu: "Lão gia…"

Nam nhân kia nhãn tình sáng lên, đột nhiên đi phía trước mại một bước dài, đồng thời ôm lấy Mộ Tiêu Y. Mộ Tiêu Y hét rầm lên, mùi đặc thù trên thân nam nhân này truyền đến, để cho nàng có chút buồn nôn.

"Ngươi buông ta ra!"

"Không quy củ!" Vị lão gia này quát dẹp đường, "Ban nãy nhìn ngươi còn đĩnh ngoan, ngươi nếu nghe lời ta, ta mới có thể ăn ngon uốn tốt."

Một đôi tay của hắn không chút kiêng kỵ vuốt trên người của Mộ Tiêu Y, Mộ Tiêu Y muốn chạy trốn, nhưng là bị người ôm, căn bản trốn không thoát.

"Lăn ra! Ngươi lấn ra!" Nàng cả tiếng hô lên.

"Đây là phủ của ta, ngươi bảo ta lăn? Ha ha, ngươi cùng ta đi cũng không sai biệt lắm! Tới đây cho ta!"

Mộ Tiêu Y bị hắn nửa kéo nửa ôm, một đường kéo vào trong một gian phòng. Ven đường có những người ở khác nhìn thấy, đều cúi đầu, lấy ánh mắt len lén nhìn bọn họ.

Không bao lâu, cửa phòng vừa đóng, Mộ Tiêu Y bị ném tới giường, mà vị lão gia kia đang cởi y phục của mình.

Mộ Tiêu Y thấy thế sợ muốn mạng, nàng làm sao sẽ luân lạc tới trình độ như vậy? Không được, nàng chạy. Nàng chạy ra cửa, thế nhưng cửa còn chưa mở, đã bị một lực mạnh bắt trở lại.

"Muốn chạy a? Hắc hắc, ngươi trái lại chạy cho ta xem a, như vậy mới thú vị, gia liền ăn ngon rồi."

Mộ Tiêu Y lần thứ hai bị vứt xuống sàng, trước mắt một thân thể xấu xí đè ép qua đây, nàng trốn không thoát, không thể làm gì khác hơn là không ngừng mà lui trong góc phòng, trong miệng không ngừng mà cầu xin tha thứ.

Có một tay đưa tới hông của nàng, bắt đầu dùng sức kéo vạt áo của nàng: "Còn xấu hổ, gia thích, ha ha!"

"Chớ… Ngươi thả ta đi, cầu van ngươi."

"Thả? Bao nhiêu người cầu còn không được, ngươi lẽ nào muốn chẻ củi cả đời? Còn không mau qua đây!"

Chỉ nghe tê một tiếng, y phục của Mộ Tiêu Y bị xé rách, lộ ra một mảnh da thịt trắng. Nàng liều mạng che, thế nhưng che bên này lại lộ ra bên kia, duy chỉ có ánh mắt của nam nhân trước mắt cũng càng ngày càng thẳng. Hắn lại mạnh nhào về trước một cái, tay liền hướng trước ngực nàng chộp tới…

Phịch một tiếng, cửa bị người đạp ra, nam nhân rống giận quay đầu lại: "Ai? Ai dám phá hư chuyện tốt của lão tử?"

Vừa mới dứt lời, hắn liền. Một danh nam tử anh tuấn đứng ở cửa, lúc này mắt hàm chán ghét, tựa hồ chuyện trước mắt nhìn thấy vũ nhục ánh mắt của hắn.

Mộ Tiêu Y sửng sốt một chút, nước mắt tràn mi. Nàng cũng không biết khí lực từ nơi nào tới, đem nam nhân phi lễ nàng đẩy ra, chạy ra cửa, chui vào trong lòng người kia.

"Điện hạ… Điện hạ cứu ta…"

Đàm Gia Dật cười cười, nháy mắt với thủ hạ của mình, lập tức có một người đi ra, đem một túi tiền ném xuống đất.

"Người này, điện hạ mua!"

Mộ Tiêu Y vốn nên là lấy thân phận tội thần chi nữ tiến cung, sung tác cung nữ, thế nhưng trong cung nhân thủ đã đủ, cũng không cần thêm người, cho nên nàng đã bị bán mất. Nguyên bản nàng cho là mình xong, thế nhưng Đàm Gia Dật xuất hiện, còn cứu nàng.

"Ngươi cùng bổn vương về nhà thôi." Đàm Gia Dật nói.

Mộ Tiêu Y đỏ mặt, liên tục gật đầu. Cùng Đàm Gia Dật về nhà, nàng nằm mộng cũng muốn mộng thấy cái này, không nghĩ tới hôm nay lại thực hiện được, tuy rằng nàng đã là thân phận tỳ nữ…

Trong hoàng cung, Đàm Diệu Thành đối với Nam Minh Lãng vưu kì nhiệt tình, phân phó ngự trù phòng chuẩn bị một bàn rượu và thức ăn, hắn muốn đích thân chiêu đãi Đông Sóc thái tử, Đàm Hạo Uyên cũng bị lưu lại.

Yến thượng, Nam Minh Lãng lần thứ hai nhắc tới chuyện hòa thân.

"Phụ hoàng phái ta qua đây, chủ yếu vì hai chuyện. Chuyện thứ nhất, để ta đại biểu Đông Sóc tham gia quốc yến Bắc Vọng. Chuyện thứ hai, tắc mệnh ta đem liên nhân chi sự lạc thực. Hoàng thượng, chuyện thứ nhất còn chưa tới thời gian, không biết chuyện thứ hai ngươi thấy thế nào?"

Đàm Diệu Thành tâm tình sung sướng cười ha ha: "Minh Châu công chúa lanh lợi như vậy, trẫm thích vô cùng! Trẫm thật hy vọng nàng hiện tại là có thể qua cửa, trẫm có thêm một nhi tức phụ tốt."

Nam Minh Lãng cười theo, nói rằng: "Không biết hoàng thượng hướng vào vị hoàng tử tử?"

"Cái này..." Đàm Diệu Thành lộ ra thần sắc do dự, tựa hồ chuyện này rất khó làm.

Nam Minh Lãng thầm mắng một tiếng cáo già, mở miệng nói: "Kỳ thực trong lòng của Minh Châu sớm có người."

"Nga? Là ai?"

Nam Minh Lãng nhìn Đàm Hạo Uyên một mắt: "Minh Châu từ khi gặp qua Lân vương, liền đặt hắn ở trong lòng. Phụ hoàng cùng ta cũng đều cảm thấy, Lân vương cùng Minh Châu chính là lang tài nữ mão, trời sinh một đôi."

Đáy mắt Đàm Diệu Thành lộ ra tiếu ý, hắn ha ha cười hai tiếng: "Lão thất lão thất đã có hôn ước rồi."

"Nghe nói cô nương kia bệnh nặng, sợ là không chịu nổi đảm nhiệm này, đường đường Lân vương gia, há có thể thú một nữ tử có bệnh vi Vương phi? Hoàng thượng, vì hoàng tộc Bắc Vọng, việc này cũng không thể qua loa. Nơi này là một phong phụ hoàng tự viết, thỉnh hoàng thượng xem qua."

Nam Minh Lãng nói xong, đem một phong thư ra. Phong thư giăng đầy kim văn phiền phức, vừa nhìn đã biết không phải là thư thông thường.

Đàm Diệu Thành mở ra đọc, thông thiên khách khí, nói qua nói lại chủ đề chỉ có một —— để Nam Minh Châu gả cho người nàng muốn gả, đủ để thấy rõ Đông Sóc hoàng đế sủng ái Minh Châu công chúa.

Đàm Diệu Thành đặt thư xuống, nói: "Lời của Nam thái tử cũng có đạo lý..."

"Phụ hoàng!" Đàm Hạo Uyên đứng dậy, "Hôn sự của nhi thần là phụ hoàng ban cho, quân vô hí ngôn, thánh chỉ vẫn còn, hôn ước nhất định phải thực hiện, không được thay đổi!"

"Làm càn!" Đàm Diệu Thành nổi giận, "Trẫm còn phải dùng tới ngươi chỉ điểm?"

"Phụ hoàng bớt giận, cùng Đông Sóc liên nhân là chuyện tốt, thế nhưng chọn người quyết không thể là ta."

Đàm Diệu Thành bộ mặt tức giận, Đàm Hạo Uyên không kiêu ngạo không siểm nịnh, lúc này Nam Minh Lãng lại lên tiếng.

"Lân vương tình thâm ý nặng, đây vốn không gì đáng trách. Thế nhưng liên nhân liên quan đến tình nghị của hai nước chúng ta, Đông Sóc là phi thường coi trọng, nói vậy Bắc Vọng cũng là như vậy chứ?"

Đàm Diệu Thành gật đầu biểu thị tán thành, Nam thái tử nói tiếp: "Phụ hoàng đem hòn ngọc quý trên tay gả xa, tổng muốn vì nàng chọn một người vừa ý, vừa lúc Lân vương cũng trống một nhâm Vương phi…"

"Bổn vương đã có hôn ước!" Đàm Hạo Uyên lần thứ hai cường điệu.

"Vương gia, người nào không biết nàng đã bệnh thời kỳ cuối? Nếu như Vương gia lo ngại mặt mũi, không dám quyết đoán, không bằng như vậy đi, cách quốc yến còn có một chút thời gian, nàng nếu có thể hảo hảo mà xuất hiện ở trên quốc yến, Đông Sóc liền không đề cập việc này nữa, tiếp thu những người khác. Nếu như không thể, thỉnh Vương gia cố cập đến giao tình hai nước một chút, chớ để một nữ tử vô vọng mà tiếp tục lãng phí thời gian."

Đàm Hạo Uyên chợt quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng phảng phất mũi tên nhọn xuyên lòng người, thẳng tắp nhìn chằm chằm Nam Minh Lãng.

Hắn một ngụm một vô vọng, thực tại nghe chói tai, nếu không phải là bởi vì quan hệ đến giao hảo cùng Đông Sóc, Đàm Hạo Uyên nhất định phải đem người nói lời này đá đến bắc không tìm được.

Đàm Diệu Thành thấy bầu không khí sai, vội vã mở miệng: "Nam thái tử nói có lý, Hạo Uyên, ngươi không thể cố tình gây sự, việc này cứ quyết định như vậy! Nếu như ngay cả Nếu như ngay cả chuyện đơn giản như vậy đều làm không được, trẫm cũng không thừa nhận nhi tức này rồi."

"Phụ hoàng!"

Đàm Diệu Thành hướng hắn khoát tay áo: "Ý Trẫm đã quyết, không cần nhiều lời nữa. Ngươi đi đi, trẫm muốn đơn độc cùng Nam thái tử ôn chuyện."

Đây là muốn đuổi người, Đàm Diệu Thành đã có biểu hiện bất mãn với Đàm Hạo Uyên. Trong ánh mắt đắc ý của Nam Minh Lãng, Đàm Hạo Uyên ly khai hoàng cung, đem thanh âm nói đùa của Đàm Diệu Thành cùng Nam Minh Lãng ném sau đầu.

Muốn cho Mộ Tiêu Thư hoàn hảo không tổn hao gì xuất hiện ở quốc yến, đây vốn là một yêu cầu đơn giản, nhưng bây giờ…

Trở lại Lân vương phủ, Đàm Hạo Uyên tâm sự nặng nề đi gặp Mộ Tiêu Thư. Nàng chính từ từ nhắm hai mắt ngủ, nhìn qua cùng lúc hắn ly khai không có gì lưỡng dạng.

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên dừng lại trên mặt mũi tái nhợt gần như trong suốt của nàng, âm thầm thở dài một hơi. Lúc này, Mộ Tiêu Thư lại đột nhiên mở mắt ra, hàm chứa tiếu ý nhìn về phía Đàm Hạo Uyên.

“Ngươi có tâm sự a?” Nàng nói. Tuy là vấn, cũng giọng khẳng định.

Đàm Hạo Uyên dựa vào đầu giường ngồi xuống, thấy Mộ Tiêu Thư giùng giằng muốn đứng lên, liền quát lớn để nàng chớ lộn xộn.

“Cả ngày nằm, hoảng nghẹn.”

Mộ Tiêu Thư oán trách, như trước muốn đứng lên. Đàm Hạo Uyên không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đở nàng lên, để cho nàng tựa ở trên người của mình.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Không có việc gì.”

Hôm nay lúc nói chuyện khí của Mộ Tiêu Thư chẳng phải đủ, cùng hình dạng sức sống tràn ngập của nàng trước đây đơn giản là hai người, Đàm Hạo Uyên càng phát giác đau lòng. Chuyện phiền lòng này, vẫn là không nên nói cho nàng biết đi.

Mộ Tiêu Thư dựa vào trong ngực của Đàm Hạo Uyên, bất thình lình vấn: “Hoàng thượng cho ngươi thú Nam Minh Châu?”

Dứt lời, thân thể của Đàm Hạo Uyên chính là cứng đờ.

“Xem, bị ta đoán trúng. Ngươi chút chuyện này, mơ tưởng gạt ta.”

Đàm Hạo Uyên thở dài: “Làm sao nàng biết?”

“Ngươi đi nghênh đón Đông Sóc thái tử, trở về thì có tâm sự, ta đoán liền cùng liên nhân hữu quan. Bọn họ nói như thế nào?”

Đàm Hạo Uyên đem chuyện phát sinh nhất nhất nói cho Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư trầm ngâm một lát, hỏi: “Ngươi nghĩ như thế nào?”

Đàm Hạo Uyên nắm ở bả vai của nàng, nói rằng: “Dù cho nàng cả đời nằm ở trên giường không dậy nỗi, bổn vương cũng sẽ thú nàng, chiếu cố nàng. Việc này bổn vương sẽ đi xử lý, nàng an tâm dưỡng bệnh, vốn có cũng cùng nàng không quan hệ…”

Chính hắn rước lấy chuyện, hắn liền sẽ giải quyết, tổng có biện pháp.

Mộ Tiêu Thư nghe xong, viền mắt có chút ướt. Đừng nói ở thời điểm này, chính là quá khứ, trong tình lữ có nhất phương bệnh nặng, bên kia đều ít có kiên trì. Nàng không cảm thấy Đàm Hạo Uyên hôm nay cho nàng hết thảy đều hết thảy đều là chuyện đương nhiên, nàng hiểu tốt xấu.

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu, ngẩng đầu nhìn Đàm Hạo Uyên, một tay xoa mặt của hắn: "Ngươi cũng nói như vậy, ta đây cũng phải cố gắng một chút, quốc yến phải không? Ta đương nhiên phải xuất tịch."

Đàm Hạo Uyên cau mày, lấy thân thể bây giờ của Mộ Tiêu Thư, trừ phi y theo Tống Tử Nho nói đến Đông Sóc, tìm người tài ba cứu trị, nếu không...nên đến bây giờ còn chưa khởi hành, là bởi vì thân thể nàng thực sự quá hư, không thích hợp xuất môn. Mộ Tiêu Thư nói biện pháp, lại là như thế nào?

126. Chương 126: Tâm Chiếu Bất Tuyên

Editor: Luna Huang

"Suỵt —— đừng hỏi, nói chung ta có biện pháp là được. Để cho bọn họ thay ta chuẩn bị xiêm y cho tốt, đến lúc đó ta muốn ăn mặc thật xinh đẹp."

Mộ Tiêu Thư tự nhận không phải là người vô tư, chỉ cần Đàm Hạo Uyên còn cần nàng một ngày, nàng cũng sẽ không chơi xiếc ly khai làm cho hắn hạnh phúc. Trừ phi nàng chết, có lẽ chính nàng buông tay, bằng không, ai cũng đừng nghĩ cướp đi người của nàng!

Lúc này ở trong hoàng cung, Đàm Diệu Thành chiêu đãi Nam Minh Lãng đã đến vĩ thanh, Nam Minh Lãng từ biệt hoàng đế, xuất cung đến trạch của sứ giả để ở.

Tây Hách thái tử Úy Trì Liên Đào đến, phủ đệ chuyên dụng của sứ giả liền chỉnh sửa xong, Nam Minh Châu ở tại trong cung, vốn có cũng là ngộ biến tùng quyền, lúc này liền cùng hắn một đạo dọn vào phủ trạch này, đều tự chiếm một tòa đại viện mà ở.

Biết được Nam Minh Lãng muốn đi qua, Nam Minh Châu một bên trang điểm, một bên sung sướng ngâm tiểu khúc.

Tỳ nữ của nàng liền kỳ quái vấn: "Công chúa nhớ thái tử như vậy, nô tỳ còn là lần đầu tiên thấy."

"Ngươi biết cái gì? Bổn công chúa không phải cao hứng gặp hắn, mà là cao hứng hắn mang tin tức tốt tới!"

Nam Minh Châu đứng lên, tại chỗ vòng vo một cái vòng, sau đó nhìn về phía tỳ nữ của mình. Thấy nàng gật đầu, lúc này mới hài lòng.

Không lâu sau, Nam Minh Lãng đến, vừa có người thông truyền xong, hắn liền xông vào. Mặt của Nam Minh Châu lập tức trầm xuống, tức giận nói: "Minh Lãng, ngươi vẫn là không quy củ như vậy!"

Nam Minh Lãng bật cười một tiếng, hoàn toàn mất hết ôn hòa trước mặt người khác, trong nháy mắt dĩ nhiên đổi lại da mặt không tốt.

"Bổn thái tử đây không phải là lo lắng cho ngươi sao? Muốn gả đến sắp điên rồi, một mực chờ tin tức của bổn thái tử đi? Còn rời nhà trốn đi, ngươi khẩn cấp như vậy? Mặt của Đông Sóc đều bị ngươi làm mất hết!"

Sắc mặt của Nam Minh Châu thay đổi mấy lần, cuối cùng vẫn là nở nụ cười.

"Nam Minh Lãng, ngươi tức giận có thể làm gì bổn công chúa? Ý chỉ của phụ hoàng ngươi đều làm xong? Nói mau nha!"

Giữa hai huynh muội bọn họ, cho tới bây giờ không còn hòa hòa khí khí. Lúc nhỏ tranh sủng của phụ hoàng, lớn càng đây đó càng không hợp nhau. Thậm chí có một lần, Đông Sóc hoàng đế đến thái tử vị cũng muốn thay đổi người, toát ra một ý niệm phong Nam Minh Châu vi hoàng thái nữ trong đầu. Nam Minh Lãng xem ra, đây quả thực sai lầm!

Lời tuy như vậy, Nam Minh Châu gả xa, Nam Minh Lãng là rất tán thành. Chỉ cần nàng rời Đông Sóc thật xa, dù cho hợp ý của nàng, thì tính sao?

Nam Minh Lãng tức giận nói: "Chỉ cần Mộ Tiêu Thư vô pháp lên sân khấu trong quốc yến, cuộc sống an nhàn của ngươi đã tới rồi."

Nam Minh Châu mặt lộ vẻ vui mừng, nói rằng: "Nàng cái dáng vẻ kia, làm sao có thể tới? Tất cả thái y đều thúc thủ vô sách, nghe nói Lân vương phủ cũng không tìm được thần y trị cho nàng, đến nay nằm trên giường không dậy nổi, nga, làm dậy không nổi, bổn công chúa thắng chắc!"

Nam Minh Lãng hừ một tiếng, quay đầu đi. Trên mặt Nam Minh Châu cười nở hoa, tự mình vui vẻ vui vẻ, tưởng tượng thấy tương lai sắp tới.

Trong vương Du phủ, Đàm Gia Dật mang theo Mộ Tiêu Y vừa hồi phủ, liền nhận được một tin tức bí mật. Người nọ ở bên tai của hắn thấp giọng nói: "Liễu phi thỉnh người tiến cung một chuyến."

Du vương lập tức quay đầu nói với Mộ Tiêu Y: "Ngươi ở lại vương phủ, bổn vương đi làm ít chuyện."

Hắn xoay người muốn đi, Mộ Tiêu Y lại như bị cái gì kinh hách, kéo lại tay áo của hắn. Dưới mục quang tự tiếu phi tiếu của Đàm Gia Dật, nàng yếu yếu buông lỏng tay ra, vấn: "Vương gia lúc nào… Lúc nào trở về?"

Đàm Gia Dật cúi đầu, dùng thanh âm chỉ có hai người bọn họ nghe thấy nói: "Rất nhanh."

Dứt lời, hắn lần thứ hai lên xe ngựa, trong đầu đều là hình dạng của Mộ Tiêu Y.

Trước đây đã cảm thấy đó là một tiểu nha đầu, không nghĩ tới lúc Mộ gia gặp chuyện không may, nàng cư nhiên trở nên… Có một phen vị đạo khác, Đàm Gia Dật liếm liếm môi, cảm giác trên người có đốt đuốc lên.

Đàm Gia Dật thẳng đến tiến cung gặp Liễu phi, cả người mới khá hơn một chút.

Liễu phi quan sát hắn hai mắt, cười nói: "Vương gia diễm phúc không cạn a, bên này hoàng thượng cùng Đông Sóc thái tử thương nghị việc liên nhân hai nước, ngươi đang vì mỹ nhân bôn tẩu, đây là nhìn không hơn Đông Sóc công chúa Nam Minh Châu?"

Sắc mặt của Đàm Gia Dật lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Liễu phi trong nháy mắt thay đổi.

Liễu một một phụ nhân thâm cung, cư nhiên đối với hành tung của hắn rõ ràng như vậy, nữ nhân này… Hắn xem thường nàng a.

Đàm Gia Dật cười lạnh nói: "Nam Minh Châu? Bổn vương quả thực chướng mắt, bổn vương thích ôn nhu săn sóc, Đông Sóc công chúa vẫn là lưu cho thất đệ hưởng thụ đi thôi."

"Nếu Vương gia là muốn như vậy, thì càng phải quan tâm phát triển của sự thái rồi, bổn cung xem ra, ngươi nhốt quan tâm việc này còn không bằng quan tâm cái nha đầu kia!"

Đàm Gia Dật nghiêng nhìn mắt Liễu phi, mạnh ôm eo của nàng, mập mờ nói: "Nương nương ăn dấm rồi?"

Liễu hừ một tiếng, thân thể lắc một cái, từ trong ngực hắn tránh thoát.

"Đông Sóc thái tử Nam Minh Lãng cùng hoàng thượng ước định rồi, nếu như quốc yến bắt đầu, Mộ Tiêu Thư không thể trình diện, để Lân vương cùng Minh Châu công chúa thành hôn! Bắc Vọng không cần một Vương phi bệnh."

Đàm Gia Dật nghe xong có chút vô cùng kinh ngạc: "Như vậy, chẳng phải là vạn vô nhất thất? Nương nương hôm nay thỉnh bổn vương qua đây, có phải hay không còn chuyện khác?"

Liễu phi nhíu mày, một đôi ngọc thủ khinh xúc huyệt Thái Dương của mình: "Bổn cung luôn cảm thấy, chuyện này không giản đơn như vậy."

Đàm Gia Dật cười một tiếng, có chút không cho là đúng.

"Nương nương lo ngại, chờ nàng đánh mất danh hiệu Vương phi tương lai của Lân vương, bổn vương để nàng lĩnh giáo thủ đoạn của bổn vương một chút! Còn nữa, dù cho chuyện này xảy ra ngoài ý muốn, bổn vương cũng là có biện pháp…"

Đàm Gia Dật nhớ lại Mộ Tiêu Y, nguyên bản nàng là tiểu thư của Mộ gia, Mộ gia gặp chuyện không may, nàng là thành nô tỳ! Mà Mộ Tiêu Thư? Hiện tại nếu như không có Đàm Hạo Uyên che chở, nàng lại toán cái thứ gì? Còn không được như Mộ Tiêu Y cầu hắn…

Nghĩ như vậy, Đàm Gia Dật tâm tình càng phát tốt.

Liễu phi thấy hắn vui vẻ, cũng không muốn hất nước lạnh cho hắn, chỉ là nhắc nhở: "Bởi vì Mộ Tiêu Thư, hoàng thượng đối với Lân vương nổi lên lòng nghi ngờ, đây là một cơ hội."

"Tạ nương nương chỉ điểm."

Trong Du vương phủ, có người dẫn Mộ Tiêu Y đi tắm thay y phục, nàng rốt cục bỏ đi thân y phục nha hoàn, lần thứ hai sờ được chất liệu tốt.

Thay xong xiêm y, Mộ Tiêu Y đi tới gian ngoài, chính đánh giá, đột nhiên nghe có người gọi nàng. Mộ Tiêu Y vừa quay đầu lại, đã nhìn thấy mẫu thân Lý thị.

Lý thị lệ nóng doanh tròng, bất quá là mấy ngày, thế nhưng sinh hoạt của các nàng xảy ra biến hóa long trời lỡ đất.

"Tiêu Y…" Lý thị đánh giá nàng, "Không hổ là nữ nhi của nương, thật xinh đẹp… Mấy ngày nay ngươi chịu khổ đi? Toàn bộ trách Mộ Tiêu Thư kia! Nàng làm hại Mộ gia chúng ta cửa nát nhà tan, còn hại chết tỷ tỷ của ngươi: "Nương muốn cho nàng đền mạng! Tiêu Y, nương chỉ còn lại có ngươi, ngươi phải nghe lời, hảo hảo hầu hạ Du vương… Sau đó cầu Du vương hỗ trợ, để hắn đi giết Mộ Tiêu Thư!"

Mộ Tiêu Y nguyên bản còn có chút kích động, thế nhưng sau khi nghe câu phía sau, nhìn lại ánh mắt của mẫu thân Lý thị, tâm dần dần lạnh xuống.

Nàng vẫn là nhớ Mộ Tiêu Chiêu, mặc dù nàng đã chết. Mộ Tiêu Chiêu chết, Lý thị lúc này mới đem hy vọng đặt ở trên người nàng.

Mộ Tiêu Y nhàn nhạt lên tiếng, Lý thị vẫn còn nói thao thao bất tuyệt, thẳng đi ra bên ngoài truyền đến thanh của Đàm Gia Dật.

"Mộ cô nương an trí xong?"

"Đúng vậy, tiểu nhân chỉnh lý ngôi viện này, Vương gia người xem…"

“Ân.”

Vừa dứt lời, Mộ Tiêu Y liền cùng Đàm Gia Dật đối mặt. Lý thị vội vã tìm lý do, đi. Đàm Gia Dật cười vào phòng, đóng cửa xong, hắn trực tiếp ôm lấy Mộ Tiêu Y, đi đến giường lớn trong phòng.

Trong Lân vương phủ, vô số đồ trang sức xiêm y tinh mỹ được dời đến trước giường của Mộ Tiêu Thư, nàng tựa ở đầu giường, cực kỳ nghiêm túc chọn từng món một.

Khởi Thanh từ trong tay thị nữ tiếp nhận một kiện xiêm y, đưa tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, cho nàng xem.

“Kiện này quá cơ bản, không thích hợp mặc ở quốc yến, trường hợp như vậy, nhất định người người đều là tranh kỳ đấu diễm, kiện tiếp theo.”

Khởi Thanh buông xiêm y xuống, lại cầm một bộ khác, Mộ Tiêu Thư vẫn lắc đầu. Khởi Thanh nhịn không được hỏi: “Tiểu thư, thân thể như ngươi vậy, chẳng lẽ còn muốn xuất tịch quốc yến?”

Không phải là nàng cố ý tiết khí của Mộ Tiêu Thư, mà tình huống của nàng thực sự vô pháp lên sân khấu.

“Tiểu thư, hãy để ta đi nói cho chủ tử, chuyện này cần nghĩ biện pháp khác. Chủ tử nhất định có biện pháp, tiểu thư hà tất cứng rắn?”

Mộ Tiêu Thư cười, sắc mặt của nàng tái nhợt, lúc này cười rộ lên có loại xuệ nhược mỹ làm cho đau lòng người.

”Ta không có cứng rắn, ngươi quá coi thường ta, bất quá là một quốc yến nho nhỏ, còn cần ta cứng rắn?

“Thế nhưng…” Khởi Thanh nghi ngờ nhìn Mộ Tiêu Thư, thế nào cũng không hiểu nàng muốn tham gia thế nào. Đến xuống giường đi một bước cũng không thể, nàng chẳng lẽ muốn nằm đi? Vậy cũng không được a…

“Di? Cái này ngược lại không tệ…” Mộ Tiêu Thư đã nhìn bộ y phục khác.

Trong thư phòng Vương phủ, Đàm Hạo Uyên cùng Cố Viễn đang nói chuyện này.

“Chủ tử chẳng lẽ thực sự muốn thú Minh Châu công chúa?” Cố Viễn có điểm đau răng nói.

Hắn gặp qua Minh Châu công chúa, nếu như mời một pho tượng thần như vậy đến vương phủ, chỉ sợ cũng không có ngày lành qua. Còn nữa, hắn rõ ràng tâm tư của Đàm Hạo Uyên hơn, hắn đối với Nam Minh Châu, không có chút nghĩ cách nào.

Đàm Hạo Uyên cũng không ngẩng đầu lên nói: "Nàng có thể sử dụng thân thể của Tiêu Thư làm văn, lẽ nào bổn vương không thể?"

"Ý của chủ tử là?" Cố Viễn vừa hỏi xong, đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ, "Chủ tử ít ngày trước ta đi chuẩn bị độc dược, còn phải hiệu quả kéo dài…"

Đàm Hạo Uyên để bút xuống, bên môi lộ ra vị đạo tàn khốc.

"Lần trước, nàng làm ầm ĩ ở vương phủ nhiều chuyện như vậy, bổn vương giáo huấn còn chưa có cho nàng!"

Khóe miệng của Cố Viễn co quắp, đối với lời của Đàm Hạo Uyên không cho là đúng. Dù cho không có chuyện này, hiện tại đang bị Nam Minh Châu bức thú, Lân vương Đàm Hạo Uyên sẽ ngồi chờ chết sao?

Cố Viễn nhất thời cảm giác nghĩ cách trước của mình quá ngây thơ rồi, vị này chính là Lân vương tiếng tăm lừng lẫy của Bắc Vọng, hắn dũng cảm chính diện nghênh địch, thế nhưng hắn cũng không cụ sử dụng ám chiêu! Càng miễn bàn là ở tình huống người khác tiên âm hắn.

"Chủ tử có hay không phân phó Cố Triêu? Thảo nào… Ta nói hắn gần đây thế nào không thấy người…" Cố Viễn lẩm bẩm, lại nói, "Vậy chỗ nhị tiểu thư không cần lao lực như vậy rồi, không bằng trực tiếp nói cho nàng biết, để cho nàng an tâm."

Đàm Hạo Uyên lại không sao cả thiêu thiêu mi: "Ngươi cho là nàng không biết?"

"Cái gì?"

"Bổn vương mặc dù chưa nói cho nàng biết, nhưng phỏng chừng nàng cũng đoán được bổn vương sẽ có hành động. Như đã nói qua, nàng nếu có biện pháp, bổn vương cũng sẽ tin nàng, chỉ cần đừng quá mệt, nàng bận chút cũng tốt. Nhìn nữ nhân của mình vì mình làm nhiều chuyện như vậy, loại cảm giác này cũng thật không tệ. Đương nhiên, ngươi chắc là sẽ không hiểu."

127. Chương 127: Ba Lần Ám Toán

Editor: Luna Huang

Cố Viễn cảm giác mình đơn giản là tự mình chuốc lấy cực khổ, hắn hà tất quan tâm chuyện của hai vị này? Hai người này không thành thân, trên đời này quả thực không ai có thể trị bọn họ!

(Luna: Ta cũng hiểu không nỗi câu này:D)

Nhìn hình dáng khiếm biển này của chủ tử nhà hắn, hắn rõ ràng là đang khoe khoang a? Bản thân lúc rảnh rỗi thay hai người bọn họ quan tâm, còn không bằng suy nghĩ chuyện thú thê nhiều một chút.

Cầm nguyệt ngân của hộ vệ, nắm lòng của nguyệt lão, tội gì?

Hơn nữa, chính hắn còn độc thân…

Muốn nhanh chóng thú tức phụ trong lòng, Cố Viễn bắt đầu nhiều lần lộ diện trước mặt Khởi Thanh. Nhưng Khởi Thanh một mực chiếu cố Mộ Tiêu Thư, hắn tìm không được cơ hội a! Khó có được có cơ hội, còn bị đối phương ghét bỏ, bị ném bạch nhãn, Cố Viễn thật là có khổ cũng nói không nên lời.

Thời gian nhoáng lên liền qua, đến quốc yến mọi người chú mục.

Trong cung truyền ra thánh chỉ của hoàng đế, cả nước Bắc Vọng trên dưới, vạn dân cùng vui mừng!

Ngày này, từng nhà giết lợn tể bò, đều xuất ra cái ăn tốt nhất, cần ở ngày tốt này đại khoái đóa di một phen. Đại thần trong triều tất cả đều mang theo phu nhân nhà mình, ăn mặc quan phục tề chỉnh, đều chạy đi trong cung.

Đám người theo đuổi tâm tư của mình, cũng đều sớm chuẩn bị kỹ càng, không kịp chờ đợi thời gian tốt thuộc về mình.

Nam Minh Châu ăn mặc dung quang toả sáng, cười nhạo cùng với trêu chọc "Gấp muốn gả như vậy" của Nam Minh Lãng, lên xe ngựa, đến cung.

Úy Trì Liên Đào trước khi lên đường, còn nhận một phong mật thư, nghe thủ hạ nhỏ giọng thầm thì một trận không biết nói cái gì, lúc này mới sửa sang xong vạt áo, cũng nghênh ngang tiến cung.

Đàm Gia Dật lại có tân hoan, Mộ Tiêu Y lấy Lý thị khó có thể tiếp nhận tốc độ thành người cũ, hắn ban ngày từ trong tân hoan chui ra ngoài, người nào cũng không mang theo, đơn độc tiến cung.

Đến sớm nhất chính là các vị đại thần, mỗi người đều giống như ước định xong, phẩm cấp càng cao tới càng muộn, đều không ngoại lệ. Sau đó đến chư vị lai sử cùng Đàm Gia Dật, chờ bọn hắn tề tụ nhất, hợp kế lại, phát hiện thiếu một người, Đàm Hạo Uyên còn chưa tới!

Úy Trì Liên Đào nói: "Lân vương có thêt vẫn còn ở quý phủ chiếu cố Mộ cô nương, nên trễ một chút."

Đàm Gia Dật cười mà không ngữ, Nam Minh Châu nghĩ từ hôm nay trở đi, Đàm Hạo Uyên liền là người của nàng. Mà lúc này, Đàm Hạo Uyên bị mọi người lo nghĩ vẻ mặt không nói nhìn "Mộ Tiêu Thư" Trước mặt.

Sáng sớm hôm nay, một tiểu nha hoàn vào Lân vương phủ, nói là phụng mệnh lệnh của Mộ Tiêu Thư, từ Phong Trạch ở Anh Nguyên đến.

Ai sẽ để ý một nha hoàn? Mộ Tiêu Thư lại là một bộ hình dạng đợi nàng thật lâu, cho nên nha hoàn này lập tức tịnh lĩnh tiến thất, Mộ Tiêu Thư hô mấy nha hoàn hầu hạ, đóng cửa một cái, ở bên trong không biết bận việc gì.

Chờ Đàm Hạo Uyên vừa vào cửa, hắn cùng Mộ Tiêu Thư mặt đối mặt. Không phải là Mộ Tiêu Thư hư nhược tái nhợt kia, mà là một Mộ Tiêu Thư khỏe mạnh tràn ngập sức sống.

Đàm Hạo Uyên sửng sốt một chút, nhất thời không có phản ứng.

Chỉ là qua một đêm, Mộ Tiêu Thư thế nào thì có chuyển lớn như vậy? Nàng dùng cách gì? Chính muốn mở miệng hỏi, đột nhiên nghe thấy được một tiếng cười.

Đàm Hạo Uyên nhìn lại phương hướng sàng, lại phát hiện nàng vẫn là nằm ở sàng, mà trước mặt hắn lại là xác xác thật thật cùng nàng lớn lên giống nhau như đúc.

Đàm Hạo Uyên cau mày, đưa tay bắt Mộ Tiêu Thư khỏe mạnh, để hắn hết ý là, không có mặt nà, hắn sờ không tới.

"Không nên hỏi ta là chuyện gì xảy ra nga." Mộ Tiêu Thư nói, "Ngươi liền mang theo nó đi tham gia quốc yến đi, xem ai còn có lời."

Coi như là kiến thức rộng rãi, Đàm Hạo Uyên lúc này cũng trầm mặc. Không lâu sau, mã xa của Đàm Hạo Uyên cùng "Mộ Tiêu Thư" đến cửa hoàng cung.

Trong Lân vương phủ, hai mắt Mộ Tiêu Thư nhắm nghiền.

Đám người Nam Minh Lãng đợi một hồi, mắt thấy quốc yến sắp chính thức bắt đầu, mà Đàm Hạo Uyên lại còn chưa có xuất hiện, không khỏi bất mãn.

"Lân vương chẳng lẽ không dự định tới tham gia quốc yến? Hay là nói, hắn muốn chờ Bắc Vọng hoàng đế đến ngồi vào vị trí?"

"Thái tử ca ca!" Nam Minh Châu trừng hắn một mắt, "Có thể có việc trì hoãn, ngươi làm gì nói khoa trương như vậy."

"Hừ, bát tự còn chưa phối, trước hết giữ gìn chút."

Thái độ của Nam Minh Châu đỏ mặt khác thường, không tiếp Nam Minh Lãng.

"Tới rồi." Úy Trì Liên Đào đột nhiên nói rằng, trong mắt lóe lên một tia vô cùng kinh ngạc.

Mọi người đều quay đầu nhìn lại, thái giám đề cao tiếng nói lanh lảnh hảm: "Lân vương đến —— Mộ nhị tiểu thư đến ——"

Đàm Hạo Uyên một thân ống tay áo rộng mặc bào, phong độ nhanh nhẹn mà đến. Bên người của hắn còn lại là một vị cô nương tiếu lệ, nét mặt tiếu ý dịu dàng, trong con ngươi đầy nước, không phải là Mộ Tiêu Thư thì là ai?

Trong lúc nhất thời, tất cả thanh âm đều biến mất, tất cả mọi người nhìn về phía hai người Đàm Hạo Uyên, cuối đưa mắt như ngừng lại trên người của Mộ Tiêu Thư.

Kinh hãi nhất không phải Nam Minh Châu mạc chúc, nàng xoa xoa hai mắt của mình, hoài nghi mình nhìn lầm rồi, thế nhưng đó chính là Mộ Tiêu Thư, không hề nghi ngờ.

Nàng nụ cười kia, cử chỉ kia, không có chỗ nào mà không phải là hình dạng Nam Minh Châu ghét! Chính là nàng, không có sai! Nhưng chính vì vậy, đây mới là sai lớn nhất.

Nhiều thái y xuất thủ như vậy đều cứu không được, hiện tại làm sao sẽ hảo đoan đoan xuất hiện ở nơi này? Nhìn dung diện của nàng, đúng là dung quang toả sáng, không có chút bệnh trạng nào, đây không bình thường!

Làm trò trước của Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên, các thái y cũng không dám đem lời trực tiếp nói, thế nhưngở sau lưng, bọn họ cũng nói không ít.

Bọn họ đều nói, Mộ Tiêu Thư không được, nàng sống không được vài ngày. Dùng dược tốt hơn, có thể kéo một chút, nhưng là không hơn, đại La thần tiên đều cứu không được.

Những lời này, Nam Minh Châu cũng nghe không có ít.

Nhưng là bây giờ, người đứng ở bên người Đàm Hạo Uyên, cùng hắn nói cười, là ai?

Nam Minh Châu một bước xa xông lên phía trước, một tay chộp tới mặt của Mộ Tiêu Thư!

Nàng giữ lại móng tay dài, thoa đan khấu ánh sáng diễm lệ, lúc này tay nguyên bản xinh đẹp lại hóa thành huyết móng!

Người chung quanh sắc mặt đều là biến đổi, đón chuyển thành thần tình xem kịch vui, nhất là Úy Trì Liên

Đào. Hai tay hắn khoanh lại, khóe miệng câu dẫn ra, trong mắt hăng hái bừng bừng.

Đàm Hạo Uyên diện vô biểu tình, đang muốn xuất thủ, Mộ Tiêu Thư lại đi phía trước một bước, trực tiếp nghênh phương hướng hai móng!

Cổ tay của nàng linh xảo vừa chuyển, tinh tế lập tức giữ lại cổ tay của Nam Minh Châu, cố sức nhất toản, hóa giải lực đạo bắt người của nàng.

Mộ Tiêu Thư câu thần mà cười: "Minh Châu công chúa, tầm quan trọng của gương mặt nữ tử không cần ta nhiều lời, công chúa vừa thấy mặt đã muốn bắt người? Nếu không phải nơi này là hoàng cung, chúng ta tham gia quốc yến, ta còn tưởng rằng là gặp được bát phụ!"

Nam Minh Châu đi lên trừng, cắn răng nghiến lợi nói: "Ngươi không phải là Mộ Tiêu Thư!"

Nàng đang nói, tay kia đột nhiên rút bội kiếm ra, đâm trên mặt của Mộ Tiêu Thư.

Thanh kiếm này chỉ là vờ trang sức, lưỡi dao không có khai, là độn, nhưng dù cho như vậy, bộ mặt yếu ớt trúng đâm một cái như thế, cũng là bị thương!

Lúc này, người xung quang xem trò vui rốt cục có phản ứng phản ứng.

Đàm Gia Dật sợ run một cái chớp mắt, trái lại cười, chờ xem chê cười của Mộ Tiêu Thư.

Nam Minh Lãng thu hồi dáng tươi cười nhất quán, sắc mặt có điểm khó coi, âm thầm trách cứ hành vi lỗ mãng của Nam Minh Châu. Nơi này là Bắc Vọng, cũng không phải Đông Sóc, nàng hồ đồ như vậy sợ là dễ sai lầm.

Song chưởng của Úy Trì Liên Đào để xuống, thân thể khẽ động, tựa hồ muốn tiến lên ngăn cản, nhưng khi nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, động tác của hắn dừng lại, còn lộ ra biểu tình như có điều suy nghĩ.

Kiếm của Nam Minh Châu vừa xuất thủ, đã bị Đàm Hạo Uyên bắt được.

"Buông ra! Bổn công chúa muốn nhìn nàng là yêu ma quỷ quái gì!" Há mồm há mồm, nói xong mới phát hiện người nọ là Đàm Hạo Uyên, khí thế của nàng không khỏi yếu đi vài phần.

Đàm Hạo Uyên cười lạnh một chút, vấn: "Yêu ma quỷ quái? Vương phi chưa qua cửa của Bổn vương, thế nào là yêu ma quỷ quái được?"

Hắn mạnh đem kiếm đoạt lại, phủi ném vào một bên, nói với Nam Minh Lãng: "Nam thái tử, công chúa quý quốc chính là như vậy người của bổn vương chính là đối đãi như vậy, thái tử có đúng hay không nên

quản? Ở quốc yến động đao binh, dù cho chưa khai nhận, cũng không thể nào nói nổi!"

Nam Minh Lãng hung hăng trừng Nam Minh Châu Nam Minh Châu, ý trách cứ phi thường rõ ràng.

"Minh Châu, còn không nhận lỗi với Lân vương?"

Nam Minh Châu sửng sốt, sau đó phiết mở đầu, chu mỏ nói rằng: "Dựa vào cái gì để ta nhận lỗi? Nữ nhân này tuyệt đối là giả mạo, trừ phi để ta tra rõ, bằng không ta tuyệt không nhận lỗi!"

"Minh Châu!" Nam Minh Lãng quát dẹp đường, "Là ngươi vô lễ trước, còn không nhận sai? Đừng quên sứ mệnh của chúng ta tới Bắc Vọng."

Sứ mệnh? Nam Minh Châu ngẩn ra, liếc nhìn Đàm Hạo Uyên. Đúng vậy, nàng tới nơi này là có mục đích, chính là vì gả cho Đàm Hạo Uyên a. Nhưng là bây giờ, nàng lại cùng Đàm Hạo Uyên nháo mâu thuẫn, đây không phải là lẫn lộn đầu đuôi sao?

Nam Minh Châu mặc dù có chút không cam lòng, thế nhưng đảo mắt đã nghĩ thông suốt các đốt ngón tay trong đó, nói với Đàm Hạo Uyên: "Xin lỗi."

"Lời xin lỗi của ngươi sai đối tượng rồi." Đàm Hạo Uyên quay đầu nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, dùng đỡ nàng, để cho nàng đi về phía trước một bước, "Tiêu Thư mới là đối tượng ngươi nên xin lỗi."

Một đôi mắt của Nam Minh Châu nhìn chằm chằm tay của Đàm Hạo Uyên, hắn cứ như vậy nhẹ nhàng khoát lên trên lưng của Mộ Tiêu Thư, hình như rất sợ nàng sẽ ngã sấp xuống một dạng. Trong lòng Nam Minh Châu một trận khó chịu, cho là mình lập tức là có thể gả cho hắn, ai biết... Người đáng chết vẫn chưa có chết!

Nàng đi về phía trước một bước, cúi đầu với Mộ Tiêu Thư, nhỏ giọng nói: "Xin...lỗi!"

Từ "lỗi" kia mới vừa từ trong miệng nàng nói ra, tay của nàng đã đến mặt của Mộ Tiêu Thư, hung hăng kéo xuống!

Thấy một màn này, tất cả mọi người là sắc thay đổi, vưu kì Nam Minh Lãng vi hảo, Mộ Tiêu Thư lắc đầu một cái, tránh thoát một trảo này, nàng giơ chân lên, quay cái bụng của Nam Minh Châu hung hăng đá một cái!

Bụng mềm mại đã trúng một đá nặng, Nam Minh Châu nhất thời đau đến gào khóc kêu lên, đặt mông ngồi trên mặt đất, đau đến bưng kín bụng của mình.

Mộ Tiêu Thư sờ gò má mình một cái, thản nhiên cười: "Chỉ biết ngươi bất an hảo tâm, bổn cô nương vẫn phòng bị."

Ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo, nói chính là Nam Minh Châu.

Lúc này Đàm Gia Dật đứng dậy, nói với Mộ Tiêu Thư: "Nếu có thể né tránh, cần gì phải thương người nặng như vậy?" Hắn vừa nói, một bên để cung nữ đỡ Nam Minh Châu lên.

Nam Minh Lãng thấy thế, vội vã tiếp lời nói: "Mộ cô nương, Minh Châu tuy rằng sai, nhưng một cước này của ngươi cũng quá độc ác!"

Mộ Tiêu Thư ngẹo đầu, nhất phó cười nói bất dĩ vi nhiên, cười nói: "Chuẩn nàng ám toán ta. Không cho phép ta đáp lễ nàng? Nàng ám toán ta tròn ba lần, ta đạp nàng một cước, đây là nhẹ."

128. Chương 128: Khó Phân Thật Giả

Editor: Luna Huang

Nam Minh Lãng không lời nào để nói, dù sao cũng là Nam Minh Châu ra tay trước, hơn nữa Mộ Tiêu Thư nói không sai, tròn ba lần! Nàng không phải là tự tìm sao? Coi như là Nam Minh Lãng, cũng nghĩ như vậy, nhưng đây là muội muội của hắn, hắn thế nào cũng phải thay nàng suy nghĩ.

Cung nữ lấy tay khăn lau máu ở khóe miệng của Nam Minh Châu, nhìn vết máu trên khăn, Nam Minh Châu càng hận hơn, hung hăng trừng mắt Mộ Tiêu Thư, hận không thể đem nàng lột da rút gân.

Lúc này, thanh âm của thái giám lanh lảnh phá vỡ mạch nước ngầm bắt đầu khởi động giữa mọi người: "Hoàng thượng giá lâm —— hoàng hậu nương nương giá lâm —— Liễu phi nương nương đến ——"

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người bái nằm ở trên đất, ngoại trừ lai sứ của Đông Sóc cùng Tây Hách ra. Nhưng những người đứng như bọn hắn càng không thoải mái, bởi vì Đàm Diệu Thành mặc trên người, chính là long bào Mộ Tiêu Thư chế!

Mắt thường có thể thấy được mồ hôi lạnh từ trên trán của bọn họ trào ra, Nam Minh Lãng là lần đầu tiên thấy, hiệu quả càng rõ ràng hơn, suýt tý nữa bào trụ không được quỳ xuống. Mồ hôi hột làm ướt mặt của hắn, nhìn qua như mới vớt từ trong hồ nước ra một dạng.

Nam Minh Châu đã trúng chiêu của Mộ Tiêu Thư, thân thể cùng tinh thần đều có điểm hư, lúc này chợt nhìn thấy một con cự long. Một tiếng trống vang lên quỳ xuống.

Theo một tiếng hưởng này, mọi ánh mắt mọi ánh mắt nhìn về phía nàng. Loại này cảm giác đứng ngồi không yên trái lại giúp Nam Minh Châu, để cho nàng đúng lúc tỉnh ngộ lại, vội vã đứng lên.

"Hì hì ——" Có người cười, "Tỷ tỷ ngươi xem, Minh Châu công chúa hành lễ lớn như vậy, đây coi như là trước thời gian lạy phụ mẫu sao?"

Nam Minh Châu nhất thời mặt đỏ tới mang tai, cái quỳ này của nàng, còn không phải vứt sạch mặt của Đông Sóc sao? Nam Minh Lãng đã ném cho nàng một cảnh cáo thật to.

"Ha ha ha, Minh Châu công chúa là sắp gả tới Bắc Vọng, cái quỳ này trẫm coi như là hưởng thụ trước thời gian."

Đàm Diệu Thành tâm tình thật tốt, ngồi xuống chỗ ngồi. Hắn một tả một hữu, theo thứ tự là hoàng hậu cùng Liễu phi, cũng đều tự an vị.

"Đều bình thân đi."

Theo một tiếng mệnh lệnh này, người ở chỗ này đều đứng dậy, nhưng tất cả đều cúi thấp đầu, không dám nhìn tới hoàng đế.

Chân long chi oai, làm sao bọn hắn có can đảm nhìn thẳng? Đàm Diệu Thành đối với hiệu quả này phi thường hài lòng. Không hổ là lung tú, thụ tôn sùng như vậy, không phải là không có đạo lý. Đáng tiếc từ nay về sau thất truyền, long bào này khoảng chừng chính là một kiện tác phẩm cuối cùng rồi.

Đàm Diệu Thành nghĩ như vậy, đường nhìn theo thói quen đảo qua bên người Đàm Hạo Uyên, nhất thời chính là cả kinh.

Hắn thấy được Mộ Tiêu Thư!

Liễu phi thấy biểu tình của Đàm Diệu Thành, liền theo tầm mắt của hắn nhìn lại, cũng là lại càng hoảng sợ. Lúc này trong đầu của nàng chỉ có một nghĩ cách: Người nọ là từ trong quan tài nhảy ra sao?

"Mộ Tiêu Thư?" Đàm Diệu Thành kêu, "Thân thể của ngươi…"

Mộ Tiêu Thư cao giọng đáp: "Thân thể của thần nữ đã tốt, tạ ơn hoàng thượng quan tâm."

Đàm Diệu Thành được câu trả lời này, nửa ngày nói không ra lời. Mộ Tiêu Thư cư nhiên khỏe rồi, vậy Nam Minh Châu…. Hắn liếc một cái phương hướng của Nam Minh Châu cùng Nam Minh Lãng, Đông Sóc thái tử cùng công chúa vẫn còn thụ ảnh hưởng của long bào, nhìn qua hình dạng rất cực khổ.

Xem ra chuyện liên nhân giữa hai nước, cần bàn bạc kỹ hơn, dù sao cũng là hắn tự mình ban hôn, hôm nay Mộ Tiêu Thư lại hảo đoan đoan đứng ở chỗ này, làm sao đơn giản đổi ý?

"Khỏe là tốt rồi..." Đàm Diệu Thành một bên nghi hoặc Mộ Tiêu Thư là thế nào cải tử hồi sinh, một bên thuận miệng nói rằng.

"Hoàng thượng, ta có một điều thỉnh cầu." Nam Minh Châu đột nhiên đứng dậy, "Đông Sóc có bí phương phương diện điều dưỡng thân thể, Mộ cô nương trước bệnh thành như vậy, nói vậy trên thân thể tổn thương thật lớn, xin cho Minh Châu kiểm tra một ít, coi như là bồi thường cho đối phương vô lễ mới vừa rồi."

Đàm Diệu Thành nghi ngờ vấn: "Chuyện gì xảy ra?"

Nam Minh Lãng đứng dậy, đem chuyện phát sinh mới vừa rồi nói ra, đương nhiên là kinh qua một phen trau chuốt, bất quá cũng không ai chọc thủng hắn.

Hoàng đế hiểu, ánh mắt nhìn Mộ Tiêu Thư cũng có chút cổ quái. Khoan hãy nói, ngay cả hắn cũng rất khó tin tưởng đây là Mộ Tiêu Thư.

Ngày hôm đó, các thái y làm trước mặt hắn vì Mộ Tiêu Thư bắt mạch, kết quả thuyết pháp của mỗi người đều giống nhau, nàng sống không được! Thế nhưng nàng không chỉ có còn sống, nhìn qua còn rất tốt, so với hắn vị hoàng đế này còn phải khỏe mạnh hơn.

"Công chúa vốn là vô tâm chi thất, ngươi thay nàng xem một chút đi. Lão thất, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Nhi thần không có ý kiến."

Đàm Hạo Uyên nói xong, nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, đối phương hồi hắn một cái mỉm cười, đầu mày của Đàm Hạo Uyên lại không thể nhận ra nhíu lại.

Nam Minh Châu đi tới trước mặt Mộ Tiêu Thư, nói rằng: "Ngươi đứng yên đừng nhúc nhích, nếu không sẽ ảnh hưởng ta kiểm tra."

Lúc này nàng là đưa lưng về phía hoàng đế, đám người Đàm Hạo Uyên đều ở phía sau của nàng, ai cũng thấy không rõ nét mặt của nàng, ngoại trừ Mộ Tiêu Thư.

Nam Minh Châu cười đến như vậy như vậy, còn kém đem tâm tư mưu đồ bất chính của bản thân lộ ra.

Nàng cũng không sỏa, chỉ là có đôi khi ngạo quá mà thôi, không để người khác vào mắt. Càng là ngạo mạn, càng là dễ nếm mùi thất bại, sau khi thua thiệt Mộ Tiêu Thư, nàng mới chính thức tự hỏi biện pháp đối phó nàng. Nàng không ngốc, biện pháp cũng không có thiếu, cũng tỷ như nàng mới vừa nghĩ đến biện pháp này, có thể đạt thành mục đích của nàng, lại để cho Mộ Tiêu Thư vô pháp cự tuyệt.

"Công chúa thỉnh." Mộ Tiêu Thư cười nói.

Chờ một chút nhíu nhíu mày, sau đó làm bộ nàng bắt mạch. Một lát sau, nàng lại kiểm tra ánh mắt của Mộ Tiêu Thư, mũi, tựa hồ thực sự chăm chú kiểm tra tình huống của nàng. Tay nàng từ bên mặt của Mộ Tiêu Thư xẹt qua, đầu ngón tay nhéo một tấc da, nhẹ nhàng nhéo nhéo.

Không có?

Nam Minh Châu không tin, nàng lại thử một lần, vẫn là không có.

Tay nàng dời dời đến chỗ cổ của Mộ Tiêu Thư, mắt tỉ mỉ muốn vết tích. Thế nhưng không có, vẫn không có!

Sắc mặt của Nam Minh Châu càng ngày càng khó coi, hạ thủ cũng càng ngày càng nặng. Mộ Tiêu Thư bắt lại cổ tay của nàng nói: "Ngươi làm đau ta."

Nam Minh Châu tức giận hất tay của Mộ Tiêu Thư, cắn răng nghiến lợi nói: "Được rồi, ngươi không có vấn đề gì, chính là nhiễm thiên hoa thân thể bị hao tổn, sau đó bổn công chúa viết một bí phương độc nhất vô nhị cho ngươi, bảo chứng ngươi có thể hoạt bảng loạn khiên như trước một dạng!"

"Vậy đa tạ công chúa rồi." Mộ Tiêu Thư cười tủm tỉm nhìn Nam Minh Châu, ánh mắt kia, phân minh chính là đang chê cười nàng.

Nam Minh Châu đè nén lửa giận trong lòng, quay đầu đi. Người này cư nhiên thực sự chính là Mộ Tiêu Thư, nàng cư nhiên còn sống.

Hoàng đế thấy thế nói rằng: "Công chúa thực sự là đa tài đa nghệ, còn biết điều trị thân thể chi đạo, ngày khác cũng thay trẫm nhìn một cái."

Nam Minh Châu miễn cưỡng cười cười, Nam Minh Lãng quan sát thần sắc của nàng, biết chuyện liên nhân phải nghĩ biệt pháp mới đề cập lần nữa.

"Người đều tới rồi, không sai biệt lắm có thể bắt đầu rồi." Thượng Đàm Diệu Thành nói rằng, "Hôm nay thái tử cùng, Đông Sóc, cùng với Tây Hách thái tử có thể đến đây khánh hạ, trẫm thậm cảm hân úy. Xin mọi người đều nhập, hôm nay nên thoải mái chè chén, tẫn hưởng mỹ thực!"

Buổi nói chuyện của hoàng đế, tràng diện đều sôi trào lên, nhất thời số người nhốn nháo, các đại thần đều tự ngồi, mấy âm thanh nhỏ khác mới vang lên.

Một vị cung nữ đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, muốn dẫn nàng đến chỗ ngồi chuyên dụng cho nữ quyến. Đàm Hạo Uyên không quá yên tâm, Mộ Tiêu Thư ý bảo bản thân không có việc gì, theo cung nữ kia đi.

Đàm Hạo Uyên mắt nhìn Mộ Tiêu Thư ly khai, trong lòng cũng rất kỳ quái.

Không ai so với hắn rõ ràng tình huống của Mộ Tiêu Thư hôm nay hơn, người này căn bản cũng không phải là Mộ Tiêu Thư! Thế nhưng nàng vì sao cùng nàng giống như vậy, thậm chí ngôn hành cử chỉ tất cả đều giống nhau như đúc, ngay cả một cái nhăn mày một tiếng cười, cũng đều là phong cách độc hữu của Mộ Tiêu Thư, đây thật không phải là nàng nàng?

Đàm Hạo Uyên mang theo sự nghi ngờ này nhập tịch, Đàm Diệu Thành cũng đang âm thầm chú ý Mộ Tiêu Thư.

Tầm mắt của hắn theo di động của nàng, khuôn mặt trầm tĩnh như nước, mang theo một tia hàm súc âm trầm nội liễm.

Lung tú truyền thụ, Vương phi chưa qua cửa qua cửa Đàm Hạo Uyên, đặt ở trước đây nàng chính là mệnh định hoàng hậu! Hoàng hậu a, vậy vâyh hoàng đế là ai?

Đàm Diệu Thành mạnh siết chặt chung rượu, thiên phòng vạn phòng, nên phòng nhất cũng là nhi tử thứ bảy này! Tâm tư của hắn giấu sâu a, đến hắn vị hoàng đế này đều che giấu.

Lúc này, Đàm Hạo Uyên vừa vặn nâng đầu, chú ý tới ánh mắt của Đàm Diệu Thành.

Quốc yến, hạch tâm chi nhân tự nhiên là hoàng đế, mà chủ đề còn lại là phồn vinh hưng thịnh của Bắc Vọng. Yến thượng, y theo lệ cũ, tác ăn mừng cũng có, vừa múa vừa hát cũng có, người người đều dùng sức cả người thế võ, chúc phúc Bắc Vọng, nguyện giang sơn thiên thu vạn đại.

Ngoại trừ đại thần của Bắc Vọng, Đông Sóc cùng Tây Hách cũng thi triển tài nghệ.

Trước mặt mọi người Nam Minh Lãng thổi một địch khúc, chính là thỉnh nhạc sư đỉnh cấp quốc nội sáng tác, ngụ ý chúc mừng tình nghĩa hai nước vĩnh cửu trường.

Khúc tất, thân thể a na của Nam Minh Châu xoay tròn, tiến vào trong vũ cơ, có thể để vũ cơ một tấc vuông đại loạn, tấu nhạc cũng đều cũng đều rối loạn đầu trận tuyến.

Nam Minh Châu lại vén váy thi lễ với Bắc Vọng hoàng đế, cười nói: “Minh Châu nguyện ý vì Bắc Vọng dâng lên một chi vũ, thỉnh hoàng thượng chấp thuận.”

Đàm Diệu Thành cười ha ha: “Chuẩn, trẫm đương nhiên chuẩn!”

“Vậy Minh Châu bêu xấu.” Nam Minh Châu nói ném đến phương hướng của Mộ Tiêu Thư một nhãn thần khiêu khích, thân thể lắc một cái, mại khai vũ bộ.

Mặc kệ người thường hay trong nghề, đó đều có thể thấy được nàng là hạ công phu. Trong nghề chỉ là giữ cửa, người thường? Nhìn eo nhỏ của nàng! Chỉ thấy dáng người a na của nàng xoay xoay vặn vặn, người

nhìn nhiệt huyết sôi trào, người nhìn ý nghĩ kỳ quái.

Nhất vũ, ánh mắt của Nam Minh Châu đảo qua, trên mặt lộ ra cười đắc ý.

Tất cả mọi người đang nhìn nàng, bao quát Đàm Hạo Uyên! Bao quát vô số các phu nhân cùng với quận chúa công chúa, ai cũng vô pháp dời ánh mắt, hoặc yêu mộ hoặc đố kị, nói chung đều ở đây nhìn nàng.

Hoàng đế đầu tiên vỗ tay khen: "Hảo!"

Còn lại đại thần đều phụ họa, thậm chí còn có tài tử vì Nam Minh Châu làm một bài thơ, tán thưởng kỹ thuật nhảy và vẻ đẹp của nàng.

"Có vũ khúc này của Minh Châu công chúa, vũ khác trẫm là cũng nhìn không được nữa."

Nam Minh Châu cười tủm tỉm nói: "Tạ ơn hoàng thượng khích lệ, hôm nay Minh Châu cùng thái tử ca ca đều đã dâng lên tài nghệ, nhưng hoàng thượng có thể trọn một tâm nguyện của huynh muội hai người chúng ta?"

Đột nhiên bị nhắc tới Nam Minh Lãng bất minh cho nên nhìn về phía Nam Minh Châu, chỉ thấy nàng nháy mắt với mình.

"Ngày đó gặp qua tài nghệ lung tú Mộ cô nương biểu diễn trước mặt mọi người, Minh Châu rất là kính phục. Chỉ là thái tử ca ca mới đến, vẫn không có thể gặp qua tay nghề độc nhất vô nhị bực này, có thể thỉnh hoàng thượng chấp thuận, để Mộ cô nương mở tài nghệ? Để thái tử ca ca cũng thấy một lần?"

Lung tú? Tay nâng ly của Mộ Tiêu Thư ngừng lại, xem ra Nam Minh Châu còn chưa hết hy vọng a, nàng vẫn hay là đang nàng là Mộ Tiêu Thư giả!

129. Chương 129: Úy Trì Thỉnh Chiến

Editor: Luna Huang

Nam Minh Lãng hiểu, ý tứ của Nam Minh Châu, lúc này vội vã đứng dậy, nói với Đàm Diệu Thành: "Nghe đại danh của lung tú đã lâu, đáng tiếc vẫn không có cơ hội nhìn thấy, thỉnh hoàng thượng thành toàn điều tâm nguyện này của Minh Lãng."

Đàm Diệu Thành nheo lại: "Muốn biết một chút về lung tú? Cũng được, thử tú pháp dành riêng cho Bắc Vọng là ta, Nam thái tử hiếu kỳ cũng không kỳ quái. Mộ Tiêu Thư, ngươi liền vì Nam thái tử biểu diễn một phen đi."

Đàm Diệu Thành nói xong, Mộ Tiêu Thư không có động, không đợi Đàm Diệu Thành mất hứng, Nam Minh Châu trái lại trước thay phiền rồi.

"Mộ Tiêu Thư, hoàng thượng nói ngươi cũng không nghe thấy sao?"

Lúc này Mộ Tiêu Thư mới chậm rãi đứng dậy, nhìn Đàm Diệu Thành nói: "Hoàng thượng, thân thể của Tiêu Thư còn chưa khỏi hẳn, vô pháp trước mặt mọi người thi triển tài nghệ lung tú, sợ là để mọi người thất vọng rồi."

"Bất quá là một thứ tú nghệ, một cây một cây có trọng lượng như vậy, ngươi mượn cớ có phần cũng quá xấu rồi! Hay là nói, ngươi căn bản không biết?" Nam Minh Châu cả tiếng kháng nghị nói.

Nam Minh Lãng hừ lạnh một tiếng, nói: "Ngươi nếu không nguyện ý, nói thẳng là được, cần gì phải tìm lý do."

"Bất quá là một thứ tú nghệ? Nói lời này không bằng ngẩng đầu nhìn long bào trên người hoàng thượng một chút, đó là thứ tú nghệ có thể tùy ý liền có được sao? Nếu như các ngươi cảm thấy có thể, trái lại tú cho ta xem, phản chính ngày hôm nay ta là làm không được. Về phần có thể hay không, Minh Châu công chúa không phải là thấy tận mắt rồi sao?"

Nói cho cùng, lung tú là tài nghệ độc hữu của nàng, không có người thứ hai có thể giả tạo, nên Nam Minh Châu mới muốn dùng cái này tới thử nàng.

Nam Minh Châu cùng Nam Minh Lãng cũng không dám thực sự nhìn chằm chằm long bào của hoàng đế, bọn họ vừa ăn xong vị đắng của nó! Còn có một người quỳ xuống Bắc Vọng hoàng đế!

Nam Minh Châu nghẹn lời không thể làm gì khác hơn là thay đổi một câu trả lời hợp lý: "Hảo, thêu ngươi không được, vậy ngươi nói một chút ngươi làm sao mới được? Không bằng chúng ta tới đấu một trận vũ?"

"Đấu vũ?" Mộ Tiêu Thư vẫn lắc đầu, "Ngươi bản thân am hiểu vũ hơn so với ta?"

Nam Minh Châu bị nàng chọc tức giận gần chết, tức giận:: "Vậy ngươi muốn thế nào, tự ngươi nói!"

"Quốc yến bắt đầu chi sơ, Minh Châu công chúa véo gương mặt này của ta, thoạt nhìn là một chủ rất thích động thủ, không bằng như vậy, chúng ta thẳng thắn tỷ thí một trận…"

"Hảo, tới thì tới, bổn công chúa còn sợ ngươi nói bổn công chúa khi dễ ngươi bệnh nhân này!" Nam Minh Châu bày tư thái, hỏi, "Ngươi nói, làm sao đấu?"

Mộ Tiêu Thư còn chưa mở miệng, Đàm Hạo Uyên lại vào lúc này đứng dậy.

"Hồ đồ! Thân thể nàng chưa khỏi hẳn, bổn vương không cho phép nàng xằng bậy, thật muốn so, liền do bổn vương thay, công chúa không có ý kiến chứ?"

Thế cục thoáng cái thay đổi, vốn là chuyện của Mộ Tiêu Thư cùng Nam Minh Châu, đi qua nhất hộ của Đàm Hạo Uyên, liền biến thành chuyện của hắn và Nam Minh Châu

Nam Minh Châu nhất thời vừa chua xót vừa chát, đây là người nàng muốn gả, nhưng ở trước mặt nàng mọi cách bảo vệ một người khác!

"Lân vương, vậy làm sao thành? Một mình ngươi sát thần công danh hiển hách, lại muốn cùng một nữ tử yếu đuối luận võ, việc này truyền đi, sợ là tổn hại uy danh Lân vương của ngươi. Theo bổn thái tử nhìn, ngươi không bằng cùng bổn thái tử tỷ thí một trận, như vậy sẽ không người có lời."

Đột nhiên thanh âm xen mồm này để tất cả mọi người sửng sốt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tây Hách thái tử chậm rãi đi tới, trên mặt thần tình bất cần đời.

"Uy danh của Lân vương, bổn thái tử sớm có nghe thấy, còn muốn kiến thức một chút. Bắc Vọng hoàng đế, để hai người chúng ta vì quốc yến trợ hứng, thế nào?"

"Cái này..." Đàm Diệu Thành do dự, ánh mắt hiện lên giữa hai người.

"Bổn thái tử còn có một lý do phải cùng Lân vương đánh một trận."

Đàm Gia Dật e sợ thiên hạ bất loạn, lúc này bà tám mà hỏi thăm: "Nga? Đó là cái gì?"

Úy Trì Liên Đào nhếch miệng cười, trong ánh mắt hiện lên một giảo hoạt, tầm mắt của hắn vừa chuyển rơi vào trên người của Mộ Tiêu Thư, đột nhiên ôn nhu chân thành nói: "Bổn thái tử ở đầu đường đối với Mộ cô nương nhất kiến chung tình, muốn thú cô nương vi thê, ai biết sau khi nghe ngóng, lại phát hiện có người đoạt trước. Bổn thái tử bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng người này đánh một trận."

Mộ Tiêu Thư ngây dại, đây là nàng trước mặt mọi người được người thổ lộ? Còn là dưới tình huống nàng có vị hôn phu?

Nàng thế nào chưa phát mị lực của mình lớn như vậy? Úy Trì Liên Đào đến cùng đang giở trò quỷ gì?

Mộ Tiêu Thư không nghĩ ra, nhưng chuyện này Đàm Hạo Uyên xem ra, cũng rất đơn giản.

Mặt của hắn trầm xuống, một lên xuống đến trước Úy Trì Liên Đào cách đó không xa: "Mơ ước thê tử chưa qua cửa của bổn vương, một trận chiến này ngươi đó là không nói, bổn vương cũng muốn phụng bồi tới cùng, động thủ đi!"

Chuyện cho tới bây giờ, hai người này là không động thủ cũng phải động thủ.

Đàm Gia Dật hơi sửng sờ, sau đó híp mắt nở nụ cười. Nam Minh Lãng thấy thế cũng là mừng rỡ xem kịch vui, chỉ có trong lòng Nam Minh Châu rất không vui, ý đồ của nàng là dự định để Mộ Tiêu Thư xấu mặt lúc này là không có cơ hội rồi.

"Chậm đã, trước khi động thủ, bổn thái tử vẫn còn lời muốn nói a."

Đàm Hạo Uyên mặt trầm như nước, lạnh như băng đe dọa nhìn Úy Trì Liên Đào, chợt nghe Úy Trì Liên Đào nói rằng: "Y theo quy củ của Tây Hách chúng ta, một trận chiến này Lân vương nếu là thua, vậy…" Tay hắn tìm một vòng, đột nhiên ngón tay hướng Mộ Tiêu Thư, "Vậy nữ nhân của ngươi, liền thuộc về ta."

Lời vừa nói ra, toàn trường ồ lên.

Đột nhiên phát sinh chuyện kính bạo như thế, chúng đại thần tất cả đều tất cả đều không chịu nhận, có người tương đối kích động, đã lôi kéo tay áo của bằng hữu mình hô to: "Vậy làm sao thành? Vậy làm sao thành a! Không hợp quy củ a."

Còn có người hiểu Tây Hách nói: "Tây Hách đích xác có quy củ này, thế nhưng nơi này là Bắc Vọng, mà Lân vương cũng không phải người Tây Hách."

Mọi người một phen nghị luận, đều nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, hắn mới là chính chủ, hắn sẽ lựa chọn như thế nào?

Đúng lúc này, trước mắt của bọn họ hoa một cái, đã cảm thấy một trận gió khiến đất bằng phẳng bạo khởi, một cái bóng chợt lóe lên, tại chỗ mất đi hình bóng của Đàm Hạo Uyên.

Tập trung nhìn vào, lại phát hiện hắn đã xuất hiện ở trước người Úy Trì Liên Đào cách đó không xa rồi, một chưởng đánh đối phương!

Vị Lân vương này, hắn không có nói nửa chữ, mà là trực tiếp lấy hành động để diễn tả quyết định của mình.

Dám khiêu khích hắn? Nhìn bản lĩnh của đối thủ có đủ hay không! Về phần cái chữ thua này, không hề xuất hiện qua trong từ điển của hắn, Đàm Hạo Uyên hắn chưa từng có khái niệm thua.

Đàm Hạo Uyên động thủ, Úy Trì Liên Đào lập tức đáp lại, hai người đứng ở một chỗ.

Chư đại thần người đọc sách chiếm đa số, đối với hai người này ngươi tới ta đi trái lại nhìn không quá minh bạch, đã cảm thấy hai đạo thân ảnh nhanh như thiểm điện, thật nhanh va chạm lại xa nhau, nhìn qua rất kịch liệt.

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn hai người, tròng mắt đen theo thân hình của bọn họ mà hơi nhúc nhích.

Mục đích thực sự của Úy Trì Liên Đào, sợ rằng cũng không phải nàng, mà là Đàm Hạo Uyên. Hắn muốn chọc cũng không phải nàng, mà là nữ nhân của Đàm Hạo Uyên!

Người này dã tâm bừng bừng, hơn nữa ** không kềm chế được, giống như ngoại hình tục tằng của hắn vậy, là cái gì, cũng làm ra được.

Thượng thủ, hoàng đế nhìn hai người này càng đấu kịch liệt, không khỏi lộ ra một cái mỉm cười. Hôm nay Đàm Diệu Thành xem ra, Mộ Tiêu Thư gả cho người nào, cũng so với gả cho Đàm Hạo Uyên thuận mắt hơn. Chỉ là… Nếu là Đàm Hạo Uyên thua, mặt của Bắc Vọng bọn họ cũng liền theo đó mất hết.

Nghĩ vậy, Đàm Diệu Thành lại nhíu mày.

Đàm Hạo Uyên cùng Úy Trì Liên Đào đều không hữu dụng binh khí, hai người đều là tay không đã đấu, thế nhưng chỉ cần cách bọn họ gần, lúc này đều cảm thấy một áp lực cực lớn, đó là xuất xứ từ trên người cao thủ.

Đàm Gia Dật không tự chủ lui về sau vài bước, Nam Minh Lãng cũng là như vậy, bọn họ luôn cảm giác mình sẽ bị lan đến. Chờ sau khi đứng vững, nhìn lên, hai người này chú ý tới cũng không phải Đàm Hạo Uyên cùng Úy Trì Liên Đào, ngược lại là Mộ Tiêu Thư.

Bởi vì ảnh hưởng của hai người đó, tóc của nàng hơi phiêu động, cùng tĩnh của nàng tạo thành một loại hài hòa kỳ diệu.

Đàm Gia Dật nao nao, hiểu rõ tâm tư trong chớp nhoáng này của bản thân, hắn lại bắt đầu nghiến răng nghiến lợi! Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, hắn đối với nữ nhân kia động lòng!

Đàm Gia Dật nhớ tới tình hình lần đầu tiên thấy nàng, nàng không nhìn Du vương chi tôn hắn, mắng chửi hắn. Sau hắn phái người âm thầm tìm tung tích của nàng, muốn kéo mặt nạ cao ngạo của nàng xuống, đem nàng hung hăng dẫm nát dưới bàn chân, lại triệt để mất đi hành tung của nàng. Không nghĩ tới đến ngày hôm nay, nữ nhân này vẫn là hảo đoan đoan đứng trước mặt của hắn, làm sao không khí?

Tâm động? Vậy thì càng thật đáng giận rồi!

Mộ Tiêu Thư tự nhiên không biết Đàm Gia Dật đối với nàng hận đến nha dương dương, nàng chỉ quan tâm quyết đấu của Đàm Hạo Uyên cùng Úy Trì Liên Đào.

Hai người này mỗi người mỗi vẻ, hôm nay xem ra, cũng tương xứng, Đàm Hạo Uyên gặp phải đối thủ! Thế nhưng, sự tình cũng khó làm. Nếu như Đàm Hạo Uyên…. Mộ Tiêu Thư bỏ qua cái ý niệm này, hắn sẽ không thua, tuyệt đối sẽ không.

Thời gian từng chút từng chút qua đi, mọi ánh mắt đều đặt ở trên người của hai người bọn họ, mỗi người đều quên việc còn lại. Nháy mắt, chính là một canh giờ, thế nhưng hai người này vẫn bất phân thắng bại.

Thời gian mọi người ở đây đều bị quyết đấu của bọn họ hấp dẫn tâm thần, một tiếng "Báo ——" dài đột nhiên để bọn họ giật mình tỉnh giấc. Chỉ thấy một người phong trần mệt mỏi tay nâng một phần công văn, chạy như bay đến.

Đến phụ cận, hắn phù phù một tiếng quỳ ở trên mặt đất, lớn tiếng kêu gọi: "Hoàng thượng, quân tình khẩn cấp!"

Một câu nói này để Đàm Diệu Thành như ở trong mộng mới tỉnh, cũng để cho hai người triển đấu đột nhiên xa nhau, đều tự đứng vững. Mọi người nhìn về phía người báo tin, ánh mắt đều rất phức tạp.

Đàm Diệu Thành lên tiếng: "Trình lên."

Người nọ vội vàng hai tay dâng chiến báo, Lưu công công nhận lấy, đưa đến bên tay của Đàm Diệu Thành. Đàm Diệu Thành triển khai vừa nhìn, đầu mày rất rõ ràng nhảy dựng lên.

Biên giới tây bắc báo nguy!

Biên giới tây bắc, là giao giới địa của Bắc Vọng cùng Tây Hách, nhưng đồng thời, nơi đó cũng là nơi chiến tranh của mấy tiểu quốc.

Nói là tiểu quốc, bất quá là mấy man tộc mà thôi, trong mắt Đàm Diệu Thành, bọn họ chỉ là một đám người ô hợp. Giữa bọn họ với nhau không ngừng chinh phạt, cướp giật vài phần đất nơi chật hẹp nhỏ bé. Vô luận Tây Hách hay Bắc Vọng, đối với lần này đều rất không cho là đúng, song phương ai cũng chẳng thèm xuất thủ.

Nguyên bản bọn họ vội vàng đoạt địa bàn, hôm nay lại đột nhiên liên hợp lại, phát động tiến công đường biên giới Bắc Vọng. Đám man tộc này hiển nhiên là có dự mưu, lúc bọn hắn phát động tiến công, Bắc Vọng cư nhiên kế tiếp bại lui, bị bọn họ áp chế.

"Thực sự là lớn gan! Dám ở đầu thượng động thổ Bắc Vọng ta!"

Đàm Diệu Thành phá lệ tức giận, bởi vì hôm nay là quốc yến của Bắc Vọng, là ngày cả nước hỉ khánh, tin tức này lúc nào đến, cũng không có như hiện tại để hắn càng tức giận.

"Chư vị triều thần, hôm nay xảy ra chiến loạn, các ngươi cảm thấy trẫm nên phái ai đi diệt trừ những man nhân này?"

(Luna: Đương nhiên là Lân vương rồi, mấy đứa chết nhát kia thì làm được gì?)

130. Chương 130: Hà Nhân Xuất Chiến

Editor: Luna Huang

Bắc Vọng tự xưng là đại quốc mênh mông, nhìn không hơn man tộc, lời này vừa ra, tình cảm quần chúng xúc động, mọi người đều tiến cử người bản thân cảm thấy thích hợp, mà Úy Trì Liên Đào lộ ra một châm chọc cười.

Man nhân? Hắn không phải là man nhân sao!

Bắc Vọng, Đông Sóc đều tự xưng là cao quý, mà tổ tiên Tây Hách bọn họ, chính là man nhân trong miệng Đàm Diệu Thành. Chỉ bất quá bọn hắn cùng man tộc bất đồng, dùng thủ đoạn cùng Bắc Vọng Đông Sóc tương tự chính là thống trị Tây Hách mà thôi.

"Phụ hoàng." Đàm Gia Dật đứng dậy. "Muốn luận đánh chiến, người ở chỗ này ai còn so được với Lân vương? Chỉ cần Lân vương vừa ra, man tộc sợ là nghe tin đã sợ mất mật, không cần đánh cũng đã cút về quê hương rồi!"

Đàm Hạo Uyên mắt liếc Đàm Gia Dật, Đàm Diệu Thành nghe vậy sắc mặt đen vài phần.

Đàm Hạo Uyên, lại là Đàm Hạo Uyên! Bắc Vọng không có Đàm Hạo Uyên thì không được có đúng hay không?

Mộ Tiêu Thư cảnh giác nhìn về phía Đàm Gia Dật, phen khen tặng này của hắn, đâu phải đề cử người? Hắn rõ ràng là đâm cây tiễn tên là Đàm Hạo Uyên vào lòng của Đàm Diệu Thành!

Có người đứng ra phản đối: "Lân vương sớm chinh chiến, sau lại trường kỳ đóng ở biên cương, thật vất vả trở về, để hắn nghỉ ngơi một chút đi. Chiến sự lần này, không bằng phái một ít tướng quân tân tấn đi vào, cũng tốt tích lũy một ít lịch luyện."

Đàm Gia Dật hừ lạnh nói: "Chiến tranh há là trò đùa? Lịch luyện? Chờ tuyến phòng vệ tây bắc của Bắc Vọng ta bị đại quân man tộc công phá, bộ mặt của chúng ta ở đâu, uy của Bắc Vọng ở đâu?"

Song phương tranh chấp vấn đề này, cuối cùng tạo thành hai phái nhân mã, khắc khẩu hạch tâm nhưng đều là Đàm Hạo Uyên.

Liên quan đến chiến sự của Bắc Vọng, Đông Sóc cùng Tây Hách cũng bị mất thanh âm, chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên xem náo nhiệt. Đối với bọn hắn mà nói, lúc này khó tránh khỏi là nhìn có chút hả hê. Chính rất chúc mừng, địch nhân đánh tới rồi, còn không phải có náo nhiệt xem sao?

Nháo hồi lâu, cảm thấy thế nào cuối cùng mở miệng. Hắn bên nào cũng không giúp, chỉ là nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, hỏi hắn: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Một câu nói này, đã đem tâm tư của Đàm Diệu Thành lộ rõ.

Một hoàng đế, hắn hỏi ngươi "Ngươi cảm thấy thế nào", đây thật là hỏi sao? Không, hắn là muốn ngươi tỏ thái độ! Hắn muốn Đàm Hạo Uyên cho thấy lập trường, mà Đàm Hạo Uyên còn có lựa chọn khác sao? Đối mặt quân địch xâm chiếm, thế nào cho phép hắn lùi bước?

Nên câu hỏi này của Đàm Diệu Thành, kỳ thực đã đem sự tình định xuống tới.

Đàm Hạo Uyên đi lên trước, bình tĩnh nói: "Phụ hoàng, xin cho nhi thần trước đi tây bắc, đánh đám man di kia chạy về tổ chim của bọn họ! Nhi thần chắc chắn cử Bắc Vọng chi sư, để cho bọn họ biết hậu quả của xâm chiếm Bắc Vọng ta!"

Đàm Diệu Thành cư cao lâm hạ nhìn Đàm Hạo Uyên, mí mắt đạp lạp, chỉ lộ ra một đường chỉ. Hắn diện vô biểu tình, ai cũng thấy không rõ ánh mắt của hắn, chỉ nghe hắn lạnh nhạt nói: "Hảo, không hổ là nhi tử của trẫm! Trẫm mệnh lập tức khởi hành, trước đi tây bắc bình định man tộc. Trẫm, chờ tin tức tốt của ngươi."

"Vâng!"

Đàm Hạo Uyên nhận lệnh, ánh mắt nhìn thoáng qua phương hướng của Mộ Tiêu Thư, sau đó lại thật nhanh thu hồi lại.

Bởi vì một ngắt lời này, quốc yến đã vô pháp tiếp tục tiến hành tiếp. Các tướng sĩ tây bắc phao đầu sái nhiệt huyết, bọn họ ở chỗ này công nhiên ăn uống no nê?

Vì vậy Đàm Diệu Thành tuyên bố ngừng quốc yến, nam nhân của Bắc Vọng biết dùng hành động của bọn họ vì Bắc Vọng ăn mừng.

Đàm Hạo Uyên là người thứ nhất rời đi, thân ảnh mạt mặc sắc của hắn phá lệ trầm mặc. Luôn luôn như vậy, phàm là có chiến sự, hắn liền lĩnh mệnh lao tới chiến trường, luôn luôn như vậy!

Năm đó hắn vẫn còn là một thiếu niên, chủ động thỉnh chiến, một hoàng tử non nớt cứ như vậy đem mình ném lên chiến trường, từ nay về sau càng không thể vãn hồi. Chiến một năm một năm, công huân của hắn từng chút từng chút tích lũy, trong quân đội, danh vọng của người nào đều so ra kém hắn, cho dù là người ngồi trên ngôi vị hoàng đế Bắc Vọng kia!

Mộ Tiêu Thư đi theo phía sau Đàm Hạo Uyên, bước tiến của rất nhanh, nữ tử tầm thường căn bản theo không kịp. Nhìn bóng lưng của hắn im miệng không nói, nàng phảng phất hiểu chút gì.

Đàm Hạo Uyên sau khi rời khỏi, các vị đại thần cũng đều rời đi, lúc này hoàng đế Đàm Diệu Thành đã dắt hoàng hậu cùng Liễu phi rời đi trước.

Đàm Gia Dật chuẩn bị đi, lại đột nhiên bị người gọi lại. Hắn quay đầu lại gặp được Úy Trì Liên Đào.

"Nghe nói quý phủ của Du vương cất giữ không ít rượu ngon, Vương gia không mời bổn thái tử uống một chén sao?"

Đầu mày của Đàm Gia Dật vừa nhảy, trả lời: "Quốc nạn trước mặt, bổn vương vô tâm uống rượu. Thái tử nếu muốn, bổn vương sai người tặng ngươi một ít hảo tửu là được."

Úy Trì Liên Đào lắc đầu: "Bổn thái tử rất nhanh cũng sẽ rời đi, mang theo rượu chung quy bất tiện, vậy không thể làm gì khác hơn là lần sau rồi."

Dứt lời, hắn nghênh ngang mà đi, lưu lại Đàm Gia Dật vẫn còn tại chỗ, suy tư về lời Úy Trì Liên Đào đã nói.

Nam Minh Châu cùng Nam Minh Lãng kết bạn mà đi, hai người ai cũng không nói chuyện với người nào. Nam Minh Châu đi nửa đường, đột nhiên tức giận giậm chân một cái, mắng: "Nữ nhân kia thế nào còn không chết!! Nếu không phải là bởi vì nàng, bổn công chúa sớm được đền bù như mong muốn rồi."

Nam Minh Lãng ngắm nàng một mắt, châm chọc nói: "Hôm nay Bắc Vọng xảy ra chuyện, việc nghị thân này sợ là bị thoái rồi."

"Mỏ quạ!" Nam Minh Châu tức giận đáp lại hắn.

Nam Minh Lãng lơ đểnh, thẳng tự đi, rất xa bỏ lại một câu: "Tốt nhất chuẩn bị, hồi Đông Sóc đi thôi."

Về phương diện khác, Mộ Tiêu Thư theo Đàm Hạo Uyên lên xe ngựa. Đàm Hạo Uyên một đường nghĩ tâm sự, đối với Mộ Tiêu Thư làm như không thấy.

Mộ Tiêu Thư lẳng lặng ngồi ở một bên, cũng không lên tiếng. Trong lúc bất chợt, trong con ngươi nàng quang mang buồn bã, thần thái trong tròng mắt như là trong nháy mắt mất đi tất cả. Một hồi qua đi, chúng nó lại vòng vo hai cái, thần tình cũng đã tuyệt nhiên bất đồng.

Lúc này ở Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư vẫn nghỉ tạm ở sàng mở mắt ra.

Từ bị cổ họa, nàng một lần cùng APP mất đi liên hệ. Thế nhưng ngay khi Mộ Tiêu Chiêu cùng nàng đồng quy vu tận, nàng lại lần nữa tỉnh dậy, APP liền phát sinh biến hóa, nàng phát hiện mình có một năng lực khác —— có thể đem ý chí ký thác vào trên người khôi lỗi.

Khôi lỗi tựa như thân thể của nàng, nàng có thể đi qua khôi lỗi nhìn chuyện gì xảy ra, cũng có thể thao túng khôi lỗi làm ứng đối.

Mới vừa rồi Mộ Tiêu Thư dùng biện pháp này, kinh qua khôi lỗi, có thể làm ra mặt cùng nàng giống nhau như đúc. Trước khi cùng Đàm Hạo Uyên đi tham gia quốc yến, thân thể là khôi lỗi, nhưng lại có hồn của nàng. Bằng không trên đời này nơi nào sẽ có hai người giống nhau như vậy, đến ngôn hành cử chỉ đều giống nhau như đúc?

Đây cũng là địa phương Đàm Hạo Uyên nghi ngờ, vì vậy Mộ Tiêu Thư giả cùng bản thân nàng thực sự quá mức giống nhau rồi.

"Khởi Thanh, rót một ly nước cho ta." Mộ Tiêu Thư nói, tự nâng thân thể của mình lên một chút.

Sử dụng loại năng lực mới này, cũng hơi mệt chút. Liền trên tay của Khởi Thanh uống mấy ngụm nước, lại nhắm mắt lại nghỉ ngơi một hồi, Đàm Hạo Uyên trở lại rồi.

"Nàng thế nào?" Đàm Hạo Uyên vấn Khởi Thanh.

"Một mực ngủ, vừa tỉnh."

Đàm Hạo Uyên đi tới trước giường Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư đột nhiên vừa mở mắt, hai cái tay hướng lên trên đưa ra ngoài. Đàm Hạo Uyên thấy thế cười, bắt được hai cái tay của nàng, cúi người xuống đầu giường, đồng thời để cho nàng ôm cổ của mình.

Tay của Mộ Tiêu Thư mềm nhũn, căn bản cũng không có khí lực, Đàm Hạo Uyên âm thầm thở dài ở trong lòng.

"Ta nói vấn đề có thể giải quyết chứ?" Mộ Tiêu Thư có điểm nghịch ngợm nói.

Nói đến đây, Đàm Hạo Uyên cũng nhớ tới nghi vấn của mình.

"Ta có lời muốn hỏi nàng, người kia…"

Mộ Tiêu Thư trầm mặc một hồi, chỉ là nhìn Đàm Hạo Uyên.

"Nếu như ta nói ta có một chút bản lĩnh đặc thù, ngươi tin không?"

"Ta tin."

Mộ Tiêu Thư giật mình, sau đó nói rằng: "Vậy là được rồi, có chút sự tình người khác không làm được ta có thể làm được, ngươi…. Sẽ vì vậy sợ ta?"

Đàm Hạo Uyên thân mật sờ sờ cái trán của nàng, Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, chỉ là cười này chung quy có chút vô lực. Đàm Hạo Uyên hoài niệm không gì sánh được trên quốc yến, Mộ Tiêu Thư kia có thể nói năng cười thậm chí còn có thể cùng người động thủ.

"Biên giới tây bắc có chiến sự, hôm nay ta phải đi. Nàng ở trong phủ dưỡng thân thể, chờ nàng tốt chút, hãy cùng Tống Tử Nho đi."

Mộ Tiêu Thư định thần nhìn hắn, hắn tiếp tục nói: "Tống Tử Nho người này có điểm cổ quái, thế nhưng lúc này bổn vương cảm thấy hắn đối với nàng cũng không có ác ý."

Cho dù có, thì thế nào? Hiện nay chỉ có hắn có đầu mối, có thể trị cho Mộ Tiêu Thư.

"Ta biết, đao kiếm không có mắt, chính ngươi cũng phải cẩn thận một chút."

Mộ Tiêu Thư lưu luyến nhìn Đàm Hạo Uyên, sự tình nàng nói với Đàm Hạo Uyên không có chút ngoài ý muốn nào, mà Đàm Hạo Uyên đối với phản ứng của nàng, tựa hồ cũng hiểu vài phần.

Hắn cúi đầu, ấn xuống một cái hôn trên trán của nàng, sau đó dời xuống, lại ngậm vào môi của nàng. Coi như là hôn môi, hắn cũng không dám tùy ý như trước, chỉ là điểm đến đó thì ngừng.

"Ta còn có một chút việc phải làm, nàng nghỉ ngơi thật tốt." Đàm Hạo Uyên nói xong, đứng lên đi ra.

Mộ Tiêu Thư nhìn thân ảnh của hắn tiêu thất, lần đầu cảm thấy vô lực. Nàng phải nhanh khỏi một chút, sau đó một lần nữa đứng bên người của hắn, không thể giống như bây giờ, chỉ có thể nhìn hắn đi.

Đàm Hạo Uyên ra gian nhà, đầu tiên gọi Cố Viễn tới.

"Tống Tử Nho đâu?"

Cố Viễn nói: "Đã phái người đi tìm." Nói cách khác còn chưa tới.

"Bổn vương phải lĩnh quân xuất chinh, sẽ mang Cố Triêu đi, ngươi vẫn là lưu lại. Nữ nhân của bổn vương, liền giao cho ngươi chiếu cố. Chờ ngày trở về, ta muốn nhìn thấy nàng thật tốt! Tống Tử Nho kia, ngươi phải cẩn thận đề phòng, tất cả lấy an toàn của nàng làm đầu."

Cố Viễn nhất nhất nghe, liên tục gật đầu. Không bao lâu, Tống Tử Nho đến.

“Hắn lúc này trái lại tới rất nhanh.” Đàm Hạo Uyên cười lạnh nói.

“Tiểu sinh đây là tạo nghiệt gì, thay người chữa bệnh còn phải xem sắc mặt người, Vương gia, tiểu sinh đây cũng không phải là bởi vì ngươi.”

Thanh âm khiếm biển của Tống Tử Nho vang lên, hắn lại chơi bộ xiếc thư sinh kia. Đàm Hạo Uyên mặt không thay đổi nhìn hắn đến gần, sau đó cho Cố Viễn ra ngoài, đơn độc cùng Tống Tử Nho nói chuyện.

Ai cũng không biết bọn họ nói chút gì, chờ cánh cửa này lần thứ hai mở ra, trên mặt hai người đều không biểu tình gì, đều tự đi đường của mình.

Tống Tử Nho đi thăm dò tình huống của Mộ Tiêu Thưm mà Đàm Hạo Uyên chuẩn bị hành trangm hắn nhận được mệnh lệnh là tức khắc khởi hành,

Không có tiễn hành tửu, không thân nhân đưa tiễn, chỉ có hắn ở trước giường Mộ Tiêu Thư nói một câu kia: “Ta đi.” Cùng với Mộ Tiêu Thư đáp lại hắn: “Bảo trọng.”

Đàm Hạo Uyên từ trong tay của nàng rút tay của mình về, cảm thụ được ôn độ bất đoạn kia đang dần biến mất, sau đó không cần phải nhiều lời nữa, nghênh ngang mà đi. Cho dù có nhiều lo lắng hơn nữa, hắn cũng như trước không phải là hạng người quấn quýt, những người đó quấy rối tây bắc, nên vì chia lìa lần này của hắn trả giá thật lớn.

Luna Huang: Ta đã trở lại, haha cứ tưởng wattpad hư luôn chứ muốn khóc ghê. Mấy bữa thấy ngta đăng ào ào mà mình cứ onl không được >”< ức chế ghê

131. Chương 131: Ai Là Gian Phu

Editor: Luna Huang

Lúc người đi, Mộ Tiêu Thư kinh ngạc nhìn cửa. Thân ảnh của hắn vừa biến mất, nàng liền hiểu cái gì là tưởng niệm.

“Người cũng đi rồi, còn nhìn cái gì!” Một tay quơ quơ trước mắt nàng, tức giận nói rằng.

“Tống Tử Nho, cảm tạ ngươi.”

Tống Tử Nho nhướng mày: “Ta xem ngươi tình huống hiện tại, còn chưa thích hợp xuất hành, lại tĩnh dưỡng đi. Về phần chuyện khác, tốt nhất không nên quan tâm, đồng dạng hao tổn tâm thần.”

"Hảo…" Mộ Tiêu Thư mờ mịt đáp lời, cũng không biết nghe lọt không.

Bắc Vọng Du vương phủ, Lý thị đang ở trong một gian phòng nhỏ.

Nơi này là nơi ở của Mộ Tiêu Y, ngày đầu tiên đi tới Du vương phủ, nàng được an bài tiến vào một khu tiểu viện. Thế nhưng viện này cũng không tấp nập, nàng hoán chỗ ở, dời đến một gian phòng nhỏ chật hẹp. Căn phòng này ở vào đông đảo hạ nhân, sát vách hai nha hoàn ở. Có thể Đàm Gia Dật là cho ưu đãi nàng, cho phép nàng đơn độc sử dụng căn phòng hạ nhân này.

"Ngươi nói ngươi, không phải là rất thích Du vương sao? Trước có cơ hội, ngươi thế nào không biết nắm chặt? Cô nãi nãi của ta, ngươi có đúng hay không cho rằng bây giờ còn như trước kia, ngươi vẫn là tam tiểu thư của Mộ gia a? Không phải, sớm đã không phải rồi!"

Lý thị kỷ kỷ tra tra nói, trong miệng bính tất cả đều là trách cứ. Hai cái tay của Mộ Tiêu Y vân vê vạt áo của mình, không rên một tiếng.

"Nữ nhân kia so với ngươi cũng không đẹp, ngươi biết ngươi kém ở nơi nào không?"

"Không biết."

Lý thị hận thiết bất thành cương nói: "Bởi vì ngươi không đủ lẳng lơ!"

Mộ Tiêu Y hoài nghi mình nghe lầm, mẫu thân của nàng đang nói gì đấy? Loại từ này có thể sử dụng trên người nàng sao? Từ trước nàng không phải đều muốn các nàng đoan trang rộng lượng sao? Đây chính là từ mắng chửi người mới dùng a.

"Hiện tại không thể so với trước kia, ngươi cho là lúc đầu cha ngươi tại sao muốn thú ta? Không phải là bởi vì…"

Mộ Tiêu Y nhìn qua Lý thị, nhãn thần cổ quái. Lý thị rốt cục cảm thấy lấy bản thân nêu ví dụ có điểm không ổn, ngượng ngùng ngậm miệng.

"Nói chung, mẫu thân nói đều đúng, cũng là vì tốt cho ngươi. Đợi lát nữa Du vương trở về, ngươi liền…"

Mộ Tiêu Y từ lúc đã trải qua sự tình các loại, tính tình đại biến, bây giờ trở nên không có chủ ý gì. Đi qua một trận quán thâu của Lý thị, nghe nói Du vương vương phủ, Mộ Tiêu Y ăn mặc một phen, bán tín bán nghi muốn đi.

Lý thị ở bên trong phòng lo lắng chờ, qua ước chừng thời gian một nén nhang, Mộ Tiêu Y vẫn chưa về, trong lòng nàng nhạc khai liễu hoa, cảm thấy sự tình sợ là thành. Thế nhưng không đợi nàng đắc ý bao nhiêu, Mộ Tiêu Y đã trở về, trên mặt còn dẫn theo một dấu bàn tay.

"Ta không có gặp Vương gia, trái lại gặp nữ nhân kia…"

Nữ nhân kia chính là tân sủng của Du vương, dấu bàn tay trên mặt, xiêm y cùng tóc của Mộ Tiêu Y đều rối loạn, xem bộ dáng là cùng người đánh nhau một trận.

"Hồ ly tinh kia!" Lý thị mắng, đồng thời nhìn nữ nhi của mình cũng rất không thoải mái, nhãn thần lóe ra chủ ý không rõ, "Đi, chúng ta đến trước mặt Vương gia cáo trạng."

Mộ Tiêu Y không chịu, Lý thị lôi kéo nàng. Chờ gặp Du vương, Lý thị mà bắt đầu nước mắt nước mũi lên án hành vi của hồ ly tinh. Chờ nàng khóc lóc kể lể không sai biệt lắm, len lén mở mắt nhìn về phía Du vương, đã thấy hắn vẻ mặt không sao cả, bên mép còn mang theo cười, trên mặt mang ngoạn vị.

Trong lòng Lý thị nhất thời lộp bộp một tiếng, lúc này Du vương nói: "Tiếp tục a, thế nào không tiếp tục?"

Hắn thưởng thức thê thảm của các nàng, hắn căn bản cũng không có chút đồng tình nào… Thậm chí có khả năng, hành vi của nữ nhân kia cũng là hắn thích.

Trong lúc Lý thị bất chợt hiểu, tìm lý do, lôi kéo Mộ Tiêu Y ly khai.

Du vương là không thể trông cậy vào, thế nhưng nàng còn muốn Mộ Tiêu Thư báo thù! Nghe nói nàng còn sống, còn sống được hảo hảo, Lý thị thế nào nuốt được khẩu khí này? Nàng muốn báo thù, chỉ có thể trông cậy vào người khác.

Đàm Gia Dật đuổi mẫu nữ Lý thị, đem tờ giấy trong mật thư lấy ra xem.

Đây là Liễu phi cho người đưa tới, nội dung phía trên là… Hoàng thượng không thích Mộ Tiêu Thư, Đàm Hạo Uyên lại đi, bây giờ là cơ hội tốt động nàng.

Đàm Gia Dật nheo mắt lại, cao giọng hô vài câu: "Người đến."

Không lâu sau, một ám vệ quỳ gối trước mặt của hắn.

"Sự tình lần trước ngươi cùng bổn vương nói qua, bổn vương muốn ngươi sửa một ít lí do thoái thác, ngươi nhớ cho kĩ."

Hai ngày sau, sứ giả của Đông Sóc cùng Tây Hách đều ly khai Bắc Vọng.

Nam Minh Lãng cùng Nam Minh Châu lúc tới không phải là một đường, lúc đi đều là cùng đi. Thế nhưng vừa mới khởi hành không bao lâu, Nam Minh Châu ngã bệnh. Thái y Đông Sóc đi theo chẩn đoán bệnh, sắc mặt rất cổ quái.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Nam Minh Lãng không nhịn được, cả tiếng chất vấn thái y.

Thái y vẫn là ấp úng, nhìn Nam Minh Châu cùng Nam Minh Lãng, không dám nói lời thật.

“Nếu không nói, bổn thái tử để người vá miệng ngươi lại, đến lúc đó ngươi cũng không cần nói nữa.”

“Thái tử điện hạ bớt giận, công chúa chính là nhiễm…tang bệnh!”

(Luna: Nghĩa là Bệnh đường sinh dục)

Nam Minh Lãng sửng sốt, Nam Minh Châu ngây người, một lát sau, hai người bọn họ đồng nói: “Nói bậy!”

Dưới kêu to của nàng, một đám thị vệ hiện ra, một đôi tay cường tráng duỗi tới, bắt được thái y. Thái y sắp bị hù chết, cả tiếng la lên: “Thái tử điện hạ, công chúa điện hạ, ta không có nói sai a, thực sự chính là tang bệnh a! Không tin ngươi tìm người khác xem, kết quả cũng giống nhau.”

Bọn thị vệ nghe được hắn la lên, mặc dù nghiêm chỉnh huấn luyện, cũng không nhịn được đưa ánh mắt về phía Nam Minh Châu.

Nghe nói thân thể công chúa điện hạ không khỏe, lại nguyên lai là nhiễm loại bệnh này sao…

Nam Minh Châu càng thêm tức giận, hô to: “Lăng trì, lập tức chấp hành!”

Nam Minh Lãng không có ngăn cản, không lâu sau, tên thái y kia đã bị giết, bên ngoài truyền đến tiếng kêu thê thảm của hắn. Trong phòng chỉ còn lại có Nam Minh Châu cùng Nam Minh Lãng hai người, Nam Minh Lãng lên tiếng.

Hắn cười lạnh nói: “Tiền đồ của ngươi, còn nhiễm loại bệnh này, thực sự là mất mặt Đông Sóc chúng ta!”

“Ta không có!”

“Ngươi xem bổn thái tử là người ngu? Thái y kia rất cao tay cho nên mới được phụ hoàng an bài đi theo, còn không phải là vì ngươi? Lúc sắp chết hắn cũng không có đổi giọng, có đúng hay không tang bệnh này hắn không nhìn ra?”

“Không có khả năng, ta sẽ không nhiễm loại bệnh này…” Nam Minh Châu lầm bầm nói.

“Gian phu là ai! Sẽ không phải là có rất nhiều chứ?”

"Không có khả năng..."

Nam Minh Lãng sắp bị tức nổ, may mà chuyện liên nhân lần này của hai nước không có thành, cũng may mà tây bắc Bắc Vọng gặp chuyện không may, nếu không bọn hắn hiện tại há có thể ở chỗ này? Nam Minh Châu nếu là tái phát loại bệnh này, khi đó như thế nào giấu giếm được hiểu biết của Bắc Vọng? Thật đúng là ném mặt mũi ra biên giới rồi.

Từ đó về sau, Nam Minh Lãng ở trên đường mời một danh đại phu, chuyên môn chiếu cố Nam Minh Châu. Nam Minh Châu từ đó ru rú trong nhà, cũng không nháo đằng. Về phần đại phu kia, ngoại trừ ngao dược ra, hắn cũng là cực ít lộ diện.

Đàm Hạo Uyên một đường đến biên giới tây bắc, trên đường, Cố Triêu đi qua con đường truyền tin độc hữu của bọn họ, đem một tin đưa đến trong tay của hắn. Cái tin tức này chỉ có sáu chữ: "Sự tình đã làm thỏa đáng."

Đàm Hạo Uyên mặt không thay đổi đốt tờ giấy, xoay người phân phó tướng sĩ đi theo: "Toàn tốc hành quân!"

Đêm thứ ba Đàm Hạo Uyên đi, bên trong một gian phòng bỏ trống của Du vương phủ, từng tiếng rên rỉ khó nhịn không ngừng truyền ra. Thanh âm này lúc cao lúc thấp, có thể nói trầm bổng du dương, nếu như cùng tiếng kêu của con mèo nhỏ, lắng lơ đến người ngứa tim.

Thất nội một mảnh đen kịt, chỉ có ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, mơ hồ có thể thấy được hai người chồng lên nhau, chính hì hục bận cái gì. Mà thanh âm kia, chính là từ nơi này phát ra ngoài.

Mộ Tiêu Y mang theo ngọn đèn nhỏ, một đường nơm nớp lo sợ đi tới. Ở đây hẻo lánh, tựa hồ sớm nên tu sửa, thế nhưng người của Du vương phủ tựa hồ toàn bộ đều quên góc này, căn bản sẽ không người để ý tới. Đường cũng là không bình thản, có nhiều lần, Mộ Tiêu Y đều suýt tý nữa té ngã.

Ban ngày, mẫu thân Lý thị thần thần bí bí nói với nàng, để cho nàng lúc nửa đêm len lén tới nơi này, thương lượng đại sự báo thù.

"Tại sao muốn chạy đến đây thương lượng?"

Thân thể của Mộ Tiêu Y đột nhiên run lên, có chút mao cốt tủng nhiên, mặc dù có ánh trăng, ở đây vẫn là đen đến đáng sợ.

Phòng hạ nhân nơi nàng ở đã là bộ phận ngoại vi của vương phủ, tuy nói đồng dạng không có hộ vệ tuần tra, nhưng tốt xấu có những người khác ở a. Mà ở đây? Mộ Tiêu Y luôn cảm thấy toát ra chút gì.

Nàng kiên trì đi về phía trước, rốt cục nhìn thấy phòng Lý thị nói với nàng. Chỉ là bên trong tối om, nàng vẫn là rất bất an.

Xung quanh một mảnh tĩnh mịch, Mộ Tiêu Y đi tới cửa, thử thăm dò kêu một tiếng: "Nương?"

Không trả lời, bên trong giống như là trống không. Mộ Tiêu Y chần chờ một chút, có nên đẩy của vào hay không? Nàng do dự một lát, rốt cục lấy dũng khí, bắt tay đặt ở trên cửa, đúng lúc này, trong phòng truyền ra một thanh âm quái dị.

"Ân…"

Cả người Mộ Tiêu Y nhất thời cứng lại, thanh âm này là… Nàng không phải là cô nương chưa thấy thế sự, một tiếng này bao hàm tin tức gì tất cả nàng đều hiểu.

Phản ứng đầu tiên của Mộ Tiêu Y chính là mau chạy, thế nhưng không đợi nàng hành động, cửa phần phật một tiếng mở. Một thân thể nam nhân trần truồng xuất hiện ở cửa, hướng phía Mộ Tiêu Y há mồm cười.

Ngọn đèn nhỏ trong tay nàng cũng rơi, xoay người muốn chạy, lại bị người nọ bắt lại, tha đi vào phòng.

Mộ Tiêu Y muốn gọi người, lúc này lại có một đôi tay bụm miệng nàng lại, hướng nàng "suỵt ——" Một tiếng, vậy mẫu thân Lý thị của nàng.

"Chớ quấy rầy, muốn dẫn người khác qua đây sao?"

Mộ Tiêu Y gật đầu biểu thị bản thân không ồn, Lý thị lúc này mới buông lỏng tay ra. Nhưng cứ như vậy một lát sau, một tay không chút kiêng kỵ sờ phía dưới của nàng. Mộ Tiêu Y sợ đến tiêm kêu thành tiếng, lại bị Lý thị bụm miệng.

"Sự tình đáp ứng ngươi ta đã làm xong rồi, ngươi cũng chớ nuốt lời a."

Nam nhân kia thở hổn hển đến lợi hại, trong miệng liền nói: "Làm sao sẽ, nhanh lên một chút, ta không kịp đợi…"

Mộ Tiêu Y giằng co, lại bị Lý thị quát bảo ngưng lại: "Chính ngươi vô dụng, hiện rơi xuống loại tình trạng này, còn muốn trách ai? Ngoan ngoãn nghe lời, chúng ta mới có ngày lành qua!"

Một canh giờ sau, Mộ Tiêu Y lảo đảo từ trong gian phòng này đi ra, ngọn đèn nhỏ đã không còn, nàng có chút thất hồn lạc phách đường xa phản hồi. Ngẩng đầu nhìn trời, ánh trăng vẫn là ánh trăng kia, thế nhưng Mộ Tiêu Y nàng đã không phải là người trước kia nữa.

132. Chương 132: Quái Sự Tần Phát

Editor: Luna Huang

Nàng bỗng nhiên nhớ lại chuyện ngày đó rót độc dược cho Mộ Tiêu Thư, cũng là buổi tối…

Nàng để người hầu ngăn chặn Mộ Tiêu Thư, đối phương càng giãy dụa, những người đó liền ép tới càng chặt. Nàng cười hì hì đi tới trước mặt bị phá nát của Mộ Tiêu Thư, cầm trong tay một lọ độc dược, trong miệng nói rằng: "Nghe nói thuốc này rất linh, cho ngươi thử một lần nha."

Tiếp tới, nàng liền đem liền đem bình tưới vào trong miệng của Mộ Tiêu Thư, thế nhưng chẳng biết tại sao, ngày hôm nay nhìn vầng trăng sáng này, nàng phảng phất nếm được tư vị bản thân rót độc dược lúc đầu.

Độc là ngọt nga, thế nhưng khi thưởng thức, so với hoàng còn đắng hơn.

Từ lúc "Thế thân" Xuất hiện, Mộ Tiêu Thư ở trong vương phủ liền ở trạng thái ẩn cư, vì để tránh cho bị hữu tâm nhân phát hiện mánh khóe. Mà Tống Tử Nho mỗi lần thấy người cùng Mộ Tiêu Thư lớn lên mặt giống nhau như đúc mặt giống nhau như đúc, luôn muốn lên tay nghiên cứu một phen, đáng tiếc, Mộ Tiêu Thư cho tới bây giờ chưa để hắn như nguyện.

Trong phòng của Mộ Tiêu Thư, luôn luôn rất an tĩnh, bất luận kẻ nào cũng không cho phép tới quấy rầy nàng. Ngoại trừ Khởi Thanh cùng Tống Tử Nho, nàng ai cũng không gặp.

Thế nhưng ngày này, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng động lớn xôn xao. Mộ Tiêu Thư đang ngủ, Khởi Thanh đi ra bên ngoài kiểm tra tình huống.

Một lát sau, bên ngoài cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại, Khởi Thanh trở về nhà, Mộ Tiêu Thư đã mở mắt ra, nàng vấn: "Chuyện gì xảy ra?"

"Là có hạ nhân nháo sự."

Chuyện hiếm như thế, hạ nhân của vương phủ đều là nghiêm chỉnh huấn luyện, ngoại trừ đoạn thời gian trước Quế ma ma ở sau lưng trộn lẫn nước bên ngoài, bọn họ cơ bản đều rất an phận thủ thường.

"Bởi vì sao nháo?" Mộ Tiêu Thư tò mò vấn, mỗi ngày nằm dưỡng thể, nàng cũng nhàm chán.

"Có một bộc phụ nói mất nhi tử, đã hai ngày rồi, người chưa trở về."

" Vậy giúp nàng tìm một chút đi, đều là người của vương phủ."

“Bộc phụ kia làm việc ở vương phủ không sai, bất quá nhi tử của nàng cũng vậy. Nghe nói vốn cũng là vì vương phủ làm việc, sau lại phạm sai lầm, đã bị đuổi ra ngoài.”

Thì ra là thế, thảo nào người của vương phủ không muốn quản chuyện này. Chỉ bất quá… Lúc này Mộ Tiêu Thư đã có chút não động mở rộng ra, nàng đang suy nghĩ, chẳng lẽ người nọ là bỏ trốn với ai?

Khởi Thanh nhìn ra ánh mắt của Mộ Tiêu Thư trong lúc bất chợt bát quái, đột nhiên cảm thấy đã lâu.

Mộ Tiêu Thư vẫy vẫy tay Khởi Thanh, tinh thần đầu nhìn phá lệ tốt: “Ngươi đi gọi nàng đến, ta có lời hỏi nàng.”

“Thế nhưng… Thân thể của tiểu thư…”

Một ngón tay như điêu khắc một dạng của Mộ Tiêu Thư chỉ vào khôi lỗi ở trong góc, nói rằng: “Để cho nàng đi không được sao?”

Bộc phụ gây chuyện kia rất nhanh thì được gọi tới, nghe nói Mộ Tiêu Thư muốn gặp nàng, càng khóc nước mắt nước mũi. Mộ Tiêu Thư nằm ở trong phòng, phái khôi lỗi ra bên ngoài nói với phụ nhân kia.

Phụ nhân bốn năm mươi tuổi, có người nói họ Vương, ở trù phòng phụ trách quét rác cùng rửa rau, trượng phu không còn.

“Nhi tử ngươi không thấy rồi?”

“Đúng vậy. Mộ tiểu thư, có thể hay không giúp ta tìm nhi tử? Địa phương có thể tìm ta đều đã tìm, thế nhưng không có a, hắn chưa bao giờ như vậy, trước đây đi nơi nào cũng sẽ nói với ta, lần này nói không thấy liền không thấy rồi…hắn sẽ không, sẽ không phải là đã xảy ra chuyện gì?”

Phụ nhân nói Phụ nhân nói, cầm khăn tay nhắm ngay cái mũi của mình, hung hăng hỉ, thật lớn một tiếng! Thấy Mộ Tiêu Thư thao túng khôi lỗi lui về phía sau.

“Mộ tiểu thư, ta cầu xin người, ta là chỉ có một nhi tử này a, ngươi giúp ta một chút đi, cha hắn đi trước, hắn đến tức phụ cũng chưa lấy…”

“Ngừng ngừng ngừng!” Mộ Tiêu Thư ngăn lại nữ nhân không được nói liên miên cằn nhằn, hỏi nàng, “Hắn từ trong nhà mang vậy gì đi?”

“Cái gì cũng không có mang!”

“Bạc?”

“Không mang, một tiền đồng cũng không mang! Tất cả đều ở nhà.”

“Địa phương người để tiền, hắn có biết không?”

“Biết, trong nhà chỉ hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, hắn cái gì đều biết a.”

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, này sai a.

Nếu như không mang theo đồ, đây đã nói lên hắn căn bản không có ý định đi xa nhà, dù cho chỉ là tại ngoại một đêm, cũng sẽ mang theo chút tiền đồng để ngừa vạn nhất đi? Cái gì cũng không mang… Có lẽ là trên đường gặp việc gấp, có lẽ là đã xảy ra chuyện.

“Hắn mất tích lúc nào?”

“Hai ngày trước, sự ta làm xong việc, ở nhà chờ hắn. Kết quả…không thấy người trở về. Hỏi người của Lâm gia, đúng rồi, hắn hiện tại thay người của Lâm gia làm việc vặt. Đều nói hắn xuất phủ về nhà, nhưng là ai cũng không biết hắn đi nơi nào a.”

Chiếu vừa nói như vậy, là một điểm đầu mối cũng không có.

Ở Lân vương phủ người làm việc cũng không phải tất cả đều ở tại vương phủ, vương phủ ở bên ngoài chuẩn bị phòng ở, phân cho bọn hắn ở, mà vị phụ nhân họ Vương này chính là một cái trong số đó, phỏng chừng nhi tử của nàng cũng ở cùng nàng.

Mộ Tiêu Thư lại phái người đến Lâm gia hỏi, có mặt mũi của Lân vương phủ, Lâm gia tổng không dám nói cho có lệ, nhưng kết quả vẫn là một dạng, hắn đích xác mất tích.

Đối mặt gương mặt khóc thảm hề hề của phụ nhân, Mộ Tiêu Thư có chút vu tâm không đành lòng, nhân tiện nói: “Vậy chỉ có thể báo án.”

Từ đó về sau Mộ Tiêu Thư hướng Khởi Thanh hỏi việc này, lấy được trả lời chỉ là không có tiến triển.

Nàng còn phái hộ vệ trong phủ đi tìm một vòng, không có một chút đầu mối. Dù sao chỉ là một hạ nhân, cũng của Lân vương phủ, bọn hộ vệ của vương phủ cũng không phải người rảnh rỗi, cho nên chuyện này cứ như vậy buông xuống, không có gợn sóng gì.

Ai biết hai ngày sau, bên trong Lân vương phủ lần thứ hai xảy ra sự tình.

Có lẽ là vì thay Mộ Tiêu Thư giải sầu, cùng ngày ban đêm, Mộ Tiêu Thư đột nhiên giật mình tỉnh lại. Xung quanh rất tối, thấy không rõ lắm, Mộ Tiêu Thư gọi Khởi Thanh: “Ta khát, giúp ta mang chén nước

đến."

Khởi Thanh làm theo, ngay khi nàng cúi người đưa nước tới bên mép của Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư thấp giọng nói: "Đỉnh thất có người!"

Ánh mắt của Khởi Thanh mạnh mở to, có người? Nàng cũng không có phát hiện! Cũng may nàng nghiêm chỉnh huấn luyện, kinh ngạc về kinh ngạc, như trước bình tĩnh đem nước đưa tới trong miệng của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư uống vài hớp, lại cảm thấy đói bụng, nói với nàng: "Ngươi đi để trù phòng nấu cháo mang đến cho ta."

Khởi Thanh trách nói: "Cơm tối không hảo hảo ăn, hiện tại đói bụng đi? Trước chờ một chút." Nói nàng liền gian phòng, đi ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư nằm ở trên sàng, ánh nến hơi rung động. Tháp ở gian ngoài, có một nữ tử, mặc y phục mà ngủ, tựa hồ chưa tỉnh.

Lúc này, từ trên đỉnh truyền đến một tiếng cực kỳ nhỏ. Nếu không phải Mộ Tiêu Thư vẫn chú ý động tĩnh phía trên, tuyệt đối không phát hiện được. Một lát sau, cửa sổ bị người đẩy ra một khe, một con mắt xuất hiện ở phía sau.

Mộ Tiêu Thư chờ đến nhàm chán, bắt một khối ngọc bội thưởng thức ở trong tay.

Trong lúc bất chợt, trước cửa sổ xông vào một cái bóng. Người chưa tới, ám khí tới trước, một làn sóng ám khí như mưa, hướng phía Mộ Tiêu Thư đổ qua.

Làm người bị đánh lén mà nói, lãnh tĩnh của Mộ Tiêu Thư vượt quá tưởng tượng của người khác, nàng đưa tay xé màn ở đầu giường, màn đã bị nàng xé xuống.

Trướng mạn như sóng cuộn, chợt nghe một trận âm hưởng đinh đinh đương đương truyền đến, những ám khí kia toàn bộ bị trướng cản, đảo qua toàn bộ rơi trên mặt đất.

Không biết dùng vật liệu gì chế, cái trướng mạn của giường này dĩ nhiên một chút mảy may cũng không có.

Lúc này, hắc y nhân đánh lén mắt trợn to. Đồ án trên trướng mạn, mang đến cho hắn cảm giác mê muội không rõ, cả người phảng phất xoay tròn, choáng váng, thân thể cũng mất đi khống chế. Cũng may ý chí của hắn không giống bình thường, bất quá một cái chớp mắt, hồi tỉnh lại.

"Lung tú!" Hắc y nhân kinh hô.

“Coi như ngươi có nhãn lực.”

Khuôn mặt của Mộ Tiêu Thư tái nhợt rất nhiều, nhìn qua tựa như một người hư thoát, mới vừa rồi một chút, đối với nàng mà nói nhưng thật ra là mệt mỏi.

Lung tú có thể mang đến ảo giác, mà ảo giác này có thể tạo thành dạng ảnh hưởng gì, nhìn công lực của người thêu.

Cũng không phải là tất cả người biết lung tú đều có thể tú xuất chân long trên long bào, nếu như nàng thiếu công lực, thậm chí cả đời cũng không thể. Thế nhưng a, Mộ Tiêu Thư cổ thân thể này không có ưu điểm khác, chỉ có thiên phú dị bẩm. Nàng không chỉ có tú ra chân long, còn y theo ý nghĩ của chính mình tú màn này, dùng chất liệu gỗ bố hay là từ trong APP phí tâm tìm thấy.

Ai có thể nghĩ tới, vật không ra gì như thế, cư nhiên cũng là vũ khí đâu.

Hắc y nhân cười nhạt, rút đoản đao ra: “Thì tính sao? Ngươi hôm nay phải chết ở chỗ này rồi.”

Nếu như là thời kỳ cường thịnh của Mộ Tiêu Thư, hắc y nhân này muốn lấy tính mạng nàng nói dễ vậy sao, thế nhưng hiện tại, dù cho hắc y nhân không biết tình huống của Mộ Tiêu Thư, nhìn gương mặt không có chút huyết sắc của nàng một cái, đoán cũng đoán ra được trạng huống thân thể của nàng.

Hắn giơ đoản đao lên, hướng nàng bổ tới!

“Tranh ——” Một tiếng, một thanh kiếm chặn lưỡi dao, một thân ảnh chợt lóe lên, chắn trước người của Mộ Tiêu Thư.

Hắc y nhân lại càng hoảng sợ, không thể tin được hai mắt của mình, đây là…

Nhìn y phục, đột nhiên xuất hiện người này là nha hoàn ngủ ở tháp bên ngoài, nhưng nhìn mặt…. Đây rõ ràng là Mộ Tiêu Thư khác!

Mộ Tiêu Thư nhàn nhạt cười, nhẹ giọng nói: “Thúc thủ chịu trói đi, hộ vệ vương phủ đã đem ở đây ngăn cản một thủy tiết bất thông, ngươi là trốn không thoát đâu.”

Hắc y nhân còn muốn liều mạng đánh một trận, sinh cơ của sinh cơ đang ở trước mắt, chỉ cần bắt được Mộ Tiêu Thư, lấy làm con tin, tự nhiên có thể chạy trốn.

Hắn không cần phải nhiều lời nữa, thanh đoản đao trong tay hắn cùng cánh tay vươn dài, linh hoạt từ các độ lớn của góc độ lớn tiến công.

Thế nhưng, đao của hắn nhanh hơn nữa, cũng sẽ bị thanh kiếm kia đuổi theo. Người có khuôn mặt y hệt Mộ Tiêu Thư, trong ánh mắt không chút thần sắc nào, thần tình trống rỗng, lại như là trời sinh sát thần, chặn mỗi một lần tiến công của hắc y nhân.

Hắc y nhân lợi dụng đúng cơ hội, đem một cái ám khí hướng về phía phương hướng giường, người trước mắt quả nhiên động dung, lắc mình dùng thân thể của chính mình cản. Hắc y nhân nhếch miệng nở nụ cười, đồng thời đem thanh đoản đao đi phía trước, muốn đâm xuyên ngực "Mộ Tiêu Thư".

Hắn đâm về trước một đao, không thành công, lại lần thứ hai, vẫn là không có thành công. Mũi đao gặp ngoan cường chống lại, căn bản vô pháp xuyên thấu, mà công phu ngay trong nháy mắt này, cổ tay của hắc y nhân đã sinh ra một món khác —— còng tay.

Hai gương mặt mặt giống nhau như đúc hoảng động trước mặt của hắc y nhân, hé ra lạnh lùng, hé ra tái nhợt đến không có huyết sắc. Hai gương mặt natf tạo thành ác mộng tối nay của hắn.

Cố Viễn cùng Khởi Thanh đẩy cửa tiến đến, phát hiện bên trong đã giải quyết rồi, không khỏi chút ngoài ý muốn.

Cố Viễn mang vẻ áy náy nói rằng: "Hắn chắc là một mình xông vào, không có tìm được đồng lõa."

Mộ Tiêu Thư gật đầu: "Thân thủ của hắn không sai, có thể vô thanh vô tức xông vào vương phủ, lột mặt của hắn, xem hắn là ai."

133. Chương 133: Hai Cái Ma Bố

Editor: Luna Huang

Cố Viễn một tay lấy khăn che mặt của hắc y nhân kia, sau khi nhìn thấy chân diện mục của đối phương, không khỏi giận dữ: "Là ngươi."

Khôi lỗi mặt không thay đổi nhìn Cố Viễn một mắt, Mộ Tiêu Thư cũng nhìn lại hắn, hai đôi mắt đều nhìn hắn, không khỏi làm Cố Viễn rất là nhức đầu.

Hắn kéo hắc y nhân kia đi ra ngoài, nói với Khởi Thanh: "Người này giao cho ta, ngươi cùng Mộ tiểu thư giải thích đi."

Khôi lỗi Mộ Tiêu Thư thay hắc y nhân đưa tay mở còng tay, dường như ma thuật, thu còng tay vào. Lại đi ra gian ngoài, vô thanh vô tức nằm xuống tháp.

Khởi Thanh biểu tình quái dị, tựa hồ còn đang vì chuyện vừa rồi mà giật mình.

"Làm sao vậy?" Mộ Tiêu Thư tò mò vấn.

"Người này trước kia là một thành viên trong chúng ta, đối với vương phủ rất quen thuộc, thảo nào có thể âm thầm ra vào, lại không có bị phát hiện."

Ánh nến, Khởi Thanh nói một cố sự cho Mộ Tiêu Thư.

Từ trước có một nữ hộ vệ, vì bảo hộ Đàm Hạo Uyên mà chết. Có một nam hộ vệ vẫn ái mộ nữ hộ vệ này, thấy nàng chết rất đau đớn, không biết sao, lại đem cái chết của nàng quy tội cho Đàm Hạo Uyên. Đàm Hạo Uyên phát hiện, để người nam hộ vệ này đi.

Hắn chính là hắc y nhân ám sát Mộ Tiêu Thư ngày hôm nay.

Mộ Tiêu Thư nghe xong, nói thầm: "Chủ tử nhà ngươi lại còn có thời gian nhân từ."

Khóe miệng của Khởi Thanh co rút, nghĩ thầm Mộ Tiêu Thư đến cùng tưởng tượng Đàm Hạo Uyên có bao nhiêu hung tàn?

Không lâu sau, Cố Viễn đã trở về, hắn nhìn qua vẫn là rất tức giận, gương mặt bảng nói với Mộ Tiêu Thư: "Hắn không chịu nói tại sao muốn ám sát ngươi, bất quá ta sai, là bởi vì quan hệ của chủ tử. Hỗn trướng này, đến thị phi đều không phân rõ!"

Mộ Tiêu Thư: "…"

Cố Viễn tựa hồ rất giận, không bao lâu liền đi, cũng không biết hắc y nhân kia có trở thành công cụ trút giận cho hắn hay không.

Ngày thứ hai, Tống Tử Nho đến đây kiểm tra tình huống, phát hiện sắc mặt của Mộ Tiêu Thư cư nhiên so với lần trước hắn tới không tốt, qua một trận cáu kỉnh, sau đó phất tay áo đi.

Mộ Tiêu Thư vùi ở sàng, có một chút rất chột dạ.

Cùng ngày, điều tra Cố Viễn triển khai tiến thêm một bước phát hiện một chút manh mối.

"Lúc hắn ly khai Lân vương, ở bên ngoài trần trọc hai năm, cuối cùng gia nhập Du vương phủ, vẫn vì Du vương làm việc!"

Tin tức này rất trọng yếu, cho dù ai cũng sẽ nhịn không được suy nghĩ, ám sát lần này có đúng là mệnh lệnh của Du vương hay không.

Mộ Tiêu Thư suy tư chỉ chốc lát, nở nụ cười, lẩm bẩm nói chung: "Đàm Gia Dật a? Cố Viễn, ngươi cho Đàm Gia Dật một tin tức, để hắn đến nhận người. Nếu là hắn không đến, nói cho hắn biết, ta muốn đem người này giao cho hoàng thượng! Lân vương đi tây bắc bình định man di, hắn, còn phái người ám sát lão nương!"

Lão nương cũng mang ra… Có thể thấy được là thật sinh khí.

Cố Viễn ngẩn người, lĩnh mệnh đi làm việc.

Du vương vốn có đang lăn qua lăn lại trong ôn nhu hương, lúc nghe được tin tức này, hắn nhấc chân đạp nữ nhân bên người một cước. Cũng không quản đối phương có đau hay không, trầm giọng quát dẹp đường: "Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra!"

Ngày này, Du vương phủ nhất định là không yên ổn rồi.

Đàm Gia Dật giận dữ, bởi vì chút chuyện này hắn căn bản không cảm kích, thế nhưng quả thực chuyện thủ hạ của hắn chạy đi ám sát. Làm cũng làm rồi, hết lần này tới lần khác còn bị người bắt được, bắt được hắn còn không tự sát tạ tội, làm hại hắn chọc tới một thân phiền phức!

Lân vương ra ngoài đánh trận, bảo chính là giang sơn của Bắc Vọng, hắn làm huynh trưởng, trái lại ám sát nữ nhân của hắn, này nói được sao? Tuy rằng hắn đích xác là muốn động thủ với Mộ Tiêu Thư không sai, nhưng cũng không phải đi qua phương thức này.

Xuất thủ có thể, cần danh chính ngôn thuận. Nếu là danh không chính ngôn không thuận, vậy sẽ phải làm được thần không biết quỷ không hay. Đây mới là nhân sinh tính điều của Đàm Gia Dật.

Kinh qua một phen điều tra, Đàm Gia Dật cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện ngọn nguồn.

"Mang hai nương nhi đến cho bổn vương!" Hắn cắn răng nghiến lợi phân phó nói.

Động ** của Du vương phủ cho dù ai đều cảm thấy, trong lúc nhất thời lòng người bàng hoàng. Người trong phủ đều hỏi đến cùng chuyện gì xảy ra, Lý thị cũng không ngoại lệ. Phải nói, nàng so với bất luận kẻ nào càng lưu ý chuyện gì xảy ra.

Ngay đêm qua, người nam nhân kia hưởng ** đủ rồi, rốt cục dưới sự thúc giục của nàng và Mộ Tiêu Y, chuẩn bị động thủ. Thế nhưng hắn chuyến đi này, chưa có trở về. Quan hệ đến đại nghiệp báo thù Lý thị, nàng có thể không lưu ý sao? Mà lúc này, Du vương phủ lại đột nhiên nháo chuyện, Lý thị càng để ý.

“Hình như cùng một ám vệ hữu quan.” Người biết một chút về chuyện này nói.

“Ám vệ?” Trong lòng Lý thị lộp bộp một tiếng, nàng thân mật không phải là một ám vệ sao, “Sau đó thì sao?”

“Sau đó ta cũng không biết a, ám vệ là ai? Vậy cũng là nghe lệnh của Vương gia. Bọn họ cả ngày xuất quỷ nhập thần, Vương gia để cho bọn họ làm gì thì bọn họ làm đó, chúng ta những hạ nhân này làm sao biết chuyện của bọn họ.”

Lý thị càng phát ra lo lắng, mang theo đầy bụng tâm sự đi đến chỗ nữ nhi, còn chưa vào cửa, liền nghe được thanh quát lớn của Mộ Tiêu Y.

“Buông ta ra! Các ngươi dựa vào cái gì bắt ta, ta là người của Vương gia!”

“Ha hả, người của Vương gia? Bất quá là hạ nhân mà thôi. Trong phủ này bao nhiêu người giống như ngươi vậy ngươi biết không? Vô tri chạy đến đùa giỡn uy phong!”

Người còn lại nói: “Cùng nàng nói nhảm nhiều như vậy làm gì? Vương gia có mệnh, mau đem người bắt lại!”

Lý thị tiến lên vừa nhìn, người bọn họ bắt chính là Mộ Tiêu Y. Đây là chỗ dựa duy nhất hôm nay của nàng a, lần này chuyện báo thù, Mộ Tiêu Y là xuất đại khí lực, nếu không đâu có thể thuận lợi như vậy?

Lý thị xông tới, túm lại hai hộ vệ vương phủ: “Các ngươi buông nữ nhi của ta ra, ta đi tìm Vương gia lý luận, đến cùng tại sao phải đối với chúng ta như vậy!”

“U, lại tới một người nữa rồi, tiết kiệm đi nhiều một chuyến.”

Chỉ nghe răng rắc một tiếng, thét chói tai của Lý thị hầu như đinh tai nhức óc. Hộ vệ kia thấy nàng lại đánh lại nháo, không nhịn được, bẻ khớp tay của nàng.

“Chớ tự mình chuốc lấy cực khổ! Muốn gặp Vương gia, lập tức để ngươi nhìn đến đủ! Đi!”

Mộ Tiêu Y cùng Lý thị bị người ép, đẩy đến trước mặt của Đàm Gia Dật. Đàm Gia Dật cao cao tại thượng ngồi, bao quát Mộ Tiêu Y các nàng.

Mộ Tiêu Y đoán được đã xảy ra chuyện gì, bò đến bên chân của Đàm Gia Dật: “Vương gia, người… Người tha thứ ta đi. Ta biết sai rồi, sau này ta nghe lời, để ta giặt y phục rửa chén đều được, coi như là rửa nhà xí, ta cũng không có ý kiến. Van cầu ngươi tha thứ ta…”

Đàm Gia Dật giơ chân lên, cư nhiên đạp tới Mộ Tiêu Y.

"Tiện nhân, các ngươi cùng Vệ Ung là quan hệ như thế nào?"

Trên mặt của Đàm Gia Dật ngoại trừ ẩn nhẫn tức giận cùng với chán ghét ra, không có nửa phần thương tiếc. Dù cho đối với Mộ Tiêu Y mất đi hứng thú, biểu hiện này cũng quá lửa chút, hắn chỉ sợ là đã biết chút gì.

"Vệ Ung? Vệ Ung là ai…"

"Còn trang!" Đàm Gia Dật một cước dẫm trên bụng của Mộ Tiêu Y, "Ngươi nếu như nghĩ không ra, đi hỏi mẫu thân của ngươi một chút, hỏi nàng một chút các ngươi làm những gì."

Hắn ngoan đạp một cước, Mộ Tiêu Y bị đá co rút thân xong, lúc này mới ngồi lại.

"Quý phủ của bổn vương ra bực bẩn sự này, bổn vương nên xử trí các ngươi như thế nào?"

Một canh giờ, mã xa của Du vương phủ đi tới Lân vương phủ. Sau mã xa, còn có một chiếc xe theo. Du vương xuống xe vào vương phủ, bọn hộ vệ từ chiếc xe kia lôi hai bao tải to ra. Từ bên trong truyền ra tiếng ô ô hàm hồ, còn càng không ngừng động, chứa cái gì chứa cái gì còn sống!

Hai bao tải to này bị bọn hộ vệ kéo, đi theo phía sau Du vương vào Lân vương phủ.

Không bao lâu, người ăn mặc trang phục của Mộ Tiêu Thư đến đây "Nghênh tiếp" Khách, càng chuẩn xác mà nói, là khôi lỗi của Mộ Tiêu Thư.

"Du vương, biệt lai vô dạng, ngươi có thể đến đúng lúc mới tốt, tiết kiệm ta tiến cung một chuyến nữa."

Đàm Gia Dật cười cười, nói rằng: "Bổn vương còn phải đa tạ còn ngươi, nếu không phải từ chỗ ngươi nhận được tin tức nhận được tin tức, bổn vương còn không biết, quý phủ của mình nuôi ba thứ rắp tâm hại người!"

"Sao lại nói những lời này?" Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư rơi vào hai bao tải sau lưng Đàm Gia Dật.

Đàm Gia Dật không đáp, trái lại hỏi: "Vậy tên phản đồ ở đâu?"

"Chúng ta vào trong phòng ngồi đi." Mộ Tiêu Thư nói phân phó Cố Viễn, "Dẫn người tới."

Đàm Gia Dật theo Mộ Tiêu Thư tiến thất, hộ vệ hắn mang tới kéo hai cái bao tải, cũng đi vào bên trong

nhà.

Song phương đều tự an vị, Mộ Tiêu Thư an tĩnh uống trà, thẳng đến Cố Viễn đem người nọ dẫn vào, nàng mới buông trà trản xuống.

Vệ Ung bị bặt bị xử lý rất thảm, trên mặt hồng hồng tử tử, sẽ không có ít bị đánh. Lúc này hai mắt của hắn vô thần, từ lâu không phải là thích khách thần khí đêm đó, mà là tù nhân triệt đầu triệt đuôi.

Vệ Ung gặp được Đàm Gia Dật, sợ run run một cái.

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Vẫn là Du vương có uy nghiêm, thủ hạ này của ngươi còn rất sợ ngươi."

Ánh mắt của Đàm Gia Dật âm trầm đảo qua trên người Vệ Ung, nói rằng: "Bổn vương không có thủ hạ như vậy, hôm nay đến đây, chính là muốn đem việc này đem việc này triệt để giải quyết, để tránh khỏi tạo thành hiểu lầm gì."

"Nói như vậy, việc ám sát ta cũng không phải là phân phó của Vương gia?"

"Làm sao sẽ?" Đàm Gia Dật tựa hồ cảm thấy lời này rất buồn cười, "Bổn vương tại sao phải phái người giết ngươi? Chuyện tình ngu xuẩn như thế, bổn vương mới sẽ không làm."

Hắn đón ánh mắt của Mộ Tiêu Thư, tự tiếu phi tiếu. Nương mắt khôi lỗi, Mộ Tiêu Thư xem hiểu ý tứ khác của hắn: Hắn muốn giết người, chỉ sẽ áp dụng phương thức ổn thỏa.

Hai người nhìn nhau một hồi, Đàm Gia Dật thở dài nói: "Kỳ thực nghĩ cách của bổn vương cùng Mộ cô nương là nhất trí, cũng là muốn để những người không nghe lời này chịu chút vị đắng."

Hắn nói xong vỗ tay một cái: "Mở bao tải."

Mộ Tiêu Thư sớm cảm thấy hứng thú với hai bao tải, lúc này không khỏi tò mò nhìn.

Thời gian miệng của bao tại thứ nhất bị mở ra, lộ ra mặt của Lý thị. Miệng của nàng bị ngăn chặn, cho nên không phát ra được thanh âm nào, trên người rõ ràng có bao nhiêu vết thương, đoán chừng là tiên thương.

Tiên a, Lý thị trước rất thích dùng.

Lý thị thất kinh nhìn bốn phía, sợ hãi mang trên mặt. Thời gian ở Du vương phủ, nàng và Mộ Tiêu Y bị hung hăng đánh một trận, chuyện gì cũng nói hết ra, sau lại bị nhét vào bao tải. Hiện tại được thả ra, chẳng lẽ sắp bị đánh sao?

Lý thị vừa nhìn bốn phía, không nhìn không biết, vừa nhìn dọa cho giật mình. Nàng cư nhiên thấy được Mộ Tiêu Thư!

Nàng liều mạng giẳng co, tiếng ô ô phát ra trong miệng bị ngăn chặn cũng trở nên lớn. Thân thể bị trói, nàng hướng phía phương hướng của Mộ Tiêu Thư một tấc một tấc dịch chuyển.

Chính là cái người này, làm hại nàng cửa nát nhà tan a. Chính là nàng, hủy đi vinh hoa phú quý của nàng a.

Hai mắt Lý thị sung huyết, hận đến hận đến sắp thiêu cháy.

Đàm Gia Dật xuy cười một tiếng, phân phó nói: "Nàng hình như có lời muốn nói, vậy hãy để cho nàng nói."

Hộ vệ nhanh tay lẹ mắt, để miệng của Lý thị lập tức tự do.

"Mộ Tiêu Thư, Ngươi thế nào còn chưa có chết? Ta giết ngươi! Ta giết ngươi!"

—-Phân Cách Tuyến Luna Huang—-

Không hiểu nỗi wattpad luôn, dạo này ta luôn không vào được. Hôm nay lại có thể up tiếp rồi >"<. Thật xin lỗi các nàng nhiều

134. Chương 134: Hắn Sẽ Giết Ta

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư mặt không thay đổi nhìn nàng. Lý thị trên mặt đất hoạt động, một chút bò tới chỗ nàng. Ngoại trừ kinh ngạc mới gặp gỡ, lúc này Mộ Tiêu Thư một điểm cảm giác cũng không có.

"Giết ta? Đến a." Nàng bĩu môi, tàn khốc nói rằng.

Nàng sẽ không đồng tình người như Lý thị vậy, nàng thê thảm hơn, Mộ Tiêu Thư cũng sẽ không đồng tình. Bởi vì những người này ở đây, các nàng cũng chưa từng đồng tình người bị hại. Dù cho hiện tại, nàng cũng không hề có ý hối cải, hận không thể dùng mắt trừng chết Mộ Tiêu Thư.

Lý thị giãy giụa càng thêm lợi hại, lúc này hộ vệ mở bao tải thứ hai, Mộ Tiêu Y vẻ mặt mê man nhìn về phía xung quanh.

Cùng mẫu thân của nàng một dạng, nàng đầu tiên thấy cũng là Mộ Tiêu Thư, bất quá phản ứng của hai người lại không giống nhau. Mộ Tiêu Y như là bị hách sợ giống nhau, lui thân thể của mình. Mộ Tiêu Thư đối với nàng giống như là con mãnh thú và dòng nước lũ, nàng muốn trốn đi, cách khá xa.

Đàm Gia Dật đứng lên, tự mình kéo bố đoàn trong miệng Mộ Tiêu Y ra, còn dùng chân đá một cái, đá nàng đến bên người của Mộ Tiêu Thư.

"Các ngươi không phải là rất có năng lực sao? Còn dám mưu đồ bí mật sát nhân, hiện tại cừu nhân ở trước mặt các ngươi, động thủ a!"

Tiếng hô của Đàm Gia Dật để Mộ Tiêu Y kịch liệt run lên, động hai chân, liên tiếp lui về phía sau.

Mộ Tiêu Thư cười vấn: "Du vương, ngươi làm trò trước mặt của ta giựt giây người khác giết ta?"

"A… Đánh lén còn bắt ngươi không có biện pháp, huống chi hiện tại. Hiện tại người đều đến đông đủ, chúng ta cũng nên mang sự tình làm rõ ràng. Đôi mẫu nữ này chẳng biết tại sao hận ngươi tận xương, không tiếc bán đứng nhan sắc, cũng phải tìm người đến giết ngươi! Tấm tắc, vốn là cùng cây sinh, tương tiên vì sao quá khác? Họ Mộ chỉ còn sót chỉ còn sót mấy người như vậy, các ngươi còn muốn tự giết lẫn nhau."

Đàm Gia Dật một phen nói, đã đem tất cả nước bẩn đều hất đếb trên người nhà họ Mộ.

Ám sát cũng tốt, phản bội cũng tốt, đều sự tình của người nhà họ Mộ là bọn hắn, cùng Đàm Gia Dật hắn không quan hệ a, hắn là vô tội a. Mộ Tiêu Thư cho rằng bắt được một danh thủ hạ của hắn là có thể xem chuyện cười của hắn? Nằm mơ!

Sắc mặt Mộ Tiêu Thư khó coi rất nhiều, vẫn còn vẫn còn trừng mắt nàng, muốn giết nàng.

"Du vương, nếu như ta nhớ không lầm, vị phụ nhân này họ Lý cùng với vị Mộ cô nương này, đều là người của Du vương phủ. Các nàng là tội nhân, phải làm nô bộc cả đời hoàn lại tội nghiệt."

"Không sai, thì tính sao?""

"Sau đó là vị Vệ Ung này, hắn hình như cũng là hộ vệ của quý phủ, cùng quý phủ ký ước?"

Đàm Gia Dật không biết Mộ Tiêu Thư đang đánh cái chủ ý gì, trong miệng biệt xuất hai chữ: "Không sai."

Mộ Tiêu Thư hạ kết luận: "Nói cách khác, bọn họ hiện tại đều là người của ngươi. Việc Vệ Ung đến đây ám sát ta, phản chính ta cũng không có gì tổn thất, Du vương ngươi đích thân đến một chuyến, ta liền mặt mũi này, không đáng so đo. Về phần ba người này, dù sao bọn họ làm ra gièm pha gì, đều là ngươi chuyện của Du vương phủ các ngươi. Quản giáo hạ nhân, tổng không đến mức cần tiến hành ở Lân vương phủ chứ?"

Bồn nước bẩn này, Đàm Gia Dật muốn hất trên đầu người nhà họ Mộ nàng, Mộ Tiêu Thư còn không chịu thu!

Quản nó người nhà ai, dù sao đều là người của Du vương phủ. Các nàng đến tự do cũng không có, vậy một dòng họ cũng phải thay đổi chủ nhân? Là chữ "Mộ" ở trước, hay là ba chữ "Du vương phủ" ở trước? Đối với Mộ Tiêu Y cùng Lý thị, tự nhiên là người sau.

Đàm Gia Dật nheo mắt lại: "Đây chính là muội muội cùng thẩm thẩm của ngươi."

Mộ Tiêu Thư kinh ngạc nói: "Ta không có muội muội, cha nương chỉ sinh một mình ta. Về phần thẩm thẩm, cùng ta chẳng những không có liên hệ máu mủ, còn ý đồ hại ta, ai hiếm lạ nhận thức nàng, ở đây cũng chỉ là nhìn chướng mắt."

Lý thị chửi ầm lên: "Ai hiếm lạ ngươi nhận thức! Ngươi phụ này, cũng là bởi vì dễ tin ngươi, Mộ gia chúng ta mới có thể thảm như vậy!"

"Sai rồi!" Mộ Tiêu Thư lớn tiếng phản bác, "Bởi vì các ngươi mơ ước thứ không thuộc về các ngươi, giết phụ mẫu ta mưu đoạt gia sản trước, nhốt ta lợi dụng ta hãm hại ta sau, các ngươi làm chuyện tẫn ác, mới có thể luân lạc tới kết cục hôm nay. Hiểu chưa?"

"Phi phi phi! Độc phụ! Ngươi nữ nhân rắn rết này!"

"Cố Viễn, đem các nàng ra bên ngoài cho ta, ô nhiễm cái lỗ tai!"

Cố Viễn nhất chiêu hô, lập tức có hộ vệ tiến lên đây kéo các nàng.

Miệng của Lý thị một lần nữa bị chận lại, cũng nữa mạng không ra thô tục, chỉ có thể dùng cặp mắt kia trừng, đáng tiếc dù cho trừng nát, cũng không có ích lợi gì.

Mộ Tiêu Y sỏa hồ hồ, lúc bị người kéo, nàng đột nhiên tỉnh táo lại.

"Nhị tỷ tỷ, ngươi tha thứ chúng ta đi, không nên đuổi chúng ta đi, Vương gia hắn..."

"Ba ——" Một cái tát, Đàm Gia Dật cả giận nói: "Bổn vương làm sao?"

Mộ Tiêu Y không dám lên tiếng, một câu "Vương gia hắn sẽ lấy mạng của chúng ta" kia bị nàng nuốt xuống. Từ trước nàng khuynh mộ Đàm Gia Dật, hôm nay thành cái dạng này, hắn muốn giết nàng!

Mộ Tiêu Y còn nhớ rõ, ngay từ đầu nàng rót độc cho Mộ Tiêu Thư, là vì Đàm Gia Dật. Lúc đó nàng nghĩ, chỉ cần Mộ Tiêu Thư chết, đại tỷ Mộ Tiêu Chiêu của nàng sẽ không có ưu thế, hai người bọn họ có thể

cạnh tranh công bằng.

Thế nhưng người từng để cho nàng phương tâm ám hứa kia, hôm nay lại thành đao phủ lấy tính mạng nàng.

Mẫu nữ Mộ Tiêu Y hai người bị bắt ra ngoài, Vệ Ung cũng giống như vậy, hộ vệ trung thành của Lân vương phủ thi hành mệnh lệnh của Mộ Tiêu Thư, đem mấy người này "Ném" Ra vương phủ.

Mộ Tiêu Thư chỉ cảm thấy thế giới thanh tĩnh, về phần nghĩ cách của hai người kia, nàng cũng bất tại hồ.

Thời gian bắt đầu hại người khác, các nàng sinh ra không giống nhau, không phải sao? Lệch lạc một khi phạm hạ, không đường quay đầu lại, cái giá phải trả là nhất định phải có.

"Du vương, ngươi có đúng hay không nên trở về giáo huấn nô bộc rồi? Sau này tốt nhất không nên phát sinh chuyện như vậy nữa, vạn nhất hại người khác, bọn họ cũng không dễ nói với ta vậy đâu."

Đàm Gia Dật hừ một tiếng, phất tay áo ly khai.

Đã không còn người không liên quan, vương phủ thoáng cái thanh tĩnh. Khôi lỗi khôi phục dáng dấp ban đầu, Mộ Tiêu Thư nhìn trướng đính xuất thần.

Khởi Thanh đã đi tới, đỡ thân thể của nàng lên, thay nàng bóp vai.

"Tiểu thư, tam tiểu thư cùng Lý phu nhân muốn hại ngươi, cứ tính như vậy sao?"

Mộ Tiêu Thư thấp giọng nói: "Nhìn cái dáng vẻ kia của các nàng, không cần ta động thủ, Đàm Gia Dật cũng sẽ không bỏ qua các nàng, ta cần gì phải ô uế tay của mình?"

Hiện tại để Mộ Tiêu Thư cảm thấy kỳ quái, vẫn là vị nhi tử thất tung kia của phụ nhân họ Vương. Mộ Tiêu Thư phát hiện một chuyện rất thú vị, nhi tử nàng gọi Vương Nhị!

(Luna: Lúc đầu thấy tên quen quen lúc sau mới nhớ bên <Cực Phẩm Hạ Đường Phi> cũng có một ông tên nay, chỉ là ông này chết thảm. Haizzz)

Tên này, nghe rất quen tai nga.

Tây bắc Vạn Lĩnh thành.

Thời gian Đàm Hạo Uyên đến, ngoài quan ca(Luna: trạm kiểm soát) đã chật ních quân đội man tộc rậm

rạp chằng chịt. Bọn họ ở dưới thành tường an doanh trát trại (Luna: dựng lều trại bám rễ), đã phát động ba chiếc xe công thành cỡ lớn hành động.

Nguyên tướng lĩnh của Vạn Lĩnh thành thông đồng với địch, làm hại binh sĩ thủ quan tổn thất thảm trọng, may mà chưa gây sai lầm lớn, vì tướng lĩnh giết hắn tạm thời thủ nhi đại chi, người này tên là Tần Vũ.

Tần Vũ mang chúng tướng sĩ, nghênh tiếp Đàm Hạo Uyên đến. Hắn trước mặt Đàm Hạo Uyên quỳ một gối, lên án mạnh mẽ sở tác sở vi của tướng lĩnh nguyên thủ quan, đem tình hình hôm nay của Vạn Lĩnh thành nhất nhất báo cho biết.

Chờ hắn nói xong, Tần Vũ hỏi một vấn đề: "Vương gia đến một mình?"

Hắn cũng không có thấy tướng lĩnh của Đàm Hạo Uyên, hắn mang đến một đội tinh binh, trừ đây ra, hết rồi.

Đàm Hạo Uyên dừng ở bản đồ địa hình, một lát trả lời một câu: "Bắc Vọng không phải là chỉ có một Vạn Lĩnh thành cần thủ."

Lời này mặc dù có đạo lý, thế nhưng Tần Vũ khi nhìn đến quân đội man nhân dưới thành tường, thực sự vô pháp đồng tình với cách nói của hắn.

Bắc Vọng không phải là chỉ có một Vạn Lĩnh thành cần thủ, nhưng là bây giờ nếu không thủ được, cũng sẽ bị bọn họ công phá đại môn của Bắc Vọng, tương thị này vô cùng nhục nhã! Đến lúc đó vô luận Tây Hách hay Đông Sóc, cũng sẽ chế nhạo Bắc Vọng.

Tần Vũ mặc dù nghĩ như vậy, lại không có nói ra, bởi vì vị Lân vương tiếng tăm lừng lẫy này —— đã từng là tướng quân niên thiếu, lúc này là hy vọng duy nhất của Vạn Lĩnh thành.

Dù cho hắn là một người một ngựa, là có thể bằng không chấn phấn nhân tâm, Đàm Hạo Uyên ba chữ này có uy lực như vậy.

Đàm Hạo Uyên nhìn bản đồ địa hình thật lâu, còn mấy lần leo lên quan sát quan sát, hắn ra lệnh Tần Vũ đem một ít tướng lĩnh đắc dụng gom lại cùng nhau, cộng đồng thương lượng thối địch chi sách.

Kinh qua một ngày một đêm thương nghị, Đàm Hạo Uyên đưa ra một sách lược: Quấy rầy, dụ địch, trảm vĩ!

"Vương gia, bất khả!" Một danh lão tướng khi hiểu kế sách của Đàm Hạo Uyên, mở miệng phản đối.

Đàm Hạo Uyên ngẩng đầu, ánh mắt phảng phất có ngoan thạch nặng, hắn trầm giọng nói: "Trong quân đội, cần xưng hô bổn vương vi chủ soái."

Lão tướng sửng sốt một chút, sau đó đổi giọng: "Chủ soái, man nhân nhân số đông đảo, sĩ khí tràn đầy. Kinh qua ba xe công thành, tướng sĩ quân ta đã mệt mỏi, sĩ khí đại điệt. Tuy rằng chủ soái đến phấn chấn sĩ khí, thế nhưng... Dưới tình huống như vậy, nếu là chọn dùng chiến thuật quấy rầy, sợ là tướng sĩ sẽ luống cuống, trái lại bị địch nhân bắt!"

Tướng sĩ ở đây tất cả đều chờ cao kiến của Đàm Hạo Uyên, lúc này trong lòng bọn họ đều là sùng kính, nghĩ một cái ý niệm như vậy: "Hắn là chiến thần Bắc Vọng, hắn luôn luôn có biện pháp nghịch thiên!"

"Mới vừa rồi đã nói qua, chiến thuật quấy rầy cần chia bốn đội, chính là một xuất kỳ bất ý. Mà bổn vương sẽ làm tiên phong, đái lĩnh chi thứ nhất, vì chúng tướng sĩ làm mẫu."

Lời của Đàm Hạo Uyên nói cho hết lời, tất cả mọi người không lên tiếng.

Đây là chiến thần trong truyền thuyết sao? Hắn ra cái chủ ý này nghe tại sao không có cảm giác nghịch thiên chút nào? Chủ soái đấu tranh anh dũng, vạn nhất chết ở trong loạn quân, Vạn Lĩnh thành hoàn toàn xong đời. Bọn họ còn tưởng rằng Đàm Hạo Uyên sẽ cho thần kỳ mưu thượng sách, nhất cử đem man nhân đánh cho hoa rơi nước chảy.

Giờ này khắc này, ý nghĩ của bọn họ đều là giống nhau, nguyên lai Đàm Hạo Uyên cũng bất quá là một con người.

Đàm Hạo Uyên nhìn thoáng qua thần sắc của bọn họ, cũng không nhắc nhở, tùy bọn họ tiêu hóa tin tức này. Loại vẻ mặt này hắn không phải là lần đầu tiên thấy, thế nhưng phải minh bạch, trên đời này, cho tới bây giờ sẽ không có thần, chỉ có người.

Qua một lát, lão tướng mới vừa rồi mở miệng phản đối kia nói rằng: "Chư vị còn có cái gì nghi vấn?"

Không một người nói chuyện.

"Hay còn có biện pháp tốt hơn?"

Đàm Hạo Uyên một quyền vỗ ở trên bàn, lộ ra cười lãnh khốc: "Đã như vậy, việc này cứ quyết định như vậy. Ngày mai, bổn soái triển khai lần hành động đầu tiên!"

F

135. Chương 135: Ngươi Bị Bắt Rồi

Editor: Luna Huang

Dưới một mảnh bóng cây trong Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư do Khởi Thanh đỡ, đang lấy tốc độ ốc sên bước đi.

Theo thời gian trôi qua, thân thể của nàng có một ít chuyển biến tốt đẹp, có thể xuống đất đi một hồi. Dược của Tống Tử Nho ở trình độ nhất định áp chế đau đớn trên người nàng, mặc dù nàng chưa hề hô qua đau, nhưng đau đớn thật thật tại tại tồn tại.

Ngày hôm nay, Mộ Tiêu Thư ở trong phòng lâu đến mức, la hét muốn đi ra ngoài hít thở không khí. Vì thế, Khởi Thanh cùng Cố Viễn để toàn bộ người trong viện đi ra ngoài.

Một bước, hai bước… Mộ Tiêu Thư đếm ở trong lòng, trên trán có mồ hôi hột thấm ra.

Khởi Thanh nàng, cẩn cẩn dực dực. Khôi lỗi chỉa vào khuôn mặt của Mộ Tiêu Thư, ở cách đó không xa coi chừng. Cố Viễn ngồi xổm đầu tường, thường thường nhìn tình huống của Mộ Tiêu Thư, thường thường nhìn bên ngoài, đương nhiên hắn cũng sẽ không quên nhìn người nào đó một mắt.

"Hô —— mệt chết đi được."

Thân thể của Mộ Tiêu Thư mềm nhũn, hơi nghiêng thân nhào vào trong lòng Khởi Thanh.

Khởi Thanh ôm nàng, chê cười nàng nói: "Mới đi vài bước như thế, không đi nữa? Ban nãy trong phòng, là ai lời thề son sắt nói, "muốn đi ra bên ngoài hô hấp chút không khí mới mẻ, muốn vận động nhiều, như vậy mới nhanh khỏi hơn". Mới nhanh vài cước a, liền không được, cũng dám nói muốn vận động."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, dùng nắm tay vô lực đập xuống vai của Khởi Thanh: "Muốn chết! Ai dạy ngươi thổ rãnh ta?"

Khởi Thanh ngầm bĩu môi, còn không phải học nàng? Trước đây nàng là chính kinh kháo phổ nhiều, kết quả tiếp xúc cùng Mộ Tiêu Thư, không biết khi nào thì bắt đầu, biến thành… Biến thành như vậy.

"Ngồi dưới tán cây một hồi đi." Mộ Tiêu Thư lười biếng nói.

Khởi Thanh không ra tay, hô khôi lỗi mang bàn đệm đến. Sai sử người lớn lên cùng Mộ Tiêu Thư giống nhau như đúc, cảm giác này thực sự là muốn bao nhiêu kỳ quái có bao nhiêu kỳ quái.

Nàng đỡ Mộ Tiêu Thư, một chút một chút đến dưới tàng cây.

Lúc này, Cố Viễn ngồi xổm ở đầu tường theo thói quen nhìn lại, nhất thời đã muốn mắng nương. Lúc này tâm tình của hắn chỉ có thể dùng một câu miêu tả: Tức phụ nhi bị người chiếm tiện nghi rồi… Lão tử cũng còn chưa ôm qua…

(Luna: Haha…)

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh tất nhiên là không hiểu oán niệm của Cố Viễn, ngồi xong vào nệm, nàng thở dài một hơi rất lớn.

Loại bộ dáng yếu ớt này thật đúng là không được, phải nhanh lên một chút khôi phục mới được…

"Không sai biệt lắm có thể xuất phát." Mộ Tiêu Thư nói.

Khởi Thanh không biết những lời này nên đáp lại thế nào, thẳng thắn đừng nói. Phải án ý nghĩ của nàng, Mộ Tiêu Thư bây giờ còn là không thích hợp đi xa nhà.

Cố Viễn thấy Mộ Tiêu Thư đình chỉ chiếm tiện nghi của Khởi Thanh, trong lòng thư thản, vòng vo một đầu, không mục đích gì nhìn quanh. Đúng lúc này, hắn thấy một sai vặt vội vã chạy tới viện môn, phanh phanh phanh bắt đầu gõ cửa. Động tác kia không ngừng nghỉ chút nào, như là sốt ruột đến không được.

Cố Viễn nhướng mày, từ đầu tường nhảy xuống.

Hắn từ phía sau vỗ vai sai vặt, trái lại để đối phương sợ đến suýt tý nữa nhảy dựng lên.

"Hù chết tiểu nhân rồi, nguyên lai là Cố thống lĩnh."

Cố Viễn ngắm sai vặt hai mắt: "Sợ cái gì? Thiếu bạc người ta? Đang bị đòi nợ?"

"Không… Không phải. Là bên ngoài tới một đoàn quan binh, bảo là muốn bắt Mộ tiểu thư!"

"Cái gì?"

Cố Viễn lúc này vô pháp giữ vững bình tĩnh rồi: "Ngươi lập lại lần nữa."

"Bọn họ muốn bắt Mộ tiểu thư, còn nói nếu như thời gian uống cạn chun trà không giao người ra, liền phải xông tới bắt người."

Lần thứ hai lần thứ hai vỗ xuống bờ vai của hắn, phân phó nói: "Đi nói cho bọn hắn biết, Mộ tiểu thư rất nhanh liền đi ra ngoài, để cho bọn họ chờ một chút."

Sai vặt nghe lệnh đi, Cố Viễn cũng không đến viện môn, trực tiếp leo tường vào viện tử. Cách đó không xa, Khởi Thanh cùng Mộ Tiêu Thư hữu thuyết hữu tiếu, hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra.

Bước chân của Cố Viễn chần chờ, tầm mắt của hắn chuyển đến trên thân người lớn lên như Mộ Tiêu Thư, có thể…

Khởi Thanh phát hiện Cố Viễn trước, kỳ quái vấn: "Đứng đó làm gì?"

Cố Viễn đi tới phương hướng của các nàng, Mộ Tiêu Thư thấy vẻ mặt của hắn, đoán được đã xảy ra chuyện.

"Làm sao vậy?"

"Bên ngoài quan binh tới, nói muốn bắt ngươi."

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh đều sửng sốt, quan binh chạy đến Lân vương phủ bắt người? Chuyện này thực tại kỳ quái. Bọn họ muốn lấy tội danh gì bắt nàng?

"Để cho nàng đi thôi." Mộ Tiêu Thư không có tiếu ý, từ đệm đứng lên, bán trêu chọc nói, "Từ hôm nay trở đi, ta chính là tù nhân rồi."

Đại môn của Lân vương phủ chậm rãi mở ra, người trang phục của Mộ Tiêu Thư xuất hiện ở cửa, quan binh thủ ở bên ngoài, tất cả đều thở dài một hơi.

Nhận được mệnh lệnh bắt thì, bọn họ đều hoài nghi mình nhìn lầm rồi. Mộ Tiêu Thư là người của Lân vương a, hiện tại ở tại Lân vương phủ, muốn bắt nàng? Đến Lân vương phủ bắt nàng? Nếu như Mộ Tiêu Thư không phối hợp, bọn họ quả thực có thể xông vào, thế nhưng sườn núi này kết lớn. Sau Lân vương truy cứu tới, bọn họ cũng chịu không nổi?

Mặc dù bây giờ cũng chưa bao nhiêu…

"Bắt người cũng phải có một tội danh chứ?" Đáy mắt Mộ Tiêu Thư hàm tiếu, đối với tai ương lao ngục không để ý, "Ta phạm vào lỗi gì?"

"Cái này… Hay là trước theo chúng ta đi đi."

Quan binh bên ngoài Lân vương phủ, Khởi Thanh tiến thất nói với Mộ Tiêu Thư: "Mọi người đi rồi."

Mộ Tiêu Thư mở mắt ra: "Đã biết."

Tội danh, đến cùng là cái gì chứ?

Cố Viễn an trí hảo chuyện của vương phủ, vận dụng nhãn tuyến trên tay, bắt đầu tra nguyên do Mộ Tiêu

Thư bị bắt.

"Nguyên nhân bọn họ bắt ngươi là..."

"Thông dâm." Mộ Tiêu Thư bình tĩnh nói, "Người làm chuyện này là vị tam muội muội kia của ta, còn có mẫu thân của nàng Lý Đông Hoa. Các nàng lại còn sống a. Cố Viễn, ngươi tin cái tội danh này của ta không?"

Cố Viễn cười khổ một tiếng, hắn vẫn còn có chút hiểu rõ Mộ Tiêu Thư. Nếu như án cấp cho nàng một tội danh như thế, nàng cũng phải có thời gian gây án a. Mộ Tiêu Thư từ sau khi đi ra tú viên, gặp Đàm Hạo Uyên. Khác Cố Viễn còn có thể không tin, thế nhưng mị lực của Đàm Hạo Uyên, hắn vẫn tin. Nữ nhân ngu xuẩn nào sẽ tự tìm đường chết?

"Ta lập tức phái người đem việc này nói cho chủ tử."

"Việc này cũng không cần nói chứ?"

"Chủ tử phân phó, chuyện lớn chuyện nhỏ đều phải nói cho hắn biết."

Mộ Tiêu Thư không có phản đối nữa, lúc này khôi lỗi bên kia lại có tiến triển mới.

Thân phận Mộ Tiêu Thư đặc thù, bị nhốt vào một gian độc lập. Chung quanh nhà tù toàn bộ đều là trống không, chỉ có một mình nàng.

Trong phòng giam coi như sạch sẽ, thậm chí còn có một chút gia cụ giản dị, nên thuộc về nhà tù tương đối cao.

Thời gian Mộ Tiêu Thư quan sát nhà tù này, bên ngoài truyền đến loạt tiếng bước chân. Người tới có hai người, từ thanh âm nghe ra, một người đại cước bộ, thân thể nặng, người thì nhẹ một chút, bước chân cũng nhỏ. Mộ Tiêu Thư sơ bộ kết luận đây là một đây là một nữ nhân và một nam nhân.

Một lát sau, hai đạo thân ảnh xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng: Một danh nam tử hơi mập cùng một nữ nhân Mộ Tiêu Thư biết ——

Lý thị.

Nam tử là ngục tốt, lúc hắn đưa người, dặn dò Lý thị vài câu, liền đi ra ngoài.

Mộ Tiêu Thư cùng Lý thị cách mấy khúc gỗ nhìn nhau, Mộ Tiêu Thư nhìn chòng chọc nàng hai cái, thẳng thắn trở mình trên sàng, mặt hướng trong. Như vậy nhìn không thấy Lý thị nữa.

“Mộ Tiêu Thư!” Lý thị cắn răng nghiến lợi nói,” Ngươi không dám gặp ta sao?”

Mộ Tiêu Thư lười biếng nói: “Là ngươi quá xấu, nên ta không muốn nhìn. Trên mặt một mảnh xanh một mảnh tím, Đàm Gia Dật cho người đánh sao?”

Lý thị mạnh vỗ đầu gỗ của nhà tù, móng tay thậm chí cạy ra một ít vụn gỗ: “Còn không phải là ngươi làm hại!”

Mộ Tiêu Thư không để ý tới nàng, Lý thị đợi một hồi, thấy đối phương hoàn toàn không phản ứng, nói tiếp: ”Ngươi không muốn biết chuyện đã xảy ra? Hiện tại người trở thành tù nhân!

“Thích nói không nói, phản chính sớm muộn sẽ biết.”

“Ngươi… Hừ, ngươi cũng liền hiện tại đắc ý một hồi. Ta cho ngươi biết, lần này, ngươi nhất định phải chết! Rất nhanh toàn bộ Bắc Vọng đều sẽ biết hành vi của ngươi, ngươi sẽ thụ thóa mạ của vạn người! Tiêu Chiêu nhà của ta chết như thế nào? Ngươi chỉ sẽ chết so với khó coi thiên bội, vạn bội!”

Lý thị một khẩu khí hô một trận như thế, giọng nói mãnh liệt, tự nhiên rất cố sức. Chờ nàng nói xong, cũng chỉ có thể khí tức không trừng mắt Mộ Tiêu Thư.

Lúc này, thân thể của Mộ Tiêu Thư động một cái.

Lý thị lập tức hưng phấn mà nắm đầu gỗ của nhà tù, mắt không nháy mắt nhìn Mộ Tiêu Thư. Chỉ thấy Mộ Tiêu Thư chậm rãi bò dậy, hai cái chân quang, trực tiếp đạp ở trên mặt đất. Nhà tù không lớn, vài bước nàng liền đi tới trước mặt của Lý thị.

“Ngươi sợ? Sợ liền cầu ta a, nói không chừng ta có thể lòng từ bi, cho ngươi sống tạm.”

Một chữ cuối cùng trong miệng của Lý Đông Hoa phun ra, vạt áo trước của nàng đã bị một lực mạnh kéo lấy, cả người thân bất do kỷ đánh tới phía trước.

“Đông” Nhất thanh muộn hưởng, cái trán đập vào gỗ, mặt kẹp ở giữ hai song gỗ, hai bên đầu khớp xương bị cấn đến đau.

“Còn nhớ rõ lần kia chúng ta cùng nhau ngồi mã xa, trên đường gặp chuyện người đánh nhau không?”

Lý thị không tự chủ men theo lời của Mộ Tiêu Thư bắt đầu hồi ức, khi đó Mộ Tiêu Thư vừa xảy ra cải biến, không hề nhẫn nhục chịu đựng. Nàng bất đắc dĩ tiếp nhận điều kiện nàng nói, chuẩn bị để cho nàng trở lại Mộ gia. Nàng an bài tiết mục nhận thức người ngoài tự, đem Mộ Tiêu Thư danh chính ngôn thuận nhận trở về, thế nhưng ở trên đường… Các nàng lại bị vạ lây cá trong chậu.

Ngay lúc đó tràng diện nhất nhất từ trong đầu của Lý Đông Hoa hiện lên, nhất là thân thủ mẫn tiệp của Mộ Tiêu Thư, lúc đó đối với nàng mà nói hầu như chính là chấn động.

"Nhớ ra?" Ở trong phòng giam tĩnh mịch, thanh âm của Mộ Tiêu Thư phá lệ thanh thúy, "Giết chết ngươi là chuyện giản đơn, ta hiện tại có thể. Chỉ bất quá, ngươi chỉ là con tôm nhỏ, ta đều lười để ý ngươi."

Mộ Tiêu Thư buông lỏng tay ra, còn phủi tay một cái, tựa hồ đồ dính vào.

Lý thị vội vã lui sau vài bước, phẫn hận nhìn chằm chằm Mộ Tiêu Thư, cuối cùng bỏ lại một câu: "Ngươi đừng hối hận!"

Mộ Tiêu Thư ngầm liếc mắt, hối hận? Ai sẽ đối với con tôm nhỏ hối hận a? Người sau lưng nàng kia mới đáng giá nàng chú ý.

Có mấy người chọn từ trong đầu nàng hiện lên, rốt cuộc là người nào?

Mộ Tiêu Thư đem ý niệm của mình từ trên người khôi lỗi thu hồi, Khởi Thanh qua đây nói cho nàng biết, tin tức cho Đàm Hạo Uyên đã gửi. Cái tin tức này kịch liệt mật báo, nhanh nhất thông lộ. Mấy ngày nữa, Đàm Hạo Uyên ở tây bắc xa xa sẽ biết tình huống trong kinh thành.

136. Chương 136: Ngươi Có Biết Tội

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên ngủ không được ngon giấc, trời còn chưa sáng, hắn đứng dậy. Hắn đi tới trước thau đồng, hai tay múc nước tát lên trên mặt mình, nước băng lãnh để hắn thanh tỉnh hơn vài phần.

Lau bọt nước, Đàm Hạo Uyên sãi bước đi ra ngoài.

Hắn đưa tinh binh của Vạn Lĩnh thành không phải là đội ngũ khác, đúng là quân đội tinh nhuệ nhất trên tay hắn —— thân vệ của hắn.

Lúc này, bọn họ y theo phân phó của Đàm Hạo Uyên, toàn bộ dậy thật sớm, mặc mang chỉnh tề, chuẩn bị đầy đủ, chờ Đàm Hạo Uyên ra lệnh một tiếng.

"Người đều đến đông đủ?"

"Hồi bẩm chủ tử, đều đến đông đủ."

“Hảo, xuất phát!”

Thành môn của Vạn Lĩnh thành nhìn một cái mở ra, một chi đội ngũ vô thanh vô tức chảy ra khỏi thành, sau đó lại thật chặt đóng lại.

Tần Vũ đứng trên tường thành, mắt nhìn đội nhân mã này ly khai, lúc này trời vừa bắt đầu lộ ra. Sau đó hắn hạ thành tường, ngày hôm nay hắn cũng có nhiệm vụ cần chấp hành.

Đàm Hạo Uyên vẫn không mang nhân thủ nhân thủ đi, hắn còn để lại một nhóm người, đưa bọn họ an bài vào trong đội ngũ của ba chi khác. Khi hắn lãnh đạo đội ngũ ra khỏi thành, ba chi khác cũng sẽ y theo phân phó, từ một cánh cửa khác ra khỏi thành.

Đàm Hạo Uyên sở lĩnh thiết kỵ một đường chạy gấp, bọn họ chút nào không che lấp hành tung, thật nhanh đem hành trình thúc đẩy.

Lính gác của man nhân phát hiện tung tích của bọn họ, đều dắt tiếng nói la hét: “Địch tấn công! Địch tấn công ——”

Lúc này bọn họ đến khôi giáp cũng còn chưa có mặc xong, càng không ngờ tới, gần đây bị đánh đến như rùa đen rút đầu, quân đội của Bắc Vọng cư nhiên đánh bất ngờ, trong lúc nhất thời hỗn loạn bất kham, khắp nơi đều là tiếng hò hét của tướng lĩnh man nhân.

Đàm Hạo Uyên mang theo đội ngũ của mình, đấu đá lung tung trong trại địch, gặp người thì giết! Đến mức, kêu rên nổi lên bốn phía.

Không biết giết bao nhiêu người, quân đội đối phương tu chỉnh hoàn tất, bắt đầu có tổ chức chặn đội ngũ của Đàm Hạo Uyên. Lúc này, Đàm Hạo Uyên Đàm Hạo Uyên thả một cây lệnh tiễn lên cao, đồng thời quay đầu ngựa lại, đội ngũ của hắn lập tức chuyển hoán trận hình, bắt đầu lui lại.

Binh sĩ man nhân ở phía sau theo đuổi không buông, Đàm Hạo Uyên cũng không quay đầu lại chạy trốn. Bọn họ kỵ đều là khoái mã, đồng thời nghiêm chỉnh huấn luyện, đại bộ phận binh sĩ man nhân đều truy kích không hơn, nhưng có một nhóm người, vẫn phía sau của bọn họ.

Đàm Hạo Uyên lộ ra một cái cười lạnh, đem người đánh bất ngờ mà quay về!

Những quân đội khác này là món chuyện khó khăn, nhưng bắt chước bọn họ đơn giản hơn nhiều. Truy tới được là một tướng lĩnh man nhân tuổi còn trẻ, lớn lên lỗ võ hữu lực, Đàm Hạo Uyên phỏng chừng hắn đầu óc không tốt lắm.

Mang theo một tiểu đội đuổi theo, cùng đại bộ hậu phương tách rời, quân đội như vậy, nhất định có một vị tướng lĩnh hảo đại hỉ công, một tá khởi chiến liền ý nghĩ phát nhiệt.

Đàm Hạo Uyên thích nhất nhân vật như vậy.

"Giết ——" Tiếng vó ngựa đột nhiên nặng thêm, lướt qua thây phơi khắp nơi. Đàm Hạo Uyên thẳng đến tướng lĩnh đối phương, mấy người vừa gặp đã chém giết.

Thế nhưng đám người man nhân này chỉ là món ăn khai vị, phía sau một chi đại quân vào lúc này chạy tới.

Đàm Hạo Uyên dựa theo kế hoạch, tiếp tục cuồn cuộn không ngừng, không lâu sau, đại quân truy kích liền lâm vào vây quanh mà không phát giác. Mặt khác ba chi theo phân phó của Đàm Hạo Uyên, đã ở chỗ này mai phục từ lâu!

Lúc này, phía trước đám người Đàm Hạo Uyên không ngừng chạy ra trước quay đầu ngựa lại, cùng ba chi khác, tiền hậu giáp kích, để địa trận đại loạn, tiến tới điên cuồng mà thu gặt thủ cấp của bọn họ.

Một chi đại quân cứ như vậy bị bọn họ diệt, còn giam giữ một thành viên tướng lĩnh. Đàm Hạo Uyên mang theo bốn chi đội ngũ đại thắng mà quay về.

Đến dưới Vạn Lĩnh thành, binh lính thủ thành cao giọng hoan hô, người người hô hô uy danh của Lân vương. Đàm Hạo Uyên vào thành, đối mặt binh sĩ kích việt, hấn lại dị thường trầm mặc, cởi khôi giáp ném cho tùy tùng.

Trận chiến đầu tiên, thắng.

Quân coi giữ Vạn Lĩnh thành sĩ khí đại chấn, từ nay về sau, Đàm Hạo Uyên lại phân biệt chế định mấy sách lược quấy rầy, phân biệt hạn định thời gian sử dụng. Bốn chi đội ngũ có lúc độc lập hành động, có lúc tiếp ứng cho nhau, trong ba ngày, đã đem đại quân man nhân đánh lòng người bàng hoàng, rất sợ cái góc nào lại đột nhiên toát ra một chi quân đội Bắc Vọng.

Mỗi một lần, Đàm Hạo Uyên cũng sẽ dẫn tướng sĩ xông lên phía trước nhất, thân ảnh hắn mạt mặc sắc chính là tượng trưng sát thần, chỉ cần có hắn ở, bọn họ tin tưởng sẽ có thắng lợi.

Ngày thứ tư, quân đội man nhân phát động lần thứ tư công thành!

Đàm Hạo Uyên triệu tập mọi người thương nghị một trận chiến này.

"Hôm nay bọn họ nhân tâm tan rả, sức chiến đấu giác trước đại phúc độ giảm xuống. Lần công thành này, chúng ta phải để cho bọn họ có đến mà không có về."

Đàm Hạo Uyên một lần nữa an bài nhiệm vụ của các đội nhân mã, chuẩn bị khi bọn hắn công thành, len lén phóng một chi quân đội, phát động đánh bất ngờ. Mà lần này không phải là quấy rầy, mà là đại bộ xuất chiến.

Cùng chúng tướng thương nghị chi tiết xong, mọi người đều tự tán đi, chỉ có Đàm Hạo Uyên còn ở tại chỗ này.

Sau trận chiến này, không sai biệt lắm nên kết thúc. Man tộc Tây bắc nguyên vốn cũng không ra hồn, hôm nay ở chỗ này chiến bại, nội loạn của bọn họ lại sắp bắt đầu. Đến lúc đó, dù cho Đàm Hạo Uyên không truy kích, bọn họ cũng sẽ sụp đổ.

Không biết Mộ Tiêu Thư bên kia thế nào…

Đàm Hạo Uyên chính suy tư, có người đến đây bẩm báo: "Chủ tử, có mật thư cấp tốc."

Đàm Hạo Uyên xem xong thư, sắc mặt đột nhiên trở nên rất khó coi. Mộ Tiêu Thư bên kia đã xảy ra chuyện, hắn bất quá là ly khai một chút như thế, thì có người không kịp chờ đợi động thủ.

Hắn không khỏi bắt đầu khánh hạnh, nàng cũng không phải là người ngồi chờ chết. Chờ bên này thế cục ổn định, hắn lập tức chạy trở về.

Đàm Hạo Uyên xử lý xong phong mật báo, lên thành tường quan chiến. Hắn bò đến chỗ cao nhất trông về phía xa, nhưng càng nhìn càng không thích hợp.

Người của quân đội man nhân, thoạt nhìn không đối đầu…

Hắn lại quan sát một hồi, đột nhiên xoay người rời đi. Trước khi đi phân phó Tần Vũ theo kế hoạch hành sự, chính hắn mang theo mang theo một đám thân vệ, không biết đi nơi nào.

Kinh thành Bắc Vọng.

Khôi lỗi Mộ Tiêu Thư đã chừng mấy ngày trong lao ngục, trong phòng giam không có gì cả, nhàm chán. Mà ở vương phủ, nàng như trước không thể ra cửa, đến lộ một đều không được, càng nhàm chán.

Bất quá hôm nay có chuyện gì sắp xảy ra, bởi vì thời gian thẩm vấn Mộ Tiêu Thư đến.

Ngục tốt hơi mập lê bước chân nặng nề, mở lao ra, áp Mộ Tiêu Thư đi tới chỗ thẩm vấn.

Nơi này là một gian chỉnh tề sạch sẽ, phía trước nhất một cao tọa, có cái bàn, mặt trên có một chút giấy bút. Phía dưới hai bên trái phải, phân biệt hai hàng ghế, nhìn qua rất giống bố trí của công đường, nhưng nơi này thiên chân vạn xác không phải là công đường.

"Đây là đâu?" Mộ Tiêu Thư vấn ngục tốt kia.

Ngục tốt nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, đột nhiên lộ ra một cười quỷ dị: "Nơi này là công đường bí mật ngươi loại người như ngươi."

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, nguyên lai còn có chỗ công đường bí mật như vậy a. Nàng bị đổ lên công đường, lúc này, người thẩm vấn nàng đăng tràng.

"Liễu phi nương nương?"

Thướt tha mà đến chính là Liễu phi, nàng ngồi xuống vị trí, vòng eo vặn vài cái, chân mày cau lại. Cái ghế này quá cứng, cứng đến nàng rất khó chịu.

"Dính đến danh dự hoàng gia, cho nên án này do ta đến thẩm." Liễu phi cười tủm tỉm nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, "Mộ Tiêu Thư, ngươi có biết tội không?"

"Ta có tội gì?"

"Mộ Tiêu Thư, bổn cung khuyên ngươi vẫn là nhận tội đi, thẳng thắn sẽ khoan hồng, chống cự sẽ nghiêm trị, những lời này ngươi tổng nghe qua chứ?"

"Ta càng tin tưởng công đạo tự tại nhân tâm, chân tướng tổng sẽ rõ ràng."

Liễu phi bật cười một tiếng, nói rằng: "Cũng được, bổn cung cũng không phải một quan lão gia, chuyện thẩm án này cũng là không làm được, không bằng trực tiếp một chút. Người đến, mang chứng nhân Ngô Phóng!"

Ngô Phóng? Mộ Tiêu Thư dài quá một đầu, tên này chưa từng nghe qua.

Chứng nhân rất nhanh thì bị mang vào, Mộ Tiêu Thư bên người Mộ Tiêu Thư.

"Tiểu nhân Ngô Phóng, gặp qua Liễu phi nương nương, nương nương kim an."

Mộ Tiêu Thư định thần nhìn Ngô Phóng, một lát vẫn là không có nhìn ra manh mối gì, nàng rất khẳng định, nàng căn bản không nhận thức người này.

"Ngô Phóng, ngươi nói cho bổn cung, ngươi là lai lịch gì?"

Ngô Phóng mặt không đổi sắc nói: "Tiểu nhân là một trộm vặt."

Nguyên lai là trộm vặt! Thế nhưng trộm vặt thế nào lẽ thẳng khí hùng như thế? Bắc Vọng xử trí trộm vặt

rất nghiêm nghị a.

"Ngô Phóng, chỉ cần ngươi nói thật, lập được công lao, tội danh của ngươi liền có thể xóa bỏ. Hiện tại ngươi cùng bổn cung nói một chút, ngày mười hai tháng hai kia, ngươi âm thầm vào Mộ gia, đều thấy được chút gì."

"Ngày đó tiểu nhân thiếu tiền xài, liền tìm một gia đình trộm. Bởi vì trận kia Mộ gia danh tiếng thịnh, tiểu nhân muốn đến chỗ bọn họ. Ở Mộ phủ, thời gian tiểu nhân kinh qua một tòa tiểu viện, đột nhiên nghe được một ít động tĩnh kỳ quái."

Mười hai tháng hai, Mộ Tiêu Thư bấm ngón tay tính toán, đó không phải là chưa tới hai ngày nàng đến thời không này sao? Bởi vì xuyên qua, cho nên nàng đặc biệt nhớ rõ ràng.

Khi đó duy nhất một ngày có khách không mời mà đến quang cố, là Đàm Hạo Uyên bị người đuổi giết chạy vào trong viện của nàng…

Người tên Ngô Phóng kia tiếp theo nói xuống phía dưới: "Ta nhịn không được bò lên trên đỉnh thất, lấy một mảnh ngói len lén nhìn xuống, kết quả là thấy một đôi nam nữ tại nơi làm việc cẩu thả…"

Ngô Phóng nói xong, quay đầu nhìn Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư nháy mắt, chỉ mình hỏi: "Ý tứ của ngươi chẳng lẽ là, ta là một trong đôi nam nữ kia?"

Ngô Phóng không chút do dự gật đầu.

"Thế nhưng khi đó trên mặt ta có vết sẹo, mặc kệ ban ngày hay là ban đêm đều mang mạn che mặt!"

"Ta không thấy được mặt của ngươi, thế nhưng viện tử ngươi ở chính là tòa tiểu viện của Mộ phủ, người trong phủ đều quản nó tú viên! Tiểu viện Lý phu nhân của Mộ phủ cấm ngoại nhân xuất nhập."

"Ngươi trái lại biết nhiều, một qua đường trộm vặt, đến nơi đó là tú viên, là cấm ngoại nhân xuất nhập đều biết?"

Tú viên có quy củ, đúng là ngoại trừ thân tín của Lý Đông Hoa ra cũng không chuẩn xuất nhập, bởi vì nơi này bởi vì nơi này cất giấu đại bí mật của nàng, làm sao có thể để nhiều người biết như vậy? Bất quá đồng lý, người khác cũng không thể nào biết nhiều như vậy a.

"Đó là đương nhiên bổn phu nhân nói cho hắn biết."

Một thanh âm khác vang lên, Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn, chỉ thấy Lý thị ngẩng đầu ưỡn ngực đi đến.

Nàng hướng Liễu phi nương nương vấn an, nói rằng: “Ta có đúng hay không đã tới trễ?”

Liễu phi khoát khoát tay, ôn hòa nói: “Mộ Tiêu Thư, kinh qua chứng thực, ngươi ngươi đúng là ở nơi đó không sai, ngươi đã ở trước mặt hoàng thượng thừa nhận qua. Thẩm thẩm người Lý Đông Hoa đem ngươi nhốt ở đó, lợi dụng thủ nghệ của ngươi.”

“Ta quả thực ở đó, việc này là thật.” Mộ Tiêu Thư dứt khoát thừa nhận, “Thế nhưng tội danh này ta không thừa nhận.”

137. Chương 137: Chọn Một Dạng Đi

Editor: Luna Huang

“Ngô Phóng, ngươi nói tiếp.”

“Vâng, nương nương. Tuy rằng mặt của hai người ta không nhìn được, nhưng ta còn có chứng cứ. Lúc đó ta còn nghe thấy được Mộ cô nương gọi người nam nhân kia là ”Vương Nhị xa“.”

Được rồi, Mộ Tiêu Thư nghĩ tới, là Vương Nhị ca u. Nàng nào biết đâu rằng, lúc đó thốt ra “Vương Nhị ca” kia, lại bị khách không mời mà đến trên đỉnh thất nhớ rõ ràng như vậy a! Trí nhớ của trộm vặt đều là tốt như vậy sao? Mộ Tiêu Thư rất nhanh liền được đáp án.

Ngô Phóng nói đến đây, đột nhiên có chút mặt đỏ tới mang tai, hắn ấp úng nói: “Vị cô nương kia nói đặc biệt trắng ra, thanh âm êm tai, làm việc không bị cản trở. Vừa mới gặp mặt, hai người liền hôn, hôn lên…nên tiểu nhân ấn tượng đặc biệt khắc sâu.”

Mộ Tiêu Thư việc này có trùng động hất bàn, nguyên lai nàng có nhiều ưu điểm như vậy a, hơn nữa những ưu điểm này còn để trộm vặt khắc sâu ấn tượng. Nàng nên may mắn mình là một người có mị lực không?

Liễu phi nghe xong, đầu tiên là ngẩn người, sau đó nhịn không được che mặt cười.

Lý thị hừ lạnh một tiếng, mắng: “Không biết xấu hổ, lúc đó ngươi còn gương mặt xấu xí, cũng chỉ có ”Vương nhị ca” gì đó của ngươi mới muốn ngươi. Cùng hạ nhân hàng sắc quấn nhau, cũng dám nhúng chàm Lân vương?”

(Luna: haha Lân vương bị nhúng chàm)

Tiếng mắng của Lý thị để dáng tươi cười của Liễu phi thu liễm, nàng vấn Mộ Tiêu Thư: “Chuyện cho tới bây giờ, ngươi có chịu nhận tội hay không?”

Mộ Tiêu Thư vẫn lắc đầu: "Nương nương, còn thiếu một chứng nhân đi? Không có gian phu, tội danh này như thế nào thành lập?"

"Tốt lắm, bổn cung sẽ thanh toàn ngươi. Người đến, tuyên Vương nhị lên đường."

"Thảo dân, thảo dân bái kiến Liễu phi nương nương."

Vương nhị vừa tiến đến, đầu cũng không dám nâng, liền bái Liễu phi, thậm chí khẩn trương đến đều bị lắp.

"Vương nhị, ngươi ngẩng đầu lên, nhìn vị cô nương bên cạnh ngươi ngươi có nhận thức?"

Vương nhị quay đầu nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, cả người đột nhiên cứng một chút, sau đó thật nhanh nói: "Không biết!"

"Vương nhị, ngươi không nói thật!" Lý thị mắng, "Nhìn nhìn lại, người này là ai!"

"Thảo dân… Thảo dân thật sự không biết nàng."

Liễu phi nhướng mày: "Vương nhị, ngươi nếu là dám nói láo, bổn cung nữ tử nữ tử, cũng sẽ không khinh tha ngươi. Đến lúc đó bị khổ không ngừng là một mình ngươi, còn mẫu thân trong nhà ngươi nữa. Bổn cung sẽ cho ngươi một cơ hội, người này ngươi là biết hay là không biết?"

Vương nhị do dự, Liễu phi nổi giận, nói rằng: "Người đến, đánh trước hai mươi đại bản."

Mộ Tiêu Thư vừa nghe, không khỏi nhìn Liễu phi nhiều hai mắt, nghĩ thầm vị nương nương trong lý đi ra ngoài này, sắm vai Huyện thái gia còn thật giống.

Mắt thấy có người giơ đại côn bản lên, liền sắp ném lên trên người Vương nhị, hắn đột nhiên kêu to lên: "Ta nhận thức, nhận thức! Nàng là nhị tiểu thư Mộ gia, bất quá trước đó, nàng chỉ là một cô nương đáng thương ở tú viên. Nàng cô linh linh ở đó, chưa từng có người quản, nên ta liền…ta liền…"

Liễu phi vuốt ve móng tay mình: "Ngươi làm sao a?"

"Ta cùng nàng…" Vương nhị tựa hồ nói không được nữa.

"Ngươi cùng nàng có phu thê chi thực?"

Đầu Vương nhị cúi rất thấp, cái lỗ tai đỏ bừng, ước chừng là thẹn thùng. Không phải là bởi vì bị chọc thủng việc tư mà xấu hổ, là bởi vì hại người khác, gắn dối mà xấu hổ!

“Mộ Tiêu Thư, ngươi nghe thấy chưa? Hiện tại ngươi còn có cái gì nói?”

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, giọng nói nhẹ nhàng đáp: “Hắn đang nói dối.”

“Ta không có nói dối!” Vương nhị mạnh ngẩng đầu, chỉ là ánh mắt vừa tiếp xúc với Mộ Tiêu Thư, ánh mắt của hắn bắt đầu mập mờ, “Ngươi bây giờ là tiểu thư, còn cùng Lân vương đính hôn, đương nhiên không chịu nhận thức ta, ta minh bạch. Nếu không phải vì nương ta, ta mới sẽ không đem chuyện này nói ra.”

“Hảo một Vương nhị tình thâm ý trọng. Ngươi lúc đầu làm ở Lân vương phủ, sau lại bị đuổi ra ngoài, đến Mộ gia. Mộ gia bị niêm phong, ngươi lại đến Lâm gia tìm việc làm, có đúng hay không?”

Vương nhị có chút ngoài ý muốn, bất quá vẫn gật đầu một cái.

“Ta muốn là ngươi, cũng sẽ không nói dối. Đây mới thực sự là suy nghĩ cho nương ngươi, nàng hai ngày trước vẫn còn chung quanh tìm ngươi.”

Vương nhị thả đầu xuống, đột nhiên càng ngoan, nói với Liễu phi rằng: “Ta không có nói sai, thỉnh nương nương minh giám.”

Liễu phi dựa vào ghế ngồi một chút: “Bổn cung cảm thấy, sự tình đã rất rõ ràng. Mộ tiểu thư, Lân vương hậu đãi ngươi như vậy, ngươi làm sao nhẫn tâm lừa dối hắn?”

“Gấp định tội danh cho ta như vậy, các ngươi muốn làm gì ta?”

Liễu phi vung tay lên: “Các ngươi toàn bộ tất cả đi xuống đi.”

Lý thị chần chờ, muốn lưu lại, bị Liễu phi trừng, nàng không thể làm gì khác hơn là vẻ mặt không cam lòng đi.

Trên đường người đi hết, chỉ còn sót Liễu phi cùng Mộ Tiêu Thư hai người.

“Ma ma, đem đồ vật mang vào.” Liễu phi rũ mí mắt, thưởng thức tay của mình, mặt không thay đổi nói.

Đế giày ma sát mặt đất, phát sinh động tĩnh sàn sạt, sàn sạt rất nhỏ, Mộ Tiêu Thư nhìn về phía chỗ thanh âm đến, chỉ thấy một lão bà tử dáng tươi cười đang cầm một cái khay, đi đến.

Trên mặt của nàng đầy nếp nhăn, quấn lấy cái cười khởi vũ của nàng. Mà bên trong cái khay, một bó bạch lăng, một bình nhỏ, môt cây chủy thủ.

Tràng cảnh hí kịch hóa như thế, cũng có một ngày xuất hiện ở trước mặt nàng, từ trước nàng chỉ xem qua chỉ ở trên TV.

Nếu như hôm nay đứng ở chỗ này không phải là khôi lỗi, mà là nàng, nàng nên làm cái gì bây giờ? Có thể hay không rất tuyệt vọng? Bởi vì mấy thứ này mặc dù nàng không muốn sử dụng, cũng sẽ bị buộc dùng!

Ánh mắt của Liễu phi cuối cùng từ dời trên tay của mình, nói với Mộ Tiêu Thư: "Ba món này, ngươi chọn một dạng đi."

"Đây là ý tứ của hoàng thượng?"

"Không Phải sao? Bổn cung cũng không dám tự tiện chủ trương đối với Lân vương phi chưa qua cửa. Hoàng gia uy nghiêm không cho làm bẩn, Mộ tiểu thư, nhìn phân thượng ngươi có công tú chế long bào, hoàng thượng để chính ngươi tới chọn, đây cũng là cách làm thể diện nhất rồi."

Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt vị ma ma kia, vươn tay phải ra, đầu tiên là đặt ở trên bạch bạch. Chất liệu rất trơn, phỏng chừng còn rất rắn chắc, bằng không thế nào treo một người lớn còn sống?

Cái tay này dời sang bên phải, mò lấy thanh chủy thủ kia. Một đao xuống phía dưới, chỉ cần đúng địa phương, đi cũng là rất nhanh. Mộ Tiêu Thư bình thường đùa giỡn chủy thủ, miễn bàn có hiểu rõ hơn.

Sau đó một dạng cuối cùng này, độc dược kiến huyết phong hầu, ha ha, nàng cũng là hành gia trong đó.

Liễu phi từ trong lỗ mũi hừ cười một tiếng, nói rằng: "Dù sao đều là chết, ngươi kéo một chút thời gian, cũng không có ý nghĩ, vẫn là dứt khoát một chút đi."

Mộ Tiêu Thư đột nhiên ngẩng đầu, hai mắt sáng trong suốt nhìn Liễu phi: "Để nương nương chọn, ngươi sẽ chọn cái nào?"

Sắc mặt Liễu phi trầm xuống: "Làm càn! Mau chọn, nếu không chọn bổn cung thay ngươi quyết định."

"Hảo, ta chọn!" Mộ Tiêu Thư đưa tay phất một cái, đem ba món này cầm trong tay!

Liễu phi mở to mắt, đột nhiên cười đến gập cả người: "Ngươi cũng chỉ có một cái mạng, cầm ba thứ, cũng mất mạng chết a."

"Nương nương thật hài hước."

Mộ Tiêu Thư nói rút chủy thủ ra, ném vỏ, lại lấy nắp bình độc dược ra, ta nghiên một cái, bình độc dược đã bị nàng đổ xuống bạch lăng. Mộ Tiêu Thư đem lăng ném một cái vào không trung, chủy thủ vũ động,

bạch lăng dính độc hóa thành từng mảnh toái bộ.

Ma ma kia nhìn trợn mắt hốc mồm, mà Liễu phi thấy, mạnh vỗ bàn, mắng: "Mộ Tiêu Thư, ngươi hủy đi hai món, vậy chỉ còn chủy thủ rồi."

"Nương nương, ta chỉ chọn một dạng, ta muốn sống!"

(Luna: Vâng Thư tỷ thật bá đạo)

Nàng đem thanh chủy thủ kia ném một cái, chỉ nghe một thanh âm vang lên, chủy thủ kết kết thật thật đâm vào phòng lương.

"Ba món đều không còn, ta có thể sống không?"

"Hừ, lão nô gặp qua nhiều người, còn chưa thấy qua người như ngươi vậy. Mỗi người đều không muốn chết, thế nhưng thời điểm nên chết, chính là chết a! Ngươi hủy một bộ này, trong khố phòng còn có vô số bộ! Luôn luôn có một bộ ngươi có thể sử dụng."

Nàng nói xong nháy mắt với Liễu phi, Liễu phi khẽ gật đầu.

"Người đến, bắt Mộ Tiêu Thư!"

Một nhóm quan binh tràn vào, trong nháy mắt bao quanh Mộ Tiêu Thư.

"Thân thủ của nàng không tệ, các ngươi cẩn thận chút."

"Vâng!"

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu lên, nhìn phía đỉnh đầu, đối với đám người xung quanh làm như không thấy. Một lát sau, ngay thời gian quan binh không kịp đợi muốn lên, nàng yếu ớt lên tiếng.

"Liễu phi nương nương, ngày đó ta đúng là ở tú viên gặp một người, bất quá không phải là Vương Nhị, mà là Lân vương Đàm Hạo Uyên! Hắn bị người đuổi theo chạy trốn tới chỗ ta, ta vừa thấy hắn, đã cảm thấy hắn đặc biệt đẹp, liền không đành lòng để hắn tao tội. Sau lại ngẫm lại, kỳ thực dù cho ta mặc kệ hắn, hắn khoảng chừng cũng có cơ hội đào tẩu, chỉ là ăn nhiều vị đắng một chút. Ngày đó ở đỉnh thất cũng không phải là trộm vặt, mà là sát thủ người kia phái tới!"

Liễu phi ngẩn ra, sau đó cười lạnh nói: "Còn không bắt nàng lại? Chứng cứ đầy đủ, hoàng thượng đã đem chuyện này giao cho bổn cung rồi, bổn cung làm sao có thể để hắn thất vọng? Mộ tiểu thư, ngươi xuống đó, cũng đừng oán ta."

Liễu phi là ý nói, người muốn mạng nàng là hoàng thượng!

Mộ Tiêu Thư cười cười: "Đã như vậy, vậy cũng không có cách nào."

Dứt lời, phía trên đỉnh thất đột nhiên sụp đổ một khối lớn, Liễu phi sợ đến hét rầm lêm, bọn quan binh cũng theo bản năng tránh sang bên cạnh.

Một cái dây thừng xuống tới, Mộ Tiêu Thư thả người bám, thân thể liền theo sợi dây đi lên, đảo mắt liền tới trên đỉnh thất.

Đến đây cứu Mộ Tiêu Thư là khôi lỗi của nàng, một khôi lỗi không tiện nghi a, hơn nữa còn là khôi lỗi trải qua huấn luyện thời gian dài, mới mua cũng không có hiệu quả tốt như vậy.

Bên trong Lân vương phủ Mộ Tiêu Thư điều khiển khôi lỗi, đồng thời biết tình huống sai, nàng liền phái mấy khôi lỗi khác cùng nhau đi vào, cứu khôi lỗi bị vây bên trong ra.

"Mộ Tiêu Thư" Không thể chết được, nếu như nàng chết, tội danh này tẩy không sạch. Nàng phải sống, sau đó rửa sạch một thân ô bận bị người hất lên này.

Kỳ thực nàng còn có biện pháp chạy thoát thoải mái hơn, để một khôi lỗi ngụy trang thành hình dạng của hoàng đế, sau đó trước khi bị người phát hiện, nàng có thể nghênh ngang ly khai. Thế nhưng làm như vậy rất dễ bị phát hiện,, hơn nữa ảnh hưởng thật không tốt đến tương lai, nếu không nàng thật đúng là muốn thử một lần…

Đám khôi lỗi xông tập thể ra ngoài, chỉ là bên ngoài cũng không có thiếu quan binh, bọn họ một bên cùng người động thủ một bên đào tẩu.

Chiến lực của khôi lỗi là rất cao, những quan binh này vốn không phải đối thủ của bọn họ. Rất nhanh liền thấy xuất khẩu, khôi lỗi chỉa vào gương mặt đó của Mộ Tiêu Thư là người thứ nhất xông ra ngoài, đúng lúc này, một cái ám khí bất thình lình bắn, chân Mộ Tiêu Thư vừa đạp, né tránh.

138. Chương 138: Thời Gian Đến Rồi

Editor: Luna Huang

"Đây là muốn cướp ngục a? Bị bắt được, tội thêm một bậc."

Đàm Gia Dật nhanh nhẹn xuất hiện ở lối ra, bên người vây một đám hộ vệ của Du vương phủ, những người này có thể sánh bằng có thể khó chơi hơn quan binh.

Mộ Tiêu Thư không nói hai lời, mấy khôi lỗi kết thành một trận hình, chiếu ứng lẫn nhau. Đàm Gia Dật nhìn thú vị, Mộ Tiêu Thư hôm nay trong mắt hắn tựu như cùng cá trong chậu, hắn vung tay lên, hộ vệ bên cạnh liền phát khởi tiến công.

Trong lúc nhất thời đao quang kiếm ảnh vô số, tiền phương có người của Đàm Gia Dật, hậu phương lại có quan binh đuổi theo tới, người vây quanh bọn họ càng ngày càng nhiều.

Bên trong Lân vương phủ, sắc mặt của Mộ Tiêu Thư có điểm khó coi, lần này, nàng chẳng lẽ mang toàn bộ khôi lỗi đều hao tổn?

Thời gian huấn luyện dài như vậy, nàng hao tốn không ít tâm huyết a! Không chỉ là vấn đề của một vạn lượng....

Nếu như Đàm Gia Dật không có xuất hiện, bọn họ sớm có thể thuận lợi thoát thân. Đến lúc đó đổi lại một dung mạo, lại có ai có thể tìm được bọn họ? Về phần Mộ Tiêu Thư, nàng chỉ cần trốn ở trong Lân vương, chính là an toàn nhất.

Thế nhưng dự định cho dù tốt, ngoài ý muốn đều đã đều đã, Đàm Gia Dật thực sự là trăm phương ngàn kế muốn mạng của nàng.

Vòng vây càng ngày càng nhỏ, không gian để đám khôi lỗi thi triển cũng càng ngày càng nhỏ, không bao lâu, bọn họ đã bị bắt.

Liễu phi đến bên ngoài đến bên ngoài, đường nhìn lướt qua mọi người, đi tìm thân ảnh của Mộ Tiêu Thư.

"Trốn cái gì trốn, kết quả cũng một dạng, không công phí sức, còn phí nhiều mạng như vậy."

Mộ Tiêu Thư không để ý nói mát của Liễu phi, chờ đến thời điểm đến phiên nàng bị ban chết, khoảng chừng chính là không trốn ngoan ngoãn nhận lấy cái chết.

"Mang người vào." Liễu phi cười nói, xoay người trước nhìn Đàm Gia Dật một mắt, nói rằng, "Đa tạ Du vương tương trợ, bằng không lúc này thật để nàng chạy thoát."

Đám người Mộ Tiêu Thư bị đẩy vào phòng, ngay trong nháy mắt cửa phòng đóng lại, bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau. Chỉ nghe các loại muộn hưởng liên tiếp, cực kỳ giống thanh âm của một người trọng trọng tè ngã xuống đất.

Liễu phi nhíu mày, giọng nói không tốt lắm: "Lại xảy ra chuyện gì!"

Vị ma ma kia nói rằng: "Lão nô đi xem."

Nàng đi tới cửa, tay vừa đặt lên cửa, đột nhiên có một lực mạnh từ trong miệng của nàng, cánh cửa nứt ra, mà vị ma ma kia theo phiến cửa bay ra ngoài! Sau khi rơi xuống đất, trong miệng của nàng hộc ra búng máu tươi to, nghiên đầu, chết.

"Ma ma!" Liễu phi thất thanh kêu lên. Xem ra nàng đối với vị ma ma này còn có chút cảm tình.

Mới vừa rồi người còn luôn miệng nói "Thời điểm nên chết thì phải chết", lúc này ngược lại so với Mộ Tiêu Thư nàng chết trước, chắc là thời điểm nên chết đến. Mộ Tiêu Thư không khỏi nghĩ như vậy, hy vọng vị ma ma này đúng như nàng nói, như vậy cũng sẽ không có không cam lòng.

"Ma ma…" Liễu phi thương tâm, nàng ngẩng đầu hướng cửa, trong mắt lại có cừu hận, "Là ngươi…"

Mộ Tiêu Thư ngước mắt nhìn lên, cũng là sửng sốt. Chỉ thấy Đàm Hạo Uyên trường ngọc đứng, một bộ mặc bào quen thuộc, cứ như vậy đứng ở nơi đó. Mộ Tiêu Thư ngây ngô một chút, trong lúc bất chợt nhịn không được xông tới, cũng không quản tình huống chung quanh, trực tiếp đã đem người ôm lấy.

Đàm Hạo Uyên mới đầu là có điểm thích cái ôm này, thế nhưng hắn đột nhiên nhớ lại một việc, Mộ Tiêu Thư này không phải Mộ Tiêu Thư, nàng chân chính vẫn còn bệnh trong vương phủ.

Bởi vậy, thân thể của Đàm Hạo Uyên cũng có chút cứng lên.

Mộ Tiêu Thư phát hiện điểm này, bất mãn cảm giác du nhiên nhi sinh. Lúc này mới bao lâu, mà bắt đầu ghét bỏ nàng?

Bị nàng trừng, Đàm Hạo Uyên bất đắc dĩ nói rằng: "Nàng không phải là ở vương phủ sao?"

Câu này không đầu không đuôi người khác sẽ cảm thấy mạc danh kỳ diệu, thế nhưng Mộ Tiêu Thư nghe hiểu, nhất thời có điểm mặt đỏ. Lại nói tiếp thân thể này cũng không phải là của nàng, mà là khôi lỗi…

"Vương gia không phải là ở tây bắc sao? Thế nào chạy đến đây, chẳng lẽ chiến sự của tây bắc đã bình định rồi?"

Liễu phi đứng lên, hận ý mang trên mặt, nhìn Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên nhìn cũng không nhìn nàng một mắt, trực tiếp kéo Mộ Tiêu Thư đi ra ngoài.

Lúc này, bên ngoài có ba đống nhân mã giằng co, quan binh, người của Đàm Gia Dật, còn có người Đàm Hạo Uyên mang về. Bọn họ tạm thời tất cả đều án binh bất động, chờ sự thái phát triển tiến thêm một bước.

Liễu phi thấy Đàm Hạo Uyên không để ý tới, càng thêm tức giận, bản năng xông tới, muốn kéo bọn họ. Nếu là bình thường, nàng tất nhiên không biết làm loại sự tình này, nhưng bây giờ, ma ma ở nơi này qua đời, nàng rối loạn đầu trận tuyến rồi.

Đàm Hạo Uyên né sang bên cạnh một cái, cười lạnh nói: "Nương nương tự trọng, nam nữ thụ thụ bất thân, kéo kéo như vậy, còn thể thống gì?"

Liễu phi một trận nổi đóa, chỉ vào thi thể trên đất nói: "Ngươi giết ma ma, còn muốn mang nàng ly khai?"

"Hai người này có quan hệ gì? Nữ nhân của bổn vương có nguy hiểm tính mạng, đâu lo lắng nhiều như vậy. Liễu phi nương nương, ngươi cũng biết đau lòng, tâm tình của bổn vương, nói vậy ngươi cũng có thể hiểu được một hai."

"Chậm đã!" Liễu phi lạnh lùng nói, "Còn muốn chạy? Nàng lưu lại! Hoàng thượng có mệnh, nàng hành vi không kiềm chế, lừa gạt hoàng tộc, tội đáng chết vạn lần!"

Đàm Hạo Uyên vấn: "Không kiềm chế? Lời này nói như thế nào."

Liễu phi đem sự tình nhất ngũ nhất thập nói, cuối cùng nàng còn nói bổ sung: "Lân vương, ngươi cũng là bị nàng che mắt, việc này không trách ngươi. Chỉ là chớ để tiếp tục sai, vì một nữ nhân như vậy, không đáng."

Lúc này, Đàm Gia Dật cũng từ bên ngoài đi vào.

"Thất đệ, nương nương nói rất đúng, thiên nhai nơi nào không phương thảo, hà tất vì một người như vậy, kéo thân phận của mình xuống?"

Đàm Gia Dật nói xong, dương dương đắc ý nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, chờ xem thống khổ của nàng, hình dạng hai bàn tay trắng. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư một câu nói chưa từng nói, thậm chí cũng không biện giải cho mình.

Đàm Hạo Uyên đưa ra yêu cầu của mình: "Bổn vương cần nhân chứng."

"Tốt lắm." Liễu phi hô, "Để Ngô Phóng Vương nhị còn có Lý Đông Hoa hết thảy tiến đến."

Mấy người này đến, Đàm Hạo Uyên kiên nhẫn nghe xong lời của bọn họ, cuối cùng nói với Ngô Phóng: "Ngàu mười hai tháng hai đó, trên đường ngươi đi qua tú viên Mộ phủ, trên nóc nhà chính mắt thấy một màn này. Chuyện này, có phải thật?"

Ngô Phóng sửng sốt một chút, nói rằng: "Đương nhiên là thực sự, ta dám thề với trời, ngày đó ta thực sự ở trên đỉnh thất."

“Hảo.” Đàm Hạo Uyên cười quỷ dị một cái, thân thể lóe lên, giữ lại hầu của Ngô Phóng, đưa hắn lăng không đến! Tốc độ của hắn cực nhanh, thậm chí để lại đạo hư ảnh.

“Ngô —— ngô ——” Ngô Phóng ra sức giùng giằng, Vương nhị ở đây sợ đến thẳng run.

Đàm Hạo Uyên đối đãi Ngô Phóng như vậy, có đúng hay không cũng muốn đồng dạng đối phó Vương nhị hắn?

“Dừng tay! Đây là chứng nhân trọng yếu!”

“Thất đệ. Ngươi bình tĩnh một chút. Không nên bởi vì thẹn quá thành giận, tìm người khác trút giận.”

Ngô Phóng trong tay của Đàm Hạo Uyên mắt trợn trắng, Đàm Hạo Uyên cười lạnh, ném người trên mặt đất, nói rằng: “Đừng lo lắng, bổn vương đương nhiên sẽ không giết hắn, bổn vương còn trông cậy vào thông qua hắn, tìm được độc thủ phía sau màn lúc đầu ám sát bổn vương!”

Liễu phi ngây ngẩn cả người: “Đây cùng Ngô Phóng có quan hệ gì?”

“Đương nhiên là hữu quan! Bởi vì ngày mười hai tháng hai đó, bổn vương bị thích khách truy sát, ngộ nhập tú viên Mộ phủ, ở đó gặp Tiêu Thư. Lúc đó, trên nóc nhà có thích khách! Nếu Ngô Phóng thừa nhận, trừ hắn ra trừ hắn ra chính là thích khách kia, bổn vương nghĩ không ra còn có khả năng nào khác.”

Mộ Tiêu Thư kéo kéo góc áo của Đàm Hạo Uyên, trách cứ: “Ngươi nói với nàng những thứ này làm gì? Ta ban nãy cũng đã nói, nàng căn bản cũng không tin.”

Mặt của Liễu phi trận xanh trận trắng, âm thầm nhìn Đàm Gia Dật vài mắt.

“Chuyện này… Trước bổn cung sơ sót. Nói như thế, vậy Vương Nhị…”

“Vương Nhị? Đó là Tiêu Thư vì thay bổn vương che giấu, bịa ra một nhân vật. Bổn vương trái lại muốn hỏi, người tự xưng là gian phu của nàng là cái thứ gì!”

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên sắc bén, Vương Nhị chỉ là bị hắn nhìn thoáng qua, sợ đến tè ra quần. Nhất mùi nước tiểu nhất thời truyền ra, chính hắn còn không có phát hiện.

Hắn hướng Đàm Hạo Uyên quỳ xuống, cầu xin tha thứ: “Vương gia tha mạng s! Ta cũng bị buộc a, những lời này đều là Du vương bảo ta nói!”

“Ngươi nói bậy!” Đàm Gia Dật hổn hển, “Dám hủy thuần khiết của bổn vương, bổn vương muốn mạng của ngươi!”

(Luna: Vâng, ảnh vẫn đang nghĩ ảnh còn thuần khiết)

Đàm Gia Dật nhấc chân đá tới cổ của Vương Nhị, hắn một cước này nếu như đạp xong, đủ để cho Vương nhị đi đời nhà ma tại chỗ. Ai biết Đàm Hạo Uyên ngăn ở trước mặt của Vương Nhị, mang câu nói kia của Liễu phi ném ra: "Đây là chứng nhân trọng yếu, dừng tay đi."

"Chứng nhân cái chó má gì! Thất đệ, lẽ nào ngươi tin tưởng lời hắn nói? Hắn là người lạ phái tới ly gián huynh đệ chúng ta."

Liễu phi lên tiếng: "Vương Nhị một hồi nói như vậy, một hồi nói như kia, lời của hắn không thể tin. Lân vương, không thể bị phiến diện chi tự của hắn làm hỏng tình nghĩa huynh đệ."

"Nữ nhân đến năng lực nhận thị phi cơ bản cũng không có, ở đây không tới phiên ngươi chen vào nói. Nếu lên án Tiêu Thư đều là hiểu lầm, nhiệm vụ của ngươi chấm dứt, chuyện kế tiếp không đến phiên ngươi quản, vẫn là sớm một chút hồi cung đi."

Sắc mặt của Liễu phi hồi xanh hồi trắng, cuối cùng nàng cho người an táng vị ma ma kia, tự mình hồi cung.

Đàm Hạo Uyên nói với Đàm Gia Dật: "Tứ hoàng huynh, về việc Vương Nhị nói, ngươi có đúng hay không nên cho ta một câu trả lời hợp lý?"

Đàm Gia Dật lạnh mặg, rút bội kiếm của mình ra, đến chỗ Vương Nhị. Mộ Tiêu Thư trước hắn một bước, đoạt kiếm, Đàm Gia Dật võ học tạo nghệ vốn cũng không sâu, giá hạ tử bị một nữ nhân đoạt kiếm, tức giận đến không chịu được.

Mộ Tiêu Thư nói: "Vương nhị là chứng nhân, bất năng động."

"Thất đệ, ngươi cũng là ý nghĩ như vậy? Các ngươi cũng hoài nghi ta?"

"Ta hỏi ngươi, Ngô Phóng là ai tìm tới?"

Nhãn thần Đàm Gia Dật né tránh: "Là ta tìm được, thì tính sao?"

"Thật là trùng hợp thích khách này vừa lúc được ngươi tìm được, còn làm bộ mình là trộm vặt, nói xấu thuần khiết của Tiêu Thư. Mà Vương Nhị này, vốn có tự xưng là gian phu của nàng, kết quả lại sửa miệng, nói là bị hoàng ngươi sai sử. Vì sao mỗi một việc, đều có liên hệ với ngươi?"

"Đàm Hạo Uyên, ngươi đừng khinh người quá đáng!"

"Ta chỉ nói sự thực mà thôi."

"Ngươi hiến dâng tính mạng bình định tây bắc, tin chiến thắng cũng không có truyền về, ngươi chủ soái này trái lại đã trở về, đây coi như là chuyện gì? Phụ hoàng tự mình nhâm mệnh ngươi đi giải quyết vấn đề tây bắc, ngươi lại không làm tròn trách nhiệm, đây là lừa dối, phụ hoàng ghét nhất người không nghe lời."

"Không nhọc ngươi quan tâm, chuyến này trở về, chính là truyền tin chiến thắng!"

Đàm Gia Dật sửng sốt, nhìn qua không tin lời của Đàm Hạo Uyên.

"Đi thôi hoàng huynh, chúng ta tiến cung gặp mặt phụ hoàng, mang việc này toàn bộ đều nói rõ ràng."

139. Chương 139: Trần Ai Lạc Định

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên nói hết lời, liền cùng Mộ Tiêu Thư trực tiếp tiến cung. Chỉ cần bọn họ đến hoàng cung, mặc kệ Đàm Gia Dật vui hay không, hắn đều phải đi một chuyến.

Trên đường, Mộ Tiêu Thư nói với Đàm Hạo Uyên: "Chân chính muốn giết ta, thật ra là hoàng thượng."

Đàm Hạo Uyên trầm mặc một hồi, đáp một câu: "Biết."

(Luna: tội nghiệp Lân vương, đòi cưới ai cũng bị cha nội hoàng thượng phản đối)

Mộ Tiêu Thư nghiêng đầu nhìn hắn, muốn nhìn một chút hắn là cái biểu tình gì, thế nhưng Đàm Hạo Uyên cũng không có cho nàng cơ hội này, bởi vì trên mặt của hắn căn bản không lộ vẻ gì.

Khi hắn không muốn để cho ngươi xem ngươi xem tâm tư của hắn, thật là có vô số biện pháp.

Mộ Tiêu Thư bỏ qua, hai người tiến cung, hoàng đế nghe nói bọn họ đến, có vẻ phi thường giật mình.

Một vốn nên chết, hiện tại sống tới gặp hắn. Một vốn nên ở tây bắc, hiện tại cư nhiên chạy trở về. Đây là cái gì với cái gì? Thế nào sự tình tất cả đều không phát triển theo suy nghĩ của hắn?

Đàm Diệu Thành âm gương mặt gặp bọn họ, vừa thấy mặt đã nói với Đàm Hạo Uyên: "Ngươi tốt nhất cho trẫm một giải thích hợp lý, bằng không trẫm sẽ không bởi vì ngươi là nhi tử của trẫm, đối với ngươi nuông chiều! Thiện ly chức thủ, bị tội gì, ngươi tự mình biết."

Đàm Hạo Uyên ứng, Đàm Diệu Thành lúc này mới lạnh như băng vấn: "Hai người cùng đi, a? Muốn nói cái gì?"

"Phụ hoàng, Tiêu Thư là bị người vu hãm."

Đàm Hạo Uyên đem sự tình nhất ngũ nhất thập nói, còn có Vương Nhị làm chứng cớ. Về phần Ngô Phóng, hắn là không đánh đã khai, tuy rằng kiên trì nói mình là một trộm vặt, nhưng lời của hắn Đàm Hạo Uyên có thể tin? Huống hồ thích khách cũng tổng sẽ không thừa nhận mình chính là thích khách.

Đàm Hạo Uyên nói càng nhiều, mặt của Đàm Diệu Thành càng đen, đến cuối cùng, hắn đã không muốn để ý tới cái chuyện này.

Đàm Diệu Thành có mục đích của chính mình, mà mục đích gần nhất chính là để Mộ Tiêu Thư chết. Ai biết chuyện này Đàm Gia Dật làm bết bát như thế, không chỉ có để người sống, còn giũ ra nhiều chuyện tình như vậy.

"Ý của ngươi là, lão tứ cùng ám sát hữu quan? Như Phúc, ngươi đi gọi lão tứ tới, trẫm không thể chỉ nghe nhất gia chi ngôn."

Lưu Như Phúc lĩnh mệnh, mới đi chưa vài bước, gặp Đàm Gia Dật tâm sự nặng nề, hai người vội vã chạy trở lại.

Gặp qua Đàm Diệu Thành, Đàm Gia Dật lập tức biện giải cho mình.

"Những thứ này đều là suy đoán, cũng không có chứng cứ. Ta làm sao sẽ mưu hại thất đệ? Đã nói Ngô Phóng này, hắn chưa từng sửa miệng a? Vương Nhị kia, lật lọng, không thể tin. Phụ hoàng, tâm tư của nhi thần người còn không hiểu? Chỉ hy vọng giang sơn Bắc Vọng chúng ta vĩnh tục, bách tính an cư lạc nghiệp."

Mộ Tiêu Thư suýt tý nữa không ném cho Đàm Gia Dật một cái liếc mắt.

"Các ngươi nói đều có lý, chuyện này tạm thời đè xuống không đề cập tới…"

"Hoàng thượng." Mộ Tiêu Thư nhắc nhở hắn nói, "Ta là oan uổng."

Đàm Diệu Thành nhìn nàng chằm chằm một hồi, hỏi ngược lại: "Trẫm có nói ngươi sai? Lắm miệng! Lão thất, chuyện của tây bắc ngươi ăn nói thế nào?"

Đàm Hạo Uyên từ trong tay áo của mình lấy ra một phần công văn, hai tay trình lên: "Đây là chiến báo, thỉnh phụ hoàng xem qua."

Đàm Diệu Thành đem nội dung của công văn mỗi chữ mỗi câu nhìn, càng nhìn sắc mặt hắn càng khó coi. Đây không chỉ là chiến báo, đây là một phong tấu chương lên án Đàm Gia Dật thông đồng với địch!

Sau khi xem xong, tay của Đàm Diệu Thành run lên. Hắn đem phần công văn này đập một cái lên trên người của Đàm Gia Dật, quát dẹp đường: "Chính ngươi xem!"

Đàm Gia Dật mông, nhặt công văn lên. Phía trước đều là viết chiến sự, sau đó phần sau là viết….

"Phụ hoàng, đây là nói xấu nhi thần!"

(Luna: Ảnh còn có chuyện tốt để nói)

"Nói xấu? Bên trong còn một phong ngươi đích thân viết, ngươi giải thích thế nào?"

Đàm Gia Dật vô pháp giải thích, từ chữ đến ấn trong phong thư này, toàn bộ đều là của hắn. Về phần nội dung bức thư, kể lại Đàm Gia Dật cùng man tộc, làm giao dịch.

Lúc man tộc khởi xướng lần thứ tư công thành, Đàm Hạo Uyên phát hiện sai, mang thân vệ ra khỏi thành. Hắn chạy tới đường quân địch rút lui, mai phục tại đó.

Cái này hắn cược đúng, không lâu sau, Đàm Hạo Uyên ở nơi này nghênh đón một chi quân đội man nhân.

Những man nhân này tiến công Bắc Vọng, vốn cũng không ôm hy vọng gì, nhưng nhìn đến Bắc Vọng có thể lấn, lá gan của bọn họ liền lớn lên, dã tâm cũng không đoạn bành trướng. Đàm Hạo Uyên đến đối với bọn hắn mà nói chính là nhất tề thanh tỉnh, nhất thời đánh thức bọn họ.

Man tộc ý thức được tiếp tục đánh tiếp vô ích, muốn lui lại, này mới có biện pháp kim thiền thoát xác.

Đàm Hạo Uyên suất lĩnh thân vệ lao ra từ chỗ mai phục, đem nhân mã giết một không chừa mảnh giáp. Lúc kiểm kê chiến lợi phẩm, ngay trên người thống suất man nhân phát hiện một phong thư như thế.

Căn cứ nội dung trong thư, Đàm Gia Dật trong hai năm qua, vẫn đi qua bọn họ thu mua binh khí!

Binh khí của Bắc Vọng chế tạo quản rất nghiêm ngặt, Đàm Diệu Thành đối với phương diện này rất mẫn cảm, cho nên căn bản không có dư đất để các hoàng tử gian lận. Vì vậy Đàm Gia Dật không thể làm gì khác hơn là tìm biện pháp khác, cũng quả thực để hắn tìm được rồi.

Những binh khí này nơi phát ra từ Tây Hách, kinh qua tay rất nhiều người, chảy vào Bắc Vọng, đến trong tay của Đàm Gia Dật.

Càng có ý là, trong thư nhắc tới bách hội thương minh, chỉ là cũng không có nói tỉ mỉ.

"Ngươi cần nhiều binh khí như vậy làm gì?" Đàm Diệu Thành phẫn nộ quát, "Đây vẫn chỉ là một nhóm, những thứ khác đâu? Ngươi là muốn tạo phản sao?"

Đàm Gia Dật thấy sự tình bại lộ, lại có chứng cớ xác thực, hắn không dám vì mình giải vây, bắt đầu quỳ xuống, dập đầu cầu xin tha thứ.

"Ngươi mang binh khí giấu nơi nào?"

Đàm Gia Dật thành thật trả lời, Đàm Diệu Thành phái thân tín của mình đi tìm.

Vấn đề này, bốn người trong lúc đó thành một mảnh tĩnh mịch. Thật lâu, Đàm Diệu Thành rốt cục nói rằng: "Ngươi là nhi tử của trẫm, trẫm không giết ngươi."

Một câu nói này bảo vệ tính mạng của Đàm Gia Dật, hắn mang theo khóc nức nở gọi: "Phụ hoàng…"

"Chớ gọi trẫm phụ hoàng! Trẫm mặc dù không giết ngươi, nhưng cũng vô pháp tha thứ ngươi! Từ nay về sau, không có Du vương nữa, chỉ có thứ dân Đàm Gia Dật. Ngươi tức khắc ly khai kinh thành, không cho phép bước vào đây nửa bước."

"Phụ hoàng, nhi thần biết sai rồi! Ngươi tha thứ nhi thần đi!"

Đàm Gia Dật đau khổ cầu xin, thế nhưng lần này, một mình mua binh khí, đủ để nhìn ra dụng tâm của hắn. Đối mặt một nhi tử có dị tâm, Đàm Diệu Thành không giết đã rất khó.

"Ngươi đi đi, ý trẫm đã quyết."

Đàm Gia Dật vẫn còn cầu hắn, Đàm Diệu Thành liền hô người đến, để cho bọn họ Đàm Gia mang đi, giám sát hắn chấp hành mệnh lệnh này.

Du vương cao cao tại thượng, cứ như vậy từ đám mây té xuống, thành thứ dân.

Đàm Diệu Thành xoay người đưa lưng về phía Đàm Hạo Uyên bọn họ, thanh âm rất mệt mỏi nói: "Trẫm mệt mỏi, mấy người này, các ngươi muốn xử trí như thế nào liền xử trí như thế đó đi."

Sau khi Đàm Diệu Thành nói xong, không có lại nhìn Đàm Hạo Uyên bọn họ một mắt, liền đi.

"Chúng ta cũng trở về đi." Mộ Tiêu Thư nói với Đàm Hạo Uyên.

"Mấy người này nàng muốn xử trí như thế nào?"

Đàm Hạo Uyên nói là Ngô Phóng, Vương Nhị cùng với Lý thị bọn họ.

Ngô Phóng vốn có vì Đàm Gia Dật bán mạng, nhưng là bây giờ Đàm Gia Dật đều đã không phải là Vương gia, lập trường của Ngô Phóng trở nên rất lúng túng.

"Vương gia, Mộ tiểu thư, tiểu nhân chỉ là nghe lệnh của người, cũng không có gia hại chi tâm. Có thể thả tiểu nhân không, tiểu nhân bảo chứng sẽ không chướng mắt xuất hiện ở trước mặt các ngươi…"

Ngô Phóng, người này ám sát qua Đàm Hạo Uyên, nói không chừng vết thương trên người của hắn, chính là Ngô Phóng lưu lại. Ngày hôm nay hắn còn nói xấu Mộ Tiêu Thư, sườn núi kết lớn rồi.

"Những người khác còn có để nói, Ngô Phóng này nhất định phải chết!!" Mộ Tiêu Thư đáy mắt băng lãnh một mảnh, "Hắn đả thương qua ngươi, thậm chí muốn hại mạng của ngươi, ta vô pháp dễ dàng tha hắn tiếp tục sống."

Mộ Tiêu Thư lời ra khỏi miệng, Ngô Phóng lập tức đã bị người tha, còn dư lại Vương Nhị cùng Lý Đông Hoa.

Lúc này, Đàm Hạo Uyên lên tiếng: "Lý Đông Hoa mặc dù cùng nàng có chút quan hệ, nhưng nàng lại nhiều lần hại nàng, lần này lại lần này lại tổn hại danh dự của nàng, suýt tý nữa hại chết nàng. Nàng, bổn vương cũng không tha."

Biểu tình của Lý thị dại ra, từ cục diện xảy ra chuyển biến lớn, tựu ngây người. Đàm Gia Dật đem nàng mang về Du vương phủ, chẳng những không có giết nàng, còn cho nàng cơ hội trả thù Mộ Tiêu Thư. Thời gian quan binh nhốt Mộ Tiêu Thư vào ngục, nàng hưng phấn không thôi, cảm thấy đại thù rốt cuộc báo.

Thế nhưng ai sẽ nghĩ tới, cũng không lâu lắm cục diện xảy ra kinh thiên nghịch chuyển, nàng từ người thắng biến thành kẻ thua!

Lý thị bị người mang đi, nàng vẫn là trạng thái đờ đẫn, cũng không biết có phải hay không là điên rồi.

Hôm nay chỉ còn lại có một Vương Nhị, Mộ Tiêu Thư đến xử trí hắn cũng lười, cuối cùng vẫn là Đàm Hạo Uyên hạ lệnh: Thưởng hắn một trăm đại bản, nếu như còn sống, vậy thả hắn đi, nếu như chết, cũng không có sau đó.

Xử trí ba người này xong, hai người về tới Lân vương phủ.

Đàm Hạo Uyên đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư, nàng chính vùi ở trên tháp, trong tay còn đang cầm một quyển sách, hôm nay nàng đã không cần nằm ở sàng nữa.

Đàm Hạo Uyên cướp lấy quyển sách kia ném vào một bên, cười nói: "Bổn vương đã trở về, cũng không nghênh tiếp?"

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, giang hai cánh tay ra, Đàm Hạo Uyên để thân thể của mình ra trước, tiện cho Mộ Tiêu Thư ôm cổ của hắn. Nàng ở trên môi của hắn nhẹ nhàng hôn một cái: "Hoan nghênh trở về."

Du vương phủ bị tịch thu, tất cả mọi thứ toàn bộ sung công. Về phần Mộ Tiêu Y sống hay chết, Mộ Tiêu Thư không quan tâm, cũng lười quan tâm.

Chuyện của Đàm Gia Dật xảy ra, hoàng đế Đàm Diệu Thành rất là tiêu trầm một trận, thế nhưng số lượng binh khí Đàm Gia Dật mua vào bị phát hiện, nhìn trên giấy, Đàm Diệu Thành đối với nhi tử này một điểm thương hại cuối cùng cũng đã biến mất.

Đàm Hạo Uyên giải thích: "Chỉ sợ hoàn thành giao dịch lần này, Đàm Gia Dật liền bắt đầu hành động, hắn dự trữ số lượng binh khí viễn siêu hơn chúng ta tưởng tượng."

"Thế nhưng hắn từ đâu có nhiều bạc như vậy?"

"Bởi vì bách hối thương minh." Đàm Hạo Uyên đem thảm trên đùi Mộ Tiêu Thư kéo lên một chút, "Thời gian tra kho binh khí, ta cũng tra được chút dấu vết. Bách hối thương minh này ở Bắc Vọng sở dĩ phát triển được cấp tốc như thế, phía sau là có người ủng hộ, Đàm Gia Dật chính là một cái trong số đó."

Mộ Tiêu Thư bừng tỉnh đại ngộ, Đàm Gia Dật có quyền, mà thương có tiền có người có kỹ thuật, hai người này vừa kết hợp, Đàm Gia Dật chiếm được tiền cùng binh khí, thương minh mọc lên như nấm ở Bắc Vọng.

Đây là một khoản buôn bán có lời cỡ nào!

"Hiện tại Đàm Gia Dật đã đánh mất danh hiệu Du vương, sau này hắn cũng trở mình không được, bách hối thương minh sẽ làm được gì đây?"

"Không biết, bất quá có một chút rất rõ ràng. Bách hối thương minh sợ Bắc Vọng chúng ta thiếu loạn, con đường mua vào binh khí khẳng định có bọn họ giật dây, có binh khí lại có tiền, có thể nghĩ người có dã tâm sẽ làm những gì."

Mộ Tiêu Thư nghĩ tới Tống Tử Nho, việc này cùng hắn có thể cũng có quan hệ hay không? Dù sao hắn cũng là một thành viên của thương minh.

Thời gian nàng lo lắng những chuyện này, một nha hoàn đến tìm Đàm Hạo Uyên, nói" Quý tiểu thư đã trở về, nàng nói muốn gặp Vương gia."

CHƯƠNG 140: VƯƠNG GIA ĐANG BẬN

Editor: Luna Huang

Nha hoàn có thể ra vào gian phòng của Mộ Tiêu Thư, đều là tâm phúc của Đàm Hạo Uyên. Nha hoàn đến truyền lời này, cấp bậc ở vương phủ tuy rằng so với Khởi Thanh thấp một ít, nhưng cũng không phải tiểu nha đầu thông thường.

Dù sao trạng huống thân thể của Mộ Tiêu Thư, là tuyệt đối không thể truyền đi, nếu có ai biết có thể hay không có người làm đại văn.

"Nàng tới a?" Mộ Tiêu Thư cười ý vị thâm trường, mắt hàm trêu tức nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, "Vương gia, có khách quý đăng môn, Vương gia có đúng hay không nên trước đi nghênh đón?"

Đàm Hạo Uyên: "…"

Lúc này cánh tay của Mộ Tiêu Thư lần thứ hai quấn lên cổ của hắn, mặc dù không có lực đạo gì, nhưng im lặng nói cho Đàm Hạo Uyên ba chữ: Không chuẩn đi!

Đàm Hạo Uyên hơi cảm không nói gì, nàng thế nào chính là không thành thật như thế? Ngoài miệng nói một đàng, sự tình lại là một bộ khác.

Bất quá, hắn chính là rất thích một bộ này làm sao bây giờ?

Nha hoàn đến bẩm báo sụp mi thuận mắt đứng ở một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hình như cái gì đều không phát hiện. Nàng nghe Đàm Hạo Uyên nói: "Bổn vương không đi được, thế nào ăn nói chính ngươi nhìn mà làm đi."

Nha hoàn kia hơi ngẩng đầu một cái, trong mắt lóe lên một tia vô cùng kinh ngạc, sau đó lại lập tức gục đầu xuống, êm ái lên tiếng: "Vâng."

Đàm Hạo Uyên nói, là, "Không đi được", mà không phải "Không ở", có lẽ để cho nàng nói "Chờ một chút" Các loại. Không đi được là có chuyện, không đi được, mà người đúng là ở vương phủ.

Lĩnh mệnh lệnh nha hoàn đi vào trong thính đường Quý Thanh Nguyệt đang đợi, Quý Thanh Nguyệt nghe được động tĩnh, nét mặt lộ ra ôn nhu cười, thế nhưng vừa thấy là nha hoàn, nụ cười kia cũng rất nhanh tiêu thất.

"Vương gia đâu?" Nàng có điểm mờ mịt vấn.

"Vương gia hắn đang bận, hôm nay vô pháp đến đây gặp cô nương."

Quý Thanh Nguyệt nhất thời trở nên mặt không còn chút máu, nàng miễn cưỡng cười một chút, còn nói: "Vậy ta đợi hắn."

"Quý cô nương." Nha hoàn mặt không thay đổi nói, "Vương gia hắn tới không được, thỉnh cô nương không cần đợi, đi đầu nghỉ tạm đi."

Biểu hiện trên mặt Quý Thanh Nguyệt biến mấy lần, nàng chưa hề nghĩ tới có một ngày Đàm Hạo Uyên đối đãi như vậy.

Người nếu ở vương phủ, vì sao không thể tới gặp nàng? Dù cho đỉnh đầu có chuyện gì, không đi được, vậy cũng có thể để cho nàng chờ một lát, thế nhưng hắn cho trả lời thuyết phục, trực tiếp là không thể gặp. Không, sai, đổi lại là từ trước, dù cho đang cùng bộ hạ nghị sự, cũng sẽ lấy làm trọng, chưa từng có biểu hiện như vậy?

Trong đầu của Quý Thanh Nguyệt không khỏi nổi lên dáng dấp một người, cắn môi hỏi: "Vương gia hiện tại… Có đúng hay không cùng Mộ cô nương một chỗ?"

Nha hoàn nghe xong lời này, vẫn là diện vô biểu tình, nhàn nhạt nhìn Quý Thanh Nguyệt một mắt, đáp: "Nô tỳ không biết."

Không biết! Nàng nói không biết!

Nếu không phải lo lắng đến ở đây là Lân vương phủ, Quý Thanh Nguyệt quả thực muốn trực tiếp ném đồ phát tiết, về phần nha hoàn này, nàng cũng không cho nàng ta đẹp mặt không được!

Cái gì gọi là không biết a? Nha hoàn này còn có thể không biết Đàm Hạo Uyên ở nơi nào, đang làm cái gì? Nàng đương nhiên biết, chỉ là…

Chỉ là vâng mệnh người, hùa theo nàng mà thôi.

Quý Thanh Nguyệt mất khí lực thật là lớn mới đem lửa giận đáy lòng thở bình thường, nói với nha hoàn kia: "Ta hiểu được."

Nha hoàn thấy thế, đi ra ngoài gọi một bà tử qua đây, để cho nàng an bài chuyện về sau, mình thì trở lại phục mệnh. Lúc nàng đi, sắc mặt của Quý Thanh Nguyệt nhất thời trở nên hắng giọng, trên bàn trà nặng nề mà vỗ một chưởng!

Mộ Tiêu Thư, ngươi thắng, lần này nàng lại thua rồi.

Nàng vừa trở về, Mộ Tiêu Thư cho nàng một hạ mã uy, bết bát hơn chính là Đàm Hạo Uyên lại còn chìu nàng! Quý Thanh Nguyệt càng nghĩ càng giận, bất quá nàng xưa nay là một người có thể nhẫn, nàng

không sợ, đường sau này còn rất dài.

Cửa, bà tử được nha hoàn kêu đến một tiếng nặng để càng hoảng sợ.

Nàng nghi ngờ nhìn thoáng qua thất nội, sau đó đi vào nói rằng: "Quý cô nương, người xem an bài như vậy được chưa? Ngày hôm nay vẫn ở viện tử lúc trước, có gì cần ta đi chuẩn bị..."

Lúc này Quý Thanh Nguyệt đã khôi phục hình dạng bình thường, nhẹ giọng khinh khí nói: "Tốt, làm phiền ngươi."

"Cô nương chiết sát tam như vậy thỉnh bên này."

(Luna: chiết sát là được khen mà mình nhân không nỗi giảm thọ)

Quý Thanh Nguyệt theo bà tử ra cửa, bên ngoài, Quế ma ma tiến lên đón, nàng là cùng Quý Thanh Nguyệt cùng đến vương phủ.

Quế ma ma sở dĩ ở lại bên ngoài, chính là muốn đem gian nhà lưu cho vẫn có chút cùng Đàm Hạo Uyên hai người, để cho bọn họ có thể hảo hảo nói chút. Kỳ thực, chuyến này trở về, trong lòng của nàng vẫn có chút thấp thỏm, trông cậy vào phân thượng Đàm Hạo Uyên từ trước, thái độ năng đỡ. Nhưng tâm tư của hắn thực sự bất hảo đẽo gọt, Quế ma ma cảm thấy, địa vị của Quý Thanh Nguyệt cùng mình ở vương phủ, liền xem lần gặp này.

Nhưng nàng không nghĩ tới, Đàm Hạo Uyên người còn chưa tới, Quý Thanh Nguyệt trước đi ra.

"Tiểu thư, đây là..."

"Đi thôi, trước đi tắm tẩy trần đã, Vương gia có việc, ngày hôm nay không gặp hắn được."

Quế ma ma Quế ma ma lập tức lộp bộp một tiếng, trực giác sự tình không tốt.

Quý Thanh Nguyệt tâm sự nặng nề nhìn về phía trước, tất cả của vương phủ nàng là quen thuộc như vậy, thế nhưng hôm nay nàng lại thành khách. Mà nguyên lai, nàng vốn nên là nữ chủ nhân của nơi này. Cảnh còn người mất, nói chính là tình huống như vậy đi? Nàng không khỏi bước nhanh hơn.

Cửa phòng của Mộ Tiêu Thư, thời gian nha hoàn kia đi vào phục mệnh, chỉ thấy được Khởi Thanh. Khởi Thanh hướng nàng lắc đầu, nàng thuận theo lui xuống.

Thất nội, Mộ Tiêu Thư tại nơi nói liên miên cằn nhằn nói thầm: "Ngươi có đúng cảm thấy ta đặc biệt hẹp hòi hay không?"

Đàm Hạo Uyên bật cười: "Nàng không hẹp hòi còn có ai hẹp hòi."

Mộ Tiêu Thư cũng không giận, trái lại nở nụ cười, thiêu mi nói: "Bổn cô nương chính là khí lượng nhỏ hẹp, thượng một hồi nàng thiết kế hại ta, vì không làm khó ngươi ta bỏ qua nàng, thế nhưng đây không có nghĩa là ta sẽ không tức giận! Ta có thể rộng lượng đối với ngươi, đối với nàng không rộng lượng được!"

"Được được, bổn vương biết." Đàm Hạo Uyên thuận miệng đáp lời, "Bổn vương đây không phải là như ý nàng sao?"

Mộ Tiêu Thư khẽ nâng thân thể lên, trợn to một đôi mắt trong suốt, nhìn chằm chằm ánh mắt của Đàm Hạo Uyên một lát, cuối cùng nói rằng: "Coi như ngươi có lương tâm, không uổng một phen tâm ý của ta."

Đàm Hạo Uyên bế đem nàng lên để cho nàng ngồi ở trong lòng của mình. Cảm giác được phân lượng trong lòng nhẹ rất nhiều, thần tình lại nghiêm túc.

"Có công phu lo lắng việc này, không bằng suy nghĩ nhiều đến thân thể của mình."

Mộ Tiêu Thư tìm một tư thế thoải mái nằm, lười biếng nói: "Tống Tử Nho cũng không biết đi nơi nào, chừng mấy ngày không gặp hắn, thoạt nhìn hình như hình dạng rất bận rộn."

Đàm Hạo Uyên nghe vậy nhãn thần lóe lên, bất quá Mộ Tiêu Thư không có thấy, chỉ nghe thấy hắn nói: "Hắn là bạn rộn, làm người của bách hối thương minh, Đàm Gia Dật gặp chuyện không may, hắn có thể rãnh rỗi đi đâu?"

"Sẽ không phải là thất nghiệp chứ?"

Mộ Tiêu Thư cảm giác ý tưởng này của mình thật buồn cười, hãy còn cười vài tiếng, sau đó nhắm mắt lại, xem bộ dáng là mệt mỏi.

Lúc này ở ngoài kinh thành, Đàm Gia Dật bị cách chức làm thứ dân lưng một bao phục, đứng ở chỗ cao nhìn phương hướng hoàng thành, trong mắt có lưu luyến, không hề cam.

Nơi đó có bảo tọa chí cao hắn truy cầu rất nhiều năm, nhưng là bây giờ, hắn hắn ly khai, đồng thời trọn đời không được bước vào cái chỗ này nửa bước!

Lúc chuyện xảy ra, Đàm Gia Dật mất đi tất cả, hôm nay toàn bộ gia sản, cũng chỉ có những thứ hắn mang theo trên người này. Đàm Diệu Thành không có đuổi tận giết tuyệt, trả lại cho hắn để lại một ít, về phần những thứ khác, toàn bộ sung công. Cây đổ bầy khỉ tan, người của hắn phát thệ suốt đời đi theo, lúc này toàn bộ chạy một tinh quang, đều tự bảo mệnh.

Đàm Gia Dật thu hồi ánh mắt, trong lúc bất chợt không biết nên đi về nơi đâu. Lúc này, một bóng người

từ đằng xa chậm rãi đã đi tới, bạch y phiên phiên, nhìn qua có chút quen mắt.

Chờ người nọ đến gần, Đàm Gia Dật sửng sốt một chút, sau đó cắn răng nghiến lợi nói: "Là ngươi!"

"Du vương tựa hồ không chào đón tiểu sinh." Tống Tử Nho cợt nhả nói rằng.

"Du vương? Ngươi ở đây châm chọc bổn…ta sao?"

Hắn đâu là cái gì Du vương!

Tống Tử Nho nói: "Vương gia lời ấy sai rồi, chỉ là trong lòng của tiểu sinh, Vương gia thủy chung chính là Vương gia. Tựa như người là thân nhi tử của hoàng thượng một dạng, điểm này là vĩnh viễn đều không sửa đổi được."

Sắc mặt của Đàm Gia Dật nhục nhã, Tống Tử Nho khen tặng đối với hắn hiện tại mà nói lại có ý nghĩa gì? Thế nhưng hắn còn ôm một ít hy vọng, nói không chừng người trước mắt này… Nhưng hắn đem điểm này ẩn dấu rất khá, chỉ là lạnh lùng nói: "Man tộc bên kia xảy ra trạng huống, ngươi lẽ nào một điểm cũng không biết? Ta không tin!"

"Vương gia, tiểu sinh oan uổng a!" Tống Tử Nho mặt lộ vẻ kinh ngạc nói, "Tiểu sinh phụ trách giật dây bắc cầu, đồng thời dùng thương lộ len lén thay Vương gia vận chuyển vật tư, chuyện còn lại, một mực không có tham dự a. Hôm nay Vương gia người xảy ra chuyện, ngày của thương minh ta sẽ tốt sao?

Tống Tử Nho lắc đầu liên tục lắc đầu liên tục: "Không có Vương gia tọa trấn, thương minh trong một đêm rất nhiều trạng huống, tiểu sinh ứng tiếp không xuể, thật vất vả mới rút ra một chút thời gian, tới gặp Vương gia một mặt."

Đối với điểm này, Đàm Gia Dật trái lại tin.

Đã không có thế lực của hắn, bách hối thương minh ở Bắc Vọng sẽ không có chỗ dựa vững chắc, làm việc có nhiều chỗ bất tiện, từ trước đắc tội người, lúc này cũng nên đi ra cùng bọn họ tính sổ.

Bất quá hắn không quan tâm những thứ này, hắn quan tâm là…

"Ngươi cố ý đi một chuyến, không phải chỉ là để cùng ta nói từ biệt chứ?" Đàm Gia Dật lộ ra một cười châm chọc, giống như mạn bất kinh tâm, lại hàm chứa hy vọng nhìn về phía Tống Tử Nho.

"Tiểu sinh đương nhiên không chỉ là đến tống biệt, không biết Vương gia hôm nay có tính toán gì không?"

Đàm Gia Dật hất mặt sang một bên: "Chưa có tính toán gì."

"Vậy… Tiểu sinh là có chút kiến nghị, không biết Vương gia có nguyện ý nghe thử hay không?"

Tống Tử Nho cùng Đàm Gia Dật ở ngoài thành tương đối mà đứng, trao đổi hồi lâu, cuối cùng tựa hồ có kết quả.

Tống Tử Nho nói: "Như vậy, tiểu sinh liền không tiễn Vương gia rồi. Nhược Tâm, ngươi theo Vương gia, hộ tống hắn đoạn đường, để ngừa có người cố tình quấy phá."

Dứt lời, Nhược Tâm vóc người miêu điều không biết từ đâu nhảy ra, ôm quyền lên tiếng "vâng", thanh âm chát chúa, nhãn thần lạnh lùng.

Đàm Gia Dật liếc Nhược Tâm một mắt, không cần phải nhiều lời nữa, cất bước ly khai.

Nhược Tâm hơi chần chờ, hướng Tống Tử Nho nói: "Chủ tử bảo trọng, Nhược Tâm hoàn thành nhiệm vụ, tức khắc trở về."

Tống Tử Nho không có ứng, mà là như Đàm Gia Dật mới vừa rồi làm vậy, giương mắt nhìn hướng phương hướng của hoàng thành.

Lúc Đàm Gia Dật gặp chuyện không may, bách hối thương minh rất là hỗn loạn. Tống Tử Nho thật vất vả mới để cho cục diện ổn định một ít, chỉ là hôm nay tình huống như trước không lạc quan.

Lấy thừa cơ làm khó dễ thương minh của nhất ban người Triệu Phủ Thất cầm đầu, để thương minh tổn thất thảm trọng, tiếp tục tiêu bỉ trường như thế, bố trí của thương minh ở Bắc Vọng sơ ý một chút sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Tống Tử Nho nghĩ tới một người, khóe môi nhất câu, lửng thửng đi đến bên trong thành.

Đi một Đàm Gia Dật, hắn vẫn không thể thỉnh một tôn phật khác sao?

140. Chương 140: Vương Gia Đang Bận

Editor: Luna Huang

Nha hoàn có thể ra vào gian phòng của Mộ Tiêu Thư, đều là tâm phúc của Đàm Hạo Uyên. Nha hoàn đến truyền lời này, cấp bậc ở vương phủ tuy rằng so với Khởi Thanh thấp một ít, nhưng cũng không phải tiểu nha đầu thông thường.

Dù sao trạng huống thân thể của Mộ Tiêu Thư, là tuyệt đối không thể truyền đi, nếu có ai biết có thể hay không có người làm đại văn.

"Nàng tới a?" Mộ Tiêu Thư cười ý vị thâm trường, mắt hàm trêu tức nhìn về phía Đàm Hạo Uyên, "Vương gia, có khách quý đăng môn, Vương gia có đúng hay không nên trước đi nghênh đón?"

Đàm Hạo Uyên: "…"

Lúc này cánh tay của Mộ Tiêu Thư lần thứ hai quấn lên cổ của hắn, mặc dù không có lực đạo gì, nhưng im lặng nói cho Đàm Hạo Uyên ba chữ: Không chuẩn đi!

Đàm Hạo Uyên hơi cảm không nói gì, nàng thế nào chính là không thành thật như thế? Ngoài miệng nói một đàng, sự tình lại là một bộ khác.

Bất quá, hắn chính là rất thích một bộ này làm sao bây giờ?

Nha hoàn đến bẩm báo sụp mi thuận mắt đứng ở một bên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, hình như cái gì đều không phát hiện. Nàng nghe Đàm Hạo Uyên nói: "Bổn vương không đi được, thế nào ăn nói chính ngươi nhìn mà làm đi."

Nha hoàn kia hơi ngẩng đầu một cái, trong mắt lóe lên một tia vô cùng kinh ngạc, sau đó lại lập tức gục đầu xuống, êm ái lên tiếng: "Vâng."

Đàm Hạo Uyên nói, là, "Không đi được", mà không phải "Không ở", có lẽ để cho nàng nói "Chờ một chút" Các loại. Không đi được là có chuyện, không đi được, mà người đúng là ở vương phủ.

Lĩnh mệnh lệnh nha hoàn đi vào trong thính đường Quý Thanh Nguyệt đang đợi, Quý Thanh Nguyệt nghe được động tĩnh, nét mặt lộ ra ôn nhu cười, thế nhưng vừa thấy là nha hoàn, nụ cười kia cũng rất nhanh tiêu thất.

"Vương gia đâu?" Nàng có điểm mờ mịt vấn.

"Vương gia hắn đang bận, hôm nay vô pháp đến đây gặp cô nương."

Quý Thanh Nguyệt nhất thời trở nên mặt không còn chút máu, nàng miễn cưỡng cười một chút, còn nói: "Vậy ta đợi hắn."

"Quý cô nương." Nha hoàn mặt không thay đổi nói, "Vương gia hắn tới không được, thỉnh cô nương không cần đợi, đi đầu nghỉ tạm đi."

Biểu hiện trên mặt Quý Thanh Nguyệt biến mấy lần, nàng chưa hề nghĩ tới có một ngày Đàm Hạo Uyên đối đãi như vậy.

Người nếu ở vương phủ, vì sao không thể tới gặp nàng? Dù cho đỉnh đầu có chuyện gì, không đi được, vậy cũng có thể để cho nàng chờ một lát, thế nhưng hắn cho trả lời thuyết phục, trực tiếp là không thể gặp. Không, sai, đổi lại là từ trước, dù cho đang cùng bộ hạ nghị sự, cũng sẽ lấy làm trọng, chưa từng có biểu hiện như vậy?

Trong đầu của Quý Thanh Nguyệt không khỏi nổi lên dáng dấp một người, cắn môi hỏi: "Vương gia hiện tại… Có đúng hay không cùng Mộ cô nương một chỗ?"

Nha hoàn nghe xong lời này, vẫn là diện vô biểu tình, nhàn nhạt nhìn Quý Thanh Nguyệt một mắt, đáp: "Nô tỳ không biết."

Không biết! Nàng nói không biết!

Nếu không phải lo lắng đến ở đây là Lân vương phủ, Quý Thanh Nguyệt quả thực muốn trực tiếp ném đồ phát tiết, về phần nha hoàn này, nàng cũng không cho nàng ta đẹp mặt không được!

Cái gì gọi là không biết a? Nha hoàn này còn có thể không biết Đàm Hạo Uyên ở nơi nào, đang làm cái gì? Nàng đương nhiên biết, chỉ là…

Chỉ là vâng mệnh người, hùa theo nàng mà thôi.

Quý Thanh Nguyệt mất khí lực thật là lớn mới đem lửa giận đáy lòng thở bình thường, nói với nha hoàn kia: "Ta hiểu được."

Nha hoàn thấy thế, đi ra ngoài gọi một bà tử qua đây, để cho nàng an bài chuyện về sau, mình thì trở lại phục mệnh. Lúc nàng đi, sắc mặt của Quý Thanh Nguyệt nhất thời trở nên hắng giọng, trên bàn trà nặng nề mà vỗ một chưởng!

Mộ Tiêu Thư, ngươi thắng, lần này nàng lại thua rồi.

Nàng vừa trở về, Mộ Tiêu Thư cho nàng một hạ mã uy, bết bát hơn chính là Đàm Hạo Uyên lại còn chìu nàng! Quý Thanh Nguyệt càng nghĩ càng giận, bất quá nàng xưa nay là một người có thể nhẫn, nàng không sợ, đường sau này còn rất dài.

Cửa, bà tử được nha hoàn kêu đến một tiếng nặng để càng hoảng sợ.

Nàng nghi ngờ nhìn thoáng qua thất nội, sau đó đi vào nói rằng: "Quý cô nương, người xem an bài như vậy được chưa? Ngày hôm nay vẫn ở viện tử lúc trước, có gì cần ta đi chuẩn bị…"

Lúc này Quý Thanh Nguyệt đã khôi phục hình dạng bình thường, nhẹ giọng khinh khí nói: "Tốt, làm phiền ngươi."

"Cô nương chiết sát tam như vậy thỉnh bên này."

(Luna: chiết sát là được khen mà mình nhân không nỗi giảm thọ)

Quý Thanh Nguyệt theo bà tử ra cửa, bên ngoài, Quế ma ma tiến lên đón, nàng là cùng Quý Thanh Nguyệt cùng đến vương phủ.

Quế ma ma sở dĩ ở lại bên ngoài, chính là muốn đem gian nhà lưu cho vẫn có chút cùng Đàm Hạo Uyên hai người, để cho bọn họ có thể hảo hảo nói chút. Kỳ thực, chuyến này trở về, trong lòng của nàng vẫn có chút thấp thỏm, trông cậy vào phân thượng Đàm Hạo Uyên từ trước, thái độ năng đỡ. Nhưng tâm tư của hắn thực sự bất hảo đẽo gọt, Quế ma ma cảm thấy, địa vị của Quý Thanh Nguyệt cùng mình ở vương phủ, liền xem lần gặp này.

Nhưng nàng không nghĩ tới, Đàm Hạo Uyên người còn chưa tới, Quý Thanh Nguyệt trước đi ra.

"Tiểu thư, đây là..."

"Đi thôi, trước đi tắm tẩy trần đã, Vương gia có việc, ngày hôm nay không gặp hắn được."

Quế ma ma Quế ma ma lập tức lộp bộp một tiếng, trực giác sự tình không tốt.

Quý Thanh Nguyệt tâm sự nặng nề nhìn về phía trước, tất cả của vương phủ nàng là quen thuộc như vậy, thế nhưng hôm nay nàng lại thành khách. Mà nguyên lai, nàng vốn nên là nữ chủ nhân của nơi này. Cảnh còn người mất, nói chính là tình huống như vậy đi? Nàng không khỏi bước nhanh hơn.

Cửa phòng của Mộ Tiêu Thư, thời gian nha hoàn kia đi vào phục mệnh, chỉ thấy được Khởi Thanh. Khởi Thanh hướng nàng lắc đầu, nàng thuận theo lui xuống.

Thất nội, Mộ Tiêu Thư tại nơi nói liên miên cằn nhằn nói thầm: "Ngươi có đúng cảm thấy ta đặc biệt hẹp hòi hay không?"

Đàm Hạo Uyên bật cười: "Nàng không hẹp hòi còn có ai hẹp hòi."

Mộ Tiêu Thư cũng không giận, trái lại nở nụ cười, thiêu mi nói: "Bổn cô nương chính là khí lượng nhỏ hẹp, thượng một hồi nàng thiết kế hại ta, vì không làm khó ngươi ta bỏ qua nàng, thế nhưng đây không có nghĩa là ta sẽ không tức giận! Ta có thể rộng lượng đối với ngươi, đối với nàng không rộng lượng được!"

"Được được, bổn vương biết." Đàm Hạo Uyên thuận miệng đáp lời, "Bổn vương đây không phải là như ý nàng sao?"

Mộ Tiêu Thư khẽ nâng thân thể lên, trợn to một đôi mắt trong suốt, nhìn chằm chằm ánh mắt của Đàm Hạo Uyên một lát, cuối cùng nói rằng: "Coi như ngươi có lương tâm, không uổng một phen tâm ý của ta."

Đàm Hạo Uyên bế đem nàng lên để cho nàng ngồi ở trong lòng của mình. Cảm giác được phân lượng trong lòng nhẹ rất nhiều, thần tình lại nghiêm túc.

"Có công phu lo lắng việc này, không bằng suy nghĩ nhiều đến thân thể của mình."

Mộ Tiêu Thư tìm một tư thế thoải mái nằm, lười biếng nói: "Tống Tử Nho cũng không biết đi nơi nào, chừng mấy ngày không gặp hắn, thoạt nhìn hình như hình dạng rất bận rộn."

Đàm Hạo Uyên nghe vậy nhãn thần lóe lên, bất quá Mộ Tiêu Thư không có thấy, chỉ nghe thấy hắn nói: "Hắn là bạn rộn, làm người của bách hối thương minh, Đàm Gia Dật gặp chuyện không may, hắn có thể rãnh rỗi đi đâu?"

"Sẽ không phải là thất nghiệp chứ?"

Mộ Tiêu Thư cảm giác ý tưởng này của mình thật buồn cười, hãy còn cười vài tiếng, sau đó nhắm mắt lại, xem bộ dáng là mệt mỏi.

Lúc này ở ngoài kinh thành, Đàm Gia Dật bị cách chức làm thứ dân lưng một bao phục, đứng ở chỗ cao nhìn phương hướng hoàng thành, trong mắt có lưu luyến, không hề cam.

Nơi đó có bảo tọa chí cao hắn truy cầu rất nhiều năm, nhưng là bây giờ, hắn hắn ly khai, đồng thời trọn đời không được bước vào cái chỗ này nửa bước!

Lúc chuyện xảy ra, Đàm Gia Dật mất đi tất cả, hôm nay toàn bộ gia sản, cũng chỉ có những thứ hắn mang theo trên người này. Đàm Diệu Thành không có đuổi tận giết tuyệt, trả lại cho hắn để lại một ít, về phần những thứ khác, toàn bộ sung công. Cây đổ bầy khỉ tan, người của hắn phát thệ suốt đời đi theo, lúc này toàn bộ chạy một tinh quang, đều tự bảo mệnh.

Đàm Gia Dật thu hồi ánh mắt, trong lúc bất chợt không biết nên đi về nơi đâu. Lúc này, một bóng người từ đằng xa chậm rãi đã đi tới, bạch y phiên phiên, nhìn qua có chút quen mắt.

Chờ người nọ đến gần, Đàm Gia Dật sửng sốt một chút, sau đó cắn răng nghiến lợi nói: "Là ngươi!"

"Du vương tựa hồ không chào đón tiểu sinh." Tống Tử Nho cợt nhả nói rằng.

“Du vương? Ngươi ở đây châm chọc bổn…ta sao?”

Hắn đâu là cái gì Du vương!

Tống Tử Nho nói: “Vương gia lời ấy sai rồi, chỉ là trong lòng của tiểu sinh, Vương gia thủy chung chính là Vương gia. Tựa như người là thân nhi tử của hoàng thượng một dạng, điểm này là vĩnh viễn đều không sửa đổi được.”

Sắc mặt của Đàm Gia Dật nhục nhã, Tống Tử Nho khen tặng đối với hắn hiện tại mà nói lại có ý nghĩa gì? Thế nhưng hắn còn ôm một ít hy vọng, nói không chừng người trước mắt này… Nhưng hắn đem điểm này ẩn dấu rất khá, chỉ là lạnh lùng nói: “Man tộc bên kia xảy ra trạng huống, ngươi lẽ nào một điểm cũng không biết? Ta không tin!”

“Vương gia, tiểu sinh oan uổng a!” Tống Tử Nho mặt lộ vẻ kinh ngạc nói, ”Tiểu sinh phụ trách giật dây bắc cầu, đồng thời dùng thương lộ len lén thay Vương gia vận chuyển vật tư, chuyện còn lại, một mực không có tham dự a. Hôm nay Vương gia người xảy ra chuyện, ngày của thương minh ta sẽ tốt sao?

Tống Tử Nho lắc đầu liên tục lắc đầu liên tục: “Không có Vương gia tọa trấn, thương minh trong một đêm rất nhiều trạng huống, tiểu sinh ứng tiếp không xuể, thật vất vả mới rút ra một chút thời gian, tới gặp Vương gia một mặt.”

Đối với điểm này, Đàm Gia Dật trái lại tin.

Đã không có thế lực của hắn, bách hối thương minh ở Bắc Vọng sẽ không có chỗ dựa vững chắc, làm việc có nhiều chỗ bất tiện, từ trước đắc tội người, lúc này cũng nên đi ra cùng bọn họ tính sổ.

Bất quá hắn không quan tâm những thứ này, hắn quan tâm là…

“Ngươi cố ý đi một chuyến, không phải chỉ là để cùng ta nói từ biệt chứ?” Đàm Gia Dật lộ ra một cười châm chọc, giống như mạn bất kinh tâm, lại hàm chứa hy vọng nhìn về phía Tống Tử Nho.

“Tiểu sinh đương nhiên không chỉ là đến tống biệt, không biết Vương gia hôm nay có tính toán gì không?”

Đàm Gia Dật hất mặt sang một bên: “Chưa có tính toán gì.”

“Vậy… Tiểu sinh là có chút kiến nghị, không biết Vương gia có nguyện ý nghe thử hay không?”

Tống Tử Nho cùng Đàm Gia Dật ở ngoài thành tương đối mà đứng, trao đổi hồi lâu, cuối cùng tựa hồ có kết quả.

Tống Tử Nho nói: "Như vậy, tiểu sinh liền không tiễn Vương gia rồi. Nhược Tâm, ngươi theo Vương gia, hộ tống hắn đoạn đường, để ngừa có người cố tình quấy phá."

Dứt lời, Nhược Tâm vóc người miêu điều không biết từ đâu nhảy ra, ôm quyền lên tiếng "vâng", thanh âm chát chúa, nhãn thần lạnh lùng.

Đàm Gia Dật liếc Nhược Tâm một mắt, không cần phải nhiều lời nữa, cất bước ly khai.

Nhược Tâm hơi chần chờ, hướng Tống Tử Nho nói: "Chủ tử bảo trọng, Nhược Tâm hoàn thành nhiệm vụ, tức khắc trở về."

Tống Tử Nho không có ứng, mà là như Đàm Gia Dật mới vừa rồi làm vậy, giương mắt nhìn hướng phương hướng của hoàng thành.

Lúc Đàm Gia Dật gặp chuyện không may, bách hối thương minh rất là hỗn loạn. Tống Tử Nho thật vất vả mới để cho cục diện ổn định một ít, chỉ là hôm nay tình huống như trước không lạc quan.

Lấy thừa cơ làm khó dễ thương minh của nhất ban người Triệu Phủ Thất cầm đầu, để thương minh tổn thất thảm trọng, tiếp tục tiêu bỉ trường như thế, bố trí của thương minh ở Bắc Vọng sơ ý một chút sẽ hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Tống Tử Nho nghĩ tới một người, khóe môi nhất câu, lửng thửng đi đến bên trong thành.

Đi một Đàm Gia Dật, hắn vẫn không thể thỉnh một tôn phật khác sao?

141. Chương 141: Mười Vị Mỹ Nhân

Editor: Luna Huang

Ngày này, nghĩ đến người của Đàm Gia Dật, không chỉ là một mình Tống Tử Nho.

Trong cung, trong tay Liễu phi nắm một cây kéo, tu sửa một chậu hoa, thần tình chuyên chú. Cây kéo kim sắc, ngón tay trắng thuần khẽ động, dao sắc bén cắt cành lá nhỏ.

Động tác của Liễu phi êm ái cắt cành lá để vào trong rổ một bên, nơi đó đã để nhiều lá tàn. Động tác của nàng trong lúc bất chợt ngừng lại, nghĩ tới một chuyện: "Hôm nay… hình như là ngày ngũ hoàng tử ly khai kinh thành."

Cung nữ hầu hạ nàng nghe vậy gật đầu: “Ngũ điện hạ lúc này cũng đã đi.”

Liễu phi nghe xong, kéo trên tay lại là cắt một cái: “Thực sự là đáng tiếc, bổn cung trước kia còn rất xem trọng hắn.”

Lúc này bên ngoài đột nhiên cung nữ chạy vào, đầu đầy mồ hôi, thần sắc lo lắng.

Liễu phi không vui nói: “Mạo mạo thất thất làm gì? Có chuyện hảo hảo nói.”

Cung nữ ngập ngừng nói: “Mười vị tân nhân tiến cung trước thời gian rồi, là vì hoàng thượng thay đổi tâm tình…”

Cây kéo kim sắc từ trong tay của Liễu phi tuột xuống, mười vị tân nhân, các nàng đều là mỹ nhân Bắc Vọng tinh khiêu tế tuyển. Hoàng thượng yêu mỹ nhân, tâm tư bất định, một hồi sủng người này, một hồi sủng người kia. Liễu phi chính là bởi vì biết rõ điểm này, mới có thể thất thố như vậy.

Đàm Gia Dật vừa xảy ra chuyện, không chỉ có toàn bộ hy vọng ký thác của nàng ngâm nước nóng, những mỹ nhân này còn bị đưa vào cung trước thời gian. Thế nào? Là muốn dùng các nàng an ủi hoàng thượng đau lòng mất đi Du vương phải không?

Lúc Đàm Gia Dật gặp chuyện không may, Liễu phi vội vã tìm kiếm chỗ dựa vững chắc kế tiếp, thế nhưng nhìn chung trên dưới triều đình, ngoại trừ Lân vương Đàm Hạo Uyên, cánh tìm không ra chọn người thích hợp thứ hai. Mà Đàm Hạo Uyên đối với lấy lòng của nàng, tắc là hoàn toàn làm như không thấy, nàng từ trước làm những chuyện kia, Lân vương sợ là biết được không ít.

Nói không chừng mấy vị mỹ nhân này tiến cung trước thời gian, chính là Lân vương ở sau lưng thúc đẩy.

Liễu phi không để ý tới kim kéo rơi xuống, vội vã truy tình huống mấy vị mỹ nhân kia.

Bên trong Lân vương phủ, nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi Mộ Tiêu Thư đột nhiên lại mở mắt ra, hỏi: “Vị ”Muội muội” kia của ta nàng thế nào?”

Lúc Đàm Gia Dật cần Lý thị, đối với Mộ Tiêu Y, nói không chính xác cũng võng khai một mặt.

Đàm Hạo Uyên đáp: “Du vương phủ bị kê biên tài sản, nàng tự nhiên là nên đi nơi nào liền đi nơi đó.”

Mộ Tiêu Y chỉ là một tiểu nhân vật, Đàm Hạo Uyên không quá để ý hướng đi của nàng.

Mộ Tiêu Thư chính suy nghĩ xuất thần việc này, Đàm Hạo Uyên đột nhiên nói rằng: “Hôm nay trong hoàng cung khẳng định rất náo nhiệt.”

Mộ Tiêu Thư nhìn hắn một cái: "Thế nào náo nhiệt?"

"Từ các nơi vơ vét được đám mỹ nhân kinh qua tinh khiêu tế tuyển, cuối cùng từ cuối cùng từ chọn lựa mười vị bạt tiêm. Vì thay đổi tâm tình cho phụ hoàng, mười vị mỹ nhân này ngày hôm nay tiến cung, trong cung có thể không náo nhiệt sao?"

"Trong những mỹ nhân này, có người của ngươi?"

"Nàng đoán."

Mộ Tiêu Thư tức giận trừng Đàm Hạo Uyên một mắt, nàng cũng không tin Đàm Hạo Uyên không có tùy tùng trà trộn bên trong.

"Hảo nga, ngươi sau lưng ta, chung quanh vơ vét mỹ nhân, ta sắp ăn dấm rồi!"

"Bổn vương còn không phải là vì nàng, hậu cung nhất mẫu ba phân, bổn vương còn nhìn không hơn. Chỉ là Liễu phi vinh quang quá lâu, bắt đầu đắc ý vênh váo rồi, nàng thiên không nên vạn không nên, chính là vì Đàm Gia Dật làm việc, nhiều lần hạ thủ với nàng."

Đàm Hạo Uyên nói hời hợt, thế nhưng người hiểu hắn cùng biết, một câu nói nhẹ bỗng này của hắn, chủ là sinh tử của người khác, mà không phải nói đùa.

"Thế nhưng dù cho mười mỹ nhân đều là ngươi đưa vào, hoàng thượng cũng chưa chắc sẽ thích các nàng a."

"Tặng mười người nữa. Tính nết của phụ hoàng, bổn vương vẫn là biết một hai. Từ xưa anh hùng nan qua mỹ nhân quan, càng là thân chức cao vị, càng là không có cảnh giác, phụ hoàng chính là như vậy."

Mộ Tiêu Thư thâm dĩ vi nhiên, người công thành danh toại này, ít nhiều sẽ có một loại nghĩ cách: Công lao sự nghiệp hắn muốn đã hoàn thành, là thời gian ngồi hưởng thu hoạch, mà nữ nhân, bao quát ở bên trong.

Chờ trong cung thay đổi thiên, ngày lành của Liễu phi cũng sẽ chấm dứt.

Ngày sau, Mộ Tiêu Thư từ trong miệng người khác biết được, Mộ Tiêu Y về tới địa phương ban đầu, chính là phủ đệ Đàm Gia Dật "Cứu" nàng ra. Kinh qua điều tra, nàng lại nghe nói lão gia thu một người, chính là Mộ Tiêu Y, chỉ là ngày của nàng tựa hồ cũng không tốt.

Đến tận đây, báo thù của Mộ Tiêu Thư coi như là kết thúc, nhưng tim của nàng còn bao phủ một ít sương mù dày đặc.

Ban đầu ở Lâu Gia thôn, song thân của nàng bị giết hại, khi đó lại đúng dịp có người xuất hiện, cứu tính

mạng của nàng, sau không biết tung tích…

Người này là ai? Thật chỉ là đúng dịp đi ngang qua?

Mộ Tiêu Thư luôn cảm thấy không có chuyện tình trùng hợp như vậy, cũng không phải tiểu thuyết võ hiệp, thế nhưng, nàng đến mặt của người kia đều chưa thấy qua, sợ rằng vĩnh viễn cũng không có cơ hội hiểu rõ cái vấn đề này. Mộ Tiêu Thư không vui ở một chuyện tình không có kết quả tốn nhiều tâm tư, rất nhanh thì đem nó ném ra sau đầu.

Ngày thứ hai, Mộ Tiêu Thư uống dược xong, bên ngoài có người gõ cửa. Khởi Thanh đi mở, trở về nói cho Mộ Tiêu Thư: "Chủ tử vấn tiểu thư, lúc nào bằng lòng gặp Quý cô nương."

Mộ Tiêu Thư vừa nghe đoán được, nhất định là Quý Thanh Nguyệt lại cầu kiến Đàm Hạo Uyên, nên Đàm Hạo Uyên mới phái người, vấn ý kiến của nàng.

Mộ Tiêu Thư cười cười, nói: "Nhân gia dù sao cũng là khách nhân, luôn luôn muốn gặp, ta đây sẽ đi gặp nàng, xem nàng lúc này lại có chuyện gì."

Khởi Thanh nghe xong, đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Trên lý thuyết mà nói Mộ Tiêu Thư cũng là khách nhân của vương phủ, thế nhưng không biết từ lúc nào, hầu như tất cả mọi người nhận định nàng là "Người một nhà", mà chính nàng… Nhìn qua tựa hồ cũng nghĩ như vậy.

Mộ Tiêu Thư phát hiện Khởi Thanh nhãn thần sai, kinh ngạc nói: "Làm sao vậy?"

Khởi Thanh liền vội vàng lắc đầu.

Mộ Tiêu Thư nói xem xem, vẫn là dùng biện pháp cũ. Bên kia Đàm Hạo Uyên được thư của nàng, liền cùng "Nàng" gặp Quý Thanh Nguyệt.

Quý Thanh Nguyệt là có chút thấp thỏm, thế nhưng đối với Đàm Hạo Uyên, nàng tự nhận vẫn còn có chút nắm chặt, bởi vì bọn họ bởi vì giữa bọn họ còn có một người liên quan —— Đàm Hạo Cảnh, tuy rằng hắn đã qua đời rất lâu rồi. Thế nhưng chờ người đến, Quý Thanh Nguyệt đầu tiên nhìn thấy đôi mắt tự tiếu phi tiếu của Mộ Tiêu Thư.

Nàng tại chỗ sửng sốt một chút, Mộ Tiêu Thư lại là một người suất tính, liền lập tức vấn: "Nhìn thấy ta, mất hứng a?"

"Nào có, Mộ cô nương nói đùa…" Quý Thanh Nguyệt vừa nói, một bên ngắm Đàm Hạo Uyên một mắt.

Đàm Hạo Uyên hướng phía trước đi mấy bước, nói với nàng: "Ngồi đi". Mộ Tiêu Thư rất tự nhiên ngồi bên cạnh hắn.

Quý Thanh Nguyệt nhìn điệu bộ này, trong lòng lạnh sưu sưu. Hai người bọn họ là cùng nhau, mà nàng cũng một ngoại nhân. Thế nhưng dựa vào cái gì a, nếu không có ngăn cản lúc đầu của hoàng đế, nàng hiện tại đã…đã…

Nàng chỉ hận bản thân đánh giá thấp đối thủ, còn thua bởi trên tay của nàng. Nếu không phải sự kiện lần trước làm không tốt, Đàm Hạo Uyên hôm nay như thế nào biết dùng loại thái độ này đối với nàng?

Bất luận trong lòng Quý Thanh Nguyệt nghĩ như thế nào, lúc này trước mặt Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư ngồi, nàng cũng không thể biểu hiện ra ngoài.

Hàn huyên vài câu tượng trưng, Quý Thanh Nguyệt nói rằng: "Ta có nói mấy câu muốn cùng Vương gia đơn độc nói chuyện, Mộ tiểu thư có thể trước tránh được một chút được không?"

"Tránh? Vì sao? Có chuyện gì là không thể để ta biết sao?" Mộ Tiêu Thư hỏi xong, còn trừng Đàm Hạo Uyên một mắt.

Đàm Hạo Uyên nói: "Tiêu Thư không phải là người ngoài, có lời gì nàng đều có thể nghe."

Mặt của Quý Thanh Nguyệt nhất thời cứng đờ, có một nữ nhân khác ở đây, đây là là hoàn toàn ngăn chặn cơ hội tiếp xúc thân mật của nàng và Đàm Hạo Uyên. Càng làm cho nàng buồn bực là, Đàm Hạo Uyên cư nhiên cũng tán thành, Mộ Tiêu Thư với hắn mà nói, trọng yếu như vậy?

Dù cho lúc Đàm Hạo Cảnh vẫn còn, Quý Thanh Nguyệt đều tinh tường biết, hắn cũng là có vài vị của nữ tử thưởng thức…

Quý Thanh Nguyệt đột nhiên phát hiện, nàng ở trước mặt của Đàm Hạo Uyên, đã bất năng lấy tự cư nữ nhân hắn muốn thú".

"Là về chuyện của Hạo Cảnh." Trên mặt của Quý Thanh Nguyệt xuất hiện một vẻ cố chấp, "Ta không muốn trước mặt người khác nhắc đến hắn, Vương gia nếu là hiện tại không có tiện, vậy hôm nào mới nói đi, ta đi về trước."

Quý Thanh Nguyệt nói xong lời này, sắc mặt có điểm bất hảo, bỏ lại Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên, tự mình đứng dậy muốn đi.

"Chờ." Thanh âm của thanh âm của đột nhiên vang lên ở sau lưng nàng, trong lòng Quý Thanh Nguyệt vui vẻ, lại cũng không có lập tức xoay người.

Nàng nghe Đàm Hạo Uyên phân phó nha hoàn hầu hạ bên cạnh, để các nàng toàn bộ tránh đi, lúc bọn người đi, Đàm Hạo Uyên lúc này mới lên tiếng.

"Tẩu tẩu." Hắn kêu.

Quý Thanh Nguyệt nghe được tiếng xưng hô này, trong đầu run rẩy. Mặc dù là thời gian hắn nói muốn thú nàng, cũng không chưa từng thay đổi cách xưng hô. Nàng đã từng thử nói với Đàm Hạo Uyên, để hắn không nên gọi nàng tẩu tẩu nữa, Đàm Hạo Uyên lại lắc đầu, nói chỉ có như vậy, hắn mới có thể cảm giác được tồn tại của hoàng huynh.

Hắn, là thông qua nàng, nhớ lại huynh trưởng Đàm Hạo Cảnh.

Điểm này Quý Thanh Nguyệt cho tới bây giờ đều hiểu, nhưng ở trước khi Mộ Tiêu Thư xuất hiện, nàng chưa bao giờ khổ sở giống hiện tại như vậy.

"Có chuyện gì cứ việc nói thẳng đi." Quý Thanh Nguyệt nghe hắn nói, "Ở đây không có người ngoài."

Quý Thanh Nguyệt càng thêm lòng chua xót, một lát nàng mới quay người sang, nói với Đàm Hạo Uyên: "Ta có tin tức người Bạch gia."

Nghe được hai chữ "Bạch gia" này, Mộ Tiêu Thư nhất thời không có phản ứng, thế nhưng phản ứng của Đàm Hạo Uyên rất lớn, hắn lập tức truy vấn: "Tình huống cặn kẽ thế nào?"

Quý Thanh Nguyệt nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, trong ánh mắt hiện lên một tia đắc ý khó có thể phát giác.

So với Mộ Tiêu Thư, nàng vẫn có ưu thế, đối với chuyện của hai huynh đệ Đàm Hạo Uyên cùng Đàm Hạo Cảnh, ai cũng không có rõ ràng hơn nàng! Mà cái này, hết lần này tới lần khác lại là uy hiếp của Đàm Hạo Uyên.

Quý Thanh Nguyệt mặt lộ vẻ khó xử nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, ám chỉ rõ ràng.

Đàm Hạo Uyên nào sẽ nhìn không rõ, ngay từ đầu sau khi khiếp sợ, trên người hắn lập tức tản mát ra một khí tức đè nén nặng nề. Người quen biết hắn đều biết, hắn đây là phát cáu.

Mộ Tiêu Thư cười nói: "Xem ra là không có tiện nói trước mặt ta a, ta đây đi trước."

"Chờ một chút." Đàm Hạo Uyên giữ tay của nàng lại, "Nếu không có tiện nói, vậy bổn vương cũng không nghe nữa."

Mộ Tiêu Thư sửng sốt một chút, liếc nhìn Đàm Hạo Uyên, lại nhìn mắt Quý Thanh Nguyệt. Ánh mắt của

Quý Thanh Nguyệt vừa vặn xẹt qua trên đôi tay giao nhau của bọn họ, dời đến trên mặt của Mộ Tiêu Thư, ánh mắt hai người đối mặt.

142. Chương 142: Quả Phụ Môn Tiền

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư hướng nàng cười cười, nghiêng đầu nói với Đàm Hạo Uyên: "Chuyện trọng yếu như vậy, tại sao có thể không nghe? Các ngươi nói đi, chờ nói xong nói cho ta biết cũng như nhau thôi."

Nói xong nàng thu hồi tay của mình, rời đi trước.

Mộ Tiêu Thư ra cửa, hồi tưởng lại một màn mới vừa rồi, có điểm đồng tình Quý Thanh Nguyệt.

Quý Thanh Nguyệt đối với Đàm Hạo Uyên nhất định là có cảm tình, vì phần cảm tình này, ngay cả vong phu của mình nàng cũng mang ra, sức mạnh cố gắng này, nàng cũng phải bội phục.

Thất nội, Khởi Thanh nhìn người cùng tướng mạo với tướng mạo trở về phòng, an tĩnh ở một bên đợi, nói cũng không nói, trên mặt của Khởi Thanh lộ ra một tia cổ quái.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư chân chính mở mắt ra, Khởi Thanh liền vội vàng hỏi: "Thế nào nàng… Nhanh như vậy trở về rồi?"

Mộ Tiêu Thư đang muốn đáp, đột nhiên nghĩ đến khôi lỗi, để khôi lỗi nói chuyện.

"Bọn họ muốn đơn độc nói chuyện."

Khởi Thanh sốt ruột nói: "Ta cho rằng tiểu thư là một người minh bạch, thế nào lúc này hồ đồ như vậy? Như thế nào đi nữa chủ tử cũng từng động tới ý niệm trong đầu muốn thú Quý cô nương, tiểu thư làm sao có thể yên tâm để cho bọn họ đơn độc cùng một chỗ nói chuyện?"

Mộ Tiêu Thư ngắm Khởi Thanh một mắt, trong ánh mắt nàng hận thiết bất thành cương nhớ lại nhất cú: "Hoàng đế không vội thái giám vội."

Khởi Thanh biểu tình cứng đờ, lại nghe Mộ Tiêu Thư nói rằng: "Ta tin tưởng hắn. Khởi Thanh, ngươi gần đây có thể a, có đúng hay không bị Cố Viễn tiểu tử kia ảnh hưởng?"

Khởi Thanh vội vã ngăn trọng tâm câu chuyện.

"Triệu Phủ Thất phái người tặng ngân phiếu qua đây, còn thêm một phong thư, tiểu thư xem một chút đi."

Mộ Tiêu Thư vừa nghe nói bạc đến, lập tức đem chuyện trêu chọc Khởi Thanh ném qua sau đầu, cầm một xấp ngân phiếu dày dày không chịu buông tay.

Khởi Thanh rất ngượng ngùng quay đầu ra, chưa thấy qua Mộ Tiêu Thư tham tiền như vậy, rõ ràng ngồi dựa núi vàng núi bạc, lại có chú ý với ngân phiếu, đây coi như là mao bệnh gì?

Mộ Tiêu Thư đối với phản ứng của Khởi Thanh hoàn toàn không biết gì cả, lần này ngân phiếu đưa tới so sánh với trước nhiều hơn rất nhiều, đếm phá lệ có cảm giác thành tựu.

"Một, hai, ba…" Mộ Tiêu Thư miệng lẩm bẩm, trên tay đếm ngân phiếu, như lại ghi lại vào cuốn sổ khác.

Khởi Thanh kỳ quái nhìn nàng một cái, vấn: "Tiểu thư, ngươi ở đây niệm cái gì?"

"Hai mươi…"

Mộ Tiêu Thư đọc lên chữ số cuối cùng, hai mươi vạn lượng! Tương đương với hai mươi Mộ Nhất a! Bạc này nếu là tiếp tục tăng, nàng đều có thể có một tổ kiến khôi lỗi quân.

Bất quá…

Sự tình Triệu Phủ Thất biết đến, Đàm Hạo Uyên nhất định cũng biết, tiền riêng này của nàng nếu như tất cả đều xài hết, thật đúng là không dễ làm.

"Tiểu thư, thư của ngươi rơi rồi."

Khởi Thanh mang phong thư bị Mộ Tiêu Thư làm rơi nhặt lên, đưa tới trong tay của Mộ Tiêu Thư.

"Còn có thư a, suýt tý nữa quên mất."

Khởi Thanh: "…"

Trong thư, ngữ điệu của Triệu Phủ Thất rất vui, nói dược phường hôm nay phát triển tốt, sản nghiệp khác cũng kinh doanh rất tốt, gần đây còn nghênh đón một lần đại mở rộng. Vốn có tiền lời của dược phường còn không có có nhiều như vậy, thế nhưng gần đây chuyện tốt liên tiếp đến, cho nên hoa hồng cho nên chia cho Mộ Tiêu Thư bỏ thêm bỏ thêm một ít.

Xem thư xong, trên cơ bản cũng có bao nhiều đó nội dung.

Mộ Tiêu Thư phảng phất thấy hình dạng cái bụng nước lèo của Triệu Phủ Thất, đống thịt trên mặt cười hô hô, chấp bút viết nhanh.

"Thư ngươi giữ, bạc tự ta bảo quản." Mộ Tiêu Thư hài lòng nói.

Bên này Mộ Tiêu Thư mỹ tư tư đếm xong bạc, bên kia Đàm Hạo Uyên cùng Quý Thanh Nguyệt cũng nói xong đoạn cuối. Đàm Hạo Uyên trở lại trong phòng Mộ Tiêu Thư, nhìn qua tâm sự nặng nề.

"Làm sao vậy?" Mộ Tiêu Thư vấn, "Cho tới bây giờ chưa thấy qua dáng vẻ khổ não của ngươi."

"Người Bạch gia còn có khả năng có người còn sống." Đàm Hạo Uyên nói.

Lúc trước Mộ Tiêu Thư không nghĩ tới, thế nhưng kinh qua đoạn suy tư này, nàng đã nhớ lại Bạch gia là lai lịch thế nào.

Sinh mẫu của Đàm Hạo Uyên, cũng chính là tiền hoàng hậu, nàng họ Bạch!

Lúc Đàm Hạo Cảnh gặp chuyện không may, người Bạch gia bị liên lụy, hầu như toàn tộc bị diệt. Đàm Hạo Uyên đầu tiên là mất đi huynh trưởng, sau lại lại mất đi mẫu thân, người trọng yếu của hắn tất cả đều xảy ra chuyện, duy có một Quý Thanh Nguyệt…. Người vốn có cùng hắn cũng không thân cận, lưu lại cuối cùng.

"Lúc hoàng huynh gặp chuyện không may, người của Bạch gia không có nghe được tiếng gió thổi, bị phụ hoàng giết tam tộc, mà Quý gia bởi vì tình tiết khinh một ít, còn sống không ít người. Sau lại, trong bọn họ có một nhóm người chạy trốn tới Đông Sóc, ở đó. Lúc đó bổn vương vội vã phải cứu hoàng huynh, không chiếu cố người của Bạch gia…"

Đàm Hạo Uyên nhìn qua rất là tự trách, Mộ Tiêu Thư ôm lấy hắn.

"Chớ tự trách, đều đi qua rồi. Như vậy, bây giờ là ở Đông Sóc phát hiện tung tích người Bạch gia?"

Đàm Hạo Uyên gật đầu: "Quý gia có một chi ở Đông Sóc, không lâu truyền về một tin tức, nói là ở đó gặp qua một người giống Bạch An Tri. Bạch An Tri, hắn là tiểu cữu cữu của bổn vương, đệ đệ nhỏ tuổi nhất của mẫu hậu…"

Bạch An Tri có tuổi gần với Đàm Hạo Uyên, cho nên hai người chơi rất thân. Sau lại xảy ra chuyện, Đàm Hạo Uyên còn tưởng rằng người Bạch gia đều chết hết, hiện khi biết khả năng có tin tức của hắn, thảo nào phản ứng sẽ lớn như vậy.

"Vậy phái người đi tìm." Mộ Tiêu Thư nói.

Đàm Hạo Uyên lắc đầu: “Bổn vương quyết định tự mình đi một chuyến.”

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm một hồi, vấn: “Tin tức tin được không?”

“Tiêu Thư, bổn vương biết nàng còn có nghi hoặc, thế nhưng hắn vô cùng có khả năng còn sống, bổn vương không có khả năng buông tha cơ hội lần này, muốn đem hết toàn lực đi tìm tung tích của hắn.”

Nói cho cùng, huynh trưởng của hắn, mẫu hậu chi tử là một khuyết điểm hắn vô pháp bù đắp, điểm này, từ thái độ hắn đối với Quý Thanh Nguyệt đã nhìn ra.

“Ta đây cùng ngươi đi.” Mộ Tiêu Thư nói, “Không phải là tìm người sao? Khẳng định có thể tìm được.”

Đàm Hạo Uyên cầm tay nàng, cũng không đầu không đuôi hỏi một câu: “Tống Tử Nho đi đâu?”

Khởi Thanh chần chờ nói: “Đã vài ngày không phát hiện Tống công tử, phái người đi tìm hắn, cũng không tìm được người.”

Đầu mày của Đàm Hạo Uyên nhăn thành một chữ xuyên.

Lúc này Tống Tử Nho bị người nhớ đến lại chạy đi tìm quả phụ.

Đều nói quả phụ trước cửa thị phi nhiều, vị quả phụ này ở thành bắc vùng này cũng có chút danh tiếng, bởi vì nàng đẹp a! Thế nhưng nàng ru rú trong nhà, quý phủ lại nuôi không ít hộ vệ, người khác tuy rằng muốn gây chuyện, cũng không có cơ hội. Nhưng là bởi vậy, trên người của nàng sinh ra một phần sắc thái thần bí.

Có vài lần, một ít nhà có chút tài đối với nàng sinh ra không an phận chi tưởng, muốn tìm người thu vào tay, kết quả không biết thế nào, mỗi một người đều bị thua thiệt nhiều. Những người này bừng tỉnh đại ngộ, cảm tình quả phụ này còn là một người có bối cảnh, từ nay về sau không dám đơn giản xuất thủ nữa.

Nói vị góa phụ này nuôi một nhi tử, mười ba tuổi, cùng niên thiếu khác bất đồng, hắn rất có điểm âm trầm, có lẽ là bởi vì hoàn cảnh sinh hoạt.

Tống Tử Nho đi tới nơi gia ngoại môn của vị quả phụ họ Hà, một cái cửa nhỏ.

Phụ cận, có người hiểu chuyện thăm dò đến xem, đối với hành vi của Tống Tử Nho cười nhạt: “Lại là một người tâm tồn vọng tưởng, hắn đến cửa này cũng đừng nghĩ đi vào, không tin chờ coi.”

Nhìn thì nhìn! Nhìn, cửa mở, từ bên trong lộ ra một đầu quỷ quỷ túy túy.

"Ai a đây là, đi mau đi mau, quý phủ chúng ta không chào đón ngoại nhân." Người nọ thô lỗ hô.

Người xem trờ vui tâm tương, nhìn đi, hắn nói không đùa chính là không đùa! Bị người đuổi đi?

Tống Tử Nho cười híp mắt: "Tiểu sinh Tống Tử Nho, hiểu sơ một điểm y thuật, nghe nói chủ nhân quý phủ đau đầu, cần đại phu, cố ý đến đây vì chủ nhân quý phủ chẩn bệnh."

(Luna: Truyện này thích nhất là bệnh đau đầu *cuồng tiếu*)

Đại phu a? Xem người khác là kẻ ngu si? Bọn họ không biết tự mình đến y quán thỉnh?

Người ở một bên xem trò vui nói thầm, vừa quan sát sự thái phát triển. Vốn tưởng rằng người bộ dáng thư sinh này sẽ bị đuổi ra ngoài, ai biết người mở cửa cũng ngây ngẩn cả người, sau đó nhìn chằm chằm Tống Tử Nho dùng sức đánh giá, cuối cùng lộ ra một biểu tình bừng tỉnh đại ngộ.

"Nguyên lai là công tử...mau, mời vào trong, mời vào trong!"

Cửa nhỏ lần thứ hai đóng lại, lưu lại người xem trò vui bên ngoài kinh ngạc đến há to miệng.

Tin tức Tống Tử Nho đến rất nhanh thì truyền đến trong tai vị nữ tử họ Hà kì, nàng vội vàng ra đón.

Nhi tử của nàng thấy, kỳ quái nhìn Tống Tử Nho cùng mẫu thân của mình một mắt, âm mặt tiến lên đây vấn: "Nương, nam nhân này là ai? Ngươi sẽ không phải là muốn tái giá chứ?"

"Chớ nói nhảm, Du Quân, ngươi về phòng trước đi, nương có chút việc."

Nữ tử họ Hà thiên hống vạn hống, cuối cùng cũng dỗ nhi tử của nàng trở lại.

"Tiên sinh, mời đến phòng nói."

Nữ tử họ Hà cùng Tống Tử Nho đóng cửa đàm luận, nàng có chút đứng ngồi không yên, thấp thỏm vừa khẩn trương nói: "Du Quân hắn kỳ thực rất hiểu chuyện, chính là miệng hơi thẳng, Tống công tử đừng để ý."

Tống Tử Nho cười cười, biểu thị bản thân không có để ở trong lòng.

Nữ tử họ Hà còn nói: "Tiểu nữ tử năm gần đây vẫn thụ chiếu cố của công tử, lại không có thể gặp mặt công tử, đối với lần này rất là tiếc nuối. Công tử đến như vậy, tiểu nữ tử nghĩ...."

"Hà cô nương, tiểu sinh lần này là vì đại sự mà đến."

Nữ tử họ Hà nghe xong lời này, khăn trong tay lập tức rơi trên mặt đất, một đôi tay của nàng cũng không biết nên để thế nào cho tốt, mắt nhìn khăn, lại nhìn Tống Tử Nho, hình dạng nhất phó không biết làm sao.

Tống Tử Nho thay nàng nhặt khăn lên, đưa tới, ngập ngừng nói ngập ngừng nói nói một tiếng cám ơn.

"Tiếp qua không lâu sau, Du Quân có thể trở lại hoàng cung, chỉ là ngươi vị làm mẫu thân này không thể vinh hoa phú quý cùng. Hà cô nương, ngươi minh bạch?"

Nữ tử họ Hà lộ ra cười bi thương, nhìn qua vừa đắng vừa chát: "Công tử nói, Hà Loan đều hiểu. Ta xuất thân bất hảo, lại đã làm… Đã làm chuyện không quang thải, sự tồn tại của ta, chỉ có thể bôi đen Du Quân…"

Tống Tử Nho nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia thương hại, thế nhưng sau đó, một tia này tâm tình liền bị nàng dấu đi.

"Ngươi minh bạch là tốt rồi, chờ chuyện của Du Quân, ta an bài ngươi rời đi nơi này, mẫu tử các ngươi sau này…sợ không cách nào gặp nhau nữa. Có lời gì, thừa dịp hiện tại, hảo hảo nói đi."

Tống Tử Nho cùng Hà Loan nói xong, không để ý giữ lại của nàng, liền rời đi. Trước khi đi, vẫn cùng Đàm Du Quân đánh một đối mặt.

Chỉ là chẳng ai nghĩ tới chính là, đêm đó Tống Tử Nho ly khai, Hà Loan thắt cổ tự sát!

Nàng để lại hai phong thư, một phong cho nhi tử của nàng Đàm Du Quân, một phong thư khác viết cho hoàng thượng.

Tống Tử Nho biết được chuyện này, chạy tới chỗ ở của nàng, chỉ thấy Đàm Du Quân khóc mù quáng, trên tay của hắn còn siết một phong thư.

143. Chương 143: Một Phiếu Lớn

Editor: Luna Huang

Người của Lân vương người của tìm Tống Tử Nho chừng mấy ngày, bởi vì thân thể của Mộ Tiêu Thư có chuyển biến tốt, miễn cưỡng có thể xuất hành.

Thẳng đến ba ngày sau, Cố Viễn mới ở tiểu lâu chận được Tống Tử Nho.

Tống Tử Nho cười ha hả, nói: "Nguyên lai Vương gia nhớ thương tiểu sinh như thế, sớm biết tiểu sinh sớm chạy về. Một tục vụ này, nơi đó có chuyện tình quan trọng của Vương gia."

Cố Viễn không nói gì, mang theo Tống Tử Nho đi Lân vương phủ.

Một gian phòng, ba người, ngồi đối diện nhau.

Đàm Hạo Uyên lên tiếng trước nhất: "Nguyên bản ý kiến của bổn vương là cho ngươi đi đầu đưa Tiêu Thư đi trị thương, chỉ là không nghĩ tới, việc tây bắc sẽ nhanh bình định như vậy. Vừa lúc bổn vương cũng muốn đi Đông Sóc một chuyến, không bằng liền…"

"Không được!" Tống Tử Nho trảm đinh chặt sắt bác bỏ.

Ánh mắt của Đàm Hạo Uyên phong duệ lập tức như đao cắt qua đây, Tống Tử Nho lại quải thượng cười, là một là một hình dạng lì lợm.

"Ta đã sớm nói rồi, chỉ có thể ta mang theo nàng đi, ai cũng không thể theo. Bằng không chuyện này, không bàn nữa."

Đàm Hạo Uyên lạnh giọng hỏi: "Tại sao khăng khăng không cùng bổn vương cùng đường?"

"Bởi vì người kia không thích, hiểu chưa? Tính tình của cổ sư có thể quáo, huống chi hiện tại, cổ thuật hầu như thất truyền."

Đàm Hạo Uyên nhìn chằm chằm Tống Tử Nho không tha, hiển nhiên là không tin lời của hắn. Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư nhìn hai người mỗi người một chút, cuối cùng quyết định đề ý kiến của mình: "Ta muốn cùng Hạo Uyên đi Đông Sóc tìm người."

Thân thể của Tống Tử Nho nhất ngưỡng, cứ như vậy cà lơ phất phơ dựa vào trên ghế, còn nhếch một chân lên, lắc lư lắc lư. Hắn phía trên phòng lương nói: "Vậy ngươi liền đi đi, bản thân không muốn sống, ta còn quản chết sống của ngươi?"

Mộ Tiêu Thư nghẹn lời, thân thể của nàng tuy rằng khôi phục một ít, nhưng vấn đề căn bản cũng không có giải quyết. Hôm nay ngồi hơi lâu một chút, cũng vẫn là mệt, hơn nữa cách mỗi một trận, đầu sẽ mê muội, thân thể cũng gặp phải bệnh trạng không khỏe. Trạng huống của nàng, ly người bình thường còn rất xa xôi.

"Hắn nói rất đúng, nàng cũng không thích hợp cùng bổn vương đi tìm người."

Mộ Tiêu Thư trầm mặc, nhìn qua có điểm làm bộ đáng thương. Đàm Hạo Uyên có chút không đành lòng, nhân tiện nói: "Trước dưỡng thương cho tốt, cái gì cũng nói được."

Đầu của Tống Tử Nho hơi phiến diện, ánh mắt thanh lãnh rơi vào trên người của hai người bọn họ.

Một đôi vô cùng thân thiết… Dù cho chỉ là một câu đối thoại, giữa hai người đều giống như hồng tuyến triền niêm niêm hồ hồ, phân cũng không phân ra được.

Ánh mắt của Tống Tử Nho lạnh vài phần, vấn: "Đến cùng nói như thế nào?"

(Luna: Tội cho thanh niên FA haha)

"Tiêu Thư cùng ngươi đi, bổn vương đơn độc đến Đông Sóc."

"Người nào trọng yếu như vậy, còn phải Lân vương tự mình đi tìm?" Tống Tử Nho ý vị thâm trường hỏi.

Đàm Hạo Uyên không trả lời vấn đề này, trái lại hỏi hắn: "Chuẩn bị lúc nào động thân?"

"Tự nhiên là càng nhanh càng tốt."

Mộ Tiêu Thư biết bây giờ không phải là thời gian nàng cố chấp, liền dặn Khởi Thanh: "Ngươi đi giúp ta thu dọn đồ đạc đi."

Khởi Thanh làm việc, thất nội trở nên hoàn toàn yên tĩnh. Một lát sau, nha hoàn gõ cửa nói rằng: "Chủ tử, Lưu công công tới, nói hoàng thượng có chuyện quan trọng tới tìm chủ tử tiến cung."

Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư liếc nhau, hai người đều có chút ngoài ý muốn. Bởi vì bọn họ không có được bất cứ tin tức gì, nên không thể nào suy đoán chuyện quan trọng là chuyện gì.

"Bổn vương đi xem, Tiêu Thư, nàng nghỉ ngơi trước."

"Vậy tiểu sinh cũng đi nghỉ ngơi, mấy ngày nay cũng là đủ mệt." Tống Tử Nho duỗi người, mặc kệ phản ứng của những người khác, tự mình liền đi.

Đàm Hạo Uyên ra cửa, đi chưa được mấy bước, nghe được một thanh âm quen thuộc.

"Quý cô nương?" Tiền phương có người kêu, "Bổn công công không ngờ tới, ngày hôm nay dĩ nhiên có thể tại Lân vương phủ nhìn thấy ngươi."

"Nguyên lai là Lưu công công, thực sự là hồi lâu không gặp, Lưu công công vẫn khỏe?"

“Khỏe, khỏe! Làm phiền Quý cô nương quải niệm, cô nương không phải là ở Thanh Tĩnh am tu hành sao?”

“Trở lại thăm một chút mà thôi.”

“Cũng đúng, Quý cô nương nhất tâm hướng phật, trái lại nhiều năm không thấy vương phủ rồi, là nên trở lại thăm một chút.”

Đàm Hạo Uyên nghe thế, cất bước đi tới, cắt đứt nói chuyện của hai người này.

“Là Lân vương tới, lão nô phụng hoàng thượng chi mệnh, thỉnh Vương gia lập tức tiến cung. Vương gia, nếu là tiện, vậy liền thỉnh? Mã xa đã ngừng ở ngoài cửa.”

Vội vã như thế, đến mã xa cũng chuẩn bị xong rồi, nghi hoặc của Đàm Hạo Uyên sâu hơn.

“Làm phiền công công rồi.” Hắn nói rồi cùng Lưu công công đi ra ngoài phủ.

Quý Thanh Nguyệt quay đầu lại nhìn thoáng qua phương hướng viện tử viện tử Mộ Tiêu Thư, nghĩ tới mới vừa rồi nàng trong lúc vô tình trong lúc vô tình người. Người của Vương phủ đều gọi hắn Tống công tử, nói là một vị đại phu rất lợi hại… Mộ Tiêu Thư tiền trận tử đột phát tật bệnh, hầu như không cứu được, kết quả lại được hắn cứu trở về.

Thần tình Quý Thanh Nguyệt lóe lên, xoay người rời đi. Không lâu sau, nàng xuất hiện ở cửa phòng của Tống Tử Nho.

Thất nội, Tống Tử Nho nằm ngửa ở trên sàng, nhìn chằm chằm màn. Tròng mắt của hắn đột nhiên vòng vo một chút, nhìn hướng về phía bên ngoài. Không lâu sau, một trận tiếng bước chân của nhỏ vụn vang lên, tới gần cửa.

“Tống công tử có ở đây không?”

Đây là một thanh âm xa lạ, Tống Tử Nho đứng dậy đi tới cửa, hai tay kéo cửa ra, gặp được một khuôn mặt tươi cười.

“Ngươi chính là Tống công tử?”

Tống Tử Nho quan sát Quý Thanh Nguyệt một phen, đáp: “Đúng vậy.”

“Ta là Quý Thanh Nguyệt, không biết công tử có từng nghe chưa? Ta vừa hồi vương phủ, nghe nói Tống công tử y thuật vô cùng tốt, liền tới xem một chút.”

Quý Thanh Nguyệt vừa nói, một bên vòng qua bên người của Tống Tử Nho vào phòng. Tống Tử Nho đứng bất động, mắt thấy nàng vào phòng.

Quý Thanh Nguyệt nói tới xem một chút, cũng không biết là muốn xem cái gì? Nếu như thân thể nàng không khỏe muốn trị, đại khả phái người đến thỉnh hắn đến, hà tất tự mình chạy tới?

Tống Tử Nho nhìn thoáng qua bên ngoài, viện tử khoảng không, một người cũng không có. Nơi này của hắn, không có phân phó của hắn thì sẽ không có người vào. Chỉ cần Quý Thanh Nguyệt tới chú ý một chút, muốn tránh tai mắt của vương phủ cũng không phải một chuyện khó.

Bên môi Tống Tử Nho lộ ra một tiếu ý, đóng cửa lại.

Hắn lười biếng đi tới trước bàn, tùy ý Quý Thanh Nguyệt quan sát hắn đứng tại chỗ, bản thân rót cho mình một ly nước uống, nói rằng: "Quý cô nương có việc liền nói, Tống Tử Nho ta yêu nhất thay người giải quyết phiền toái."

"Nga?" Quý Thanh Nguyệt lộ ra hình dạng cảm giác hứng thú, thanh âm cũng ít nhiều mang theo mị hoặc, chút nào không giống như là nữ tử lễ Phật, "Công tử yêu nhất giải quyết phiền phức? Lại muốn Thanh Nguyệt nỗ lực trả giá thế nào?"

Tống Tử Nho phóng lạnh thanh âm nói: "Cô nương không cần như vậy, Tử Nho đối với nữ tử hăng hái hữu hạn, bất quá đối với hoàng bạch chi vật trái lại có chú ý, cô nương hoặc ta là được."

Quý Thanh Nguyệt nở nụ cười, thay đổi phong tình vạn chủng mới vừa rồi, tự nhiên chuyên gia nói: "Tống công tử sảng khoái, bổn cô nương cũng không quanh co lòng vòng nữa. Ta quả thật có việc cầu ngươi, đây là một vạn lượng, xem như tiền đặt cọc."

Nàng đem một ít bạc vỗ vào trên bàn.

Tống Tử Nho cầm ngân phiếu trong tay, đếm từng tấm một, cuối cùng nói rằng: "Đích thật là một vạn lượng, xem ra phiền phức của cô nương cũng không nhỏ a."

"Tống công tử là người minh bạch, Thanh Nguyệt ra được giá, liền sợ công tử không dám nhận."

Tống Tử Nho gian tà cười: "Trên đời này không có chuyện bổn công tử không dám nhận, tiền đặt cọc này ta thu rồi."

"Như vậy, chờ sự tình hoàn thành, Thanh Nguyệt sẽ trả cho ngươi ngân lượng gấp đôi." Quý Thanh Nguyệt nhìn Tống Tử Nho thu hồi tiền, mình thì xoay người đi ra ngoài.

"Chờ một chút, cô nương, ngươi còn chưa nói nội dung nhiệm vụ."

“Sau này ngươi sẽ biết.”

Quý Thanh Nguyệt bỏ lại những lời này, từ từ đi xa.

Tống Tử Nho nhíu mày, từ trong lòng ngực móc ra ngân phiếu này, tiện tay ném vào một bên. Hắn lại rót cho mình một ly nước, liền vừa uống vừa suy tư, hình như nước cực kỳ mỹ vị.

Trong viện của Mộ Tiêu Thư, Khởi Thanh bận rộn dọn dẹp đồ. Khôi lỗi cũng bị gọi tiến đến hỗ trợ, tùy Khởi Thanh chỉ huy. Dù cho khôi lỗi lộ ra mặt của Mộ Tiêu Thư, Khởi Thanh chỉ huy cũng đã rất có thứ tự. Mà lúc này Mộ Tiêu Thư chống hai tay lên má, nhìn ngoài cửa sổ.

Đột nhiên, nàng vẫy vẫy tay Khởi Thanh: “Ngươi qua đây.”

“Làm sao vậy?” Khởi Thanh thả tay xuống hỏi.

“Ta luôn cảm thấy trong cung có việc, hoàng thượng gọi hắn tiến cung, đến cùng là vì cái gì?”

“Tiểu thư nếu là lo lắng, gọi Cố Viễn tới hỏi.”

“Như vậy a… Khởi Thanh, ngươi trái lại thay ta gọi người a?”

Khởi Thanh cư nhiên lộ ra gương mặt không vui, bất quá không vui này không phải là bởi vì Mộ Tiêu Thư, như là bởi vì Cố Viễn… Bất quá nàng rất nhanh thì nghĩ ra biện pháp chiết trung ——

“Ta để cho người khác đi gọi.”

Nha hoàn của Vương phủ không chỉ có một mình Khởi Thanh, trong đó lại càng không phạp ưu tú, có thể tín nhiệm. Sau đó không lâu, Mộ Tiêu Thư muốn biết trong hoàng cung phát sinh chuyện gì truyền vào trong lỗ tai Cố Viễn. Lại qua sau nửa canh giờ, Cố Viễn xanh mặt tìm đến Mộ Tiêu Thư.

“Hoàng thượng nhận một thập hoàng tử trở về!”

Mộ Tiêu Thư cùng Khởi Thanh nghe xong đều là ngẩn ngơ, thập hoàng tử? Từ đâu tới thập hoàng tử a? Vẫn là nhận thức, hoàng tử cũng có thể nhận thức sao?

Cố Viễn bắt đầu nói chuyện đã xảy ra.

Nguyên lai Đàm Hạo Uyên vào cung, đến trước mặt hoàng thượng, hoàng thượng cười híp mắt đem một thiếu niên nhét vào tay của Đàm Hạo Uyên, nói rằng: “Đây là thập hoàng đệ của ngươi, Hạo Uyên, ngươi

phải chiếu cố hắn thật tốt a."

May là Đàm Hạo Uyên thấy quen mặt. Cũng bị một chiêu này của Đàm Diệu Thành làm bối rối.

Thập hoàng đệ? Hắn trong lúc bất chợt sinh ra một đệ đệ?

Chuyện ngọn nguồn rất nhanh liền hiểu, hoàng thượng năm đó ở ngoài phong lưu, làm lớn cái bụng của nữ tử. Nhưng là bởi vì nàng kia thân phận không quang thải, hắn không được đem người nhận hồi cung, chỉ chớp mắt cũng liền quên mất việc này.

Thế nhưng ngay hôm nay, có một vị quan viên dẫn theo một phong thư cầu kiến Đàm Diệu Thành, Đàm Diệu Thành vừa nhìn, nhiều hơn một nhi tử.

Lá thư này không có câu oán hận nào, chỉ có một vị mẫu thân kéo đại hài tử, cuối cùng thân nhiễm trọng tật, không thể làm gì khác hơn là đem nhi tử giao phó cho phụ thân của hắn, cũng chính là Đàm Diệu Thành. Còn nói cái gì không cầu vinh hoa phú quý, chỉ cầu một đời an khang, Đàm Diệu Thành lúc này đã bị cảm động.

Chờ gặp được Đàm Du Quân, nhìn gương mặt nhìn giống hắn lúc còn trẻ, Đàm Diệu Thành lập tức làm quyết định, hắn muốn nhận nhận hồi nhi tử này!

"Hài tử này là một người khổ mệnh, sinh mẫu hắn đi, để lại một mình hắn, trẫm lại một chưa tẫn trách nhiệm, thực thẹn trong lòng. Lão thất, trẫm gọi ngươi tới chính là muốn nói một việc, trẫm muốn cho hắn nhận tổ quy tông, ngươi cảm thấy thế nào?"

Đàm Diệu Thành hỏi, ánh mắt nhưng không có dời trên mặt của Đàm Hạo Uyên.

144. Chương 144: Phong Vi Thái Tử

Editor: Luna Huang

"Việc này phụ hoàng quyết định là được, nhi thần không có bất kỳ cách nhìn nào."

"Quả thực như vậy?" Đàm Diệu Thành nhìn qua không quá tin tưởng, "Lão thất a, sinh mẫu của Du Quân tuy rằng hèn mọn, nhưng Du Quân cũng là huyết mạch hoàng gia, trên người chảy chính là máu của trẫm, trẫm không hy vọng bởi vậy tâm tồn giới đế. Huynh đệ các ngươi, vốn nên tương thân tương ái, giúp đở lẫn nhau mới đúng."

Đàm Hạo Uyên rũ mâu tử, mặt không thay đổi nói: "Phụ hoàng dạy phải."

Đàm Diệu Thành đối với biểu hiện của Đàm Hạo Uyên như trước không hài lòng lắm, lại nói: "Lão thất a, trẫm nếu như muốn phong hắn vi thái tử?"

Tay của Đàm Hạo Uyên mạnh buộc chặt, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Đàm Diệu Thành, trên mặt xuất hiện một dáng tươi cười.

Chẳng biết tại sao, cười này trái lại để Đàm Diệu Thành giác một tia quỷ dị, trong chớp nhoáng này, Đàm Diệu Thành suýt tý nữa cho là hắn sẽ nói ra lời kinh thiên địa quỷ thần khiếp gì, lại nghe Đàm Hạo Uyên nói: "Việc này phụ hoàng định đoạt là được, không cần nói cho nhi thần."

Không có oán giận, không có ghen ghét, không có biểu hiện mất lý trí, hắn chỉ là cười.

Đàm Diệu Thành có điểm đoán không ra tâm tư nhi tử của chính mình, lại thông báo hắn một phen nói, để lại người đi trở về. Tòng thủy chí chung, đối với Đàm Du Quân, Đàm Hạo Uyên không bất kỳ biểu thị thân thiện, cũng không có địch ý, tựa như người như hắn vậy không tồn tại.

Mãi cho đến hắn ly khai, Đàm Diệu Thành vấn Lưu công công biểu hiện của hắn làm sao, Lưu công công còn nói: "Thất hoàng tử gặp không sợ hãi, hành sự khá có chừng mực."

Đàm Diệu Thành ý tứ hàm xúc bất minh ân một tiếng, cũng không biết có tin không.

"Hoàng thượng, đêm nay đến đâu trong cung nghỉ ngơi?"

"Đi Liễu phi… Không phải là mấy vị mỹ nhân tân tấn sao? Trẫm còn nhớ rõ người kia gọi là…"

Lưu Như Phúc cùng Đàm Diệu Thành dời đi trọng tâm câu chuyện, mà ở địa phương bọn họ đều không phát hiện ——

Bên trong xe ngựa Lân vương phủ, Đàm Hạo Uyên ở xa bích hung hăng đập một quyền! Mã xa rắn chắc lại bị hắn làm nứt, xuất hiện một khe.

Trong Vương phủ, Mộ Tiêu Thư biết được phát sinh tất cả trong cung, hơi có chút không nói gì.

Đàm Gia Dật vừa cách chức làm thứ dân, hoàng đế không kịp chờ đợi nhận một thập hoàng tử, hình như rất sợ Đàm Hạo Uyên quá đắc ý…

Đây là nàng suy nghĩ nhiều sao?

Sau đó không lâu, Đàm Hạo Uyên âm gương mặt về tới vương phủ, hắn trở lại một cái thẳng đến gian nhà của Mộ Tiêu Thư, dựa vào một thân áp suất thấp, thuận lợi đuổi Khởi Thanh ra ngoài.

Đàm Hạo Uyên ngồi xuống bên người Mộ Tiêu Thư, cả người có vẻ uể oải bất kham.

Mộ Tiêu Thư mở to một đôi mắt, đầu tiên là nhìn chằm chằm mặt của Đàm Hạo Uyên, sau lại thẳng thắn hõm vai của hắn tìm một vị trí thoải mái, đem đầu của mình gối lên.

Cảm giác được sợi tóc của Mộ Tiêu Thư ma sát cổ của mình, Đàm Hạo Uyên bất đắc dĩ nói rằng: "Tâm tình bổn vương không tốt, nàng cũng không biết an ủi một chút."

Lời tuy như vậy, hắn lại một tay đặt lên cái ót của, tay kia ôm eo của nàng, giúp nàng ngồi vững vàng.

"Ta đây không phải là đang bồi ngươi sao?" Mộ Tiêu Thư nói, còn thư thích thở dài một cái, lúc bản thân thư thái, nàng lúc này mới hỏi, "Hoàng thượng nói cái gì?"

Đàm Hạo Uyên nửa ngày chưa ứng, thẳng đến Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn hắn, hắn mới đáp: "Hắn nói muốn phong Đàm Du Quân vi thái tử."

Mộ Tiêu Thư nghe xong lời này, lập tức bính, một đôi tay nắm thành quyền, lòng đầy căm phẫn nói: "Lão hỗn trướng này! Một người vừa nhận thức trở về liền muốn phong làm thái tử, ngươi làm nhiều chuyện như vậy, hắn đều nhìn không thấy sao? Theo ta thấy, người như vậy, dù cho hắn là cha ngươi, cũng không cần quá khách khí với hắn!"

Đàm Hạo Uyên bị phản ứng của Mộ Tiêu Thư làm hoảng sợ.

Bởi vì ở thời điểm này, tuyên dương là "Thiên hạ không khỏi là phụ mẫu", Mộ Tiêu Thư nói quả thực có điểm kinh thế hãi tục. Hắn không biết, Mộ Tiêu Thư là bởi vì quan tâm hắn, nên càng phát ra không thể chịu đựng được hắn đối mặt bất công.

(Luna: Nguyên văn , ta dịch không hiểu @@)

Sau khi nói xong, nàng rất có khí thế hỏi: "Nói đi, ngươi định làm như thế nào?"

Đàm Hạo Uyên bị nàng làm ầm ĩ như thế, tâm tình không rõ, cười vấn: "Cái gì định làm như thế nào?"

"Hoàng thượng a! Người khác không đem ngươi coi ra gì, ngươi tổng sẽ không còn phải thay làm trâu làm ngựa chứ? Dù cho ngươi chịu được, ta cũng chịu không nổi."

"Phụ hoàng đây là đang thử ta. Sau chuyện của tứ hoàng huynh, hắn trở nên nghi thần nghi quỷ, nhất là đối với ta."

Nên mặc dù Đàm Hạo Uyên biểu hiện tốt ở mọi phương diện, Đàm Diệu Thành vẫn là sẽ hoài nghi hắn,

cũng là bởi vì có Đàm Hạo Cảnh đi đầu.

"Hắn gấp như vậy mang Đàm Du Quân về, chính là muốn một hạ mã uy của bổn vương. Hôm nay nhi tử của hắn, cũng không phải chỉ có một mình bổn vương."

Mộ Tiêu Thư nghe Đàm Hạo Uyên nói, chút bất tri bất giác ngủ. Lúc Đàm Hạo Uyên phát hiện, như trước duy trì tư thế cũ, không muốn gọi nàng tỉnh.

Hoàng đế từ dân gian lĩnh một thập hoàng tử trở về, đó là một tin tức dị thường kính bạo. Không chỉ có đầu đường cuối ngõ đều đang đồn, có vài người không ngừng hâm mộ, nếu như bọn họ có thể trước thời gian nhận thức vị thập hoàng tử này, cùng hắn làm hàng xóm và vân vân, lúc này không phải có thể thổi bão lớn rồi?

Đáng tiếc nghĩ cách tuy tốt, bọn họ đối với lai lịch của Đàm Du Quân đều là hoàn toàn không biết gì cả, đừng nói gì đến hàng xóm.

Trong những người này, đương nhiên không bao quát Đàm Hạo Uyên.

Kinh qua một phen điều tra, Đàm Hạo Uyên hiểu rõ tình huống của Đàm Du Quân. Sinh mẫu của hắn gọi là Hà Loan, nguyên là một vị nữ tử thanh lâu. Trước khi Đàm Du Quân tiến cung, bị bệnh mà chết. Nhưng đây chỉ là thuyết pháp trên mặt nổi, nguyên nhân cái chết chân chính của Hà Loan là tự sát. Cái mạng này của nàng không có uổng phí, chí ít trước mặt của Đàm Diệu Thành lấy được đồng tình.

"Phụ hoàng đối với Đàm Du Quân thực sự là bảo vệ có thừa, lại là thay hắn giấu diếm xuất thân, lại giả tạo nguyên nhân cái chết của thân nương hắn."

Đàm Hạo Uyên nói đến đây, trong lòng thật ra thì vẫn là có một chút khổ sở, bất quá cũng giới hạn chút như vậy thôi.

Hiểu rõ, Đàm Hạo Uyên cũng không có quá để ý, hắn quan tâm hơn là xuất hành kế tiếp. Tất cả đã chuẩn bị sắp xếp, Mộ Tiêu Thư ngày mai sẽ động thân, mà hắn còn phải hướng hoàng đế chào từ biệt.

Thời gian Đàm Hạo Uyên đang muốn tiến cung nói chuyện này, mệnh lệnh của Đàm Diệu Thành lại đến. Đàm Diệu Thành để hắn làm sứ giả đến Đông Sóc, vì Đông Sóc hoàng đế khánh hạ sinh thần.

Đàm Hạo Uyên nhận thánh chỉ, chờ Lưu công công đi rồi, Cố Viễn tức giận nói: "Loại chuyện này căn bản không cần chủ tử tự mình đi, tùy tiện phái một đại thần đi không phải là được rồi?"

Thế nhưng kháng nghị không có ích lợi gì, thánh chỉ cũng đã hạ.

Đàm Hạo Uyên cũng không quan tâm: "Phụ hoàng nếu muốn để ta đi Đông Sóc như vậy, ta đi là được,

vốn có cũng phải cần đi, còn tiết kiệm tìm lý do."

Đàm Hạo Uyên đi sứ Đông Sóc, chuẩn bị lễ tiết cần phiền toái một chút, cho nên thời gian liền lại kéo dài, Mộ Tiêu Thư sắp khởi hành rồi.

Nàng đem một khôi lỗi lưu tại vương phủ, mình thì thay đổi một thân trang phục nha hoàn, theo Tống Tử Nho một chiếc mã xa tầm thường.

Mã xa đi ra một khoảng cách, Tống Tử Nho đến xa phu cũng không cần, cư nhiên tự mình lái xe.

Mà ở sau lưng của bọn họ, xa xa một nhóm người, đó là Cố Triêu cùng thủ hạ của hắn. Bọn họ nhận được mệnh lệnh, phải một đường bảo hộ Mộ Tiêu Thư. Tống Tử Nho không để cho bọn họ theo, bọn họ liền lén lén lút lút theo.

Tống Tử Nho tựa hồ cũng không biết mình bị người mình bị người, dọc theo đường đi láu mã xa chầm chậm, đi hai ngày sau, hắn tiến vào một cái khách sạn.

Khách sạn này rất là phô trương, ngay cả tiểu nhị mang thức ăn lên đều so với nơi khác ngăn nắp hơn một ít, giá ở trọ tự nhiên không rẻ, thế nhưng sinh ý hảo, người ở trọ nhiều.

Mộ Tiêu Thư ở một phòng, ngoại trừ uống thuốc cùng ăn ra, hầu như đều ngủ.

Ở trên đường tiêu hao vượt qua tưởng tượng của nàng, hay hoặc là nói nàng đánh giá cao tình trạng thân thể của mình.

Mộ Tiêu Thư ngủ một giấc phải là hôn thiên ám địa, sau khi tỉnh lại đã nhìn thấy Tống Tử Nho đứng ở phía trước cửa sổ, nhìn hướng ra phía ngoài. Mộ Tiêu Thư theo thói quen liếc ngoài cửa sổ một cái, gặp được một chiếc mã xa rất quen thuộc.

Xe ngựa này thực sự nhìn rất quen mắt,, Mộ Tiêu Thư vừa tỉnh ngủ cũng rất thanh tỉnh đầu suy tư chỉ chốc lát, đột nhiên tỉnh ngộ lại, đây không phải là mã xa của bọn hắn sao!

Mộ Tiêu Thư phút chốc đứng dậy, vọt tới trước cửa sổ liền hướng nhìn ra ngoài. Lúc này thấy càng rõ ràng hơn, quả thực không sai, chính là nó.

"Xe ngựa của chúng ta sao lại đi rồi?" Mộ Tiêu Thư vấn.

"Ta để nó đi."

"Nga." Mộ Tiêu Thư trả lời một câu, đột nhiên phát hiện sai, "Muốn đổi mã xa?"

“Không phải.”

Mộ Tiêu Thư không hiểu ra sao nhìn dưới lầu, một người đột nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của nàng. Tuy rằng trải qua trang phục kiều trang, Mộ Tiêu Thư vẫn là nhận ra, người kia là Cố Triêu.

Cố Triêu tại sao lại xuất hiện ở nơi này, Mộ Tiêu Thư dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, nhất định là xuất phát từ Đàm Hạo Uyên bày mưu đặt kế.

Cố Triêu cùng mấy người khác len lén đi theo chiếc xe ngựa kia, Mộ Tiêu Thư bỉu môi, muốn nhắc nhở bọn họ trong mã xa không ai. Thế nhưng lúc này, một đôi tay từ phía sau duỗi tới, bụm miệng nàng lại.

Mộ Tiêu Thư hôm nay điểm ấy khí lực, là thịt viên tùy người vo, mà đối với hành vi của Tống Tử Nho, nàng đến một điểm phản kháng cũng không có, chỉ có thể dùng mắt trừng biểu thị kháng nghị. Thế nhưng Tống Tử Nho da dầy, nàng trừng như thế nào đi nữa cũng không dùng được.

Hắn đóng cửa sổ, lúc này mới buông lỏng Mộ Tiêu Thư ra.

“Tống Tử Nho, ngươi đây là ý gì?”

Tống Tử Nho đi tới trước bàn, đoan khởi một chén dược không có gì nhiệt khí: “Nên uống thuốc.”

Mộ Tiêu Thư trong lòng trong lòng bất mãn, cũng sẽ không để thân thể của chính mình không qua được. Nàng nhận chén thuốc, cô lỗ lỗ uống một hơi cạn, sau đó khiêu khích nhìn Tống Tử Nho.

“Ngươi cố ý để chiếc xe ngựa kia đi ra ngoài, chính là vì dẫn dắt bọn họ rời đi, Không phải là trì thương sao? Việc gì để ý như vậy?”

Trả lời của Tống Tử Nho rất khiếm biển, hắn nói: “Không đến mức, nhưng ta không thích bọn họ theo, hơn nữa đây cũng là lúc đầu nói xong rồi.”

Mộ Tiêu Thư không nói gì, gian phòng này của nàng cũng cho quan sát một lần, không có gì bất ngờ xảy ra, Tống Tử Nho không chỉ có để chiếc xe ngựa kia làm thủ thuật che mắt, hắn thậm chí còn thay đổi gian phòng!

Trước khi đi vào giấc ngủ, nàng nhớ rõ ràng ngoài cửa sổ cũng không phải nhai đạo, thế nhưng lúc này lại đột nhiên thành nhai đạo, chỉ có đổi phòng mới có một loại khả năng như thế.

Tống Tử Nho trăm phương ngàn kế như vậy, chính là không để cho người khác theo, đây thật là bởi vì cổ sư hắn nhắc tới kia?

Nàng một bên suy tư, một bên nhìn chằm chằm Tống Tử Nho. Tống Tử Nho bị nàng nhìn chịu không nổi, một bĩ cười hỏi: "Dáng dấp của ta soái như vậy? Cho ngươi nhìn chằm chằm không chớp mắt?"

Mộ Tiêu Thư một cái liếc mắt: "Ta chỉ là kỳ quái ngươi thật có hăng hái, thậm chí ngay cả gian phòng cũng đổi."

"Nếu ta không hăng hái, nói không chừng hiện tại ngươi đã mất mạng."

145. Chương 145: Trường Lộ Mạn Mạn

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư cho rằng lời này đùa giỡn, nói: "Làm sao sẽ? Chẳng lẽ Cố Triêu bọn họ còn có thể hại ta?"

Tống Tử Nho lại từ trong lòng ngực móc ra một xấp ngân phiếu, ném qua một bên: "Những thứ này là tiền đặt cọc, mua mạng của ngươi, ngươi chết, ta còn có thể lấy được gấp hai."

Mộ Tiêu Thư hoài nghi nhìn Tống Tử Nho, cuối cùng lại phát hiện hắn không có ý đùa giỡn, nói cách khác, đây là sự thật?

"Là ai?" Nàng cầm ngân phiếu lên, tựa hồ muốn từ phía trên phát hiện chút gì.

"Lúc đầu nàng tìm ta, chỉ trả tiền, cũng không có nói phải làm cái gì. Sau lại, nàng thử dò xét ra, xác định ta là một người thấy tiền sáng mắt vì tiền cái gì cũng làm, liền đem liền đem mục đích của nàng nói cho ta biết."

Quý Thanh Nguyệt đầu tiên là hỏi tình huống của Mộ Tiêu Thư, nói nếu nàng trọng bệnh, thân thể tổng nên có chỗ nào không đúng đi? Tống Tử Nho theo lời của nàng nói, nói Mộ Tiêu Thư chỉ là nhìn qua không có việc gì, nhưng thực có đại sự. Quý Thanh Nguyệt nghe xong thật cao hứng, đã nói để hắn nghĩ một chút biện pháp, chờ người đã chết, nàng sẽ lại xuất gấp hai lần tiền.

Tống Tử Nho cười nhạt: "Nàng ngay trong vương phủ, là người vị hôn phu kia của ngươi rất tín nhiệm. Ngươi tiếp tục tín nhiệm hắn như vậy, ai biết sẽ chết bao nhiêu lần."

Người đang ở vương phủ còn muốn tính mạng của nàng,, ngoại trừ Quý Thanh Nguyệt, Mộ Tiêu Thư còn thật nghĩ không ra người thứ hai.

Lúc này nàng cười không ra, Quý Thanh Nguyệt ác như vậy, ba ba muốn mạng của nàng, còn mua người

giết nàng. Nếu như nàng gặp gỡ không phải là Tống Tử Nho, nói không chừng thực sự đã bị giết chết.

Tống Tử Nho đi tới trước cửa sổ, hướng ra phía ngoài nhìn thoáng qua, nói rằng: "Chúng ta cần phải đi."

Mộ Tiêu Thư bĩu môi: "Ngươi chuẩn bị cho tốt xe ngựa mới?"

"Không, chúng ta ngồi thuyền, lấy nước làm đường."

Cẩn thận của Tống Tử Nho quả thực chưa từng có ai, dùng một chiếc xe ngựa dẫn Cố Triêu bọn họ không hài lòng, còn không tích nhiễu đường xa, cải biến lộ tuyến đi thuyền.

Lúc này ở Lân vương phủ, khôi lỗi Mộ Tiêu Thư lưu lại tiếp tục phẫn diễn vai của nàng, tuy rằng ru rú trong nhà, hầu như người nào cũng không gặp, thế nhưng ai cũng biết, nàng ở vương phủ hảo hảo mà ở.

Biết được Tống Tử Nho ly khai, đồng thời không người biết chuyện hắn đi nơi nào, Quý Thanh Nguyệt suýt tý nữa cắn nát miệng.

"Hỗn trướng này, lừa bạc ta chạy như vậy, chờ ta tìm được hắn, nhất định cho hắn đẹp mắt."

Quế ma ma bất minh, chỉ biết là tiểu thư nhà mình bị người lừa, cũng theo mắng vài câu, Quý Thanh Nguyệt hỏi tới tình huống của Đàm Hạo Uyên.

"Xác định Vương gia ngày mai đi?"

Đàm Hạo Uyên lấy thân phận làm sứ giả đi sứ Đông Sóc, cho nên hành trình đều trong cung sắp xếp xong xuôi. Quý Thanh Nguyệt cười nói: "Ta đây không sai biệt lắm cũng nên xuất phát."

Ngày thứ hai, Cố Triêu đã đánh mất tin tức của Mộ Tiêu Thư còn chưa có truyền về, Đàm Hạo Uyên đã khởi hành, mang theo hậu lễ rương lớn rương nhỏ đi Đông Sóc.

Chờ đội ngũ của hắn trận chiến đầu tiên này, thình lình ở trạm dịch gặp được Quý Thanh Nguyệt.

Quý Thanh Nguyệt cười với Đàm Hạo Uyên, nói với hắn: "Ta ở chỗ này đã lâu, Vương gia tới thật đúng là chậm."

Đàm Hạo Uyên từ bên cạnh nàng kinh qua, dùng thanh âm rất thấp nói: "Ngươi theo bổn vương qua đây."

Quý Thanh Nguyệt đi theo, chờ vào phòng, Đàm Hạo Uyên lập tức hỏi nàng: "Ngươi tới nơi này làm gì?"

“Đi chung với ngươi a.”

“Hồ đồ, nhanh đi về, chuyện của Bạch An Tri bổn vương sẽ tra rõ, không cần ngươi lộ diện.”

Dáng tươi cười của Quý Thanh Nguyệt tiêu thất, nói rằng: “Ta là thê tử của Hạo Cảnh, thân nhân của hắn chính là thân nhân của ta, ta lo lắng Bạch An Tri, cũng không so với Vương gia ít!”

Những lời này ngăn chặn miệng của Đàm Hạo Uyên, phàm là nhắc tới Đàm Hạo Cảnh, tổng có thể thuận lợi ngăn chặn miệng của hắn.

Đứng lại một đêm, thời gian lên đường, trong chi đội ngũ này thêm một người. Quý Thanh Nguyệt ngồi ở trong xe ngựa, vén rèm xe lên, nhìn Đàm Hạo Uyên ngồi trên lưng ngựa bên ngoài, khóe miệng kéo ra một nụ cười.

Trường lộ mạn mạn, cô nam quả nữ, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì chứ? Nàng rất chờ mong.

(Luna: Miệng nhắc vong phu mà trong đầu lại nghĩ đến người khác…)

Bất luận Đàm Hạo Uyên hay Mộ Tiêu Thư, tuy rằng khác đường, nhưng mục đích đều là Đông Sóc. Lúc này trong hoàng cung Đông Sóc, cũng là xích mích thiên khứ, cũng bởi vì Nam Minh Châu có quái bệnh.

Nam Minh Châu từ lúc trở lại Đông Sóc, chưa từng thấy qua mặt của Đông Sóc hoàng đế, thậm chí nhốt mình.

Nàng bị giam trong tẩm cung của mình, người bên cạnh đều bị điều đi, chỉ còn lại mấy người hầu hạ. Mà bên ngoài trái lại tăng thêm nhân thủ, nghiêm cấm bất luận kẻ nào xuất nhập, bao quát chính nàng.

Mỗi một ngày, ngoại trừ nha hoàn của nàng hầu hạ, Nam Minh Châu cũng chỉ có thể gặp đại phu, cuộc sống này để cho nàng làm sao sống?

Trước ở trên đường, nàng cũng bị bệnh này dọa sợ, cho nên tùy ý Nam Minh Lãng an bài, không dám có câu oán hận, thế nhưng vừa về tới hoàn cảnh quen thuộc, tính tình công chúa của Nam Minh Châu lại tái phát.

Người khác không cho nàng đi ra ngoài, không cho nàng gặp phụ hoàng, nàng mà bắt đầu lại mắng. Nàng đem tất cả trong tẩm cung có thể đập đều đập một lượt, tất cả những thứ có thể xé đều một lượt xé đi, một tòa cung điện hảo hảo, lại bị nàng lăn qua lăn lại thành đống rác.

Nam Minh Châu làm ầm ĩ như vậy, rất nhanh thì truyền vào trong lỗ tai của Nam Minh Lãng.

Nam Minh Lãng cười lạnh nói: "Ngu xuẩn này, tùy nàng đi, xem nàng có thể nháo bao lâu."

Nam Minh Châu quả thực nháo không được bao lâu, trong tẩm cung thứ gì cũng bị nàng chơi đùa không sai biệt lắm, đống hỗn độn đầy đất cũng không có chỗ đặt chân, chính nàng cũng mệt mỏi. Thế nhưng dù vậy, vẫn không có người để ý tới nàng, tất cả như cũ.

"Hảo, ngươi ngoan!" Nam Minh Châu phẫn hận nói rằng.

Ngươi này của nàng, chỉ chính là Nam Minh Lãng. Ở nàng nhìn lại, định là bởi vì Nam Minh Lãng ở trước mặt Đông Sóc hoàng đế nói cái gì, mới đưa đến tình cảnh của nàng bây giờ, cho nên nàng đem đây hết thảy đều đẩy đến trên đầu Nam Minh Lãng.

"Không để ý tới ta phải không, vậy bổn công chúa không có biện pháp sao?" Nam Minh Châu lộ ra một cười quỷ dị.

Từ ngày này bắt đầu, công chúa không chơi trò đập đồ nữa, đổi thành tuyệt thực!

Nàng mỗi ngày như một người chết nằm ở trên giường, không ăn không uống, thân thể rất nhanh thì gầy gò. Hay bởi vì không có duy trì liên tục uống thuốc, bệnh tình cũng tăng thêm.

Nam Minh Châu ngoan cuồng, cũng là điên rồi. Lúc đầu Nam Minh Lãng cho là nàng làm hí, vẫn là áp dụng chính sách hờ hững, thế nhưng sau lại, tin tức của Nam Minh Châu tuyệt thực trực tiếp vượt qua hắn, truyền vào trong tai Đông Sóc hoàng đế.

Đông Sóc hoàng đế tức giận, hắn yêu quý nữ nhi bảo bối này vượt qua bất luận kẻ nào, lúc này hắn không đành lòng, tự mình chạy tới xem Nam Minh Châu. Khi hắn nhìn thấy Nam Minh Châu gầy đến không có nhân dạng, lại là đau lòng lại là phẫn nộ, đem Nam Minh Lãng hung hăng mắng một trận.

Nam Minh Châu tuy rằng suy yếu, thế nhưng nàng rõ ràng là đang cười, hơn nữa còn là cười một cách khiêu khích.

Nàng mới là bảo bối của Đông Sóc hoàng đế, mà vị thái tử ca ca kia, lại coi là cái gì? Ở lần giao phong này, Nam Minh Châu lại thắng lợi.

Đông Sóc hoàng đế đối với Nam Minh Châu rất là hổ thẹn, về phần nói bậy của nàng, hoàn toàn bị hắn để qua sau đầu, chỉ còn lại có đau lòng. Hắn đối tốt với Nam Minh Châu gấp bội, muốn dưỡng lại hình dạng kiện kiện khang khang của nàng trước kia.

Nam Minh Lãng không cam lòng, có một hồi đang bị Nam Minh Châu làm tức giận, một nhịn không được mắng lên: "Nàng làm ra giềm pha như vậy, vứt sạch mặt của Đông Sóc chúng ta. Một cô nương vị hôn, cư nhiên nhiễm cái loại bệnh này, loại sự tình này truyền đi, bộ mặt của hoàng gia chúng ta làm sao tồn!"

Nam Minh Châu nghe xong lập tức nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của Nam Minh Lãng mắng: "Nam Minh Lãng, ngươi là ai, dám mắng ta như vậy?"

"Mắng ngươi thì sao? Câu nào mắng nhầm? Vật gì vậy, hừ hừ, ngươi cũng biết quản ta là thái tử ca ca, ta là ai còn phải hỏi?"

"Ta cũng không có làm gì."

"Nga, vậy bệnh của ngươi là từ đâu tới?"

"Ta tự có biện pháp chứng minh."

Nam Minh Châu nói cắn răng mở miệng, Nam Minh Lãng lại không để ở trong lòng, hắn thấy đây căn bản không có cách chứng minh nào khác, đáng tiếc lúc này hắn sai rồi.

Nam Minh Châu đem tâm tư của mình nói cho hoàng đế, than thở khóc lóc, rất đáng thương, mỗi chữ mỗi câu đều đang lên án Nam Minh Lãng.

Đông Sóc hoàng đế thấy thế, lại là đau lòng lại là tức giận.

"Ca ca ngươi quá không thể tưởng tượng nỗi rồi, chuyện này không cần tra xét, phụ hoàng tin tưởng ngươi."

"Thế nhưng phụ hoàng, không chứng minh cho hắn xem, hắn liền không buông tha ta, nữ nhi không muốn bị hắn cười nhạo cả đời. Thỉnh phụ hoàng chấp thuận nữ nhi nghiệm thân!"

Nghiệm thân biện pháp này, là bản thân Nam Minh Châu nghĩ ra được. Cách làm này rất khuất nhục, thế nhưng rất hữu hiệu, nhẫn nhất thời đau, hưởng lâu dài chi phúc, lúc không có biện pháp, nó là biện pháp tốt nhất.

Đông Sóc hoàng đế nghe xong những lời này, vui vẻ chi ngoại còn lại là giận tím mặt.

Hắn hô Nam Minh Lãng qua đây, chất vấn: "Ngươi là thế nào chiếu cố muội muội ngươi? Lúc nàng đến Bắc Vọng còn rất tốt, vì sao lúc trở lại thành như vậy? Nàng một hoa cúc khuê nữ, như thế nào nhiễm bệnh như vậy? Ngươi không cùng trẫm giải thích rõ, trẫm phế đi thái tử này của ngươi!"

Nam Minh Châu dương dương đắc ý ngồi ở một bên, nhìn Đông Sóc hoàng đế răn dạy Nam Minh Lãng.

Trong lòng Nam Minh Lãng thầm hận, nhưng hắn cũng biết phụ hoàng này của hắn thiên vị Nam Minh Châu, chỉ có thể cắn răng nhịn xuống khẩu khí này. Nghĩ đến lời của hắn, Nam Minh Lãng có chủ ý.

"Phụ hoàng, người cũng nói, nàng là từ Bắc Vọng trở về thay đổi thành như vậy, nhi thần hoài nghi người của Bắc Vọng động tay động chân."

Đông Sóc hoàng đế vừa nghe, sửng sốt, một lát sau cuồng diêu đầu nói: "Điều này sao có thể? Minh Châu là muốn gả đến Bắc Vọng, Bắc Vọng làm như vậy là tự tìm đường chết."

Nghe đúng là có chuyện như vậy, thế nhưng Nam Minh Lãng còn có lí do thoái thác: "Thế nhưng phụ hoàng, nếu như người của Bắc Vọng cũng không muốn thú Minh Châu?"

"Ngươi nói bậy!" Nam Minh Châu là người thứ nhất đứng dậy phản đối, "Bổn công chúa nguyện ý gả, còn có thể không ai thú?"

Đông Sóc hoàng đế cũng nói: "Minh Lãng, lời nói này của ngươi sai rồi, hòn ngọc quý trên tay trẫm nơi nào không tốt, trên đời này có ai sẽ không thích?"

Nam Minh Châu cực kỳ thích lời nói như vậy, cho nên nghe được cười híp mắt.

"Phụ hoàng, chúng ta đi sứ Đông Sóc, vì sao không có thể đem hôn sự định ra? Ngoại trừ đột phát đột phát chiến sự ra, còn có một cái còn có một cái duyên cớ. Người trong lòng của Minh châu —— Lân vương Đàm Hạo Uyên —— hắn đã có vị hôn thê, cũng không muốn thú Minh Châu!"

146. Chương 146: Có Người Nhớ Ta

Editor: Luna Huang

"Nam Minh Lãng, ngươi còn ở nơi này nói bậy! Phụ hoàng, đừng nghe hắn, hắn là đang nói lung tung."

"Tin hay không, kết quả là bày ở chỗ này. Đàm Hạo Uyên hắn thú ngươi sao? Hôn sự định ra rồi sao? Đến bây giờ, vị hôn Vương phi của hắn vẫn là người họ Mộ kia!"

"Ngươi câm miệng!" Nam Minh Châu nhìn xung quanh một chút, nắm một bình hoa lên đập tới chỗ Nam Minh Lãng.

Nam Minh Lãng bất vi sở động, nhắm hướng Đông Sóc hoàng đế quỳ xuống: "Phụ hoàng, Minh Châu là bị ta nói trúng tâm sự, cho nên mới thẹn quá thành giận. Phụ hoàng minh giám, nhi thần hoài nghi việc này chính là người Bắc Vọng gây nên, vì chính là làm rối hôn sự này!"

Đông Sóc hoàng đế có điểm bị thuyết phục, chần chờ vấn: "Vậy ngươi cảm thấy, là người phương nào gây nên?"

"Lân vương cùng với vị hôn Vương phi của hắn, hai người cũng có khả năng, hay hoặc giả là bọn họ cùng làm ra."

Nam Minh Châu đánh chết không muốn thừa nhận chuyện này có thể là Đàm Hạo Uyên làm, thế nhưng Nam Minh Lãng nhắc tới Mộ Tiêu Thư… Thái độ của nàng tuyệt nhiên bất đồng.

Hồi tưởng lại, nàng ở Bắc Vọng cùng Mộ Tiêu Thư từng có nhiều tiết mục như vậy, Mộ Tiêu Thư khẳng định cũng khó chịu, khó chịu muốn báo thù nàng, sau đó liền…

Càng nghĩ càng cảm thấy có chuyện như vậy, mặt của Nam Minh Châu mắt thấy đều bị đỏ lên vì tức.

"Nhất định là nàng! Thời gian nàng ở Bắc Vọng nhiều lần hãm hại ta, phụ hoàng, ngươi không biết nữ nhi ở bên ngoài bị bao nhiêu ủy khuất. Nữ nhân kia thủ đoạn độc ác, chuyện gì đều làm được, phụ hoàng, ngươi nên vì nữ nhi làm chủ a."

"Được được được, trẫm làm chủ cho ngươi!" Đông Sóc hoàng đế tất cả đều đồng ý, đáp ứng rồi hắn mới phát hiện, hắn làm cái gì chủ a? Chuyện của Bắc Vọng lại không để hắn quản.

Nam Minh Lãng quan sát đã biết thần tình của phụ hoàng, đề nghị: "Thọ thần của phụ hoàng, Bắc Vọng bên kia không phải là phái Lân vương đến đây sao? Đến lúc đó có thể thử thái độ của hắn, nếu như hắn còn dẫn theo nữ nhân kia qua đây, như vậy… Còn nhiều biện pháp trị nàng."

Đông Sóc hoàng đế nghe xong cười ha ha: "Minh Lãnh nói rất đúng, Minh Châu, ngươi đừng khổ sở, chờ người tới rồi, trẫm làm chủ cho ngươi, a! Ha ha ha ha…"

Nam Minh Lãng gục đầu xuống, che lại lãnh ý trong mắt.

Vốn có Đông Sóc hoàn toàn không cần thiết hòa thân cùng Bắc Vọng, bọn họ không phải là cầu Bắc Vọng, bọn họ có hoạn lộ thênh thang khác….

Thế nhưng hết lần này tới lần khác Nam Minh Châu thích Đàm Hạo Uyên, nhất định phải gả cho hắn. Việc này có duy nhất duy nhất chính là Nam Minh Châu gả xa, Nam Minh Lãng có thể tiết kiệm được đống phiền phức lớn.

Còn chưa tiến nhập biên cảnh Nam Minh Châu Mộ Tiêu Thư lúc này đánh một cái hắt xì thật lớn, chấn đến Tống Tử Nho một bên đều nhìn lại.

Mộ Tiêu Thư mặt dày nói: "Nhất định là có người nhớ ta."

Khóe miệng Tống Tử Nho giật một cái, vòng vo một phương hướng, lười để ý nàng.

Mộ Tiêu Thư nghĩ tới Đàm Hạo Uyên, cũng không biết hắn hiện tại thế nào.

Nàng và Tống Tử Nho đổi thủy lộ để đi, đầu tiên là ngồi một chiếc thuyền nhỏ, sau khi lên bờ ngồi mã xa đi một đoạn, cuối cùng lên chiếc thuyền lớn này. Trên thuyền nhiều người, địa phương lại ít, hai người bọn họ có thể chiếm căn buồng nhỏ độc lập trên tàu này, đã là kết quả sau lưng lấp không ít của Tống Tử Nho.

Lúc đó, Tống Tử Nho còn hay nói giỡn: "Nam nữ thụ thụ bất thân, chúng ta ngủ một gian phòng, ngươi có đúng hay không phải gả cho ta?"

Mộ Tiêu Thư thờ ơ đáp: "Tại ngoại còn chú ý nhiều như vậy? Cái nào thư thái thì cái đó đi."

Nàng nghênh ngang vào buồng nhỏ trên tàu, một mắt từ hai cái giường nhảu lên một cái tốt, chiếm đoạt không xuống. Dùng lời của nàng nói, nàng là bệnh nhân, phải chiếu cố nhiều.

Bất luận Tống Tử Nho hay Mộ Tiêu Thư, đều cho là nàng sẽ say tàu, thế nhưng ai biết, nàng cư nhiên một đường hảo đoan đoan, sinh sôi bày ra nhất phó tư thế như cá gặp nước, ngay cả bệnh trạng không khỏe trên thân thể cũng giảm bớt.

Tống Tử Nho khẽ run, đột nhiên nhớ lại một việc, lắc đầu thở dài.

Thân thể của Mộ Tiêu Thư hơi có chút chuyển biến tốt đẹp, người liền hoạt lạc, người liền lung lay, không chịu ngồi yên.

Đàm Hạo Uyên xuất phát chưa? Hắn đến chỗ nào rồi? Vương phủ bây giờ là tình huống gì? Các loại vấn đề đều xuất hiện ở trong đầu của nàng, cuối cùng Mộ Tiêu Thư có một cái ý nghĩ, nếu không… Nàng thử hồi xem?

Nàng trở lại, biện pháp dùng không phải là của người bình thường.

Khôi lỗi còn ở lại Lân vương phủ, dựa theo cách làm dĩ vãng, xác thực có thể ở ngoài ngàn dặm, lại đem tình huống của Lân vương phủ mò nhất thanh nhị sở. Chỉ bất quá, lúc này đi thực tại xa một chút, do APP mang tới năng lực phụ gia có đúng hay không còn có hiệu lực?

Mộ Tiêu Thư quyết định thử xem, nàng nói với Tống Tử Nho: "Ta mệt nhọc, cần ngủ một giấc, ngươi chớ quấy rầy ta."

Nói xong nàng vừa kéo chăn, ôm nội trắc của sàng.

Mộ Tiêu Thư nhắm mắt lại, tìm kiếm cảm giác trước kia. Chuyện dĩ vãng nàng có thể đơn giản làm được, lúc này không cách nào lập tức như nguyện. Mộ Tiêu Thư hoài nghi có đúng hay không cách quá xa, nên vô pháp điều khiển khôi lỗi, thị giác của nàng vừa chuyển, phát hiện mình đã Lân vương phủ rồi.

Gian nhà của nàng vẫn là như cũ, chỉ bất quá bây giờ ngoại trừ nàng, ai cũng không ở.

Khởi Thanh không biết đi nơi nào, Mộ Tiêu Thư đi viện tử của Đàm Hạo Uyên, chỉ nha hoàn cùng sai vặt, không phát hiện thân ảnh của Đàm Hạo Uyên. Người khác thấy Mộ Tiêu Thư, đều có vẻ có điểm giật mình, kỳ quái nàng thế nào xuất môn.

Mộ Tiêu Thư ở bên trong Lân vương phủ đi dạo một hồi, gặp ba nha hoàn nói chuyện trời đất, cách đó không xa nghỉ chân lắng nghe.

"Vương gia đi sứ Đông Sóc, đến Mộ cô nương cũng không mang, ngược lại, dẫn theo Quý cô nương."

"Ngươi đừng nói mò, Quý cô nương đâu phải Vương gia dẫn đi? Ta nghe người trong viện các nàng nói, là Quý cô nương tự mình lén lén đi ra ngoài truy Vương gia. Ngươi suy nghĩ một chút Ngươi suy nghĩ một chút a, chờ Vương gia đi ra thật xa, nửa đường gặp nàng, chẳng lẽ còn có thể đem người ném ở trên đường sao?"

"Nguyên lai là như vậy, thảo nào…"

"Mặc kệ thế nào phản chính Quý cô nương là đi theo, các ngươi nói, vị thái tử phi tiền nhậm này có đúng hay không coi trọng Vương gia chúng ta rồi?"

Nguyên lai Quý Thanh Nguyệt đuổi theo Đàm Hạo Uyên đi Đông Sóc, lại là ủy thác Tống Tử Nho diệt trừ bản thân, lại là chạy đi theo bên người Đàm Hạo Uyên, mục đích của Quý Thanh Nguyệt rõ ràng. Chỉ là, Đàm Hạo Uyên biết không?

Lúc đầu hắn nói đề nghị thú Quý Thanh Nguyệt, chỉ là vì tiện chiếu cố nàng, cũng không có tư tình. Có thể hắn là không có, Quý Thanh Nguyệt không nhất định.

Lúc này từ đàng xa chạy tới một nha hoàn, quay ba nha hoàn nói chuyện trời đất gọi: "Các ngươi còn có công phu tán phiếm, có nhìn thấy Mộ cô nương hay không a?"

"Không có, Mộ cô nương làm sao vậy?"

"Là như thế này, Liễu phi nương nương phái người đến vương phủ, nói muốn đón Mộ cô nương tiến cung giải buồn một chút, thế nhưng Mộ cô nương không có ở trong phòng, Khởi Thanh tỷ tỷ để chúng ta ở vương phủ nội tìm xem."

"Một người sống còn có thể đi lạc nha?" Mấy nha hoàn kia một bên nhẹ giọng oán trách, một bên đứng dậy đi tìm người.

Mộ Tiêu Thư núp ở một thân cây vội vã đi ra, phủi lá cây rơi vào trên người mình xuống, đi đến viện tử

của mình.

Cửa, nàng gặp được Khởi Thanh.

Sắc mặt Khởi Thanh thật không tốt, vừa thấy được Mộ Tiêu Thư, dùng giọng mệnh lệnh: "Ngươi đi theo ta."

Khởi Thanh như vậy vẫn là Khởi Thanh lần đầu tiên thấy, cũng muốn nhìn một chút nàng muốn nói cái gì, liền đi theo.

Khởi Thanh tìm một địa phương không người đứng ngay ngắn, nói với Mộ Tiêu Thư: "Ngươi có biết bản thân đang làm cái gì hay không? Tiểu thư không ở, ngươi muốn lộ diện làm gì, làm hại là tiểu thư!"

Mộ Tiêu Thư nghe Khởi Thanh nghiêm trang răn dạy, không khỏi có chút buồn cười, bất quá nàng vẫn là nhịn xuống, chỉ là nhàn nhạt lên tiếng.

Khởi Thanh thấy thế nói rằng: "Quên đi, lần sau không thể như vậy nữa. Nương nương thỉnh tiểu thư tiến cung, ngươi cần cẩn thận một chút. Theo ta thấy, vị nương nương này không có hảo ý với tiểu thư."

Mộ Tiêu Thư mang theo lời khuyên của Khởi Thanh, theo thái giám đến đây truyền lời tiến cung.

Dù cho Khởi Thanh không nhắc nhở nàng, nàng cũng sẽ một trăm nhị hết sức cẩn thận. Thượng một hồi tiếp xúc gần gũi với Liễu phi, nàng còn phải bởi vì ô danh giết nàng. Liễu phi luôn mồm ám chỉ đó là ý tứ của hoàng đế, thế nhưng đối đãi nanh vuốt cũng là có nguy hiểm, bút trướng này nàng còn chưa có tính với Liễu phi.

Lần này, Liễu phi là bởi vì cái gì muốn hô nàng tiến cung? Chẳng lẽ lại lày chỉ của hoàng thượng?

Nghĩ đến hoàng đế Đàm Diệu Thành, Mộ Tiêu Thư đột nhiên cảm thấy nghĩ cách cuối cùng của bản thân một điểm cũng không dễ chơi.

Đi qua một cái hành lang dài, đã đến cung điện của Liễu phi, tiểu thái giám đem Mộ Tiêu Thư giao cho cung nữ nơi đó, liền cáo lui.

Cung nữ nói với Mộ Tiêu Thư: "Nương nương chờ Mộ tiểu thư rất lâu rồi."

Mộ Tiêu Thư cười cười không nói chuyện, nàng đi theo phía sau cung nữ kia, rất nhanh thì gặp được Liễu phi.

Trước mặt của Liễu phi bày bàn, mặt trên có rượu nước trà bánh, Liễu phi chính đang cầm chung rượu

uống. Gặp được Mộ Tiêu Thư, nàng thản nhiên cười, nói: "Mộ cô nương tới rồi, mau mời ngồi."

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư đảo qua trà trản, dù bận vẫn ung dung nói: "Nương nương không phải là gọi ta đến giải buồn chứ? Ta còn chưa tới, nương nương không kịp chờ đợi uống rồi, đều nói rượu nhập ưu trường sầu căng sầu, vẫn là uống ít mới tốt."

Lời nói này của Mộ Tiêu Thư để cung nữ đang châm rượu cho nàng ngừng động tác, sắc mặt Liễu phi tái xanh, ngón tay dài nhọn chăm chú cầm chung rượu, câu nói này của nàng ảnh hưởng thật đúng là rõ ràng. Mộ Tiêu Thư từ trong tay của cung nữ kia đoạt lại bầu rượu, bản thân tự châm cho mình một ly.

Ở dược phường cùng các loại tiếp xúc hơn nhiều, Mộ Tiêu Thư từ trước kia đơn thuần ỷ lại APP giám dược, phát triển thành bây giờ có thể đi qua sắc hương tiến hành giám định bước đầu.

Chén trà nhỏ này vừa đổ ra, nàng trước quan sắc, lại ngửi hương, cũng không có phát hiện dị thường.

"Mộ cô nương càng ngày càng hài hước, bổn cung hảo đoan đoan, từ đâu tới khổ tâm? Bổn cung thấy Mộ cô nương một thân một mình ở Lân vương, sợ ngươi buồn đến mốc, lúc này mới mời ngươi qua đây. Thực sự là không nhìn được người tốt tâm, ngươi ở Lân vương phủ, vì chuyện của vị Quý cô nương kia tức giận, còn không bằng đến chỗ bổn cung uống một ly rượu buồn."

Động tác uống trà của Mộ Tiêu Thư phút chốc ngừng lại, tốt nhất, gậy ông đập lưng ông, vị nương nương này cũng đủ rồi.

"Nương nương đối với chuyện của vương phủ hiểu đến rõ ràng."

"Đâu, chỉ biết là da lông mà thôi."

"Trong cung mỹ nhân tân tấn, ta nguyên tưởng rằng nương nương sẽ rất bận rộn, hiện tại xem ra, ta nghĩ lầm rồi, nương nương đều cũng gọi ta tiến cung giải buồn, có thể thấy được rỗi rãnh. Hoàng thượng hắn... Gần đây thích đi cung nào a?"

"Ba!" Một tiếng, Liễu phi đập trản rượu ngon trên tay. Bất quá đồ chơi kia là ngân khí, trái lại không đến hiệu quả vỡ vụn.

147. Chương 147: Thâm Cung Thiết Phục

Editor: Luna Huang

Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư nhìn tại trản rượu dừng lại một cái chớp mắt, sau đó lớn tiếng phân phó

cung nữ: “Còn không mau nhặt lên? Nếu như đập bể, nương nương còn dùng cái gì tưới khổ tâm của nàng? Nhanh đi!”

Một danh cung nữ đứng bên cạnh bị giọng của Mộ Tiêu Thư hù dọa, cư nhiên thực sự xoay người lại nhặt trản rượu, thẳng đến thu được ánh mắt của cung nữ khác, nàng mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vã quỳ xuống.

“Cút! Đều cút ra ngoài cho bổn cung!” Liễu phi cả tiếng hô quát, các cung nữ toàn bộ đi ra.

Chờ người đi, Liễu phi nhìn về phía Mộ Tiêu Thư nói: “Ngươi hận ta.”

“Không hận, chỉ bất quá ta lòng dạ hẹp hòi, ai thiếu ta, ta cuối cùng là tính toán chi li nhớ ở trong lòng. Nương nương, ngươi đã làm chút gì bản thân rõ ràng, chỉ có trả lại sổ sách, ta mới có thể giải sầu, mới có thể ngồi xuống cùng người giải buồn.”

“Ha ha ha ha!” Liễu phi ngửa đầu cười như điên, “Mộ Tiêu Thư, ngươi cho là mình thực sự là căn thông a! Bổn cung làm hết thảy đều là hoàng thượng bày mưu đặt kế, ngươi nếu là muốn ghi hận, tại sao không đi ghi hận trên đầu hoàng thượng?”

“Nương nương nói như thế nào xuất lời đại nghịch bất đạo như vậy? May mà ở đây không có người ngoài, ta cũng sẽ không đến trước mặt hoàng thượng cáo trạng. Bất quá có một chút ta muốn nhắc nhở nương nương, chó làm người, lúc loạn phệ, phải chuẩn bị tốt. Ta xem nương nương cũng không có giác ngộ này, đây không phải là hảo cẩu gây nên, nương nương nên nhớ kỹ lời ta đã nói mới đúng.”

Bộ ngực đầy đặn của Liễu phi trên dưới phập phồng, nàng đây là tức giận. Mộ Tiêu Thư thật lo lắng nàng sẽ bởi vì tức giận quá độ mà ngất đi, bất quá đây là nàng suy nghĩ nhiều. Liễu phi không chỉ có không có vựng, nàng cuối cùng còn nhịn xuống, ngồi xuống châm cho mình một chén rượu.

“Ngươi cho là ngày sau ngươi có được chỗ nào tốt? Bất quá cũng là rập khuôn theo bổn cung, thậm chí ngay cả bổn cung cũng không bằng.”

“Nương nương quá lo lắng.”

“Ngươi không tin? Khanh khách lạc…” Liễu phi cười đến vai loạn chiến, “Rất nhanh ngươi sẽ thấy được…”

Lời của Liễu phi càng nói càng quỷ dị, Mộ Tiêu Thư nghe được mạc danh kỳ diệu. Nói nàng rập khuôn theo nàng, nói nàng rất nhanh thì sẽ thấy, chẳng lẽ…

“Mộ cô nương uống chén trà kia, sẽ không phát giác không đúng chỗ nào sao?”

Sắc mặt của Mộ Tiêu Thư phút chốc thay đổi, như ném xuống một năng thủ sơn dụ, đem ly trà bỏ qua.

“Ngươi hạ độc trong trà?”

Liễu phi mở miệng mà cười: “Không sai, ngươi cảnh giác quá nặng, bổn cung sợ không chế phục được ngươi. Điểm mê dược này giá trị thiên kim, là hoàng thượng tìm lực mạnh khí lấy được, liền vì mê một mình ngươi nữ tử nho nhỏ.”

Liễu phi không nói, Mộ Tiêu Thư còn thật không biết bản thân trúng độc. Bởi vì nàng hiện tại dùng thân thể khôi lỗi, khôi lỗi cũng sẽ hư hao, thế nhưng độc, thương cũng không thể lập tức để nó mất đi lực hành động.

Tỉ như nói khôi lỗi thụ thương, sẽ gia tốc hư hao của nó, nhưng trừ phi chém rơi tay chân của nó, bằng không nó không cảm giác được đau, hành động cũng sẽ không bởi vậy bị nghẹt. Đây là chỗ bất đồng của khôi lỗi so với người.

Hôm nay cũng giống như vậy, nếu nàng trúng thuốc mê, vậy…

Đầu của Mộ Tiêu Thư đột nhiên lung lay, vội vã đưa tay đỡ trán của mình, trong miệng lẩm bẩm nói: “Ta không tin, làm sao có thể, rõ ràng một điểm mùi cũng không có.”

“Ha ha ha ha, ngươi không biết sao? Có chút dược là chuyên môn hạ trong nước trà, ngươi không sẽ phát hiện bất luận cái gì không thích hợp, chúng nó sẽ chỉ làm trà có thêm hương mà thôi.”

Liễu phi đứng lên, lúc này Mộ Tiêu Thư đem hành động của mình phát huy đến giai đoạn thứ hai, từ giả cháng váng đầu đến xụi lơ.

Liễu phi thấy thế lộ ra nụ cười đắc ý, nói rằng: “Ngươi đừng trách bổn cung, lần trước sự kiện kia chưa làm tốt, hoàng thượng đối với bổn cung đại thông tính tình. Không phải là bổn cung xem thường hoàng thượng, nhưng đầu óc của hoàng thượng thực sự so với mũi kim còn nhỏ hơn, sự kiện kia, hắn lãnh đạm với bổn cung. Bất quá, hiện tại bổn cung một cơ hội bù đắp…”

Mộ Tiêu Thư làm bộ muốn túm nàng, kết quả lại té xuống đất. Liễu phi cười ha ha, đi tới trước mặt nàng, nắm tóc của nàng.

“Đây vẫn chỉ là bắt đầu, trò hay còn ở phía sau.”

Liễu phi nói, trong tay cầm một bình dược. Nàng mở nắp ra, lấy là một viên dược.

“Thuốc này gọi khoái hoạt tán, chờ ngươi uống nó, đợi lát nữa có thể thăng thiên. Bổn cung hảo tâm, mang giường lớn của bổn cung cho ngươi mượn lắn một đêm.”

Nàng nói đột nhiên cố sức nắm cằm của Mộ Tiêu Thư, đem dược hoàn kia để vào miệng Mộ Tiêu Thư!

Quản ngươi là mê dược hay khoái hoạt tán, khôi lỗi ở đây, nó đều có thể tuyển trạch không tiêu hóa! Viên thuốc kia vừa vào cái bụng khôi lỗi, đã bị tầng tầng bao vây lại, căn bản không có cách nào khác phát huy hiệu lực.

"Bổn cung biết ngươi nghe thấy." Liễu phi nói tiếp, "Chờ chút nữa, hoàng thượng sẽ tới đây, đến lúc đó thì có chuyện vui xảy ra."

Mộ Tiêu Thư vẫn không có lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc tới "Hoàng thượng" Của nàng, khoái hoạt tán, hoàng thượng, ý đồ của bọn họ đã rất rõ ràng.

Thế nhưng vì sao? Chẳng lẽ Mộ Tiêu Thư nàng mị lực vô hạn, hoàng thượng bị nàng mê đến thần hồn điên đảo, nên muốn dùng phương thức này có được nàng?

Không không không, điều đó không có khả năng, bất quá suy đoán khác trái lại rất có thể, lung tú!

Liễu phi nói lòng của hoàng đế rất nhỏ, những lời này ước chừng là sẽ không sai. Lúc đầu hắn lấy Mộ Tiêu Chiêu làm mồi, đầu tiên là xử trí một nhi tử của mình, sau lại muốn thú Mộ Tiêu Chiêu tiến cung, hắn là vì cái gì? Là nhất kiện long bào a! Mà bây giờ, phát giác Mộ Tiêu Thư mới là người chế được long bào, vị hoàng đế này sẽ nghĩ như thế nào?

Nếu như hôm nay Mộ Tiêu Thư tại trong cung xảy ra chuyện, vậy nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Bọn họ có thể nói như vậy: Liễu phi mời Mộ Tiêu Thư tiến cung giải buồn, hoàng thượng tới hoàng thượng tới, nàng hạ dược hoàng thượng, câu dẫn hoàng thượng, thế cho nên…

Thuyết pháp có thể có rất nhiều loại, nhưng kết quả đều giống nhau, Mộ Tiêu Thư nàng sẽ tiến cung vi phi, hoặc là bị giết!

Mới vừa rồi Liễu phi nói nàng rất nhanh thì giống nàng…có thể thấy bọn họ là chuẩn bị để cho nàng tiến cung làm phi tử, hoàng đế có thể còn băn khoăn tay nghề của nàng, muốn để lại tiếp tục lợi dụng.

Nghĩ thông suốt những thứ này, ở trong lòng Mộ Tiêu Thư mắng một câu: Hảo một cẩu hoàng đế!

Đông Sóc hoàng đế hàng năm qua thọ thần, cũng không thấy Bắc Vọng phái hoàng tử nào đến, lần này phá thiên hoang địa đánh xuống thánh chỉ, để Đàm Hạo Uyên tự mình đi Đông Sóc một chuyến. Chỉ có đại sự như quốc yến vậy, mới mời hoàng tử công chúa nước lân bang. Nên Đàm Hạo Uyên đi chuyến này, thật ra là có dự mưu.

Cẩu hoàng đế chi khai Đàm Hạo Uyên, sau đó ở sau lưng đối với vị hôn Vương phi của hắn hạ thủ. Chờ Đàm Hạo Uyên trở về, tất cả đã định, tất cả chân tướng đều bị che giấu, đến lúc đó hắn ngoại trừ nuốt xuống khẩu ác khí này, biện pháp gì cũng không có.

Mà Đàm Hạo Uyên nếu như lúc này vẫn còn ở Bắc Vọng, việc hắn có thể làm rất nhiều.

Đàm Diệu Thành thiết kế tỉ mỉ như vậy, thực sự là dụng tâm dụng tâm lương khổ a. Vì đối phó thân nhi tử của hắn, vì một điểm vinh quang của đế vương, vì tham lam với lung tú, hắn thật đúng là dám làm, thật đúng là làm ra được!

Bọn họ dám làm mùng một, Mộ Tiêu Thư nàng liền dám làm mười lăm!

Muốn hủy cuộc sống của nàng? Dùng cuộc đời của nàng làm đẹp vinh quang của bọn họ? Bọn họ mộng đẹp! Nàng không chỉ có sẽ không để cho bọn họ như nguyện, còn muốn cho những người lặp đi lặp lại nhiều lần hại nàng này nếm thử tư vị đau.

Lúc này, Liễu phi ném Mộ Tiêu Thư, hô hai cung nữ tâm phúc tiến đến.

"Mang nàng đi tắm thay y phục."

"Vâng, nương nương."

Mộ Tiêu Thư cảm giác được mình bị hai cung nữ nâng lên, một người một bên, một bước một đi theo ly khai. Nàng mở mắt ra một khe, chỉ thấy Liễu phi lần thứ hai ngồi xuống, xốc bầu rượu lên, liền hướng trong miệng của mình rót.

Hai cung nữ không nói tiếng nào thay Mộ Tiêu Thư tẩy trừ thân thể, sau đó lại thay nàng đổi lại một thân xiêm y khinh bạc(Luna: Mỏng nhẹ), cuối cùng an trí nàng ở tại giường to trong tẩm điện của Liễu phi.

Mộ Tiêu Thư như sơn dương đợi làm thịt, cứ như vậy nằm ở nơi đó.

Hai cung nữ đi vào phục mệnh, không lâu sau Liễu phi trở lại. Nàng đứng ở trước giường, Mộ Tiêu Thư gương mặt của Mộ Tiêu Thư, phân phó cung nữ nói: "Hai người các ngươi qua bên ngoài coi chừng, hoàng thượng tới, thỉnh hoàng thượng tới nơi này."

"Vâng." Hai người kia lui xuống.

Liễu phi ngồi xuống đầu giường, nghễnh đầu đờ ra.

Dù cho nàng hoàn mỹ làm thành chuyện này, cũng chỉ có thể để cho nàng trong cung sống tốt một chút mà thôi. Nàng vẫn là đã định trước sẽ thất sủng, người trong cung đi đi tới tới, nhiệt nhiệt nháo nháo.

Liễu phi không có chú ý tới, lúc này Mộ Tiêu Thư đã lặng lẽ mở hai mắt ra, đồng thời đang không chớp mắt nhìn nàng.

Liễu phi tựa như một người nản lòng thoái chí, đã trải qua quá nhiều thất vọng, từ từ mất đi sức sống. Mộ Tiêu Thư nhìn một hồi, đột nhiên há mồm kêu: "Nương nương."

Liễu phi khởi điểm không có phản ứng, sau đó một cái giật mình đứng lên, há mồm muốn gọi người, thế nhưng đã quá muộn. Mộ Tiêu Thư một chưởng bổ vào gáy của nàng, Liễu phi mắt vừa lộn, ngất đi.

Mộ Tiêu Thư đem người mê đi, lập tức động. Mới vừa rồi thời gian nàng đang giả bộ, đã thử qua một lần, nàng có thể trở về trong APP, đi qua cải biến tướng mạo đặt ra hình dạng khôi lỗi đã qua điều chỉnh. Điều này thật sự là một ý kiến hay, bởi vì Mộ Tiêu Thư nghĩ tới một cách chơi rất thú vị.

Liễu phi không phải gạt nàng sao? Hoàng đế không phải là muốn ở chỗ này làm chuyện xấu sao? Vậy nếu như nàng cứ như vậy trốn đi, chẳng phải là thật không có thú vị, cũng quá tiện nghi hai người kia.

Mộ Tiêu Thư có nắm chắc quang minh chánh đại ly khai hoàng cung, thế nhưng hai người kia, nàng cũng không thể đơn giản bỏ qua.

" Liễu phi nương nương, mượn y phục của ngươi dùng một lát a."

Mộ Tiêu Thư hàm tiếu nói, động tác lưu loát trút y phục của Liễu phi xuống.

Đàm Diệu Thành ngày hôm nay tâm tình rất tốt, bởi vì vướng mắc của hắn thật lâu sắp giải khai. Chỉ cần giải khai vướng mắc này, hắn có thể tiếp tục trình diễn phụ từ tử hiếu, hết thảy đều viên mãn. Về phần người khác có viên mãn hay không, Đàm Diệu Thành chắc là sẽ không quản.

Lưu công công nói: "Hoàng thượng, không sai biệt lắm nên nghỉ ngơi."

"Ân." Đàm Diệu Thành đáp lời, "Đến chỗ Liễu phi đi."

Lưu công công có chút ngoài ý muốn, Đàm Diệu Thành đã nhiều ngày không có đi chỗ Liễu phi, lấy lý giải của hắn đối với Đàm Diệu Thành, còn tưởng rằng sau này cũng sẽ không đi…

Đàm Diệu Thành đến chỗ Liễu phi, cũng không cần cho người thông báo, trực tiếp hỏi nàng người ở nơi nào.

Hai cung nữ được phân phó nói: "Nương nương ở điện tẩm điện chờ hoàng thượng."

Đàm Diệu Thành hài lòng cười cười, đi nhanh hướng tẩm điện. Xem ra sự tình làm thành, Liễu phi lúc này cuối cùng cũng không để cho hắn thất vọng, có thể cho nàng một ít ban thưởng.

Đàm Diệu Thành vào tẩm điện, chỉ thấy Liễu phi trang phục ăn mặc, ngồi ở đằng kia uống rượu. Đàm

Diệu Thành thấy bộ dáng của nàng nhiều rồi, trang phục như thế nào đi nữa cũng dẫn không dậy nổi hứng thú của hắn. Hắn nhìn phía giường lớn thất nội, kịch của tối nay ở đó.

148. Chương 148: Phong Cuồng Chi Dạ

Editor: Luna Huang

Trướng mạn buông xuống, thật dài kéo dài tới trên mặt đất, che lại toàn bộ bên trong.

"Hoàng thượng." Liễu phi nũng nịu gọi một câu, "Thần thiếp chờ hoàng thượng đã lâu."

Đàm Diệu Thành ngồi xuống đối diện với nàng, nói rằng: "Chuyện này ngươi làm xong, trẫm định sẽ không bạc đãi ngươi."

Liễu phi được bảo chứng, tựa hồ rất vui vẻ, nàng thay Đàm Diệu Thành châm một chén rượu, thỉnh Đàm Diệu Thành uống.

"Thần thiếp cũng không dám lại để cho hoàng thượng thất vọng, lần này, thần thiếp làm thiên y vô phùng." Nàng nói mắt liếc phương hướng giường lớn, dùng một loại giọng nói quỷ dị nói, "Vạn sự đã chuẩn bị, liền thiếu hoàng thượng cổ đông phong này."

"Ha ha ha ha!" Đàm Diệu Thành ngửa đầu đem rượu uống một hơi cạn sạch, chuyện cho tới bây giờ, hắn cũng không vội, "Liễu phi, ngươi là nữ tử thông tuệ nhất trẫm đã gặp, không uổng công trẫm sủng ngươi đến nay."

"Thông tuệ, thông tuệ hơn nữa có tác dụng gì, cũng không giữ được tâm hoàng thượng."

Đàm Diệu Thành tựa hồ rất thích, càng làm Liễu phi đảo mãn uống rượu: "Chờ qua hôm nay, trẫm có thể rõ cái cọc tâm sự này rồi."

"Hoàng thượng đối với nàng… Thật không có cái khác?"

Đàm Diệu Thành tự tiếu phi tiếu nói: "Liễu phi, trẫm ngươi còn không rõ ràng sao? Giang sơn đệ nhất, mỹ nhân đệ nhị. Một người ** này tất nhiên cũng là một mỹ nhân, thế nhưng một khi nói đến giang sơn, trẫm nhìn không thấy vẻ đẹp của nàng rồi. Nàng và nhi tử của trẫm dây dưa không rõ, để trẫm rất là căm tức."

Đàm Diệu Thành thấp giọng, trong mắt hiện lên một luồng hàn ý: "Nàng nếu gả cho người khác, chẳng phải là muốn ứng câu nói kia? Trẫm còn chưa có chết! Bảo tọa của trẫm, không cho phép bất kỳ chỗ bẩn, coi như là nhi tử của trẫm cũng không được. Lão thất muốn thú nữ nhân này, chưa chắc không có tâm tư

đó, hôm nay trẫm chém tâm tư này của hắn, vậy giữa hai phụ tử chúng ta chẳng phải sẽ không có ngăn cách nữa sao?"

Đàm Diệu Thành tâm tình tốt, nói cũng nhiều. Liễu phi cúi thấp đầu nghe, nhất phó dáng dấp khéo léo.

Đàm Diệu Thành uống một chén rượu cuối cùng, đem trản rượu buông xuống nói: "Ngươi đi ra ngoài đi, yên tâm, trẫm sẽ không bạc đãi ngươi."

"Vâng, hoàng thượng."

Liễu phi ngoài miệng đáp lời, lại cũng không có đi ra ngoài. Nàng nhìn bóng lưng Đàm Diệu Thành đến gần bên giường, khóe môi trái lại càng kéo càng cao. Liễu phi nhẹ nhàng mại động cước bộ, hai chân rơi trên mặt đất, vô thanh vô tức.

Một bước, hai bước, ba bước, nàng ly Đàm Diệu càng ngày càng gần, mà hoàng đế nhất tâm bị người ** kia hấp dẫn lực chú ý không cảm giác chút nào.

Lúc này, Đàm Diệu Thành một tay xốc màn lên, trong tẩm điện ngọn đèn chiếu sáng một góc giường lớn.

Áo ngủ bằng gấm chỉnh tề, đặt ở ở một bên, đệm chăn dọn dẹp sạch sẽ, không có một tia nếp uốn, thế nhưng không có người!

Người ** vốn nên ở đây, đi nơi nào?

Trong lòng Đàm Diệu Thành đột cả kinh, cảm thấy một tia dị thường, toàn thân hắn tóc gáy trong nháy mắt này dựng lên, trong lòng thùng thùng đông như lôi, chấn đến hắn bất ổn.

Đàm Diệu Thành mạnh xoay người, gặp được mặt của Liễu phi tiếu ý ngâm, hắn còn chưa kịp tức giận, đột nhiên cảm thấy đột nhiên cảm thấy đau xót. Đàm Diệu Thành trừng mắt mắt, đau nhức cùng khiếp sợ để hắn nói không nên lời.

Một lúc lâu, ánh mắt của hắn dời xuống một chút, chỉ thấy được một thanh chủy thủ máu dầm dề, lưỡi dao bị máu nhuộm hồng, hầu như nhìn không thấy trắng.

Liễu phi tàn khốc cười, trên tay càng phát ra sức, hung hăng cho hắn một đao!

"A ——" Từ trong cổ họng của Bắc Vọng hoàng đế, rốt cục xuất hiện hét thảm một tiếng.

Hắn sờ bên dưới của mình, chỉ thấy một tay máy.

“Ngươi… Ngươi…”

Liễu phi cười nhìn hắn, nói rằng: “Hoàng thượng, thần thiếp quá yêu người, thực sự không nhịn được người và những nữ tử khác triền miên, vẫn là ở trên ** của thần thiếp!”

“Người đến! Người đến!” Hoàng đế điên cuồng mà lăn ra ván giường, lại bị Liễu phi làm hôn mê.

Lúc này, hai cung nữ thủ ở bên ngoài nghe được động tĩnh, hỏi: “Hoàng thượng, nương nương, đã xảy ra chuyện gì? Nô tỳ ban nãy nghe…”

Liễu phi đối những câu hỏi này mắt điếc tai ngơ, để cho tiện hành sự, những hạ nhân khác đều bị điều, trong cung này hôm nay chỉ còn hai cung nữ ở phụ cận. Cũng chỉ có các nàng, nghe được kêu thảm thiết mới vừa rồi.

Liễu phi dời hoàng đế đến giường, động tác xảo diệu tránh được vết máu, còn thay hắn đắp kín. Nàng một lần nữa sửa sang xong trướng, lúc này nói với nha hoàn phía ngoài: “Vô sự, hoàng thượng ban nãy quá kích động.”

Hai cung nữ đều là tâm phúc của Liễu phi, lúc này đều thở dài một hơi, tiếp tục giữ ở ngoài cửa.

Liễu phi đem thanh chủy thủ kia bọc lại, tham dò trên người, nàng bước nhanh đi ra tẩm điện, đem cửa nghiêm nghiêm thật thật đóng kỹ.

Nàng nói với hai cung nữ gác ở bên ngoài: “Các ngươi tại đây hảo hảo coi chừng, hoàng thượng nếu là có cái gì phân phó, phải cơ linh chút, chớ đã đánh mất mặt của bổn cung.”

Hai cung nữ vội vã xác nhận, Liễu phi lắc vòng eo, đi ra.

“Nương nương đi chỗ nào?” Một trong hai cung nữ hỏi.

“Ước chừng là đến trong vườn giải sầu.” Người khác đáp.

Hai người rất có ăn ý nhìn thoáng qua phương hướng tẩm điện, nơi này là tẩm điện của Liễu phi nương nương, nhưng là bây giờ hoàng thượng lại ở đàng kia cùng nữ tử khác… Thảo nào nương nương muốn đi ra ngoài giải sầu.

Liễu phi… Phải nói Mộ Tiêu Thư đúng như là cung nữ đoán đến vườn, nàng đi một đoạn đường, đi tới bên cửa sổ ngoài tẩm điện.

Trước khi hoàng đế đi tới nơi này, Mộ Tiêu Thư đem Liễu phi đánh bất tỉnh, lột ra y phục của nàng, đem

người từ cửa sổ ném ra ngoài. Hiện tại bầu trời tối đen, bên ngoài lại có cây cỏ che, căn bản sẽ không bị người phát hiện.

Mà Liễu phi vì thiết kế Mộ Tiêu Thư, có thể nói làm đủ chuẩn bị. Loại này chuyện tình không thấy được ánh sáng, người biết đương nhiên càng ít càng tốt, cho nên nàng đuổi cung nữ cùng thái giám, không cho phép bọn họ đi ra, chỉ để lại hai cung nữ tâm phúc. Cái này cũng vì hành động của Mộ Tiêu Thư cung cấp tiện lợi.

Mộ Tiêu Thư tìm được Liễu phi chân chính, thay đổi lại y phục cho nàng, sau đó lại đem người dời đến nơi khác, lúc đại công cáo thành, nàng nghênh ngang tìm một gian sương phòng, ở tại đó.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư đã khôi phục dung mạo.

Liễu phi đi ra ngoài "Giải sầu" vẫn chưa có trở về, mà trong tẩm điện vẫn không có động tĩnh, hai cung nữ luôn cảm thấy luôn cảm thấy tình huống sai, nhưng các nàng vẫn ở chỗ cũ vậy chờ, thẳng đến trong tẩm điện truyền ra một thanh âm của bình hoa vỡ vụn.

Hai vị cung nữ hai mặt nhìn nhau, vểnh tai nghe động tĩnh bên trong, nhưng là trừ một tiếng ra, không động tĩnh khác nữa.

"Hoàng thượng?" Một vị cung nữ thử thăm dò kêu.

Không có trả lời.

Lại một lát sau, trong phòng truyền đến thanh âm đồ vật thứ hai, các nàng mới sợ, vội vã đẩy cửa đi vào.

Cửa vừa mở ra, các nàng trước hết ngửi thấy mùi máu tươi. Hoàng đế cuộn ở bên giường, y phục trên người bị máu nhiễm đỏ, ở trong tay cách đó không xa, mảnh nhỏ của bình hoa rơi xuống đầy đất. Hắn mở to mắt thấy hai cung nữ vào, trong mắt hình như có lửa đang thiêu đốt, sau đó ngất đi.

"Hoàng thượng!" Có một cung nữ hét lên một tiếng, "Mau truyền thái y, Ta coi chừng hoàng thượng."

Cung nữ nhanh chân chạy ra ngoài, một hồi, chỗ cung điện yên lặng nayf bắt đầu náo nhiệt. Ở chỗ này cung nữ thái giám hầu hạ bị kinh động, biết được hoàng thượng ở chỗ này đã xảy ra chuyện, mỗi một người đều là hồn bất phụ thể.

Một đám thái y lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới, chỉnh tòa cung điện đèn đuốc sáng trưng.

Biết rõ ràng hoàng đế ở nơi nào, các thái y đều là ngây ngẩn cả người, đây… Ai làm? Hoàng thượng làm sao sẽ thương nặng như vậy lại không người phát giác?

Kỳ quái này để kẻ khác mọc điểm khả nghi như bụi, mà là các thái y không hỏi những thứ này, vì hoàng thượng trị liệu mới là việc cấp bách.

Các thái y bận rộn, hai cung nữ sợ đến lạnh run, hoàng thượng ở dưới mí mắt của các nàng xảy ra chuyện, đợi hậu quả của các nàng sẽ là dạng gì?

Ở trong bầu không khí quỷ dị này, đột nhiên có người hỏi một câu: "Nương nương đâu?"

Trong hai cung nữ có người đáp: "Nương nương ở trong vườn giải…buồn."

Giải sầu không có khả năng giải đến bây giờ cũng chưa trở lại, xảy ra chuyện lớn như vậy, Liễu phi làm sao có thể không có nghe thấy? Nàng nên sớm chạy về mới đúng.

"Nương nương chẳng lẽ… Cũng ngộ hại chứ?"

"Nhanh đi tìm nương nương."

Cung nhân bận rộn hơn, tìm kiếm khắp nơi. Nhiều đến vườn hoa, không có tìm được. Sau lại bọn họ bắt đầu tìm Liễu phi ở từn gian từng gian phòng, Liễu phi chưa tìm được, trái lại tìm được…

Một danh cung nữ nhất một gian sương phòng, thấy nơi này có vết tích đã dùng qua, cao hứng hô một tiếng: "Nương nương!"

Thế nhưng chờ chạy đến sau tấm bình phong, nhìn thấy không phải Liễu phi, mà là Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư bị la to của cung nữ làm tỉnh, có chút bất mãn nói: "Ngươi ồn ào cái gì? Nương nương cái gì, nương nương lại không ở nơi này."

"Ngươi là Mộ cô nương?" Cung nữ nói rằng, "Nguyên lai cô nương ngủ lại."

Mộ Tiêu Thư từ giường bò dậy, giải thích: "Liễu phi nương nương để ta ở chỗ này một đêm."

Cung nữ kia thất vọng "Nga" Một tiếng, chuẩn bị tiếp tục tìm người, lại bị Mộ Tiêu Thư đuổi kịp.

Mộ Tiêu Thư cười híp mắt nhìn nàng, nói: "Bên ngoài làm gì hò hét ầm ĩ? Có đúng hay không có chuyện tốt gì a?"

"Ai nha cô nương, không có chuyện tốt, trái lại xảy ra chuyện lớn! Ta phải đi. Ngươi muốn biết tự đi xem đi."

Cung nữ thuận miệng ứng phó rồi Mộ Tiêu Thư hai câu, liền vội vã chạy ra ngoài, Mộ Tiêu Thư còn nghe nàng đối với người bên ngoài nói: "Không có, nương nương không ở đây."

Mộ Tiêu Thư xuống giường, chậm rì rì đi tới tẩm điện, ở bên ngoài, hôm nay vây bắt một đám người lớm. Trước đây không lâu, hoàng hậu chạy tới.

Hoàng hậu biết được phát sinh sự, suýt tý nữa hôn mê bất tỉnh, nàng gọi tới người trong cung này, bắt đầu từng bước từng bước đề ra nghi vấn. Mộ Tiêu Thư cũng được đề ra nghi vấn đối tượng đề ra nghi vấn, còn bị trọng điểm chào hỏi, bởi vì nàng rất khả nghi, nói Liễu phi lưu nàng lại qua đêm, nhưng không có người thứ ba biết chuyện này.

Bất quá, đề ra nghi vấn này lúc hoàng đế tỉnh lại liền kết thúc.

Nguyên khí đại thương hoàng đế dùng hết tất cả khí lực bang bang phanh đấm sàng, đồng thời từ trong cổ họng hắn nặn ra một câu như vậy cắn răng nghiến lợi nói: "Liễu phi con tiện nhân kia ở nơi nào? Bắt nàng đến gặp trẫm, trẫm phải ngũ mã phanh thây nàng!"

Chính là một câu nói như vậy, truyền tới trong tai hoàng hậu, nàng bỏ qua Mộ Tiêu Thư.

Giờ khắc này, tất cả mọi người đã biết, chuyện này là Liễu phi làm, Liễu phi ám sát hoàng thượng! Nàng đây là điên rồi sao?

149. Chương 149: Đạn Hoàn Đại Hạ

Editor: Luna Huang

Kinh qua một vòng tìm tòi đào ba thước đất, Liễu phi rốt cục bị tìm được trong vườn. Nàng bị dẫn tới trước mặt của hoàng đế, chuyện sau đó, Mộ Tiêu Thư không có hứng thú nghe nữa.

Nàng chỉ biết là ** của hoàng thượng không về được nữa, mà hắn là bị Liễu phi đâm bị thương.

Hai người này vốn có cùng chung mục tiêu, kết quả lại ra chuyện như vậy, để cả tòa hoàng cung đều lòng người bàng hoàng. Mà một hồi tiểu nhạc đệm do bọn họ thiết kế, cũng bởi vì này ngoài ý muốn mà bị người không để mắt đến. Hoàng đế Đàm Diệu Thành hôm nay nửa chết nửa sống, căn bản không công phu xen vào Mộ Tiêu Thư nữa.

Hoàng hậu đứng ra chủ trì đại cục, Mộ Tiêu Thư bị đuổi về đến trong Lân vương phủ. Hoàng cung quá loạn, nàng hôm nay lưu lại càng thêm phiền.

Khôi lỗi vừa về tới Lân vương phủ, Mộ Tiêu Thư liền thu hồi ý thức, vừa mở mắt, nàng lại thân ở trong khoang thuyền nho nhỏ.

Chẳng qua là một lát sau, nhưng ở trong hoàng cung Bắc Vọng đã trải qua một đoạn thời gian như vậy, ngẫm lại đã cảm thấy có điểm không thể tưởng tượng nổi.

Tống Tử Nho đang ngủ, tiếng hít thở rất nhẹ rất nhẹ, Mộ Tiêu Thư trở mình, ngửa mặt nằm ở trên giường.

Chuyện này có nên nói cho Đàm Hạo Uyên biết hay không?

Nàng càng nghĩ, cuối cùng quyết định vẫn là không nói. Nói có thể làm sao? Hơn nữa nàng đã thay mình báo thù rồi.

Tại đây qua vài ngày, Mộ Tiêu Thư đi thuyền buồn chán, hồi Lân vương nhìn một hồi. Ở bên trong phủ hoảng du một vòng, lại nghe một đống bát quái trở về.

Bọn nha hoàn lắm miệng đàm luận về Liễu phi, có người nói nàng đã không còn nữa, hoàng thượng cũng thực sự bất năng nhân đạo rồi.

"Nghe người trong cung nói, hoàng thượng hiện tại tính tình đại biến, hơn nữa trở nên… Trở nên có chút âm tình bất định, động một chút là muốn đánh người, đã có nhiều cung nhân bị hắn tươi sống đánh chết. Ngay cả Lưu Như Phúc Lưu công công, đều bị hoàng thượng đánh tơi bời qua một lần lần."

"Thật đáng sợ, may mà chúng ta là ở Lân vương phủ làm việc, nếu như ở trong hoàng cung, lúc nào liền mất mạng."

"Hoàng thượng phái rất nhiều người đi tìm bí phương, mỗi ngày ăn các loại dược, cũng không biết có thể thấy hiệu quả hay không…"

"Ngươi gặp qua người nào chặt đứt còn có thể nhận về không?"

Chúng nha hoàn đều lắc đầu.

Mộ Tiêu Thư đại thể biết tình huống, sẽ không có tiếp tục dừng. Trở lại trong khoang thuyền, mới vừa mở mắt ra, lại phát hiện mặt của Tống Tử Nho gần trong gang tấc, Mộ Tiêu Thư lại càng hoảng sợ.

"Ngươi dựa vào gần như vậy làm cái gì?"

Tống Tử Nho lạnh nhạt lui về phía sau, về tới mảnh không gian nhỏ của hắn, mạn bất kinh tâm nắm cuốn sách lên ném ở nơi nào, sau đó nói rằng: "Ngươi mấy ngày nay có chút thèm ngủ, sợ là thân thể phát sinh

biến cố, liền tra xét một chút."

"Tra ra cái gì?" Mộ Tiêu Thư buồn bực nói rằng.

Không phải là ngủ, mà là nàng sử dụng năng lực số lần nhiều lắm? Bất quá nàng cũng hiểu rõ một chuyện khác, thời gian nàng đang sử dụng thân thể khôi lỗi, thân thể của chính mình ngũ giác của nàng sẽ thay đổi trì độn, thế cho nên Tống Tử Nho đều làm kiểm tra cho nàng, nàng còn không có tỉnh lại.

"Tất cả bình thường." Tống Tử Nho liếc nàng một mắt, "Người khác đi thuyền, đều là choáng đến chết đi sống lại, ngươi khen ngượcm trái lại ngủ không dứt, trước đây ngồi qua thuyền?"

Mộ Tiêu Thư lắc đầu, lúc nhỏ cơ bản không có ký ức đi thuyền, mà lớn hơn một chút… Ha hả, nàng đã bị nhốt tại tú viên, nửa bước không ly khai.

"Đi thủy lộ thực sự là đi đúng rồi, không như ngồi xe ngựa, ta hiện tại cũng không biết sẽ biến thành dạng gì."

Mộ Tiêu Thư nói sự thực, nàng không ở trên xe ngựa bao lâu, thân thể bắt đầu chuyển biến xấu. Mã xa là hảo mã xa, thế nhưng cho dù mã xa tốt, cũng tốt cũng tốt hữu hạn, cùng khí của hiện đại.

Xe không cách nào sánh được, một đường điên đến lợi hại. Thời gian dài, người ngồi khổ không thể tả.

Thuyền rất nhiều, ngoại trừ có lúc sóng gió lớn hơn một chút, đại bộ phận thời gian vẫn là bình tĩnh. Say tàu cũng không có thiếu, nhưng Mộ Tiêu Thư thích ứng rất khá, một chút việc cũng không có.

Tống Tử Nho tựa hồ không vui nói. Mộ Tiêu Thư luống cuống, cũng chỉ có thể đi phiền hắn.

"Buồn chán nhiều, ngươi kể chuyện xưa đi."

Tống Tử Nho cười lạnh: "Ngươi là tiểu hài tử ba tuổi sao? Còn kể chuyện xưa."

Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt hắn, một tay cướp đi sách của hắn: "Ngươi không phải là đọc rất nhiều sách sao? Một cố sự cũng không kể được?"

Trên tay nàng cầm sách lật lật vài trang, phát hiện trên phong bì tuy rằng X X du ký , nhưng nội dung cũng các loại độc thảo độc phương, đây rõ ràng là một quyển độc kinh!

Mộ Tiêu Thư cho là hắn đang đọc sách tiêu khiển, kết quả hắn là vô thì vô khắc không quên học tập a, nhất thời cảm thấy rất không thú vị, ném trở lại sách cho hắn, tự mình nằm.

Tống Tử Nho cũng không để ý nàng, hãy còn nhìn. Lúc này, buồng nhỏ trên tàu cửa bị người gõ.

"Tống công tử, ta đến đưa cơm, thỉnh mở cửa."

Căn buồng nhỏ độc lập trên tàu này là có phục vụ mang cơm vào, Tống Tử Nho xuống giường đi mở cửa. Người đưa cơm cười híp mắt, dẫn theo hay cái hộp đựng thức ăn vào buồng nhỏ trên tàu, bắt đầu ở bày cơm lên bàn.

Vựa bày vừa nói: "Phu nhân sẽ không say tàu a, thật may mắn."

Thất nội hai người chưa từng hé răng, người đưa cơm thấy không ai để ý đến hắn, có điểm không thú vị. Lúc này Mộ Tiêu Thư đột nhiên phản ứng kịp, phu nhân, hắn gọi ai đó?"

Vấn đề này quả thực không cần thiết vấn, ở đây còn có vị nữ tử thứ hai sao? Mộ Tiêu Thư quay đầu đi nhìn Tống Tử Nho, vừa lúc đối phương cũng nhìn lại nàng, tầm mắt của hai người một cái chớp mắt, lại đều tự xa nhau.

"Ta quả thực không say tàu, hiện tại thuyền chạy đến chỗ nào rồi?"

"Không say tàu, ngày mai sẽ đến Đại Hạ. Đến lúc đó sẽ ngừng ở đó nửa ngày một đêm, phu nhân nếu không khỏe, nhất định phải rời thuyền chơi một chút, náo nhiệt."

Nếu nói Đại Hạ, đã xưng không được chữ "Đại" này, mọi người như trước gọi như vậy, có khi là bởi vì thói quen, có khi là bởi vì trêu chọc.

Đại Hạ đích thật là khá lớn, sau lại tứ phân ngũ liệt, thành các quốc gia bây giờ, mà Đại Hạ chỉ còn lại có nơi chật hẹp nhỏ bé. Nhưng bởi vì vị trí địa lý, nó vẫn ngoan cường đĩnh ở đây: Các quốc gia xung quanh như là đạt thành một loại ăn ý, ai cũng không động thủ với Đại Hạ hôm nay.

Bày cơm xong, chính muốn đi ra ngoài, Tống Tử Nho đột nhiên biệt xuất một câu: "Chớ gọi nàng phu nhân, nàng không phải."

Người nọ sửng sốt, sau đó có điểm đồng tình nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, sau đó mang theo hộp đựng thức ăn rỗng đi ra ngoài.

Tống Tử Nho đi tới bên cạnh bàn, thấy Mộ Tiêu Thư vẫn còn ngồi, liền hô: "Còn lo lắng làm chi, chẳng lẽ bởi vì câu nói kia của ta ghi hận trong lòng đi."

Mộ Tiêu Thư trợn mắt, đi tới bàn bên cạnh, cũng bắt đầu động chiếc đũa.

Chiếc thuyền này ngừng ở Đại Hạ, đã là chuyện của một ngày sau. Đến giữa trưa ngày thứ hai, bầu không khí trên thuyền phá lệ nhiệt liệt, người của ở trên thuyền liên tiếp ngột ngạt mấy ngày cao hứng bừng bừng, đã không kịp chờ đợi muốn rời thuyền nhất thải thực địa.

Theo dòng người rời thuyền, Mộ Tiêu Thư ít nhiều cũng bị lây một điểm tân kỳ. Ở thời điểm này, nàng vẫn là lần đầu tiên rời xa nhà, tóm lại vẫn có chút tò mò.

Thời gian Mộ Tiêu Thư hết nhìn đông tới nhìn tây, tay nàng đột nhiên bị người kéo lại, Mộ Tiêu Thư kinh ngạc quay đầu lại, phát hiện Tống Tử Nho.

"Đừng có chạy lung tung, nhiều người ở đây, lỡ đi lạc làm sao bây giờ."

Hắn nói hời hợt, tay lại không chịu buông ra, Mộ Tiêu Thư ồ một tiếng, lặng lẽ đem tay của mình rút trở về. Đối với Tống Tử Nho, không biết vì sao, nàng luôn luôn không chút lo lắng nào.

"Đợi lát nữa ta phải đi làm ít chuyện, ngươi chờ, sự tình xong xuôi đi dạo tiếp."

Mộ Tiêu Thư không có ý kiến, liền gật đầu.

Hôm nay địa phương Đại Hạ tuy nhỏ, cũng một địa phương người đến người đi, nó là giao giới của Bắc Vọng Đông Sóc, hai nước vãng lai, thường xuyên đi ngang qua nó. Thường xuyên qua lại, ở đây lại càng phồn vinh. Thuyền của bọn họ ngừng ở chỗ này, cũng là bởi vì có sinh ý phải làm.

Mộ Tiêu Thư nhìn đám người chung quanh, dĩ nhiên so với kinh thành Bắc Vọng còn nhiều hơn. Tiếng rao hàng liên tiếp, bên tai không dứt.

Tống Tử Nho dừng lạiở trước một ngân lâu„ để Mộ Tiêu Thư trước tiên ở ngồi một hồi trong điếm, chính hắn thì được một người bộ dáng quản sự lĩnh vào bên trong.

Phỏng chừng nơi này là một chỗ sản nghiệp của bách hối thương, mà Tống Tử Nho có chút việc phải làm.

Mộ Tiêu Thư nhìn chung quanh một chút, phát hiện đây là một ngân lâu cực kỳ thông thường, chế tạo ngân khí đồ trang sức đều tương đối phổ thông, ở trong mắt của Mộ Tiêu Thư chính là quá kiểu cũ.

Nàng chỉ nhìn một hồi, sẽ không có hăng hái, trái lại bị bên ngoài hấp dẫn lực chú ý.

Cự ly Tống Tử Nho xong xuôi sự tình phỏng chừng phỏng chừng một đoạn thời gian, không bằng nàng đi ra ngoài trước một chút?

Ý niệm trong đầu vừa hiện lên, Mộ Tiêu Thư người đã không thấy.

Trong lâu vừa tiểu nhị chiêu đãi xong một người khách nhân, quay đầu đã không thấy tăm hơi Mộ Tiêu Thư, liền vội vàng hỏi những người khác: "Vị cô nương kia đâu?"

"Đi rồi a."

Tiểu nhị nhất thời đầu đầy mồ hôi: "Công tử thông báo muốn gặp nàng a, ta đi tìm người."

Hắn đến sinh ý trong điếm cũng không để ý tới, đi ra ngoài tìm Mộ Tiêu Thư, thế nhưng biển người mênh mông, nàng sớm không biết đi nơi nào? Làm sao tìm được?

Mộ Tiêu Thư thích náo nhiệt, người ở nơi nào nhiều liền chen hướng đó, theo đoàn người, nàng rất nhanh thì phát hiện một gánh hát, đùa giỡn chính các loại xiếc lấy đá để lên ngực đập.

Có thế thấy tận mắt một lần cũng là khó có được, Mộ Tiêu Thư đứng ở một bên nhìn đến nồng nhiệt.

Người biểu diễn trên người trần truồng, trước hướng khán giả phô bày một chút bắp thịt đầy người của hắn, tiếp đó liền nằm xong trên mặt đất, người khác bắt đầu đem một tảng đá lớn đặt lên bộ ngực hắn. Tiếp đến có người giơ cây búa lên, đồng dạng biểu diễn cho khán giả xem qua, sau đó quát một tiếng, liền hướng tảng đá kia mạnh đánh xuống.

Phía sau của nàng, một nam tử sắc mặt dử tợn trên tay cầm một khối bố, liền hướng phương hướng của Mộ Tiêu Thư đến!

Thân thể của Mộ Tiêu Thư trở nên kém, nhưng còn không đến mức không hề có cảm giác. Như vị này kỹ thuật thấp như vậy, lập tức đã bị nàng phát hiện. Tại nơi hai tay che lại, trong tay Mộ Tiêu Thư lập tức sinh ra môt cây chủy thủ, không né không tránh, hướng cổ tay người kia rạch một cái!

Một tiếng đau kêu qua đi, thân thể Mộ Tiêu Thư lóe lên, tiến nhập trong dòng người. Mà người tập kích nàng bắt đầu hùng hùng hổ hổ, hắn đang chuyển một đồng bạn cầm bao tải nghe được thanh âm, chạy tới.

"Chuyện gì xảy ra, thế nào cho người trốn thoát rồi?"

150. Chương 150: Thư Sinh Phát Hỏa

Editor: Luna Huang

"Hỏi cái rấm, không thấy tay lão tử bị cắt? Mau đuổi theo, lão tử sẽ cho da của tiểu nương kia đẹp mắt! Đau chết lão tử..."

Bên này hai người đuổi theo, Mộ Tiêu Thư lúc đầu chạy đến địa phương nhiều người, bởi vì thân thể nàng hôm nay không thể so với trước, cùng người liều mạng không được. Nhưng một đoạn một đoạn, Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhớ lại mình còn có thủ đoạn khác, căn bản không cần thiết trốn đông trốn tây a. Hai người kia buôn lậu không phải là cuồng sao? Nàng kia để cho bọn họ cuồng đủ.

Mộ Tiêu Thư thay đổi cách làm ban đầu, thấy hẻm nhỏ liền chạy sang, hai người đuổi theo nàng kia thấy, mừng thầm trong lòng.

Mộ Tiêu Thư nhìn thoáng qua bốn phía, thấy quả thực không người tới, liền đứng bất động. Bọn buôn người thấy càng cao hứng hơn, nhưng không biết Mộ Tiêu Thư chính đang len lén mở APP.

"Ngươi tiểu nương bì, lão tử nhìn ngươi còn có thể chạy chỗ nào! Cắt lão tử một đao này, lão tử muốn cho ngươi đau lại gấp trăm ngàn lần!"

Bọn buôn người quay bóng lưng của Mộ Tiêu Thư nói ẩu nói tả, lòng tràn đầy chờ mong có thể thấy dáng dấp người khác run lẩy bẩy, kết quả lại để cho bọn họ thất vọng rồi.

Ngay từ đầu Mộ Tiêu Thư căn bản không có để ý đến bọn hắn, hai người kia đơn độc biểu diễn, đều có chút lúng túng.

Một lát sau, Mộ Tiêu Thư mới chậm rãi quay người sang, trên mặt cũng mang theo cười.

Hai người buôn lậu này đều là thứ cùng hung cực ác, vóc người dáng dấp cao to. Cùng hôm nay Mộ Tiêu Thư vừa so sánh, tựa như hai đầu sói đói cùng một con miên dương, sợ là đến thịt cũng không đủ phân.

Nhưng chẳng biết tại sao, một nụ cười đơn giản này của nàng, lại làm cho bọn buôn người trong lòng phát lạnh.

"Nàng giả bộ, huynh đệ, chúng ta lên! Bản thân chạy đến tử lộ, là cố ý muốn cho chúng ta đắc thủ đi?"

"Di? Một câu cuối cùng này, trái lại cho các ngươi đoán đúng."

Mộ Tiêu Thư vừa dứt lời, tại phía sau bọn buôn người đột nhiên xuất hiện một bóng người màu đen, lợi kiếm cầm trong tay chính là vung lên, trong bọn buôn người có một người lập tức trúng kiếm té quỵ.

Một người biết tình huống sai, trước tiên liền hướng phương hướng của Mộ Tiêu Thư tới.

Phía sau có truy binh, đi phía trước thích hợp nhất, bởi vì Mộ Tiêu Thư là một nữ tử yếu đuối, cũng không bị hắn để vào mắt. Thế nhưng vừa lúc đó, Mộ Tiêu Thư lui về sau một bước, mà trước mặt nàng, lại quỷ mị nhiều hơn một người. Đồng dạng là một thân hắc y, mang theo mặt nạ, trang bị kiếm giống nhau.

Kiếm quang lướt qua, lại một cái mạng quy thiên rồi.

Mộ Tiêu Thư nhìn máu tanh đầy đất này, thần tình lạnh lùng: "Được chết thống khoái như vậy, trái lại tiện nghi hai người các ngươi."

Hai người này ban ngày dám công nhiên bắt người, cũng không biết là trải qua bao nhiêu hồi rồi, phỏng chừng phía sau còn có bối cảnh. Mộ Tiêu Thư đi ra hẻm nhỏ, đem hai cổ thi thể lưu tại nơi đó. Nàng đi không lâu sau, hai khôi lỗi đã thời cơ thích ứng về tới APP. Bất quá…

Ngay sau khi Mộ Tiêu Thư rời đi không bao lâu, phụ cận một tên khất cái đột nhiên ngỏ hẻm này, hắn sắc mặt âm trầm đảo qua hai người dưới đất, hung tợn nói: "Dám ở Thanh Xà bang chúng ta xúc phạm người có quyền thế, không nhịn được!"

Mộ Tiêu Thư không biết một đoạn nhạc đệm này, lúc lên nhai, phát hiện mình lạc đường. Cũng may nàng còn nhớ rõ tên ngân lâu, liền hướng người qua đường hỏi thăm.

Mộ Tiêu Thư đi trở về nửa đường, đột nhiên cảm giác có người tới gần, nàng mạnh xoay người, sau đó ngạc nhiên.

"Tống Tử Nho?"

Tống Tử Nho gương mặt âm nhanh hơn sắp nhỏ được nước, hắn rõ ràng đã cùng Mộ Tiêu Thư nói, để cho nàng trong điếm chờ một lát, còn căn dặn người trong điếm xem trọng nàng. Ai biết chính là một lát sau như thế, nàng cũng không chờ, cư nhiên đi ra ngoài rồi!

Tiểu nhị điếm tìm không được người, chỉa vào nguy hiểm đem sự tình nói cho Tống Tử Nho, phát động người của ngân lâu đi ra ngoài tìm. Đại động can qua như vậy, hoàn toàn là nằm ngoaig kế hoạch của Tống Tử Nho.

Tống Tử Nho cũng không biết bản thân chạy mấy đường cái, còn tưởng rằng ngày hôm nay người sợ là không tìm về được, rồi lại ở trong đám người nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia của Mộ Tiêu Thư.

"Ngươi là tiểu hài tử ba tuổi sao?" Tống Tử Nho cắn răng nghiến lợi nói, "Ta nói như thế nào?"

Mộ Tiêu Thư có chút chột dạ, không đợi nàng nói, Tống Tử Nho lại mắng.

"Ngươi xem mình là sắt đá đúng không? Hiện tại tùy tiện đến một người đều có thể đánh ngã ngươi! Nhiều người ở đây, cũng là một địa phương ngư long hỗn tạp, xuất một, ngươi đến mình tại sao chết cũng không biết!"

Tống Tử Nho rất phẫn nộ, Mộ Tiêu Thư đối với lời của hắn có chút không cho là đúng, khi nàng là nhược

kê tay trói gà không chặt? Đùa gì thế! Mộ Tiêu Thư đối với điểm này rất không thoải mái.

Khó chịu về khó chịu, nàng vẫn là chột dạ.

"Ta chỉ muốn đi ra ngoài một chút, lập tức sẽ trở về, cũng không có gì đáng ngại, nên…"

"Ngươi còn nói lập tức?"

Tống Tử Nho cười lạnh nói, kéo lại tay của Mộ Tiêu Thư, kéo nàng đi trở về. Hắn túm rất chặt, lúc này Mộ Tiêu Thư không dám rút tay về.

Tống Tử Nho tức giận một đường, chờ trở lại ngân lâu, hắn một câu cũng lười nói.

Hắn đem Mộ Tiêu Thư ném vào trong điếm, còn gọi tới tiểu nhị điếm mới vừa rồi, để hắn cái gì cũng đừng làm liền coi chừng Mộ Tiêu Thư, lúc này Tống Tử Nho mới đi vào bên trong.

Mộ Tiêu Thư chạy ở bên ngoài một trận, mới vừa rồi còn không cảm thấy, lúc này lại biết mệt mỏi, ngồi ở ghế trên buồn ngủ.

Vị tiểu nhị kia thấy thế, dẫn nàng tới một gian phòng cung khách hàng nghỉ ngơi, nơi này có sàng có đệm chăn, nhìn qua còn rất. Mộ Tiêu Thư cực kỳ mệt mỏi, ngã đầu liền ngủ.

Tên điếm viên kia thủở bên ngoài, vết xe đổ, hắn là nửa bước đều không dám rời đi, thẳng đến Tống Tử Nho xong xuôi sự tình, hắn mới đi.

Tống Tử Nho vào phòng, chỉ thấy Mộ Tiêu Thư ôm chăn ngủ say. Hắn ở giật mình, sau đó xoay người đi ra phía ngoài, nhưng chưa được hai bước, Tống Tử Nho lại rút chân về.

Hắn đi tới trước giường của Mộ Tiêu Thư, ngắm khuôn mặt ngủ say này.

Màu da tuyết trắng đến có chút khỏe mạnh, hai hàng lông mi dài đậm mặc sắc, thỉnh thoảng lại khẽ run. Trong lúc bất chợt, Tống Tử Nho mắt lom lom.

Hắn như là cử chỉ điên rồ đưa tay ra, trước tiên ở êm ái vuốt ve mặt kia một chút, sau đó lại cúi đầu, tại hai phiến môi một cái hôn. Chuồn chuồn lướt nước(hời hợt), vừa chạm vào xong, Tống Tử Nho sắc mặt đại biến, vì sự thất thố của mình phức tạp không ngớt, mà Mộ Tiêu Thư vào lúc này yếu ớt tỉnh dậy.

Nàng hiển nhiên cũng không biết phát sinh qua cái gì, giơ tay lên dụi dụi con mắt, như trước có chút mơ hồ. Mộ Tiêu Thư cảm giác mình cảm giác mình ngủ chưa đủ, cũng không biết bị cái gì quấy rối, nàng liền tỉnh.

Mộ Tiêu Thư ở sàng mơ hồ một hồi, đang nghĩ xem nên tiếp tục ngủ hay là thức dậy, cái bụng lại kêu rột rột.

Sắc mặt bất thiện Tống Tử Nho theo tiếng nhìn lại, chợt nghe Mộ Tiêu Thư có điểm địa nói: "Tống Tử Nho, chúng ta đi chúng ta đi đi."

Bữa trưa còn chưa ăn!

Thời gian thuyền cặp bờ, đã là thời gian dùng cơm trưa. Nhưng liên tiếp ăn mấy ngày trên thuyền, có lựa chọn khác, Mộ Tiêu Thư thực sự muốn thử, liền đói bụng hạ thuyền.

Đây không, vốn nên xếp hạng đại sự dùng cơm vị thứ nhất, kết quả lại bị hai bọn buôn người làm lẫn lộn, hại nàng suýt tý nữa là quên luôn.

Sau đó không lâu, Tống Tử Nho cùng Mộ Tiêu Thư đi tới trước một tửu lâu lớn nhất địa phương.

Tòa tửu lâu này luận phô trương là đủ, Mộ Tiêu Thư nhìn ba tầng cao phòng ở, vấn Tống Tử Nho: "Ngươi xác định đây là lớn nhất? Ban nãy ta ven đường thấy một nơi khác, chỗ đó…"

Tống Tử Nho không để ý đến nàng, trước đi vào trong tửu lâu.

Lầu một kín người hết chỗ, hầu như mỗi một cái bàn đều ngồi đầy người. Tống Tử Nho nhìn thoáng qua, nhíu mày. Lúc này Mộ Tiêu Thư cũng đã vào, đối với nơi này sinh ý nhiệt nhiệt cũng không ngoài ý.

Thời gian thuyền cặp bờ, có các hạ nhân trên thuyền lớn khác, những người này cũng là muốn ăn cơm đi?

Tiểu nhị đã đi tới, thấy Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho nhìn qua hình dạng cũng không có tiền, liền mặt lộ vẻ sầu khổ nói rằng: "Hai vị khách nhân, các ngươi xem lầu một này của ta, đều đã mãn người. Nhị vị là muốn trước chờ một chút, hay là…"

Mộ Tiêu Thư vấn: "Lầu hai hết chỗ sao?"

Tiểu nhị cười nói: "Lầu hai có một phòng trang nhã muốn vào phải thêm tiền."

Nói bóng gió, các ngươi vẫn không phải là tiền sao?

Mộ Tiêu Thư không nghĩ tới, bản thân xuất môn, lại còn bị hoài nghi ăn không nỗi một bữa cơm. Thái độ làm người của Tống Tử Nho điệu thấp, ngoại trừ muốn một gian buồng nhỏ đơn độc trên tàu, thì mặc y phục rất tùy tiện, còn yêu cầu Mộ Tiêu Thư như vậy, nói khiêm tốn một chút là an toàn.

Không đợi nàng mở miệng phản bác, một thỏi bạc đã bị ném tới trong lòng tiểu nhị. Tiểu nhị ngây ngẩn cả người, vươn tay cân nhắc phân lượng, còn đĩnh chìm.

Lúc này Tống Tử Nho cùng Mộ Tiêu Thư đã cất bước lên lầu, tiểu nhị vội vã thu bạc, một bên hô "Khách quan chờ ta một chút" một bên đuổi theo.

Địa phương lầu hai mặc dù không thể so lầu một nhỏ, nhưng chỗ ngồi ít, từng chỗ ngồi chiếm không gian cũng lớn, liếc nhìn lại, cư nhiên chỉ còn lại một vị trí.

Mộ Tiêu Thư lúc này đi đến cái chỗ ngồi kia, bên người lại đột nhiên có trận gió thổi qua, một bóng người kiều tiểu vọt tới.

Sau một khắc, Mộ Tiêu Thư chỉ thấy nàng chỗ nàng nhìn trúng, nhiều hơn một bao phục màu đỏ. Một nữ tử trẻ tuổi nghễnh đầu, trên mặt cười hì hì, dương dương đắc ý nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

"Tới trước được trước, vị trí cuối cùng này là của bổn cô nương." Nàng vỗ vỗ bao phục, khiêu khích nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

Khóe miệng Mộ Tiêu Thư giật một cái, cùng nàng so nhanh phải không? Ai sợ ai! Sau một khắc, nàng đã đặt mông ngồi ở đó.

"Tới trước được trước, ta ngồi trước, địa phương này không phải của ngươi, còn không lấy bao phục ra?"

Lúc này, Tống Tử Nho cũng đã vội vàng ngồi xuống, nhưng đối với đấu võ mồm của hai vị nữ tử này, hắn tất cả đều làm như không nhìn thấy, chỉ quay tiểu nhị kia bắt đầu chọn món.

"Ngươi xấu lắm!"

"Ta xấu lắm thì thế nào? Liền chuẩn cho ngươi xấu lắm có đúng hay không?"

"Rõ ràng là ta tới trước!"

"Tiểu nhị ca, ngươi tới nói cho nàng biết, rốt cuộc là ai tới trước."

Nàng kia cùng Mộ Tiêu Thư rùm beng, hai người không ai chịu ai.

Lúc này Tống Tử Nho đã chọn xong vài món, vấn Mộ Tiêu Thư nói: "Còn có cái gì muốn ăn? Tự gọi."

"Những thức ăn này không cho phép mang lên!" Nàng kia tức giận nói, "Hai người các ngươi mau tránh ra,

đây là chỗ ngồi của ta. Tiểu nhị, các ngươi không buôn bán? Ban nãy trong điếm các ngươi bạc."

Tiểu nhị rất đau đầu, đề nghị: "Phản chính cô nương cũng chỉ có một người, không bằng hợp lại một bàn..."

"Không được!" Mộ Tiêu Thư nàng kia nàng kia đồng thời nói rằng.

Lúc này có người gọi tiểu nhị, tiểu nhị vội vã mượn cơ hội chạy ra, lưu lại Mộ Tiêu Thư cùng nàng kia ai cũng không thuyết phục được ai.

151. Chương 151: Thiếu Sát Lỗ Lược

Editor: Luna Huang

"Yên tĩnh chút đi." Tống Tử Nho nói, "Người khác chế giễu kìa."

Mộ Tiêu Thư vừa nhìn xung quanh, nhất thời không lên tiếng. Còn nữ tử kia tựa hồ cũng có lo lắng, cũng không nói thêm nữa, chỉ là hô tiểu nhị đến gọi món ăn.

Một cái bàn một bữa cơm, hai lớp người, cứ như vậy không được tự nhiên. Sau khi ăn xong ai đi đường nấy, đến liên thanh chiêu đãi cũng không đánh.

Tống Tử Nho cùng Mộ Tiêu Thư đi ở trên đường, nói rằng: "Còn muốn đi đâu?"

Nguyên bản hăng hái bừng bừng Mộ Tiêu Thư lại lắc đầu: "Ta muốn nghỉ ngơi."

Tống Tử Nho ngẩn ra, ngày hôm nay Mộ Tiêu Thư lại là chạy loạn lại là cùng người cãi nhau, hắn đều sắp quên nàng còn là một bệnh nhân rồi. Đoán chừng là chơi đùa đủ, nên mệt.

Tống Tử Nho vừa bực mình vừa buồn cười: "Cho ngươi ở không đi gây sự, theo ta đến đây đi, dẫn ngươi đi một địa phương."

Địa phương Tống Tử Nho nói, là một tòa trạch tử.

Sau khi Tống Tử Nho gõ cửa, người gác cổng thấy hắn, lập tức hô một tiếng "Công tử", có thể thấy được đây chính là sản nghiệp của hắn. Đi vào bên trong, Mộ Tiêu Thư phát hiện trong nhà này tùy ý có thể nhìn thấy nước, cảnh trí bên trong chính là vây quanh chữ nước mà xây nên.

Tống Tử Nho đem Mộ Tiêu Thư đưa trong nhà thuỷ tạ, cho người để đệm chăn mềm mại trên giường.

"Ngươi ở nơi này mà nghỉ ngơi đi."

Tống Tử Nho nói xong chưa được đáp lại, quay đầu nhìn lại, Mộ Tiêu Thư đã ôm chăn ngủ.

Hắn bên cạnh đứng một hồi, sau đó rón rén đi ra ngoài, đóng cửa.

"Công tử." Một tên sai vặt tiến lên bẩm báo, "Ngay lúc công tử vào trang, bên ngoài tới một nhóm người, bọn họ đang dòm ngó trạch tử chúng ta."

Tống Tử Nho mặt không thay đổi nói: "Xem bọn hắn muốn làm gì." Sai vặt lên tiếng "Vâng".

Lúc này ở bên ngoài thôn trang, thật có một nhóm người quỷ quỷ túy túy, đang tra tham động tĩnh của thôn trang.

"Thế nào?"

"Hồi nhị đương gia, người ở đây đều rất kín miệng, chúng ta vấn cũng không được gì. Bất quá theo người chung quanh nói, gia chủ này bình thường không ở, chỉ thỉnh thoảng mới vừa về một chuyến. Nô bộc phá lệ điệu thấp, ngoại trừ đi ra mua đồ, cơ bản không lui tới với người chung quanh."

Người được gọi nhị đương gia nghe xong những lời này, đưa tay vỗ trọng trọng trên đầu người đó: "Phế vật! Nghe nửa ngày nghe được điểm ấy nội dung? Nói nhưng không nói! Lão tử phải biết rằng bọn họ là ai!"

"Đây… Thôn trang người trong thôn trang ru rú trong nhà, người phụ cận đối với bọn họ đều không biết."

"Tính toán một chút, nếu chưa tra ra cái gì, đã nói lên bối cảnh người nơi này, nói không chừng ngay cả có mấy người tiền dơ bẩn, vậy thì thật là tốt! Nữ nhân kia cũng không biết dùng biện pháp tà môn gì, giết chết hai huynh đệ của lão tử, chúng ta thay bọn họ báo thù!"

"Đúng, báo thù!" Một người khác phụ họa nói, "Bất quá nhị đương gia, chuyện này có muốn chờ đại đương gia trở về mới quyết đoán hay không?"

Hắn không đề cập tới vị đại đương gia này hoàn hảo, nhắc tới, liền đâm đến chỗ đau của nhị đương gia.

"Chờ cái gì mà chờ, vạch trần như thế lão tử còn bãi bất bình? Vậy cũng chưa tư cách cho các ngươi hô một tiếng nhị đương gia. Đêm nay, chúng ta xốc chỗ thôn trang này!"

“Nhị đương gia hảo!”

“Báo thù cho huynh đệ!”

Những người này mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng trước mắt, Tống Tử Nho đã lấy được tư liệu của bọn họ.

“Thiếu chủ, bọn họ là một bang hội bản địa mới phát khởi, gọi Thanh Xà bang, làm nghề nghiệp buôn người. Bọn họ sau khi đến, bản địa cũng không biết đã đánh mất bao nhiêu cô nương, chưa có một trở về, đoán chừng là bán ra ngoài.”

“Buôn người?” Tống Tử Nho lập tức nghĩ tới Mộ Tiêu Thư, hỏi tới, “Cũng biết bọn họ vì sao theo dõi chúng ta?”

“Thuộc hạ tra một chút, bọn họ vừa mất hai người, không giải thích được chết ở bên ngoài. Điều này cùng trang chúng ta không quan hệ, thuộc hạ suy đoán bọn họ có thể là theo dõi chúng ta vì tài vật.”

Giản đơn mà nói, chính là đánh cướp.

Tống Tử Nho cụp mắt suy tư, một lát sau nói rằng: “Đại Hạ thực sự là càng ngày càng rối loạn.”

Đại Hạ hoàng tộc vô năng, từ trước một khối bản đồ lớn như vậy, dần dần bị buộc đến co đầu rút cổ tại một nơi chật hẹp nhỏ bé.

Hoàng đế tiền nhậm là một người nghĩ cách, làm rất nhiều chuyện, kết quả như trước vãn không hồi xu hướng suy tàn.

Sau khi hắn chết, nhi tử của hắn ké vị, vị này so với lão tử của hắn, nên nói vẫn là chưa thấy rõ tình thế? Hắn mỗi ngày vùi ở trong hoàng cung vui chơi giải trí, thụy thụy mỹ nhân, chính sự mặc kệ, cục diện hôm nay của Đại Hạ, cùng hắn tách không khỏi can hệ.

Tống Tử Nho phát xong cảm khái, vấn thủ hạ của mình: “Ổ của bọn họ ở nơi nào?”

“Thuộc hạ vừa định nói chuyện này.”

Tống Tử Nho cùng vị thuộc hạ này thương nghị hoàn, trời đã tối rồi. Bên trong trang thường lui tới, không có bao nhiêu ngọn đèn dầu. Mộ Tiêu Thư an tĩnh ngủ trong nhà thuỷ tạ, đối với đây hết thảy hồn nhiên chưa phát giác ra.

Bên ngoài, đám người Thanh Xà bang giữ canh giờ, còn đang chờ đợi thời cơ tấn công.

Đến lúc nửa đêm, Tống Tử Nho dẫn theo ngọn đèn vào nhà thuỷ tạ. Mộ Tiêu Thư còn đang ngủ, hắn nhìn thoáng qua, xoay người đi ra ngoài. Đến cửa, phía sau truyền ra động tĩnh huyên náo, Mộ Tiêu Thư từ sàng ngồi dậy.

"Tống Tử Nho, hiện là giờ nào?"

Mộ Tiêu Thư ngủ một giấc lớn, bây giờ vừa tỉnh,tinh thần vô cùng tốt.

Tống Tử Nho xoay người, đem đèn trên tay đặt lên bàn, hỏi nàng: "Ngày hôm nay ngươi ở bên ngoài, có đúng hay không chuyện gì?"

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, sau đó nhớ lại hai người kia trong hẻm nhỏ. Tống Tử Nho hỏi như vậy, chắc là có nguyên nhân, Mộ Tiêu Thư không, đem chuyện nói thẳng ra.

Tống Tử Nho nghe xong cười cười: "Nguyên lai là như vậy, khó trách. Hiện tại đồng bọn của hai người kia giết tới rồi, muốn đem tòa nhà này của ta thiêu sát lỗ lược một phen."

(Luna: Thiêu sát lỗ lược là đốt giết bắt cướp.)

"Bọn họ ở bên ngoài?"

"Không sai."

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm chỉ chốc lát, nói rằng: "Đây là chuyện của ta chọc, ta tự mình giải quyết, ngươi không cần phải xen vào, canh giữ ở trong nhà này, ta…"

Nàng nói đến phân nửa, Tống Tử Nho cười lạnh: "Ngươi chuẩn bị làm gì? Đem mình đưa lên cho bọn hắn đền tội sao?"

"Có thể đây cũng là biện pháp."

Mộ Tiêu Thư cũng không có nói giỡn, dù cho nàng bị những người này bắt, nàng như trước có biện pháp nha. Nàng có khôi lỗi, mỗi một người đều trải qua huấn luyện nghiêm khắc, bọn họ còn có một sự nhẫn nại người không có, hơn nữa trang bị hoàn mỹ, một địch mười người dư dả!

Tống Tử Nho lại không cảm thấy lời của Mộ Tiêu Thư buồn cười: "Ngươi nếu là có lòng này, không bằng như vậy, ta thay ngươi giải quyết, ngươi lưu lại, sau này chớ đi."

Mộ Tiêu Thư chưa hé răng, nàng không phân rõ lời này vui đùa hay nghiêm túc. Nàng thậm chí cũng không dám ngẩng đầu nhìn, vạn nhất hắn là nghiêm túc?

Tống Tử Nho đợi một hồi, cười một cái tự giễu, mở cửa đi ra.

Mộ Tiêu Thư lập tức đuổi theo, phía sau hắn gọi: "Ta đi chung với ngươi."

Tống Tử Nho không quay đầu lại, Mộ Tiêu Thư liền một đường theo, một mực theo đến trước một đường nhỏ, nơi đó đã tụ tập nhất ban nhân thủ.

Nhìn thấy Tống Tử Nho, bọn họ đang muốn mở miệng, lại thấy được Mộ Tiêu Thư ở phía sau hắn, không thể làm gì khác hơn là đem lời nuốt xuống.

"Người đều đã đến, liền đợi… Phân phó của người. Cửa nhỏ này, bọn họ không có phái người nhìn chằm chằm, cho là chúng ta chưa phát hiện bọn họ."

Mộ Tiêu Thư nhìn những người này, bọn họ đều đổi lại y phục dạ hành. Lại nhìn Tống Tử Nho, hắn mặc cũng là xiêm y ám sắc, mới vừa rồi không chú ý, hiện tại xem ra cũng có thể cố ý thay.

Tống Tử Nho ném cho nàng một bộ y phục, ném ra ngắn gọn chữ ngắn gọn: "Phủ thêm."

Mộ Tiêu Thư đem y phục phủ thêm ở ngoài, tiện che giấu tung tích, lại có thể chống lạnh ban đêm, nhất y lưỡng dụng. Sau khi nàng chuẩn bị xong, Tống Tử Nho ra dấu tay, một đám người bắt đầu hành động.

Cửa nhỏ im ắng mở ra, đám người mặc y phục dạ hành mỗi người từ nơi này chạy ra ngoài, cuối cùng là Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho.

Đi ra một đoạn đường, bọn họ vào một rừng cây nhỏ. Trong cây cối rậm rạp san sát, có mấy người mang theo một nhóm ngựa ở đó. Những hắc y nhân kia một người một con ngựa phân hảo, Tống Tử Nho cũng lên ngựa, Mộ Tiêu Thư chuẩn bị cũng chọn một con, Tống Tử Nho hướng nàng đưa tay.

"Làm gì?"

"Sợ ngươi nửa đường ngã xuống, trái lại thêm phiền phức cho ta."

Mộ Tiêu Thư nhìn tay kia một hồi, vẫn là đi ra ngoài. Động tác của nàng mẫn tiệp phóng người lên ngựa, quay đầu hướng Tống Tử Nho nói: "Ta không được nuôi chuông như vậy."

Tống Tử Nho: "…"

Một người bệnh tật, còn cùng hắn nói chiều chuộng. Thế nào có nữ nhân như vậy, lúc nào cũng không quên cậy mạnh.

“Xuất phát!” Tống Tử Nho khẽ quát một tiếng, nhóm người này liền bắt đầu giục ngựa chạy vội.

Bọn họ vừa ly khai bên ngoài thôn trang, vị nhị đương gia của Thanh Xà bang cũng chỉ huy huynh đệ của mình: “Vọt vào! Giết sạch! Cướp sạch! Đốt rụi!”

Một bang đại đạo tặc cả tiếng khiếu hiêu, nhằm phía thôn trang bị bọn họ nhìn chòng chọc mấy canh giờ.

Ước chừng thời gian một nén nhang, Mộ Tiêu Thư đã tới nơi mục đích của chuyến này.

Trước mặt nàng một tòa trạch, cùng trạch thông thường bất đồng là, trên tường trạch tử này đều là gai nhọn, nếu ai leo tường mà qua, sơ ý một chút sẹ bị đâm thủng thân. Nhờ ánh trăng, Mộ Tiêu Thư còn mơ hồ thấy hai tòa tháp thật cao. Trạch tử thông thường ai sẽ tạo đồ chơi này?

bên môi của Tống Tử Nho lộ ra một màu sắc mỉa mai, sau đó trầm giọng ra lệnh: “Giết!”

Người mặc y phục dạ hành như quỷ ảnh đánh về phía ngôi trạch tử này, chỉ có Tống Tử Nho còn tại chỗ. Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn, như vậy Tống Tử Nho Tống Tử Nho rất xa lạ.

Giờ này khắc này nàng đột nhiên hiểu được: “Ngươi cũng không phải đại phu?”

Tống Tử Nho nhìn lại nàng: “Ta cho tới bây giờ thì không phải là đại phu.”

Mộ Tiêu Thư biết Tống Tử Nho không phải là người bình thường, thế nhưng hiện tại, nhìn hắn chỉ huy thủ hạ giết người, nàng mới ý thức tới bản thân vẫn là nghĩ lầm rồi. Lai lịch của hắn, sợ là so với tưởng tượng của nàng càng thêm thần bí.

Nếu không phải là đại phu, vì sao mấy lần ra vào Mộ phủ?

Nếu không phải là đại phu, vì sao vẫn thay nàng trị thương?

Mộ Tiêu Thư tự nhận mình cũng mình cũng chỗ đặc thù gì, thế nhưng gặp phải Tống Tử Nho, tựa hồ một mực được hắn đối đãi đặc thù, là bởi vì… Đàm Hạo Uyên sao?

(Luna: Đột nhiên cảm thấy Lân vương không nổi bằng Nho ca rồi @@, tâm có chút lay chuyển)

Những thứ này cũng chỉ là thôi trắc, phải không có thể hỏi ra.

“Chúng ta vào đi thôi.” Tống Tử Nho nói, “Tự cẩn thận.”

Kỳ thực không có gì đẹp mắt, tựa như Tống Tử Nho hạ mệnh lệnh vậy, giết, nhiệm vụ của bọn họ đêm nay chính là giết, giết, giết.

Thời gian Mộ Tiêu Thư đi vào, phát hiện thế cục nghiêng về một phía, hảo thủ của Thanh Xà bang ra một nửa, còn lại cũng đều không địch lại thủ hạ của Tống Tử Nho, rất nhanh thì thua trận.

Có một người chạy tới, nói với Tống Tử Nho: "Chúng ta phát hiện một ít nữ tử bị bắt tới."

152. Chương 152: Lại Gặp Nhau Nữa

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư vấn: "Ở nơi nào?"

Người nọ nhìn Tống Tử Nho một mắt, thấy hắn không có phản đối, liền đối với Mộ Tiêu Thư: "Mời đi theo ta."

Mộ Tiêu Thư được dẫn tới trước một tòa lao phòng, bên trong phần lớn là trống không, chỉ có một gian phòng giam giữ năm vị nữ tử. Nhìn thấy Mộ Tiêu Thư bọn họ, những nữ tử này đều kêu khóc để cho bọn họ cứu.

"Ta trên đường đi qua nơi đây, rời thuyền ăn một bữa cơm, liền bị bắt."

"Ta bị ca ca ta lừa, hắn cùng bọn họ thông đồng, đem ta bán qua đây."

Những nữ tử này đều nói cảnh ngộ bi thảm của mình, chỉ vì để cho Mộ Tiêu Thư bọn họ có thể các nàng. Các nàng không có đổ để sót tiếng chém giết phía ngoài, biết có người xông vào.

Đường nhìn của Mộ Tiêu Thư vừa chuyển, lại chú ý tới một người còn ngồi xổm trong góc phòng.

Vị này hai tay ôm đầu gối, hơn phân nửa khuôn mặt đều chôn ở bên trong gối, lộ ra một đôi mắt, cảnh giác nhìn bọn họ. Phát hiện Mộ Tiêu Thư đang quan sát nàng, nàng cũng đánh giá Mộ Tiêu Thư, sau đó đột nhiên trợn to mắt.

"Là ngươi!"

Cả khuôn mặt của nàng đều lộ ra, lúc này Mộ Tiêu Thư cũng nhận ra nàng, vị này không phải là nữ tử trong tửu lâu đoạt chỗ ngồi của nàng sao? Một cái chớp mắt, nàng đã bị bọn buôn người bắt đến đây rồi?

“Trước thấy ngươi không phải là thật lợi hại, thế nào còn có thể bị bắt?”

Tròng mắt của nữ tử kia lóe lóe, nói: “Người có thất thủ, mã có thất đề, đây không phải là rất bình thường? Uy, mọi người đều là nữ tử, chẳng lẽ ngươi… Chẳng lẽ hư như vậy? Thương lượng với ngươi, có thể thả ta hay không?”

“Như vậy sao được!” Mộ Tiêu Thư nhìn nàng nói, “Ta là phi thường hẹp hòi, ngươi đoạt chỗ của ta một lần, ta liền muốn thập bội đoạt vật của ngươi.. Tấm tắc, hiện tại một một cơ hội tốt, bán ngươi, mới có thể vét được một khoản.”

Nàng kia giận tím mặt: “Nguyên lai ngươi cùng những người đó một phe! Ngươi… Ngươi thân là nữ tử, lại làm ra chuyện tình không biết xấu hổ như vậy, ngươi! Ngươi uổng là nữ tử!”

Mộ Tiêu Thư bị một câu cuối cùng của nàng làm sửng sốt, uổng là nữ tử? Hình như nữ tử là nhân vật gì đỉnh thiên lập địa…

Mộ Tiêu Thư cố ý gian tà cười: “Thì thế nào, ngươi có thành kiến a? Vô dụng! Nhìn tế bì nộn nhục của ngươi, so với cái gì cũng đáng giá, nếu như bán đến cái loại địa phương đó, giá còn gấp bội, quá lợi rồi.”

Cô nương kia cắn chặt hàm răng, tức giận trừng mắt Mộ Tiêu Thư, cuối cùng xoay thân, sinh lòng tuyệt vọng, từ lúc mới bắt đầu khóc lóc kể lể khẩn cầu, biến thành thống hận.

“Thiếu chủ, cần an trí những người này thế nào?”

Tống Tử Nho cười cười, bắt đầu sách đài của Mộ Tiêu Thư: “Tất cả đều thả đi, từ đâu tới đều trở về nơi đó.”

Những người này lúc bị bắt, đều có lòng muốn chết, vốn có chạy không thoát chạy không thoát vận mệnh bị bán đi, ai biết câu nói đầu tiên của Tống Tử Nho thay đổi cục diện. Các nàng quả thực không thể tin được, qua một lúc lâu mới có người phản ứng kịp: “Chúng ta thực sự có thể đi?”

Mộ Tiêu Thư chú ý tới. Nữ tử vẫn đưa lưng về phía bọn họ động tai.

Thủ hạ của Tống Tử Nho không có nói tiếp, lại tìm được cái chìa khóa, mở lao phòng ra. Những nữ tử kia nói cám ơn liên tục, còn có người dập đầu với Tống Tử Nho. Các nàng không kịp chờ đợi từ trong phòng giam chen ra ngoài, rất sợ đi chậm, những người này sẽ đổi ý.

Mộ Tiêu Thư nhìn các nàng ly khai, nhưng khi vị sau cùng kia chui ra lao phòng nói: “Ngươi, đúng, chỉ ngươi, những người khác đi, ngươi lưu lại.”

Vân Tử làm bộ không có nghe thấy, cắm đầu ra bên ngoài, lại bị người ngăn lại. Nàng vừa nhấc đầu, phát

hiện người ngăn nàng chính là người vừa rồi mở lao phòng.

Vân Tử một trận bực mình: "Tốt xấu cũng đã ngồi một bàn dùng cơm, ngươi tại sao như vậy tại sao đối với ta như vậy!"

Mộ Tiêu Thư suýt tý nữa bị nàng làm nghẹn, cười nói: "Chính vì vậy nên ta mới chịu ngươi làm khách nha, đến đây đến đây, đi nhanh đi."

Vân Tử bị Mộ Tiêu Thư nửa kéo nửa mang đến bên ngoài, nàng nhìn đúng trục bánh xe biến tốc, bỏ chạy, kết quả một người mặc một người mặc, liền đem kéo trở về.

Ánh mắt của Vân Tử lập tức đỏ, mở miệng mang theo khóc nức nở: "Kiều An Tri nói không sai, người bên ngoài cũng đều là đồ không tốt. Các ngươi… Các ngươi đều không phải là người tốt…"

Mộ Tiêu Thư không nói nhìn nàng khóc, trong điện quang hỏa thạch, nàng bỗng nhiên chú ý tới một từ.

Nàng nắm vai của Vân Tử vấn: "Ngươi mới vừa nói ai?"

"Nói ngươi đó!" Vân Tử nước mũi lên án nói, "Bất quá là ầm ĩ một chút, có cần nhớ lâu như vậy không?"

"Không phải hỏi ngươi cái này, ngươi mới vừa nói ai nói không sai?"

Vân Tử sửng sờ một chút, cũng đánh giá Mộ Tiêu Thư: "Ta nói là Kiều, Kiều An Tri a…"

"Kiều?" Mộ Tiêu Thư nhíu mày, "Không phải là Bạch sao?"

"Cái gì Bạch với không Bạch! Ngươi có đúng gặp qua hắn hay không? Ta đi ra chính là vì tìm hắn, thế nhưng…"

Đi qua miêu tả của Vân Tử, Mộ Tiêu Thư đại thể đã biết chuyện đã xảy ra.

Cô nương này căn bản chưa thấy qua cái gì quen mặt, có thể bình an sống tới ngày nay mới bị bắt, đã là một kỳ tích.

Nàng nguyên bản có một vị hôn phu, người ta lại chạy mất, sỏa cô nương này luyến tiếc, còn đối với vị hôn phu chạy mất nhớ mãi không quên, liền thu thập hành lễ, không đầu không đuôi đuổi tới.

Mộ Tiêu Thư nghe xong không nói gì: "Ngươi biết hắn đi đâu không?"

“Không biết…”

“Vậy ngươi đi đâu tìm?”

“Tìm lung tung.”

Mộ Tiêu Thư: “…” Cô nương này thực sự là “Dũng khí khả gia.”

“Kiều An Tri của ngươi có phải người Bắc Vọng hay không?”

Vân Tử sửng sốt, sau đó ngẩng đầu nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, nàng mạnh lắc đầu: “Không đúng không đúng, hắn không phải là người Bắc Vọng gì.”

“Vậy là người nơi nào a?”

“Người ở nơi nào… Là… Là…”

Đến nói láo cũng không thuần thục như thế, Kiều An Tri này chính là người của Bắc Vọng đi? Nói như vậy, hắn có thể là ngươi có liên quan gì Đàm Hạo Uyên muốn tìm hay không? Hai người tên trái lại như trùng khớp?

Mộ Tiêu Thư chính đang suy tư, Tống Tử Nho dắt ngựa qua đây: “Đi thôi, nơi này là sào huyệt của bọn họ, đã thanh lý xong. Thôn trang bên kia, cũng nên không sai biệt lắm.”

Mộ Tiêu Thư phóng người lên ngựa, Tống Tử Nho hạ mệnh lệnh cuối cùng: “Phóng hỏa.”

Hỏa quang cùng nhau, Tống Tử Nho liền dẫn thủ hạ của hắn ly khai, Mộ Tiêu Thư đang chuẩn bị đi, đột nhiên đột nhiên bị người kéo lại, cô nương gọi Vân Tử kia có điểm khí nhược nói: “Ngươi không phải là để ta… Để ta lưu lại sao?”

“Lên đây!” Mộ Tiêu Thư đưa tay ra với nàng, Vân Tử bắt được, động tác lên ngựa trái lại rất lưu khoái.

Trở lại thôn trang của Tống Tử Nho, nơi nào nhìn qua liền cùng nàng vừa tới một dạng, hầu như nhìn không ra có vết tích đâm chém. Người lưu thủ ở thôn trang ra nghênh tiếp, chỉ đối với Tống Tử Nho gật đầu một cái, coi như là thông báo.

Xem ra Thanh Xà bang này, là đã hoàn toàn xong đời. Ai bảo bọn họ không có mắt, đá phải thiết bản rồi?

Hồi trang đều tự nghỉ ngơi, Vân Tử luôn cảm thấy Mộ Tiêu Thư biết một chút chuyện của Kiều An Tri, kể

cận nàng không tha. Mộ Tiêu Thư vốn chỉ là hù dọa nàng một chút, cho nên mới cố ý muốn nàng lưu lại, không nghĩ tới cục diện bây giờ đảo ngược, bên người nàng trái lại sinh ra một khối da trâu. Nàng thẳng thắn bắt đầu lời của Vân Tử, thế nhưng nỗ lực hơn nửa canh giờ, cũng không có thu hoạch gì…

Cô nương này căn bản là cái gì cũng không biết, ngoại trừ biết muốn tìm vị hôn phu của nàng, cùng với vị hôn phu tên gọi Kiều An Tri ra. Không chiếm được đầu mối, Mộ Tiêu Thư cũng mệt mỏi, liền bỏ qua. Nơi nào có chuyện trùng hợp như vậy? Phỏng chừng giống tên thôi.

Mộ Tiêu Thư bỏ qua, thế nhưng Vân Tử còn không có buông tha. Nàng vốn có tìm người không có đầu mối, gặp Mộ Tiêu Thư, phát hiện nàng cư nhiên biết tên của vị hôn phu nàng, tuy rằng một họ Bạch một họ Kiều, vậy cũng không xê xích gì nhiều… Cô nương này nhận định Mộ Tiêu Thư có thể sẽ biết một chút, liền đuổi theo nàng không chịu thả.

Ngày thứ hai, Tống Tử Nho cùng Mộ Tiêu Thư lên đường, phía sau sinh ra một cái đuôi.

"Ngươi rước lấy phiền phức, tự mình giải quyết."

"Ở đây ngươi quen thuộc, ngươi thuận lợi giải quyết một cái a."

Tống Tử Nho bất đắc dĩ, trì hoãn một chút, hắn gọi tới một danh thủ hạ thông báo một phen, liền như không có chuyện gì xảy ra cùng Mộ Tiêu Thư lên đường.

Vân Tử một đường theo sát, đi tới nửa đường, ven đường đột nhiên có người đụng phải nàng một chút, thoáng cái đem nàng đem nàng đụng ngã lăn. Chờ Vân Tử lúc bò lên lại, chung quanh vừa nhìn, còn có thân ảnh của Mộ Tiêu Thư bọn họ?

(Luna: Tội quá, bị người ta giở trò bỏ lại)

Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho lên thuyền, tiếp tục đi Đông Sóc.

Mấy ngày sau, trong một khu nhà trạm dịch của Bắc Vọng.

Đàm Hạo Uyên nhận được tin tức để hắn vô cùng khiếp sợ, phụ hoàng hắn Đàm Diệu Thành bị Liễu phi ám sát, nhưng lại thương tổn tới bộ vị dùng để nối dõi tông đường.

Tuy rằng giấy trắng mực đen đem chuyện này viết phi thường rõ ràng, thế nhưng Đàm Hạo Uyên thực tại không cách nào tưởng tượng, Liễu phi kia làm sao sẽ ám sát?

Tiếp đến hắn chú ý tới một chi tiết, đêm Liễu phi ám sát, Mộ Tiêu Thư từng bị Liễu phi mời đến trong cung, nói là bồi nàng giải sầu. Chi tiết này người khác có thể không thèm để ý, thế nhưng Đàm Hạo Uyên vô pháp bỏ qua.

Trung gian là không phải là những chuyện gì, người lạ cũng không biết?

Tiến cung đương nhiên là thế thân, Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư chân chính bên người Tống Tử Nho, lúc này đã vào đến Đông Sóc rồi.

Đàm Hạo Uyên buông tin tức xuống, cầm lên một phong mật thư khác, phong thư này là Cố Triêu cho người đưa tới. Đàm Hạo Uyên mở, mặt trên chỉ có rất ít chữ, Cố Triêu vứt bỏ Mộ Tiêu Thư! Chân mày của Đàm Hạo Uyên nhíu chặt hơn.

"Hảo ngươi một Tống Tử Nho!" Đàm Hạo Uyên đem lá thư này siết chặt, có thể né tránh theo dõi của Cố Triêu, Tống Tử Nho cũng không phải ngồi không.

Hắn đem hai phong thư toàn bộ thiêu hủy, đứng ở trong phòng suy tư, lúc này bên ngoài có người nhẹ giọng hô một câu: "Vương gia, ngươi ở đâu?"

"Tiến đến." Đàm Hạo Uyên đi đến bàn thất nội, ngồi xuống ghế trên.

Quý Thanh Nguyệt đẩy cửa ra, đường nhìn đảo qua, nói rằng: "Một đường khẩn cản mạn cản, có thời gian còn phải xử lý công vụ, phải chú ý nghỉ ngơi a."

Đàm Hạo Uyên không tiếp lời, Quý Thanh Nguyệt rất có xấu hổ, nàng đi tới bên cửa sổ, đưa lưng về phía Đàm Hạo Uyên nói: "Vương gia có nhớ cái chỗ này hay không?"

Đàm Hạo Uyên nao nao, sau đó lắc đầu đáp: "Không nghĩ ra, nơi này và nơi khác có gì bất đồng?"

Quý Thanh Nguyệt xoay người, trong đôi mắt đẹp nổi lên nước mắt lưng tròng.

"Hạo Cảnh hắn từng dẫn ta tới đây, khi đó Vương gia cũng ở đây."

153. Chương 153: Cầm Thanh Túy Nhân

Editor: Luna Huang

Một câu nói đề tỉnh Đàm Hạo Uyên, hắn đúng là đã tới nơi này. Chỉ là tại ngoại bôn tẩu nhiều năm, trạm dịch cũng là thường ở, hắn sớm quên từng có chuyện như vậy.

Lần kia hoàng thượng cho Đàm Hạo Cảnh một nhiệm vụ, hắn đem việc này nói cho Quý Thanh Nguyệt, hai người hẹn gặp ở chỗ này. Không nghĩ tới chính là, khi đó còn tồn một chút tính trẻ con của Đàm Hạo

Uyên lén chạy ra ngoài, đến nơi này, kết quả bị Đàm Hạo Cảnh dạy dỗ một trận.

Hiện đang hồi tưởng lại, đã là chuyện rất xa xôi.

Đàm Hạo Uyên cười một chút, Quý Thanh Nguyệt nói tiếp: "Đêm hôm đó huynh đệ hai người các ngươi ở bên ngoài uống rượu nói chuyện phiếm, ta không chen lời vào, ở một bên đánh đàn. Vương gia, ta chuẩn bị xong rượu, ngươi không đến uống một chung?"

Bị gợi lên chuyện cũ, Đàm Hạo Uyên cũng có chút ý động, theo Quý Thanh Nguyệt đến bên ngoài.

Án kỷ thấp bé, mặt trên bày một bầu rượu, bên cạnh cách đó không xa, một cây cầm lẳng lặng đặt ở đó.

"Rượu ở phòng trạm dịch, có người nói mười năm trước bọn họ uốn một loại rượu, mười năm sau cũng giống như vậy."

Quý Thanh Nguyệt thay Đàm Hạo Uyên châm một ly, cũng rót cho mình một ly nhỏ: "Thanh Nguyệt trước cạn vi kính." Nàng ngẩng đầu lên, cổ thon dài khúc thành đường cong đẹp mắt, uống ly rượu nhỏ.

Động tác Đàm Hạo Uyên uống rượu sẽ không văn nhã như nàng, trực tiếp uống một hớp.

Quý Thanh Nguyệt để chén rượu xuống, cười khổ mà nói: "Nếu như Hạo Cảnh vẫn còn, thật là tốt biết bao…"

(Luna: Xạo ke)

"Đã lâu như vậy, tẩu tẩu cũng nên buông."

Quý Thanh Nguyệt rũ mâu tử, ngồi xuống trước cây cầm, một đôi tay gảy trên cầm huyền một chút, bắt đầu khảy đàn.

Tiếng đàn phá lệ rõ ràng trong đêm tĩnh, cũng phá lệ chọc người khổ tâm. Đàm Hạo Uyên nhớ lại khi Đàm Hạo Cảnh chết hắn vô lực, không khỏi từng ly từng ly uốn không ngớt. Sau khi một bầu rỗng, hắn yên lặng đứng dậy, đi lấy một bầu lớn đến.

Quý Thanh Nguyệt đánh đàn, thẳng đến nàng nghe được có tiếng bầu rượu vỡ vụn. Quay đầu, chỉ thấy mảnh vụn đầy đất, mà Đàm Hạo Uyên đờ ra nhìn trời cao.

"Vương gia?" Quý Thanh Nguyệt kêu một tiếng.

Đàm Hạo Uyên bảo trì cái tư thế bất động kia, Quý Thanh Nguyệt nở nụ cười, lại bảo: "Hạo Uyên?"

Vẫn là không có phản ứng.

Người khác say rượu cũng sẽ dùng sức làm ầm ĩ, mà Đàm Hạo Uyên cực ít uống say trước mặt người khác, cơ bản không ai thấy qua bộ dáng sau khi say của hắn là gì. Nhưng Quý Thanh Nguyệt bất đồng, nàng gặp qua.

"Ta đỡ ngươi về phòng nghỉ ngơi."

Quý Thanh Nguyệt nói, quả thực qua đây đỡ Đàm Hạo Uyên. Lần này, Đàm Hạo Uyên rốt cục đem ánh mắt trông về phía xa thu hồi, lảo đảo đứng dậy, được Quý Thanh Nguyệt dìu, lung lay lắc lắc đi vào nhà.

Quý Thanh Nguyệt an trí Đàm Hạo Uyên trên sàng, sau đó nàng đi tới ngọn nến trước mặt, thổi tắt toàn bộ. Từ bên ngoài ánh trăng chiếu vào một chút, rơi vào trước giường, Quý Thanh Nguyệt đi vào trong mảnh ánh trăng này, bắt đầu từng chút từng chút cởi y phục của mình.

Đàm Hạo Uyên đột nhiên ngồi dậy, điều này làm cho động tác của Quý Thanh Nguyệt cứng lại.

Đàm Hạo Uyên xoa xoa đầu của mình, xoa, động tác cũng là ngừng lại, quay đầu hướng hai bên trái phải nhìn lại. Quần áo đơn bạc của Quý Thanh Nguyệt dưới ánh trăng kia, chỉ còn lại kiện xiêm y cuối cùng che đậy thân thể.

Đàm Hạo Uyên ngây ngẩn cả người, lúc này, Quý Thanh Nguyệt đột nhiên đánh tới, trong miệng hô: "Hạo Cảnh…"

(Luna: Bà này nhầm hiểm thiệt, ta mà là Cảnh ca, đội mồ sống lại kéo bả theo bồi táng)

Đàm Hạo Uyên nghiêng người né qua, một tay đỡ lấy Quý Thanh Nguyệt. Quý Thanh Nguyệt lại theo cái tay này của hắn sờ soạng, động tác lớn mật lại ái muội.

"Tẩu tẩu, ngươi nhận lầm." Thanh âm tĩnh táo của Đàm Hạo Uyên vang lênở bên trong phòng.

Quý Thanh Nguyệt lại như hoàn toàn không có nghe, chỉ là "Hạo Cảnh Hạo Cảnh" gọi liên tục. Đàm Hạo Uyên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là đánh nàng ngất xỉu.

(Luna: Lẫn vương phủ quá nhưng ta thích, phải dứt khoác như vậy chứ)

Hắn nhìn thoáng xung quanh, căn này là phòng của hắn. Đàm Hạo Uyên ra cửa, hô thị nữ của Quý Thanh Nguyệt tiến đến.

"Nàng say, ngươi thế nào không chiếu cố tốt?"

Thị nữ cúi thấp đầu nhận sai, thay Quý Thanh Nguyệt mặc xiêm y tử tế, đỡ nàng trở về phòng của chính nàng.

Rượu của Đàm Hạo Uyên triệt để tỉnh, thẳng thắn cầm lấy kiếm, đi ra bên ngoài luyện. Đến nửa đêm, hắn mới trở về nhà nghỉ ngơi.

Bên kia Quý Thanh Nguyệt được hai thị nữ đở ly khai, vừa vào nhà, nàng hung hăng đẩy thị nữ ra.

"Đều đi ra ngoài!" Quý Thanh Nguyệt quát dẹp đường.

Nàng cũng làm đến nước này rồi, Đàm Hạo Uyên vẫn là cự tuyệt nàng, mặt của nàng đều vứt sạch… Dựa theo dự định vốn có của nàng, nàng là muốn trước chuốc say Đàm Hạo Uyên, hai người mới hi lý hồ đồ một đêm, như vậy ngày thứ hai, Đàm Hạo Uyên cũng đừng nghĩ thoát khỏi nàng.

Nàng hiểu Đàm Hạo Uyên, hắn rất có trách nhiệm, sẽ không bỏ lại nàng không lo. Thế nhưng trăm triệu không nghĩ tới, Đàm Hạo Uyên cư nhiên tỉnh lại.

Nếu để cho hắn biết nàng cố ý làm ra loại chuyện này, sợ rằng đời này nàng đều không có cơ hội tái kiến hắn, cho nên Quý Thanh Nguyệt không thể làm gì khác hơn là vờ say, sau đó cố ý gọi tên của Đàm Hạo Cảnh, che giấu ý đồ vốn có của mình.

(Luna: Lân vương =.= sao đánh mà nó không xỉu gì hết vậy)

Nếu như Đàm Hạo Uyên chẳng phải chính nhân quân tử thì tốt biết bao nhiêu a, đáng tiếc hắn không như vậy.

Quý Thanh Nguyệt ở trong phòng ngồi trơ cả đêm, thẳng đến Đàm Hạo Uyên trở về nhà, nàng như trước ngồi. Hừng đông, bởi vì vô cùng khốn đốn, nàng cuối cùng cũng đã ngủ.

Bên ngoài, Đàm Hạo Uyên chuẩn bị tiếp tục chạy đi, duy chỉ có không gặp Quý Thanh Nguyệt, vừa hỏi mới biết được nàng còn đang ngủ.

"Đừng gọi nàng tình." Trầm tư một chút Đàm Hạo Uyên nói rằng, lại đưa tới bốn hộ vệ, "Chờ nàng tỉnh, các ngươi hộ tống nàng trở về. Lân vương phủ cũng tốt, Tịnh Nguyệt am cũng tốt, đều tùy ý."

Giao phó xong chuyện này, Đàm Hạo Uyên một mình khởi hành.

Quý Thanh Nguyệt ngủ một giấc tỉnh, phát hiện trời đã sáng choang, mà người ở trạm dịch đã đi, để lại

một mình nàng. Nàng ném cho hai thị nữ cái tát, chất vấn: "Các ngươi tại sao không gọi ta tỉnh?"

"Là Vương gia phân phó..."

"Vương gia phân phó! Chủ tử của ngươi là ta hay Vương gia?"

Quý Thanh Nguyệt phát một trận tính tình thật to, quyết định ra roi thúc ngựa đuổi theo Đàm Hạo Uyên. Thế nhưng nàng đóng gói hành lý xong, Đàm Hạo Uyên lưu lại mấy tên hộ vệ kia hỏi nàng: "Là hồi Lân vương phủ hay hồi Tịnh Nguyệt am?"

"Chỗ nào cũng không hồi, ta muốn đi Đông Sóc!"

Hộ vệ nhìn Quý Thanh Nguyệt một mắt, nói rằng: "Vương gia có lệnh, chỉ có thể tiễn Quý cô nương đi Lân vương phủ cùng Tịnh Nguyệt am."

"Ngươi nói cái gì?"

"Đây là Vương gia chính miệng phân phó."

Quý Thanh Nguyệt ý thức được, Đàm Hạo Uyên vẫn là lòng nghi ngờ nổi lên. Nhưng để cho nàng cảm thấy thật đáng buồn chính là, hắn cư nhiên đề phòng nàng như vậy. Lân vương phủ? Tịnh Nguyệt am? Nàng chỗ nào cũng không đi!

Quý Thanh Nguyệt mạnh rút trâm gài tóc trên đầu ra, ngoan thanh uy hiếp nói: "Tránh ra, nếu không ta liền tự sát."

"Quý cô nương hà tất như vậy? Mau buông đồ xuống."

"Tránh ra!"

Khẩu khí của Quý Thanh Nguyệt cường ngạnh, không chút ý thỏa hiệp nào, mấy tên hộ vệ kia không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là nhường đường cho nàng. Quý Thanh Nguyệt lúc này cũng không ngồi xe ngựa, mà là kỵ mã, nàng ước gì sớm hơn một chút chạy đến Đông Sóc.

Đàm Hạo Uyên cho rằng như vậy có thể bỏ qua nàng sao? Mơ tưởng!

Đông Sóc, một vị nữ tử toàn thân hắc y bao vây, bên hông trang bị một cái ống trúc đi tới một tòa nhà đá. Nàng quỳ xuống ở ngoài cửa, cất cao giọng nói: "Chủ nhân, Niếp Lâm đã trở về."

“Vào đi.” Một thanh âm già nua từ bên trong nhà đá truyền ra.

“Vâng, chủ nhân.”

Niếp Lâm một tay cầm ống trúc, một tay đẩy cửa nhà đá ra, đi vào thất nội.

Trong nhà đá rất tối, tuy là ban ngày lại đốt đèn. Bên trong ôn độ so với bên ngoài cao hơn, như là có lư tử đốt, chậm động.

Trong phòng có cái giá ở hai mặt tường, mặt trên bày chai chai lọ lọ. Ở giữa bày một chậu lớn, có nắp che, từ bên trong có một mùi khó ngửi.

Niếp Lâm như không có ngửi được gì cả, cất bước đi đến phòng trong.

Bên trong, một danh lão đầu chính vùi đầu cổ đảo cái gì. Cầm một cây chày giã thuốc, một chút một chút giã xuống. Ai khoảng chừng cũng sẽ cho là hắn đang đảo dược, nhưng thực tế không phải.

Nếu là nhìn kỹ dược bát sẽ phát hiện bên trong biễu diễn đống sâu dạng, nhưng lại đang ngọa nguậy.

Lão nhân này chính là giã đám sâu này, mỗi một cái đều có nước văng khắp nơi, dị thường ác tâm.

Niếp Lâm hai tay dâng ống trúc, cúi đầu nói rằng: “Cổ cổ chưa chữa trị xong, chủ nhân…”

“Vô phương, lão phu tự có biện pháp.”

Lão đầu buông chày giã thuốc xuống, bỏ lại một đống sâu còn chưa có chết hết, dùng bố bẩn bên cạnh lau tay, sau đó từ chỗ Niếp Lâm nhận lấy ống trúc kia.

Hắn mở mở, từ bên trong từ bên trong một con trùng mập, cứ như vậy để trong lòng bàn tay của mình.

Bộ phận trung gian của trùng mập này, có một đạo vá không rõ, đem thân thể của nó mặc một động.

Lão đầu dùng ngón tay nhiều nếp nhăn vuốt ve cái động trên người mập mập kia, động tác mềm nhẹ, như là trấn an nó: “Một vết thương thật lớn, người hạ thủ thật đúng là ngoan.”

Hắn quay một con trùng mập, đích đích cô cô nói thật lâu, thật vất vả chờ hắn dừng lại, hắc y nữ tử Niếp Lâm thỉnh tội nói: “Đều là của của Niếp Lâm, xin chủ nhân trách phạt.”

“Trách phạt? Ngươi thay lão phu làm việc, lão phu thưởng ngươi có có thừa, như thế nào sẽ trách phạt?”

Câu này của lão đầu lời vừa nói ra, thân thể của Niếp Lâm liền run lên.

“Thưởng thế nào? Có rồi, lão phu vừa đào tạo một tiểu bảo bối, trước hết bắt ngươi nuôi nó đi.”

Cổ là tà vật, chỉ có lấy máu thịt của người nuôi nó, nó mới có thể để người sở dụng. Dựa vào tương hỗ thôn phệ của cổ trùng, vô luận như thế nào cũng vô pháp thay thế hiệu quả lấy thân bồi dục.

Thân thể của Niếp Lâm run một cái, thế nhưng nàng rất nhanh thì kiên định lên tiếng: “Vâng, xin chủ nhân ban cho.”

“Hắc hắc hắc hắc.” Lão nhân kia nở nụ cười, một lần nữa đem con trùng kia cất vào trong ống trúc, “Niếp Lâm, hảo hài tử, ngươi sợ sao?”

“Không sợ.”

“Đúng, không sợ. Dĩ thân thị cổ, đây là cổ thần đại nhân ban ân, nó sẽ giáng phúc cho ngươi.”

Lão nhân vừa nói vừa đi ra bên ngoài, từ phía trên nhất một cái giá lấy xuống bình. Niếp Lâm liếc nhìn bình trong tay hắn, hỏi: “Vì sao chủ nhân không dĩ thân thị cổ?”

Động tác của lão nhân ngừng lại, nói rằng: “Thân thể lão phu dơ bẩn, không có tư cách phụng dưỡng cổ thần, chỉ có thể xác và tinh thần đều thuộc về cổ thần như ngươi vậy mới có thể được chọn, mới có tư cách phụng dưỡng.. Niếp Lâm, ngươi nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng.”

“Vâng, Niếp Lâm rất vinh hạnh.”

Trong mắt lão đầu hiện lên một tà quang, khóe miệng hướng về phía trước khơi mào, nếp uốn trên mặt một cái một cái quỷ dị duyên thân. Hắn đem nắp bình mở ra, dùng hai ngón tay bắt được một tiểu trùng bên trong.

“Niếp Lâm, đến lĩnh thưởng đi.”

Niếp Lâm quỳ xuóng dùng đầu gối đi lên trước, tháo mạn che trên mặt xuống. Nguyên lai dưới mạn che mặt, đúng là hé ra khuôn mặt đẹp. Niếp Lâm ngẩng đầu lên, đợi.

154. Chương 154: Sát Khí Tứ Phía

Editor: Luna Huang

Lão đầu đem tiểu trùng đặt lên mi tâm của Niếp Lâm, đồ chơi kia đột đi vào trong, nó cắn vào da của Niếp Lâm, chui vào trong.

Tay của Niếp Lâm bắt đầu siết chặt, đau đớn để mặt của nàng nhíu lại. Thế nhưng nàng chịu đựng, vẫn chịu đựng, thẳng đến không thể nhịn được nữa, bạo phát ra một trận tiếng kêu thê lương bên trong nhà đá.

Thét chói tai bắt đầu, chưa từng ngừng, một tiếng mười tiếng, chấn động giữa núi rừng.

Một lát sau, cửa nhà đá mở ra, lão nhân kia đang cầm một bầu đi ra ngoài, đi tới bàn đá trước mặt ngồi xuống. Hắn mở nắp, đổ vào miệng của mình. Sau đó hắn động ngón tay mình, điếm từng con từng con, lại đếm mấy lần.

"Hắc hắc, không bao lâu nữa, thời gian sắp đến."

Trong tiếng kêu thảm thiết ở thất nội, lão đầu uống chút rượu, vừa uống vừa khén: "Hảo tửu, hảo tửu."

Trong hoàng cung Đông Sóc, Đông Sóc hoàng đế phình bụng cười to, nước mắt lưng tròng mừng rỡ chảy ra.

"Bắc Vọng... Ha ha, Bắc Vọng hoàng đế đã xảy ra chuyện! Minh châu, ngươi cũng tới xem một chút, cười chết trẫm rồi."

Nam Minh Châu tò mò xít tới, nhìn minh bạch, cũng là gương mặt cổ quái: "Bất quá hắn phản chính già như vậy rồi, cũng không sao."

Đông Sóc hoàng đế lắc đầu: "Tiểu nữ oa tử, ngươi không hiểu."

Nam Minh Châu bĩu môi, nàng cũng lười hiểu, nàng hiện tại chỉ quan tâm bức họa của nàng vẽ xong chưa.

Lần trước nàng phí một số tiền lớn mời một vị thành danh họa sĩ của Đông Sóc, thỉnh hắn giúp mình vẽ một bức họa.

Mà nếu trong họa cnàng muốn vẽ là chính là nàng, vậy liền đơn giản rồi. Thế nhưng nàng muốn cho nhân gia vẽ Mộ tiểu thư, bết bát hơn chính là, họa sĩ căn bản chưa thấy qua Mộ tiểu thư a.

Dùng nguyên thoại của họa sĩ mà nói: "Vị Mộ cô nương này cũng không phải nhân vật nổi danh gì, có mấy người đã gặp được? Thời gian công chúa ở Bắc Vọng nên mời người họa, hiện tại coi như là ta, cũng bất

lực a!"

Chuyện này chuyện này không có nếu như, trước đây nàng không nhớ ra được, bây giờ nghĩ đến, bức họa này nhất định phải vẽ cho được.

Vì vậy Nam Minh Châu tự mình vẽ tranh, làm ra bản nháp, để hắn tham chiếu vẽ ra một bức. Giằng co hơn nửa tháng, bức họa vẫn là chưa vẽ xong. Nam Minh Châu gấp đến độ muốn cho người chém họa sĩ.

"Phụ hoàng, nữ nhi có chút việc, đi về trước."

Nam Minh Châu từ biệt Đông Sóc hoàng đế, trở lại tẩm cung của mình, chuyện thứ nhất chính là muốn hỏi chuyện vẽ.

Cung nữ hiểu nàng, liền vội vàng đem một bức họa ra: "Họa sĩ đã đem bức họa thứ mười tám tới, thỉnh công chúa xem qua."

Nam Minh Châu không ôm hy vọng mở, vừa thấy được trên họa, tươi cười rạng rỡ.

"Chính là nàng! Người đến, thưởng vạn lượng bạc trắng cho họa sĩ kia! Có bức họa này, bổn công chúa đi tuyên bố ám sát treo giải thưởng, để sát thủ khắp thiên hạ đi giết ngươi! Nhìn ngươi lẫn mất đi nơi nào."

Đây là chủ ý Nam Minh Châu vừa nghĩ đến, bạc nàng có, muốn khiến một người chết, còn có cần phải đại phí chu chương như vậy sao? Chỉ cần tuyên bố một ám sát treo giải thưởng, tự nhiên có nhiều người thay nàng làm chuyện này.

Mấy ngày sau, trên kênh đào dài nhất của Đông Sóc, từng chiếc từng chiếc thương thuyền cặp bờ. Mọi người xuống thuyền, có người mang bọc lớn, có người lưng vác thư rương, đều tự đi đến mục đích của mình.

Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho mỗi người một bao phục, nhìn bến tàu người đến người đi.

"Kế tiếp còn muốn đi chỗ nào?"

Tống Tử Nho nhìn xung quanh hai cái, chỉ một cái phương hướng: "Bên này."

Lại qua bảy ngày, trên cánh tay xăm thanh xà của một tráng hán cũng ở nơi này xuống thuyền. da thịt cả người của hán tử kia, cái cổ dưới y phục hở ra. Hắn một thân lệ khí, tiểu hài tử thấy cũng không dám tới gần.

Nam tử minh xác mục đích, rời thuyền xong thẳng tắp đi đến một địa phương, cũng không do dự. Không lâu sau, hắn xuất hiện ở trong một cửa tiệm, từ trong lòng ngực móc ra ba món khác.

Món thứ nhất chính là một bức họa, món thứ hai vẫn là một bức họa, hai bức họa này đều vẽ một người, một nam cùng một nữ. Món thứ ba lại bất đồng, đó là một phần bằng chứng ngân hàng tư nhân.

Nam tử một chưởng vỗ lên bằng chứng: "Đây là toàn bộ gia sản của ta, lấy nó làm thù lao, ta muốn giết hai người này."

Hắn đem hai bức họa đẩy ra trước, người nọ ngồi đối diện hắn đầu tiên là ngẫm phần bằng chứng, hài lòng gật đầu, sau đó mới nhìn hai bức họa.

Nhìn thấy hai người phía trên, đối phương di một tiếng, lại tỉ mỉ nhìn bức họa một lần.

"Có gì không thích hợp sao?" Nam tử cau mày hỏi.

"Có thể lắm miệng hỏi một câu, tại sao muốn giết hai người này?"

"Bọn họ hủy đi Thanh Xà bang của ta, giết sạch huynh đệ của ta! Đó là tâm huyết nhiều năm của ta, khẩu khí này, ta nhẫn không được! Ta điều tra bốn ngày, rốt cục để ta tìm ra hung thủ. Đó là hai người trên bức họa!"

"Nhớ không lầm, Thanh Xà bang là ở quốc thổ của Đại Hạ."

"Chính là."

"Quý bang bị diệt lúc nào?"

"Nửa tháng trước."

"Nói cách khác, nửa tháng trước, hai người này đi qua Đại Hạ, còn diệt Thanh Xà bang của ngươi."

Tráng hán bắt đầu nổi giận: "Ngươi đến cùng muốn nói cái gì?"

"Ha ha, thỉnh đừng hiểu lầm." Người nọ đem ba món trên bàn đều đẩy trở lại, "Nếu ta từ ngươi chiếm được tin tức, như vậy để báo đáp lại, ta cũng cho ngươi hai tin tức."

"Thứ nhất, nữ tử này đã có người treo giải thưởng hai vạn lượng hoàng kim ám sát. Thứ hai, sinh ý của nam tử này, một tháng trước chúng ta còn có thể nhận, nhưng bây giờ, giết không được. Sự tình đã nói xong, xin mời."

Bang chủ của Thanh Xà bang mang theo một thân huyết cừu vào cửa hàng này, lại mang theo không hiểu

ra sao đi ra. Thù của hắn người đã có người giết, một còn lại giết không được, cuối cùng bạc của hắn dĩ nhiên không xài được.

Hắn đem hai bức họa vo thành một đoàn, tiện tay ném. Việc đã đến nước này, không bằng tìm một chỗ thống khoái uống rượu.

Hai đoàn giấy lẳng lặng rơi ở nơi đó, một lát sau, một đôi tay vươn, đem chúng nó nhặt lên. Không lâu sau, hai bức họa dầu nếp nhắn xuất hiện ở trước mặt Đàm Hạo Uyên.

"Chủ tử, người vứt bỏ bức họa là một bang chủ Đại Hạ, lần trước toàn bộ bang bị diệt, chỉ còn một mình hắn."

Đàm Hạo Uyên nhìn hai người trên bức họa: "Nên hắn mang theo bức họa của cừu nhân, muốn thuê sát thủ báo thù."

Cố Triêu nói bổ sung: "Thanh Xà bang diệt môn là nửa tháng trước."

"Hai vạn lượng hoàng kim, Cố Triêu, hoàng kim ai cũng không thể lấy được."

"Vâng, chủ tử, thuộc hạ đi làm ngay."

(Luna: Đột nhiên có vụ cổ thuật cùng với giang hồ không hiểu sao ta có chút nản dịch =.= hy vọng mọi người ủng hộ tiếp lực cho ta)

Đàm Hạo Uyên vừa tới Đông Sóc không lâu sau, biết được một tin tức cực độ không tốt, Mộ Tiêu Thư bị treo giải thưởng rồi! Đàm Hạo Uyên có tin tức nơi phát ra, lúc ban bố treo giải thưởng này, mọi người sôi trào. Có vài người kết thành liên minh, chuẩn bị sau khi thành công cùng nhau chia tiền.

Treo giải thưởng không có biện pháp triệt hạ, trừ phi bị người treo giải thưởng đã chết. Nói cách khác, sẽ có người cuồn cuộn không ngừng mà ám sát Mộ Tiêu Thư.

"Là ai làm?" Đàm Hạo Uyên trầm giọng tự nói

"Chủ tử, Đông Sóc hoàng đế cho mời."

Đàm Hạo Uyên đứng lên, đi ra ngoài, thân phận của hắn bây giờ là sứ giả Bắc Vọng.

Mộ Tiêu Thư còn không biết bản thân bị đẩy lên đầu ngọn sóng đáng giá như vậy, lúc này nàng và Tống Tử Nho đứng ở chân núi, ngẩng đầu nhìn phía trên ngọn núi cao và hiểm trở trong mây.

Mộ Tiêu Thư hơi lộ ra vô ngôn mà nói: “Tại sao phải leo núi?”

Tống Tử Nho khiếm biển nói: “Bởi vì cao nhân đều ở trên núi.”

Khóe miệng của Mộ Tiêu Thư co quắp: “Phải leo đến đỉnh sao? Chỗ kia vô pháp có người ở chứ?”

“Đương nhiên không cần, ai không có việc gì ở cao như vậy làm gì? Ý tưởng này của ngươi thật là kỳ quái, mau leo.”

Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho hự bắt đầu leo núi.

Đổi thành từ trước, leo một ngọn núi không thành vấn đề a. Bằng thể năng của nàng, chút chuyện nhỏ này toán cái gì? Nhưng bây giờ nàng chỉ là một con nhược kê…

Nếu như Tống Tử Nho không ở, leo một ngọn núi không thành vấn đề a. Nàng có thể hô khôi lỗi, trực tiếp cõng nàng đi tới! Thậm chí còn có thể làm kiệu nhỏ, mang nàng lên! Có bao nhiêu thoải mái! Thế nhưng không có cách nào đuổi được Tống Tử Nho đi…

Mộ Tiêu Thư leo một đoạn nghỉ một đoạn, chỉ có loại thời điểm này, nàng mới biết biết mình là một bệnh nhân. Gặp phải địa phương bất ngờ, còn cần Tống Tử Nho kéo nàng đi tới, điều này thật sự là thật mất thể diện.

Lúc đầu Tống Tử Nho chuẩn bị cho nàng một cây quải trượng, nàng là cự tuyệt. Thế nhưng leo một đoạn đường, nàng mà bắt đầu hối hận, ngoan ngoãn nhận lấy cành cây làm quải trượng.

Lúc đầu Tống Tử Nho đề nghị cõng nàng, nàng cũng là cự tuyệt. Thế nhưng hiện tại nàng ước gì trực tiếp nằm úp sấp trên lưng người khác lên núi, chính là không thể không biết xấu hổ mở miệng.

Mộ Tiêu Thư cứ như vậy nhấp nhô từng điểm từng điểm đi lên, từ sáng sớm leo đến trưa, thỉnh thoảng leo núi, đại bộ phận thời gian là nghỉ ngơi.

“Còn muốn cậy mạnh tới khi nào?” Tống Tử Nho châm chọc nói.

Mộ Tiêu Thư mở to mắt, im lặng không lên tiếng uống nước.

Tống Tử Nho thở dài một hơi, cuối cùng vẫn là hắn khuất phục rước. Hắn đi tới trước mặt của Mộ Tiêu Thư ngồi xổm xuống: “Bắt đầu.”

Mộ Tiêu Thư nghẹn nước, kinh qua lo lắng hai giây, cuối cùng vẫn là ngoan ngoãn nằm trên lưng hắn.

Có người cõng, tốc độ nhanh, nửa canh giờ đi nửa ngày chưa từng đi hết đường. Mộ Tiêu Thư không nói tiếng nào mặc cho người cõng, trong lòng lại: "Thiếu người càng ngày càng nhiều, làm sao trả?"

Đổi lại là Đàm Hạo Uyên ở chỗ này, nàng nhất định sẽ chủ động leo trên lưng hắn, bởi vì thiếu Đàm Hạo Uyên, là không xài hết.

May là thể lực của Tống Tử Nho không sai, dưới tình huống lưng cõng một người leo núi cũng không toán bằng phẳng, hắn cũng là rất mệt, Mộ Tiêu Thư ngửi thấy mùi mồ hôi trên người của hắn.

Tóc của hắn ướt, thái dương cũng có mồ hôi hột hạ xuống, Mộ Tiêu Thư nhìn có thẹn, liền lấy khăn tay ra thay hắn lau.

Tống Tử Nho sửng sốt một chút, sau đó nở nụ cười.

Đó là tiếng cười sang sãng, tại trong rừng núi có vẻ vưu kì êm tai, Mộ Tiêu Thư bởi vậy trở nên đa sầu đa cảm.

"Sắp tới rồi." Tống Tử Nho nói.

"Cảm tạ." Mộ Tiêu Thư buồn bực nói một câu, cước bộ của Tống Tử Nho dừng một chút, tiếp tục đi về phía trước.

Người cõng cứng rắn trong mềm, Mộ Tiêu Thư thư thản, lại có điểm buồn ngủ. Trong mơ mơ màng màng, nàng đột nhiên một cái giật mình, nàng cảm giác mình đang bị người nhìn trộm!

"Tống Tử Nho." Mộ Tiêu Thư thấp giọng nói, "Hình như... Có người."

"Đừng sợ." Tống Tử Nho đặt nàng xuống dưới một cây đại thụ, để cho nàng dựa lưng vào cây ngồi xuống, sau đó thả thanh âm nói, "Mệt chết đi được, nghỉ ngơi một chút."

Nghỉ ngơi này, bọn họ không đi không đi. Bởi vì người nhìn bọn hắn chằm chằm, cũng vẫn không đi!

Mộ Tiêu Thư nhắm mắt lại, dựa lưng vào cây, nhìn qua đang nghỉ ngơi, nhưng thực tế nghe động tĩnh chung quanh.

Không ít người tới.

155. Chương 155: Hiểm Phong Ác Chiến

Editor: Luna Huang

Lòng của Mộ Tiêu Thư không ngừng mà chìm xuống.

Phía sau cây này rất tráng kiện, không cần quá lo lắng, nên cần phải cẩn thận tiền phương, trắc diện còn có bầu trời. Bọn họ nhiều người, nên mới có thể đồng thời từ mấy phương hướng này xuất hiện.

Đúng lúc này, một tiếng phá không tiến nhập trong tai của Mộ Tiêu Thư, nàng phút chốc mở mắt, ánh mắt như đao, rút chủy thủ ra đỡ.

"Leng keng choang!" ba tiếng, ba cổ ám khí phân biệt bị chủy thủ ngăn lại, lam trạm rơi vào rồi trên bãi cỏ toàn bộ đều thối độc.

Ở trong tối khí xuất hiện, nàng và Tống Tử Nho trong nháy mắt điều chỉnh tư thế thành lưng tựa lưng, yểm hộ cho nhau.

"Loại thời điểm này, ngươi đáng tin cậy một chút a." Tống Tử Nho nói.

"Không đáng tin cậy cũng không có biện pháp, chấp nhận dùng đi."

"Ta kỳ quái những người này tới làm cái gì, sát nhân sao?? Cư nhiên truy đến nơi đây!"

"Uy, thư sinh, bọn họ có phải giết ngươi hay không a? Nhìn hình dạng thần thần bí bí của ngươi, nói không chừng có rất nhiều cừu gia."

Nói chuyện đồng thời, Mộ Tiêu Thư giống như tùy ý hạ cổ tay, vèo một cây tiễn nỏ bay ra, sau một khắc thì có một người từ trong bụi cỏ lăn ra. Đáng tiếc, bắn chưa trúng.

"Xú bà nương, lão tử giết ngươi!" Người nọ râu quai nón, mang trên người tiến nhất bạt, xông thẳng lại phương hướng của Mộ Tiêu Thư.

Hôm nay liều mạng, Mộ Tiêu Thư không phải là bất luận đối thủ của người. Nàng và Tống Tử Nho lập tức điều một cái phương hướng, do Tống Tử Nho đối mặt người nọ, chỉ là, hai người thủy chung không ly khai cây này.

Hán tử kia quơ đao bổ tới, Tống Tử Nho rút đao đỡ, không gian xê dịch quá hẹp, dần dần bị buộc phạm vi cách cây, đúng lúc này, từ sau hậu phương có một mảnh ám khí bay tới, Tống Tử Nho cười lạnh một chút, tay chụp vào hầu của lạc má hồ hán tử, xem hắn như một con gà.

Hắn cầm lấy hán tử kia vừa chuyển, mảnh ám khí kia toàn bộ cấm vào trên người hán tử lạc má hồ. Con mắt của hán tử lạc má hồ đảo một vòng, chết.

Tống Tử Nho lui về phía sau một bước, đem thi thể ném ở trên mặt đất.

"Nhiều người như vậy, còn như rùa đen rút đầu, hai chúng ta có đáng sợ như vậy?"

Không biết ai hô một câu: "Mọi người cùng nhau tiến lên, cho để cho bọn họ tiêu diệt từng bộ phận!"

Mộ Tiêu Thư men theo thanh âm, lập tức bắn ba tiễn!

Có người từ trong bụi cỏ nhảy ra ngoài, tránh né tên nỏ, thế nhưng một người khác tránh né không được, trúng tên.

"Còn đứng ngây đó làm gì, tất cả đều lên a! Hai vạn lượng hoàng kim! Cả đời đều ăn uống không hết a!"

Hai vạn lượng hoàng kim? Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho đều là sửng sốt. Khó trách, nguyên lai là vì hoàng kim.

"Đầu Của người nào đáng giá như thế? Ngươi hay là ta?"

Tống Tử Nho cười khổ nói: "Ta đoán chừng là ngươi." Bởi vì ám sát hắn cũng sẽ không bị thụ lí, đây cũng là một trong những quy củ.

Hai chữ hoàng kim vừa ra khỏi miệng, người không chịu nổi tính tình. Chỉ chốc lát sau, lấy chỗ Mộ Tiêu Thư làm trung tâm, lục tục toát ra rất nhiều đầu. Đại thể vừa nhìn, nhân số chí ít đã ngoài hai mươi. Trong bọn họ trẻ có già có, trang phục khác nhau, không giống như là người cùng một đường.

Nhân số tuy nhiều, nhưng đã vừa mới chết một, bọn họ vẫn là hay là không dám mạo muội tới gần, đều ở đây chờ người khác đi đầu, có thể thấy được tâm cũng là không đồng đều.

Mộ Tiêu Thư thấy thế, cười ha ha.

"Một đám hèn nhát! Hai mươi người đối phó hai người, lại còn không dám lên! Chưa thấy qua người so với các ngươi càng mất mặt. Hai vạn lượng hoàng kim, ta thấy gặp các ngươi cũng không dám đến lấy a!"

"Mẹ nó! Bị một nương môn coi thường, khẩu khí này làm sao nhịn, các huynh đệ theo ta lên!"

Một người mập mạp ra trước, theo hắn còn có bốn người khác.

"Những người khác đâu? Chờ lão tử giết người xong, một tử nhi cũng sẽ không cho các ngươi những tôn tử này!"

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn bọn họ nháo, vấn đề chân chính nằm ở chỗ số tiền này. Những người này lai lịch hỗn tạp, nếu như thuận lợi làm xong vụ này, phỏng chừng cũng sẽ vì chuyện chia tiền đánh nhau một trận! Nên người người đều là cẩn cẩn dực dực, đều muốn giữ lại thực lực.

"Lão tử cũng! Mập mạp, chúng ta trước đã nói xong, núp ở phía sau, tiền đồng cũng đừng nghĩ lấy."

"Ha ha, huynh đệ đủ thành ý! Chúng ta nhiều người như vậy còn sợ bắt không được hai người bọn họ?" Mập mạp nói xong, đoạt trước liền xông ra ngoài. Mấy người huynh đệ theo sau hắn, cùng với vài người mở miệng, cộng lại có mười người.

Thấy mấy người này động, người khác đều bắt đầu hướng vào phía trong vây quanh. Mộ Tiêu Thư thật chặt cầm lấy chủy thủ, mắt không nháy mắt nhìn động tác của những người này.

Trước mặt nhất nhóm người kia càng ngày càng gần, bắt đầu cử đao khảm tới, Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho đã hành động.

Tống Tử Nho một bên tránh né ám khí, một bên ném khói độc ra ngoài!

Đám người xông trước nhất có tám người lâm vào trong phạm vi độc dược, ngay trong nháy mắt này, Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho đồng thời xông vào trong khói độc!

Bọn họ đã nhớ kỹ thân thể to lớn của những người đó, giơ tay chém xuống, một hạ là một người! Đem tám người trúng độc trông mấy hơi thở ngắn giết sạch rồi.

Chờ lúc khói độc tán đi, phía trước sinh ra tám cổ thi thể, còn thừa lại người biết tình huống sai, lui về phía sau thật xa.

"Mẹ nó, nữ nhân này cố ý khích chúng ta!"

Mộ Tiêu Thư ác liệt cười, mắng: "Ngu xuẩn, một kích liền rút lui."

"Thối nương nhi môn, đợi lát nữa lão tử giết chết ngươi!"

"Có bản lĩnh thì bây giờ ngươi lên a!"

Có giáo huấn mới vừa rồi, lúc này bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Nương vòng kích tướng thứ nhất, lợi dụng khói độc xuất kỳ bất ý hao tổn nhóm người thứ nhất, chính là kế hoạch cộng đồng của bọn họ. Chỉ là kế tiếp, cơ bản không tới phiên khói độc ra sân, phàm là có đầu óc cũng sẽ không tụ tập xông lại nữa. Mà phạm vi khói độc hữu hạn, vô pháp mang đến kết quả như ban nãy vậy.

Tống Tử Nho múa hai vòng đao trong tay, đi về phía trước hai bước, đứng vững.

Mộ Tiêu Thư chuẩn bị xong tên nỏ cùng ám khí, chuẩn bị viễn trình chiêu đãi những người này, bọn họ do dự không lâu.

Đám người kia kinh qua một trận châu đầu ghé tai, bắt đầu chia ra, còn thừa lại mười mấy người đồng thời phác sát đến phương hướng của Mộ Tiêu Thư bọn họ.

Nỏ trên tay Mộ Tiêu Thư chưa từng ngừng, thế nhưng dưới tình huống của đối phương có đề phòng, bằng số lượng tên nỏ của nàng, cơ bản đả không được người.

Công kích của tên nỏ một trọng điểm ở chỗ xuất kỳ bất ý, một trọng điểm khác còn lại là số lượng, phô thiên cái địa, nhìn ngươi tránh! Thế nhưng Mộ Tiêu Thư chỉ có một người, trong tay chỉ có một thanh nỏ, là thế nào không có biện pháp phô thiên cái địa. Có thể nói, công kích tầm xa của nàng không có hiệu quả gì.

"Ha ha, nghe ta không sai chứ! Bọn họ không còn chiêu rồi!"

Một người lam y cười lớn, người thứ nhất đến trước mặt của Tống Tử Nho, đao của Tống Tử Nho rất nhanh, nhanh đến ngươi lam y căn bản chiêu không chịu nổi. Dư âm của tiếng cười hắn vẫn chưa tiêu sạch, người thì dưới từng chiêu đao pháp trí mạng không ngừng lui về phía sau.

Lúc này những người khác cũng chạy tới, Tống Tử Nho áp lực nhân, một người đính ở phía trước, tuy rằng đao pháp tạm thời bất loạn, thế nhưng bị công phá chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, Mộ Tiêu Thư ở sau lưng Tống Tử Nho sinh ra một viên hạt châu nhỏ.

"Cẩn thận ám khí của nữ nhân kia!" Có người cao giọng hô.

Vừa mới dứt lời, hạt châu nhỏ trong tay Mộ Tiêu Thư đã bị ném ra ngoài. Tốc độ của nàng cũng không nhanh, đơn giản là có thể tiếp được.

"Đây coi là ám khí gì!"

Một thanh đao đưa ngang, đã đem hạt châu nhỏ của Mộ Tiêu Thư ném ra chặn lại. Nhưng người nọ cao hứng quá sớm, hạt châu kia đánh lên vật thể, phịch một tiếng nổ, dĩ nhiên nổ tung!

Mọi người bị sợ hãi lần này, mắt thấy trên người một người nổi lửa, đều không tự chủ lui về phía sau.

Mộ Tiêu Thư lại là một nhóm hạt châu nhỏ ném ra ngoài, trong lúc nhất thời tiếng nổ nổi lên bốn phía, bất quá, đây vẫn chưa hết.

Đang lúc bọn hắn bị hạt châu khiến cho rối loạn đầu trận tuyến, tên nỏ đến! Lúc này một mũi tên chuẩn, dù cho không chuẩn, cũng có Tống Tử Nho ở phía trước bổ đao. Một lát sau, lại chết tám chín người.

Hơn hai mươi người khí thế hung hăng qua đây, cuối cùng chỉ còn lại có hai. Ở dưới giáp công của Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho, hai người kia rất nhanh cũng xong.

"Các ngươi chớ đắc ý!" Trước khi chết, người lam y nói, "Trước khi chúng ta tới, mang tin tức vị trí của các ngươi thả ra ngoài! Tiếp qua không lâu sau, sẽ có nhiều người hơn…đến giết….các ngươi…"

"Tin tức này thật không xong." Mộ Tiêu Thư nói rằng.

"Chúng ta đi mau, xuống núi."

"Ha ha ha ha, đã quá muộn! Đại ca nhị ca, bọn họ nói muốn xuống núi a, hỏi qua ý kiến của huynh đệ chúng ta chưa?"

Sắc mặt của Mộ Tiêu Thư cùng Tống Tử Nho đều là trầm xuống, người đến đợt thứ hai nhanh như vậy? Hơn nữa bọn họ cũng không có phát hiện.

"Tam đệ, nhị ca ta nhẫn nại lâu như vậy, xem đám ngu xuẩn đùa giỡn, thực sự là buồn chán cực độ, hai vạn lượng hoàng kim này cũng có phần quá dễ dàng lấy đi."

Có ba nam nhân xuất hiện ở ở giữa tầm nhìn Mộ Tiêu Thư Mộ Tiêu Thư, ngay sau đó lại có một nữ tử đi ra.

"Mấy vị ca ca, không nên khinh địch a, ngẫm lại hoàng kim, hoàng kim!"

"Tiểu tứ nói có đạo lý."

Trong hỉ hả của mấy người bọn họ, trước mặt của Mộ Tiêu Thư có chừng mười người đứng, tám nam hai nữ, thế nhưng còn hơn hơn hai mươi người mới vừa rồi, bọn họ khó đối phó hơn nhiều.

Luận kinh nghiệm, bọn họ hiển nhiên so với những người đó trước phong phú hơn. Hơn nữa mười người này rõ ràng thuộc về một đoàn thể, không phải là năm bè bảy mảng như như.

Lúc này sợ là đánh không lại rồi…

Nữ tử bị gọi "Tiểu tứ" nói với Mộ Tiêu Thư: "Mộ cô nương, các ngươi không phải là đối thủ của chúng ta, vẫn là thúc thủ chịu trói đi. Tình lang của ngươi lớn lên tuấn tú như vậy, sắp theo ngươi chết, có phần đáng tiếc. Chính ngươi mang đầu giao ra đây, chúng ta để lại hắn một con ngựa, thế nào?"

Mộ Tiêu Thư đáp: "Nghe rất có lợi."

"Mộ cô nương nếu là cất nhắc, song phương chúng ta đều không cần làm phiền."

"Không nên nhiều lời." Tống Tử Nho lạnh lùng nói, "Gây xích mích ly gián? Điểm ấy xoay ngang còn chưa đủ."

"Ha ha ha ha," Lão tam kia cười lớn nói, "Đối phó hai người các ngươi còn cần gây xích mích ly gián? Nếu lưu ngươi một cái mạng ngươi không muốn, chúng ta đây ngay cả đầu của ngươi cũng phải lấy xuống."

Mộ Tiêu Thư kéo kéo góc áo của Tống Tử Nho: "Nói mạnh miệng cái gì, ngươi có biện pháp?"

"Không có."

(Luna: Ảnh rất tỉnh nha)

Mộ Tiêu Thư: "…"

"Cùng lắm thì cùng chết."

Mộ Tiêu Thư: "…"

Nàng thở dài một hơi, đây hết thảy đều do nàng dựng lên, bất kể là ai muốn giết nàng, Tống Tử Nho cũng chỉ là bị liên lụy.

Mộ Tiêu Thư nói: "Ngươi nhắm mắt lại." Tống Tử Nho ngẩn ra, nàng nói tiếp, "Ta có biện pháp."

Thấy Tống Tử Nho không có hành động, Mộ Tiêu Thư thẳng thắn trực tiếp lấy tay che lại ánh mắt của hắn: "Chớ mở ra a."

156. Chương 156: Vong Mạng Chi Đồ

Editor: Luna Huang

"Mấy vị ca ca cẩn thận, nàng phỏng chừng muốn lừa gạt!" Nữ tử được gọi tiểu tứ cau mày lui về sau một bước, thần sắc bất định quan sát đến nhất cử nhất động của Mộ Tiêu Thư.

Lão tam bất tiết nhất cố nói: "Lừa gạt? Chẳng lẽ còn muốn dùng cái vật ban nãy? Xuy —— đồ chơi kia thoạt nhìn dọa người, trên thực tế căn bản không nhiều uy lực lắm, cũng liền đám ngu xuẩn ban nãy kia mới có thể rút lui. Lão tam ta muốn nhìn, ngươi còn có thể sử ra chiêu gì!"

Lão tam này chỉ hạt châu nhỏ Mộ Tiêu Thư mới vừa rồi dùng đi đối phó người khác.

Quả thực theo như lời hắn, đồ chơi kia chủ yếu là hù dọa người, luận uy lực cũng chỉ so với pháo cao hơn một chút. Nếu là cho đám người kia một chút thời gian, rất nhanh thì sẽ phản ứng kịp, mà Mộ Tiêu Thư bắt được chính là chút khe hở này.

Thấy Mộ Tiêu Thư không có phản ứng, lại có người ồn ào nói: "Phỏng chừng chính là hù dọa người, lượng nàng cũng lấy không chiêu số gì."

Cái lỗ tai của Tống Tử Nho giật giật, muốn đẩy tay của Mộ Tiêu Thư ra.

"Đừng xem." Mộ Tiêu Thư lại nhấn mạnh một lần, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Mấy người dẫn đầu, lúc này thấy được tiếu ý trên mặt của nàng, trong ôn hòa mang theo một luồng tàn khốc, cho người nhìn đáy lòng sợ hãi.

"Đại ca, nữ nhân này…"

Còn chưa có nói xong, trong lúc bất chợt, không khí quanh mình phảng phất hơi bị ngưng! Bọn họ trợn to mắt nhìn lại, chỉ thấy trong rừng cây từ chung quanh, vài bóng người chậm rãi đi ra.

Một, hai, ba…chín, có chín người!

Những người này thanh nhất sắc ăn mặc hắc y, trên mặt có mặt nạ, bọn họ đồng thời mại động hai chân, lấy bước tiến không sai chút nào đi tới. Mỗi một bước, bộ cự của bọn họ đều là giống nhau như đúc, thậm chí ngay cả góc độ góc áo bay nâng lên, phảng phất cũng đều giống nhau.

Trong lúc nhất thời, bọn họ phảng phất có một loại ảo giác, hầu như cho rằng chín người này là từ một khuôn mẫu đúc ra.

Tiểu tứ không tự chủ nhắm mắt, lại mở, vẫn là chín người kia, một không ít, một không nhiều lắm.

Mộ Tiêu Thư câu dẫn ra một nụ cười bên khóe môi, nói: "Muốn lấy nhiều khi ít a, bổn cô nương còn có hậu chiêu! Đều lên cho ta!"

Ánh mắt của nàng bỗng dưng lạnh lẽo, chín khôi lỗi nhận được mệnh lệnh, đồng thời lấn người mà lên.

Một làn sóng ám khí như mưa điên cuồng mà rơi xuống, để mười người kia luống cuống tay chân. Đang không ngừng tiếng vọng leng keng, thân hình quỷ mị của đám khôi lỗi đã đến phụ cận, đồng thời rút ra bội kiếm bên người, động tác chỉnh tề dứt nhát kiếm thứ nhất!

Mộ Tiêu Thư lạnh lùng nhìn, con ngươi theo hành động của khôi lỗi mà hơi chớp động. Khôi lỗi kinh qua huấn luyện đáng kể, đây đó phối hợp người thường không thể đạt tới. Động tác của bọn họ nhìn như đều nhịp, rồi lại mỗi người một vẻ, cho người không nghĩ ra.

Tống Tử Nho vểnh tai nghe, mặc dù mắt nhìn không thấy, hắn nghe cũng ra được đại khái.

Những người này là từ đâu tới? Hắn phi thường khẳng định, Mộ Tiêu Thư cũng không có dẫn người lên núi, nàng thiên chân vạn xác là đi một mình. Thế nhưng trước mắt nhóm người này, lại thật thật tại tại tồn tại, giống như là… Giống như là từ khoảng không xuất hiện.

Mộ Tiêu Thư chỉ nhìn hai cái, liền thu hồi ánh mắt.

Bên tai sinh ra vài tiếng kêu thảm thiết cùng tức giận mắng, đó là đương nhiên không thể nào là khôi lỗi. Cho dù là phấn thân toái cốt, những khôi lỗi này cũng sẽ không phát sinh một điểm thanh âm.

Người mới vừa rồi còn chỉ cao khí ngang, hiện tại chỉ lo mắng chửi người cùng kêu đau, nhưng đối thủ của bọn họ lại dị thường trầm mặc, trầm mặc đến làm cho lòng người phát lạnh.

Lúc này ở chân núi, một đám nhân mã đang tập kết. Nhìn nhân số, ước chừng hơn trăm người.

Trong đó một vị độc nhãn long trong đám người, qua đi nói với một người bên người: "Đều đến đông đủ. Chỉ bằng nhân thủ của chúng ta, đem ngọn núi này bay qua cũng không có vấn đề gì. Vậy hai vạn lượng hoàng kim, ta nhất định lấy được!"

Người nọ ứng hòa vài câu, không lâu sau, một nhóm người lớn chia làm mấy nhóm, dự định phân công nhau hành động. Nhưng là bọn hắn tản ra, từ trên núi đột nhiên toát ra một đám người khác.

"Chư vị muốn lên núi?" Cố Triêu từ một thân cây nhảy xuống, vững vàng rơi xuống đất, "Nhưng đã từng hỏi qua ta có đồng ý hay không?"

Sắc mặt của độc nhãn rùng mình, lập tức cười ha ha.

"Hoàng kim quả nhiên là đồ tốt a, người nào đều tới náo nhiệt lần này. Huynh đệ, các ngươi có mấy người? Không bằng đi ra, chúng ta cũng làm bạn?"

Cố Triêu mặt không thay đổi vỗ tay một cái, chỉ thấy từ các nơi kín đáo, chậm rãi hiện ra một lại một bóng người.

Nhận được mệnh lệnh của Đàm Hạo Uyên, Cố Triêu liền dẫn liền dẫn đến đây chặn. Hướng đi của Mộ Tiêu Thư đã bị người tra được, Cố Triêu tự nhiên cũng nhận được tin tức. Bọn họ vừa tới không lâu sau, liền phát hiện đám người độc nhãn này, liền tạm thời giấu kín, quan sát động tĩnh.

Người hiện thân càng ngày càng nhiều, sắc mặt của độc nhãn càng ngày càng khó coi.

Nếu như bọn họ nhân số ít, vậy rất đơn giản, đoạt mối làm ăn, một chữ, giết! Hoàng kim tuy có hai vạn lượng, cũng không cần thiết phân cho người khác!

Nhưng là bây giờ, nhóm người này xuất hiện nhân số đông đảo, hơn nữa mỗi người nhìn qua đều thật không tốt. Dù cho bọn họ có thể loại bỏ đối thủ, mình cũng chỉ sẽ nguyên khí đại thương. Loại tình huống này, đã có thể khó làm.

Độc nhãn cùng các huynh đệ của hắn trao đổi một cái ánh mắt, còn không có nghĩ ra một biện pháp, bên kia Cố Triêu trái lại mở miệng trước.

"Hai vạn lượng hoàng kim này ta lấy chắc rồi, các ngươi nếu nghĩ đến đoạt, vậy trước tiên qua cửa ải này của ta! Bất quá ta xin khuyên các vị, hoàng kim tuy tốt, mệnh nếu như đã đánh mất, vậy cũng tính không ra, vẫn là tốc tốc rời đi, ai về nhà nấy mới tốt."

Cố Triêu đỉnh đạc vừa đứng, phân minh chính là muốn đối nghịch với đám người độc nhãn.

Đám người độc nhãn huyết khí cũng lên tới, một đám người tiếng động lớn xôn xao một trận, cuối cùng vẫn là, đứng ra nói: "Mọi người đều là lăn lộn, đừng nói quá vẹn toàn! Có chút lời vừa ra khỏi miệng, đó chính là cục diện không chết không thôi a."

"Hừ! Sợ các ngươi không dám!"

Cố Triêu cùng thủ hạ của hắn rút bội kiếm, độc nhãn bọn họ trong nháy mắt cũng đều giơ binh khí lên. Chưa từng có nhiều lời, một ánh mắt giao lưu, song phương liền đều sáng tỏ: Trận ẩu đả này làm cùng phải làm, không làm cũng phải làm!

"Mẹ nó, lên hết cho lão tử!"

Trên núi có Trên núi có khôi lỗi đại chiến sát thủ, chân núi hai nhóm người cũng đánh nhau, nhưng lúc này, còn có một đoàn người cản bên này.

Đại đạo bụi bặm phi dương, nhất liệt nhân mã chỉnh tề đi vào. Chung quanh đều là khoái mã, trung gian vây quanh một chiếc mã xa đẹp đẽ quý giá. Mành mã xa kéo lên, lộ ra một vị gương mặt của thanh niên tuấn mỹ.

Thanh niên tuấn mỹ đến không giống nam nhân, đôi mi thanh tú vừa nhíu, không nhịn được hỏi: "Còn bao lâu mới đến? Đệm của xe ngựa này quá cứng, cấn đến khó chịu!"

Một người giục ngựa đến trước mặt của hắn, cung kính đáp: "Nhanh, sớm đi không bằng không kịp, trước hết để cho đám ô hợp này chơi một trận, chúng ta sẽ xuất thủ không muộn."

Thanh niên tuấn mỹ hừ một tiếng, buông mành xuống. Một đội nhân mã tiếp tục đi trước, động tác đồng dạng, nghiêm chỉnh huấn luyện.

Sau nửa canh giờ, giữa sườn núi, thi hài rơi xuống đầy đất, gãy chi(Tay chân) nơi này một đoạn, nơi kia một đoạn, các màu binh khí lung tung tán lạc.

Mộ Tiêu Thư buông lỏng ra tay che hai mắt của Tống Tử Nho ra, dùng thanh âm không có cảm tình nói: "Có thể mở ra."

Tống Tử Nho chậm rãi mở mắt, mười người kia tất cả đều ngã trên mặt đất, không có sinh cơ. Mà người giết chết bọn họ, lúc này lại hoàn toàn không có tung tích. Tống Tử Nho nghe thấy động tĩnh bọn họ rời đi, cũng không từ chỗ những người đó xác nhận.

Hắn quay đầu nhìn về phía Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư lại như là mệt mỏi, đặt mông xuống trên cỏ ngồi, dựa vào cây về phía sau.

"Người của ngươi..." Tống Tử Nho chần chờ nói, đến xem Mộ Tiêu Thư một mắt, lại đem nửa đoạn sau nuốt xuống.

Phỏng chừng coi như là hỏi, Mộ Tiêu Thư cũng sẽ không nói, loại sự tình này hắn chỉ có thể tự tìm đáp án.

Mộ Tiêu Thư mở mắt nhìn hắn, nhẹ giọng nói: "Đi thôi, nói không chừng còn có thể có nhiều người qua đây hơn. Hoàng kim hai vạn lượng, ta nghe xong cũng tâm động."

Tống Tử Nho mỉm cười, sắc mặt lại đột nhiên trầm xuống, quát dẹp đường: "Ai ở đó!"

Mộ Tiêu Thư cũng nhìn lại phương hướng bụi cây tùng cách đó không xa, chỉ thấy nam tử cả người bố y đi tới. Trang phục của hắn nhìn qua bình thường không có gì lạ, thế nhưng nhãn thần lại cho Mộ Tiêu Thư

một loại cảm giác quen thuộc.

Tống Tử Nho binh tướng đưa ngang trước người, đang muốn mở miệng hỏi, Mộ Tiêu Thư lại kéo kéo chéo áo của hắn.

"Hắn hình như là..."

"Gặp qua Mộ cô nương." Người nọ đột nhiên hướng Mộ Tiêu Thư hành một lễ, đồng thời lấy ra một lệnh bài, trình cho Mộ Tiêu Thư bọn họ xem.

"Chúng ta phụng mệnh lệnh của chủ tử đến đây, hành tung của Mộ cô nương đã bại lộ, còn có thể có nhiều người hơn vì tiền thưởng đến đây. Hiện tại Cố thống lĩnh chính ở dưới chân núi, ngăn cản một đám người lên núi."

Mộ Tiêu Thư kỳ quái vấn: "Hành tung của ta là thế nào tiết lộ?"

"Là bang chủ Thanh Xà bang tiết lộ, lại trải qua điều tra, rất nhanh thì điều tra rõ hướng đi của hai người các ngươi."

Mộ Tiêu Thư không có hé răng, muốn tra hành tung một người, chỉ cần có tâm, luôn có thể tra được chu ti mã tích. Nàng và Tống Tử Nho mặc dù vẫn vô cùng cẩn thận, thế nhưng sự kiện của Thanh Xà bang quả thực có chút lớn, dưới lãi nặng, cũng còn nhiều người tham dự vào, tìm hạ lạc của hai người bọn họ.

"Chủ tử nói, để tiểu thư theo chúng ta đi."

"Chậm đã, khối lệnh bài kia của ngươi, ta nào biết có phải do người lấy được hay không? Hay là ngụy tạo?" Hắn chậm rãi đứng dậy. "Mang lệnh bài cho ta xem."

Mặt của tên thân vệ kia lập tức khó coi vài phần, lạnh như băng nói rằng: "Ngươi không có tư cách tra xem lệnh bài của ta."

"Không có tư cách, hay là không dám cho ta nghiệm?"

Thân vệ không nói gì, chỉ là nhìn về phía Mộ Tiêu Thư. Hắn là người của Đàm Hạo Uyên, không tiếp thụ chỉ huy của bất kỳ người nào khác.

Mộ Tiêu Thư khoát tay áo, nói rằng: "Ta tin ngươi, nghiệm lệnh bài cũng không cần. Mục đích của chuyến này còn chưa đạt thành, ta hiện tại không thể đi theo ngươi."

"Mộ tiểu thư, hiện tại tình thế đối với ngươi bất lợi, vong mạng cho đồ này, vì hoàng kim cái gì đều làm

được."

"Ta biết." Mộ Tiêu Thư thấp giọng đáp lời, "Tống Tử Nho, ngươi nói như thế nào?"

Tống Tử Nho trầm ngâm chỉ chốc lát, cuối cùng nói rằng: "Thời gian không thể ngừng lại."

Hắn nhìn qua có chút phức tạp, tựa hồ gặp nan đề. Hắn mang Mộ Tiêu Thư tới gặp người này, cũng không nằm trong tay hắn, cũng phải nhìn vài phần sắc mặt của đối phương, cho nên…

Bỏ qua lần này, lần tiếp theo, đối phương còn nguyện ý xuất thủ sao? Lần cơ hội này, cũng là Tống Tử Nho tranh thủ mà có.

"Vậy thì đi thôi." Mộ Tiêu Thư quyết định thật nhanh, "Ngươi xuống núi đi, đến lúc đó đem nguyên thoại của ta nói cho Đàm Hạo Uyên là được."

157. Chương 157: Tả Hữu Hỗ Bác

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư nói xong, cùng Tống Tử Nho lần thứ hai lên núi. Dù sao dưới chân núi cũng không an toàn, bọn họ hiện tại dù cho xuống núi, cũng chỉ là tự chui đầu vào lưới mà thôi.

Lúc thân vệ này chiếm được trả lời thuyết phục của Mộ Tiêu Thư, rất nhanh thì đem tin tức mang cho Cố Triêu.

Lúc này Cố Triêu cùng đám người độc nhãn chiến đấu cáo một đoạn rơi, tuy rằng nhân số bên Cố Triêu so ra kém độc nhãn, thế nhưng sức chiến đấu lại thắng không chỉ một điểm nửa điểm. Đám người độc nhãn chiếm không được tốt, liền thức thời cụp đuôi trốn.

Cố Triêu nghe xong lời của Mộ Tiêu Thư, tuy rằng biết được nàng tạm thời là an toàn, nhưng không cách nào yên tâm. Chính đang suy tư đối sách, một danh thủ hạ đến đây hội báo: "Dưới núi rất nhiều người, nhìn ra có hơn năm trăm người."

"Cái gì?" Cố Triêu ngạc nhiên không hiểu.

Nhân số nhân thế, một đại bang dốc toàn bộ lực lượng cũng không gì hơn cái này. Là ai phí tinh thần lớn như vậy, lấy hai vạn lượng hoàng kim?

Người của Cố Triêu đến một trăm cũng chưa tới, ứng phó năm trăm người, dù cho có thể thuận lợi, sợ cũng gánh chịu một ít tổn thất.

"Ta đi qua nhìn một chút, ngươi dẫn đường." Cố Triêu cau mày, phân phó thủ hạ còn lại tiếp tục coi chừng, bản thân theo vị báo tin kia đi.

Một đội ngựa thật dài tiến nhập tầm mắt của hắn, ở giữa là một chiếc mã xa tráng lệ, đội nhân mã này lại đi đến, liền dừng lại.

"Chủ tử, đường phía trước mã xa qua không được. Thuộc hạ chuẩn bị cỗ kiệu, thỉnh chủ tử lên kiệu."

Từ trong mã xa thanh niên tuấn mỹ đi xuống, chỉ cao khí ngang nhìn một cái, sau đó chui vào trong kiệu nhỏ. Đám người kia bỏ lại chiếc xe ngựa kia, tiếp tục tiến lên.

Cố Triêu càng xem, chân mày nhíu chân mày nhíu.

Nhìn cử chỉ của đám người này, không giống như là lăn lộ trong giang hồ, trái lại càng giống như... Càng giống như quân đội! Tướng mạo của thanh niên kia không có thấy rõ ràng, không biết là người nào.

Cố Triêu một bên cùng những người này giữ một khoảng cách, vừa quan sát hành động của bọn họ, cuối cùng vững tin một điểm: Bọn họ nhất định là vì hoàng kim mà đến.

Thời gian một lần dừng lại tu chỉnh, hắn chính tai nghe thấy được.

Nếu là vì hoàng kim, mục đích chính là Mộ Tiêu Thư không có lầm. Đến tận đây, Cố Triêu không có bất kỳ do dự nào, về tới địa điểm mai phục bọn họ.

Kiệu nhỏ lảo đảo, bắt đầu lên núi.

Trong kiệu, Nam Minh Châu cau mày, bắt đầu nghi vấn chuyến xuất hành này của mình.

Thân thể của nàng cuối cùng vẫn là mời danh y trị, thế nhưng hận ý với Mộ Tiêu Thư đạt tới lại một độ cao mới. Cho nên lúc ban bố treo giải thưởng, nàng biết được có vô số người tre già măng mọc, đều đang hỏi thăm hạ lạc của Mộ Tiêu Thư, hận không thể lập tức dẫn theo đầu của nàng lĩnh hai vạn lượng hoàng kim, Nam Minh Châu vui vẻ đến vui vẻ đến còn kém hoa chân múa tay vui sướng.

Có nhiều người như vậy vì nàng bán mạng, nàng còn buồn sự tình bất thành?

Thế nhưng hài lòng hơn, Nam Minh Châu cũng có chút thất lạc. Không thể chính tay trừng trị Mộ Tiêu Thư, nàng thực tại có chút không cam lòng a. Nghe nói có hướng đi của Mộ Tiêu Thư, Nam Minh Châu

lập tức tinh thần tỉnh táo. Trên tay nàng cũng có người, vì sao không thể tự mình đi nhận giải thưởng?

Vừa nghĩ tới có thể chính tay chém Mộ Tiêu Thư thành đại tá bát khối, nghĩ đến nàng ở trước mặt mình quỳ xuống cầu xin tha thứ, nàng thật hưng phấn đến không thể nhịn.

Nam Minh Châu lập tức chạy đi gặp Đông Sóc hoàng đế, lại là làm nũng trang đáng thương, đem vị phụ hoàng kia của nàng dọn dẹp dễ bảo, lập tức từ trong cung gọi năm trăm người cho nàng, hơn nữa chính hộ vệ nàng, hợp thành một tiểu quân đội này.

Nàng cho người chuẩn bị xong xiêm y, để toàn bộ đưa bọn họ vũ trang một lần, xuất hành.

"Mộ Tiêu Thư a Mộ Tiêu Thư, lúc này bổn công chúa cho ngươi có chắp cánh cũng không thể bay!" Nam Minh Châu cắn răng nghiến lợi nói.

Bất quá có chuyện tương đối cổ quái, tổng cộng nàng chiếm được hai tin, một cái nói Mộ Tiêu Thư hiện tại ở Bắc Vọng, một cái nói nàng hiện ở trên núi. Nói Mộ Tiêu Thư ở Bắc Vọng vậy cái tin kia còn phi thường cặn kẽ, thậm chí ngay cả chi tiết Liễu phi mời nàng tiến cung cũng nói, nghe vào thực sự không thể chân thật hơn nữa. Có thể chuyến này, nàng là đi tay không rồi.

Lúc này cỗ kiệu đột nhiên dừng lại, thân thể của Nam Minh Châu nghĩ đến xuất thần kịch liệt nhoáng lên, không khỏi nộ, vén rèm lên đang muốn mắng chửi người, gặp được một người quen.

Nam Minh Châu đem người quan sát một lần, mạnh từ cỗ kiệu chui ra, âm tình bất định nói: "Ngươi là... Cố Triêu?"

Tất cả liên quan đến Đàm Hạo Uyên, Nam Minh Châu đều tốn không ít tâm tư tìm hiểu, trong đó bao quát Cố Triêu.

"Ngươi ở nơi này, vậy chủ tử của ngươi đâu?"

Nam Minh Châu hỏi xong, vội vã nhìn xung quanh. Lọt vào trong tầm mắt ngoại trừ sơn lâm vẫn là sơn lâm, nơi nào có Đàm Hạo Uyên gì? Nam Minh Châu bừng tỉnh đại ngộ, Đàm Hạo Uyên lúc này nên ở trong đại viện sứ giả đợi, như thế nào sẽ xuất hiện ở nơi này? Chỉ cần bản thân hắn không ở, nàng cũng không cần cố kỵ!

Nam Minh Châu nở nụ cười, nàng làm một chút dịch dung đơn giản. Cố Triêu muốn nhận ra nàng, trừ phi phá hủy dịch dung của nàng, nếu không, dù cho trước mặt Cố Triêu giết Mộ Tiêu Thư, hắn lại biết cái gì?

"Nghe nói quý khách tới từ Bắc Vọng, vì hoàng thượng khánh sinh, thế nhưng các hạ tới rừng núi hoang vắng này, đã có thể nhầm địa phương. Tốc tốc tránh ra, bổn công tử còn muốn đi."

Cố Triêu đánh giá Nam Minh Châu trước mặt, trầm giọng nói: "Ngươi đối với chuyện của chúng ta trái lại rõ ràng."

Nam Minh Châu cười đắc ý, chuyện của Đàm Hạo Uyên nàng đương nhiên biết rõ!

"Bổn công tử không muốn làm khó người, ngươi nhường hay không nhường? Nếu như ngươi cũng là vì hai vạn lượng hoàng kim mà đến, vậy không bằng cùng bổn công tử đồng hành, còn có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Trả lời nàng là kiếm của Cố Triêu, bên cạnh hắn chỉ mấy người rất ít, lại không chậm trễ chút nào hướng nàng rút kiếm!

Ánh mắt của Nam Minh Châu phút chốc lạnh, Cố Triêu trước mắt phảng phất thành Đàm Hạo Uyên, Đàm Hạo Uyên luôn luôn đem nàng cự từ ngoài ngàn dặm!

"Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt! Người của Bắc Vọng các ngươi còn dám dương oai ở Đông Sóc, để bổn công tử dạy dỗ các ngươi một chút!"

Nam Minh Châu nghiêng người lui ra, thủ hạ của nàng ùa lên, nàng đứng ở trong đám người, lộ ra dáng tươi cười ác độc.

Cố Triêu đúng không, chủ tử nhà ngươi nàng không dám đánh, nhưng những người khác, Nam Minh Châu nàng còn sợ ai? Dù cho toàn bộ nhân thủ của Đàm Hạo Uyên cộng lại, hắn có thể có mấy người? Có thể bằng chi đội nàng lãnh đạo sao?

Nam Minh Châu có hai trăm phần trăm lòng tin bắt Cố Triêu, đến lúc đó, Đàm Hạo Uyên còn phải vì tên thủ hạ này đi cầu nàng…

Hai bên gần đánh giáp lá cà, đột nhiên một trận tiếng vó ngựa nặng nề từ đằng xa truyền đến. Thanh âm này càng ngày càng gần, càng ngày càng gần. Hai nhóm người đang muốn động thủ đồng thời ngừng tay, nhìn sang chỗ thanh âm.

Móng ngựa tứ đạp, bụi mù khắp bầu trời, một đám kỵ binh ngang trời xuất thế.

Nam Minh Châu khó có thể tin nhìn một màn này, kỵ binh từ đâu tới? Nơi này chính là Đông Sóc! Là địa bàn của nàng. Đám binh này, đều là binh của nàng, thế nhưng lúc này một nhóm người đột nhiên nhô ra, nàng chưa từng nghe nói qua.

Những người này là được mệnh lệnh của người nào chạy đến nơi đây? Nàng trái lại muốn hỏi rõ ràng!

Trong chốc lát này, những binh lính kia đã gần. Bọn họ đều hạ mã, ngay ngắn có tự tới gần bên này. Mà người đầu tiên…

Một bộ mặc bào theo gió cổ, trên rộng lớn tay áo, kim văn phiền phức như mạch nước ngầm bắt đầu khởi động. Hắc sắc lóe lên, Đàm Hạo Uyên từ trên trời giáng xuống, rơi vào giữa Cố Triêu cùng Nam Minh Châu.

"Đây là muốn đánh nhau hay chiến tranh? Mặc kệ người nào, tại sao không gọi bổn vương?"

Cố Triêu cùng hắn và đám người phía sau quỳ ngay tại chỗ, đồng nói: "Thuộc hạ gặp qua chủ tử!"

Đàm Hạo Uyên khoát tay áo, ánh mắt rơi vào trên người của Nam Minh Châu, trên cao nhìn xuống, mạn bất kinh tâm đánh giá. Nam Minh Châu tuy rằng dịch dung, lúc này lại có một loại cảm giác bị hắn nhìn thấu, không khỏi chột dạ rụt lại về phía sau.

Lúc này người còn lại cũng chạy tới, cầm đầu là một người mặc như tướng lãnh, hắn nhìn thoáng qua Nam Minh Châu cùng đám người bên người nàng, lập tức mồ hôi lạnh ứa ra.

"Lưu đại nhân." Đàm Hạo Uyên lãnh đạm mở miệng nói, "Những người này ý đồ mưu hại vị hôn thê của bổn vương, nên xử trí như thế nào?"

Nam tử được gọi là Lưu đại nhân lau mồ hôi lạnh một cái, nên xử trí như thế nào? Ngươi hỏi hắn hắn đi hỏi ai đây a!

Hắn chỉ nhìn một mắt, liền biết vị công tử ca tuấn mỹ này là ai!

Hắn không chỉ có biết hắn là ai, hắn còn biết, năm trăm người cùng Đàm Hạo Uyên giằng co toàn bộ đều là thủ hạ của bản thân hắn! Là dưới mệnh lệnh hoàng thượng, mới cho quyền Minh Châu công chúa, để cho nàng tạm thời thuyên chuyển.

Về phần vị công tử tuấn mỹ này, lại chính là Nam Minh Châu nữ giả nam trang rồi. Ân, nàng còn giống như dịch dung một chút.

Vị Lưu đại nhân này không ngừng kêu khổ, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua chuyện trợ thủ đắc lực, ngày hôm nay hắn trái lại gặp được. Nếu như người đi theo phía sau bên trái của hắn, vậy người bên Nam Minh Châu chính là của hắn cánh tay phải chính là của hắn a!

Sự tình còn phải nói từ lúc đi gặp Đông Sóc hoàng đế, khi đó Cố Triêu vừa lĩnh mệnh lệnh, Đàm Hạo Uyên nhận lời mời hoàng đế Đông Sóc hoàng đế.

Lúc gặp Đông Sóc hoàng đế, hai người đều là đang hàn huyên, sau đó Đàm Hạo Uyên nhắc tới treo giải thưởng.

"Bổn vương vừa tới Đông Sóc không lâu, liền biết được một tin tức kinh người. Vị hôn thê của bổn vương

lại bị treo giải thưởng ở Đông Sóc, hiện sát thủở các nơi tất cả đều rục rịch, muốn tróc thủ cấp của nàng đổi hoàng kim."

Đông Sóc hoàng đế đương nhiên đã sớm biết chuyện này, nghe vậy cố ý vẻ mặt kinh ngạc.

"Đây không thể chứ? Nhất định là sai rồi! Nếu là vị hôn thê của Vương gia, nhất định là đại môn không ra nhị môn bất mại, ôn nhu nhàn, thiện lương hiền huệ là cô nương tốt, một cô nương như vậy, lại làm sao có thể cùng loại sự tình ám sát bẩn thỉu này nhấc lên quan hệ? Lân vương, tin tức của ngươi có chút sai lầm a!"

Đàm Hạo Uyên nhắc tới cái này, dụng ý rất rõ ràng, là muốn cho chí tôn của Đông Sóc xuất thủ quản chuyện này, hắn cứ không quản! Đàm Hạo Uyên có thể dẫn được sao a?

Đàm Hạo Uyên lạnh lùng nhìn Đông Sóc hoàng đế, nói rằng: "Hoàng thượng không tin? Nói như vậy là bổn vương đang nói dối?"

"Ai, đây sao có thể a? Nhất định là sai rồi…"

"Vậy thì mời hoàng thượng phái người thăm dò."

"Hảo hảo, trẫm phái người thăm dò. Chuyện liên quan đến vị hôn thê của vương gia, trẫm đương nhiên phải tham dò." Hắn tùy tiện chỉ vài người đi thăm dò, coi như là làm cho có, đến lúc đó nói không tra được, không phải xong chuyện sao?

158. Chương 158: Bách Thọ Bảo Đồ

Editor: Luna Huang

"Tạ hoàng thượng thông cảm, vị hôn thê của bổn vương hiện tại ngay Đông Sóc, tốt nhất sớm một chút tìm được nàng, bằng không thọ yến của hoàng thượng sợ là cũng không làm được."

Lời này vừa ra, trong lòng Đông Sóc hoàng đế chính là cả kinh. Thọ yến của hắn cùng Mộ Tiêu Thư có quan hệ gì? Đàm Hạo Uyên nhất định là cố ý nói như vậy, hắn hết lần này tới lần khác tiếp không được cái gì.

Đông Sóc hoàng đế nhìn trái phải nói với hắn: "Hảo hảo, trẫm nhất định mau chóng cho người đi thăm dò. Nghe nói Bắc Vọng vì trẫm chuẩn bị một phần hạ lễ đặc biệt, vì sao thật lâu không thấy trình lên a?"

"Bởi vì phần lễ vật này có chút đặc thù, bổn vương thật vất vả đem nó bình an đưa đến Đông Sóc, vốn

tưởng rằng an toàn, lại không nghĩ rằng, vừa vặn vào lúc này phát sinh sự cố!"

Đông Sóc hoàng đế nghe xong chính là sửng sốt: "Lễ vật tặng trẫm thế nào phát sinh sự cố?"

Nếu không phải là bởi vì việc này phát sinh ở Đông Sóc, lời trong lời ngoài của Đàm Hạo Uyên đều vạch vấn đề của Đông Sóc, hắn mới không tra việc này, dù cho lễ vật là tặng hắn cũng không ngoại lệ! Thế nhưng Đàm Hạo Uyên nói cũng đúng. nên Đông Sóc hoàng đế cũng vô pháp không nhìn điểm này.

"Cái này phải nói đến vị hôn thê của bổn vương."

"Cái này…" Đông Sóc hoàng đế hơi không nói nhìn trái phải một chút, trọng tâm câu chuyện lại chuyển trở về, "Lễ vật của Bắc Vọng dâng tặng có quan hệ với vị hôn thê của Vương gia?"

"Không sai." Đàm Hạo Uyên nói, "Hạ lễ của Bắc Vọng lần này, là một bức bách thọ chi đồ, do vị hôn thê của bổn vương chính tay thêu."

Đông Sóc hoàng đế nghe vậy ngẩn ra, nói cách khác, đó là… Lung tú?

Về lung tú, có vài người biết sơ sơ, mà hiểu rõ nhiều một chút, cũng sẽ không chỉ cho nó là tú phẩm đơn giản như vậy. Phải biết rằng, lúc đầu Mộ Tiêu Thư dâng long bào lên, Nam Minh Châu bởi vì cầm giữ không được, làm Đông Sóc công chúa dĩ nhiên hướng Bắc Vọng hoàng đế quỳ xuống!

Đây là một loại lực lượng đáng sợ, bọn họ nắm trong tay không được, lại đích xác tồn tại.

Một kiện long bào, lại là long uy chân chính. Mà một bức bách thọ chi đồ thì sao? Bức đồ này có thể hỗ trợ kéo dài tuổi thọ hay không? Tương quan truyền thuyết có không ít. Có nói bách thọ chi đồ có thể kéo dài thọ mệnh, thậm chí có ghi chép biểu thị, nếu là bách thọ chi đồ bị mất, người sở hữu nó sẽ đoản mệnh… Loại thuyết pháp này chính xác hay không, đích xác không thể nào kiểm chứng.

Đông Sóc hoàng đế có chút đứng ngồi không yên, kéo dài thọ mệnh với hắn mà nói có lực hấp dẫn phi phàm, mà đoản mệnh nghe vào cũng rất đáng sợ… Mặc kệ xuất phát từ người nào, bức đồ này hắn đều phải lấy được.

"Vị hôn thê của bổn vương vì bức bách thọ chi đồ kia, mất không ít tâm huyết. Không nghĩ tới đến Đông Sóc, nàng nhận được cũng chỉ có bị treo giải thưởng, không biết có bao nhiêu người tâm tâm niệm niệm muốn lấy tính mạng của nàng…"

Nói chung Đàm Hạo Uyên có một ý tứ, người là ở địa bàn của ngươi gặp chuyện không may, trên người còn mang theo bách thọ chi đồ, nên làm như thế nào chính ngươi nhìn mà làm đi.

Đông Sóc hoàng đế chỉ suy tính chốc lát, gọi Lưu đại nhân đến, để hắn toàn lực truy tra việc này, tìm được

Mộ Tiêu Thư, hộ tống nàng đến đây.

Nam Minh Châu đang làm gì hắn là biết đến, thế nhưng mạng người sau này có thể lấy tiếp, chuyện này không vội đúng không? Thọ mệnh của một hoàng đế, không thể so với tính mạng của một nữ nhân quan trọng?

Có một tiếng ra lệnh này của Đông Sóc hoàng đế, Lưu đại nhân lâm vào quẫn cảnh trợ thủ đắc lực hỗ bác.

Ngay thời gian Lưu đại nhân suy nghĩ lung tung, Đàm Hạo Uyên nhìn hắn một cái. Cái nhìn này tựa như một chậu nước lạnh, tưới tỉnh Lưu đại nhân.

"Khụ," Lưu đại nhân hướng phía thủ hạ của mình hắng giọng… "Hoàng thượng có lệnh, Mộ cô nương quan hệ trọng đại quan hệ trọng đại, bọn ngươi nếu là muốn làm hại tính mạng của nàng, đừng trách chúng ta không khách khí. Nàng và Lân vương một dạng, đều là quý khách của hoàng thượng, không cho phép bất luận kẻ nào làm càn!"

Nam Minh Châu ngây dại, người theo nàng cũng ngây dại. Bọn họ là tới giết Mộ Tiêu Thư, bọn họ vẫn là kinh qua cho phép của Đông Sóc hoàng đế tới giết Mộ Tiêu Thư, nhưng là bây giờ, vị hoàng thượng Đông Sóc này nói không chuẩn cho bọn họ động Mộ Tiêu Thư, nói nàng là quý khách!

Đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra a? Nhất là Nam Minh Châu, phá lệ vô pháp lý giải điểm này.

"Ngươi…" Nàng đẩy đoàn người ra, đi tới trước nhất, từ trong tay của một tùy tùng đoạt lấy một cây tiên, dùng tiên chỉ vào Lưu đại nhân nói, "Ngươi giả truyền thánh dụ, ta muốn… Ta muốn đến trước mặt hoàng thượng tố giác ngươi!"

Nàng nói vung trường tiên, quất lên trên người Lưu đại nhân!

Ở đây ai cũng không có nhúc nhích, Lưu đại nhân biết rõ thân phận của Nam Minh Châu, càng không dám tránh, chỉ có thể âm thầm không ngừng kêu khổ, nhắm mắt lại chờ bị đánh.

"Bổn công tử hiện tại thay hoàng thượng giáo huấn ngươi!"

Phần phật một tiếng, mắt thấy roi sắp quất vào trên người của Lưu đại nhân, Đàm Hạo Uyên lại động thủ.

Hắn một tay để sau lưng, tay kia hung hăng kéo một cái, roi khí thế hung hăng đã bị hắn chộp vào trong tay. Đàm Hạo Uyên cố sức kéo một cái. Nam Minh Châu chưa đã bị hắn lôi nhào đến.

Trong quá trình này, Nam Minh Châu thấy được bản thân không ngừng tới gần Đàm Hạo Uyên, nhìn thấy hắn trong ngực của nhìn thấy hắn, gần trong gang tấc.

Nàng đột nhiên nghĩ: "Cứ như vậy bị hắn kéo qua cũng không sai…"

Ngay thời gian nàng gần dán lên trong ngực Đàm Hạo Uyên, tay kia của Đàm Hạo Uyên lại lăng không một trảo, thân thể lập tức nhảy, đứng qua một bên, mà trong tay của hắn, sinh ra một mặt nạ.

Nam Minh Châu chỉ cảm thấy thân thể mất đi cân đối, lồng ngực của trong dự đoán không có thấy, trái lại thấy đầu cắm trên mặt đất, nếu không phải nàng lấy tay chống giữ một chút, liền rơi vào kết quả mặt cắm đất!

Đàm Hạo Uyên liếc mặt nạ trong tay một cái, ánh mắt lại nhìn chăm chú vào Nam Minh Châu đang giùng giằng muốn bò dậy.

Mặt nạ đã tróc, chân diện mục của nàng trước mắt của tất cả mọi người.

Lúc này, Lưu đại nhân đột nhiên tỉnh ngộ lại, một đôi tay lập tức vươn, cầm lấy đầu của Nam Minh Châu liền hướng mặt đất nhấn một cái! Nam Minh Châu chưa đứng lên, đã bị người nhấn trở lại, mà lần này, thiên chân vạn xác, mặt nàng đã cắm vào trong đất a!

Nam Minh Châu: "…"

Mọi người: "…"

"Lưu đại nhân, bắt người là được, không cần phải đối đãi như vậy."

Thanh âm của Đàm Hạo Uyên quạnh quẽ không mặn không lạt vang lên, người còn lại giờ mới hiểu được, nguyên lai Lưu đại nhân thay Nam Minh Châu che giấu!

Lưu đại nhân hắc hắc cười ngây ngô hai tiếng, nói rằng: "Người ghê tởm này, quá ghê tởm! Phải khiển trách!"

Cảm giác được đầu dưới tay động hai cái, tay hắn lại là nhấn một cái, muốn nghiền nó trong đất!

Nam Minh Châu bị cắm mặt xuống đất hiện tại miễn bàn có bao nhiêu hận! Nàng lúc nào xấu như vậy a? Hiện tại đầy miệng đều là bùn, phỏng chừng đều nhìn không ra tướng mạo sẵn có của nàng rồi!

Lúc này Lưu đại nhân cuối cùng là bỏ qua nàng, buông lỏng tay kiềm chế nàng ra. Nàng vội vã bính lên, chỉa vào vẻ mặt bùn đen nhảy lên về tới ở giữa đám thủ hạ của nàng.

"Vương gia, theo ta thấy, đám người này mặc dù có ý xấu, nhưng còn chưa kịp làm chuyện xấu xa gì, để cho bọn họ đi đi, chúng ta vẫn là tìm kiếm Mộ cô nương quan trọng hơn."

Đàm Hạo Uyên nhìn cũng không nhìn Nam Minh Châu, nói rằng: "Ngươi nói có lý."

Lưu đại nhân như được đại xá, hướng phía phương hướng của Nam Minh Châu xua tay: "Đi mau đi mau, Vương gia đại nhân không nhớ tiểu nhân, các ngươi cũng về đi."

Nam Minh Châu hận hận nhìn bọn họ một mắt, mang theo người của chính mình đi.

Trong lòng Lưu đại nhân không ngừng kêu khổ, cũng không biết mình có bị vị công chúa này hận hay không, đây thật là một chuyện khổ sai a.

Đàm Hạo Uyên từ trong miệng của Cố Triêu, biết được dự định của Mộ Tiêu Thư, hắn ngẩng đầu nhìn trên núi một mắt, sau đó phân phó: "Bảo vệ cho các nơi nhập khẩu của ngọn núi này, không cho phép bất luận kẻ nào ra vào."

Có hắn và vị Lưu đại nhân này ở, cả ngọn núi này đều được bảo vệ. Bọn họ trực tiếp thủ cửa ra vào, nỗ lực ngăn người vào núi bên ngoài. Về phần tình huống của Mộ Tiêu Thư…

Đàm Hạo Uyên còn nhớ rõ ước định của mình và Tống Tử Nho, Tống Tử Nho nói qua, hắn nhận thức một người, có thể cứu Mộ Tiêu Thư, nhưng người này tính tình cổ quái, trừ hắn ra, bất luận kẻ nào cũng không cho phép theo.

Tống Tử Nho phí hết tâm tư cũng phải bỏ qua người của hắn phái đi, có thể thấy được chấp nhất của hắn. Vô luận như thế nào, trước khi thân thể của Mộ Tiêu Thư chuyển biến tốt đẹp, hắn tạm thời tuân thủ cái hứa hẹn này.

Đàm Hạo Uyên mặt khác phái một đội người vào núi thăm dò, vững tin không có uy hiếp khác, mới yên lòng.

Lưu đại nhân một lòng nghĩ sớm xong xuôi một chút, kết quả Đàm Hạo Uyên bố trí xong nhân thủ, cư nhiên không có bước tiếp theo, hắn thực sự rất nóng lòng.

"Lân vương, chúng ta lúc nào vào núi đi tìm người a? Có tin tức nói Mộ cô nương ở trên núi này, chúng ta…"

"Không phải là phái người đi tìm sao?"

Lưu đại nhân mở to hai mắt nhìn: "Có chút xíu người như vậy! Phái hết tất cả mọi người đi tìm a!"

"Không cần thiết, nàng còn có chuyện phải làm, chúng ta chờ là tốt rồi."

"Chờ?"

"Chờ."

Lưu đại nhân muốn nói hắn vô tâm tư chờ, thế nhưng Đàm Hạo Uyên nói như vậy, hắn cũng chỉ có thể chờ.

Trên núi, Tống Tử Nho cõng Mộ Tiêu Thư, từng bước một đi tới.

Mộ Tiêu Thư chắc là mệt muốn chết rồi, đi chưa được mấy bước, nàng liền không được rồi. Tống Tử Nho càng phải cõng nàng, ai biết cũng không lâu lắm, nàng đã ngủ.

Hô hấp ôn nhu nhỏ nhẹ đảo qua cổ của hắn, ngứa một chút, cho người khó chịu. Đối với Tống Tử Nho mà nói, đây là dày vò, lại không rõ hắn có chút không muốn. Cứ như vậy đi không biết bao lâu, bọn họ đi tới rừng cây đen kịt trước mặt.

Rừng cây nhỏ rất cổ quái, lùi sau một bước vẫn là cây cỏ lục thông thông, đi phía trước một bước chính là đen kịt âm trầm kinh khủng. Những cây cỏ này, đều giống như là bị ngâm độc, tất cả đều hủ bại suy sụp.

Tống Tử Nho định thần nhìn, xác định đây chính là địa phương hắn muốn đến.

Từ trong lòng ngực hắn lấy ra hai hương nang, đem một người trong đó đọng ở trên cổ của Mộ Tiêu Thư, cái còn lại hắn treo trước ngực mình.

Đóng nắp hương nang, động tác của Tống Tử Nho chợt ngừng lại, ánh mắt cảnh giác nhìn về bên chân phía mình.

Trước mặt của hắn phảng phất có một cái phân cách tuyến, địa phương chân đạp vẫn là xanh hoá, đi lên trước nữa chính là địa bàn màu đen. Mà lúc này, trên cái tuyến kia, xếp thành một hàng, một đám cóc ngồi xổm cổ quái.

Nhan sắc của cóc cũng kỳ quái, cùng hoa cỏ cây cối nơi này hầu như dung vi nhất thể.

Ngay từ đầu chỉ có một con, sau lại biến thành hai, ba con… Càng ngày càng nhiều.

Tống Tử Nho bị những con cóc này làm sợ hãi, lúc này Mộ Tiêu Thư tỉnh, đưa tay dụi mắt, xoa xoa, nàng bất động, nàng cũng nhìn thấy cóc.

"Cái này là…"

Nàng cảm giác mấy thứ này, cùng cổ trùng nàng dùng chủy thủ đâm có điểm giống. Thân thể của cóc có loại cảm giác mềm hoá, mặt ngoài còn có dính nhớt niêm hồ hồ…

159. Chương 159: Tin Tức Thật Giả

Editor: Luna Huang

Tống Tử Nho lại móc ra một cây hương, thắp nó lên.

Hương vị vừa ra, tất cả cóc đều nhanh chân chạy. Tống Tử Nho hít sâu một hơi, nói: "Chúng ta đi thôi."

Mộ Tiêu Thư lặng lẽ gật đầu một cái.

Đi một đoạn, Mộ Tiêu Thư khẳng định rừng cây này là người tạo thành. Tương tự với sinh vật cóc, lại gặp lần nữa, đều là hình thù kỳ quái, có chút không gọi nổi tên.

"Đây là địa phương của hắn, vì an toàn họa xuất một mảnh như thế, người khác vào không được." Tống Tử Nho giải thích.

"Thật là có đủ quỷ dị." Mộ Tiêu Thư nói thầm, "Chúng ta còn phải đi bao lâu?"

"Không biết, ngươi có thể ngủ tiếp."

Xem ra còn phải đi rất lâu, Mộ Tiêu Thư quả thực nhắm hai mắt lại. Bất quá lúc này, nàng cũng không có ngủ.

Mới vừa rồi nàng thả khôi lỗi, đi đối phó mười người tới giết nàng, sau, nàng đối những khôi lỗi kia hạ một ít mệnh lệnh. Bọn họ cũng không trở về trong APP, mà là phân công nhau hành động. Lúc này, đám khôi lỗi cũng đã xuống núi.

Bên môi Mộ Tiêu Thư lộ ra một mỉm cười, bọn họ nếu tính mạng của nàng, vậy cho bọn hắn đi. Hai vạn lượng hoàng kim, cái giá tiền này nàng cảm thấy thật thích hợp.

Kế hoạch của Nam Minh Châu thất bại, như trước rất không cam lòng, còn muốn trở lại. Kết quả lại phát hiện tất cả cửa ra vào đều bị người thủ, nàng căn bản không có biện pháp tới gần, trừ phi cùng Đàm Hạo Uyên chính diện xung đột.

Nam Minh Châu đối với lần này hận đến nha dương dương, không thể làm gì khác hơn là mang người đi trở về. Đến trong cung, việc đầu tiên nàng làm chính là là đi gặp phụ hoàng của nàng.

"Hòn ngọc quý trên tay của trẫm nga, chuyện của ngươi chính là chuyện của trẫm, trẫm có lần nào không để ngươi như nguyện?"

"Chính là lần này!" Nam Minh Châu trừng mắt Đông Sóc hoàng đế, "Phụ hoàng bản thân đáp ứng nữ nhi, người cũng ngươi phái cho cho nữ nhi, kết quả... Ngươi xem mặt của ta, đều biến thành như vậy!"

Đông Sóc đau lòng đau lòng nâng mặt Nam Minh Châu xem, mặt trên sinh ra vài đạo hồng, trầy chút da, hơi có chút sưng đỏ.

Thời gian Lưu đại nhân áp trứ đầu của nàng xuống, cũng không có quá mức cố sức, dù sao vị này chính là công chúa nha! Cho nên thương trên mặt nàng không nghiêm trọng lắm.

"Phụ hoàng thay ngươi bó thuốc, người đến, người đến a!"

"Phụ hoàng, ta muốn nàng chết!"

Đối mặt yêu cầu trắng trợn của Nam Minh Châu, Đông Sóc hoàng đế cười nói: "Chuyện sớm hay muộn, không vội nhất thời, chờ lấy được bách thọ đồ mới nói."

Nam Minh Châu lại nháo đằng một hồi, thấy bây giờ không có biện pháp thuyết phục Đông Sóc hoàng đế, không thể làm gì khác hơn là phẫn nộ trở về trong cung của mình.

"Bách thọ đồ bách thọ đồ! Không phải một bức đồ thôi sao? Nó có trọng yếu như vậy không? Rõ ràng nói xong rồi, phụ hoàng lại đổi ý, trái lại làm hỏng chuyện của ta!"

Nam Minh Châu ở trong cung đại phát giận, các cung nữ đều lo sợ, không dám lên tiếng.

Nam Minh Châu còn một trận tính tình thật to, đang suy nghĩ biện pháp tra đương khẩu, đột nhiên nghe được một tin tức: Mộ Tiêu Thư hiện thân ở vương đô.

Bởi giá của Mộ Tiêu Thư cao, nàng vừa hiện thân, đưa tới vô số người điên cuồng!

Trong ngày thường tự xưng là người vô tội thiện lương, vừa nghe nói bắt được nàng có thể có hai vạn lượng hoàng kim, lập tức đem lương tâm của mình ném xuống đất đạp thành mảnh vỡ, đều đánh chủ ý lên số tiền này.

Bất kể là người thường hay người trong nghề, lúc này đều chỉ quan tâm một việc: Đầu của người tên Mộ

Tiêu Thư này, phải nhất định lấy xuống, đều là hoàng kim, hoàng kim!

Lúc đầu, nàng đưa tới một ít chủ ý của người trong nghề. Những người này ngoài sáng ngầm bắt đầu truy tung tung tích của nàng, thậm chí bởi vậy dẫn phát rồi mấy tràng ẩu đả, xảy ra mấy cái nhân mạng.

Sự tình sau đó mở rộng, không biết là ai truyền tin tức, người không liên quan cũng đều tham dự tiến đến. Vừa nghe nói có hành tung của Mộ Tiêu Thư, mọi người liền nhất ủng mà lên, như đoạt hoàng kim. Có vài người ngã sấp xuống, bị đạp thành bánh thịt, ngũ tạng lục phủ chảy đầy đất, quả thực vô cùng thê thảm.

Nam Minh Châu nghe nói tin tức này, vui mừng quá đỗi để cho nàng chạy thoát một lần, còn có thể để cho nàng đào lần thứ hai? Lân vương vẫn còn coi chừng ở trên núi, nàng, đưa mình tới cửa!

(Luna: Cái loại này mà làm công chúa gì, chả vì dân vì quốc chỉ tư lợi cá nhân thôi =.=)

"Người đến! Lập tức triển khai đuổi bắt!" Nhìn thị vệ chen chúc đi, Nam Minh Châu gọi bọn hắn lại, "Ghi nhớ kỹ, giấu kỹ thân phận của các ngươi!"

Thế nhưng bọn thị vệ vừa ly khai không bao lâu, tin tức thứ hai truyền tới. Tin tức nói, ở ngoại ô vương đô, có người gặp được Mộ Tiêu Thư!

Nam Minh Châu trợn tròn mắt, vừa vẫn còn trong thành, thế nào thoáng cái chạy đi ngoại ô?

Thế nhưng nàng còn chưa hiểu, ngay sau đó tin tức thứ ba thứ tư cũng truyền đến.

Mộ Tiêu Thư ở phụ cận địa phương vương đô Đông Sóc đều xuất hiện một lần, dẫn phát một trận rối loạn. Đầu của nàng không có bất kỳ người nào có được, vì đoạt đầu của nàng, nhưng bây giờ chết không ít người.

Nam Minh Châu nhìn mỗi tin tức, thực sự rất tức giận, đem thủ hạ của mình dạy dỗ một trận.

"Nàng không có ba đầu sáu tay, làm sao có thể đồng thời xuất hiện ở nhiều địa phương như vậy? Tất cả đều là tin tức giả! Các ngươi những thứ thùng cơm này, cũng chỉ lấy những thứ tin tức giả này qua loa tắc trách với ta sao?"

"Công chúa bớt giận, thuộc hạ đi thăm dò sai ở nơi nào." Người truyền người cũng là áp lực sơn đại.

Răn dạy về răn dạy, sau đó tin tức của Mộ Tiêu Thư vẫn như cũ ly kỳ như vậy, Mộ Tiêu Thư phảng phất trong lúc bất chợt thành thần nhân, không chỗ nào không có mặt, đi tới chỗ nào cũng có.

Bên này bọn họ bị các loại tin tức khiến cho sứt đầu mẻ trán, đầu kia Tống Tử Nho cùng Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt một tòa nhà đá.

Lúc này dưới chân bọn họ đạp đất xanh, rừng cây màu đen cổ quái cùng với sinh vật kỳ quái đều đi qua, nơi này hết thảy đều có vẻ rất bình thường.

Tống Tử Nho vừa đánh thức Mộ Tiêu Thư, cửa nhà đá chậm rãi mở, một lão nhân mặt mũi hiền lành xuất hiện ở cửa.

"Cung nghênh thiếu chủ! Lão hủ chờ đã lâu."

Mộ Tiêu Thư liếc Tống Tử Nho một cái, phát hiện vẻ mặt của hắn cũng không có dấu hiệu buông lỏng gì, phảng phất rất là kiêng kỵ lão nhân này.

"Vị này chính là Mộ cô nương đi?" Lão nhân quan sát Mộ Tiêu Thư một phen, trong mắt thú vị dạt dào.

"Tiêu Thư, vị này chính là vị này Phó lão."

"Xin chào." Mộ Tiêu Thư chào hỏi Phó lão.

"Ha ha, hai vị thỉnh tiến thất đi." Phó lão nói xong, bản thân trước vào phòng. Cửa mở, bên trong tối om, phảng phất tĩnh chờ nuốt người đi vào.

Mộ Tiêu Thư để Tống Tử Nho buông nàng xuống, nhẹ giọng hỏi: "Hắn chính là cổ sư?"

"Không sai."

"Còn tưởng rằng cổ sư cũng chỉ mặc kỳ trang dị phục, tính tình nhất định cũng rất cổ quái." Không nghĩ tới cũng một người nhìn qua tầm thường như thế." Nếu như không đề cập tới phiến ô hắc mới vừa rồi, phảng phất bị rừng cây ô uế thôn phệ rồi.

Tống Tử Nho cười cười, nói: "Vào đi thôi."

Tia sáng của thất nội quả thực tương đối tối, nhưng không có kinh khủng như nhìn từ bên ngoài vậy.

Vừa vào cửa, Mộ Tiêu Thư nhìn thấy một cái vò to. Nàng đi quanh vò một vòng, nhìn chằm chằm nắp to che ở phía trên. Loáng thoáng, phảng phất nghe có động tĩnh gì bên trong. Tỉ mỉ vừa nghe, vừa không có.

Phó lão từ gian nhà sát vách đi ra, ánh mắt xẹt qua mặt trên vò, rơi vào trên người của Mộ Tiêu Thư: "Ngươi cùng lão hủ tiến đến."

"Hảo." Mộ Tiêu Thư nhìn Tống Tử Nho một mắt, đối phương hướng nàng gật đầu.

Chân núi, Đàm Hạo Uyên nhảy lên lưng ngựa, chuẩn bị khởi hành hồi vương đô. Chuyện nơi đây đều giao cho Cố Triêu, còn có Lưu đại nhân lưu thủ, hắn không cần thiết ở lại.

Cố Triêu có chút lo lắng tình huống của Mộ Tiêu Thư, thế nhưng Đàm Hạo Uyên không đề cập tới, hắn liền thông minh cũng không lên tiếng.

Trước khi đi, Đàm Hạo Uyên phân phó Cố Triêu: "Nếu là trên núi có người xuống, bất luận là ai, đều bắt lại hỏi chuyện."

Cố Triêu ứng, Đàm Hạo Uyên đang muốn giục ngựa ly khai, chợt nhìn thấy một danh thị vệ vội vã mà đến. Thị vệ kia quỳ xuống ở trước mặt của hắn, bẩm báo: "Chủ tử, thu được tin tức của Mộ cô nương."

Đàm Hạo Uyên cùng Cố Triêu sửng sốt sửng sốt, sau đó bình thường trở lại.

Đoán chừng là tin tức của Bắc Vọng truyền đến, Mộ Tiêu Thư để lại một thế thân bên đó. Ai biết thị vệ kia nói tiếp: "Tổng cộng có tám tin tức."

Tám tin tức?

Đàm Hạo Uyên lập tức xuống ngựa, đem dây cương tiện tay ném một cái, tự có người đến nhận. Hắn từ mấy phong mật báo trong tay thị vệ kia, chỉ liếc mấy cái, thu hết tin tức phía trên vào đáy mắt.

Đàm Hạo Uyên trầm ngâm chỉ chốc lát, đưa thư cho. Cố Triêu

Sau khi Cố Triêu xem xong, rất là kinh ngạc.

Mộ Tiêu Thư như thế nào thần thông quảng đại đi nữa, cũng không có khả năng đồng thời xuất hiệnở bảy địa phương bất đồng, sai, hơn nữa ngọn núi này, đó chính là địa phương thứ chín!

Quỷ dị hơn chính là tin tức tám chô Mộ Tiêu Thư xuất hiện, cũng không phải bọn họ thả ra. Trừ bọn họ ra, còn có ai có thể làm được chuyện như vậy?

Tự Mộ Tiêu Thư? Cố Triêu không cách nào tưởng tượng điểm này.

Nàng tay trắng đến Đông Sóc, còn kéo thân thể bệnh hoạn, tại sao có thể là nàng?

Đó là Tống Tử Nho? Như thế có chút khả năng…

(Luna: Tội Nho cam cái khỉ gì cũng không biết bị người đặt điều vu khống haha)

“Chủ tử, việc này vô cùng kỳ hoặc.”

“Đem nhân thủ phân tán, phân biệt phái đi tám địa phương này, như cũ cần thủ ở đây. Việc này huyên lớn hơn nữa, đối với chúng ta không có chỗ xấu.”

Cố Triêu đáp ứng phân phó của Đàm Hạo Uyên, lấy cách làm của Đàm Hạo Uyên, cũng sẽ phá thêm để càng bát nháo. Không hề nghi ngờ Mộ Tiêu Thư là ở trên núi không sai, nhưng người khác không cách nào vững tin điểm này, mà Đàm Hạo Uyên lúc này chọn lựa hành động, sẽ rất có tính lừa dối.

Sau khi Đàm Hạo Uyên phân phó xong, liền dẫn tiểu đội người, lên ngựa ly khai, Cố Triêu cùng cùng đàm chuyện này.

Cũng trong lúc đó, ở trên một thương thuyền to lớn, một danh nữ tử mặt che lụa mỏng đang rời thuyền. Đôi mắt sáng của nàng vòng vo chuyển, đường nhìn dừng lại ở trên người nam tử sắc mặt lo lắng.

Trong mắt Quý Thanh Nguyệt bình thản vô ba, nhàn nhạt nhìn lướt qua, đi tới chỗ nam tử kia.

Người nọ lúc đầu vẫn là vẻ mặt lo lắng, thế nhưng gặp được thân ảnh của Quý Thanh Nguyệt, ánh mắt liền chuyển thành si mê.

Quý Thanh Nguyệt rũ mâu tử xuống, nhẹ giọng nói: “Hứa Trường Chí, ta đến.”

Ánh mắt của Hứa Trường Chí chuyển thành thanh minh, cái lỗ tai hơi phiếm hồng, cung kính nói với Quý Thanh Nguyệt: “Ta chuẩn bị cho tốt tiểu trạch thanh tĩnh cho ngươi, ngươi…”

“Thay ta chuẩn bị xe ngựa, ta muốn lập tức đến vương đô.”

Hứa Trường Chí ngây ngẩn cả người, qua một lát mới mở miệng, “Gấp gáp như vậy?”

Quý Thanh Nguyệt gật đầu. Hứa Trường Chí nhìn qua có điểm khổ sở, bất quá hắn rất nhanh thì đồng ý: “Đồng ý đi chuẩn bị cho người. Ngươi đói bụng không, dùng cơm trước chứ?”

160. Chương 160: Hàng Hóa Mới Mẻ

Editor: Luna Huang

Sau nửa canh giờ, Quý Thanh Nguyệt từ trong một tửu lâu đi ra. Cái bụng lấp đầy, thậm chí còn tắm rửa một lần, thay đổi một thân xiêm y. Lúc này mã xa chuẩn bị xong, Hứa Trường Chí thỉnh Quý Thanh

Nguyệt lên xe ngựa, mình thì kỵ mã.

Quý Thanh Nguyệt nhất lược mành, không đồng ý nói: "Ngươi muốn cùng đi ta?"

Hứa Trường Chí cười gật đầu.

"Không được, ngươi còn có chuyện khác phải làm, Bạch An Tri kia..."

"Bạch An Tri ta sẽ để người tìm, vương đô ta cũng muốn đi." Lúc nói lời này, mắt Hứa Trường Chí cũng không có nhìn Quý Thanh Nguyệt.

Trong ấn tượng của Quý Thanh Nguyệt, Hứa Trường Chí là một người thiên y theo bách bách nàng, ngày hôm nay đột nhiên thái độ cường ngạnh, để cho nàng rất có không quen. Chỉ bất quá lúc này không giống ngày xưa, nàng ở Đông Sóc còn phải dựa vào nam nhân này. Cũng được, hắn muốn theo thì để hắn theo đi, Quý Thanh Nguyệt mặt không thay đổi buông mành xuống.

"Xuất phát!"

Ra lệnh một tiếng, mã xa bắt đầu hướng vương đô Đông Sóc tiến.

Gian nhà đá.

Mộ Tiêu Thư đứng ở trước thùng gỗ to, trong tay Phó lão nâng một cái khay, mặt trên có các loại chai lo cao thấp mập ốm chắc chắn. Hắn như là nêm gia vị cho thức ăn, một hồi thêm chút thứ này vào trong, một hồi lại cho thứ kia vào trong.

Mộ Tiêu Thư nhìn từng thứ rơi vào trong, để bên trong trở nên càng ngày càng đục, nhan sắc cũng phát triển theo phương hướng quỷ dị, nhịn không được mở miệng hỏi: "Ngâm cái này, ta sẽ tốt?"

Phó lão cười híp mắt nhìn nàng, trảm đinh chặt sắt:: "Sẽ không."

Mộ Tiêu Thư không nói ngẩng đầu, Phó lão tiếp tục cho đồ vào bên trong, thùng nước dần dần chuyển biến hắc sắc.

Thùng nước từ từ biến thành màu sắc đen nhánh, còn tản mát ra từng đợt mùi hôi, Phó lão đem khay để ở một bên, đưa tay vào khuấy hai cái, nói rằng: "Được rồi."

Cắn cắn cắn cắn, miễn cưỡng ngồi vào trong thùng gỗ. Cảm giác này, tựa như nàng chủ động nhảy vào nước thôi, mỗi một lỗ chân lông đều bị nước dơ xâm phạm, miễn bàn có bao nhiêu tuyệt vời.

“Ngâm một canh giờ.”

Phó lão bỏ lại những lời này, mở cửa ra. Lảo đảo ra gian nhà.

Tống Tử Nho đang muốn hỏi, một mùi lạ chận lời của hắn. Chỉ đình lại một hồi này, Phó lão cũng đã mang theo bầu rượu đi uống rồi, hắn không thể làm gì khác hơn là gõ cửa một cái vấn Mộ Tiêu Thư: “Ngươi thế nào?”

Mộ Tiêu Thư bóp mũi, buồn bực đáp: “Hoàn hảo, phải ngâm một canh giờ, ngươi chớ quản ta.”

Mũi dần dần bị hun đến nghẹt, Mộ Tiêu Thư thừa dịp công phu này, chạy đi quan sát tình huống khôi lỗi.

Nàng đang gọi khôi lỗi đối phó mười sát thủ kia, đối với bọn họ hạ đạo mệnh lệnh thứ hai. Trong chín khôi lỗi này, Mộ Tiêu Thư chỉ đích danh tám người đi làm, để cho bọn họ xuất hiện bằng dung mạo của nàng.

Bọn họ làm xong rồi, đến một chỗ, bọn họ lộ cái mặt, dẫn phát rối loạn, trở về trong APP. Mặc cho những người đó quật ba thước đất, cũng không thể tìm được chỗ của bọn họ.

Về phần người cuối cùng, Mộ Tiêu Thư để hắn tìm địa phương núp, đợi mệnh lệnh của nàng.

Tám khôi lỗi thuận lợi phân tán lực chú ý của mọi người, người nguyên bản đều chạy đến ngọn núi này, nghe nói xong đều chạy đến địa điểm cách mình gần nhất.

Hiện tại, khôi lỗi cuối cùng trong tám người đều đã về tới APP, Mộ Tiêu Thư cảm thấy có thể triển khai bước hành động thứ hai, nàng đem ý niệm của mình bám vào trên người khôi lỗi thứ chín.

Khôi lỗi nhận được mệnh lệnh, lúc này chính chỉa vào giương mặt nữ tử mỹ mạo, ngồi ở trong quán trà.

Mộ Tiêu Thư tiếp quản thân thể khôi lỗi, lập tức tính tiền cho chưởng quỹ rồi ly khai. Nàng đi qua một hẻm nhỏ, cuối cùng ngừng lại trước một gian cửa hàng nhỏ tầm thường.

Cửa hàng này căn bản không giống như là mở cửa làm ăn, cửa bay một khối vải rách màu đỏ, bị thái dương phơi đến phai nhạt, chỉ là loáng thoáng có thể thấy, tuyến đỏ sậm buộc vòng quanh một đồ án.

Mộ Tiêu Thư nhìn vải đỏ một mắt, liền cất bước đi vào.

Thời gian nàng đang vì dược phường làm việc, sẽ nghe không ít Triệu Phủ Thất nói qua những thứ giao dịch ngầm này. Ám sát, cũng là một trong giao dịch. Nếu là làm ăn, khó tránh khỏi cửa điếm vân vân.

Trong điếm bày trác đắng cũ kỹ, một quầy hàng, điếm lão bản râu mép hắc bạch giao nhau, ở phía sau kia ngủ gà ngủ gật. Nghe được tiếng bước chân, lão bản kia một cái giật mình ngồi dậy, dùng con ngươi đục đục nhìn về phía Mộ Tiêu Thư.

"Một chén canh đậu xanh!" Lão bản kia cao giọng hô lên, "Ngày hôm nay chỉ có cái này."

Mộ Tiêu Thư đi tới trước quầy, cầm trong tay rương gỗ trọng trọng vừa để xuống.

"Ta là tới bán đồ." Nàng dùng ngón tay mở rương gỗ, thản nhiên cười: "Đồ chơi này, bổn cô nương muốn bán hai vạn lượng, hoàng kim."

Điếm lão bản kia lúc này đâu còn có tâm tình buồn ngủ gì, ánh mắt đảo qua trên rương gỗ, nói rằng: "Cô nương, vào bên trong nói."

Mộ Tiêu Thư theo hắn đi vào bên trong, một bàn hai ghế, không còn thứ gì khác.

Mộ Tiêu Thư kéo một cái ghế, đặt mông ngồi xuống, nhếch chân bắt chéo nói: "Nghiệm hàng đi."

Điếm lão bản nhìn nhiều hai mắt trên cặp chân thon dài kia của nàng, hỏi: "Cô nương lạ mặt, là từ bên ngoài tới?"

Mộ Tiêu Thư cười cười: "Ngươi quản ta lạ mặt quen mặt, sinh ý mới quan trọng, nghiệm hàng! Rất mới mẻ."

Nàng lộ ra một tà khí chính là cười, thấy điếm lão bản kia đều có chút cảm giác rợn cả tóc gáy, một đôi tay tay của đưa về phía rương gỗ, mở ra.

Rương gỗ vừa mở, một huyết tinh khí truyền ra. Điếm chủ mặt không thay đổi nhìn, hai tay nâng cái đầu lên, bắt đầu công tác giám định. Hắn thậm chí từ trong lòng ngực móc ra một mặt kính trong suốt, chiếu lên cái đầu kia.

Mộ Tiêu Thư dựa vào ghế, ngửa đầu, nhìn phòng lương.

Qua hồi lâu, đối diện truyền đến một tiếng, xem bộ dáng là xong rồi. Thân thể của Mộ Tiêu Thư thẳng, chân bắt chéo cũng để xuống, mở miệng cười hỏi: "thế nào?"

"Hàng đối bản, chỉ bất quá còn phải chờ khách nhân giám định. Ngươi có thể trước đi chỗ nào chơi đi, có lẽ để ta làm chủ, chuẩn bị cho ngươi một gian phòng, nghỉ ngơi một chút..."

"Thành, nghe lão bản ngươi."

Mộ Tiêu Thư ra tiệm này, đi qua nhai phía sau, vào tòa tiểu viện cửa đối diện. Thị nữ mỹ mạo dẫn nàng tới trong một gian phòng lịch sự tao nhã, cho nàng nghỉ ngơi.

Thị nữ kia nói: "Cô nương nếu là cảm thấy buồn bực, cũng có thể đi một chút trong tiểu viện, ở đây rất vui, nên đi nhiều."

Mộ Tiêu Thư không quá hứng thú, thấy trên án có một cây cầm, liền ngồi xuống khảy.

Tiếng vọng của cầm trong tiểu viện, dẫn tới các thị nữ, lúc này có một chiếc xe ngựa từ trong hoàng cung đi ra, trên đường vào một tòa phủ đệ, lại thay đổi một chiếc xe khác, thẳng đến cửa tiệm Mộ Tiêu Thư mới vừa rồi đi ra kia.

Nam Minh Châu nhận được tin tức trước, vẫn còn răn dạy thủ hạ của mình. Lớp này thùng cơm nói là đi thăm dò, thế nhưng tra tới tra lui còn chưa biết Mộ Tiêu Thư đích thực đi đâu. Nam Minh Châu vốn tưởng rằng nàng nhất định là ở trên núi, nhưng, sau khi nghe Đàm Hạo Uyên cũng mang đám người ly khai, còn để nhân thủ phân tán, đi tám địa phương, nàng cải biến chủ ý.

Có thể Mộ Tiêu Thư thật không ở đó, vậy nàng đến cùng ở nơi nào? Nam Minh Châu nghĩ không ra, đáp án nhanh như vậy đã có.

Nàng nhận được mật báo, nói ủy thác của nàng đã hoàn thành, để cho nàng đi vào nghiệm hàng!

Tin tức này để Nam Minh Châu khó có thể tin, Mộ Tiêu Thư đã chết? Có tiền có thể dùng quỷ kéo xe, lời này thực sự không sai. Mặc kệ Mộ Tiêu Thư người ở chỗ nào, chỉ có người muốn giết nàng quá nhiều, luôn luôn sẽ có một ngày lấy đầu của nàng xuống.

Nam Minh Châu hoan hoan hỉ hỉ ra hoàng cung, nghiệm hàng của nàng.

Thời gian chờ đến điểm, Nam Minh Châu đã là võ trang đầy đủ, ngoại trừ một đôi mắt cùng một đôi tay, cả người đều dùng bố che lại. Nàng lấy tín vật ủy thác ám sát của mình ra, thuận lợi vào nội thất.

Trên bàn bày đặt một rương gỗ cô linh linh, cực không đẹp mắt, thế nhưng Nam Minh Châu vừa vào cửa, đã bị nó chiếm đi toàn bộ tâm thần.

Điếm chủ mở rương ra, một tiếng xoạch độc hữu, Nam Minh Châu liền thấy một gương mặt đến trong mộng đều hận không thể xé nát.

"Chính là nàng!" Nàng tay run run sờ cái đầu người, thanh âm cũng theo thay đổi.

Nàng kiểm tra cái đầu kia nhiều lần, cuối cùng ngửa đầu cười ha hả: "Ha ha ha ha! Là, nàng!"

Điếm chủ cũng lộ ra dáng tươi cười, không quấy rầy Nam Minh Châu trong kích động.

"Nữ nhân này không phải là rất năng lực sao?? Đối nghịch với ta, cái gì đều đoạt với ta! Ngươi đoạt a! Đến, ta ngay trước mặt ngươi, ngươi đoạt a! Chính là ta hại chết ngươi, ngươi tìm đến ta đền mạng a!"

Lại là một trận cười to điên cuồng, Nam Minh Châu vẫn cười đến thở không được, lúc này mới yên tĩnh một ít.

Điếm chủ thấy nàng nháo đủ rồi, liền lấy ra một phần hiệp nghị thư: "Khách nhân, cuộc trao đổi này nếu đã làm thành, xin trả thanh toán hoàng kim còn sót lại, ở chỗ này ấn một vân tay."

Nam Minh Châu đem một phong thư vỗ vào trên bàn, lại mạn bất kinh tâm ấn vân tay, liền cầm rương gỗ, ly khai tiệm này.

Nàng lên xe ngựa, khóe môi vẫn là dáng tươi cười tiêu không đi.

Rương gỗ phảng phất không phải phải đồ đáng sợ, là thượng hạng bảo vật là thượng hạng, trong đầu của nàng càng không ngừng chuyển các loại ý niệm trong đầu, nghĩ nên xử lý đồ dùng hai vạn lượng hoàng kim mua này như thế nào.

Cho chó ăn?

Dùng dao nhỏ cắt từng chút thịt trên mặt nàng xuống?

Còn có biện pháp khác không?

Nam Minh Châu hưng phấn mà suy tính việc này, một đôi tay cầm gương thật chặt, rất sợ làm mất nó.

Bất tri bất giác thời gian trôi qua, mã xa tới phố xá sầm uất, bên ngoài tiếng người ồn ào, phi thường náo nhiệt. Nam Minh Châu vén rèm vừa nhìn, trong lúc bất chợt có một chủ ý.

Nàng chợt vỗ xa bích, trong miệng cả tiếng hô: "Ngừng xe ngừng xe!"

Xa phu chạy tới trên đất trống ngừng lại, Nam Minh Châu vén rèm xe lên, vẫy vẫy tay hộ vệ của mình.

Hộ vệ đến gần, Nam Minh Châu một tay lấy nhét cái rương vào trong tay của hắn, trên mặt lộ ra một thâm độc cười: "Có chuyện ngươi đi làm một chút."

Bên kia điếm chủ thuận lợi thu hoàng kim, cho người gọi Mộ Tiêu Thư đến, vẫn ở căn phòng của cũ trống

kia, hai người ngồi đối diện nhau.

"Ngươi tuy là từ ngoài đến, nhưng quy củ của chúng ta ngươi nên biết." Còn hơn mới vừa rồi, điếm chủ nghiêm túc rất nhiều.

Mộ Tiêu Thư chọn hạ mi, hai cái đùi đôi vị trí một chút, không có nhận lời của hắn.

161. Chương 161: Tiền Của Cừu Nhân

Editor: Luna Huang

Điếm chủ thấy thế nhân tiện nói: "Kim chủ đã giao phó hoàng kim, dựa theo quy củ, chúng ta chia năm năm." Hắn nói từ trong lòng ngực xuất ra một xấp giấy mỏng xếp nhỏ, đẩy đến trước mặt của Mộ Tiêu Thư, "Đây là kim phiếu một vạn lượng hoàng kim, cô nương thu đi."

Mộ Tiêu Thư liếc tiền giấy trung gian bàn một cái, cười, lười biếng vươn tay, kéo kim phiếu qua, đếm từng tờ.

"Đúng là một vạn lượng hoàng kim, tín dự của tiền trang thượng cấp, ta rất yên tâm."

Điếm chủ tâm tình thật tốt nói: "Tín dự của chúng ta so với các tiền trang khác càng tốt hơn, có nỗ lực thì có đoạt được, cô nương không bằng lưu một cái tên, sau này còn có nhiệm vụ, ta còn giữ cho cô nương."

"Tên trái lại việc nhỏ, chỉ là… Lão bản tựa hồ đã quên, còn có bốn nghìn lượng hoàng kim chưa đưa cho ta."

Điếm chủ nhãn thần lóe lên, tức giận nói: "Cái gì bốn nghìn lượng, nói bậy."

"Phanh!"

Điếm chủ bị một tiếng bất thình lình nặng hưởng làm hoảng sợ, cả người giật về sau.

Tay của Mộ Tiêu Thư còn đặt tại trên bàn, thân thể ngưỡng ra trước, tự tiếu phi tiếu nói: "Ngươi cho ta không hiểu quy củ, muốn hãm hại ta nha? Dựa theo quy củ, ta bảy ngươi ba, ngươi ở đây thế nào trương mục chia năm năm? Lão bản, ngươi nếu như không tuân quy củ, ta không đề nghị đem chuyện này truyền đi!"

Toàn bộ Đông Sóc, giống như tiệm này vậy có vô số, chúng nó đem Đông Sóc chia thành từng khu vực, đều tự chưởng một mảnh địa phương. Mỗi điếm đều có một "Lão bản", nhưng ở trên bọn họ, còn có một lão

đại, đó mới là người chủ sự chân chính của sinh ý ám sát này. Quy củ người chủ sự quyết định, bọn họ cùng sát thủ đều tự thủ tốt quy củ, đây đó mới có thể tường an vô sự.

Chính bọn nó cũng có dự trữ nuôi dưỡng một bộ phận sát thủ, thế nhưng không cho lực, để sinh ý bị người khác giành trước, thì có biện pháp gì?

Lúc này vị điếm lão bản này chia, là muốn tư nuốt bốn nghìn lượng hoàng kim.

"Cô nương hà tất như vậy? Sự tình làm lớn chuyện, đối với ngươi ta đều không có lợi!"

Mộ Tiêu Thư kéo kéo đuôi tóc của mình, thưởng thức ở trong tay, mạn bất kinh tâm nói: "Thế nhưng người cũng một khẩu khí, ngươi muốn tư nuốt hoàng kim của ra, ta không ngại tiêu thêm ít tiền, đem chuyện này truyền đi. Đến lúc đó, nhìn phiền toái của ngươi nhiều, hay là phiền toái của ta nhiều."

Mặt của điếm lão bản triệt để trầm xuống, hắn lấy ra bốn tờ kim phiếu, ném trên bàn.

Mộ Tiêu Thư lập tức đem chúng nó thu vào, liền đứng dậy đi ra ngoài: "Cáo từ!"

Phía sau của nàng, đáy mắt điếm lão bản có mạch nước ngầm bắt đầu khởi động, tay mò lên bàn, ở một chỗ nhô ra nhấn một cái!

Hai tế quản ở cửa vươn ra, phun ra hai cổ bạch khí lên mặt của Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư ngạnh sinh sinh dừng chân ở cửa, sau đó thân thể thẳng tắp ngã về phía sau.

"Đông" Một tiếng nặng nề, hai mắt nàng nhắm nghiền, cứ như vậy đã ngủ mê man.

Điếm chủ âm tiếu đi tới bên cạnh nàng, hé mồm nói: "Rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt! Lẻ loi một mình còn dám lớn lối như vậy, kết quả của lòng tham không đáy, chính là một văn tiền cũng không lấy được, còn phải mất tính mạng!"

Điếm chủ tự nhận tin tức linh thông, chưa từng thấy qua nhân vật như thế, nói vậy cũng không phải có lai lịch gì, cho nên giết cũng liền liền. Hai cổ bạch khí chính là mê dược thượng đẳng, có thể trong nháy mắt đem người mê đến bất tỉnh nhân sự, dược hiệu duy trì liên tục duy trì liên tục thời gian còn rất dài. Ai trúng mê dược này, đều chỉ có thể mặc cho người làm thịt.

Hắn lục soát thân của Mộ Tiêu Thư, đem kim phiếu đều bỏ vào trong túi, sau đó chế trụ hai chân của Mộ Tiêu Thư, kéo đi sau nhà.

Không thể giết người ở chỗ này, thanh lý vết máu là một chuyện phiền toái, chờ léo người đến chỗ bí mật động thủ lần nữa, không phải tiết kiệm phiền toái này sao? Điếm chủ tâm tình, nhưng không có phát hiện, Mộ Tiêu Thư vốn nên hôn mê đột nhiên mở hai mắt ra.

trong tay của Mộ Tiêu Thư sinh ra một cây ám khí hình dạng dài nhỏ, nàng nhắm ngay cổ của điếm chủ, vừa phát lực, mũi ám khí bay ra ngoài!

Thân thể của điếm chủ như là đột nhiên tao ngộ đòn nghiêm trọng, mặt hướng xuống ngã té sấp về phía trước.

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, chân lắc lắc, tránh thoát trong tay của điếm chủ. Nàng đứng lên, vỗ vỗ bụi dính vào trên người, tiến lên lật người của điếm chủ kia.

Người nọ một đôi mắt mở đến lớn nhất, miệng cũng mở, đôi môi mấp máy, tựa hồ muốn nói chuyện. Nhưng là cổ họng của hắn bị ghim một gai nhọn, có huyết đỏ tươi ồ ồ chảy ra, hắn đã không có cách nào khác lên tiếng.

Mộ Tiêu Thư đạp điếm chủ một cước, nói rằng: "Kết quả của lòng tham không đáy, chính là một văn tiền cũng không lấy được, còn phải mất tính mạng. Nguyên thoại trả lại cho ngươi."

Miệng của điếm chủ trề một cái, cuối cùng nghiêng đầu một cái, trợn tròn mắt chết.

Ban nãy hai cổ hai cổ đích thật là mê dược thượng đẳng, thế nhưng Mộ Tiêu Thư bây giờ là thân khôi lỗi, nàng không sợ mê dược. Dược vật chỉ có thể mang đến mài mòn cho thân thể của khôi lỗi, cũng sẽ không tạo thành hiệu quả hôn mê.

Nàng sở dĩ trang hôn, đương nhiên là vì đánh lén điếm chủ bụng dạ khó lường này.

Bất quá... Không biết có phải hay không là nên cảm thấy vinh hạnh, lai lịch của mê dược này không phải là nơi khác, chính là dược phường của nàng! Là nàng tự mình thay đổi phối phương, nên ngửi được mùi, nàng chỉ biết đó là cái gì.

"Sinh ý của dược phường cũng đến Đông Sóc rồi?" Mộ Tiêu Thư nhỏ giọng lầm bầm, "Hay là hiệu quả của mê dược này quá tốt, người của Đông Sóc thật xa chạy đến Bắc Vọng mua vào?"

Mặc kệ thế nào, mục đích của nàng cũng đã đạt đến.

Mộ Tiêu Thư từ trên người hắn lấy ra toàn bộ kim phiếu, toàn bộ nhét vào trong ngực của mình.

Trong APP, tỷ số đổi vàng cùng bạc là 1:50, hai vạn lượng hoàng kim đổi thành bạc, chính là một trăm vạn lượng, trong đổi thành khôi lỗi, chính là một trăm. Mà Mộ Tiêu Thư làm thành cuộc trao đổi này, tiêu cũng là mua khôi lỗi.

Không sai, nếu nói đó là đầu của nàng, là một khôi lỗi biến thành. APP sản xuất khôi lỗi tương đương với người máy cao phẳng, dùng chúng nó lấy giả đánh tráo, căn bản không ai có thể phân biệt ra được.

Nghĩ trên người hắn nói không chừng còn có thứ khác, liền tìm kiếm, không lâu sau, nàng ở một trong túi bí ẩn tìm được rồi tam phần quyên bạch.

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, vội vã ngồi xuống bên cạnh bàn.

Quyên bạch rất mỏng rất nhẹ, phóng ở lòng bàn tay hầu như không phát hiện được phân lượng. Mộ Tiêu Thư cầm lấy một phần trong đó, xé nó ra, lọt vào trong tầm mắt đó là ba chữ —— ủy thác thư.

Nàng thật nhanh nhìn lướt qua nội dung của ủy thác thư này, mặt trên ghi lại tin tức một người, bao quát tính danh, giới tính, nơi sinh, nội dung ủy thác tự nhiên là sát nhân, còn viết rõ tổng cộng cần trả bao nhiêu ngân lượng, tiền đặt cọc kim ngạch cũng có ăn nói. Cuối ủy thác thư, là tổng kim ngạch tiền đặt cọc, mỗi một cái đều ấn hai vân tay, có thể là căn cứ chính xác sau khi trả hết.

Mộ Tiêu Thư cầm phần ủy thác thư này, đi tới bên người điếm chủ đã chết, nắm lên một cái tay của hắn so so, phát hiện quả thật có một vân tay thuộc về vị điếm chủ này.

Nàng trở lại bên cạnh bàn, lại mở phần quyên bạch khác, nhìn thật nhanh.

Khi nhìn đến quyên bạch thứ ba, ánh mắt của Mộ Tiêu Thư bị ba chữ hấp dẫn —— Mộ Tiêu Thư.

Tên của nàng xuất hiện ở trên phần quyên bạch này, đây là kim chủ cùng điếm chủ ủy thác hiệp nghị! Một phần hiệp nghị ám sát nàng. Mặt trên minh xác viết hai vạn lượng hoàng kim, giá tiền này, so với hai phần kia giá cao hơn.

Ai muốn nàng chết? Không tiếc tốn hao hai vạn lượng hoàng kim?

Ánh mắt Mộ Tiêu Thư di động, rơi vào vân tay.

Giao dịch hoàn thành, vân tay bốn cái đỏ tươi. Không cần phải nói, trong đó một đôi chính là của vị điếm chủ này, mà đôi khác chính là người ngươi mua hung thủ ẩn!

Mộ Tiêu Thư toàn bộ thu ba phần quyên bạch, lại ở trong gian phòng gõ gõ một trận, xác định không có chỗ khả nghi nào, lúc này mới xoay người ra khỏi phòng.

Nàng nghiêm nghiêm thật thật đóng kỹ cửa, bình thản ung dung đi ra ngoài.

Nàng nhớ kỹ lúc tiến vào, tiệm này còn có những người khác ở, nhưng là bây giờ nàng lại không phát hiện tung tích của mấy người kia, có thể, là bị điếm chủ phái đi ra. Có thể vị điếm chủ này sớm nổi lên sát tâm, vì độc chiếm hai vạn lượng này, an bài trước.

Trong thạch phòng, Mộ Tiêu Thư đích thực thân còn ngâm mình ở trong thùng gỗ, thời gian còn sớm, nàng còn có thể ở bên ngoài lưu lại nữa một hồi, nàng quyết định tìm một chỗ ăn ngon.

Địa phương ăn ngon khẳng định náo nhiệt, Mộ Tiêu Thư hỏi mấy người đi đường, lập tức liền có mục tiêu. Nàng trước tìm một góc vắng vẻ thay đổi khuôn mặt, sau đó thêu một chiếc ma xa nhỏ, cho người lái đến địa phương náo nhiệt nhất tòa thành thị này.

"Cô nương, đến."

"Đa tạ." Mộ Tiêu Thư đem thỏi bạc nhỏ giao cho xa phu, "Không cần thối lại."

Người vừa có tiền, liền lớn tay lớn chân! Bất quá, nàng hiện tại cam tâm tình nguyện, thì thế nào? Còn có cái gì so với tiêu tiền của cừu nhân thống khoái hơn?

Tuy rằng không biết đối phương là ai, thế nhưng người nọ nếu mua người giết nàng, chắc là hận tận xương đi? Thế nhưng tiền mua hung thủ giết nàng hiện tại vào hà bao của Mộ Tiêu Thư nàng… Hắc hắc.

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu nhìn tấm biển của thực tứ này, phong cách cổ xưa đại khí, quả thực truyện nói như vậy, tiệm cũ có chút lịch sử.

"Khách nhân mời vào trong," Tiểu nhị cười híp mắt chào hỏi, "Xin hỏi cô nương đi mấy người?"

"Chỉ một mình ta, ta cần một gian bao sương sát đường."

Tiểu nhị ngẩn người, ước chừng là đối một vị cô nương trẻ tuổi đơn độc như vậy đi ra có điểm vô cùng kinh ngạc, thời gian Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn hắn, mới dẫn người lên lầu.

Không lâu sau, trước mặt của Mộ Tiêu Thư dọn lên trà thơm thức ăn ngon.

Tiểu nhị cầm khay, đầy mặt dáng tươi cười về phía nàng giới thiệu những thức ăn này. Còn phối được bài thơ, đầu năm nay cạnh tranh, làm điếm tiểu nhị cũng không dễ dàng a.

Điếm tiểu nhị giới thiệu xong, thấy Mộ Tiêu Thư bây giờ không có ý tứ chọn nhiều món, không thể làm gì khác hơn là buồn bã rời đi. Lúc ra cửa, Mộ Tiêu Thư nhìn thấy ba bốn người đu qua, gặp thoáng qua tiểu nhị kia, mà một câu nói lại rõ ràng truyền vào trong tai của Mộ Tiêu Thư.

"Hoàng kim của chúng ta hỏng rồi!"

Hoàng kim?

Cái lỗ tai của Mộ Tiêu Thư lập tức dựng lên, tiểu nhị lúc này đem cửa bao sương đóng lại. Phòng này hiệu quả cách âm rất tốt, âm thanh của mấy người nói chuyện lập tức giảm xuống.

Mộ Tiêu Thư chạy đến cửa, mở một khe nhỏ, xuyên thấu qua khe cửa nhìn ra ngoài.

Bốn người đi qua cửa, bọn họ vào trong căn phòng nhỏ cửa đối diện. Ước chừng là tâm tình không tốt, một người trong đó một người trong đó dùng chân đá cửa, lại không đóng kín.

Mộ Tiêu Thư động tâm tư, đối với nàng bây giờ mà nói, hoàng kim là một từ rất mẫn cảm a. Nàng rón rén chạy đến cửa của phòng kia, ngồi xổm người xuống làm bộ lau đồ bẩn trên hài, vểnh tai nghe động tĩnh bên trong.

162. Chương 162: Keng Keng La Hưởng

Editor: Luna Huang

"Những người khác còn muốn lúc nào mới đến!" Có người oán khí tận trời nói, "Trước đó hẹn hay lắm, kết quả là tới chỉ có chúng ta bốn người, bọn họ đều đi nơi nào rồi?"

"Ai, đến hay không có quan hệ gì? Không phải mới vừa nói rồi sao, hoàng kim đã bị người lấy rồi!"

"Làm sao có thể nhanh như vậy, ta không tin!"

"Không tin? Hừ hừ, không tin chớ tin, ta tự mình đi hỏi, còn có thể có sai sót? Kim chủ đã nhận được đầu người, trả hết tiền, cuộc trao đổi này cứ như vậy kết thúc rồi."

"Lão tử đi suốt đêm, chính là kết quả như thế?"

"Vậy có biện pháp nào, kỳ quái là, vị nhận người kia cư nhiên chết! Trên cổ của hắn bị một mũi tên đâm, ở nơi này, đâm thủng rồi! Lúc lão tử đi bọn họ mới phát hiện."

Người này đột nhiên thấp giọng: "Nhất định là người kia làm, có thể nhanh như vậy làm thành cuộc trao đổi này, cũng không phải hiền lành gì… Nhân vật lợi hại như thế, là từ đâu mà nhô ra?"

Lúc này, phía sau truyền đến loạt tiếng bước chân, hình như có người lên lầu. Mộ Tiêu Thư thu lai khăn lau hài, trở về gian phòng của mình, đóng cửa một cái, an vị trước bàn cầm đũa lên.

Phen nghe trộm này nàng hiểu hai chuyện.

Chuyện thứ nhất, thi thể của điếm chủ bị người phát hiện, nàng thành người hiềm nghi. Bất quá đây thì sao? Mặt là giả, hiện tại còn ai có thể nhận ra nàng?

Chuyện thứ hai, tin tức ám sát hoàn thành bắt đầu truyền ra, trong mắt hữu tâm nhân, Mộ Tiêu Thư nàng đã chết.

Thời gian Mộ Tiêu Thư suy nghĩ hai chuyện này, cũng không quên ăn cái gì. Nàng một bên phẩm thường, một bên xuyên thấu qua quyển liêm, nhìn người đi trên đường.

Đồ ăn ngon hơn đi nữa cho nàng cũng sẽ lãng phí, bởi vì tiến đều là cái bụng của khôi lỗi, chân thân của nàng vẫn còn ngâm trong thùng gỗ! Thế nhưng chí ít còn có thể thường một vị đạo đúng không?

Mộ Tiêu Thư uống một ngụm canh đầu cá ngon, cảm giác cả người đều thư thản.

Đang lúc đại khoái đóa di, một trận la hưởng đột ngột xuất hiện, cả kinh Mộ Tiêu Thư suýt tý nữa làm rơi chiếc đũa. Nàng bất mãn trừng dưới lầu, gặp được một danh nam tử, trong tay dẫn theo một mặt la, tại nơi dùng sức gõ. Vị này chính là đầu sỏ gây nên.

Mộ Tiêu Thư từ trên bàn cầm lên một quả khô, nhìn đúng ót của nam tử kia, đang muốn ném tới, lại nghe nam tử kia mở miệng nói chuyện. Động tác của nàng dừng một chút, cảm thấy tạm dừng hành động trả thù, tạm thời nghe lí do thoái thác của hắn một chút.

"Chư vị đi qua đi ngang qua, đều dừng một chút, nghe chuyện này của ta! Mạng của ta thật là khổ a!"

"Keng keng keng!"

Tay Mộ Tiêu Thư run một cái, quả khô cầm trên tay rơi trên bàn, nhanh như chớp lăn hai vòng, lại rơi ở trên mặt đất.

"Vì thú một nữ nhân, ta tiêu một số lớn. Người nhà nàng muốn bán nàng, nếu không phải ta ra tiền, nàng sớm trở thành thanh lâu nữ tử. Nàng qua cửa không lâu, lại sinh bệnh, vì thay nàng chữa bệnh, ta hầu như khuynh gia sản, đến đồ tổ tiên truyền xuống cũng bán đi!"

"Keng keng keng!"

"Thế nhưng, nàng không biết tốt xấu, nàng dĩ nhiên đội nón xanh cho ta!"

"Keng keng keng!"

Kèm theo nhiều tiếng đồng la, nam tử này bắt đầu đau khổ tố tao ngộ bi thảm của mình.

Hắn nói thê tử của hắn không biết tốt xấu là như thế nào, làm sao một lần lại một lần lừa dối hắn, hắn lại là như thế nào là như thế nào chiếm hữu nàng, lặp đi lặp lại nhiều lần tha thứ nàng, nhưng nàng lại chứng nào tật nấy, câu đáp một dã nam nhân.

Mộ Tiêu Thư gật đầu, nữ tử như thế, quả thực quá phận. Nam tử này thú người như vậy, cũng là không may, phỏng chừng thực sự giận, lúc này mới tố khổ.

Bất quá, nàng thế nào có loại thị cảm đang nhìn thiên nhai?

La gõ còn rất có tiết tấu, cùng nam tử giảng thuật, nói đặc sắc như vậy, phía dưới người tụ tập càng ngày càng nhiều, đều vây bắt nghe nam tử lên án. Sau khi nghe được, phân nửa người đang mắng nàng kia không biết xấu hổ, một phần tư người nam tử, cuối cùng một phần tư còn lại là nhìn có chút hả hê.

Mộ Tiêu Thư tự gấp cho mình một miếng đường thố bài cốt, lúc này nam tử nói đến dã nam nhân thứ sáu của thê tử hắn.

"Hai người bọn họ trên đường cái biết nhau, tiểu lục —— chính là dã nam nhân thứ sáu của nàng —— là một người bán yên chi thủy phấn. Nàng thấy hắn lớn lên tuấn tú, cư nhiên nhìn trúng. Ở chỗ tiểu lục mua yên chi hai lần, hai người liền mua luôn **!"

Mọi người đều mắng nàng kia không biết xấu hổ, còn có thật nhiều người nhìn có chút hả hê thầm cười nhạo nam tử gõ la. Bất quá, tố khổ chi tâm của nam tử không giảm, hắn tiếp tục nói.

"Cả đời này của ta đều bị nữ nhân này làm hỏng! Nàng thông đồng người khác không tính, trả lại cho ta tai hoạ!" Nam tử vén tay áo của mình lên, một cái dấu vết xấu xí hoành ở trên tay hắn, "Đây là bị gian phu thứ năm của nàng chém! Gian tình của nàng cùng tiểu lục bị tiểu phát hiện, tiểu ngũ mang đao đi chém người. Ai biết nhãn thần của tiểu ngũ bất hảo, chém trúng ta!"

Gian phu trái lại tới chém chính quy trượng phu, đây quả thực là buồn cười. Đối với nam tử gõ la mà nói, đây không phải là tai họa bất ngờ thì là cái gì a?

Mộ Tiêu Thư đều có điểm đồng tình hắn, lại nhìn phản ứng của người khác, đại thể cũng là như vậy.

"Thật không biết xấu hổ! Loại nữ nhân này thế nào có mặt mũi sống!"

"Tiểu tử thật thảm a, một người hảo đoan đoan, đã bị một nữ nhân xấu làm hỏng."

Lại là một tiếng la hưởng, tiếng thảo luận yếu đi, nam tử kia nói tiếp: "Ta rốt cục quyết định phải hưu nữ nhân này, thế nhưng ai biết, hưu thư của ta còn chưa biết xong, bà nương này lại không giải thích được bị người giết!"

Lời này vừa ra, mọi người đầu tiên là an tĩnh một hồi, sát nhân? Chuyện thật kinh khủng!

Thế nhưng nghĩ lại, một người như vậy, chẳng phải là chết cũng xứng đáng?

Không biết đi đầu hô một tiếng: "Chết tốt lắm!" Như thế rất tốt, những người khác cũng phụ họa, có người nói đây là có người đang thay trời hành đạo, có người nói lão Thiên đều nhìn không được, nên thu nàng.

Nam tử nghe mọi người nghị luận, lúc này trái lại không nói. Một đầu tóc rốt bời che hết hơn phân nửa mặt của hắn, thấy không rõ bây giờ là biểu tình gì.

"Vậy sau lại thế nào?"

"Sau lại?" Nam tử nhếch miệng nở nụ cười, "Sau lại ta đem nàng chôn lại, đang ở nơi này."

Nam tử nói, cầm trong tay rương gỗ rương gỗ vừa để xuống trên mặt đất.

Trên thực tứ, Mộ Tiêu Thư nhìn chằm chằm cái rương kia lúc lâu, luôn cảm thấy có chút quen mắt. Khi nàng nghe được thanh quen thuộc, nam tử gõ la mở nắp rương.

Người vây xem từng mặt hiếu kỳ trong nháy mắt biến sắc, chỉ thấy nam từ bên trong lấy ra một đoạn dây dài, đoạn kia là một cái…một cái.. một cái đầu!

"Oa —— mẫu thân ——" một tiểu hài tử khóc lên khóc lên.

Đoàn người trong nháy mắt lui về sau, bọn họ lúc này mới phát hiện, nam tử gõ la kia không phải là đang nói đùa.

Nam tử gõ la ném la một cái, đem đoạn dây cột lên trên cột cao, treo cái đầu kia lên.

Có người há mồm ói ra, có người hốt hoảng mà chạy, còn có người muốn đi báo quan, đoàn người thoáng cái tản rất nhiều. Thế nhưng còn có một còn có một, bọn họ rất nhanh thì thích ứng, còn lưu lại.

"Bà nương này làm nhiều việc ác, chết cũng không được chết tử thế! Đáng đời!"

"Đúng, đáng đời!"

"Ta phi!" Có người hướng cái đầu kia phun một bãi nước miếng.

Có người không biết từ nơi nào lấy một đống lá cây, ném đến chỗ cái đầu kia.

Sau đó, ném đá, ném bụi bặm chồng chất càng ngày càng nhiều. Mọi người lá gan cũng càng lúc càng lớn, người nhiều hơn tiến đến tham dự, đều lấy đồ ném nữ nhân xấu kia. Đây tựa hồ biến thành trò chơi thú vị.

Trên lầu hai thực tứ, nụ cười trên mặt Mộ Tiêu Thư đã tiêu thất vô tung. Nàng trầm mặt, nhìn một màn điên cuồng dưới lầu.

Dây thật dài, treo một cái đầu thật cao, chính là nàng đem ra! Dựa vào nó, nàng kết thúc lệnh ám sát không ngừng không nghỉ, chiếm được hai vạn lượng hoàng kim. Nhưng là bây giờ, đồ chơi kia không biết thế nào rơi xuống tay của nam tử gõ la này, đối phương còn viện một trận cố sự như thế vũ nhục nàng.

Nhìn người khác bát quái, nàng tự nhiên vui a, thế nhưng nàng không có hứng thú để cho người khác bát quái mình. Dù sao không phải là nàng, nhưng mặt lại giống nhau.

Mộ Tiêu Thư mắt lạnh nhìn đoàn người điên cuồng dưới lầu, ánh mắt trên người bọn họ đảo qua một chút, cuối cùng dừng lại ở đoàn người sát biên giới, hai người đang lén lút rời đi.

Một người trong đó, trong tay còn cầm mặt la.

Thân ảnh của thân ảnh của lóe lên, từ nơi này tiêu thất. Cùng lúc đó, trong thùng gỗ nhà đá, mắt của nàng khẽ run lên, sau đó lần thứ hai khôi phục bình tĩnh. Trong phòng, Mộ Tiêu Thư biến đổi tướng mạo xuất hiện lần nữa, lần này, nàng đổi lại tướng mạo của mình.

Mộ Tiêu Thư không nhanh không chậm từ tay áo lấy một khăn tơ, che lại mặt mình. Sau đó thân thể của nàng lóe lên, giống như một còn diều, nhẹ bỗng, từ trước cửa sổ nhảy ra ngoài.

Giữa không trung, một thỏi bạc đập xuống tới, vững vàng rơi vào trên bàn trong phòng.

Không lâu sau, điếm tiểu nhị qua đây thêm nước trà, lại phát hiện thất nội không có một bóng người, chỉ có một thỏi bạc bày trên bàn. Hắn cầm bạc lên, cân nhắc phân lượng, đủ tiền cơm rồi.

Tiểu nhị từ khăn trên vài, đang muốn thanh lý bàn, lại phát hiện phía trên kia sinh ra một ấn ký. Không lớn không nhỏ, chính tồn tại ở địa phương đặt bạc.

Nhai rất náo nhiệt, mà phía sau thực tứ thanh tĩnh nhiều lắm. Tuy có tiếng động lớn ồn ào xa xa truyền đến, như là tiếng động lớn đến từ thế giới kia.

Hai nam tử quỷ quỷ túy túy đến nơi đây, dừng cước bộ.

Nam tử cầm la nói rằng: “Này, dựa theo giá chúng ta nói xong rồi, cho ngươi.” Hắn đem túi tiền trong tay của người kia.

Người nọ mở túi tiền, từng khối từng khối đếm qua, đếm tròn ba lần. Nam tử gõ la mặt lộ vẻ không nhịn được, lúc này mới cười khom người một cái: “Cảm tạ cảm tạ, vậy ta đi đây.”

Hắn mỹ tư tư đem túi tiền nhét vào trong lòng, xoay người đi đến phương hướng một nhai đạo khác. Nam tử gõ la lưu lại, tìm góc ngồi xong, móc túi tiền, mở ra.

Số tiền này lớn hơn trước. Nam tử gõ la xuất ra một khối bạc vụn, đặt ở bên mép hôn một cái, há miệng, cười thật cao hứng.

Mộ Tiêu Thư đứng ở trong góc nhỏ, nhìn bọn họ chia tiền, nhìn nam tử hôn bạc vụn, trong đầu vẫn đang suy nghĩ một việc.

Nàng luôn cảm thấy, nam tử này có chút nhìn quen mắt.

163. Chương 163: Ngươi Được Ngươi Tới

Editor: Luna Huang

Trí nhớ của Mộ Tiêu Thư có đôi khi rất hữu dụng, có đôi khi rất không đáng tin cậy. Nếu cảm thấy nhìn quen mắt, chắc là gặp qua, nếu quên mất, nhất định là người không trọng yếu, thế nhưng nghĩ không ra chính là khó chịu.

Vì nghi vấn, Mộ Tiêu Thư một chốc không có hiện thân.

Lúc này, nam tử gõ la hôn xong bạc, kéo nắp túi tiền, bắt đầu lầm bầm lầu bầu.

“Đám thối bà nương kia, ngày hôm nay ta cuối cùng là báo thù rồi! Tuy rằng không thể tự mình tìm nàng tính sổ rất đáng tiếc, nhưng nhìn nàng bị nhiều người phỉ nhổ như vậy, ta cũng thoải mái thoải mái, ha ha ha ha!”

Mộ Tiêu Thư sửng sốt, người này nàng quả nhiên là biết, nhưng lại hình dạng hận nàng tận xương, chuyện gì xảy ra?

“Hôi lưu lưu hôi lưu lưu từ Anh Nguyên đào tẩu, đều là do nàng ban tặng! Thế nào cũng sẽ có ngày hôm nay, bạc kiếm được, còn có thể sau khi chết nhục nhã nàng một phen, đáng giá!”

Câu nói kế tiếp, Mộ Tiêu Thư không lý nào nghe không rõ, chỉ có hai chữ "Anh Nguyên" Trong đầu nàng, nàng đột nhiên nghĩ tới, người này không phải là Tương Duệ sao?

Lúc đầu thời gian Mộ gia vẫn còn, Tương Duệ bị Phó di nương sai sử, qua đây dụ dỗ nàng, muốn lừa nàng. Kết quả bị nàng phát hiện, chỉnh một phen, sau đó người liền chạy! Tương Duệ này thật có thể chạy, Lý thị phái người đi tìm, lại lăng chưa ra, nguyên lai là trốn đến Đông Sóc.

Lần trước Tương Duệ làm những chuyện kia, nàng đã đòi lại sạch nợ, bất quá hắn không nhớ lâu a, lại đụng phải trên tay của nàng.

Lúc này Tương Duệ đứng lên, vươn người một cái, bóp bóp vai, xem bộ dáng là muốn rời đi. Mộ Tiêu Thư từ chỗ ẩn thân đi ra, quay bóng lưng của hắn hô một tiếng: "Tương Duệ."

"A?" Động tác bóp vai của Tương Duệ ngừng lại, quay đầu lại nhìn về phía Mộ Tiêu Thư. Tròng mắt của hắn trên dưới vừa chuyển, sáng lên, đường nhìn cường điệu trên phục sức của Mộ Tiêu Thư dừng lại một hồi, cười hì hì nói, "Cô nương, ngươi biết ta?"

Mộ Tiêu Thư gật đầu một cái, Tương Duệ lập tức đặng đặng đặng đi tới trước mặt nàng, hỏi: "Thế nhưng ta thế nào cảm giác cô nương lạ mặt như thế?"

Hắn nhìn chằm chằm mạn che mặt của Mộ Tiêu Thư, lại nói: "Cô nương không thao mạn che mặt xuống, lấy chân dung tương kiến?"

Mộ Tiêu Thư cười đi về phía trước một bước, quay đầu lại nhìn Tương Duệ: "Ta sợ làm ngươi sợ."

Tương Duệ sửng sốt, hoài nghi nhìn Mộ Tiêu Thư, như là đang suy nghĩ mặt hù được hắn sẽ là bộ dáng gì. Sau đó trong mắt hắn hiện lên một tia kiên quyết, nói rằng: "Trên đời này tất cả nữ tử đều là tiên nữ, Tương Duệ ta làm sao có thể sẽ bị hách…"

Không đợi hắn nói xong, Mộ Tiêu Thư kéo mạn che mặt xuống, cười nhìn Tương Duệ.

Chỉ thấy vẻ mặt tươi cười của hắn cứng ngắc, biến thành kinh cụ không rõ biểu tình, cái miệng của hắn đột nhiên hé ra, reo lên: "Quỷ a!"

Tương Duệ một cái xoay người, bỏ chạy. Mộ Tiêu Thư lại sớm có chuẩn bị, chân duỗi một cái, Tương Duệ đã bị nàng đá ngã sấp.

"Đừng tới tìm ta a! Chuyện ngươi chết không liên quan đến ta, lại không phải ta giết, người nào không biết ngươi đắc tội, bị người treo giải thưởng hai vạn lượng hoàng kim. Đừng tới tìm ta a, oa ——"

Tương Duệ ôm đầu từ từ nhắm hai mắt, há miệng oa oa kêu loạn, trái lại chọc cho một vị người qua đường

nhìn về bên này.

Mộ Tiêu Thư đeo lại mạn che mặt, cúi người xuống tiến đến bên tai Tương Duệ Tương Duệ, nhỏ giọng nói rằng: "Sợ rồi? Thế nhưng không tìm ngươi thì tìm ai? Ngươi nếu như nói không ra manh mối, ta cũng chỉ ngươi đền mạng a!"

"Oa —— không nên ——" Tương Duệ tiếp tục quỷ kêu, Mộ Tiêu Thư thẳng người lên, một cước dẫm trên cổ của hắn.

"Xem ra chỉ có thể tìm ngươi rồi." Dưới chân nàng dùng một chút lực, Tương Duệ nhất thời kêu lớn tiếng hơn.

"Ta nói! Ta nói! Đừng giết!"

Mộ Tiêu Thư nới lỏng chân, Tương Duệ bò đến trong góc, trên mặt còn lộ hai hàng lệ: "Thế nhưng ta cũng không biết là ai a, người kia tới tìm ta, giao cho ta rương gỗ cùng tiền, để ta thay bọn họ làm việc, ta liền…"

"Còn muốn nói sạo!" Mộ Tiêu Thư đột nhiên quát dẹp đường, đến trước mặt của Tương Duệ, "Ngươi đã nói không không ra…"

Nàng đi bước một tới gần, Tương Duệ run càng ngày càng lợi hại, thế nhưng cửa ra vẫn là câu nói kia, hắn cũng không biết là ai.

Mộ Tiêu Thư bắt lại vạt áo của hắn, đem cả người hắn hung hăng ném ở trên mặt đất!

"Răn rắc" Một tiếng, hình như có vật gì bị gãy, Tương Duệ như giết lợn hét rầm lên. "Đầu khớp xương, xương của ta ——"

"Ngươi nói hay không? Không nói, ta còn nhiều biện pháp trừng trị ngươi. Chuyện lần trước ngươi còn nhớ rõ không? Ta nói ra, sẽ làm được!"

Tương Duệ hô tha mạng, thế nhưng vẫn như cũ nói không ra. Mộ Tiêu Thư nhíu mày, Tương Duệ không phải là một người cứng rắn, dưới loại tình huống này hắn cũng không chịu nói, chẳng lẽ là thực sự không biết?

Chính đang suy tư, tiếng động lớn trên đường phố đột nhiên lớn lên. Đầu mày của Mộ Tiêu Thư hơi cau, cảm giác bên kia ra trạng huống mới, nàng đi qua nhìn một chút.

Ý niệm trong đầu hiện lên, trước mặt nàng đột nhiên xuất hiện một người, chính là một trong các khôi lỗi, chỉ là lúc này hắn không có mang mặt nạ.

Từ lúc Mộ Tiêu Thư phát hiện có thể tự do thao túng thân thể khôi lỗi, nàng tiến hành một ít thực nghiệm, còn phát hiện một ít bí quyết. Tỉ như nói, khôi lỗi thụ nàng thao túng, là có thể mở APP, nàng cải biến dung mạo vài lần, chính là dựa vào là nó. Nếu có thể mở APP, như vậy đồng dạng, nàng cũng có thể để khôi lỗi xuất hiện bên người.

Lúc này Tương Duệ mặt hướng xuống đất, căn bản không thấy được một màn quỷ dị này. Mộ Tiêu Thư ném hắn hướng khôi lỗi, phân phó nói: "Giao cho ngươi."

Ngôn ngữ chỉ là xuất phát từ thói quen, trên thực tế, giao lưu cùng khôi lỗi cũng không dựa vào ngôn ngữ.

Khôi lỗi tiếp được Tương Duệ, thời gian đối phương còn hồ lý hồ đồ đánh giá hắn, khoác cho hắn một kiện áo choàng, còn đeo đấu lạp.

Tương Duệ há mồm muốn nói, bị khôi lỗi bịt miệng, trên đấu lạp có sa võng, che gương mặt của hắn lại. Khôi lỗi cầm lấy Tương Duệ, hai người trái lại như là huynh đệ đồng hành.

Mộ Tiêu Thư nhìn bọn họ một mắt, hiệu quả rất hài lòng, liền xoay người hồi nhai.

Trên đất trống ngoài cửa thực tứ, cái đầu chói mắt kia còn treo ở phía trên, lúc này đã bị các loại rau dưa hư thối đập đến hoàn toàn thay đổi. Mộ Tiêu Thư thấy, biểu tình càng lạnh hơn vài phần.

Người vây xem càng nhiều, tầng tầng lớp lớp. Mộ Tiêu Thư để khôi lỗi ở lại tại chỗ chờ, mình thì xuyên qua đoàn người, chen đến trước nhất.

Chỉ nghe bên người có người nói: "Cái kia a, giá trị hai vạn lượng hoàng kim! Làm cho mọi người đều biết mọi người đều biết lệnh ám sát, người phải giết chính là nàng!"

"Ngươi nói ai muốn nàng chết? Có phải là trượng phu của nàng hay không?"

"Không có khả năng! Gõ la có thể xuất ra hai vạn lượng hoàng kim? Nói cũng không động não! Đoán chừng là đắc tội người nào đi, ai biết được, phản chính đều là đáng đời!"

"Đúng, đáng đời!"

Mộ Tiêu Thư mang những lời này một chữ không xót nghe hết vào tai.

Giữa đám người là một mảnh đất trống, là bọn hắn tự động lưu, lúc này một nữ tử đứng nơi đó. Bên cạnh nàng Bên cạnh nàng theo vài hộ vệ, ở phương vị phân biệt đứng thẳng, hộ vệ an toàn của nữ tử.

Mộ Tiêu Thư thấy nàng kia, liền lộ ra một cái cười lạnh.

Trùng hợp như vậy, Nam Minh Châu cũng đến nơi này! Kinh qua "Náo nhiệt" Lần này, thật chỉ là vừa khớp sao?

Nam Minh Châu đưa tay về phía thủ hạ của mình, đối phương lập tức đem một mũi tên đặt ở bàn tay của nàng.

Trong đám người bạo phát ra một trận âm thanh ủng, Nam Minh Châu giương cung cài tên, nhắm ngay cái đầu. Nàng dĩ nhiên xem nó là bia ngắm!

Quả đấm của Mộ Tiêu Thư chợt siết chặt, đầu khớp xương phát sinh thanh âm "Răn rắc", nàng chặt chẽ nhìn chằm chằm động tác của Nam Minh Châu, trong ánh mắt giống như là muốn toát ra lửa.

Đến người qua đường đều biết, Nam Minh Châu lại làm sao có thể không biết? Nàng so với ai khác đều rõ ràng, cái đầu thuộc về của người nào.

Mộ Tiêu Thư nhịn không được, muốn lấy nàng tìm vui? Không có cửa đâu!

Thân thể của khôi lỗi so với chính nàng còn tốt hơn, kinh qua huấn luyện trường kỳ, dù cho chống lại chống lại mười cao thủ, đều không nói chơi, chớ nói chi là Nam Minh Châu một mũi tên này, nàng cản chắc rồi!

Mộ Tiêu Thư nắm bội kiếm bên hông, đang muốn hành động, đột nhiên đầu óc nhất độn, ánh mắt của nàng thật nhanh ảm xuống phía dưới. Khôi lỗi thẩn thờ đứng tại chỗ, đã mất đi linh động mới vừa rồi.

Thùng gỗ trong nhà đá, mở hai mắt ra mở hai mắt ra, phát hiện mình lại đã trở về. Ngay trong nháy mắt này, cửa phòng bị người từ bên ngoài đẩy mạnh, đầy mặt hồng quang Phó lão đi đến.

"Lộp bộp ——" Phó lão một thân mùi rượu, hiển nhiên uống không ít, "Ân, thời gian không sai biệt lắm."

"Không phải là còn chưa tới một canh giờ?"

Mộ Tiêu Thư vẫn tính toán thời gian, mới vừa rồi ngoài ý muốn trở về, cũng là bởi vì nghe được động tĩnh đẩy cửa của Phó lão. Thời gian thao túng khôi lỗi, đối với hoàn cảnh chung quanh là rất nhạy cảm.

"Chưa tới, bất quá lão hủ còn phải làm chút việc khác, lộp bộp ——"

Tống Tử Nho từ bên ngoài đi vào, mùi lạ của nước nóng để tắm hợp với mùi rượu, càng thêm tang tâm bệnh cuồng, huân đến hắn lập tức bóp mũi.

Tống Tử Nho buồn bực hờn dỗi nói: "Uống như thế, ngươi không thành vấn đề chứ? Chờ làm chuyện loạn gì!"

Phó lão trừng trừng Tống Tử Nho một mắt: "Hoài nghi bản lĩnh của lão hủ? Ngươi được ngươi tới!"

Tống Tử Nho bị hắn làm nghẹn, ngượng ngùng ngừng miệng. Phó lão đắc ý hừ hừ hai tiếng, đem Tống Tử Nho đẩy ra noài: "Đi ra ngoài đi ra ngoài, vướng chân vướng tay."

Một tiếng cửa đóng lại.

Mộ Tiêu Thư nhớ chuyện bên kia của khôi lỗi, có điểm mất hồn mất vía.

Phó lão quan sát Mộ Tiêu Thư một lần, bên mép lộ ra một cười tính toán, hắn sờ sờ khóe miệng của mình, đem cái cười bất hảo này ném về sau.

"Là thời gian tiến hành dẫn cổ."

Mộ Tiêu Thư ngẩng đầu, nghi ngờ nhìn về phía Phó lão. Dẫn cổ? Có ý tứ?

Phó lão cũng không giải thích với nàng, mà là đưa ống trúc dài nhỏ cầm ở trên tay, mở nắp.

Mộ Tiêu Thư theo dõi tay của hắn, miệng ống trúc tối om, đột nhiên có một con lông tơ bắt đầu duỗi, mơ hồ có thể thấy được có dính dịch rải rác trên đó, Mộ Tiêu Thư trong nháy mắt nhớ tới sinh vật kỳ quái ngoài bìa rừng.

Sinh vật bất mình kia bò ra bên ngoài ống trúc, thân thể từ từ xuất hiện ở trong tầm mắt của Mộ Tiêu Thư. Từ hình dạng nhìn, vậy hẳn là một con nhện.

Mộ Tiêu Thư có điểm mao cốt tủng nhiên, dù cho lá gan nàng khá lớn, thấy một con nhện lớn như vậy, cũng là có điểm túng, chớ nói chi là thứ này còn giống như cùng nàng có quan hệ.

Phó lão cười hắc hắc một chút, đem con nhện kia đặt ở ở lòng bàn tay, đã đi tới phương hướng thùng gỗ.

164. Chương 164: Chưa Già Đã Yếu

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư như lâm đại địch nhìn dính cách nàng càng ngày càng gần, cảm giác trên người đều nổi da gà, bị nước nóng làm ướt y phục lúc này tựa hồ dính gia tăng, để cho nàng phá lệ khó chịu.

Phó lão di một tiếng, con nhện kia con nhện kia đẩy ra trước, ngạc nhiên vấn: "Ngươi không sợ a?"

"Sợ có gì phải sợ, chỉ là rất ác tâm, ngươi cần đồ chơi này làm cái gì?"

Phó lão chỉ là cười, hắn đi tới phía sau của Mộ Tiêu Thư, đem tóc của nàng kéo lên, lộ ra cổ trơn bóng.

Mộ Tiêu Thư có thể nghe được thanh âm con nhện nhúc nhích trong lòng bàn tay của Phó lão, sàn sạt, sàn sạt, nàng thậm chí có thể tưởng tượng, ác tâm là đi đứng thế nào...

Đúng lúc này, một cảm lạnh lẽo tập lên cổ của nàng, sau đó nàng cảm thấy bị vật gì đâm, ý chí từ từ không rõ.

Mộ Tiêu Thư tỉnh lại, người vẫn còn trong thừng. Tống Tử Nho đang ngồi một bên, mặt vẻ buồn rầu, lúc này hắn cũng không ngại mùi thôi trong phòng.

Thấy Mộ Tiêu Thư mở mắt ra, hắn liền vội vàng hỏi, "Cảm giác thế nào?"

Đầu óc Mộ Tiêu Thư hỗn độn từ từ thanh minh, hồi tưởng lại tất cả trước phát sinh. Nàng đưa tay sờ cổ của mình, rất trơn truột, không có gì cả.

"Đã bao lâu?" Mộ Tiêu Thư không đầu không đuôi vấn, "Chính là cảm thấy thứ gì cũng không có, thả lỏng rồi."

Tống Tử Nho nở nụ cười: "Không có bao lâu, không sai biệt lắm qua thời gian một nén nhang, ta đi gọi Phó lão qua đây."

Vật gì cũng không có, cảm giác một ngày một đêm bóc lột thậm tệ không thấy, thân thể của nàng phải nhận được tốc độ khôi phục. Cảm giác mệt mỏi, ngủ, những thứ này tựa hồ đều bị thanh không.

Mộ Tiêu Thư tựa ở thùng gỗ, bỗng nhiên cảm khái, cảm giác khỏe mạnh thật tốt.

"Tỉnh?" Phó lão đi vào nhà, thấy Mộ Tiêu Thư vẫn còn đợi trong thùng, cười nói, "Có thể đi ra, hay là ngươi thích ngâm nước nóng này?"

Mộ Tiêu Thư tức giận trừng một mắt to, nước thối như thế còn gọi là nước nóng để tắm? Quả thực vũ nhục cái từ này.

Nàng dến sát biên giới của thùng gỗ vấn: "Vật kia đâu?"

Phó lão biết nàng đang hỏi cái gì, con quái trùng hành hạ nàng thật lâu kia? Con cổ kia? Phó lão ngồi xuống, dù bận vẫn ung dung nói với nàng: "Vẫn còn trên người ngươi."

Vui sướng trên mặt Mộ Tiêu Thư nhất thời tiêu thất, huyết cả người trong nháy mắt này nguội xuống.

"Cổ không lấy ra, lão hủ chỉ là thay ngươi trấn an nó mà thôi. Thứ này rất ngoan cố, nếu là mạnh mẽ lấy ra, nó sẽ mang theo ngươi đồng quy vu tận. Lão hủ nghe nói chuyện của ngươi, vốn có một lần kia ngươi lại phải chết, nếu không phải Tống Tử Nho tiểu tử kia sớm động tay động chân, ngươi bây giờ sợ rằng nằm ở trong mộ rồi."

"Vậy phải làm thế nào?" Mộ Tiêu Thư bình tĩnh lại, Phó lão này còn có cất giấu lời chưa nói.

Phó lão cười hắc hắc hai tiếng: "Lão hủ đích xác có biện pháp, không bằng ngươi trước tắm sạch sẽ, chúng ta trở lại đàm?"

Mộ Tiêu Thư gật đầu một cái: "Hảo."

Không có cơm miễn phí, nàng hiểu.

Phó lão đi ra, Mộ Tiêu Thư ra thùng gỗ, cởi một thân xiêm y ướt nhẹp, dùng nước trong một thùng khác tắm sạch thân thể của chính mình.

Nước trong từ da của nàng xẹt qua, Mộ Tiêu Thư nghĩ tới đầu đường vương đô Đông Sóc phát sinh chuyện. Cũng không biết hiện tại thế nào, thế nhưng nàng hiện ở nơi nào tâm tình quản sự kiện kia?

Mộ Tiêu Thư thu thập xong bản thân, đi đến bên ngoài. Phó lão ngồi ngoài phòng, Tống Tử Nho ở bên cạnh hắn nói gì đó, hai người tựa hồ có điểm không thoải mái.

Mộ Tiêu Thư đi tới, hô một tiếng: "Phó lão, chúng ta nói chuyện đi."

"Có nghe thấy hay không?" Phó lão nói với Tống Tử Nho, "Tiểu tử ngươi ly khai trước, lão hủ bận rồi."

Tống Tử Nho cười nhạt, "Có lời gì là ta không thể nghe? Phó lão, chúng ta lúc đầu không phải là nói như vậy."

"Thiếu chủ, lão đầu tử chuyện của ta với ngươi đã xong, hiện tại chỉ cùng vị cô nương này đàm luận, ngươi đi hay không đi? Ngươi nếu không đi, tiểu cô nương, ta xem chúng ta không có gì đáng nói."

"Ngươi!" Trên mặt Tống Tử Nho xuất hiện vẻ giận dữ.

Mộ Tiêu Thư thấy thế nói rằng: "Ngươi trước vào phòng ngồi một hồi, đây chính là chuyện của ta, ngươi giúp ta đã đủ nhiều."

Tống Tử Nho tuy rằng không hài lòng, thế nhưng lúc này cũng cũng không thể tránh được. Phó lão tuy rằng tôn xưng hắn một tiếng thiếu chủ, nhưng đây chẳng qua là trên đầu môi. Giữa hai người bọn họ, cũng không phải là chủ tớ, trái lại càng giống như quan hệ hợp tác hỗ lợi hỗ huệ.

Tống Tử Nho không nói một lời xoay người, thời gian tiến thất, thanh âm đóng cửa có chút mạnh.

Mộ Tiêu Thư cùng Phó lão đi một đoạn đường, ly nhà đá một ít một ít, tìm được rồi bàn đá.

Nàng ngồi xuống trên băng đá đối diện Phó lão, trên mặt vô lo nghĩ cũng không tức giận, bình tĩnh mở miệng: "Ta hiện tại cảm giác tốt, loại trạng thái này có thể duy trì bao lâu?"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, hai tháng. Nếu là ra trạng huống khác, lão hủ liền không dám bảo đảm."

"Trạng huống khác?"

"Chính là, cổ là một loại hay thay đổi nha. Coi như là cổ sư cao minh nhất, cũng không dám nói mình hoàn toàn nắm cổ trong tay. Trước thân thể ngươi bị hao tổn, vốn là cần điều trị, hắc hắc, thế nhưng con cổ kia cũng bị thương, nên nó sẽ càng không ngừng từ thân thể của ngươi hấp thụ chất dinh dưỡng."

Mộ Tiêu Thư đại thể có thể minh bạch của của Phó lão, thì tương đương với trên người nàng sinh ra một hấp huyết quỷ, đem trạng thái suy yếu cực độ của nàng bóc lột thậm tệ, nàng có thể tốt được mới là lạ!

Hiện tại nàng tuy rằng cảm giác được rồi, thế nhưng đồ chơi kia còn còn trong thân thể của nàng, như quả bom hẹn giờ, không đem nó hủy đi, Mộ Tiêu Thư vĩnh viễn không ngày yên tĩnh.

"Phải làm sao?"

"Còn cần cô nương đi tìm món khác, lão hủ mới có thể đem con cổ này triệt để nhổ. Vật như vậy tên là băng thiềm tâm, ngay cả lão hủ cũng chưa từng thấy qua, nhưng nó là thực cổ trùng yêu thích, dùng nó có thể dụ sử cổ trùng đi ra."

Mộ Tiêu Thư cau mày: "Ngươi cũng chưa từng thấy qua, nói vậy cực kỳ hiếm thấy. Nếu là dụ, sẽ không có thứ khác có thể thay thế sao?"

Phó lão âm nở nụ cười, trong chớp nhoáng này mặt của hắn dữ tợn, thanh âm của hắn khàn khàn mà trầm thấp, để Mộ Tiêu Thư hồi tưởng lại thanh âm của con nhện trong lòng bàn tay nhúc nhích.

“Tiểu cô nương, ngươi cảm thấy cổ thích gì?”

Mộ Tiêu Thư vẫn còn bởi vì biểu hiện dữ tợn của hắn mà khiếp sợ, nghe xong vấn đề này, phản ứng đầu tiên chính là… Trên mặt của nàng xuất hiện vẻ hoảng sợ, phát hiện cổ thực sự là tà vật, trong thiên địa chí tà vật.

“Ngươi khẳng định nghĩ tới, không sai, nó yêu huyết nhục của là người! Nhưng ở đây, còn có thứ nó càng thích, chỉ có một dạng như thế, đó chính là băng thiềm.. Còn lại, nó chắc là sẽ không để ở trong mắt.”

Mộ Tiêu Thư cảm giác nổi da gà, nói khó nghe chút, thân thể của nàng chính là nhị liêu cổ yêu nhất, như thế nào nỡ đi ra? Trừ phi là có thứ nó thích hơn xuất hiện.

“Băng thiềm tâm nghe như là cóc, thứ này có ở chỗ nào?”

“Thứ này chỉ có một người có, mà lão hủ vừa lúc biết hắn ở nơi nào.”

Biểu tình của Phó lão trở nên âm lãnh không gì sánh được, con ngươi đục dính màu sắc cừu hận: “Lão hủ có một cái yêu cầu khác, thỉnh cô nương giúp lão hủ người này! Ngươi không giết hắn, hắn cũng sẽ không đem đồ giao ra, đây đối với cô nương mà nói, là chuyện tình nhất cử lưỡng tiện.”

Mộ Tiêu Thư cảnh giác nhìn Phó lão một mắt, cừu nhân của Phó lão trên tay vừa lúc có đồ nàng cần, vừa khớp như vậy nói không có kỳ hoặc, Mộ Tiêu Thư là sẽ không tin.

“Người kia là ai?” Mộ Tiêu Thư hỏi.

“Hắn là sư huynh của lão hủ, lúc ngươi tới nhìn thấy phiến rừng đen ở phía ngoài chứ? Đó chính là hắn kiệt tác của Đó chính là hắn! Vị sư huynh này cùng lão hử, cũng là một lời khó nói hết…”

Sư huynh trong miệng Phó lão họ Hề tên Trạch, đối với Phó lão từng có đại ân. Theo như lời Phó lão, Hề Trạch cùng hắn, đầu tiên là ** muội muội của hắn, sau lại giết chết nàng, Phó lão Phó lão thống khổ!

“Mộ cô nương, ngươi cảm thấy lão hủ bao nhiêu tuổi?”

Mộ Tiêu Thư quan sát hắn hai mắt, Phó lão nhìn qua chí ít sáu mươi hơn, dù cho nói bảy mươi, nàng cũng sẽ tin.

“Sáu mươi?” Mộ Tiêu Thư ít nói một điểm.

Phó lão ngửa đầu cười ha ha: “Sáu mươi? Ngươi khẳng định cảm giác mình nói thiếu! Lấy mặt mày lão hủ như vậy, dù cho nói thành bảy mươi cũng chê ít!”

Lời nói của Phó lão rất nặng, cắn răng nghiến lợi mang theo hận ý, ngay cả Mộ Tiêu Thư đều cảm thấy.

"Mộ cô nương, niên kỉ của lão hủ bất quá ba mươi, bốn mươi cũng chưa đến!"

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người, nàng không có nghe lầm chứ? Dù cho một người chưa già đã yếu, cũng không đến mức già thành cái dạng này. Phó lão này thật không phải là nói mò?

"Hừ, ngươi khẳng định không tin. Hề Trạch giết muội muội của lão hủ, hạ đoạt mệnh cổ lão hủ! Lão hủ mặc dù thoát được một mạng, lại dung nhan sớm già, bỏ ra giá cao thảm trọng! Lão hủ đối với người này hận thấu xương, hận không thể đưa hắn thiên đao vạn quả! Thế nhưng, năm đó đoạt mệnh cổ hắn hạ trên người lão hủ hiệu quả vẫn còn, lão hủ chỉ cần gần một chút, cũng sẽ bị hắn phát hiện, càng miễn bàn giết hắn báo thù."

Mộ Tiêu Thư nghe xong giảng thuật này, từ chối cho ý kiến, chỉ là hỏi: "Vậy đoạt mệnh vẫn còn trên người ngươi?"

"Không sai, lão hủ cũng không có biện pháp lấy cổ ra. Những năm gần đây, lão hủ dùng không ít biện pháp đi tìm Hề Trạch, muốn băng thiềm tâm, thế nhưng toàn bộ lấy thất bại cáo chung. Hề Trạch hiện tại ở Lịch Hòa, ngươi muốn đi, lão hủ sẽ nói cho ngươi biết vị trí. Ta đã nói xong, cô nương tự mình châm chước đi."

Phó lão nhớ lại chuyện cũ, tâm tình rất kém, bỏ lại câu này liền đi.

Mộ Tiêu Thư ngồi ở bàn đá hồi lâu, lời của Phó lão nàng cũng không tin hoàn toàn, lời nói của một bên, ai có thể phán đoán thật giả? Thế nhưng nàng trúng cổ là thực, nàng muốn lấy nó ra.

Kỳ thực không có gì đáng giá châm chước, thế nào thế nào, chuyến này nàng nhất định phải đi.

Mộ Tiêu Thư trở lại nhà đá, Phó lão đang ở mân mê bình, bên trong dính niêm hồ hồ không biết thả cái gì. Mộ Tiêu Thư đối với lần này làm như không thấy, chỉ là hỏi: "Hắn địa phương nào của Lịch Hòa?"

Lịch Họa ở đông Bắc Vọng, phía bắc Đông Sóc, tới gần Đông Hải, là một tiểu quốc. Bởi vì vị trí, nó vẫn độc lập với mấy nước khác. Bắc Vọng Đông Sóc các nước công phạt nhau, Lịch Hòa núp ở một góc, cũng không có tham dự, nước khác cũng không có công phu để ý nó.

Hề Trạch ở Lịch Hòa nhiều năm, vẫn không có di chuyển. Phía nam vương đô Lịch Hòa, có một cái thành nhỏ tên Mâu Nghiệp. Hề Trạch ở đó.

Mộ Tiêu Thư nhớ kỹ tên này, Phó lão nói rằng: "Ngươi còn cần lão hủ đặc chế nước nóng để tắm ba lần, mỗi ngày một lần, sau khi chấm dứt liền rời đi đi."

165. Chương 165: Nàng Bất Hảo Sát

Editor: Luna Huang

Ngoài thành Đông Sóc, Đàm Hạo Uyên đem kiếm rút ra từ trên người một danh sát thủ, tiên huyết văng khắp nơi, hắn ung dung cất bước né tránh. Đàm Hạo Uyên xuất ra một khối bố, chà lau sạch sẽ huyết trên thân kiếm, sau đó thu kiếm hồi vỏ.

Lúc đến Đông Sóc, thanh kiếm này của hắn chưa từng rảnh rỗi.

Đàm Hạo Uyên đem thủ hạ của mình cùng Lưu đại nhân xa nhau, lúc bọn họ cải trang, bí mật bí mật hành động.

Lệnh ám sát là không thể huỷ bỏ, trừ phi người bị ám sát tử vong. Thế nhưng Đàm Hạo Uyên không có khả năng nhìn Mộ Tiêu Thư bị người đuổi giết, hắn biện pháp của hắn —— uy hiếp.

Sát thủ sát nhân kiếm tiền, dùng đao liếm máu mà sống, bọn họ sẽ đánh cược tính mạng đi kiếm bạc, nhưng cũng rất quý trọng sinh mệnh. Dù sao nếu như đánh mất mệnh, nên cái gì cũng bị mất. Đàm Hạo Uyên chính là muốn để cho bọn họ biết, hai vạn lượng hoàng kim này không dễ cầm.

Hắn mang theo thủ hạ sau khi cải trang, triển khai một "Ám sát" khác.

Ai muốn giết Mộ Tiêu Thư, hắn phải đi giết người đó!

Không ai đáng đơn phương bị đuổi giết, bọn họ có thể giết Mộ Tiêu Thư, Đàm Hạo Uyên cũng có thể giết bọn hắn.

Cho nên lúc ám sát lệnh tuyên bố, người tham dự trong đó có không ít lặng yên không một tiếng động chết. Những thứ này đều có quan hệ của mình, chết không rõ, người khác làm sao có thể không biết?

Sự tình truyền đi, không ít người liền phát hiện kỳ hoặc.

Nguyên lai Mộ Tiêu Thư không phải là người dễ giết! Thảo nào có người định giá hai vạn lượng hoàng kim! Theo sát thủ chết càng ngày càng nhiều, người cũng ít nhiều vài phần kiêng kỵ, có thể hay không dưới phản kích của đối phương toàn thân trở ra?

Cố Triêu dắt ngựa qua đây, đồng thời còn mang đến một tin tức.

"Chủ tử, ám sát kết thúc."

Đàm Hạo Uyên trong nháy mắt có giật mình, ám sát kết thúc, ý vị như thế nào hắn biết rõ. Trừ phi Mộ Tiêu Thư chết, vậy hai vạn lượng hoàng kim có quy túc, bằng không không có kết thúc.

Cố Triêu quan sát đến phản ứng của Đàm Hạo Uyên, nói rằng "Thuộc hạ truy tra xem tin tức có thật không."

Đàm Hạo Uyên khoát tay, nói: "Không cần."

Cố Triêu vô cùng kinh ngạc, Đàm Hạo Uyên đây là tin hay là không tin?

"Nàng còn sống, bổn vương có thể khẳng định, trên núi có tin tức truyền đến?"

"Không có."

"Nói rõ nàng còn chưa xuống núi, chúng ta đi."

Đàm Hạo Uyên lên ngựa, thế nhưng đầu mày lại khóa thật chặt. Lý trí nói cho hắn biết Mộ Tiêu Thư không có việc gì, thế nhưng cảm tình không nghe sai sử, hắn hiện tại kỳ thực bị thụ dày vò, lãnh tĩnh chỉ là giả vờ.

Thời gian không sai biệt lắm, hắn làm Lân vương Bắc Vọng trở lại sứ giả đại viện.

Đoàn người Đàm Hạo Uyên thay đổi trang phục trang phục, giục ngựa về thành. Mới vừa vào thành không lâu, hắn liền phát hiện liền phát hiện một hiện tượng kỳ quái. Trong thành mọi người không hẹn mà cùng đến một cái phương hướng, hơn nữa người người đều là sắc mặt cổ quái đang cùng người quen nói gì đó.

Cố Triêu chủ động hỏi thăm tin tức, rất nhanh thì biết rõ chân tướng.

"Đầu của… Mộ cô nương xuất hiệnở trên đường, có người gõ la, viện một cố sự nói xấu nàng, khơi dậy hiện tại dân chúng trong thành, hiện tại…"

Sau khi Đàm Hạo Uyên nghe xong, lập tức cải biến chủ ý. Trước không trở về sứ giả đại viện, việc cấp bách đi xem đây là có chuyện gì.

"Giá!"

Hắn cũng không quản đây là đang trên đường cái, trực tiếp giục ngựa chạy như bay. Người qua đường đều tránh dang trái phải hai bên, tức giận nhưng không dám nói.

Thời gian Đàm Hạo Uyên đến, phát hiện căn bản không có đầu gì.

Hắn bắt một người đi đường hỏi, người nọ nói cho hắn biết: "Có một vị cô nương rất đẹp mang đi, nghe đâu nói muốn đi tham gia chân mỹ đại hội của Bách Hối Thương Minh. Mang cái đầu đi đi tham gia chân mỹ…đây… Cho tới bây giờ chưa nghe nói qua loại sự tình này! Ai, bởi vậy ta nhìn không thấy náo nhiệt này, Du viên kia không phải nơi không phải chúng ta có thể đi vào. Công tử, ngươi là người xuất thân trong sạch, ngươi có thể đi a."

Danh khí của Du viên, toàn bộ Đông Sóc vô nhân không biết vô nhân không hiểu.

Trước khi lập quốc, những công tử ca có tiền kia muốn tìm nữ nhân liền đến thanh lâu, muốn hào đổ thì đến sòng bạc, hay là đến Du viên nghe hí khúc. Thế nhưng lúc Du viên kiến thành, những nơi mọi người thường đến đều giảm thiểu, người người chạy đi Du viên đùa bỡn.

Mặc kệ xem cuộc vui đánh bạc hay hãy tìm nữ nhân, Du viên toàn bộ thỏa mãn. Những chỗ này không có, Du viên cũng có. Chính là một chỗ như thế. Ai cũng có thể đi vào, muốn đi nơi nào, trước giao đủ tiền, mà tiền này người thường căn bản không có.

Du viên của Bắc Vọng còn chưa kiến thành, mà Đông Sóc cũng đã khai biến đại giang nam bắc. Đàm Hạo Uyên lúc này chạy đi Du viên.

Giờ khắc này, Mộ Tiêu Thư vẫn còn bên trong nhà đá.

Nàng cùng Phó lão nói xong chuyện của Lịch Hòa, lại phát hiện Tống Tử Nho không thấy.

Phó lão từ trong lỗ mũi hừ hai tiếng, nói: "Tiểu tử kia đi rồi."

"Đi rồi?"

"Không sai. Ngươi cho là hắn nhàn rỗi như vậy? Xuống núi, bất quá muộn chút sẽ về."

Mộ Tiêu Thư lúc này mới nhớ tới, Tống Tử Nho Tống Tử Nho "Thiếu chủ" Trong miệng Phó lão, tự nhiên tự nhiên hắn chuyện của mình phải làm, nàng sợ rằng đã trì hoãn quá nhiều thời gian của hắn. Liên tưởng đến thân phận của Tống Tử Nho, Mộ Tiêu Thư đối với Lịch Hòa của hắn đại thể có lý giải.

Phó lão ở nhà đá chuẩn bị cho nàng một gian phòng, Tống Tử Nho chưa trở về, Mộ Tiêu Thư cũng không có chuyện gì, liền tiến phòng mình.

Một gian một gian nhà không lớn, liếc nhìn lại chỉ cảm thấy khắp nơi đều là tảng đá, ngay cả sàng cũng là làm từ đá to, chỉ có hé ra ghế ngồi bằng gỗ. Mộ Tiêu Thư tìm một tư thế thoải mái ngồi xong, vội vội vàng vàng đi thăm dò nhìn tình huống khôi lỗi.

Sau khi nàng đi, khôi lỗi cũng thay đổi địa phương.

Mộ Tiêu Thư phát hiện mình đang ngồi ở trong đình, đối diện chính là Tương Duệ cùng với một khôi lỗi bắt giữ hắn.

Tương Duệ gặp được Mộ Tiêu Thư, trong miệng phát ra thanh âm ô ô, thân thể giãy giụa cũng lợi hại. Khôi lỗi không biết từ chỗ nào của hắn bấm một cái, Tương Duệ nhất thời đàng hoàng, không dám lộn xộn nữa.

Mộ Tiêu Thư biết rõ sự tình từ đầu đến cuối.

Sau khi nàng rời khỏi, mũi tên kia của Nam Minh Châu cuối cùng vẫn bắn ra, còn thu được ủng hộ kịch liệt của đám người kia.

Mũi tên kia thẳng vào mi tâm của khôi lỗi, Nam Minh Châu cho người rút tiễn, nhìn nàng cười đến vui vẻ như vậy, nên đối với kiệt tác của mình phi thường hài lòng. Lúc này hộ vệ của nàng qua đây nhắc nhở nàng: Du viên bên kia sắp bắt đầu.

Nam Minh Châu đột nhiên làm ra một quyết định cho người trợn mắt hốc mồm, nàng chỉ vào cái đầu kia, đối với mình hộ vệ nói: "Tướng mạo của nàng không tệ lắm, treo ở đây lãng phí tướng mạo tốt. Bổn cô nương có một chủ ý, mang nó đi tham gia chân mỹ đại hội ở Du viên!"

Mọi người sợ ngây người, đó là một cái đầu, không phải là một người sống, cô nương này có phải điên rồi hay không a?

Thế nhưng hộ vệ của Nam Minh Châu hành động để cho bọn họ vô pháp nghi vấn điểm này, bọn họ quả thực nghe theo, đồng thời đến Du viên!

Đối với Du viên, Mộ Tiêu Thư cũng có nghe thấy, vậy cũng là cùng Triệu Phủ Thất nói chuyện phiếm biết đến. Đại sự của Du viên, nàng cũng biết một ít.

Du viên là là địa phương nào? Địa phương sống phóng túng a.

Bọn họ tổ chức chân mỹ đại hội, chỉ là vì những khách nhân cung cấp tiêu khiển hạng nhất. Nghe rất cao cấp, thực tế lại là một chuyện xấu xa, bởi vì cô nương tham gia cơ bản đều cô nương là ở đó.

Một chỗ như vậy, đâu có cô nương tốt gì?

Trừ lần đó ra, cũng có người đem nữ nhi của mình trang phục sửa soạn đưa qua, chính là vì bán được giá tốt! Nếu là có thể xếp hạng, so với phổ phổ thông thông bán nữ nhi mạnh hơn nhiều.

Cho nên nói đến đây chân mỹ đại hội, các tiểu thư không phải là cười nhạt, chính là châm chọc khiêu khích, cũng chỉ có nam tử mới thích loại hoạt động này.

Không còn náo nhiệt xem rồi, đoàn người cũng giải tán, hai khôi lỗi mang theo Tương Duệ cũng tới Du viên, chờ Mộ Tiêu Thư chỉ thị bước tiếp theo.

Mộ Tiêu Thư đình lan can đình, nhìn lại phương hướng của Du viên.

Từ chỗ nàng có thể thấy chính môn của Du viên, quả thực có thể nói là người đến người đi. Người giữ cửa đón khách, rồi lập tức đi nghênh đón, có thể thấy được chân mỹ đại hội này vẫn có thật nhiều người tham gia.

Mộ Tiêu Thư thản nhiên đứng dậy, không hướng phía đại môn, mà là đi cửa nhỏ. Loại địa phương này, luôn luôn mở cửa nhỏ.

Trên đường, Mộ Tiêu Thư nhớ lại một sự tình.

Triệu Phủ Thất đã từng thần thần bí bí nói cho nàng biết, Du viên không chỉ có nam tử có thể tiến, nữ tử cũng có thể tiến. Lúc đó Mộ Tiêu Thư hỏi hắn: "Sẽ không sợ các nàng đi vào gây ra chuyện gì?"

Triệu Phủ Thất nói: "Sợ cái gì? Nữ tử đi một địa phương khác, hai bên xa nhau, không có việc gì. Còn nữa, những nữ tử kia cũng không muốn gặp phải người quen a."

Cửa nhỏ mở ở đâu, cũng là có ý tứ. Không lâu sau, Mộ Tiêu Thư liền tìm được.

Nàng đi tới cửa, người giữ cửa thấy nàng, lập tức tươi cười rạng rỡ, để một sai vặt mang nàng đi vào. Không có ngăn cản, không có hỏi, ước chừng là thường thấy.

Mộ Tiêu Thư nhìn nhiều sai vặt hơn hai mắt, phát hiện hắn lớn lên mặt mày thanh tú, không coi là thượng thừa, nhưng cũng cao hơn bình quân xoay ngang.

"Tiểu thư lần đầu tiên tới?" Sai vặt hỏi.

"Ta nghe nói Du viên hôm nay có đại sự, nên cố ý chạy đến xem náo nhiệt."

Sai vặt nở nụ cười: "Tiểu thư lần đầu dám một mình đến đây, cũng là một gan lớn, ta đây liền nói thẳng." Hắn tiến đến bên tai của Mộ Tiêu Thư, dùng giọng nói mập mờ, "Ngày hôm nay mấy vị công tử lên sân khấu, tiểu nhân đều gặp rồi, luận tướng mạo vóc người, đều là cái này."

Hắn lấy một ngón cái so so, Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người.

Công tử? Cảm tình gã sai vặt này nói với nàng không phải là một chuyện a? Chẳng lẽ chân mỹ cũng chia hai bên tiến hành?

Mộ Tiêu Thư mặc dù có suy đoán, nhưng vẫn là cùng gã sai vặt này đi một đoạn đường. Càng chạy, lại càng cảm thấy không đối đầu, bởi vì nàng lục tục gặp phải đều là nữ khách, không nhiều lắm, cứ hai người như vậy, đồng dạng có sai vặt tuấn tú bồi.

Mộ Tiêu Thư suy nghĩ một chút, không thể tiếp tục nữa. Mắt thấy cách đó không xa có một ngọn núi, đây là nàng mới mua từ một cửa hàng. Mặt vẫn là mặt mình, dưới mũi dán thêm một chòm râu, trừ phi người nhận thức nàng, bằng không cơ bản không nhận ra nàng.

Mộ Tiêu Thư đường cũ trở về, đến một ngã ba, nàng đi một bên khác.

Lúc này để cho nàng tìm đúng địa phương rồi, Mộ Tiêu Thư càng đi vào trong, thấy người càng nhiều. Những người này bên người đại thể theo một nha hoàn, nhưng là có người tương không. Mộ Tiêu Thư thăm dò tình huống, trong lòng nghĩ. Theo những người này đi về phía trước, đã đến trong một vườn.

Bên trong vườn bách hoa nở rộ, cái bàn ở giữa bụi hoa, có bình phong chống đỡ. Trên bàn dưa và trái cây trà bánh, một mực không thiếu, nhìn liền có khẩu vị.

Trung ương của vườn, xây một tòa bàn đánh bóng bàn, cao cở nửa người. Trên đài, có một vị mỹ nhân chính đang khảy đàn hát khúc.

Mộ Tiêu Thư tìm cho mình một vị trí trống, đem bình phong đóng lại một ít, một mình ngồi quan khán.

166. Chương 166: Du Viên Chân Mỹ

Editor: Luna Huang

Đánh đàn khiêu vũ, đơn giản chính là những thứ này, Mộ Tiêu Thư nhìn một mỹ nữ, cảm thấy không thú vị được ngay. Có không ít có không ít nam nhân rất kích động, mỗi một người đều muốn bình luận một phen, thậm chí chỉ vào mỗ nữ, nói như là tình nhân trong mộng của hắn.

Mộ Tiêu Thư bĩu môi, bỗng nhiên chú ý tới một trung niên nhân.

Người này đi lại vội vã, biểu tình cũng rất nghiêm túc. Mộ Tiêu Thư có thể khẳng định vị này không phải là khách nhân, bởi vì hắn mặc y phục của Du viên.

Vị này hấp tấp đi tới bàn đánh bóng bàn bên cạnh, lo lắng nói một câu gì với người bên kia. Ánh mắt của

Mộ Tiêu Thư trực câu câu nhìn bọn hắn chằm chằm, không phải là xem mặt, mà là xem khẩu hình của bọn hắn.

"Khắp nơi bên ngoài đều truyền, nói có một cô nương dẫn theo một cái đầu vào, nói muốn cho đồ chơi kia tham gia chân mỹ đại hội của chúng ta!"

"Cô nương? Hắc, ngươi cũng quá quan tâm, cô nương làm sao sẽ tới nơi này?"

"Cô nương thế nào không thể tới ở đây, vậy trên đài là cái gì?"

Vốn có người lơ đễnh lúc này nóng nảy: "Ngươi là nói, nàng lăn lộn vào được?"

Đối phương gật đầu: "Thị nữ ban nãy nói, các nàng tìm được một cô nương, bị người đánh bất tỉnh ở trong phòng."

"Cô nương kia là người thấy mấy lên sân khấu?"

"Vị thứ mười ba."

Ánh mắt của Mộ Tiêu Thư chuyển đến trên đài, hiện tại trên đài có vị cô nương đàn tỳ bà, nàng đã là thứ mười hai, kế tiếp Nam Minh Châu sắp đăng tràng.

Vì tham gia đại hội này, Nam Minh Châu thực sự là nhọc lòng. Nàng đầu tiên là xâm nhập vào viên, sau đó lại đem cô nương vốn có sắp tràng đánh bất tỉnh, sau đó giả mạo nàng.

Dưới đài hai người nói chuyện vội vã ly khai, đoán chừng là muốn chặn người. Người còn lại không có phát hiện gì cả, vẫn còn xoi mói người trên đài, Mộ Tiêu Thư ở trong tối suy nghĩ tâm tư của Nam Minh Châu.

Nữ tử tham gia Du viên thật xinh đẹp, không phải là phong trần nữ tử, chính là trở thành phong trần nữ tử, cô nương trong sạch ai muốn cùng nơi? Là muốn đem nàng cùng những phong trần nữ tử này đánh đồng?

Tỳ bà khúc đột nhiên gián đoạn, một tiếng chói tai âm hưởng cái lỗ tai của Mộ Tiêu Thư, đó là kim chúc hợp âm cắt kim loại thanh giáp nhau.

Người ngồi ở đây đều lấy làm kinh hãi, mới vừa có một nữ tử đột nhiên lên đài, hướng nữ tử đàn tỳ bà ném môt cây chủy thủ. Chủy thủ thổi qua huyền tỳ bà, nữ tử đàn tỳ bà sợ đến ném nhạc khí, người cũng té xuống đất.

Nam Minh Châu thật cao đứng ở trên đài, vài bước phía trước, khuôn mặt nhỏ nhắn hướng lên trên khẽ

nhếch, liếc nhìn nử tử đàn tỳ bà trên đất. Chân của nàng vừa nhấc, dẫm nát trên tỳ bà, lãnh ngạo nói: "Một cây tỳ bà hỏng, ôm đàn cũng không để yên, ô nhiễm cái lỗ tai của bổn cô nương."

Biến cố bất thình lình này để người ở chỗ này có chút ngây người, cô nương của Du viên mỗi người đều là ôn nhu động lòng người, vị này lại là từ đâu tới?

Có không ít người phản ứng này, nhưng còn có một chút người, bọn họ không phải là bởi vì cái này, mà là bởi vì hắn bọn hắn hình như nhìn thấy công chúa!

"Nghiêm huynh, ta hình như hoa mắt a?"

"Lục huynh, không chỉ có một mình ngươi, cũng hoa mắt, ta làm sao thấy được Minh Châu công chúa?"

"Các ngươi cũng không có hoa mắt, đích thật là Minh Châu công chúa."

"A?"

Người nhận ra Nam Minh Châu vẻ mặt biểu tình sai, người không biết vào lúc này bắt đầu ồn ào.

"Đẹp, cùng những cô nương ban nãy so sánh, đơn giản là khác nhau một trời một vực."

Lời này Nam Minh Châu thích nghe nhất, khóe miệng của nàng không tự chủ nhất câu.

Một người khác nói: "Cô nương này thú vị, tiểu gia thích khoản này nhất! Mạnh mẽ! Tiểu mỹ nhân, chờ chuyện nơi này kết thúc, tiểu gia chọn ngươi! Ha ha ha ha! Ngươi có cao hứng hay không a?"

Nói lời này chính là một nam tử mặt rỗ, Nam Minh Châu nhất thời tức giận đến run. Trong tay của nàng cà hơn ba ngọn phi đao, không nói hai lời, ném tới người mặt rỗ.

Ba ngọn phi đao lăng không bay tới, thân đao sáng như tuyết, mặt rỗ trợn hai mắt lớn một lăn một vòng, trăm triệu không ngờ tới cái tình huống này.

"Xuy xuy" Một tiếng, ba ngọn phi đao đồng thời đâm vào, cũng vừa vặn đâm vào trên lưng của hộ vệ chạy tới.

Người đang ngồi nhất thời đứng lên, có người sợ đến trực tiếp chạy ra bên ngoài, còn có nắm thị nữ bên người truy vấn: "Chuyện gì xảy ra? Viên các ngươi giở trò quỷ gì? Làm sao sẽ chạy ra một nữ nhân tới ném loạn phi đao?"

Các loại chất vấn liên tiếp, chỉ có người biết được thân phận Minh Châu công chúa không dám cả tiếng, muốn rời đi, lại có chút ngạc nhiên mục đích của Nam Minh Châu.

Các thị nữ càng không ngừng nhận lỗi, các nàng cũng không biết là chuyện gì xảy ra.

Người mặt rỗ lại càng hoảng sợ, thấy du hộ vệ của Du viên bảo hộ, lá gan lớn lên. Hắn cũng không quan tâm thương thế của tên hộ vệ kia, hướng phía Nam Minh Châu liền mắng: "Kỹ nữ! Ngươi dám Ngươi dám dùng phi đao ném tiểu gia? Tiểu gia không giết chết ngươi!"

Thô tục một câu một câu nói ra, Nam Minh Châu lại không tức giận, nàng chỉ là nháy mắt.

"Biết tiểu gia là ai không? Tiểu gia một câu nói, thối ba nương ngươi nhất định phải chết! Tiểu… Gia…" Tiếng nói chuyện của mặt rỗ đột nhiên không lưu loát, hắn hoảng sợ phát hiện mình ngã xuống, bởi vì đầu của hắn đã dọn nhà.

Bên trong viên trở nên lặng ngắt như tờ, mỗi người đều nghe thanh âm mặt rỗ ngã nhào xuống đất. Hắn cùng Nam Minh Châu đối mặt, mắng vài câu thô tục, đã đánh mất tính mạng, biến thành một cổ thi thể.

Bên thi thể kia, một danh nam tử như không có chuyện gì xảy ra thu đao vào vỏ, hộ vệ của Du viên cũng không dám tới gần, hoang mang lo sợ nhìn phát sinh đây hết thảy. Mới vừa rồi, hộ vệ thủ viên được một tin tức, nói nữ tử xông vào này là công chúa Nam Minh Châu, đó là người trăm triệu đắc tội không được a!

Trên đài, có người đưa đến một cái ghế cho Nam Minh Châu, sau khi nàng ngồi xuống, cười vấn: "Còn có ai bất mãn với bổn cô nương, mắng a. Bất quá chờ các ngươi mắng xong, hạ tràng liền cùng người trên mặt đất này vậy."

Lúc này, người ngu hơn nữa cũng biết Nam Minh Châu lai lịch không nhỏ, bọn họ không dám ở nơi này lâu, liền đi đến bên ngoài viên. Thế nhưng chưa chờ bọn hắn đi tới, Nam Minh Châu giơ tay lên, chậm rãi đánh hai chưởng, cửa viên lập tức khép lại.

"Chân mỹ đại hội còn chưa kết thúc, đi vội vã làm gì a? Nếu như người đều đi hết sạch, chẳng phải là không có ý nghĩa sao?"

Dưới đài, hai nam tử trước kia muốn đi đầu đầy mồ hôi, lại một câu cũng không dám nói. Bọn họ cũng nghe nói, đó là công chúa a! Du viên của bọn họ thế nào đắc tội nổi? Dù cho Du viên đắc tội nổi, bọn họ những tiểu nhân vật này đắc tội không nổi a.

Chủ sự của Du viên nghe tin tới, cung cung kính kính hành lễ với Nam Minh Châu: "Công… Cô nương có thể tới bỉ viên, bỉ nhân rất là vinh hạnh. Bỉ nhân đã làm cho chuẩn bị thức ăn tốt nhất trong viên, thỉnh cô nương vui lòng nhận cho."

"Ăn? Hừ!" Nam Minh Châu khinh thường nói, "Bổn cô nương là tới tham gia đại hội, không có hứng thú

ăn cái gì, ngươi tránh ra!"

"Thế nhưng..." Chủ sự Du viên thấp giọng, "Công chúa là thiên kim chi khu, có thể nào tham gia, tham gia loại đại hội này?"

"Ai nói bổn cô nương muốn tham gia? Muốn tham gia là nó!"

Rương gỗ được đặt trước mặt của Nam Minh Châu, nàng vừa lái cái rương, một bên mi phi sắc vũ nói: "Người này tuy là bổn cô nương mang tới, nhưng là các ngươi không cần cho ta mặt mũi, nên làm cái gì bây giờ, thì làm cái đó!"

Nắp rương vừa mở, một cái đầu bên trong, nơi mi tâm có một lỗ nhỏ, chính là trúng tên.

Người nhát gan nhìn thấy, con mắt đảo một vòng, trực tiếp hôn mê bất tỉnh. Chủ sự của Du viên cách cận, nhìn rõ ràng, hắn khom lưng nôn.

Nam Minh Châu ghét bỏ nhìn chủ sự Du viên một mắt, nói rằng: "Bổn cô nương nói các ngươi nghe thấy được không?"

"Người chết làm sao có thể tham gia?" Có người tái nhợt nghiêm mặt kháng nghị nói.

"Thế nào không thể? Ta nói có thể, nàng là có thể!"

Người nọ còn muốn nói điều gì, đã thấy chủ sự Du viên điên cuồng mà hướng hắn lắc đầu, phải ngậm miệng lại. Những người khác nhìn ánh mắt của chủ sự, đều đã hiểu ý tứ của hắn.

Có người mở miệng nói: "Hai mắt của nử tử này tuy lớn, nhưng không có thần, da mặc dù trắng, lại không có máu, lôi thôi lếch thếch, tóc tai bù xù, nếu bản thân bình, nàng ngay cả lên đài cũng không có tư cách!"

Mộ Tiêu Thư vốn có tâm tình rất không tốt, chính đang suy nghĩ cần cách gì để Nam Minh Châu bị té nhào, đột nhiên nghe được một câu đánh giá như vậy, nhất thời có điểm không biết nên khóc hay cười.

Con mắt to, là khích lệ a, Không có thần? Vì để cho đầu càng giống như đầu, nàng làm khôi lỗi thành như vậy a! Dù sao cũng là giả làm người chết đúng không? Khôi lỗi tuy rằng giống người, nhưng dù sao cũng không phải người, Mộ Tiêu Thư vì để cho nó càng giống, cũng là mất chút công phu.

Hơn nữa da trắng, cũng là khích lệ, không có huyết sắc? Người nào bị treo sẽ có...

Mộ Tiêu Thư có điểm đồng tình vị này, hắn phỏng chừng cũng là không có lời có thể nói, không thể làm gì khác hơn là chế ra vài câu, làm khó hắn.

Nam Minh Châu hiển nhiên đối với câu này không hài lòng, ánh mắt quét tới trên người những người khác.

Mọi người bị nàng nhìn thấy áp lực sơn đại, để cho bọn họ quay đã chết người đã chết bình phẩm, đây không phải là khinh nhờn người chết sao? Làm như vậy có thể hay không đưa tới tai họa gì a?

"Hừ! Đều câm? Đến một câu bình luận cũng không có, còn mở cái gì chân mỹ đại hôi, đóng cửa quên đi!"

Giám khảo phụ trách, có hơn phân nửa là người của Du viên, mặt khác gần một nửa còn lại là khách nhân thường xuyên đến. Những khách nhân kia hoàn hảo nói, thực sự không cũng không ai có thể làm khó bọn hắn. Nhưng người của Du viên lại bất đồng, chủ sự một mực nháy mắt!

Bọn họ nhìn nhau vài lần, đều không muốn làm chuyện này, cuối cùng vẫn là một người lớn tuổi nhất đứng dậy.

"Để cho ta tới vài câu. Luận tướng mạo, đây… Vị cô nương không thua gì, thế nhưng…"

Nội dung phía sau của từ thế nhưng này của hắn còn chưa xuất khẩu, đầu lại đột nhiên trầm xuống, có vật gì đè ép trên đầu hắn một chút. Hắn kinh ngạc lui về sau vài bước, chỉ cảm thấy đỉnh đầu có cái gì chợt lóe lên, tập trung nhìn vào, trên đài sinh ra một danh nam tử.

Nam tử trực tiếp nhảy đến trước mặt của Nam Minh Châu, nhấc chân đá một cái, nắp rương đang mở liền đóng. Ngay sau đó lại là một cước, cái rương bị hắn đá bay xuống đài, một người khác bay lên trời, tay trên không trung chụp tới, nắm cái rương vòng vo nửa vòng, vững vàng rơi xuống đất.

Mộ Tiêu Thư đang rút kiếm, thấy một màn này, nàng sửng sốt một chút, sau đó thu kiếm lại.

(Luna: Lân vương uy vũ kaka)

167. Chương 167: Ngươi Sợ Ta Sao

Editor: Luna Huang

Đó là Đàm Hạo Uyên, lúc giám khảo nói chuyện, hắn từ phía sau nhảy lên, nhảy lên đài, vẫn còn đạp một cước trên đỉnh đầu của giám khảo.

Lúc Đàm Hạo Uyên đá bay cái rương, sẽ không quản nó nữa, đối mặt với đối mặt với Nam Minh Châu.

"Khẩu vị của công chúa thật đặc biệt, đến Du viên còn mang theo một cái đầu người, chỉ là Du viên có quy

củ của Du viên, công chúa làm như vậy, sợ là làm mất khẩu vị của không ít người."

Một tiếng công chúa này sau khi hô lên, thân phận của Nam Minh Châu cũng vạch trần trước nhiều người, đều may mắn mình không phải là mặt rỗ, chọc phải Nam Minh Châu, bọn họ phiền phức lớn.

"Bổn công chúa làm mất khẩu vị của người nào? Ngươi? Hay là ngươi?"

Nam Minh Châu đưa ngón tay ra chỉ loạn, phàm là người bị nàng chỉ, đều hận không thể giấu mình đi, ước gì Nam Minh Châu không thấy được hắn mới tốt.

"Xem đi, không ai."

"Khẩu vị của bổn vương không tính sao?"

Biểu tình của Nam Minh Châu cứng đờ, phản bác: "Vậy cũng chỉ có thể trách cái kia... Di? Bổn công chúa đột nhiên phát hiện, cái đầu này cùng Mộ cô nương lớn lên có chút giống a."

Nam Minh Châu len lén nhìn sắc mặt của Đàm Hạo Uyên, lại cùng hắn ánh mắt bén nhọn vừa vặn chạm nhau. Như là bị kim đâm, Nam Minh Châu phút chốc lách đầu, nàng nghe Đàm Hạo Uyên nói: "Công chúa nhìn lầm rồi."

Nam Minh Châu ngẩn ra, sau đó hướng Cố Triêu cầm rương nói: "Mở rương ra, nhìn rốt cuộc là bổn công chúa nhìn lầm rồi, hay là Lân vương ngươi nhìn lầm rồi!"

Cố Triêu đối với lời của nàng mắt điếc tai ngơ, thân hình đĩnh trực đứng thẳng, hình như căn bản không có nghe.

Hộ vệ của Nam Minh Châu nhìn không được, hướng hắn reo lên: "Uy, nói ngươi! Mở rương ra!"

Cố Triêu không thèm quan tâm đến lý lẽ của tên hộ vệ kia, đối phương ở Đông Sóc vênh váo, mặc dù biết đây là người của Đàm Hạo Uyên, như trước nuốt không trôi khẩu khí này. Hắn mấy người bước đến trước mặt của của, đưa tay liền muốn đoạt cái rương.

Hắn đi trái, Cố Triêu đã đem cái rương giấu đến bên phải, mỗi lần đều bắt hụt. Kéo vài lần, người nọ phát hỏa, hướng Nam Minh Châu đòi chủ ý.

Nam Minh Châu nói với Đàm Hạo Uyên: "Vương gia, để người của ngươi mở rương ra đi."

Đàm Hạo Uyên từ trên đài nhảy xuống, cũng không quay đầu lại nói: "Chúng ta đi."

"Chờ một chút!" Nam Minh Châu phía sau hắn kêu lên, "Đàm Hạo Uyên, ngươi liếc mắt nhìn cũng không dám sao? Hay là nói, ngươi đang sợ cái gì?"

Đàm Hạo Uyên tiếp tục đi về phía trước, Nam Minh Châu lại nói: "Không có mệnh lệnh của bổn công chúa, viên này sẽ không mở. Vương gia, ngươi là khách nhân của Đông Sóc ta, muốn mạnh mẽ ly khai, chẳng lẽ muốn ở chỗ này vung tay?"

Đàm Hạo Uyên dừng bước, quay đầu lại nhìn về phía Nam Minh Châu, mắt hàm mỉa mai: "Ngươi uy hiếp bổn vương?"

"Không dám, chỉ là ảnh hưởng đến bang giao hai nước, nói vậy Vương gia biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm."

"Nếu vì lo lắng bang giao hai nước, công chúa nên cho người mở cửa ra, bằng không cái đó và giam cầm có gì khác nhau?"

"Đương nhiên là có khác!" Nam Minh Châu chân thành đi tới sát biên giới bàn đánh bóng bàn, "Du viên vườn hôm nay có chân mỹ đại hội, phàm là người tham gia, đều phải chờ tới kết thúc mới có thể ly khai."

Cố Triêu hừ lạnh một tiếng: "Nơi nào có quy củ như vậy, nói bậy!"

Ánh mắt của Nam Minh Châu lạnh lẽo, chính là thị vệ cũng dám tranh luận với nàng, nhưng nàng vẫn là nhịn xuống, vấn chủ sự Du viên: "Ngươi tới nói một chút, đến cùng có quy củ này hay không?"

Chủ kia trên trán mồ hôi lạnh ứa ra, gật đầu: "Có, có!"

"Nghe thấy được chưa? Không phải là bổn công chúa lập, là đích đích xác xác có một quy định như vậy. Vương gia, ngươi vẫn là nhập gia tùy tục, lưu lại đi."

Quy củ này đương nhiên không có khả năng có, mà là lúc Nam Minh Châu đến lập ra, Đàm Hạo Uyên lúc này lại cười một chút, tìm chỗ cách mình gần nhất ngồi xuống.

Hắn hướng mọi người trong viên làm một động tác thỉnh, nói rằng: "Sớm biết như vậy, bổn vương cũng không vội mà đi. Khó có được nhìn thấy công chúa tự mình tham gia chân mỹ đại hội, cam nguyện tự hạ thân phận, cùng những phong trần nữ tử này làm bạn, đang tạo phúc cho bách tính Đông Sóc. Kỳ quan như vậy, bổn vương có thể nào không xem?"

Nam Minh Châu bị hắn nói mắt choáng váng, Đàm Hạo Uyên lại còn nói nàng và phong trần nữ tử làm bạn, nàng là kim chi ngọc diệp, làm sao có thể so sánh với người đê tiện này?

Nam Minh Châu quấn quýt, phát hiện ở đây có không ít ánh mắt đều rơi vào trên người của nàng, lại còn

mang cho bình luận.

"Bổn công chúa còn không phải tới tham gia đại hội này!"

"Làm sao có thể không phải?" Có người nói rằng, thanh âm cổ quái, có loại cảm giác bất nam bất nữ, "Theo ta quan sát, thời gian công chúa đứng yên trên đài, trước mặt mười hai người trước còn lâu hơn, nói vậy các vị giám khảo đều có kết luận, nhanh lên bình hoàn, mau kết thúc?"

Nam Minh Châu không nghĩ tới có người tìm cặn của nàng, đây không phải là nói nàng cùng phong trần nữ tử giống nhau sao? Đàm Hạo Uyên thì thôi, những người khác nói lời như vậy, nàng còn không sống lột hắn!

Người này đi tới bàn của Đàm Hạo Uyên, cười hì hì vừa thu lại cây quạt, hạ quyền với Đàm Hạo Uyên, tự chủ trương ngồi xuống.

Nam Minh Châu đều đã quên sinh khí, bởi vì nàng phát hiện người này nhìn rất là quen mắt! Chỉ là nàng cư nhiên không nghĩ ra.

Sau khi Mộ Tiêu Thư ngồi xuống, Đàm Hạo Uyên liền híp mắt lại nhìn nàng, càng xem ánh mắt của hắn càng nguy hiểm, rất có xu thế muốn nuốt Mộ Tiêu Thư vào bụng, thấy Mộ Tiêu Thư như đứng đống lửa, như ngồi đống than.

Ánh mắt của hắn phảng phất đang nói: "Nàng có bản lĩnh, chuyện lớn như vậy lại dám không nói cho bổn vương!"

Mộ Tiêu Thư cũng nhãn thần đáp lại: "Đây không phải là chuyện đột nhiên xảy ra sao, lúc đó không nhớ ra được…"

Đàm Hạo Uyên nhìn nàng cười nhạt, Mộ Tiêu Thư chột dạ không ngớt. Lúc đó thần kinh của nàng cũng là băng bó quá chặt chẽ, quên mất.

Bọn họ im lặng trao đổi một hồi, Nam Minh Châu đang quan sát hai người bọn họ. Lúc này, nàng không chỉ có cảm thấy Mộ Tiêu Thư nhìn quen mắt, thậm chí còn cảm thấy cảnh tượng hai người này cùng nhau ngồi có điểm nhìn quen mắt.

"Công chúa?" Thị vệ kêu nàng một tiếng.

Nam Minh Châu chợt hoàn hồn, hướng Mộ Tiêu Thư quát dẹp đường: "Ngươi là ai? Dám đối với bổn công chúa khoa tay múa chân? Bổn công chúa há có thể cùng phong trần nữ tử đánh đồng, ngươi tự giác một chút tự cắt đầu lưỡi gây chuyện kia, bổn công chúa lưu ngươi một cái cẩu mệnh."

Tròng mắt Mộ Tiêu Thư chuyển a chuyển a, nhìn chằm chằm thức ăn trên bàn. Cứ như vậy mấy thứ, không mới mẻ.

"Bổn công chúa hỏi ngươi!" Mặt của Nam Minh Châu bắt đầu nữu khúc, tay cũng rúc vào ở giữa tay áo.

"Chân mọc trên người của ngươi, cũng là chính ngươi muốn lên đài." Mộ Tiêu Thư quay đầu nhìn phía bàn đánh bóng bàn, mở quạt, vừa quạt vừa nói, "Công chúa còn không phiền phức làm bất tỉnh một vị cô nương, thế vị trí của nàng. Trăm phương ngàn kế như vậy, nói vậy công chúa hướng tới chân mỹ đại hội rất lâu, nhất tâm muốn bày ra tài mạo để mọi người thưởng thức."

Nam Minh Châu cười lạnh, bộ ngực nhất khởi nhất phục, tay mạnh từ trong tay áo vươn, ba cây ám khí thình lình kẹp ở ngón tay. Ngân quang hiện lên, tam cây mũi ám khí bay ra từ tay nàng, thẳng đến mặt của Mộ Tiêu Thư.

Mộ Tiêu Thư đang muốn đứng dậy, lại bị Đàm Hạo Uyên đè xuống. Cùng lúc đó, một cái rương để ngang trước người của Mộ Tiêu Thư, bang bang bang ba tiếng, những ám khí kia toàn bộ đinh trên cái rương.

Cố Triêu thần sắc hờ hững rút ba mũi ám khí xuống, nhìn cũng không nhìn ném ở trên mặt đất.

Nam Minh Châu tránh thị Đàm Hạo Uyên cắn răng nghiến lợi nói: "Bổn công chúa giáo huấn một tiểu nhân vô lễ, Vương gia cũng muốn nhúng tay sao?"

"Bổn vương cũng không có tiểu nhân gì." Đàm Hạo Uyên nhìn thị nữ đang choáng váng, nói với nàng, "Mang đồ ăn ngon đến."

Thị nữ ước gì có chút việc làm, cách cái chỗ này ra xa một chút, vội vã chạy đi.

"Đàm Hạo Uyên!" Nam Minh Châu bán gào thét nói, "Một không muốn làm người qua đường, ngươi cũng muốn bảo hộ? Bổn công chúa còn so ra kém hắn?"

Mộ Tiêu Thư tựa như không có nghe thấy, hướng bàn, tìm thức ăn nàng thích. Đàm Hạo Uyên nở nụ cười, một tay đặt tại trên đầu của Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư bị quấy rầy, hơi có chút u oán trừng hắn.

Đàm Hạo Uyên vươn tay, kéo râu mép dưới múi của nàng xuống.

Trên đài Nam Minh Châu vốn có chuẩn bị vô số lời, lúc này ánh mắt của nàng dần dần mở to, tiết tấu hô hấp phảng phất cũng động tác của Đàm Hạo Uyên, trở nên rất dài rất dài.

Một cái râu mép phảng phất vĩnh viễn sánh cùng thiên địa lâu như vậy, mất râu mép, Mộ Tiêu Thư liền lộ ra tướng mạo sẵn có.

Nam Minh Châu bưng kín miệng mình, lắc đầu nói: "Điều này sao có thể… Điều đó không có khả năng…"

Thanh âm của nàng rất nhẹ, là hoàn toàn vô pháp tin tưởng. Là nàng tự mình đi giám định, đầu của Mộ Tiêu Thư bị người lấy xuống, nàng đã trả hai vạn lượng hoàng kim, nhưng là bây giờ nàng làm sao sẽ hảo đoan đoan ngồi ở chỗ này?

"Không có khả năng…" Thân thể của Nam Minh Châu lảo đảo một chút.

Mộ Tiêu Thư luôn luôn âm hồn không tiêu tan, mỗi lần nàng nghĩ rằng nàng đã không có uy hiếp, nàng lại nhô ra, quả thực châm chọc!

"Vậy cái rương?"

Nam Minh Châu từ trên đài vọt xuống tới, chém giết cái rương trong tay Cố Triêu. Cố Triêu không cho, bọn họ một truy một tránh, truy đuổi.

Mộ Tiêu Thư quét bọn họ một mắt, cắn một viên hạnh nhân.

"Thân thể tốt chưa?" Đàm Hạo Uyên vấn.

"Đỡ rồi, chỉ là có chút chuyện phiền toái."

"Nga, nói một chút nghe."

Mộ Tiêu Thư đem ước định của mình và Phó lão nói cho Đàm Hạo Uyên, duy chỉ có bảo lưu lại chuyện chân thân vẫn ở trong nhà đá.

Sau khi Đàm Hạo Uyên nghe xong nói: "Nàng không cần đi, ta phái người đi xem."

Mộ Tiêu Thư không có phản đối, đối với Phó lão, nàng vẫn là giữ nguyên ý kiến, hành trình Lịch Hòa, ai biết có vấn đề khác hay không?

Đàm Hạo Uyên hỏi xong, quan sát Mộ Tiêu Thư một mắt, vấn: "Lại là thế thân? Cố Triêu bọn họ theo dõi Tống Tử Nho đều bị mất dấu, mấy tên thủ hạ kia nhưng không có bị phát hiện? Bọn họ thế nào đến Đông Sóc? Còn có trong cái rương kia là gì?" Đàm Hạo Uyên hỏi liên tiếp mấy vấn đề, bất quá những thứ này đều không phải là trọng điểm, hắn chân chính muốn biết chính là bí mật của Mộ Tiêu Thư. Hắn thầm nghĩ vấn một việc" Nàng làm sao làm được.

Động tác của Mộ Tiêu Thư ngừng lại, trầm mặc lại. Một lát sau, nàng mới mở miệng nói: "Ta nếu là nói, ngươi sợ ta không?"

168. Chương 168: Rất Tưởng Niệm Ngươi

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên nhìn Mộ Tiêu Thư, ánh mắt của hắn để cho nàng càng ngày càng khó thụ, chẳng lẽ nhất định phải nói ra? Thế nhưng nàng thực sự không biết giải thích chuyện của APP thế nào.

"Nàng không nói," Đàm Hạo Uyên dừng lại một chút, Mộ Tiêu Thư cảm giác hô hấp của mình cũng ngừng theo, "Vậy đợi đến lúc nàng nguyện ý nói."

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người, lúc này có người quát to một tiếng: "Mang đồ giao ra đây!"

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên nhất tề quay đầu nhìn, hộ vệ của Nam Minh Châu đã bao quanh Cố Triêu. Nam Minh Châu chầm chập giơ tay của mình lên, chỉ cần nàng vung lên, binh khí của đám thị vệ kia tất cả đều chào hỏi trên người Cố Triêu.

"Cố Triêu, cho nàng." Đàm Hạo Uyên thờ ơ nói.

Cố Triêu ném rương vào trong tay thị vệ một cái, những người đó chỉ ngây ngốc tiếp nhận. Mới vừa rồi còn kiên quyết không chịu cho, lúc này khinh địch như vậy cho rồi?

Nam Minh Châu không quá tin tưởng lỗ tai của mình, nhưng nàng xác thực nghe thấy được, mà cái rương cũng được đưa đến trước mặt nàng.

"Cái rương đã cho ngươi, Nam Minh Châu, bổn vương có thể đi chưa? Ngươi đừng quên, bổn vương là sứ giả của Bắc Vọng!"

"Gấp cái gì, chờ bổn công chúa kiểm tra qua cái rương mới nói."

Lúc này thị nữ đã trở về, nàng dẫn theo cái hộp đựng thức ăn, bày hết thức ăn bên trong ra.

Nam Minh Châu ở đó kiểm tra, Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên nói tiếp lời của bọn họ.

"Còn có một việc cần nàng làm." Đàm Hạo Uyên đem một chén canh đặt trước mặt của Mộ Tiêu Thư, ý bảo nàng uống, "Ta nói với Đông Sóc hoàng đế, lễ Bắc Vọng chúc thọ là bách thọ đồ của nàng tú."

Mộ Tiêu Thư vừa ăn canh vừa gật đầu, không phải là bách thọ đồ sao? Đối với nàng mà nói thật đơn giản.

Bên kia Nam Minh Châu kiểm tra hoàn tất, lại thấy Mộ Tiêu Thư nhất phái thoải mái mà vui chơi giải trí, tức giận ngoan đạp cái rương một cái.

Không biết sai ở đâu, Mộ Tiêu Thư thế nào từ một biến thành hai? Nếu như ngồi bên kia chính là nàng, vậy người bị giết này là ai? Nàng tiêu nhiều hoàng kim như vậy, kết quả chỉ giết một người không liên quan?

Cơ quan tính hết, tâm tình của nàng cũng theo thay đổi rất nhanh, kết quả đều là công dã tràng?

Điều này làm cho nàng thế nào tiếp thu được?

Biết được ám sát đã hoàn thành, Nam Minh Châu cao hứng biết bao nhiêu, nàng bây giờ thì có nhiều thất lạc, có nhiều không cam! Thế nhưng nàng chính là không có cách nào làm gì nữ nhân vừa nói vừa cười cùng Đàm Hạo Uyên!

Mộ Tiêu Thư tựa hồ phát hiện Nam Minh Châu nhìn mình, hướng nàng nhìn qua.

Nàng kinh dị nói: "Công chúa, ngươi nên xử lý cái kia như thế nào? Công chúa cùng nàng không cừu không oán, cũng đừng kéo nhân gia không buông? Không bằng để ta táng nàng?"

Ánh mắt của Nam Minh Châu ngưng trên mặt của Mộ Tiêu Thư, phảng phất muốn xem thấy nàng. Lồng ngực của nàng kịch liệt phập phồng vài cái, cuối cùng hạ một mệnh lệnh: "Khai viên môn!"

Dư viên chủ sự nghe được câu này như được đại xá, mấy tôn đại phật rốt cuộc cũng đi, vội vã phân phó: "Mở cửa! Nhanh!"

Nam Minh Châu mang theo một đám thủ hạ của nàng tỷ số rời đi trước, đám người vẫn còn trong viên cũng đều cáo từ ly khai. Kinh qua chuyện như vậy, bọn họ là chỉ chốc lát cũng không muốn ở lại lâu hơn nữa.

Người dần dần đi, ngược lại là Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên lưu đến cuối cùng. Đồ của Du viên ăn thật ngon, hai người đều ăn ý không nói chuyện muốn đi.

Du viên chủ sự thở dài thở ngắn, hảo hảo một chân mỹ đại hội, cứ như vậy bị trộn lẫn rồi.

Cùng nhau ăn xong rồi, Mộ Tiêu Thư phải đi. Thân thể là của khôi lỗi không thể tú ra bách thọ đồ, việc này còn phải chờ nàng ly khai nhà đá mới được.

Đàm Hạo Uyên vươn tay, muốn sờ sờ mặt nàng, kết quả lại đình ở giữa không trung.

Người trước mắt, là nàng, lại cũng không phải nàng. Đàm Hạo Uyên có chút thất lạc, hắn dù cho chạm đến thì thế nào?

Mộ Tiêu Thư bắt được tay đình trên không trung của hắn, đến gần Đàm Hạo Uyên, ở trên môi của hắn hôn một cái.

"Ta không phải thật, thế nhưng ngươi là thật."

Mộ Tiêu Thư sờ gương mặt của Đàm Hạo Uyên, ôn độ đã lâu để cho nàng buồn buồn, ê ẩm, hận không thể lập tức chạy tới. Giống như bây giờ, đến ôm cũng không thể tính là chuyện gì xảy ra?

Nàng lui về sau một bước, đè xuống thiên đầu vạn tự trong lòng, nói rằng: "Đàm Hạo Uyên, ngươi chờ ta, ta rất nhanh thì trở về."

Không đầu không đuôi một câu nói, nếu để cho người không biết nghe xong, chỉ sợ sẽ cảm thấy mạc danh kỳ diệu. Đàm Hạo Uyên lại gật đầu, bên môi lộ ra một cái mỉm cười. Hắn chờ nàng trở lại.

"Bọn họ không mang cái này đi."

"Giao cho ta đi." Mộ Tiêu Thư nhận lấy nó, "Ta đi a."

Nàng nói xoay người ly khai, thế nhưng mới vừa đi chưa được vài bước, lại dừng lại. Nàng quay đầu lại, nói với Đàm Hạo Uyên: "Mấy ngày này, ta rất tưởng niệm ngươi."

Vừa nói ra khỏi miệng, Mộ Tiêu Thư lập tức chạy trốn.

Trên mặt của nàng giống như hỏa thiêu đỏ lên, viền mắt cũng bắt đầu ướt át, như có thứ gì sắp ra khỏi vành mắt, tâm tình của nàng theo một câu nói này mà vỡ đê. Mộ Tiêu Thư hậu tri hậu giác phát hiện, nguyên lai tưởng niệm so với nàng tưởng tượng nhiều hơn rất nhiều.

Sau khi Mộ Tiêu Thư chạy đi, lăng lăng lăng lăng nhìn thân ảnh của nàng càng ngày càng nhỏ.

Ban nãy hắn hình như nghe thấy được một ít chuyện không nên nghe… Trì nổi da gà một thân, có thể thấy được phản xạ của hắn như cây cung căng đủ to.

Cố Triêu đột nhiên muốn nhìn phản ứng của Đàm Hạo Uyên một chút, thế nhưng chờ hắn quay đầu, nhìn thấy cũng chỉ có bóng lưng của chủ tử nhà hắn… Đàm Hạo Uyên chẳng biết lúc nào chuyển người rồi.

"Ngươi đi Lịch Hòa xem." Đàm Hạo Uyên đột nhiên nói rằng, "Tìm một người tên Hề Trạch."

Nam Minh Châu rời đi trước cũng không có nói cho xa phu của nàng biết muốn đi đâu, mà nàng ngồi ở trong xe, một mặt suy tư điều gì, thế cho nên người khác căn bản không có cơ hội hỏi nàng.

Chiếc xe ngựa này chuyển ở phụ cận Du viên, vô luận xa phu hay hộ vệ đi theo, biểu tình đều là lạ.

Nam Minh Châu suy nghĩ thật lâu, vô luận nàng làm sao tiến hành đối lập, nàng đều không thể phát hiện Mộ Tiêu Thư cùng nữ nhân đã chết kia khác nhau. Mặt lớn lên giống nhau của các nàng càng không ngừng hoảng trước mắt nàng, đều nhanh để nàng nổi điên.

Ở trong lòng nguyền rủa Mộ Tiêu Thư một trăm lần, Nam Minh Châu rốt cục gõ xa bích một cái, để cho bọn họ để cho bọn họ một chỗ.

Không lâu sau, mã xa dừng ở trước một gian tiểu điếm yên lặng.

Nam Minh Châu làm như không thấy khối bố ngoài tiệm, bước nhanh đi vào trong điếm.

Nam tử ngồi sau bàn ước chừng hơn ba mươi, ăn mặc một thân mặc lục trường bào. Hộ vệ của Nam Minh Châu thay nàng tiến lên nói rằng: "Gọi người nói chuyện lần trước ra đây, tiểu thư của chúng ta có sinh ý muốn cùng hắn đàm."

Thời gian tại ngoại, Nam Minh Châu cũng sẽ dùng thân phận khác.

"Chính là ta, có sinh ý gì muốn đàm cùng ta nói là được."

"Ngươi?" Hộ vệ của Nam Minh Châu xoi mói đánh giá đối phương, "Lần trước đến, ở chỗ này không phải là ngươi."

Nam tử lục y biểu tình trịnh trọng chút, tay để hướng cửa làm một động tác thỉnh: "Mời khách nhân theo ta tiến thất đàm."

Nam Minh Châu đã là lần thứ ba tới, quen thuộc con đường này, nàng trực tiếp vào phòng. Nam tử lục y đi theo vào sau, hai người đều tự ngồi xuống, bắt đầu đàm luận.

Nam Minh Châu vấn: "Chưa thấy qua ngươi, mới tới?"

Nam tử lục y gật đầu một cái.

Nam Minh Châu cau mày nói: "Ngươi không rõ ràng giao dịch của chúng ta, gọi hắn ra đi."

"Ngươi không biết?" Nam tử lục y thần sắc cảnh giác một chút, thấp giọng nói, "Hắn bị giết rồi!"

Nam Minh Châu giật mình: "Bị ai giết?"

"Ngươi đem hoàng kim đưa tới, hắn đơn độc gặp nữ nhân đưa đầu. Nữ nhân kia đi không lâu sau, chúng ta liền phát hiện hắn đã chết! Tất cả tài vật trên người đều bị cướp đến không còn gì."

Nam tử lục y thông minh che giấu chuyện mất ủy thác thư, loại sự tình này vẫn là không nên để người khác biết mới tốt.

"Các ngươi làm ăn nghề này, người của chính mình trái lại bị giết, nữ nhân kia là ai?"

Nam tử lục y tựa hồ có chút xấu hổ, hắn lắc đầu: "Không biết, thế nhưng có bức họa của nàng. Tiểu thư chờ, ta đi mang tới."

Nam tử Lục y ra gian phòng, không bao lâu đã trở về.

Hắn đem bức họa trải lên bàn, phía trên kia vẽ một nữ nhân, rất đẹp. Thế nhưng Nam Minh Châu chỉ nhìn thoáng qua, nữ nhân này nàng chưa thấy qua.

"Chúng ta mời mười danh họa sư đẩy nhanh tốc độ ngày đêm, vẽ ra bức họa của nàng. Chờ những bức họa này phát ra ngoài, mặc kệ nàng đi tới chỗ nào, nhất định có chắp cánh cũng không thể bay!"

Người của bọn họ cứ như vậy bị giết rồi, đối với tín dự của bọn họ sẽ có tổn hại. Hơn nữa nàng kia to gan lớn mật, sau này nếu có người mô phỏng theo, cho là bọn họ dễ khi dễ, vậy thì phiền toái. Mà lần này, bọn họ là phải giết gà dọa khỉ, làm cho người trong thiên hạ nhìn.

Nam Minh Châu đối với đây hết thảy không có hứng thú, nàng chỉ muốn biết hạ lạc của nữ nhân này.

"Các ngươi nếu như tìm được nàng, nhất định phải bắt giữ, bổn cô nương có chuyện gì muốn hỏi nàng! Sau khi chuyện thành công, tiền thưởng không thiếu được."

"Được, chúng ta suy xét về đề nghị của cô nương."

Nam tử lục y thuận miệng đáp lời, nhưng không có để chuyện này không lòng. Không ra tiền muốn người làm việc? Không có chuyện tốt như vậy. Bắt sống so với chết khó hơn, bọn họ mới không uổng khí lực kia.

"Kế tiếp nói là trọng điểm, ngươi hãy nghe cho kỹ." Thân thể của giết người phủ về phía trước, "Sinh ý ta và các ngươi làm, còn chưa hoàn thành! Người ta để các ngươi giết, nàng còn sống!"

Nam tử lục y cười ha hả: "Cô nương có bằng chứng?"

"Có." Nam Minh Châu cho người lấy ra một phần quyên bạch.

Nếu nói bằng chứng, cũng chính là ủy thác thư, nó nhất thức hai phần, Nam Minh Châu lấy một phần, một phần khác trong tay của nam tử lục y bọn họ.

Nam tử lục y tiếp nhận quyên bạch, cẩn thận mở, sau đó hắn chỉ vào dấu tay đỏ tươi nói: "Giao dịch của cô nương cùng chúng ta hoàn thành, đây cũng là cô nương tự mình xác nhận, thế nào còn chưa hoàn thành nói đến?"

Nam Minh Châu cười lạnh nói: "Mới nãy, ta còn gặp được nữ nhân kia! Các ngươi giải thích điểm này thế nào?"

"Ha hả, người có tương tự, có thể là ngươi nhìn lầm rồi."

"Thối lắm!" Hộ vệ của Nam Minh Châu nói, "Tiểu thư sẽ không nhìn lầm."

"Ngươi đây là muốn không tiếp thu?"

"Cô nương, chuyện này thứ cho ta bất lực. Vân tay là ngươi ấn, sau khi chuyện thành công, ngươi cũng xác nhận, hiện tại mà nói nhiệm vụ chưa hoàn thành…Xin lỗi, ta thật không có biện pháp. Hoàng kim đã giao ra, đầu người cô nương cũng đã lấy, chúng ta không ai nợ ai."

"Nói cách khác, các ngươi không tiếp tục phái người chấp hành nhiệm vụ này?"

169. Chương 169: Thưởng Rồi Phu Nhân

Editor: Luna Huang

"Nhiệm vụ hoàn thành, ở đâu ra nhiệm vụ có thể chấp hành? Tiền thưởng đã ra, không còn tiền thưởng có thể trả cho sát thủ. Không có bạc, bọn họ cũng sẽ không bán mạng. Lại nói tiếp, lần này chúng ta cũng là tổn thất thảm trọng, không chỉ có không lấy được một phân tiền, còn chết một người!"

Nam Minh Châu cùng nam tử lục y nói chuyện thật lâu, ai cũng không có thể thuyết phục ai, cuối cùng ly khai ly khai.

"Công chúa, có muốn hay không chúng ta đi đem bọn họ…" Hộ vệ làm một động tác răng rắc.

Nam Minh Châu trái lại rất muốn làm như vậy, nhưng nàng vẫn lắc đầu. Theo nàng biết, bọn họ cùng phụ hoàng của nàng có chút quan hệ, miễn cưỡng cũng coi như là người một nhà, nàng có thể nào đối hạ thủ với người của mình?

Không có đối tượng trút giận, Nam Minh Châu lại thực sự giận. Lần này nàng hao tốn hai vạn lượng hoàng kim, kết quả Mộ Tiêu Thư vẫn là hoạt bính loạn khiêu, miễn bàn có bao nhiêu buồn bực. Dù cho nàng không thiếu tiền, hai vạn lượng hoàng kim này cũng không phải số lượng nhỏ.

Tính toán tính toán tiểu kim khố của mình, sắc mặt phi thường khó coi.

"Đến sứ giả đại viện!" Nam Minh Châu phân phó nói.

Dù cho một chốc không đánh chết nàng, có thể để cho nàng khổ sở một chút!

Dọc theo đường đi Nam Minh Châu lộ vẻ đang suy nghĩ danh chính ngôn thuận hạ mã uy Mộ Tiêu Thư, chờ sau khi đến, nàng muốn gặp Đàm Hạo Uyên, lại bị chận ở ngoài cửa.

"Chủ tử đang xử lý sự vụ, không rảnh gặp khách."

"Bổn công chúa không phải là khách, là chủ nhà! Thông báo lần nữa!"

"Chủ tử có mệnh, ngoại trừ Đông Sóc hoàng đế, ai cũng không ngoại lệ, thỉnh công chúa không nên làm khó những người làm thuộc hạ như chúng ta."

Nói rất hay như nàng khi dễ bọn họ một dạng, nhưng những người này của Đàm Hạo Uyên, trong mắt mỗi người cũng không có sợ hãi, bọn họ là đang nói lời khách sáo mà thôi.

"Nếu Vương gia không có tiện gặp bổn công chúa, vậy cũng được. Vương phi tương lai của các ngươi đâu? Vương gia không rảnh, nàng cũng nên rảnh? Chẳng lẽ nàng một, cũng bận đến không có công phu gặp bổn công chúa."

"Hồi bẩm công chúa, Mộ cô nương không có ở đây."

"Đi đâu vậy?" Nam Minh Châu khó chịu hỏi.

Nhất định là mượn cớ đi? Người nhất định ở. Đàm Hạo Uyên không chịu gặp nàng thì thôi, chỉ có một Mộ Tiêu Thư không phải là càng dễ đối phó? Nam Minh Châu đem điểm quan trọng nghĩ ra được ở trong đầu qua một lần, tưởng tượng hình dạng kinh ngạc của Mộ Tiêu Thư, cả người nàng có lực.

Vạn sự đã chuẩn bị, chỉ còn thiếu gió đông. Gọi người tới khi dễ, khẩu khí này của nàng cũng sắp hạ một

ít, nhưng ai biết hộ vệ kia lại nói cho nàng biết ——

"Mộ cô nương không trở về cùng Vương gia, chúng ta chỉ là nghe người ta sai phái, không biết nàng ở nơi nào."

Nam Minh Châu không tin, phái người tìm tới người hầu hạ trong viện này, tỉ mỉ hỏi có người gặp qua Mộ Tiêu Thư hay không, kết quả tất cả mọi người nói không có. Những người này còn không phải Đàm Hạo Uyên mang tới, bọn họ không để ý tới nói dối.

Nói cách khác, Mộ Tiêu Thư thực sự chưa trở về? Nàng kia đi đâu? Lúc này, nàng không hảo hảo đợi tại sao muốn chạy loạn, trung gian không phải là có cái gì mờ ám…

Mấy vấn đề này, Nam Minh Châu đương nhiên không có được đáp án.

Nàng có chỗ Đàm Hạo Uyên bế môn canh, lại tìm không được Mộ Tiêu Thư, không thể làm gì khác hơn là nín một oán khí, rầu rĩ không vui đi trở về.

Chờ trở về cung, Nam Minh Châu đột nhiên nhớ tới một chuyện khác.

Thọ thần của phụ hoàng nàng sắp đến, Đàm Hạo Uyên nói qua hạ lễ ở chỗ Mộ Tiêu Thư, hiện tại Mộ Tiêu Thư không có ở, vậy hạ lễ đâu?

Nếu như Mộ Tiêu Thư còn sống có thể lấy ra bách thọ đồ, nói rõ nàng xác thực gặp vận may, cư nhiên để cho nàng tránh thoát truy sát! Nếu như nàng lấy không ra…

Nam Minh Châu thật hy vọng nàng lấy không ra…

Đàm Hạo Uyên không gặp gỡ Nam Minh Châu không giả, bất quá hắn lúc này cũng không phải mượn cớ. Bởi vì Mộ Tiêu Thư bị treo ám sát lệnh, Đàm Hạo Uyên vẫn bôn tẩu khắp nơi, âm thầm nỗ lực loại bỏ người gây bất lợi cho Mộ Tiêu Thư, sự tình chất đống.

Sau khi từ Du viên trở về, Đàm Hạo Uyên liền bắt đầu nhận được một phong mật báo từ đất phong đưa đến trong tay hắn.

Mấy tin tức này đến từ các địa phương, trong đó tối đa Bắc Vọng Bắc Vọng.

Từ khi xảy ra sự kiện của Liễu phi, phụ hoàng hắn Đàm Diệu Thành tính tình đại biến, so với trước bạo ngược rất nhiều. Hơi có không hợp tâm ý của hắn, liền động đánh chửi thậm chí chém đầu. Không chỉ có đối đãi như vậy với gười hầu hạ bên cạnh hắn, hắn đối với đại thần cũng giống như vậy. Trong mật báo của Đàm Hạo Uyên, có không ít ghi chép Đàm Diệu Thành ngày hôm qua trượng trách vị đại thần nào, ngày hôm trước lại trượng trách vị nào.

Còn có một việc, Đàm Diệu Thành đối với Lân vương phủ tựa hồ phá lệ lưu ý, nhiều lần phái người đăng môn tìm cặn, còn xử trí một gã hộ vệ cùng vài tên hạ nhân.

Đàm Hạo Uyên buông mật thư xuống, chau mày, thấp giọng tự nói: "Phụ hoàng, đừng làm cho ta đối với ngươi triệt để thất vọng."

Ngoại trừ Đàm Diệu Thành, trong hoàng cung còn có một vị thụ "Chiếu cố" Đàm Hạo Uyên, chính là đệ đệ đột nhiên nhô ra của hắn.

Đàm Du Quân vào hoàng cung, chính sự khác một mực không làm, mỗi ngày thay đổi biện pháp thân cận Đàm Diệu Thành. Đàm Diệu Thành tâm tình không tốt, hắn tìm vui vẻ cho hắn. Đáng tiếc trong lòng Đàm Diệu Thành đè nặng chuyện này, Đàm Du Quân làm tất cả tựa hồ không có hiệu quả gì.

Bắc Vọng cùng Đông Sóc đường xá xa xôi, tuy rằng tốc độ nhanh nhất truyền tin tức, nhưng mấy tin tức này không thể tránh vẫn có tính lạc hậu. Lúc này hoàng cung Bắc Vọng, từ lâu gió nổi mây phun, còn hơn trong mật thư nói, hỗn loạn nhiều lắm.

Đàm Du Quân bởi vì từ nhỏ không ở bên người của Đàm Diệu Thành, sau khi trở về, Đàm Diệu Thành vì bù đắp, để ở tại trong hoàng cung. Về phần chuyện xây phủ, căn bản không nhắc đến.

Đêm nay, một nữ tử vóc người mảnh khảnh được dẫn đến trước mặt của Đàm Du Quân. Nàng là một thân trang phục nha hoàn, thế nhưng trong con ngươi thanh lãnh vô luận như thế nào đều không giấu được.

"Nhược Tâm gặp qua thập hoàng tử."

"Miễn lễ!" Đàm Du Quân để cho nàng ngồi, thế nhưng bị nàng cự tuyệt.

"Xong xuôi sự tình thiếu chủ giao phó, ta liền rời đi."

Nàng theo phân phó của Tống Tử Nho, tiễn Đàm Gia Dật một đoạn đường, sau khi trở về, nàng lại nhận được mệnh lệnh thứ hai của của, liền tới tìm Đàm Du Quân.

Nhược Tâm đem một bao bố nhỏ giao cho Đàm Du Quân: "Đây là vật ngươi cần, bên trong có giấy, viết rõ cách dùng lượng dùng, sau khi xem xong thỉnh đem nó thiêu hủy. Điện hạ chiếm được toàn lực ủng hộ của Bách Hối Thương Minh chúng ta, hy vọng điện hạ đừng quên hôm nay, che chở chúng ta."

Đàm Du Quân đem bao bố mở, phía trên nhất như lời của Nhược Tâm, có giấy, phía dưới còn lại là nhiều bọc giấy nhỏ. Hắn bắt đầu xem nội dung, rất chuyên tâm.

Nhược Tâm một lát, cũng không thấy hắn buông xuống, liền hỏi: "Điện hạ, ngươi xem hiểu chưa?"

Đàm Du Quân đem tờ giấy kia vo lại, gật đầu. Nhược Tâm thấy thế hướng hắn cáo từ, xuất cung.

Đàm Du Quân nắm một bọc giấy nhỏ, dáng tươi cười bên môi càng lúc càng lớn, mâu tử cũng càng ngày càng sáng. Trong ánh mắt của hắn đồng thời thịnh hạ dã tâm, tính toán cùng hưng phấn.

Chỉ cần có cái này… Vậy ngôi vị hoàng đế chính là của hắn rồi!

Đàm Du Quân đi gặp Đàm Diệu Thành, thời gian hắn đến Đàm Diệu Thành đang tự mình trượng trách một danh đại phu. Đại phu này không phải là ngự y trong cung, mà là từ bên ngoài mời tới.

Trên thực tế, ngự y trong cung đã Đàm Diệu Thành chơi đùa không sai biệt lắm. Giết chết, cách chức, không ai có kết cục tốt. Bởi vì ngự y đột nhiên ghế trống, trong cung còn khổ não một trận.

Trên cái băng nằm một nam tử thon gầy, Đàm Diệu Thành đứng ở bên người hắn, hai cái tay nắm hình trượng, một chút một chút cố sức đập vào trên người của nam tử kia. Hắn đánh một cái, đại phu hanh một tiếng, thanh âm cũng không lớn, đến hanh cũng không quá đủ.

"Thùng cơm, tất cả đều là thùng cơm! Xem trẫm dễ gạt? Nhìn hạ tràng của ngự y, đó chính là ngày mai của ngươi!"

Đàm Diệu Thành ném hình trượng, quát: "Còn đứng ngây đó làm gì? Mang xuống, chém."

Đại phu đáng thương kia đột nhiên giằng co, cầu Đàm Diệu Thành bỏ qua cho tính mạng của hắn.

Đàm Diệu Thành lộ ra một cười tàn khốc, từng chữ từng chữ nói: "Mang xuống."

Vị đại phu kia trở nên mặt không còn chút máu, vô luận cầu xin như thế nào, Đàm Diệu Thành đều thờ ơ. Rất nhanh, thanh âm của hắn tiêu thất từ nơi này.

Đại phu sau khi bị mang đi, Đàm Diệu Thành âm trầm gương mặt, bắt đầu uống rượu. Về phần Đàm Du Quân, hắn nhìn liền cũng không có liếc mắt nhìn, liền trực tiếp đi tới trước mặt hắn.

Ngay từ đầu, Đàm Diệu Thành đối với Đàm Du Quân không phải như thế.

Hắn rất có kiên trì, rất lưu ý chuyện của Đàm Du Quân, quan tâm hắn ăn ở có được hay không, còn có thể hỏi hắn chuyện học vấn, thỉnh thoảng, hắn cũng sẽ nhắc tới nương của Đàm Du Quân ——quen biết của bọn họ trước khi sinh nhi tử, tên là Hà Loan.

Thế nhưng từ lúc xảy ra chuyện của Liễu phi, Đàm Diệu Thành trong lúc bất chợt đối với Đàm Du Quân mất đi hứng thú, về phần Hà Loan, hắn không còn có nhắc tới. Có thể thương tiếc duy nhất đối với nữ tử

kia, cũng theo một đao kia cùng nhau cắt đứt.

Đàm Diệu Thành chưa chú ý tới Đàm Du Quân, Đàm Du Quân lại không thể lại không thể cứ tính như vậy. Hắn đi tới trước mặt trước mặt Đàm Diệu Thành, cung kính gọi "Phụ hoàng".

Đàm Diệu Thành nhìn hắn một cái, cũng không phải vừa mắt, chính là lạnh như băng không tình cảm chút nào.

"Ngươi tới làm gì." Đàm Diệu Thành tránh đầu một bên, rõ ràng cảm thấy hứng thú với bầu rượu.

"Phụ hoàng, nhi thần tìm được món khác, muốn hiến cho phụ hoàng."

"Hừ!" Đàm Diệu Thành nhất phó hình dạng xuy chi dĩ tị.

"Vật gì trẫm chưa thấy qua? Trên đời này tất cả trân quý, toàn bộ đều là của trẫm! Thổ địa(Luna: Đất đai, không phải thần đâu nha) là của trẫm. Sông ngòi, cũng là của trẫm. Ngay cả thiên hạ, cũng đều là của trẫm. Ngươi! Còn ngươi nữa… Ha ha, thân nương chết đi của ngươi, không phải cùng là của trẫm sao? Ngươi hết thảy đều là trẫm cho, lại có cái gì có thể hiến cho trẫm? Đi ra ngoài đi ra ngoài, nhìn chướng mắt!"

Đây là Đàm Diệu Thành bây giờ, không nghe giảng đạo lý, ngôi vị hoàng đế đối với hắn mẫn cảm không gì sánh được, đương nhiên nhạy cảm nhất còn chỗ thiếu hụt của thân thể hắn.

Đàm Du Quân không có bị dọa lui, thời gian Đàm Diệu Thành nhắc tới mẫu thân của hắn, vẻ mặt của hắn hơi đổi, sau lại lại bị hắn ẩn dấu đi. Mấy ngày này trong cung, hắn học được không hiện sắc.

Lúc này hắn cười nói: "Phụ hoàng nói rất đúng, chỉ là thiên hạ lớn như vậy, thỉnh thoảng cũng có góc nhỏ phụ hoàng không có chú ý. Lễ lần này nhi thần hiến chính là một thứ lặt vặt như thế."

Một tay lấy Đàm Diệu Thành bầu rượu đập đi, chính rơi vào bên chân của Đàm Du Quân. Rượu còn chưa uống xong, thấm ướt hài của hắn.

"Ngươi cút cho trẫm! Cái gì mà đồ lặt vặt, cầm tự đi chơi đi."

Đàm Du Quân rũ mắt xuống, tùy ý nhìn hài bị thấm ướt của mình, thanh âm bình tĩnh nói rằng: "Nó có thể cho phụ hoàng thân thể khỏe mạnh, khôi phục như lúc ban đầu."

170. Chương 170: Khôi Phục Như Trước

Editor: Luna Huang

Người bình thường nói chúc phúc ngữ, thân thể khỏe mạnh là được, khôi phục như lúc ban đầu cái quỷ gì?

Thế nhưng Đàm Diệu Thành bất đồng a, hắn nghe xong, cả người hầu như nhảy dựng lên. Hắn dùng nhãn thần gặp quỷ nhìn chằm chằm Đàm Du Quân, trên mặt có phẫn nộ bị mạo phạm, cũng có chờ mong. Mâu thuẫn để hắn không biết làm sao, cư nhiên cứ như vậy sững sờ tại chỗ.

Đàm Du Quân thấy thế nở nụ cười, bởi vì đặc điểm mặt mày, hắn cười rộ lên luôn luôn có chút hung ác nham hiểm.

"Phụ hoàng không phải là đang tìm nó sao? Nhi thần tìm được rồi."

Môi của Đàm Diệu Thành run rẩy, nửa ngày không nói ra một chữ. Nhưng khi nhìn phản ứng của hắn, Đàm Du Quân chỉ biết, hắn thắng. Đàm Diệu Thành vô pháp cự tuyệt lễ vật hắn dâng tặng, hơn nữa sẽ rất thích.

Nếu như là Đàm Diệu Thành lúc trước, hắn nhất định sẽ để ngự y đến nghiệm vật Đàm Du Quân sở hiến, thế nhưng hắn hiện tại ai cũng không tin, duy nhất tin chỉ có cảm giác của bản thân hắn. Hắn hy vọng có thể tìm được một món khác, hiện tại có người nói đã tìm được rồi, trong đáy lòng hắn không muốn phủ nhận điểm này, hắn hy vọng vật kia thật sự hữu dụng…

Đàm Diệu Thành tại chỗ uống một bao dược.

Đàm Du Quân nhìn hắn uống xong, dáng tươi cười càng ngày càng xán lạn, hung ác nham hiểm giữa hai lông mày cũng càng ngày càng nồng đậm.

Mắt thấy biểu tình của Đàm Diệu Thành dần dần phát sinh biến hóa, một loại mê huyễn cười trên mặt của hắn hiện lên, Đàm Du Quân thử hỏi hắn: "Phụ hoàng, ngươi cảm giác thế nào?"

Đàm Diệu Thành không trả lời, hắn đắm chìm trong thế giới của mình, căn bản không nghe được!

Đàm Du Quân đĩnh trực thân thể, không còn là hình dạng duy duy nặc nặc mới vừa rồi, cả người phảng phất trong nháy mắt cao lớn lên. Hắn hướng cung nhân ném một câu: "Chiếu cố tốt phụ hoàng." Liền đi.

Ngày này, Đàm Diệu Thành đã trải qua sung sướng chưa bao giờ có. Dược hiệu qua đi, hắn không kịp chờ đợi muốn thử một lần nữa.

Hắn cho người gọi Đàm Du Quân đến, hướng hắn muốn loại thuốc kia. Đàm Du Quân đem túi Nhược Tâm

giao cho hắn đều cho Đàm Diệu Thành, đồng thời đem chú ý sự hạng cũng nói.

"Hôm nay không thể dùng nữa, phụ hoàng muốn sớm ngày khôi phục, liền phải đúng hạn uống thuốc, không nhiều cũng không thể thiếu."

Mặc kệ Đàm Du Quân nói cái gì, Đàm Diệu Thành đều gật đầu, hắn cầm lấy bọc nhỏ kia không buông, hình như đó là đồ cứu mạng của hắn.

Đàm Du Quân lưu lại đồ đi, Đàm Diệu Thành một bên chống lại mê hoặc của dược, vừa muốn nổi lên chuyện của Lân vương phủ.

Lân vương phủ hôm nay là khúc mắc của hắn, nơi đó một nữ nhân để hắn nhức đầu, còn nhi tử vô cùng tài giỏi của hắn! Đối với Mộ Tiêu Thư, Đàm Diệu Thành hôm nay là hận thấu xương, chuyện này còn phải từ chỗ Liễu phi nói.

Thời gian Đàm Diệu Thành giết Liễu phi, nàng vẫn không chịu thừa nhận sở tác sở vi của mình, còn nói là bị người hại. Nàng càng không ngừng mắng Mộ Tiêu Thư, nói là nàng làm.

Liễu phi thủy chung cũng không nói gì rõ ràng Mộ Tiêu Thư làm sao làm được, cho nên ai cũng chỉ coi nàng là nói bậy, thế nhưng Đàm Diệu Thành nhớ kỹ.

Mộ Tiêu Thư khẳng định làm cái gì! Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, thế nhưng nàng nhất định không phải là vô tội! Ngày nào đó nàng đã ở trong cung thời gian dài, Đàm Diệu Thành nhớ kỹ một việc, Mộ Tiêu Thư hại hắn thành như vậy, nàng cũng là có phần!

Đối tượng hắn cần phát tiết, mà Mộ Tiêu Thư là người đó. Cho nên hắn mọi cách tìm cặn của Lân vương phủ, bằng không trong lòng sẽ không thoải mái.

Đàm Diệu Thành gọi Lưu Như Phúc tới, hỏi hắn: "Ngươi cảm thấy Du Quân hài tử này thế nào?"

"Hồi hoàng thượng, thập hoàng tử thông minh hiếu học, lại thông cảm hoàng thượng, là một hảo hài tử. Hắn mặc dù lớn lên ở bên ngoài, không có lão sư tốt dạy hắn, nhưng thiên tư bày ra, lại cần cù, nói vậy rất nhanh thì thành công."

"Vậy lão thất?"

"Này..." Lưu Như Phúc do dự, khen người hắn vừa nói nói một đống, thế nhưng hiện tại hoàng thượng muốn nghe, sợ rằng cũng không phải khích lệ.

"Lão thất hắn có dị tâm! Hắn muốn thú nữ nhân kia, là muốn ngôi vị hoàng đế của trẫm? Hắn cứ khẩn cấp như vậy, nhi tử của trẫm không có chết tuyệt, còn có Du Quân!"

Lưu Như Phúc nghe mồ hôi lạnh nhễ nhại, ý niệm trong đầu hoàng đế đổi nhanh, lại hỏi hắn: "Trẫm muốn thừa dịp lão thất chưa trở về, lập Du Quân vi thái tử."

Đông Sóc, Mộ Tiêu Thư đã ly khai thạch thất. Cùng nàng một đạo Tống Tử Nho bởi vì có việc gấp, vội vã ly khai, về phần đi nơi nào, hắn cũng không có nói cho Mộ Tiêu Thư.

Mấy ngày này trong thạch thất, Tống Tử Nho thường thường xuống núi, hắn thoạt nhìn thực sự rất bận rộn.

Mộ Tiêu Thư ngâm xong ba ngày dược dục, liền dừng chân thành nhỏ cách núi không xa. Nàng mướn một tòa tiểu viện bỏ trống, hai tay trống không đi vào.

Mộ Tiêu Thư làm chuyện thứ nhất chính là thả khôi lỗi ra, những người này thực sự là đa tài, lên được thính đường xuống được trù phòng, hộ viện có thể, vẩy nước quét nhà cũng biết. Không bao lâu, tòa tiểu viện được tẩy rửa một lần, miễn bàn có bao nhiêu sạch sẽ.

Mộ Tiêu Thư không để cho bọn họ trở lại trong APP, mà là để cho bọn họ làm hộ viện, coi chừng tòa tiểu viện này, còn phụ trách ẩm thực cuộc sống hàng ngày của nàng. Bản thân nàng vùi ở trong phòng, bắt đầu tú bức bách thọ đồ kia của nàng.

Trong thành nhỏ người từ ngoài đến, tự nhiên phá lệ dụ cho người chú ý. Hàng xóm càng nhiệt tình, thỉnh thoảng liền muốn đăng môn bái phỏng, sau khi bị cự tuyệt, liền đổi thành nhìn trộm. Người bò tường cũng có, cũng không có việc gì chạy tới gõ cửa cũng có, thậm chí giựt giây hài tử nhà mình gây chuyện đều có. Bất quá đây hết thảy, Mộ Tiêu Thư hết thảy đều không biết, đám khôi lỗi toàn bộ thay nàng làm xong.

Ngoại trừ tú bách thọ đồ, Mộ Tiêu Thư còn lấy ra một vạn lượng hoàng kim, năm mươi khôi lỗi mới.

Giống như trước một dạng, Mộ Tiêu Thư trước phải huấn luyện bọn họ. Về phần nàng từ Du viên thu hoi vật kia, Mộ Tiêu Thư đem nó đến cửa hàng mua khôi lỗi, để cho bọn họ thu về.

Thời gian tới gần thọ thần của hoàng đế Đông Sóc, có một nữ tử bái phóng Đàm Hạo Uyên.

Đàm Hạo Uyên đối với Quý Thanh Nguyệt đến cũng không ngoài ý, hắn nhận được tin tức của thủ hạ, nói Quý Thanh Nguyệt cố ý muốn tới Đông Sóc, thậm chí lấy cái chết uy hiếp. Bọn họ tự nhiên không thể mặc kệ, không thể làm gì khác hơn là âm thầm len lén theo, đồng thời đem tin tức truyền cho Đàm Hạo Uyên.

Đối với Quý Thanh Nguyệt, hôm nay Đàm Hạo Uyên thật có điểm không biết làm sao.

Hai người gặp mặt, không có lời thừa thải, Quý Thanh Nguyệt cười tủm tỉm nhìn Đàm Hạo Uyên, Đàm Hạo Uyên cúi đầu trầm tư.

"Nói xong cùng đi Đông Sóc, ta bất quá là khởi hành muộn một điểm, ngươi liền bỏ người lại, không phúc hậu."

Đàm Hạo Uyên ngẩng đầu: "Tẩu tẩu, đã nhiều năm như vậy, ngươi còn không có buông xuống sao?"

Biểu tình trên mặt Quý Thanh Nguyệt cứng đờ, Đàm Hạo Uyên nói là Đàm Hạo Cảnh, xác thực nàng buông xuống, sớm đã buông xuống, thế nhưng lời này nàng không thể nói ra được.

"Hoàng huynh đi lâu như vậy, nếu là biết ngươi như vậy, hắn sẽ không an tâm. Ngươi cảm thấy, Hứa Trường Chí thế nào?"

Hứa Trường Chí vốn là người Bắc Vọng, lúc này phát hiện hắn ở Đông Sóc, Đàm Hạo Uyên cũng có chút ngoài ý muốn. Hắn ít nhiều biết một ít, Hứa Trường Chí này là có chút hảo cảm với Quý Thanh Nguyệt.

"Hứa Trường Chí?" Quý Thanh Nguyệt không chê vào đâu được biểu tình trong nháy mắt sụp đổ, "Ngươi theo dõi ta?"

"Không phải là theo dõi, bổn vương đã đáp ứng hoàng huynh, phải chiếu cố ngươi kỹ lưỡng, nhưng không có làm được. Nếu như lúc đầu ta không có làm sai, nới với phụ hoàng muốn thú ngươi, ngươi cũng có thể sống khá giả rất nhiều, đây đều oán ta."

Biểu tình của Quý Thanh Nguyệt càng thêm khó coi, nàng cũng vô pháp làm bộ lãnh tĩnh, mà là chất vấn Đàm Hạo Uyên: "Nên ngươi đã hối hận?"

Đàm Hạo Uyên không nói gì, nghĩ sai thì hỏng hết, để Quý Thanh Nguyệt giữ nhiều năm như vậy. Đổi thành những người khác thú Quý Thanh Nguyệt, có thể phụ hoàng hắn cũng sẽ không phản đối, nữ tử ở Bắc Vọng trong chuyện nhị hôn này, là rất khoan dung.

"Ngươi… Ngươi thực sự là tổn thương lòng ta…" Có lệ từ trong mắt của Quý Thanh Nguyệt rơi xuống, "Cái gì Hứa Trường Chí Hứa Đoản Chí, ta đối với bọn họ một mực không có hứng thú. Ngươi đến bây giờ vẫn chưa rõ sao? Người ta muốn gả chỉ có ngươi!"

Đàm Hạo Uyên giật mình, hắn không nghĩ tới Quý Thanh Nguyệt cư nhiên sẽ nói như vậy.

"Ta đã có vị hôn thê."

"Vương gia, ngươi quên? Lúc đầu ngươi nói muốn thú ta, vì vậy ta chờ cho tới bây giờ. Thế nhưng còn ngươi? Ngươi âm thầm coi trọng một nữ nhân khác, ngươi đối với ta, thật không có hổ thẹn?"

Đàm Hạo Uyên ngẩng đầu: "Tẩu tẩu, ngươi tựa hồ quên mất một sự tình. Lúc đầu chúng ta quyết định thành thân, là có nguyên nhân."

Tay của Quý Thanh Nguyệt bắt đầu run, lúc đầu bọn họ… Quý Thanh Nguyệt lâm vào giữa hồi ức, lúc này có người thông báo, nói tới Mộ Tiêu Thư.

Đàm Hạo Uyên lập tức đứng dậy, ra bên ngoài đi hai bước dừng lại, đưa lưng về phía Quý Thanh Nguyệt nói: "Tẩu tẩu, ta đối với ngươi, như cùng tiếng xưng hô này giống nhau, chưa từng có thay đổi qua."

Quý Thanh Nguyệt đối với hắn, là tẩu tử, là thê của Đàm Hạo Cảnh. Đàm Hạo Cảnh đi, hắn phải phụ trách chiếu cố nàng, cho nàng sinh hoạt tốt nhất. Bởi vì việc hai người bọn họ muốn thành thân bị hoàng đế cường liệt cản trở, Quý Thanh Nguyệt dọn đi Tịnh Nguyệt am, thế nhưng cuộc sống của nàng ở trong am ni cô cùng những nữ tử khác không phải là một khái niệm.

Quý Thanh Nguyệt có người hầu hạ, có người bảo hộ, cả tòa Tịnh Nguyệt am giống như tường đồng vách sắt, thoạt nhìn chỉ là một am ni cô, trình độ an toàn còn hơn Mộ phủ lúc đầu không biết mạnh hơn gấp bao nhiêu lần.

Mặc dù tu hành trong am, thế nhưng muốn ăn cái gì mặc cái gì, Quý Thanh Nguyệt đều tuyệt đối có tự do. Nàng đợi đến buồn bực, cũng lớn có thể mang tùy tùng, thích đi đâu thì đi.

Cuộc sống của nàng, cùng nữ tử đáng thương trong am ni cô, tuyệt nhiên bất đồng.

Đàm Hạo Uyên còn chưa đi đến thính đường, gặp được Mộ Tiêu Thư. Nàng hiển nhiên là lười chờở trong phòng, tự chủ trương chạy ra ngoài.

Đàm Hạo Uyên đầu tiên thấy là bóng lưng của nàng, tinh tế thon gầy, cũng liền so với thời gian lần đầu hắn nhìn thấy nàng có được một chút mà thôi. Trong óc của hắn lập tức hiện lên hai chữ: Bồi bổ!

Mộ Tiêu Thư ngước đầu, nhìn một ổ chim trên cây, nàng xem rất chuyên chú, nhưng là không sai đoán được tiếng bước chân của Đàm Hạo Uyên.

Nàng xoay người, hướng phía Đàm Hạo Uyên cười. Ánh mắt lưu luyến, phảng phất đem cả người hắn đều hút vào. Đàm Hạo Uyên cũng nở nụ cười, cả hai đều bước đến phương hướng của đối phương đi mấy bước, sau đó ôm nhau.

Đây là một cái ôm mềm nhẹ, Mộ Tiêu Thư nghĩ tới tình cảnh bọn họ tái kiến, có thể hay không tâm tình mãnh liệt khó có thể kìm hãm, có thể hay không hung hăng nhào tới…

Hôm nay nàng xem như là hiểu, tâm tình của nàng giống như vừa cưỡi ngựa hoang, chung quanh chạy chồm chạy chồm đấu đá lung tung. Nhưng khi nhìn đến Đàm Hạo Uyên, con ngựa này lập tức thay đổi thuận theo.

Mộ Tiêu Thư đột nhiên không nóng nảy, bọn họ sau này còn rất dài, bọn họ có rất nhiều thời gian gần nhau, nhất định là như vậy.

Hai người tựa hồ đều quên phải buông đối phương ra, bên tai vang lên tiếng chim kêu chiêm chiếp.

Đàm Hạo Uyên giương mắt liếc một cái, phát hiện Mộ Tiêu Thư mới vừa rồi nhìn chằm chằm ổ chim kia, ngay cả thanh âm đều thanh thúy một ít, trước đây hắn thế nào sẽ không phát hiện?

171. Chương 171: Tú Sắc Khả Xan

Editor: Luna Huang

"Trên lưng nàng là cái gì?" Đàm Hạo Uyên vấn, có điểm vướng chân vướng tay.

Hắn đưa tay chộp một cái, lấy thứ trên lưng Mộ Tiêu Thư xuống. Điều trạng dài, bên ngoài bọc một khối bố, Đàm Hạo Uyên mơ hồ đoán được đây là cái gì.

Tay của Mộ Tiêu Thư vẫn ở hông của hắn, đầu tựa ở trước ngực của hắn, Đàm Hạo Uyên một tay ôm nàng, một tay cầm lấy vật kia đang nhìn. Tay run một cái, khối bố kia khinh phiêu phiêu rơi ở trên mặt đất, lộ ra đồ vật bên trong, đó là bách thọ đồ.

Mộ Tiêu Thư lười biếng mắt liếc bản vẽ này, nói rằng: "Đều nói đồ chơi này mà có thể trường thọ, kỳ thực đều là gạt người, hiệu quả chân chính của nó là…"

Nàng đọc một nửa, Đàm Hạo Uyên thiêu mi: "Là cái gì?"

"Không nói cho ngươi, vừa thấy mặt đã chỉ quan tâm thứ này, ta mất hứng."

Tay của Đàm Hạo Uyên cầm bách thọ đồ ôm phía sau Mộ Tiêu Thư, bế nàng lên: "Muốn thế nào nàng mới vui vẻ? Bổn vương tự mình hầu hạ, bao nàng thoả mãn."

Mộ Tiêu Thư nở nụ cười, thanh âm theo bước chân của Đàm Hạo Uyên dần dần đi xa.

Bọn họ đi rồi, Quý Thanh Nguyệt đi ra. Hốc mắt của nàng có lệ ngân, nhìn chằm chằm vào phương hướng bọn họ phương hướng ly khai.

Đàm Hạo Uyên một đường ôm người vào phòng của mình, bỏ lại một câu "Ai cũng không gặp", liền đóng cửa!

Cử chỉ này của hắn chọc cho người khác kinh ngạc không thôi, ban ngày, lại như vậy… Thân mật như vậy, này không quá thỏa đáng đi?

Nhất là người Đông Sóc ở chỗ này hầu hạ, nhìn cầm đều nhanh rớt, trái lại chính là thủ hạ của Đàm Hạo Uyên mỗi một người đều là dáng dấp tâm lĩnh thần hội.

Trong phòng, hai người đối với ý nghĩ của người khác hoàn toàn không có hứng thú đã thân thượng. Không có chút ngượng nào, phảng phất vốn nên như vậy, đều tự đều tự trung thành với tâm ý của mình.

Chút bất tri bất giác chỉa xuống đất chút chuyển hoán, hai người đã đến **.

Đàm Hạo Uyên nhìn Mộ Tiêu Thư phía dưới vấn: "Có thể được không?"

Mộ Tiêu Thư không nói chuyện, trả lời hắn là một ôm thật chặt, im lặng nói ra câu trả lời của nàng.

Vậy bách thọ đồ Đông Sóc hoàng đế tâm tâm niệm niệm từ lâu rơi xuống đất, may mà nha hoàn quét tước chăm chỉ, cũng sẽ không dơ. Nó cứ như vậy bị ném xuống đất, nhìn qua cũng không so với băng ghế cao quý bao nhiêu.

Đến thời gian dùng bữa tối, Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên hai người còn không có đi ra. Cơm nước phong phú, bày đầy một bàn, thế nhưng bên cạnh bàn cũng chỉ có một mình Quý Thanh Nguyệt.

Nha hoàn hầu hạ nói: "Vương gia phân phó không cho quấy rầy, không biết lúc nào mới truyền bữa tối, Quý cô nương dùng trước đi."

Quý Thanh Nguyệt nhìn một bàn mỹ vị, lại cảm thấy một dạng đều không thể nhập khẩu. Nàng cầm lấy chiếc đũa, lại để xuống, thẳng thắn đứng lên, không ăn.

"Quý cô nương?"

Quý Thanh Nguyệt mắt điếc tai ngơ, lưu lại nha hoàn kia quay một bàn thức ăn cảm thán: "Các ngươi những người này, đang ở trong phúc không biết phúc. Ngươi không ăn, ta ăn!"

Nàng thu thập thức ăn, mấy thứ này tự nhiên không thể bưng cho Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư, bất quá các nàng có thể tự mình có phần.

Trong phòng của Đàm Hạo Uyên, Mộ Tiêu Thư ngâm mình ở thùng nước tắm, mạn bất kinh tâm nước trên người mình. Bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Đàm Hạo Uyên bên trên, nói ra hai chữ: "Đói bụng."

Đàm Hạo Uyên bật cười. Khoác một bộ y phục trên người mình, đi ra bên ngoài cho người chuẩn bị.

Mộ Tiêu Thư tắm rửa hoàn tất, bên ngoài đã bày xong một bàn cơm nước.

Trong mắt người đói bụng, trong chớp nhoáng này sẽ không có so thứ đồ ăn này có tốt hay không! Ngay cả Đàm Hạo Uyên đều phải tạm thời lui ra phía sau một bước, đành phải đệ nhị! Tuy nói tú sắc khả xan thuyết pháp này, lại dù sao vẫn là không thể làm cơm ăn a.

Mộ Tiêu Thư đang chuẩn bị nhào tới ăn, nàng đã nhìn thấy vài món ăn nàng thích, tuy rằng biểu hiện ra không có gì đặc biệt, nhưng mùi thịt đã triệt để bắt sống lòng của nàng.

Nàng ngồi xuống trên cái băng, giơ đũa lên, hướng phía mục tiêu của chính mình thẳng tắp mà…

Ân?

Một chén canh tản ra hơi thở thảo dược kỳ quái do Đàm Hạo Uyên tự mình mang ra.

"Uống." Đàm Hạo Uyên nói.

Mộ Tiêu Thư làm khó nhìn thoáng qua canh, vừa liếc nhìn Đàm Hạo Uyên, nhãn thần có điểm ủy khuất.

Nhan sắc bát nháo này, vị đạo ô nhiễm mũi này, điều này làm cho người muốn ăn giảm đi nhiều tại sao phải cho nàng uống?

"Để trù phòng làm dược thiện, đối với thân thể tốt, trước uống canh, sau ăn com, nào."

Nào cái gì mà nào! Giờ khắc này nội tâm của Mộ Tiêu Thư hỏng mất.

Mỹ thực nàng yêu tha thiết ngay trước mặt, Đàm Hạo Uyên lại nói để cho nàng uống canh, đại danh từ dược thiện chính là khó ăn! Chí ít Mộ Tiêu Thư cho là như vậy.

Mộ Tiêu Thư quyết định không nhìn Đàm Hạo Uyên, thẳng đến chủ đề của mình! Nhưng chiếc đũa là của nàng vừa vươn, đã bị một đôi đũa khác chặn lại. Đàm Hạo Uyên thừa dịp nàng sững sờ, thẳng thắn đoạt lại chiếc đũa của nàng.

Mộ Tiêu Thư trơ mắt nhìn đôi đũa bị hắn bỏ qua một bên, lại mắt mở trừng trừng nhìn hắn múc một muỗng canh, đưa tới…bên miệng của hắn.

Đàm Hạo Uyên thổi thổi canh, đi tới bên cạnh Mộ Tiêu Thư, tay xoa gáy của nàng, khiến cho nàng ngẩng đầu lên, mang canh bản thân đã thử ôn độ cho nàng.

Hắn đến y phục cũng chưa mặc xong, khoác một kiện ngoại bào, lộ ra một tảng ngực lớn. Lúc này lại cách gần như vậy, Mộ Tiêu Thư nhất thời hồi tưởng lại sự tình không quá hòa hài. Xong rồi còn muốn, cư nhiên có chút ngượng ngùng.

Mộ Tiêu Thư cảm giác lông mao sau gáy của mình từng sợi một dựng lên, nàng đang xuất thần, canh bị nàng uống vào trong bụng.

"Có cảm thấy vị đạo tốt một chút?" Đàm Hạo Uyên hỏi, "Nàng không muốn uống bổn vương cứ như vậy uy nàng."

Mộ Tiêu Thư suýt tý nữa nghẹn, nàng tà liếc nhìn Đàm Hạo Uyên, ánh mắt từ trên mặt hắn dời xuống, sau đó mặt hơi đỏ lên, mắng: "Đản hung lộ nhũ, không biết xấu hổ!"

Dứt lời một tay lấy chén canh, cả canh lẫn thức ăn bên trong, toàn bộ đổ vào miệng cho xuống bụng.

Đàm Hạo Uyên còn đắm chìm trong dư vị của câu "Không biết xấu hổ" kia, Mộ Tiêu Thư đã dũng cảm uống hết chén canh.

Sau khi uống xong, Mộ Tiêu Thư nghĩ thầm: Tú sắc quả nhiên khả xan, cách ngôn nói không sai a… Nàng hài lòng hướng món ăn nàng thích tiến quân.

Mộ Tiêu Thư trong phòng Đàm Hạo Uyên ngủ một đêm, đến ngày thứ hai, mở mắt ra đã nhìn thấy mặt của đối phương.

Mộ Tiêu Thư ngẩn người, sau đó ở trên mặt của Đàm Hạo Uyên hôn một cái, đưa chân leo ra bên ngoài.

Đàm Hạo Uyên thấy nàng tính tình vậy, đưa tay bắt được chân của nàng, cười nói: "Ai vậy a? Ta thế nào cùng một nữ nhân thô lỗ như vậy lăn lộn một chỗ?"

Mộ Tiêu Thư dùng chân kia đá hắn hai cái, hung tợn nói: "Không hài lòng a, đã là người của ta rồi, hối hận cũng không còn kịp rồi."

Cầm lấy cầm lấy chân của nàng kéo một cái, kéo nàng trở về, đang định làm chút gì, Mộ Tiêu Thư đột nhiên nhớ lại chuyện này.

"Đồ đâu?"

Cái này Đàm Hạo Uyên cũng sửng sốt, hắn còn có ấn tượng, bách thọ đồ ở trên tay hắn, thế nhưng hồi tưởng lại, hắn cũng không biết là lúc nào vứt bỏ.

Hôm qua Đàm Hạo Uyên ôm Mộ Tiêu Thư đi một đoạn đường dài, trung gian còn trải qua một hồ nước, ai biết bách thọ đồ rơi ở nơi nào nha?

Mộ Tiêu Thư quyết định thật nhanh: "Trước tìm ở trong phòng!"

Vì vậy hai người lập tức xuống giườngm trong phòng nhìn một vòngm cho ra kết luận để kẻ khác uể oải: Không có!

Ngày mai sẽ là thọ thần của Đông Sóc hoàng đế, nếu quả như thật đã đánh mất, Mộ Tiêu Thư phải một lần nữa tú một bức, có thể là có thể, chính là mệt chết người…

"Ta cho người đi tìm." Đàm Hạo Uyên nói.

"Mỹ sắc ngộ quốc a." Mộ Tiêu Thư nói.

Hai người rửa mặt mặc mang hoàn tất, Đàm Hạo Uyên liền phát động nhân thủ của hắn, bắt đầu ở trong viện tiến hành sưu tầm. Mộ Tiêu Thư chuẩn bị xong châm tuyến, nhận mệnh ngồi xuống trước tú giá.

Vạn nhất tìm không được? Hay hoặc là tìm được rồi lại có hư hao? Nên muốn chuẩn bị làm cái thứ hai, hạ lễ này là tuyệt đối không thể ra sai.

Chỉnh tòa viện hầu như đều bị lật một lần, đồ vẫn là không có tìm được. Thời gian Mộ Tiêu Thư nghe được tin tức này, chỉ là gật đầu, chuẩn bị đi trở về tiếp tục làm việc.

Một nha hoàn đã đi tới, nhỏ giọng hỏi: "Cô nương tìm có đúng hay không là cái này?"

Trong tay của nàng đang cầm một cái quyển trục, không phải là bách thọ đồ sao? Hơn nữa chí ít từ biểu hiện nhìn, không có gì tỳ vết nào.

Mộ Tiêu Thư nhận lấy đồ, sau khi mở ra, vững tin không có vấn đề, lúc này mới vấn nha hoàn kia: "Ở nơi nào tìm được?"

"Dưới sàng."

Mộ Tiêu Thư ngẩn ngơ, bận rộn nửa ngày đồ chơi này vẫn còn trong phòng bọn hắn đợi.

Chuyện này, Mộ Tiêu Thư cũng không cần tú một bức khác, thật đáng mừng! Nàng thưởng nha hoàn kia một thỏi bạc nhỏ, đối phương tươi cười rạng rỡ, thiên ân vạn tạ, sau đó đột nhiên nói với Mộ Tiêu Thư: "Đúng rồi, Quý cô nương đang tìm ngươi."

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người: "Ngươi nói ai?"

"Quý Thanh Nguyệt Quý cô nương."

“Nàng tại sao lại ở chỗ này?”

“Nàng tìm đến Vương gia.” Nha hoàn tựa hồ nghĩ tới điều gì, thõng đầu xuống, có điểm không dám nhìn Mộ Tiêu Thư.

Ngày hôm nay Đàm Hạo Uyên vẫn là không có cho người chuẩn bị căn phòng mới, mà là để Mộ Tiêu Thư thẳng tiếp nhận gian phòng của hắn, chiếu tư thế, còn có cái gì không hiểu? Nhưng là nghĩ đến Quý Thanh Nguyệt, bọn họ ngầm liền có chút tâm tư xem kịch vui. Chỉ có ánh mắt dài quá đều biết, tình huống này không bình thường.

Mộ Tiêu Thư trầm ngâm chỉ chốc lát, nói rằng: “Ta đã biết.”

Là nên cùng nàng gặp mặt một lần, Đàm Hạo Uyên đến Đông Sóc, nàng cư nhiên cũng theo tới rồi, đây coi là có ý tứ? Mộ Tiêu Thư không thích đoán đi đoán lại, nàng vừa muốn biết rõ ràng sự tình, dùng phương thức nhanh nhất.

Nàng đi gặp Quý Thanh Nguyệt, đối phương quan sát nàng một phen, sau đó nói: “Ta chờ ngươi thật lâu.”

Mộ Tiêu Thư ngồi xuốngở đối diện nàng, nhìn Quý Thanh Nguyệt, không nói lời nào.

“Ngươi phải có rất nhiều chuyện muốn hỏi ta đi.” Quý Thanh Nguyệt nhắc tới ấm trà, châm trà cho Mộ Tiêu Thư, “Chúng ta từ từ nói.”

Mộ Tiêu Thư đưa tay nắp ly trà, nói rằng: “Ta cũng chỉ có một câu nói, nói xong cũng đi.”

“Nga?”

“Ngươi cùng Đàm Hạo Uyên là quan hệ thúc tẩu, sau này vẫn là giữ một khoảng cách, tiết kiệm chọc người nhàn thoại.”

Quý Thanh Nguyệt nghe xong dùng tay áo che mặt, cười đến run vai! Chờ cười xong nàng nói: “Thúc tẩu? Ngươi chưa từng nghe qua sao?? Vốn có hắn là muốn thú ta.”

Mộ Tiêu Thư gật đầu: “Thì tính sao?”

“Ta mang qua hài tử của hắn!”

Mộ Tiêu Thư ngây ngẩn cả người, sau đó nàng nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó hài tử không còn, hoàng thượng lại cản trở hôn sự của chúng ta, biến thành như bây giờ.”

“Ta không tin, Đàm Hạo Uyên tôn trọng ca ca của hắn, sẽ không làm chuyện như vậy.”

Quý Thanh Nguyệt lộ ra một bộ biểu tình “Ngươi quá ngây thơ”: “Ngươi cho là, một nam nhân nói muốn thú một nữ nhân, sẽ là bởi vì cái gì? Thực sự theo như lời của hắn nói chỉ là vì chiếu cố ta? Lời nói này, ngươi tin không? Khi đó hắn mất đi hoàng huynh, ta mất đi trượng phu, hai người chúng ta đều phi thường khổ sở, liền… Cho nhau an ủi một chút, ngươi rõ chưa?”

Mộ Tiêu Thư trầm mặc một hồi, chuyện trên đời này cũng không phải là nàng nói không phát sinh sẽ không phát sinh, Quý Thanh Nguyệt nói loại khả năng này, còn thật tồn tại.

“Sau đó thì sao, ngươi muốn nói cái gì?”

” Ngươi là thật không biết hay giả không biết? Ta cũng không lòng tham, chuyện của các ngươi ta rõ ràng. Thế nhưng ngươi làm Vương phi chưa qua cửa của hắn, nên chủ động một ít. Tỉ như nói ta, ngươi phải chờ tới hắn mở miệng mới bằng lòng nhìn thẳng vào ta sao? Phản chính hắn còn có thể thú rất nhiều cô nương, không bằng ngươi chuyên gia một điểm, trực tiếp hướng hắn cho thấy tâm ý làm sao? Ta nói những thứ này, là vì tốt cho ngươi.”

Mộ Tiêu Thư khó có thể tin nhìn Quý Thanh Nguyệt, nàng không có nghe lầm chớ? Ý tứ của Quý Thanh Nguyệt là, nàng nên chủ động tác hợp cái đôi…cái đôi thúc tẩu?

172. Chương 172: Minh Châu Thất Sắc

Editor: Luna Huang

Mộ Tiêu Thư hết chỗ nói rồi, một hồi nàng yên lặng nhìn Quý Thanh Nguyệt, Quý Thanh Nguyệt cảm giác sự tình có điểm ngoài dự liệu của mình, hỏi: “Ngươi đây là cái nhãn thần gì?”

Mộ Tiêu Thư cười một chút, nói rằng: “Không có gì, bất luận ngươi nghĩ như thế nào, chuyện này chỉ có một biện pháp giải quyết.”

Trong lòng Quý Thanh Nguyệt khẩn trương: “Biện pháp gì?”

“Ai, ngươi qua đây.” Mộ Tiêu Thư không trả lời nàng, trái lại hô một nha hoàn, “Gọi Vương gia tới, nói ta cùng Quý cô nương có việc muốn tìm hắn.”

Nha hoàn kia liền lập tức đi thỉnh Đàm Hạo Uyên, Quý Thanh Nguyệt cũng trắng mặt, quát nha hoàn,

miễn cưỡng cười nói: “Chuyện này làm sao có thể cùng Vương gia nói? Ngươi là ngại chuyện của hắn không nhiều đủ sao? Thân là Vương phi tương lai, nếu như không thể trên việc này vì hắn phân ưu, còn cần ngươi để làm gì? Còn nữa, một khi nói toạc, ngươi sẽ không có công lao.”

“Công lao?” Mộ Tiêu Thư như là nghe thấy được chuyện cực buồn cười, nàng hướng nha hoàn kia phất tay một cái, “Nhanh đi thỉnh Vương gia.”

“Ngươi… Đứng lại cho ta!”

Mặt của Mộ Tiêu Thư cũng trầm xuống, quát dẹp đường: “Còn không mau đi!”

Nha hoàn do dự một chút, rốt cục vẫn phải đi, Mộ Tiêu Thư nói với Quý Thanh Nguyệt: “Sợ hãi như thế?”

Quý Thanh Nguyệt không nói lời nào, xoay người liền hướng liền hướng trong phòng đi, còn phịch một tiếng đóng cửa.

Không lâu sau, Đàm Hạo Uyên đã đến, Mộ Tiêu Thư nói sự tình của Quý Thanh Nguyệt đều hỏi hắn một lần, sau đó lẳng lặng chờ hắn đáp lại.

Đàm Hạo Uyên đi tới cửa phòng của Quý Thanh Nguyệt, hồi lâu bên trong cũng không có nhúc nhích.

“Tẩu tẩu,” Đàm Hạo Uyên ở ngoài cửa nói rằng, “Hài tử kia là của ai, ngươi so với ai khác đều rõ ràng.”

Bên trong vẫn là không có thanh âm.

“Hoàng huynh lúc đó chỉ còn lại một cốt nhục, bổn vương tự nhiên muốn đem hết toàn lực bảo trụ. Lúc đó phụ hoàng đối với hoàng huynh oán khí rất lớn, thậm chí đối với bổn vương đều nhìn không vừa mắt, nếu để cho phụ hoàng biết hoàng huynh còn có một nhi tử chưa xuất sinh, không biết sẽ làm ra cái gì.”

Mộ Tiêu Thư nghe câu giải thích này, đây không phải là nói với Quý Thanh Nguyệt, mà là nói với nàng. Quý Thanh Nguyệt thủy chung không có lên tiếng, vậy cũng là thầm chấp nhận, dù sao làm trò trước mặt của Đàm Hạo Uyên, nàng vô pháp nói đen thành trắng.

Sau khi Đàm Hạo Uyên nói xong, trầm mặc hồi lâu, cuối cùng nói rằng: “Bổn vương phái người tiễn ngươi trở lại.”

Lúc này cửa chi nha một tiếng mở, Quý Thanh Nguyệt trong mắt hàm chứa nước mắt, thút thít nói: “Sắp tới thọ thần của Đông Sóc hoàng đế, chung quanh cũng sẽ có khánh điển, ta lần đầu đến địa phương xa như thế, để ta xem nhiều một chút, mới trở về đi.”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, lại phảng phất hàm chứa vô số thương tâm, cho dù ai nghe xong cũng sẽ mềm lòng đi?

Đàm Hạo Uyên quay đầu nhìn thoáng qua Mộ Tiêu Thư, Mộ Tiêu Thư hướng hắn gật đầu một cái, Đàm Hạo Uyên liền thẳng ly khai. Mộ Tiêu Thư đi theo, Quý Thanh Nguyệt đứng ở cửa, nhìn thân ảnh của hai người dần dần tiêu thất, sau đó cười lạnh một chút.

Thọ thần của Đông Sóc hoàng đế rất nhanh thì đến, Mộ Tiêu Thư mang theo bách thọ đồ, cùng Đàm Hạo Uyên cùng nhau tham gia thọ yến. Vốn tưởng rằng Nam Minh Châu sẽ tìm phiền phức cho nàng, ai biết nàng vẫn không có phản ứng, từ đầu tới đuôi sẽ không có nhìn Mộ Tiêu Thư một mắt, Mộ Tiêu Thư âm thầm cảm thấy kỳ quái.

Sau khi thọ yến chấm dứt, Đàm Hạo Uyên bị Đông Sóc hoàng đế gọi đi, không biết đang nói chút gì, để Mộ Tiêu Thư về trước.

Mộ Tiêu Thư ra cửa cung, thời gian đang chuẩn bị lên xe ngựa, mành của một chiếc xe ngựa khác vén lên, lộ ra mặt của Nam Minh Châu.

"Mộ tiểu thư, bổn công chúa đang muốn đi ra dạo phố, ngươi có muốn đi chung hay không?"

Đột nhiên nhận được mời của Nam Minh Châu, để Mộ Tiêu Thư "Thụ sủng nhược kinh". Nàng có đúng hay không dùng nhầm thuốc rồi, cư nhiên để cho nàng cùng đi chơi? Nếu như nàng muốn hoa chiêu, là nàng mở miệng mời, trách nhiệm này nàng cũng phải gánh đi.

Đối với mục đích của Nam Minh Châu, Mộ Tiêu Thư cảm thấy hiếu kỳ không gì sánh được, cho nên liền đồng ý.

Nam Minh Châu phảng phất buông xuống tất cả thành kiến, để cung nữ cùng Mộ Tiêu Thư nói các loại truyền thống của Đông Sóc, cùng Bắc Vọng cái địa phương nào bất đồng vân vân, càng đề cập nơi nào có ăn ngon ăn ngon chơi vui, để Mộ Tiêu Thư nghe được mạc danh kỳ diệu.

Vô sự xum xoe, không gian tức đạo! Ôm ý nghĩ như vậy, Mộ Tiêu Thư theo Nam Minh Châu đi một nhà Thực Tứ.

"Đông Sóc chúng ta các Đông Hải hơi gần, cho nên hải vị khá nhiều. Ngươi thật vất vả đến một chuyến, nhất định phải nếm thử hải sản nhiều một chút."

Nam Minh Châu nói xong, để người chọn một bàn hải sản. May là Mộ Tiêu Thư thấy qua nhiều rồi, thoáng cái thấy nhiều hải vị chế biến tỉ mỉ như vậy, cũng có chút động lòng. Chỉ là… Chẳng lẽ hạ độc đi?

Mộ Tiêu Thư làm bộ ăn hải sản, ngầm lại đem chúng nó ném vào phân giải lư trong APP phân giải, kết quả là không độc. Nàng mỗi món đều thử một lần như thế, như trước không có độc. Nếu món ăn không có

vấn đề, nàng còn có cái gì do dự? Mộ Tiêu Thư yên tâm mà ăn.

Ăn được phân nửa, Nam Minh Châu vẫn không có bất cứ biểu hiện dị thường nào, ngay thời gian Mộ Tiêu Thư cảm thấy rất không đúng, một tiểu nam hài lên lầu. Hắn vừa nhìn thấy Mộ Tiêu Thư, đặng đặng đặng chạy tới, đem một đoàn giấy nhét vào trong lòng của Mộ Tiêu Thư, xoay người chạy.

Mộ Tiêu Thư đâu cho phép tiểu hài này chạy như vậy/. Nàng kéo lấy tay nhỏ của tiểu nam hài, cầm giấy kía hỏi: "Đây là cái gì?"

"Cái kia, cái kia thúc thúc ta ta đưa cho ngươi." Tiểu hài tử không tự chủ bắt đầu nhìn quanh.

"Thúc thúc nào?"

Hắn tìm một hồi, tựa hồ thủy chung không tìm được người kia, lộ ra dáng dấp muốn khóc: "Ta, ta không biết…"

Mộ Tiêu Thư minh bạch vấn cũng không được gì, nàng thả tiểu hài kia, bắt đầu nhìn nội dung trong giấy, này vừa nhìn, mặt nàng lập tức ngưng trọng.

Đối diện, Nam Minh Châu uống một hớp trà, dù bận vẫn ung dung quan sát đến biểu tình của Mộ Tiêu Thư, khóe miệng hơi kiều.

"Công chúa, ta có chút chuyện, muốn đi trước."

Nam Minh Châu sửng sốt, nói rằng: "Vậy liền đi? Thế nhưng một bàn này thức ăn này… Bổn công chúa mời ngươi một lần, ngươi không cho mặt mũi như vậy?"

Mộ Tiêu Thư thuận miệng giải thích vài câu, Nam Minh Châu không có làm khó nàng nữa, để cho nàng đi.

Mộ Tiêu Thư vội vã ly khai tửu lâu, Nam Minh Châu ở trên Thực Tứ lâu nhìn nàng ly khai. Không lâu sau, nguyên bản chỗ ngồi thuộc về Mộ Tiêu Thư, sinh ra một nữ tử.

Nam Minh Châu vỗ tay một cái gọi tiểu nhị tới, cho người thêm chén đũa, nói rằng: "Sau khi chuyện thành công, bổn công chúa trọng trọng có thưởng."

Quý Thanh Nguyệt nói: "Chỉ cần nữ nhân này vô pháp gả cho Lân vương, với ta mà nói chính là thưởng lớn nhất."

Nam Minh Châu quan sát Quý Thanh Nguyệt một chút, nói rằng: "Bổn công chúa nghe nói Lân vương đã từng muốn thú ngươi, sẽ không phải là…"

"Lân vương hôm nay là chỗ dựa vững chắc duy nhất của ta, hôm nay tình thế của Bắc Vọng nghiêm trọng như vậy, hắn nếu là muốn thú nữ tử không có xuất thân, đối với hắn có chỗ tốt gì? Đối với ta, càng không có lợi!"

Nam Minh Châu nghe xong giải thích này, tạm thời yên tâm, nở nụ cười: "Bổn công chúa phải đi, ngươi nếu thích món ăn ở đây, tùy tiện chọn, tính phần của bổn công chúa."

"Công chúa đi chỗ nào?"

"Chuyện hay như vậy, bổn công chúa có thể nào không nhìn?" Nàng vừa đi vừa nói chuyện, nói càng về sau trong thanh âm mang ngoan ý.

Mộ Tiêu Thư hồn nhiên không biết đối thoại của Quý Thanh Nguyệt cùng Nam Minh Châu, mới vừa rồi mã xa đón nàng vẫn đi theo phụ cận, nàng phái một hộ vệ đem giấy đưa cho Đàm Hạo Uyên, mình thì lên xe ngựa, đem vị trí một trạch tử ngoài thành nói cho xa phu.

Giấy kia là một phần uy hiếp, nó nói nếu như Mộ Tiêu Thư không nhanh lên qua đó, Bạch An Tri xong rồi.

Bạch An Tri… Ai biết bọn họ tới nơi này là vì tìm hắn? Mộ Tiêu Thư không quá tin tưởng nội dung phía trên, thế nhưng vạn nhất? Chuyến này nàng nhất định phải đi, dù sao nàng cũng không sợ. Nhớ tới hai vạn lượng hoàng kim, Mộ Tiêu Thư nở nụ cười. Trên người của nàng còn cất phần công văn ủy thác giết nàng, mặt trên có vân tay của người kia.

Mã xa thẳng tắp tiến đến mục đích, đi tới một cái đường nhỏ, Mộ Tiêu Thư gọi ngừng.

"Các ngươi đều lưu lại, ta một mình đi vào."

"Thế nhưng…"

"Không cần lo lắng, ta mặc dù không có thiên quân vạn mã, lại để bảo vệ chính mình."

Bọn hộ vệ hai mặt nhìn nhau, Mộ Tiêu Thư đi hào hiệp không gì sánh được. Đến cửa trạch tử, nàng nắm đồng, không chút hoang mang vang đại môn.

Cửa rất nhanh thì mở, một người che mặt xuất hiện, hắn quan sát Mộ Tiêu Thư một chút, lại nhìn sau nàng một chút xem có người không, cuối cùng nhường đường, để cho nàng tiến vào.

Mộ Tiêu Thư vừa đi vào, đại môn đóng lại, nàng mãn bất tại hồ tiếp tục đi về phía trước, hỏi: "Người đâu?"

"Người ngươi lập tức là có thể gặp được." Một người âm vừa cười vừa nói, ngay sau đó bóng đen cuồn cuộn, Mộ Tiêu Thư nhìn một đám hắc y nhân xuất hiện ở trong viện, bao quanh nàng.

Nàng nhìn thoáng qua, cười nói: "Mai phục, cứ chọn người như vậy?"

"Đủ ngông cuồng! Đáng tiếc không thể cứu mạng của ngươi!"

Hắc y nhân không nói thêm nữa, nhất bộ người tiếp tục vây quanh, một nhóm người vọt tới Mộ Tiêu Thư. Mộ Tiêu Thư đồ sộ bất động, thẳng đến đao của một hắc y nhân sắp tới chỗ nàng, một thanh kiếm đột nhiên xuất hiện, cản lại cây đao kia.

Vô luận là hắc y nhân, hay là Nam Minh Châu núp trong bóng tối quan sát, lúc này đều lộ ra thần tình kinh ngạc.

Ngay mới vừa rồi, trước người của Mộ Tiêu Thư đột nhiên xuất hiện một người, thật là đột nhiên xuất hiện, đây rốt cuộc là công phu tà môn gì?

Sửng sốt qua đi, những hắc y nhân khác tiếp tục tiến công, thế nhưng người bên cạnh Mộ Tiêu Thư càng ngày càng nhiều, tạo thành một đạo tường bảo hộ, vây nàng bên trong. Hắc y nhân chinh lăng qua đi, phát động tiến công mãnh liệt, người của hai bên đánh nhau.

Từ một nơi bí mật gần đó nhìn trộm đầu mày của Nam Minh Châu càng nhăn càng chặt, nàng khẳng định không có bất kỳ người nào tiếp cận trạch tử này, những người này rốt cuộc là từ nơi nào tới? Hơn nữa sức chiến đấu của bọn họ…

"Công chúa!" Một người thị vệ vội vã đi tới, "Có người giết vào đây!"

"Cái gì?"

"Huynh đệ thủ trang của chúng ta bị phát hiện chết vài người, bọn họ đã trà trộn đi vào. Hơn nữa… Còn đang không ngừng giết người của chúng ta."

"Tại sao có thể như vậy?" Nam Minh Châu không tin.

"Thỉnh công chúa nên rời đi trước, việc này phi thường quỷ dị, đợi thuộc hạ tra rõ mới…"

Đúng lúc này, có người đạp cửa phòng ra, đứng ở trước mặt của Nam Minh Châu. Hắn nhìn có người trong nhà, nở nụ cười, nói rằng: "Đông Sóc công chúa, chúng ta lại gặp mặt, người thực sự là không chỗ nào không có mặt."

"Giết!" Thị vệ của Nam Minh Châu quát dẹp đường.

Lập tức có người xông tới, đối phó khách không mời mà đến kia. Bất quá phía sau hắn bóng người lóe lên, lại xuất hiện vài người, song phương động thủ trong căn phòng thu hẹp này.

Thời gian Mộ Tiêu Thư bị vây, cũng không có nhàn rỗi, mà là chỉ huy khôi lỗi còn dư lại rất nhanh thăm dò thôn trang này. Khôi lỗi hành động vốn không có linh động như vậy, thế nhưng hôm nay bọn họ đều là ánh mắt của nàng, là đao trong tay nàng. Dưới chỉ huy của nàng, đơn giản thăm dò lai lịch của thôn trang.

Nam Minh Châu bị ép đến bên ngoài, cùng Mộ Tiêu Thư đánh một đối mặt. Lúc này, Mộ Tiêu Thư mới chân thân mở miệng: "Công chúa, ngươi thế nào ở chỗ này?"

Nam Minh Châu hung hăng trừng mắt Mộ Tiêu Thư, trong miệng nhớ lại một câu: "Giết nàng cho ta!"

Nhưng thị vệ của nàng chút không địch lại rồi, lúc này căn bản không có dư lực chấp hành mệnh lệnh của nàng. Mộ Tiêu Thư đi tới trước mặt của Nam Minh Châu, từ trong lòng ngực lấy ra ủy thác thư.

"Công chúa nhận ra cái này?"

Nam Minh Châu biến sắc: "Nó tại sao sẽ ở trong tay của ngươi?"

"Công chúa nhận ra nó thì tốt rồi, tiết kiệm ta còn muốn phí lực đối vân tay." Nói xong lời này, Mộ Tiêu Thư không dừng lại nữa, bay thẳng đến đi ra ngoài trang.

Nàng đã tra chỗ trạch tử, không có tìm được Bạch An Tri hạ lạc, đây thuần túy chỉ là một cái bẫy của Nam Minh Châu mà thôi. Hiện tại nàng và Nam Minh Châu chính diện tiếp xúc, động thủ sẽ không đơn giản như vậy. Đừng quên, nơi này là Đông Sóc.

Nam Minh Châu trơ mắt nhìn Mộ Tiêu Thư ly khai, lại bất lực. Sau khi ra khỏi trạch tử này, Mộ Tiêu Thư cau mày, lúc này, thị vệ Đàm Hạo Uyên phái tới đã đến.

"Vương gia có lệnh, để thuộc hạ hộ tống Mộ cô nương tức khắc ly khai Đông Sóc, Vương gia rất nhanh thì chạy tới."

Mộ Tiêu Thư gật đầu: "Đi chỗ nào?"

"Đi Lịch Hòa."

Nam Minh Châu để Mộ Tiêu Thư chạy thoát, rất không vui, đang chuẩn bị cho người cho người đuổi bắt Mộ Tiêu Thư, chợt gặp được một người —— hoàng huynh của nàng Nam Minh Lãng.

Nam Minh Lãng không phải tới một mình, bên cạnh hắn còn theo một đám vệ sĩ, nhìn số lượng chừng hơn trăm người.

"Hoàng huynh, ngươi tới thật đúng lúc, giúp ta đuổi theo con tiện nhân kia, nàng hiện tại..."

"Thế nhưng bổn thái tử còn bận chuyện khác, không rảnh thay ngươi truy bắt luận kẻ nào."

Nam Minh Lãng dứt lời, đám vệ sĩ kia toàn bộ vây lại, đúng là bao vây Nam Minh Châu lại. Nam Minh Châu giận dữ: "Ngươi đây là ý gì?"

"Hoàng muội, ngươi biết ngươi sai ở nơi nào không?" Nam Minh Lãng cười nói, "Phụ hoàng đến bây giờ còn chưa buông tha ý niệm hoang đường trong đầu kia, muốn lập ngươi vi hoàng thái nữ! Bổn thái tử làm sao sẽ cho phép chuyện như vậy phát sinh? Đều lên cho ta!"

Tất cả vệ sĩ đều vây lại, đám người của Nam Minh Châu quả bất địch chúng, chết tại chỗ, chỉ có mấy người may mắn chạy ra ngoài.

Không lâu sau, hoàng cung Đông Sóc rối loạn. Minh Châu công chúa đột tử, mà may mắn còn tồn tại chính là thủ hạ của nàng dĩ nhiên lên án Nam Minh Lãng giết nàng! Hết lần này tới lần khác ngày đó, Nam Minh Lãng tự xưng thân thể không khỏe, sau khi thọ yến chấm dứt liền một mình hồi cung, không ai có thể làm chứng cho hắn.

Đông Sóc hoàng đế giận dữ, thái tử của hắn giết hòn ngọc quý trên tay hắn, hắn nên làm cái gì bây giờ? Thái tử của hắn cũng giết sao?

Ngay thời gian Đông Sóc loạn thành hỗn loạn, Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư ngày đêm kiêm trình, chạy đến Lịch Hòa. Ở ngoại cảnh Đông Sóc, hai người bọn họ gặp nhau.

173. Chương 173: Chương Kết

Editor: Luna Huang

Đàm Hạo Uyên từ lâu nhận được tin tức, cho nên nhìn ánh mắt của Mộ Tiêu Thư có điểm cổ quái. Nam Minh Lãng lại không có ngu xuẩn đến mức dùng phương pháp như vậy để giết chết Nam Minh Châu, coi như la giết rồi, hết lần này tới lần khác còn bại lộ thân phận của hắn, chuyện này thực sự là lộ ra kỳ hoặc, mà duy nhất có thể giải thích những thứ kỳ hoặc này, chỉ sợ cũng chỉ có...

"Nhìn ta làm gì?" Mộ Tiêu Thư trừng hắn một mắt.

Đàm Hạo Uyên bật cười, đem chuyện này buông xuống.

"Nhận được tin tức Cố Triêu mang về, đồ tìm được rồi, chỉ bất quá cần nàng tự mình đi một chuyến. Băng Thiềm Tâm nguyên lai là một loại thực vật, ai hái nó, nó hóa thân thể của người đó. Cho nên muốn ngươi tự mình đi qua đó."

Mộ Tiêu Thư gật đầu, thảo nào Đàm Hạo Uyên muốn nàng đi Lịch Hòa.

"Quý Thanh Nguyệt đâu?" Mộ Tiêu Thư đột nhiên hỏi.

"Bổn vương tiễn nàng đi rồi, sau này nàng sẽ không tái xuất hiện trước mặt của nàng nữa."

Người của Đàm Hạo Uyên truy xét được tung tích Quý Thanh Nguyệt cùng Nam Minh Châu cấu kết, hắn vô pháp đối với Quý Thanh Nguyệt quá ngoan, thế nhưng cũng không có thể ngồi xem nàng muốn làm gì thì làm, chỉ có thể đem người đưa đi.

Mộ Tiêu Thư không có hỏi nhiều nữa, đi là được, không nên lại để cho gặp được, bằng không nàng cũng sẽ không khách khí, chuyện của Bạch An nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ có nàng có thể tiết lộ.

Trên đường đi Lịch Hòa, phân nửa đi đường thủy, phân nửa đi đường bộ. Bọn họ cũng sẽ không say tàu, cho nên coi như an nhàn, chính là ngồi xe ngựa cực khổ một chút. Chờ mưu nghiệp Lịch Hòa, Đàm Hạo Uyên liền cùng Cố Triêu có liên lạc.

"Mưu Nghiệp tuy rằng Lịch Hòa cách vương đô không xa, cũng có thành nhỏ bần cùng. Chúng ta bây giờ chính là Mưu Nghiệp, phồn vinh nhất, địa phương xung quanh khác người ở thưa thớt. Hề Trạch Mưu Nghiệp chiếm một mảnh sơn cốc, nơi đó nghe đồn có một chút không tốt, cho nên vẫn không ai dám tiếp cận."

Sơn cốc này lệ thuộc Mưu Nghiệp, thực tế lại coi như là nhân tích hãn chí.

Nghe xong giải thích của Cố Triêu, Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên hợp kế lại, chuẩn bị tu chỉnh một buổi tối, chờ ngày thứ hai xuất phát đi tìm Hề Trạch. Dù sao bọn họ lặn lội đường xa lâu như vậy, cũng rất mệt mỏi.

Đến ngày thứ hai, bọn họ khôi phục một ít tinh thần, liền đi đi tìm Hề Trạch.

Cố Triêu nói: "Chúng ta đến Mưu Nghiệp mấy ngày này, vẫn không có mặt của Hề Trạch. Hắn ru rú trong nhà, cùng người khác hầu như không có vãng lai, Chỉ biết hắn ở trong cốc, nhưng vẫn không nhìn thấy mặt mũi thực của hắn."

"Các ngươi không có bị hắn phát hiện chứ?" Mộ Tiêu Thư đột nhiên có chút lo lắng.

Nếu như Hề Trạch đã phát hiện hành động của Cố Triêu bọn họ, vô cùng có khả năng ẩn núp bọn họ, như vậy đến nay liền không làm được gì rồi.

"Sẽ không, chúng ta rất cẩn thận."

Cố Triêu đối với mình tựa hồ phi thường một cách tự tin, Mộ Tiêu Thư không nói gì thêm. Không lâu sau, bọn họ đã đến sơn cốc của Hề Trạch.

"Trong cốc này có không ít độc vật, chúng ta chuẩn bị một ít thuốc giải độc thường dùng." Cố Triêu nói đem một ít dược giao cho Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên.

Đoàn người đi đến trong sơn cốc, có lẽ là bởi vì chuẩn bị đầy đủ, dọc theo đường đi cư nhiên không có gặp phải độc vật gì. Phía trước xuất hiện mấy gian nhà lá, tại đây chung quanh đều là cây cỏ, có vẻ vưu kì thấy được.

"Chúng ta đã tới chưa?"

Cố Triêu gật đầu: "Từ nơi này đi xuyên qua, lại đi thêm một đoạn, sẽ tới một ao đầm nhỏ, truyền thuyết Băng thiềm Tâm là ở chỗ này."

Thuyết pháp này, Mộ Tiêu Thư đã nghe qua. Cố Triêu cũng không có nhìn thấy vật như vậy, nhưng nó quá nổi danh.

Ở Mưu Nghiệp phàm là cùng mấy thứ này nhấc lên một chút quan hệ, đều biết trong sơn cốc có một quái nhân, coi chừng một gốc cây Băng Thiềm Tâm. Nói đều là nói như vậy, nhưng người nào cũng chưa từng thấy qua, bao quát Cố Triêu, hắn điều tra chỉ đến mấy nhà tranh trước mặt, bởi vì độc vật quá nhiều, hắn sợ đả thảo kinh xà.

Đàm Hạo Uyên đưa tay ngăn cản Mộ Tiêu Thư, đối những người khác nói: "Các ngươi trước đi qua nhìn một chút."

Cố Triêu mang người đi về phía trước, nhà tranh chính giữa đột nhiên mở cửa, một danh nam tử đi ra, nói vậy hắn chính là Hề Trạch rồi.

Hắn mang đấu lạp, vành nón ép tới rất thấp, thấy không rõ mặt của hắn. Chỉ nghe hắn hừ lạnh một tiếng, nói rằng: "Không cần đi về phía trước nữa, các ngươi toàn bộ phải chết ở chỗ này!"

Đám người Cố Triêu tức khắc bày ra tư thế phòng ngự, đem Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên bảo vệ.

"Chọn người như thế, dùng cái rắm gì!" Nam tử kia cười lạnh nói, đột nhiên huýt sáo.

Từ bốn phương tám hướng vang lên thanh âm huyên náo rung động, Ngay sau đó không khỏi tóc gáy dựng đứng, trong lúc bất chợt, một con rắn nhỏ từ trong bụi cỏ nhảy lên. Ngay sau đó độc vật bắt đầu hiện hình, có con nhện, có thiềm thừ, còn có các loại sâu không biết tên.

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên rất nhanh thì phát hiện, bọn họ bị bao vây.

"Các ngươi tự cho là làm bí ẩn, kỳ thực sớm bị ta khám phá hành tung. Ta ẩn mà không phát, chính là muốn nhìn các ngươi một chút muốn làm cái gì. Lại là Băng Thiềm Tâm, dám can đảm tiến sơn cốc này, đều phải chết!"

Đàm Hạo Uyên đi về phía trước hai bước, nói rằng: "Các hạ dấu đầu lộ đuôi, thế nhưng nhận không ra người? Chúng ta thật là vì Băng Thiềm Tâm mà đến, ngươi coi chừng thứ này lâu như vậy, đem cho chúng ta, cũng không sai biệt lắm có thể giải thoát rồi."

"Hừ! Một đám tiểu nhân tâm thuật bất chính, năm đó ta chịu mông tế của các ngươi, sau này không bao giờ sẽ phạm lệch lạc đồng dạng nữa!"

Đây cũng là câu nói gì sao? Hắn hình như hiểu lầm cái gì. Thế nhưng Mộ Tiêu Thư không rảnh lo lắng cái này, bởi vì Hề Trạch lại bắt đầu huýt sáo. Hắn thổi một cái, các lộ độc vật xuẩn xuẩn dục động, tùy thời cũng có thể nhào lên.

Đàm Hạo Uyên để Mộ Tiêu Thư lui ra phía sau vài bước, thời điểm đang chuẩn bị liều mạng, đột nhiên nghe được thanh âm không quá hòa hài. Mộ Tiêu Thư cũng nghe thấy được, nàng hướng cửa cốc nhìn qua, chỉ thấy một nam một nữ đi đến bên này.

"Công chúa, Kiều mỗ đã nói qua, xin ngươi đừng theo ta nữa!"

"Bổn công chúa có quyền chọn bất kỳ nam nhân nào ở Lịch Hòa làm phò mã, nếu chọn trúng ngươi, ngươi liền phải cùng bổn công chúa trở lại!"

"Thế nhưng Kiều mỗ cũng không phải người Lịch Hòa, không bị cái điều này ép, thỉnh công chúa tìm người khác. Dừng tay! Không nên lôi lôi kéo kéo, còn thể thống gì!"

"Kiều An Tri! Ngươi cố ý hất ta ra, làm bộ ly khai Lịch Hòa, hại ta ở bên ngoài lượn một vòng lớn, còn suýt tý nữa bị bại hoại bắt đi, ngươi cũng sẽ không lương tâm bất an a?"

"Chân mọc ở trên người của công chúa, Kiều mỗ liền không xen vào."

Hai người này ngươi một lời ta một lời, một xả một tránh, một đường đi tới đây. Nhưng đấu võ mồm càng đấu càng quá chuyên tâm, thế cho nên chưa đoàn người của Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư. Thẳng đến bọn họ đi tới phụ cận, lúc này mới phát hiện lúc này mới phát hiện không đúng.

"Các ngươi… Các ngươi là ai?" Nàng trừng mắt vấn, cho tới bây giờ không có ở trong sơn cốc thấy nhiều người như vậy. Ánh mắt của nàng đột nhiên bắt được mặt quen thuộc, không khỏi "Di" Một tiếng, kinh ngạc nói: "Nguyên lai là ngươi nha!"

Nữ tử được xưng là công chúa này lại chính là Vân Tử, Mộ Tiêu Thư gặp qua nàng, lúc đó nàng nói muốn tìm vị hôn phu của nàng… Nghĩ tới đây, chú ý của Mộ Tiêu Thư rồi đột nhiên đặt ở trên người của tên nam tử kia.

Chỉ bằng đối thoại ban nãy của hai người, chẳng lẽ hắn là…

Ở trong lòng Mộ Tiêu Thư âm thầm phỏng đoán, Đàm Hạo Uyên cũng hướng nam tử kia đi hai bước, kêu: "An Tri."

Kiều An Tru giật mình, tựa hồ hoàn toàn không có dự liệu tình cảnh đến bây giờ, qua một lúc lâu, hắn mới hồi qua thần, quỳ xuống nói: "Vương gia."

Đàm Hạo Uyên tự mình đở đưa hắn lên, Kiều An Tri có rất nhiều lời muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Lúc này hắn đã chú ý tới tình huống trong cốc, không khỏi hỏi: "Vương gia tới nơi này, là vì chuyện gì?"

"Hừ! Bọn họ có thể có chuyện gì, không phải là muốn đánh chủ ý lên Băng Thiềm Tâm. Kiều An Tri, ngươi muốn theo chân bọn họ một phe, sau này cũng đừng đến sơn cốc của ta nữa, nếu không ta không khách khí."

"Nhất định là có cái gì hiểu lầm." Kiều An Tri nói rằng. Hề Trạch lần thứ hai hừ một tiếng, ôm cánh tay không để ý tới bọn họ.

"Chúng ta đúng là vì Băng Thiềm Tâm mà đến." Mộ Tiêu Thư đứng ra nói, "Thứ này đối với ta phi thường quan trọng, người có thể khuyên vị bằng hữu này của người, để hắn đem đồ nhường cho ta hay không?"

"Ngươi là…"

"Nàng là vị hôn thê của bổn vương."

Kiều An Tri ngẩn ra, sau đó mỉm cười nói: "Thì ra là thế. Chỉ là Băng Thiềm Tâm cũng không phải là thứ tốt gì, các ngươi cần nó để làm gì?"

Nếu như lời này không phải là Kiều An Tri hỏi, Mộ Tiêu Thư chắc chắn sẽ không trả lời, nhưng người trước mắt này là thân nhân của Đàm Hạo Uyên, vậy không giống nhau.

"Ta cần dùng nó giải cổ." Mộ Tiêu Thư đáp.

"Giải cổ?" Kiều An Tri kinh ngạc nói kinh ngạc nói, "Có đúng hay không tính sai rồi? Nó cũng không thể giải cổ, tương phản, ngược lại là..."

"Nhất định lại là bị Phó Bác gạt rồi, còn giải cổ." Hề Trạch ngẩng đầu, lúc này vành nón của đấu lạp nâng lên chút, cuối cùng cũng có thể thấy mặt của hắn rồi. Cho người hết ý là, hắn nhìn qua tuổi còn trẻ, cùng trong tưởng tượng không giống.

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên hiểu sự tình có biến, tĩnh chờ bọn họ giải thích.

Kiều An Tri: "Chúng ta đi vào nói đi. Hề huynh, có thể mượn chỗ ngồi?"

Hề Trạch quay đầu vào nhà tranh, Kiêu An Tri gọi đám người Đàm Hạo Uyên đi vào, Vân Tử chen bên người của hắn, một tấc cũng không rời.

Một đám người ở nhà tranh nói chuyện thật lâu, Mộ Tiêu Thư mới đem chuyện đã xảy ra hiểu rõ, nguyên lai Phó lão thực sự lừa. Hắn không chỉ có sẽ không giúp giải cổ, thậm chí cổ này chính là hắn hạ! Hề Trạch nói trên đời chỉ có hai người có thể giải loại cổ này, một là hắn, hai chính là Phó lão.

Băng Thiềm Tâm chẳng những vô pháp dẫn cổ trong cơ thể nàng, ngược lại sẽ để nó triệt để trở thành dã tâm cổ, đến lúc đó Mộ Tiêu Thư thậm chí bị chủ nhân của cổ khống chế. Nàng nhìn qua sẽ là người bình thường, nhưng là ý tưởng của nàng đã không phải do chính nàng. Giản đơn mà nói, nàng sẽ cam tâm tình nguyện vì chủ nhân của cổ làm việc, bản thân còn hồn nhiên chưa phát giác ra cái sai gì.

"Nhưng là bọn hắn tại sao muốn đối với ta hạ loại cổ này?" Mộ Tiêu Thư hỏi xong, trong phòng lâm vào yên lặng.

Hề Trạch đã gỡ đấu lạp rũ mắt thấy nhìn mặt đất, chậm rãi mở miệng: "Các ngươi cũng biết Phó Bác là thân phận gì?"

"Hắn lệ thuộc Bách Hối Thương Minh."

"Thương minh?" Hề Trạch trước là là có chút ngoài ý muốn, sau đó hiểu rõ ra, "Không sai, thế nhưng cũng không chỉ là như vậy, chủ tử chân chính của hắn là hoàng tộc Đại Hạ!"

Tin tức này chấn kinh rồi Mộ Tiêu Thư, lại là Đại Hạ. Đã từng mênh mông đại quốc, hôm nay coi chừng một thổ địa nhỏ, tùy thời cũng có thể bị những quốc gia khác công chiếm. Đại Hạ đã yên lặng rất nhiều năm, không nghĩ tới bọn họ nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Phó Bác vẫn gánh vác một nhiệm vụ, đem Đông di cô Hải Giao Nhân vương bồi dưỡng thành bồi dưỡng thành khôi lỗi của Đại Hạ, hảo hảo đối với Đông Hải Giao Nhân ra lệnh, khôi phục Đại Hạ."

Đàm Hạo Uyên vấn: “Việc này ngươi là làm sao mà biết được?”

“Ta đã từng cùng Phó Bác ác chiến qua một hồi, từ hắn rất nhiều chuyện.”

Nghe được tin tức này, Mộ Tiêu Thư nhất rung động. Nàng đối mặt lại là tính toán đáng sợ như vậy, nếu là cả đời làm cái xác không hồn làm thủ hạ người khác, nàng còn không bằng không sống! Hơn nữa nàng còn nghĩ tới một có khả năng, nếu là Phó Bác là người của Đại Hạ, Tống Tử Nho là ai?

Mộ Tiêu Thư lắc đầu, chuyện này nàng không cần suy nghĩ nữa.

“Mộ cô nương.” Hề Trạch gọi chú ý của Mộ Tiêu Thư trở về, “Ngươi vẫn chưa rõ sao? Ngươi chính là cô di của Đông Hải bên kia…”

Mộ Tiêu Thư giật mình, sau đó nở nụ cười khổ, vấn Hề Trạch: “Ngươi có biện pháp nào giúp ta giải cổ không?”

Hề Trạch không chút do dự gật đầu: “Không khó.”

Mộ Tiêu Thư lại hỏi Đàm Hạo Uyên: “Ngươi cảm thấy một thân phận mới của ta thế nào?”

“Không có vấn đề, nếu như nàng muốn đi Đông Hải xem, vậy thì đi. Nếu như không muốn, chờ hồi Bắc Vọng, tất cả như cũ.”

Mộ Tiêu Thư có chút cảm động, nàng đối với cái thân phận mới mọc này cũng không có nhận đồng, có thể, nàng cũng không muốn giao du với kẻ xấu.

Nhà tranh của Hề Trạch, bọn họ đàm không sai biệt lắm, liền hồi đến khách sạn. Đàm Hạo Uyên cùng Kiều An tri đơn độc nói chuyện, sợ rằng có rất nhiều giao lưu. Có người nói năm đó Đàm Hạo Cảnh sẽ tạo phản, cũng là công lao của dã tâm cổ.

Ngày thứ hai, dưới sự trợ giúp của Hề Trạch, Mộ Tiêu Thư thuận lợi dẫn cổ trên người. Cổ này hành hạ trên người nàng thậth lâu, lúc này mới rốt cuộc hoàn toàn bị giải bỏ.

Mộ Tiêu Thư cùng Đàm Hạo Uyên ở Mưu Nghiệp vài ngày, Đàm Hạo Uyên nhận được một mật báo từ Bắc Vọng.

” Có người không nhịn được.” Đàm Hạo Uyên cười lạnh nói, “Chúng ta ngày mai sẽ trở lại.”

Đàm Hạo Uyên bảo ngày mai, vậy ngày mai liền nhất định phải đi, lần này bọn họ chọn con đường nhanh nhất trở về. Trở lại Bắc Vọng, Đàm Hạo Uyên cùng Mộ Tiêu Thư lập tức cung, đi gặp hoàng đế Đàm Diệu

Thành,

Đàm Diệu Thành từ chỗ Đàm Du Quân lấy được dược, liền không có ngừng qua, mà hắn càng là dùng dược kia, thân thể hắn lại càng không xong. Lúc này, Đàm Diệu Thành đã trở nên hư nhược rồi.

Đàm Hạo Uyên tuy rằng người đang ngoài ngàn dậm, nhưng đối với thế cục của Bắc Vọng vẫn rất nắm rõ. Hắn hướng thủ hạ của mình hạ một đạo mật lệnh, đem Đàm Diệu Thành hư nhược giam lỏng trong cung. Bởi vì một chiêu này của hắn, đối với Đàm Du Quân đang nhìn chằm chằm ngôi vị hoàng đế mới mất đi tiên cơ.

Đàm Hạo Uyên một đường thẳng đến hoàng cung, cung sau khi cửa mở, hắn gặp được vị phụ hoàng kia của hắn.

Đàm Diệu Thành đã không có nhân dạng, cả người dị thường gầy gò. Nhìn thấy Đàm Hạo Uyên, ánh mắt của hắn cũng như trước rất dại ra, đó là kết quả của dược vật.

"Phụ hoàng." Đàm Hạo Uyên kêu.

Đôi mắt của Đàm Diệu Thành vô thần vòng vo chuyển, tựa hồ nhìn hắn một chút, vừa tựa hồ cái gì cũng chưa từng nhìn, trong miệng thì thào niệm: "Dược… Dược…"

Đàm Hạo Uyên không có ngừng ở lại bao lâu, liền rời đi tẩm điện của Đàm Diệu Thành, trên người còn mang theo một phần thánh chỉ.

Không lâu sau, Đàm Du Quân nhận được phần thánh chỉ này. Hắn có đất phong rồi, Đàm Hạo Uyên để hắn đi thật xa đến nơi đất cằn sỏi đá làm Vương gia, đồng thời muốn trong vòng ba ngày khởi hành.

Đàm Hạo Uyên không có ở đây mấy ngày nay, có không ít người ở phía sau làm chuyện người của, hắn đem những người này từng khoản từng khoản tính rõ. Chờ hắn xử lý xong việc này, đã là đêm khuya.

Mộ Tiêu Thư trong vương phủ chờ hắn, cũng không có ngủ. Lúc Đàm Hạo Uyên trở lại, gặp được nàng ngủ gà ngủ gật trong ánh nến.

Hắn đem Mộ Tiêu Thư bế lên, sợ đến Mộ Tiêu Thư lập tức thanh tỉnh, hàm hàm hồ hồ oán trách một câu.

"Thế nào trễ như thế." Mộ Tiêu Thư nói.

"Nhiều việc."

Mộ Tiêu Thư phủi phủi miệng: "Nhiều việc hơn nữa cũng phải nghỉ ngơi."

“Bổn vương biết, bất quá kế tiếp nàng có thể so với bổn vương bận rộn hơn.”

“Vì sao?”

“Bởi vì nàng nên chuẩn bị giá y rồi.”

Lúc này Mộ Tiêu Thư hoàn toàn thanh tỉnh, giá y… Đúng vậy, hôn lễ của bọn họ còn chưa có làm.

Nàng trở mình ở trên giường, nhìn ánh mắt của Đàm Hạo Uyên cười: “Phu quân, hỉ phục của người cũng để cho vi thê xử lý chứ?”

“Cầu còn không được.”

Trướng buông xuống, ánh nến thổi tắt, một đêm hảo miên.

(Hoàn toàn văn)

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/xuyen-viet-uy-vu-vuong-phi-co-cai-app